

Hải Sao 2

Contents

Hải Sao 2	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	25
3. Chương 3	35
4. Chương 4	55
5. Chương 5	80
6. Chương 6	102
7. Chương 7	127
8. Chương 8	150
9. Chương 9	174
10. Chương 10	197
11. Chương 11	222
12. Chương 12	242
13. Chương 13	262

Hải Sao 2



Giới thiệu

Một người con gái phải chờ đợi một người con trai trong suốt khoảng thời gian khá dài, anh không h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-sao-2>

1. Chương 1

Khi kim giờ và kim phút hình thành nên một góc vuông vắn trên mặt chiếc đồng hồ màu bạc thì một hình bán nguyệt sẽ xuất hiện phía dưới. Đó là dáng hình của trăng hai ngày đầu tháng, hay còn được gọi là trăng lưỡi liềm. Trăng lưỡi liềm có thể nhìn thấy vào thời khắc hoàng hôn tắt nắng và sẽ lặn bóng sau đường chân trời lúc nửa đêm hôm.

Gia Hàng nhớ ngày cô đến Hải Nam trên mặt đồng hồ cũng hiển hiện vành trăng như cánh cung giương lên thế này. Trăng mừng một, mừng hai, vừa mang tên trăng lưỡi liềm, vừa mang tên trăng non. Lòng cô không kìm được câu cảm thán: Thời gian trôi qua nhanh thật, chỉ mới đây thôi mà đã hết một tuần.

Lòng ngón tay khe khẽ vuốt ve bề mặt ánh lên sắc bạc, khuôn mặt thanh tú dịu dàng của Gia Hàng thoáng nét xa xôi, trái tim dường như cũng bay đến phương trời cách biệt ngàn dặm.

“Trung tá Gia, nhìn xem, biển kìa!” Triệu Đồng ngồi bên huých nhẹ khuỷu tay vào Gia Hàng.

Gia Hàng ngẩng đầu nhìn lên theo tiếng gọi. Bên ngoài cửa sổ xe, đại dương mênh mông xanh thẳm êm đềm vỗ sóng, mặt biển lấp lánh ánh mặt trời. Đủ đầy biết đường nào, tươi sáng biết đường nào. Nắng tháng sáu ở Hải Nam trong trẻo, rạng rỡ lạ thường. Ánh nắng ấy không chút kiêng dè đến độ chiếu rọi khắp cả mặt biển bao la, mạnh mẽ đến mức bất cứ ai ngẩng nhìn cũng buộc lòng phải khép bớt đôi mi.

Hải Nam tháng sáu nhiệt độ cao nhất lên đến 32 độ C. Cái nóng này chẳng thấm tháp vào đâu nếu so với Bắc Kinh, nhưng Bắc Kinh nào có ánh mặt trời đẹp đến vậy. Mùa hạ ở Bắc Kinh, từ đầu mùa đến cuối mùa đều nóng hầm hập như lò xông hơi.

Triệu Đồng hơi nghiêng người nhìn Gia Hàng với tâm trạng phức tạp. Sau khi tốt nghiệp đại học Hàng Không, Triệu Đồng được phân công đến căn cứ phóng vệ tinh thành phố Tửu Tuyền, ba năm sau thi vào đại học Quốc Phòng tiếp tục con đường nghiên cứu. Hiện tại cô ta đã sắp tốt nghiệp, quân hàm trung úy. Còn Gia Hàng, nhỏ hơn bốn tuổi, thì lại là trung tá.

Song đây không phải là nguyên nhân chính khiến bụng dạ Triệu Đồng rối rắm. Giáo sư từng nói, người ta có tài năng bẩm sinh, có cống hiến vẻ vang cho sự nghiệp quốc phòng nên hiển nhiên sẽ đeo trên vai quân hàm tương xứng, các anh chị đừng dựa vào tuổi đời để phán xét người khác mà hãy nên tự nhìn nhận sự thua kém của bản thân.

Nghe nói Gia Hàng đã kết hôn, sinh con...

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống hệt như cô sinh viên chưa rời ghế giảng đường.

Trước khi chuyển đến đại học Quốc Phòng từ đại học Hàng Không, Gia Hàng từng ra nước ngoài thi hành nhiệm vụ và được Liên Hiệp Quốc biểu dương khen ngợi.

Chuyên ngành của họ khác nhau.

Một hôm trời nhập nhoạng tối, Triệu Đồng đến căn tin ăn cơm chiều. Ngang qua sân bóng rổ, người bạn cùng phòng chỉ vào cô gái tóc ngắn đang chen vai chơi bóng với đám đồng sĩ quan nam: A! Cô ấy là Gia Hàng đấy.

Triệu Đồng bèn hỏi bạn học, Gia Hàng là ai?

Cô bạn nói bằng khẩu hình: Phu nhân của thiếu tướng Trác Thiệu Hoa!

Ngày đó thiếu tướng Trác Thiệu Hoa đứng bên cạnh sân bóng, cánh tay vắt áo của Gia Hàng, tay cầm túi máy tính xách tay của Gia Hàng, ánh mắt dõi theo bóng dáng chạy thoăn thoắt của Gia Hàng, khuôn mặt tuần tú tràn đầy nụ cười hiền hậu.

Một tuần trước, giáo sư sắp xếp cho Triệu Đồng đến Hải Nam tham dự diễn đàn Đối thoại với mặt trăng. Trong buổi tọa đàm, các viện sĩ viện hàn lâm Trung Quốc phân tích cho các nhân vật trí thức nổi tiếng trong và ngoài nước về tầm quan trọng của việc Trung Quốc kiến thiết căn cứ phóng vệ tinh thứ tư tại Hải Nam.

Đây là vấn đề từng được giới truyền thông Nam Hàn nhện nhíp đưa tin, họ nói Trung Quốc đang biến mình thành Trung tâm hàng không vũ trụ Kenedy, bằng cách dùng căn cứ Hải Nam để thu hút toàn bộ nhu cầu phóng vệ tinh tăng trưởng chóng mặt của toàn thế giới, đồng thời phát triển thêm hạng mục du lịch mới.

Căn cứ vệ tinh được xây dựng ở Hải Nam cũng đồng nghĩa với việc có thể vận chuyển tên lửa hạng nặng bằng đường biển. Hải Nam có vĩ độ thấp, thuận lợi cho quá trình phóng tên lửa, tiết kiệm nhiên liệu, ngoài ra sau khi hoàn tất cũng không để lại ảnh hưởng trên bất kì phương diện nào.

Diễn đàn hội tụ rất nhiều anh tài trong lĩnh vực hàng không trên khắp địa cầu. Mỗi một khoa của đại học Quốc Phòng đều cử vài sinh viên đến tham dự, và giữa đám đông ấy, Triệu Đồng đã nhìn thấy Gia Hàng.

“Ui da, chịu hết nổi rồi!” Gia Hàng kéo loạt xoay tấm màn che nắng bên cửa sổ để đôi mắt được thư giãn, “Còn bao lâu nữa mới đến sân bay nhỉ?”

Nỗi nhớ nhà trong lòng cô tựa như hóa thành mũi tên.

“Mọi người đề nghị đến cửa hàng miễn thuế đi dạo, mua chút quà cáp trước.” Triệu Đồng nói.

“Tôi không muốn mua gì hết.” Gia Hàng không biết tí xịu gì về chuyện này. Bởi vì chị Gia Doanh dặn cô rằng, ra ngoài phải cột túi tiền cho thật chắc, như thế không những tránh được tiền mất tật mang mà còn làm người khác vui vẻ.

“Thiếu tướng Trác có hút thuốc không? Nếu có thì cô mua cho anh ấy bật lửa đi. Bật lửa chính là báu vật trong lòng bàn tay đàn ông.”

Đúng là Trác Thiệu Hoa có hút thuốc, nhưng trong ấn tượng của Gia Hàng, anh chưa bao giờ hút thuốc trước mặt cô và tên nhóc thối Trác Dật Phàm. Đôi lần họ ở bên nhau hàng giờ liền, anh cũng không rút ra một điếu thuốc cho dù đang đi trên đường. Duy nhất một hôm cô thấy anh hút thuốc. Đó là khi Tiểu Phàm Phàm chưa đầy tháng, anh đứng giữa sân, tàn thuốc lập lòe sáng tối nơi kẽ tay.

Thủ trưởng chỉ thích thuốc lá trong chừng mực, giờ tặng anh bật lửa, chẳng khác nào xui khiến anh nghĩ rằng cô cổ vũ anh hút thuốc nhiều hơn! Hút thuốc có hại cho sức khỏe! Gia Hàng lập tức gạt bay đề nghị của Triệu Đồng.

Xe buýt rẽ vào khúc quanh, biển cả không còn, thay vào đó là hàng cây cọ đồ sộ như những người vệ sĩ canh gác hai bên vệ đường.

Gia Hàng xoay người, ánh mắt quyến luyến mãi nhìn về một nơi xa ngoài tầm với.

Hôm nọ cô đặc biệt dành riêng mấy tiếng đồng hồ đến thưởng lãm tổ chim treo cao trên tầng không của Phi thành vật nhiễu 2. Nói đúng hơn đó là tổ ấm bằng gỗ giữa cánh rừng nhiệt đới và hàng trúc hướng lên biển trời. Ngôi nhà trở nên nổi tiếng chỉ sau một lần bộ phim nhựa công chiếu, mỗi ngày có rất đông du khách đến tham quan, cô phải xếp hàng đợi rất lâu mới được đi vào trong.

Không phải cô đua đòi theo phong trào. Hào hứng chạy đến nơi đây chỉ vì một lẽ, Phi thành vật nhiễu 2 là bộ phim đầu tiên và cũng là bộ phim duy nhất cô và thủ trưởng xem cùng nhau. Ngày xưa cảm xúc chưa tổ trưởng, thế nên vào giây phút cảnh vật gần ngay trước mắt, tâm tình bỗng dưng có đôi chỗ đổi thay. Tựa như một lần nữa trở về chốn cũ, lại tựa như một lần nữa khắc sâu.

Triệu Đồng hắng giọng, sau một chút do dự, sự hiếu kỳ vẫn chiếm thế thượng phong: “Nói thật, khi biết cô là vợ thiếu tướng Trác, tôi kinh ngạc khùng khiếp.”

Gia Hàng quay đầu lại mỉm cười, khi đó cô cũng cảm thấy hết sức bất ngờ.

Họ vốn là hai vận mệnh xa lạ, nhưng sự xuất hiện của tên nhóc thối Tiểu Phàm Phàm đã gắn liền quỹ đạo cuộc đời họ vào nhau.

“Tuổi tác hai người... chênh lệch quá lớn. Tôi gặp phu nhân Trác rồi... là phu nhân Trác trước đây... Xin lỗi, có lẽ cô không muốn nói tới chuyện này.” Triệu Đồng nhìn Gia Hàng chằm chằm không rời mắt.

Gia Hàng lắc đầu. Giai Tịch đã qua đời thắm thoát gần hai năm. Chị là đại mỹ nhân vừa có nhan sắc, vừa có khí chất, đây là điều không thể chối cãi.

“Cô ấy đến thăm phòng ký túc năm tôi học khoa chính quy... Ồi!” Xe thắng gấp, Triệu Đồng không đề phòng bị ngã dúm dúm về phía trước, trán đập vào lưng ghế trước mặt.

Bác tài ló đầu ra nhìn, phía trước xe, một bà cụ băng qua đường mặt cắt không còn giọt máu đứng như tượng giữa đường. Băng một hồi lâu, bà cụ mới run lấy bầy cử động hai chân, nhích đi từng bước như ốc sên.

Bác tài lau mồ hôi, lăm bằm rửa một câu rồi lại khởi động xe.

“Phu nhân rất xinh đẹp, tính tình lại lương thiện, cô ấy là họa sĩ đấy.” Triệu Đồng lau trán, tiếp tục đề tài lở dỏ: “Đáng tiếc ông trời ghen tị hồng nhan. À, con cô mấy tuổi rồi?”

Gia Hàng thầm tính nhẩm, khỏe môi tự nhiên cong lên, vẻ mặt chan chứa dịu dàng, “Hai mươi tháng!” Phàm Phàm mọc răng này, biết đi này, biết nói một câu thật dài nữa. Chiến trường của cu cậu vì thế cũng được mở rộng, khoảng sân trong nhà bây giờ chính là lãnh thổ của cu cậu. Nếu hoa cỏ mà biết nói thì nhất định chúng sẽ tố cáo tên nhóc thói ấy ‘Làm xằng làm bậy.’

Triệu Đồng kinh hãi há hốc miệng. Hai mươi tháng cộng thêm mười tháng mang thai, như vậy nghĩa là... Trong thời gian cổ phu nhân Trác còn tại thế thì Gia Hàng và thiếu tướng Trác đã... Cô ta hít sâu, không dám nghĩ tiếp. Lúc này không phải kinh ngạc, mà là không thể tin.

“Mẹ con tôi thương nhau lắm!” Đôi mắt Gia Hàng long lanh niềm kiêu hãnh.

Vừa tròn một tuổi, Tiểu Phàm Phàm đã có thể nhận biết cô đi học hay đi công tác qua cái giỏ xách cô mang theo ra khỏi nhà. Nếu cô chỉ cầm túi máy tính xách tay, cu cậu sẽ chu mỏ, đòi một nụ hôn tạm biệt ngọt ngào rồi ngoan ngoãn vẫy vẫy tay với cô. Nhưng nếu thứ cô kéo ra là vali hành lý, cu cậu sẽ cố chấp giang rộng hai tay, nhất quyết đòi cô ôm, đổi ai khác cũng không chịu. Sau đó thì cu cậu dụi đầu vào cổ cô, ôm cổ cô cứng ngắt không buông, ai nói gì cũng không thềm để ý. Cô đành chịu không biết làm sao, lần nào đi công tác cũng giống như kẻ trộm, thừa dịp trời chưa sáng rón ra rón rén chuồn ra cửa viện, đã vậy còn phải nhờ thủ trưởng yểm trợ.

Triệu Đồng mất rất nhiều sức lực mới khép miệng lại được. Bầu không khí giữa họ bất chợt đông cứng.

Cửa hàng miễn thuế đến rất đúng thời điểm. Giáo sư trưởng đoàn – đại tá Lý – cao giọng nói chỉ cho mọi người một giờ, tất cả phải tranh thủ mua sắm.

Triệu Đồng hối hả chen lấn, chạy vù vào cửa hàng. Đa số đều đổ xô đến các quầy đồng hồ, đồ trang điểm, Gia Hàng thì đi loanh quanh những quầy chẳng mấy người lui tới. Có thể là lời nói của Triệu Đồng phát huy tác dụng nên cô đã dừng bước lúc thấy bật lửa hiệu Zippo.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu: “Nước hoa là lựa chọn hàng đầu của đàn ông khi tặng quà cho phụ nữ, bật lửa là lựa chọn hàng đầu của phụ nữ khi tặng quà cho đàn ông. Món quà này nói lên rằng, cô ấy không chỉ thích anh ấy, mà thậm chí còn vì anh ấy mà sẵn sàng cho việc bùng cháy ngay khi họ chạm vào nhau!”

Từ ngữ thật khoa trương! Gia Hàng ghé vào quầy, chất lượng bật lửa thoát trông cũng không tệ. Chớp hàng mi dài, cô nói: “Được rồi, mình lấy một cái!”

Nhân viên bán hàng tươi tắn hẳn: “Đàn ông có thể không hút thuốc, nhưng anh ấy dứt khoát phải có một cái bật lửa Zippo. Là bạn trai phải không ạ? Em lấy cho chị tấm thiệp nhé.”

Gia Hàng không lấy thiệp, cũng không cần người bán hàng gói lại, cô bỏ tọt bật lửa vào túi xách. Anh rể tuổi tác đã cao, gói quà cầu kỳ không phù hợp với anh, miễn chất lượng tốt là được.

Triệu Đồng thu hoạch rất khá khẩm, mua được hai bộ đồ trang điểm và chiếc đồng hồ nữ hiệu Rado. Cô ta trấn an túi tiền bị hao hụt: “Mấy năm qua vui đầu học hành, chưa bao giờ đối xử tử tế với bản thân. Khó có dịp được xa xỉ một lần thế này. Phụ nữ phải biết yêu thương bản thân mình.”

Nói thẳng ra cũng hơi đau lòng. Bởi sự thật là phụ nữ dù đạt được thành công vang dội trong sự nghiệp hay dù đi qua muôn trùng nghìn núi, nhưng khi bước vào một độ tuổi nhất định, sẽ chỉ có sắc đẹp mới đem lại cho họ niềm vui.

Gia Hàng cố nhịn không cười trên, liên tục gật đầu.

Thời gian được canh rất chuẩn xác, tới phi trường, làm thủ tục kiểm tra an ninh rồi lên thẳng máy bay.

Cô ngẩng nhìn mặt trời chiều qua ô cửa máy bay, vẫn còn đó một vẻ đẹp rạng rỡ chói lóa hút hồn người khác. Mùa hè nắng đỏ rất lâu, bây giờ tối mà màu hoàng hôn vẫn còn mờ nhạt, hẳn là cô sẽ về nhà trước lúc Tiểu Phàm Phàm lên giường.

“Có gọi điện cho thiếu tướng Trác không?” Triệu Đồng thấy Gia Hàng tắt điện thoại. Máy bay trượt trên đường băng, sắp sửa cất cánh.

“Phải gọi điện sao?” Gia Hàng quay đầu nhìn cô ta.

“Thì gọi để anh ấy đến đón máy bay chứ còn sao nữa!” Triệu Đồng nhướn mày nói với vẻ đương nhiên.

“Không cần đón, về nhà là gặp ngay thôi.” Vả lại học viện có điều xe đến đón, sao phải vờ thêm chuyện.

Triệu Đồng bị cô nàng Gia Hàng không hiểu phong tình làm cho tức tối. Quả thực không tài nào hiểu nổi thiếu tướng Trác thích Gia Hàng ở điểm nào. Xa cách tận một tuần, thế mà cô ta không nhớ thiếu tướng Trác một chút nào sao?

Mà đó là thiếu tướng Trác chứ có phải người đàn ông tầm thường vớ vẩn nào đâu cơ chứ! Cô ta thật sự thấy tiếc nuối thay cho thiếu tướng Trác.

“Tốt nghiệp xong cô định đi đâu?” Nếu Hải Nam thành lập căn cứ phóng vệ tinh, quân đội nhất định sẽ điều động nhiều chuyên gia đến đó phụ trách xây dựng, quản lý, Triệu Đồng cũng muốn xin được điều tới Hải Nam.

“Tôi không nghĩ tới chuyện này!” Gia Hàng nhú mày. Cô và nữ trung úy này chẳng hề thân quen, vậy mà cô ta cứ tò mò hết chuyện nọ đến chuyện kia, nói mãi không dứt. Nếu cô không nhìn lầm thì trong ánh mắt cô ta lóe ra tia ác cảm vô cớ. Cô nhắm mắt lại, giả vờ nghĩ ngợi.

Triệu Đồng cất giọng chua chát, “Đương nhiên cô không cần phải lo rồi, cô có thiếu tướng Trác kia mà!”

Gia Hàng không trả lời, Triệu Đồng biết điều ngậm miệng lại. Bên tai cô rất cuộc cũng yên tĩnh. Cô chỉ chọn học vài môn ở đại học Quốc Phòng, đơn thuần là học bán thời gian chứ không phải học hành chuyên sâu đúng nghĩa, nên hiển nhiên chưa cần bàn đến chuyện phân công sau tốt nghiệp. Về việc sắp xếp công việc trong tương lai, nếu có thể, cô muốn được ở lại Bắc Kinh chơi đùa thỏa thích với Tiểu Phàm Phàm. Tiểu Phàm Phàm gần năm tháng thì cô ra nước ngoài công tác, suýt chút nữa ngã bệnh vì nhớ nhung. Những đêm dài đằng đẵng, cô chẳng thể nào đi vào giấc ngủ, nằm lẩn qua lẩn lại trần trọc suốt trên giường, người ta đếm dê còn cô đếm tên nhóc thối: Một tên nhóc thối, hai tên nhóc thối, ba tên... Đếm mãi đếm mãi, đếm đến khi còi lòng ướt mềm, đầu óc càng thanh tỉnh, nỗi đau càng dày thêm.

Máy bay hạ cánh đúng giờ.

Giữa đám đông ra đón máy bay, bác tài của học viện nổi bật trong bộ quân trang. Thấy họ, bác ta vẫy tay nhiệt tình, đại tá Lý gơ tay đáp lại.

Bác tài đảo mắt qua nhóm người rồi dừng lại trên người Gia Hàng, gãi gãi đầu, cười hì hì ngô nghê, như thể muốn nói lại thôi.

Từ cổng sân bay đến bãi đỗ xe chỉ vài bước chân, nhưng ai nấy cũng đầm đìa mồ hôi vì xách theo bao lớn bao nhỏ đùm đề. Bắc Kinh quá nóng, nóng đến độ làm người ta khó thở.

Thấy chiếc xe với hàng chữ Đại học Quốc Phòng trên thân xe đậu phía xa xa, mọi người sải bước nhanh hơn. Tấm màn che nắng màu đen phủ kín khung cửa kính, đứng bên ngoài không thể nhìn thấy cảnh bên trong. Cửa xe vừa mở, hơi lạnh phả vào mặt. Cả tốp người đang định khen ngợi bác tài chu đáo, vừa ngắt đầu lên thì bất ngờ thấy trong xe đã có một người ngồi sẵn.

“Thiếu tướng Trác?” Triệu Đồng đi phía trên cùng kêu lên kinh ngạc.

1.2

“Các bạn đi đường vất vả rồi!” Trác Thiệu Hoa đứng dậy mỉm cười, ánh mắt sáng lướt qua mọi người rồi dịu dàng dừng lại ở người con gái cúi thấp đầu đứng phía sau.

Không hiểu sao khi tiếng nói trầm ấm thoáng vẻ ghìm giữ ấy vọng đến bên tai thì nhịp tim Gia Hàng tự dưng tăng tốc, đôi gò má bỗng chốc nóng bừng. Trong nhất thời, xấu hổ vô cùng mà chẳng thể giấu mình đi đâu. Nhưng cùng lúc đó, đáy lòng như có dòng suối xanh biếc mát rượi len lỏi, như hiện hữu một niềm hạnh phúc nhỏ bé, một cảm xúc kỳ lạ không cách nào gọi tên...

Áo sơ mi vải kẻ caro hai màu trắng xanh nhạt, quần tây màu kaki. Ngay tại thời điểm này, ăn vận như thế, biểu cảm như thế, rõ ràng là muốn thể hiện cho người ngoài biết rằng: Người đứng đây không phải là thiếu tướng Trác Thiệu Hoa mà chỉ là một người đàn ông ngồi xe đến đón vợ.

Thủ trưởng từ xưa đến nay luôn duy trì phong thái trầm tĩnh, uy nghiêm, đĩnh đạc trước mặt người khác, thế nên đây là điều bất ngờ rất rất vĩ đại...

Trong ngàn người vạn người, chỉ riêng mình em biết

Nơi đây ánh mắt anh vọng về em

Cả thành Giang Nam cũng nhoe nhoét môi cười

Sợ để lộ tâm tình, Gia Hàng vội vã mím chặt môi.

Đại tá Lý bắt tay Trác Thiệu Hoa, tiện thể liếc Gia Hàng một cái rồi trêu: “Thiếu tướng Trác bận trăm công nghìn việc mà vẫn dành thời gian đến sân bay đón tôi làm tôi cảm động quá. Nhớ tôi nhiều vậy à?”

“Tất nhiên rồi, một tuần không nghe tiếng cười hào sảng của đại tá Lý, sao không nhớ được?” Sau đó trước vô số cặp mắt lom lom sáng rỡ, Trác Thiệu Hoa rất tự nhiên đi xuống mấy bậc thang, đón vali trong tay Gia Hàng và xếp lên giá hành lý.

Triệu Đồng kéo vali, một mình một bóng đi tìm chỗ ngồi ở hàng tận cùng, Gia Hàng chắc chắn sẽ không còn ngồi cạnh cô ta. Nói không dối là nói dối, cô ta rầu rĩ buông một tiếng thở dài.

Thủ trưởng quả thật bất chấp tị hiềm điều tiếng. Cũng phải thôi, tị hiềm cái nỗi gì, Gia Hàng là cô vợ danh chính ngôn thuận của anh ta rồi mà. Nhưng trong thâm tâm vẫn cứ khó chịu, hai người họ làm vậy không sợ Giai Tịch dưới tuổi vàng buồn lòng hay sao?

Ái tình trên thế gian này rõ là một gốc cây chẳng chịt ân oán...

Gia Hàng ngồi cạnh cửa sổ, Trác Thiệu Hoa điềm nhiên ngồi xuống kế bên cô. Hai người không nói câu nào, anh mãi trò chuyện với đại tá Lý về chuyến đi Hải Nam, rồi còn hỏi các học viên về cảm nhận, trải nghiệm của họ. Anh vừa quan tâm đến suy nghĩ của từng người, lại vừa giữ được vẻ uy nghiêm, khiến ai nấy đều phải kính nể.

Đến Hải Nam không phải để nghỉ phép, sau khi trở về mỗi người phải viết một bản báo cáo dài lê thê. Trong túi đựng máy tính của Gia Hàng có đến mấy chồng tư liệu dày cộp. Vài ngày tới, cô phải ngoan ngoãn đóng cửa ở nhà làm bài. Lúc thủ trưởng nói chuyện, cánh tay cử động lên xuống, hai người đều mặc áo ngắn tay, lại ngồi gần như vậy nên da thịt chạm vào nhau là kết quả hiển nhiên. Gia Hàng nín thở, trái tim run run mất tự chủ, bàn tay đặt trên đầu gối co lại thành nắm đấm.

Qua khỏi đoạn đường cao tốc sân bay, xe buýt chạy vào con đường xuyên giữa rừng cây. Trời chiều nghiêng hẳn về phía Tây, ráng hoàng hôn nhuộm kín không gian, vạt nắng hắt hắt sáng lên qua ô cửa xe rọi vào trong làm bóng hai người khi mờ khi tỏ.

Trác Thiệu Hoa nhờ bác tài dừng xe ven đường. Anh xách lấy vali của Gia Hàng, nói với đại tá Lý từ đây ngồi xe về quân khu đại viện tiện đường hơn nên họ sẽ không đi cùng mọi người về học viện.

Đại tá Lý dí dỏm nháy nháy mắt, “Tôi hiểu rồi thiếu tướng Trác! Mai gặp!”

Xuống xe xong, Trác Thiệu Hoa đợi cho đến khi xe chạy thật xa rồi dắt tay Gia Hàng đi sang đường kẻ vạch dành cho người đi bộ. Mười ngón tay đan chặt vào nhau, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía đối phương.

Cánh môi thủ trưởng thoáng cong lên, vẫn là vẻ bình tĩnh muôn thuở nhưng trong ánh mắt tựa như có ngàn lời muốn nói.

Lại một cơn địa chấn khác lan tràn trong quả tim Gia Hàng, cô thốt lên: “Thủ trưởng ơi...”

“Ừ, sao?” Giọng nói rất nhỏ và hơi khàn.

“Phàm Phàm có cao thêm chút nào không?” Cô ngu ngơ buộc miệng hỏi một câu như thế.

“Hình như là không!” Một tuần không dài như một năm, không thể thay đổi nhanh đến thế được.

Gia Hàng cười ha ha, “Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi!” Cô nhớ ngày từ nước ngoài trở về, ôm Tiểu Phàm Phàm trong lòng mà kinh ngạc tới nỗi không dám chớp mắt. Video clip đúng là đồ lừa bịp, cu cậu quả thực đã thay đổi long trời lở đất. Cô nghĩ mà sợ, nếu về muộn ít ngày nữa, có khi gặp nhau trên đường cũng không nhận ra Tiểu Phàm Phàm chứ chẳng chơi.

“Thế còn anh?” Giọng nói phảng phất ý cười.

Gia Hàng thoáng sửng sốt rồi cười tủm tỉm, đầu ngón tay khều khều lòng bàn tay anh, “Em không... nhìn kỹ!” Mặc cỡ đó!

“Anh gầy rồi!” Anh nói một cách nghiêm túc.

“Anh bị bệnh á?” Cô kiễng chân lên, quan sát thật tỉ mỉ.

Anh dắt cô bước tiếp về phía trước, chỉ cười thôi, không nói câu nào.

Từ trạm này đi xe trở về quân khu đại viện cũng không hẳn thuận tiện, có điều ngân hàng Gia Doanh làm việc chỉ cách đây vài bước đường. Trác Thiệu Hoa rất hiểu, Gia Doanh là người có ý nghĩa đặc biệt nhất trong lòng Gia Hàng. Gia Hàng là cánh diều nào nức muốn chao liệng trên bầu trời xanh, nhưng dù bay cao đến mấy, bay xa đến mấy, cô cũng cam tâm tình nguyện buộc sợi dây vào tay Gia Doanh.

Quả nhiên vừa rẽ qua khúc quanh đã nhìn thấy bảng hiệu ngân hàng ngay phía trước. Gia Hàng hơi nhướn mày, lắc lắc cánh tay anh, gọi một tiếng rồi lại một tiếng thủ trưởng.

“Em có mua cái này...” Cô hăm hở mở túi ra khoe với thủ trưởng cái bật lửa sắp tặng anh rể Lạc Gia Lương.

“Tặng anh?” Trong đôi đồng tử đen láy của Trác Thiệu Hoa sóng dâng cuộn cuộn.

Gia Hàng nuốt nước bọt ực một cái, mồ hôi túa ra, “Anh...cũng thích sao?”

“Đương nhiên! Chỉ cần là em tặng, thứ gì anh cũng thích!”

Đúng vậy, năm đó cô bị anh lừa mua chiếc khăn quàng cổ lông dê một cách cực kỳ ‘xảo quyết’. Anh luôn đeo nó vào mỗi mùa đông, đến mùa xuân lại dặn đi giúp việc giặt giũ cẩn thận, anh nói khăn quàng cổ đó chất lượng tốt, màu sắc đứng đắn, có thể dùng đến năm tám mươi tuổi.

Gia Hàng im như hén, trong bụng lằng lằng xin lỗi anh rể, “Cái này chỉ là vật trang sức, không thể... dùng thường xuyên!”

Trác Thiệu Hoa nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu, nghiêm trang gật đầu, cẩn thận cất bật lửa vào túi. Đang cất nửa chừng thì di động đổ chuông, anh nhìn dây số rồi nói với cô: “Em vào thăm chị trước đi, anh nghe điện thoại.”

Gia Hàng vui vẻ đi vào.

Gia Doanh phụ trách quản lý đại sảnh ngân hàng, mỗi ngày chị đều đợi đến lúc sổ sách hoàn chỉnh xong xuôi mới tan tầm. Gia Hàng quen đường quen lối đi một mạch vào phòng chị.

Gia Doanh đang cầm cúi trước máy tính, nghe tiếng bước chân, chị ngẩng lên nhìn ra ngoài. Thấy Gia Hàng đến, chị không vui mừng mà lại lo lắng chạy ra nhìn quanh quất bên này bên kia, “Hàng Hàng, em đến một mình thôi à?”

Gia Hàng xụ mặt chớp mắt, “Thủ trưởng ở ngoài nghe điện thoại ạ!”

Gia Doanh thở dài hai lần liên tiếp, vẻ mặt cũng dịu xuống, “Ừ, cũng được, để Phàm Phàm ở nhà đi!”

Gia Hàng dậm dậm chân, bước đến ôm Gia Doanh nhõng nhẽo, “Chị ơi, người ta phạm lỗi có mỗi một lần, chị đừng la em riết nữa!”

Gia Doanh trừng cô: “Em còn dám nói? Lỗi đó nhỏ lắm phải không?”

Gia Hàng le lưỡi, cười tên tò đáp lại.

Lỗi lầm ấy quả thật không thể tha thứ.

1.3

Lỗi lầm ấy quả thật không thể tha thứ.

Gia Hàng đang đi dạo siêu thị thì thấy khu vui chơi cho trẻ em mới xây. Bên trong có ruộng cát, tối đến rất đông trẻ con vào nghịch cát. Nhìn thấy cảnh đám trẻ vui vẻ tung búng, cô cũng nhiệt huyết dâng trào, ôm Phàm Phàm vào chơi. Hôm ấy thím Đường lo việc chăm nom Phàm Phàm hơi mệt nên không đi cùng hai mẹ con.

Tiểu Phàm Phàm vừa thấy ruộng cát to, cái thùng nhỏ, cái thìa nhỏ liền vung hai chân béo múp nhào đến. Gia Hàng đứng bên ngoài xem cười tí mắt. Đầu tiên Tiểu Phàm Phàm đào cái hố cát, tiếp theo đắp một ụ cát, sau đó ngo thấy cô bé học sinh bên cạnh xây bờ đê cát, cu cậu liền bắt chước làm theo.

Đúng lúc này, cô bạn Mạc Tiểu Ngải gọi điện cho cô. Cô nàng chẳng nói rõ ràng sự thể thế nào, chỉ khóc nức nở ở đầu kia điện thoại. Gia Hàng sợ hoảng hồn, thấy Phàm Phàm đang chơi hăng say, cô thầm nghĩ chạy đi một lát chắc không sao.

Mạc Tiểu Ngải sắp kết hôn.

Mạc Tiểu Ngải tâm sự, cô nàng và sư huynh yêu nhau tám năm, tình cảm nảy nở từ thời hai người học lớp chín. Gia Hàng vẫn cho rằng Mạc Tiểu Ngải là cô nhóc chậm lớn, ngờ đâu cô nàng đã sớm trưởng thành, trong khi cô nàng Ninh Mông luôn tỏ ra sành sỏi thì giờ này không biết đã đi lạc về đâu.

Giá nhà ở Bắc Kinh liên tục tăng cao như hạt vừng nở hoa. Dựa vào khả năng của Mạc Tiểu Ngải và sư huynh, cố lắm cũng chỉ có thể thuê một ngôi nhà nhỏ cách xa con đường Tứ Hoàn chật chiu sống qua ngày. May nhờ có bố mẹ hai bên góp sức, giúp họ mua một căn nhà cũ. Sau khi vui mừng hoan hỉ trang hoàng nhà cửa đâu vào đấy, hai người bắt đầu sắm sửa vật dụng gia đình.

“Heo, mỗi ngày mình làm việc trên máy tính mười mấy tiếng đồng hồ, xương cổ vừa mỏi vừa đau, cho nên mình muốn ngủ giường nước. Nhưng anh ấy nhất quyết không chịu, bắt phải mua giường gỗ. Cậu thấy mình có cố tình gây sự không chứ?” Mạc Tiểu Ngải khóc không thành tiếng, lời nói không thành âm điệu.

Gia Hàng sôi sục cảm phẫn, “Hoàn toàn không!” Tiểu Ngải vẽ đồ họa game online, riêng chuyện tiếp xúc lâu ngày với thần tiên, hiệp khách mà không đòi mua giường treo, giường dây hay bất cứ thứ giường quái đản nào đó đã cho thấy cô nàng rất hiểu lý lẽ rồi.

“Bọn mình cãi nhau ba ngày anh ấy cũng chẳng thêm nhượng bộ. Giờ phải làm sao hở cậu?”

Gia Hàng nghĩ ngợi, “Hay mỗi người mua một giường?”

Tiếng khóc Mạc Tiểu Ngải im bặt: “Không ngủ chung giường thì còn gì là kết hôn!”

Cũng có lý, Gia Hàng nhú mày.

“Chẳng lẽ cậu và... thủ trưởng mỗi người ngủ một giường?” Mạc Tiểu Ngải hỏi.

“Làm gì có!” Câu nói này chạm vào vết thương lòng của Gia Hàng. Cô thậm chí còn không có giường. Có khi, nửa đêm đầu ngủ giường thủ trưởng, nửa đêm sau ngủ giường Tiểu Phàm Phàm. Có khi, nửa đêm đầu đang ngủ ngon lành với Tiểu Phàm Phàm, sáng sớm tỉnh dậy đã thấy nằm cạnh thủ trưởng mà không hiểu mình đi dờn qua đó bằng cách nào. Thủ trưởng nói, quãng thời gian cô ra nước ngoài anh đã rèn luyện cho Tiểu Phàm Phàm thói quen sống độc lập. Cô vừa về nước, ra sức lấy lòng Tiểu Phàm Phàm, hai người rồng rắn kéo nhau đi ngủ chung. Giờ thì tốt rồi, thành quả bồi dưỡng mấy tháng rồng sụp đổ tan tành, chế độ giáo dục của thủ trưởng tuyên bố phá sản.

Mạc Tiểu Ngải lại khóc nức lên, Gia Hàng không còn cách nào khác ngoài gọi điện kêu sư huynh đến đến đội. Về mặt sư huynh trông đau khổ hết như phải cam chịu nỗi ai oán nghìn thu: “Tôi cũng sợ giường lót ván nằm cứng khó chịu, nhưng xương cổ cô ấy không tốt, bác sĩ dặn phải ngủ giường gỗ.”

Mạc Tiểu Ngải chột dạ lau nước mắt, xong lại vờ như trên mặt đất có tiền, nhìn hết sức chuyên chú.

Gia Hàng ném cho cô nàng một cái liếc mắt, ngay lập tức bảo sư huynh đưa cô bạn không biết ơn nghĩa về nhà, đỡ phải đứng đây mất mặt xấu hổ. Thê bất giáo, phu chi quá.*

(*) Không dạy dỗ vợ là lỗi của chồng. Câu gốc trong Tam Tự Kinh là Tử bất giáo, phụ chi quá – Không dạy dỗ con cái là lỗi của bậc làm cha mẹ.

Sư huynh cảm động rơm rớm mắt nói cảm ơn, đoạn kéo Gia Hàng qua bên, nhẹ nhàng hỏi: “Có phải khi kết hôn phụ nữ sẽ biến thành người khác không?”

Gia Hàng đắm chiêu một lúc rồi trả lời: “Anh thấy em khác nhiều lắm à?”

Sư huynh xua tay, “Em là ngoại lệ.”

Gia Hàng không biết đây là lời khen ngợi hay chế giễu, kệ, coi như khen đi! Thời đại này thứ gì quý giá nhất? Là cá tính chứ còn gì!

“Không chừng Tiểu Ngải bị chứng sợ hãi trước hôn nhân.” Cô giải thích kiểu chấp vạ.

Sư huynh hừ một tiếng, “Phụ nữ thật nhiều sự!” rồi lôi Mạc Tiểu Ngải về nhà. Gia Hàng quệt quệt mũi rồi cũng dẹp đường hồi phủ.

Ông trăng giữa thảng tròn vành vạnh như cái mâm, vừa đẩy cửa ra, cả khoảng sân như bao phủ trong màn sương trong veo. Chuyện đầu tiên cô làm khi về nhà là í ới gọi: “Tiểu Phàm Phàm, mẹ về rồi!”

Không ai lên tiếng trả lời cô.

Thím Đường đứng trong hành lang, mắt tròn trừng nhìn cô không dám thở mạnh.

Trong đầu Gia Hàng sấm giập ùng đoàng, cô la toáng lên rồi quay đầu bỏ chạy.

Lúc này, đêm tối tăm mịt mùng.

Thể lực của Gia Hàng vốn được xem là tốt nhưng chạy một mạch đến siêu thị cả người chẳng mấy chốc cũng xụi lơ. Trong khu vui chơi thiếu nhi chỉ còn lại một mình cậu nhóc Phàm Phàm, người quản lý về mặt lo lắng ngồi ngoài cửa. Phàm Phàm vẫn đang nghiêm túc đào cát, cứ đào được một muống lại ngẩng đầu lên. Nghe tiếng động loáng thoáng, cu cậu tức thì nhìn khắp xung quanh.

“Phàm Phàm!” Gia Hàng thở hổn hển.

Tiểu Phàm Phàm bỗng nhiên mở mắt hết cỡ, chậm rãi chớp mắt một cái rồi lại vội vàng mở ra ngay như sợ đây chỉ là ảo giác.

Đầu ướt đầm mồ hôi, Gia Hàng đi về phía cậu nhóc.

Cu cậu đứng lên, chân bước liêu xiêu không vững.

Gia Hàng giang hai tay ôm chầm lấy cu cậu. Cô nhận ra trái tim bé bỏng của cậu nhóc đập hồi hã, cái miệng nhỏ xíu mếu máo, bờ vai run lập cập, bàn tay tí hon lạnh cóng; và thấy cả hai giọt nước mắt lăn đến lăn đi nhưng quyết chí không rơi trong đôi mắt kia.

“Xin lỗi con, mẹ là đồ hư hỏng, mẹ bỏ quên Phàm Phàm, con đừng thù để ý đến mẹ!” Gia Hàng khóc lóc bù lu bù loa rất mất thể diện.

Tiểu Phàm Phàm thì ngược lại, cu cậu nuốt nước mắt, chu miệng hôn cô, ôm ghì lấy cổ cô, như sợ chỉ lơ lửng một giây là sẽ không thấy cô nữa.

Buổi tối hôm đó lần đầu tiên thủ trưởng nổi giận với cô. Mặc dù anh không nói một lời, nhưng sắc mặt ầy ăm người ta không gặp giá rét mà vẫn run lấy bầy.

Thủ trưởng cũng không muốn cô tắm cho Phàm Phàm. Tắm xong, anh ôm Phàm Phàm vào giường trong phòng ngủ chính, âu yếm kể Phàm Phàm nghe chuyện xưa tích cũ trước khi ngủ, lại còn khen Phàm Phàm là nam tử hán dũng cảm đối mặt với nguy khốn, một giọt nước mắt cũng không rơi.

Gia Hàng hổ thẹn bịt mắt, muốn đâm đầu vào tường tự vận cho xong. Cô ngồi lẻ loi khép nép trên giường Tiểu Phàm Phàm, không có can đảm nhìn mặt hai người đàn ông bên kia.

Tiểu Phàm Phàm thật sự rất trọng nghĩa, nhằm lúc thủ trưởng đang kể chuyện, cu cậu bất ngờ chen vào một tiếng: “Mẹ...”

Thủ trưởng trầm mặc như núi.

Cô chịu hết thấu, kéo chăn trùm kín mít. Bỗng nhiên chăn bị người bên ngoài vén ra. Thủ trưởng đứng cạnh giường như thiên thần giáng thế, không nói một lời mà chỉ vòng tay ôm cô. Tiểu Phàm Phàm này giờ hồi hộp nằm chờ trên giường, thấy vậy tay chân liền khua khoắc loạn xạ, ra chiều cổ vũ nhiệt liệt. Sau một hồi vất vả đỡ cậu nhóc đi ngủ, cô lại nghe thấy tiếng thủ trưởng thở dài.

Cô ngáp ngừng xin lỗi: “Thủ trưởng, em xin lỗi...”

Thủ trưởng nằm giữa mặt, chốc lát sau anh nghiêng người ôm cô vào lòng, khẽ mơn man gương mặt cô bằng đôi môi mình, “Gia Hàng, em và Phàm Phàm, nếu một trong hai người có mệnh hệ nào... Anh sẽ không dám đổi mặt, không thể chịu đựng.” Nghe giọng nói khàn khàn mệt mỏi của anh thật sự nước mắt cứ chực trào.

Gia Hàng cắn môi.

“Không cần tự trách, em đã làm tròn bổn phận một người mẹ. Chỉ có điều... em còn nhỏ, cần thêm thời gian thích nghi. Sau này chúng ta sẽ không phạm sai lầm nữa, nhé?”

Sự khoan dung độ lượng của thủ trưởng khiến đôi mắt cô nhòa lệ ần ần.

Con người không ai hoàn mỹ, sao có thể không phạm sai lầm, sao có thể không gây tai ương, nhưng có những sai lầm không được phép phạm phải, có những tai ương không được phép gây ra.

Về sau thủ trưởng căn dặn từng người trong nhà không được nhắc lại chuyện này, nhưng thím Đường không nhịn được, tố cáo tội trạng của cô với Gia Doanh. Kể từ đó, Gia Hàng bị Gia Doanh ghi vào sổ đen cho đến mãi sau này.

□ □ □

“Tứ Nhiên gần đây có học hành chăm chỉ không ạ?” Tranh thủ trước khi Gia Doanh cảm râm, Gia Hàng mau mắn chuyển đề tài.

Gia Doanh rót cho cô ly trà, vẫn còn lờm cô đến mấy lần, “Mới đây nhất thì mê đá banh, đăng ký cho nó học lớp hè, sắp đen thui như than rồi.”

“Chị hai lúa quá đi, như thế người ta gọi là da bánh mật, đang mốt lắm đấy! Minh tinh người ta còn cố ý đi phơi nắng nữa kia!”

“Chị là hai lúa, còn em là gái Tây chắc? Nếu thế sao chưa bao giờ trang điểm? Ra ngoài đường sao không bôi kem chống nắng?”

Gia Hàng cười hì hì: “Không cần, đen thì đen thôi, ừ vài ngày là trắng ngay!”

Gia Doanh xem chừng động tĩnh bên ngoài rồi thì thầm hỏi: “Mẹ chồng còn giữ thành kiến với em không?”

“Miễn đừng gọi là mẹ chồng thì bà ấy sẽ không có thành kiến gì cả.”

Bà Âu Xán nói, cái từ ‘mẹ chồng’ nghe cứ như bà già bó chân xấu xí bảy tám chục tuổi của xã hội phong kiến, rất một kiểu miệng nam mô bụng một bồ dao găm. Bà nghiêm cấm không cho Gia Hàng sử dụng cách xưng hô này. Gia Hàng vui vẻ tiếp thu, nhưng cô không gọi bà một tiếng ‘mẹ’, cũng không gọi theo chức vụ vì thấy xa lạ, thế là gặp mặt nhau chỉ cười cười rồi thôi.

Bà Âu Xán xử sự rất có chừng mực, bà không ruồng rẫy ai, cũng không nhiệt tình thân thiết như mùa xuân với ai, mà luôn luôn bảo trì khoảng cách thích hợp.

“Thật không?” Gia Doanh không tin lắm.

“Chị, từ nhỏ đến lớn chị có thấy ai khi dễ em chưa?” Gia Hàng hiên ngang hất tóc.

Gia Doanh thương xót giữ chặt tay cô. Hàng Hàng tính tình tùy tiện thế lại hay, con bé sẽ không nghĩ ngợi quá nhiều và không quá nhạy cảm trong mọi việc, bằng không ngày tháng ở nhà họ Trác chắc chắn phải chịu nhiều buồn tủi.

Hành lang vọng đến tiếng bước chân lúc to lúc nhỏ đều đặn.

“Thiệu Hoa đến rồi!” Gia Doanh nói.

Trác Thiệu Hoa kính cẩn chào chị, sau đó nhìn Gia Hàng, “Mẹ đến thăm Phàm Phàm, đang chờ ở nhà. Mình không quấy rầy chị làm việc nữa em nhé. Hôm nào chúng ta dắt Phàm Phàm đến đây, hẹn anh rể và Tử Nhiên đến luôn rồi cả nhà họp mặt một bữa.”

Gia Doanh nghe vậy liền vội vàng thúc giục hai người về mau, đừng để bà Âu Xán đợi quá lâu. Thực ra chị muốn nói chuyện với Gia Hàng về ông Án Nam Phi và bà Trác Dương. Ông Án Nam Phi sang Canada một thời gian thì gọi cho chị cuộc điện thoại đường dài. Chị hiếm khi nói chuyện, nhưng cũng không từ chối cuộc gọi. Người đến tuổi xế chiều còn phải phiêu bạt nơi đất khách quê người, một từ cô liêu làm sao hình dung cho đủ?

Bố mẹ ông Án Nam Phi đã khuất núi, ông lại không có anh chị em thân thuộc, sau khi ly hôn Trác Dương, mối liên hệ với nhà họ Trác cũng đứt đoạn. Trên đời này, Gia Hàng là người thân duy nhất của ông.

Chị đã thoải mái đối diện với chuyện quá khứ nhưng Gia Hàng lại không thể, con bé cự tuyệt hết thấy tin tức có liên quan đến ông Án Nam Phi.

Nghe ngoài hành lang yên tĩnh trở lại, Gia Doanh chậm chậm ngồi xuống, thở dài.

Hai người đón xe trở về quân khu đại viện. Cửa viện chưa mở đã nghe tiếng bíp bíp vang lên không ngừng từ bên trong. Thím Đường mua cho Phàm Phàm đôi giày xăng đan mềm, để giày gấn cái còi be bé, khi đi giày sẽ kêu bíp bíp. Thím Đường chỉ việc nghe âm thanh là biết ngay cu cậu đang nghịch ngợm ở nơi nào trong viện.

Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng mở cửa viện.

Tiểu Phàm Phàm đang nấp phía sau chậu cảnh cành lá tươi tốt chơi trốn tìm với thím Đường bỗng nhiên quay lại, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm hai người đứng trong bóng đêm, ngoác miệng cười toe toét, giang hai tay, chạy bíp bíp sang bên này.

“Mẹ!” Cu cậu ôm hai chân Gia Hàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười híp mắt thành một đường nhỏ.

“Phàm Phàm!” Thủ trưởng đằng hắng một tiếng, trong lòng hơi tổn thương. Anh thương tên nhóc thối này đầu thua kém gì Gia Hàng, tại sao trong mắt thằng bé chỉ có mẹ nó thế kia?

Tiểu Phàm Phàm và Gia Hàng cửu biệt trùng phùng, vội vàng thể hiện nhung nhớ, làm sao còn tâm trí lo lắng chuyện ngoài lề.

“Trác Dật Phàm!”

Bà Âu Xán đi ra từ phòng khách với dáng vẻ nghiêm nghị. Bộ quần áo công sở màu xám, tóc cứng đờ như chóp nón bảo hộ, đoán chừng bị báo cáo tám thói cũng không rồi. Bà mở miệng vừa đúng ba millimet, à, đấy là kiểu cười của bà.

“Ồ, hai đứa về rồi à!”

Gia Hàng toan trả lời thì Phàm Phàm giật giật góc áo của cô. Cô cúi đầu xuống, Tiểu Phàm Phàm ghé vào tai cô, thì thào: “Bà nội...hư!”

“Hư thế nào?” Gia Hàng tươi rói.

Tiểu Phàm Phàm cau mặt, trừng mắt, “Trác Dật Phàm, không được... lộn xộn; Trác Dật Phàm, không được... nói chuyện; Trác Dật Phàm... đứng yên...”

Gia Hàng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Khả năng bắt chước của con trai giỏi thật, biểu cảm trông cũng giống bà Âu Xán quá đấy chứ.

Trác Thiệu Hoa lắc đầu liên tục, nhắc hành lý đi vào phòng khách.

“Thiệu Hoa, con vào đây, mẹ có việc muốn nói với con.” Bà Âu Xán liếc Gia Hàng, đi vào thư phòng trong điệu bộ đoan trang cao quý. Cái nhìn phốt qua đó y hệt tia X-quang, xuyên qua quần áo, chạm vào xương cốt.

Ngay sau đó, bà đóng sập cửa phòng.

Gia Hàng nghiêng đầu, đảo mắt hai vòng rồi nắm tay dắt Tiểu Phàm Phàm đi về hướng nhà bếp.

Hôm nay dì Lữ nấu món cháo đậu xanh, Tiểu Phàm Phàm sợ ăn món này nhất, thảo nào vừa rồi cu cậu chạy trốn khắp nơi. Phàm Phàm ló đầu ra thăm dò tình hình từ sau cánh tay cô, hai cái chân mồm mồm lại lén lút bước một bước ra ngoài.

“Phàm Phàm ơi, lại đây nào, mẹ nói cái này cho con nghe nè!” Cô ngoắc ngoắc Phàm Phàm một cách đầy mờ ám.

Tiểu Phàm Phàm không cưỡng lại được sự cám dỗ, cười tí mắt đi qua.

Ngay sau đó, cửa phòng bếp đóng rầm một cái.

Hừ, tỏ vẻ gì chứ, ai lại chẳng có con trai, ai lại chẳng biết đóng cửa! Gia Hàng vênh mặt lên, làm bầm lều bầu!

1.4

Nhà bếp là lãnh địa của dì Lữ, khoảng mười phút sau đó dì cũng vào theo, “Phu nhân, tôi không biết hôm nay cô về nhà, cháo không còn bao nhiêu cả, để tôi nấu cho cô chút mì sợi!”

Gia Hàng ngăn lại không để bà phải xắn tay làm việc, “Dì cứ để đấy cháu.” Lại thật, sao hôm nay trông sắc mặt dì Lữ không vui chút nào, cứ như đang chịu đựng một nỗi uất ức rất lớn.

Dì Lữ đến đây giúp việc từ sau khi Trác Thiệu Hoa và Giai Tịch kết hôn. Những ai được làm người giúp việc trong quân khu đại viện đều phải trải qua quá trình thẩm tra nghiêm ngặt, phải có nguồn gốc thân thể minh bạch và khả năng giác ngộ tư tưởng chính trị rất cao. Có thể nhìn bề ngoài họ không giống như những người giúp việc bình thường khác nhưng bên trong vẫn có đầy đủ những tình cảm rất đời thường.

“Bà nội Phàm Phàm nói gì sao dì?” Người thông minh như Gia Hàng dùng đầu gối thôi cũng đoán ra được.

Dì Lữ thở dồn dập trả lời: “Bà ấy là mẹ thiếu tướng Trác, tất nhiên tôi phải tôn trọng. Nhưng tôi là tôi chỉ làm việc cho thiếu tướng Trác và cô thôi, chỗ nào không tốt đã có cô cậu phê bình thẳng thắn, không cần bà ấy tùy tiện xoi mói.”

Xem ra uất ức này không phải lớn bình thường, dì Lữ giận tới mức nói ra cả cụm thành ngữ*. Gia Hàng nhú mày bày tỏ sự đồng tình.

(*) Thành ngữ: Bình đầu luận túc () – Tùy tiện xoi mói.

“Bà ấy nói cái viện này nát bét, hoa cỏ nhìn chả ra thể thống gì.”

Gia Hàng cúi xuống nhìn bộ mặt nai tơ ngơ ngác của ông trời con, oắt con này chính là kẻ đầu sỏ chứ ai.

“Bà ấy còn nói Phàm Phàm không được chăm sóc tốt, không được cho ăn tốt, không được dạy dỗ tốt, nay mai phải mang Phàm Phàm về bên kia để tự tay bà ấy trông coi.” Dì Lữ len lén liếc Gia Hàng.

Gia Hàng vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên.

“Phu nhân, lẽ nào cô tán thành cách nói của bà ấy?” Mặt dì Lữ đen sì.

Gia Hàng bế Phàm Phàm lên, cái trán lớn cụng vào cái trán bé, “Vâng, cháu đồng ý trăm phần trăm. Nghe đâu chỗ bà ấy năm nay mới trồng mấy bụi hoa hồng và tulip, chỉ thiếu mỗi người làm vườn, vừa khéo có Phàm Phàm nhà ta đủ tiêu chuẩn.” Cô cười khanh khách tưởng tượng ra viễn cảnh bà Âu Xán giận tới mức lỗ mũi bốc khói. Phàm Phàm ngây thơ cũng cười nắc nẻ theo mẹ.

Dì Lữ thật sự dở khóc dở cười, nếu đổi lại là người khác thì vừa nghe người ta nói năng kiêu đó đã hùng hổ xông lên bảo vệ chủ quyền từ lâu. Gia Hàng không chịu để tâm gì cả, mà dường như cô ấy cũng chẳng bao giờ để bụng bất cứ chuyện gì.

Thực ra trong lòng Gia Hàng đã biết chắc thủ trưởng sẽ là người đầu tiên không chấp nhận cách làm của bà Âu Xán, Phàm Phàm lại càng không.

“Hôm nay bà nội Phàm Phàm ghé qua chỉ để kiểm tra đột xuất thôi à?” Gia Hàng hỏi.

“Bà ấy còn mang cho Phàm Phàm vài quyển sách, toàn sách tiếng nước ngoài. Một đứa con nít mới hai mươi tháng tuổi đọc sao mà hiểu được chứ?” Dì Lữ phần nộ hừ mũi.

“Đọc không hiểu thì giả bộ hiểu!” Gia Hàng cười khúc khích, “Dì Lữ, dì ra ngoài canh chừng giúp cháu với, đề phòng nhỡ đâu bà ấy lại kiếm chuyện.”

Vừa xua được dì Lữ ra ngoài, Gia Hàng lập tức khép cửa lại, gơ ngón trỏ lên miệng ra hiệu Tiểu Phàm Phàm đừng lên tiếng. Cậu nhóc Tiểu Phàm Phàm bị cái vẻ bí bí ẩn ẩn của mẹ dụ dỗ, cặp mắt hưng phấn sáng lấp lánh. Gia Hàng bắc ghế nhón chân lên, lục tìm hộp mì Khang sư phụ giấu trong ngăn cao nhất tủ đựng chén bát. Đây là hộp mì hôm đi dạo siêu thị cô lén lút mang về nhà. Cơm dì Lữ nấu vừa giàu dinh dưỡng, vừa ngon miệng, nhưng có những lúc cô thật sự hoài niệm hương vị mì Khang sư phụ. Khi cái mùi mì gói thơm lừng nóng hổi ấy lan tỏa trong bầu không khí, thời gian tưởng chừng xoay ngược dòng về lại năm tháng cũ xưa – cái thời mà cô, Tiểu Ngải và Ninh Mông chen chúc nhau ăn một bát mì Khang sư phụ trong phòng ký túc mỗi độ đông về, cậu một hộp tở một hộp, vui quên trời quên đất...

Ký ức hạnh phúc đó, cô mong muốn được chia sẻ vô tư với Tiểu Phàm Phàm.

Mở nắp dán, rót nước sôi, đun lại. Chỉ trong giây lát, hương thơm ngào ngạt đã tràn ra từ khe hở. Thứ đồ ăn này quyến rũ người ta hơn cháo đậu xanh nhiều. Chẳng thế mà Tiểu Phàm Phàm liên tục nuốt nước miếng, cu cậu lùn tùn không với được tới bếp lò, nịnh nọt ôm chân Gia Hàng giống như một chú chuột túi, miệng gọi mẹ, mẹ... tiếng nào tiếng nấy ngọt như mía lùi.

“Mẹ ngoan hay không ngoan?” Gia Hàng mở nắp cầm chiếc đũa xới cho sợi mì mau nguội.

“Ngonan!” Phàm Phàm trả lời vừa nhanh vừa vang.

Gia Hàng miễn cưỡng gấp mấy sợi mì đưa lên miệng thổi thổi, đến khi chắc chắn không còn nóng mới ngồi xồm xuống dứt cho Phàm Phàm.

Phàm Phàm há miệng to thật to từ sớm rồi.

Rồi thì, hai mẹ con cứ mẹ một đũa, con một đũa như thế. Đang ăn vui vẻ, cửa bếp đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài. Gia Hàng ném phăng đôi đũa vào bồn nước phía sau, chặn người trước hộp mì theo bản năng. Phàm Phàm cũng phối hợp rất ăn ý, cu cậu bặm miệng, gơ cánh tay nhỏ bé ra trước che chắn cho mẹ.

Trác Thiệu Hoa đứng cạnh cửa nhú mào, “Gia Hàng, anh đưa mẹ về nhà, chút nữa anh về.”

“Vâng vâng, cho em gửi lời thăm đại thủ trưởng luôn!” Gia Hàng cười ha ha, phẩy phẩy tay.

Nói đoạn, Trác Thiệu Hoa hạ tầm mắt nhìn về mặt nghiêm túc và khấn trương của tên nhóc tỳ, cuối cùng im lặng đóng cửa rồi đi, không nói năng gì.

Bà Âu Xán mặt không biểu cảm ngồi vào xe, thấy khóe miệng Trác Thiệu Hoa co rút mấy lần, bà khó chịu cau mày. Xe vừa ra khỏi đại viện, Trác Thiệu Hoa không nhận được, bật cười thành tiếng.

“Cười ngớ ngẩn cái gì đấy?” Bà Âu Xán hỏi lạnh tanh.

“Dạ không có gì!” Chỉ đơn giản là muốn cười vậy thôi. Hai kẻ trong nhà bếp kia cứ tưởng kể mạn thiên quá hải* của mình là diệu kế. Lừa gạt được ai chứ? Cái mùi đặc trưng của mì gói chỉ cần mở cửa đã bay ra ào ạt. Còn oắt con kia nữa, nhìn xem, miệng bị cay đến mức đỏ hồng lên, trên cằm rõ ràng còn dính nguyên cọng mì.

(*) Mạn thiên quá hải là một trong 36 kế quân sự của Trung Quốc. Giải nghĩa: Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn. Điển cố: Gia Cát Lượng dùng thuyền cỏ để lừa lấy cung tên của Tào Tháo trong trận Xích Bích.

Với nhà họ Trác, mì ăn liền là một trong những thực phẩm gây hại cho sức khỏe bị cấm không cho vào cửa. Dì Lữ chấp hành nội quy rất nghiêm túc, anh đoán hộp mì kia là hàng lậu của Gia Hàng. Không hiểu vì sao, nhìn bộ dạng hai người ấy, anh không muốn trách móc mà chỉ muốn hết lòng dung túng: Chẳng mấy khi, thôi, không tính.

Lúc này đã qua giờ cao điểm nhưng dòng xe cộ trên đường vẫn tấp nập, ánh đèn hai màu vàng đỏ từ những chiếc xe lao bạt gió tựa như hai nhánh sông giao thoa xen kẽ lẫn nhau trong tiếng còi ồn ã báo thủy triều.

Bà Âu Xán nhìn đăm đăm rằng mây tía ngoài cửa kính, than vắn thở dài xa xôi: “Bố con nói thứ bảy tuần này hai bố con phải tiếp đãi đoàn đại biểu quân đội đến từ Anh Quốc, không thể tham dự hôn lễ con trai đại sứ Lý.”

Trác Thiệu Hoa gật đầu, “Dạ phải, bố độ này khỏe rồi, con đoán là bố muốn con đồng hành với bố. Hôn lễ tổ chức ở đâu ạ?”

“Khách sạn năm sao Hoa Viên.”

“Kết hôn vào mùa này đúng là vất vả thật.”

“Con vẫn còn nhớ con trai đại sứ Lý à?” Bà Âu Xán quay đầu lại hỏi.

“Có chút ấn tượng, cậu nam sinh ấy trông cũng khá nho nhã.”

“Bây giờ con người ta đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong bộ ngoại giao, rất có triển vọng. Vợ cậu ấy học đàn violon, giành được cả giải Paganini*! Ba mẹ vợ cũng là nghệ sĩ nổi tiếng trong nước.” Bà Âu Xán thất vọng ra mặt, trong giọng nói không hề che giấu sự hâm mộ.

(*) Tên một cuộc thi violon quốc tế.

Trác Thiệu Hoa khẽ ‘ồ’ lên một tiếng, cười cười, “Paganini là giải thưởng violon danh giá nhất, không tệ!”

Lòng ngực bà Âu Xán có một bức tường chặn ngang, bà liếc xéo, hỏi sâu xa: “Con nghĩ sao về việc này?”

Phía trước tắc đường, Trác Thiệu Hoa đạp nhẹ chân thắng, “Gia Hàng nhà con lại càng không tệ.” Ý cười trên mặt càng thêm đông đầy.

Bà Âu Xán thở hắt ra: “Con đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Nó có chỗ nào tốt chứ? Cứ nghĩ tới chuyện phải đi đám cưới cùng nó là da đầu mẹ ngứa ngứa.”

“Học đàn violon, ngoài năm phần thiên chất bẩm sinh, còn phải thêm năm phần khổ luyện mới có thể vươn đến đỉnh cao trong giới nghệ thuật, Gia Hàng nhà con cũng là thiên tài hiếm có trong giới IT mẹ ạ, chính bố nói như thế!”

“Thôi được rồi, không bàn chuyện này nữa.” Trong lòng bà Âu Xán rất phiền não. Sự tình đã đến nước này bà cũng không thể thay đổi được gì, nhưng thỉnh thoảng ngẫm lại vẫn thấy hụt hẫng.

Con trai bà ưu tú nhường này... Haiz!

Xe quẹo vào con hẻm nhỏ, cậu lính cần vụ ở phía trong nghe thấy tiếng còi nhanh nhẹn ra mở cửa. Chờ xe đỗ lại xong xuôi, cậu lính cần vụ kính cẩn cúi chào, báo lại với Trác Thiệu Hoa thủ trưởng đang ở nhà. Trác Thiệu Hoa gật đầu rồi đi vào trong. Bà Âu Xán nói vào nhà bếp xem tình hình, dặn dì giúp việc làm thêm hai phần đồ ăn, bữa tối bà sẽ ăn ở đó.

Người làm vườn trong nhà vừa cắt sửa cây cỏ, không khí nồng nàn hương thực vật nguyên sơ. Xung quanh cột đèn ẩn mình giữa bóng cây, đàn bướm bướm xòe cánh nô nức bay về phía trước, một con ve sầu không biết đang nghỉ ngơi trong khóm cây nào cất tiếng râm ran cả ngày dài. Đây đó trong sân vài nụ hồng trắng e ấp nở sớm, mùi hương xao lãng yên thoảng ra từ giữa những cánh hoa, dưới màu đèn đêm hoa càng trở nên thánh khiết.

Trác Thiệu Hoa thu lại ánh mắt, nghĩ thấy buồn cười. Thảo nào mẹ anh hậm hực, sân nhà anh quả thật thế thảm gấp mấy lần sân nhà bà. Thế nhưng vì sao anh lại có thể bình thản đến mức ấy?

“Anh ơi, không được, em thật sự không làm được.”

Trác Thiệu Hoa nhíu mày, bước chân ngừng lại. Trên tấm màn tơ lụa của thư phòng phản chiếu hai bóng người.

“Em dốc lòng học tập Phật giáo, hy vọng có thể mượn chân lý nhà Phật để rửa sạch oán hận trong lòng em. Thậm chí em còn tự giam mình trong chùa chiền, không tiếp xúc với người ngoài, ăn chay, niệm kinh.

Nhưng... thời gian trôi qua đã lâu mà nỗi hận trong lòng em chẳng những không vơi bớt, ngược lại còn giống như ngọn núi đè ép em tới mức ngạt thở. Trước đây em được hưởng cuộc sống bao người hâm mộ, bây giờ em có còn gì đâu?” Tiếng nói ngừng bật trong nghẹn ngào, bóng hai vai trên tấm màn tơ lụa run rẩy dữ dội.

“Ngoại trừ cuộc hôn nhân do chính cô vứt bỏ, cô chưa mất bất cứ thứ gì.” Ông Trác Minh nghiêm khắc trả lời.

“Anh, anh không thể tàn nhẫn với em như vậy. Anh có biết em yêu anh ấy nhiều thế nào không, nếu không em đã không gả cho anh ấy.”

“Yêu không chỉ là nhận cho riêng mình, mà còn cần cả sự khoan dung. Cô cố chấp đẩy nghiêng một sai lầm cậu ta phạm phải từ thời tuổi trẻ, đây gọi là yêu à? Nếu cô còn yêu cậu ta, vậy hãy đi tìm cậu ta, tạm thời không thể đối mặt với hiện thực thì ra nước ngoài định cư như lúc trước.”

“Em cũng muốn, nhưng mà... anh là anh em, Thiệu Hoa là cháu em. Ngày nào con bé Gia Hàng còn đứng đó như cái gai cản đường thì ngày đó em sẽ không thể vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Trác Dương,” Sự nhẫn nại của ông Trác Minh bị đẩy tới giới hạn cuối cùng, tiếng nói ông bất giác lớn hơn: “Cô thật sự cho rằng Thiệu Hoa và Gia Hàng ly hôn thì mọi việc sẽ êm thấm?”

Bà Trác Dương chỉ khóc òa lên nức nở.

Ông Trác Minh chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt trầm xuống phẳng lặng như nước: “Cô nên tĩnh lại, tĩnh lại đi. Vì sao sau khi chân tướng bị phơi bày, cậu Án Nam Phi không giải thích lấy một câu đã đồng ý ly hôn? Vì sao cậu ta không nỗ lực cứu vãn cuộc hôn nhân của hai người? Bởi vì cậu ta rất hiểu cô. Cô là người có cái tôi quá lớn, quá ích kỷ, hoàn toàn không để tâm đến cảm nhận của người khác. Nếu cô rộng lượng hơn một chút thì bây giờ cô đã có một người chồng quý trọng cô, có tình cảm kính mến của Gia Hàng. Tất cả là do cô chủ động rũ bỏ.”

Bà Trác Dương cười lạnh giữa hai hàng nước mắt: “Anh không phải là em, không hiểu được nỗi đau cắt da cắt thịt này, bởi vậy mới nói chuyện dễ dàng đến thế. Anh đừng cho rằng Gia Hàng thật sự yêu Thiệu Hoa, nó đang trả thù...”

“Im ngay!” Ông Trác Minh thật sự tức giận, đường gân xanh trên trán vằn lên rõ rệt.

Bà Trác Dương lau nước mắt qua loa, cầm khăn giấy của chạy ra ngoài, suýt chút bỏ nhào vào Trác Thiệu Hoa đứng bên ngoài.

“Có!” Trác Thiệu Hoa đưa tay đỡ bà.

Bà hất cánh tay anh ra, mĩa mai: “Thiệu Hoa, cháu hạnh phúc quá nhỉ?”

Trác Thiệu Hoa trả lời: “Mẹ cháu đang ở nhà bếp, cơm tối chắc làm xong rồi đấy ạ!”

“Cô sẽ đứng ở một nơi không xa quan sát hai đứa, đừng làm cô thất vọng.”

Trác Thiệu Hoa nhìn bà Trác Dương. Cõi lòng hoang tàn, niềm cô đơn và nỗi oán giận sâu vô tận bao trùm lên đôi mắt bà...

Anh không nói gì thêm.

Lẽ dĩ nhiên, anh cũng ước ao mối quan hệ trong gia đình mình đơn giản hơn chút, nhưng vận mệnh đã sắp đặt thế này, anh chỉ có thể nhẫn nại đón nhận. Thật ra không cần suy nghĩ theo chiều hướng phức tạp hóa sự việc. Gia Hàng là vợ anh, là mẹ Phàm Phàm, nhưng trước hết, cô là con gái của một gia đình. Dù gia đình ấy là thương, là nông, là quan hay là dân, anh đều biết ơn họ tận đáy lòng. Bởi nếu không có họ, sẽ không có Gia Hàng của ngày hôm nay.

Anh không cách nào làm một con người hoàn hảo, tận thiện, tận mỹ. Trong lòng anh, cán cân đã đổ nghiêng.

Thái Qua Nhĩ* nói rằng: Món quà lớn lao tôi trao cho thế giới, món quà bé nhỏ xin dành tặng người tôi yêu.

(*) Nhà thơ Rabindranath Tagore.

Trái tim anh rất nhỏ, chỉ đủ chỗ cho riêng Gia Hàng mà thôi.

1.5

Ông Trác Minh ngả người trên ghế mây, khép hờ hai mắt. Cuộc nói chuyện với bà Trác Dương vừa rồi đã lấy đi của ông phần nào sức lực. Nghe tiếng đóng cửa, ông mở mắt ra, nhìn thấy Trác Thiệu Hoa, ông à nhẹ một tiếng.

Tình hình tranh chấp căng thẳng giữa Trung Quốc và các nước xung quanh bờ biển phía Nam trong thời gian gần đây làm ông vô cùng bận rộn, đã gần một tháng không gặp mặt Trác Thiệu Hoa.

“Phàm Phàm không đến à?” Ông xốc lại tinh thần, chậm rãi ngồi dậy.

“Gia Hàng mới đi công tác về, hai mẹ con đang quần quýt lắm ạ!” Trác Thiệu Hoa ngồi xuống.

Ông Trác Minh chau hàng chân mày muối tiêu: “Con có tính được giá thị trường hiện nay của Gia Hàng không?”

Trác Thiệu Hoa thoáng ngần ra, sau đó trả lời thận trọng: “Con không rõ lắm.”

Ông Trác Minh đứng lên rút ra một trang giấy trong túi công văn phía sau: “Đây là tin tình báo mới nhất của FBI Mỹ.”

Trác Thiệu Hoa nghi hoặc nhận lấy.

“Các tổ chức tội phạm hacker mạng đang gia tăng mức độ tiếp cận những công ty tự hạch toán, hơn nữa ngày càng nhiều chuyên gia có trình độ kỹ thuật cao gia nhập các tổ chức này, bọn chúng không ngừng cải thiện kỹ thuật đánh cắp bất kể ngày đêm. Chỉ cần tìm được cơ hội ra tay, chúng có thể dàn trận công kích chỉ trong vòng mấy giờ đồng hồ. Chúng tấn công vào nhiều lĩnh vực khác nhau, nhưng đặc biệt tận sức cho lĩnh vực quân sự và tài chính. Khách hàng của chúng trải rộng toàn cầu, có thể là quốc gia, cũng có thể là cá nhân, chỉ cần có lợi ích. Bằng tốc độ chóng mặt, tội phạm mạng đã phát triển một trò đùa dai, bọ đầu đánh đó thành hành vi thu lợi có kế hoạch tỉ mỉ và phương án gây tội phức tạp. Những tổ chức này phân công rất rõ ràng: 1, lập trình viên; 2, phân phối viên; 3, chuyên gia kỹ thuật; 4, hacker; 5, người click giả*; 6, người cung cấp hệ thống máy chủ; 7, nhân viên thủ quỹ; 8, nhân viên tài vụ; 9, người rửa tiền; 10, tổ chức đầu não. Trong số đó, chuyên gia kỹ thuật là thành phần có giá trị quy ra vàng lớn nhất. Mới đây, để khuếch trương sức mạnh đội ngũ, bọn chúng đã công khai bảng giá các nhân tài IT cao cấp của các quốc gia. Thấy không, WING xếp vị trí thứ hai, con số trên bảng giá này cực kỳ khả quan, dư sức để cả đời tiêu tiền tiền như nước.”

(*) Người click giả, còn gọi là Fraudster. Click Fraud là thuật ngữ để chỉ hành động dùng các phần mềm chuyên dụng hay nhân công giá rẻ nhấn liên tục vào một hay các thanh quảng cáo (banner, logo, link...vv..) trên mạng nhằm tạo ra thành công giả tạo của chiến dịch quảng cáo.

WING – đôi cánh – là biệt hiệu của Gia Hàng khi thi hành nhiệm vụ ở nước ngoài.

Ánh mắt Trác Thiệu Hoa dừng lại ở cái tên xếp vị trí hàng đầu – Simon. Anh vẫn còn giữ ấn tượng về gã trai đó – tóc vàng mắt xanh, nụ cười phóng điện tứ tung, từng xuất hiện một lần lúc Gia Hàng chat video với Phàm Phàm. Sau này, anh có điều tra bí mật về tư liệu của Simon thông qua bộ phận tình báo. Anh ta cũng là thiên tài IT, trước hai mươi tuổi là tên thanh niên ngỗ nghịch chuyên đối chọi CIA Mỹ, từng ngồi tù sáu lần. Về sau không biết nhờ ai cảm hóa, Simon trở thành đối tượng được nhà nước chiêu mộ, tuy về tính chất anh ta chỉ giống lính đánh thuê nhưng chính phủ Mỹ cũng phải bỏ ra một số tiền rất lớn.

Anh nhìn xuống chút nữa, tên của Chu Văn Cẩn cũng có trong danh sách.

Trác Thiệu Hoa trầm tư, trong lòng rất kinh ngạc, không ngờ tổ chức tội phạm mạng lại hiểu biết quá nhiều về các chuyên gia an ninh mạng trong nước.

“Lửa đạn chiến tranh mạng có vẻ đã lùi về xa, chợt sáng chợt tắt. Các quốc gia hoặc phòng ngừa cẩn mật, hoặc ra sức thẳng tay truy quét, bày binh bố trận, tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến mạng.” Ông Trác Minh đến bên cửa sổ, dán mắt vào bóng đêm bên ngoài.

“Kỳ binh mạng đã triển khai chiến dịch diễn tập tấn công mạng Internet với quy mô lớn, còn gọi là Cơn bão Internet. Lần diễn tập này phải hoàn thành 66 kế hoạch hành động. Nhưng vì tội phạm Internet có tính chất đặc thù, dựa vào sức mạnh một quốc gia thì không đủ, các quốc gia phải liên kết với nhau, thực thi sách lược hợp tác quốc tế, cùng chia sẻ nguồn thông tin, cùng chung tay bảo vệ an ninh mạng. Tháng bảy này hội nghị bàn tròn về Internet sẽ diễn ra tại New York, ngoài sự tham gia của Trung Quốc và sáu quốc gia lớn, còn có sự góp mặt của hiệp hội các ngành nghề trong lĩnh vực mạng và các công ty mạng nổi tiếng.” Lúc nói chuyện, tầm mắt Trác Thiệu Hoa không hề rời khỏi tờ giấy trong tay.

“Có phải trong lòng đang bề bộn cảm xúc, vừa hân diện vừa lo lắng hay không?” Ông Trác Minh đi tới gần anh, giọng điệu có phần trêu đùa. “Bố rất tin Gia Hàng, mặc dù con bé không có lý tưởng cao cả, không có ý niệm trung thành, trông cũng không giống Đảng viên.” Ông Trác Minh nhìn Trác Thiệu Hoa, ẩn ý sâu xa.

Trác Thiệu Hoa không lên tiếng.

Đúng lúc này, dì giúp việc đẩy cửa vào nói cơm tối đã chuẩn bị xong.

Hai người đi sang nhà ăn. Một bên là cháo lúa mạch, bánh nướng áp chảo rắc hành mỏng tang và vài đĩa rau trộn; một bên là mâm thịt băm xào rau cải và cá hồ chiên giòn – theo lời dì giúp việc thuyết minh thì, phần này chuẩn bị riêng cho Trác Thiệu Hoa.

Ông Trác Minh bắt bình, “Tôi có thể ăn hai đĩa!”

Dì giúp việc lắc đầu kiên quyết: “Đợi tới lúc các chỉ số của ngài bình thường trở lại, ngài muốn ăn mấy đĩa cũng được.”

“Mỡ máu chỉ cao có một chút, không cần thiết!”

“Phu nhân nói rất cần.” Có bà Âu Xán làm chỗ dựa, giọng dì giúp việc hùng dũng thấy rõ.

Ông Trác Minh bắt đũa khoát tay, “Tôi tuân thủ rất nghiêm chỉnh. Phu nhân đâu rồi?”

“Đi cùng cô Trác Dương về nhà trọ, thưa ngài.”

Ông Trác Minh yên lặng trao đổi ánh mắt với Trác Thiệu Hoa, hai cha con cùng thở dài: Đúng là ‘quan thanh liêm khó xử việc nhà.’

Có chén cháo âm ẩm lấp bụng, tâm tình ông Trác Minh rõ ràng phần chần hờn, thỉnh thoảng ông lại cười khê: “Con bé Gia Hàng này, càng hiểu nó, càng thấy thú vị. Từ trước đến nay nó chưa bao giờ hô hào câu khẩu hiệu hy sinh bản thân vì đất nước, vì nhân dân; sở dĩ nó chấp nhận đi huấn luyện, chịu cực chịu khổ làm nhiệm vụ ở nước ngoài là vì con và Phàm Phàm. Thật ra, mục tiêu chính đã hoàn thành rồi. Thiệu Hoa, bố không định giao trả Gia Hàng cho kỳ binh mạng.”

Trác Thiệu Hoa thông thả húp cháo, “Con cho là chúng ta đang nói chuyện nhà.”

Ông Trác Minh cười vang, “Con ngẫm lại xem, con bé hoạt bát lanh lợi như vậy mà nhốt trong phòng máy thì nó chịu sao nổi. Bảo nó cả ngày an nhàn uống trà đọc báo, họp đại hội tiểu hội, chi bằng giết nó cho xong. Gia Hàng đúng là gặp yếu tất yếu, gặp mạnh tất mạnh. Nó phải được đứng ở cương vị đặc biệt, được nhận đãi ngộ đặc biệt, không bị trói buộc gò bó, được mặc sức tự do bay lượn.”

“Bố, Gia Hàng ngoài là trung tá Gia, cô ấy còn là vợ con.” Trác Thiệu Hoa bình tĩnh nhấn mạnh.

“Bố biết, không phải bố muốn nhân tận kỳ tài*, nhưng bố không thể để tài năng của nó bị mai một.”

(*) Trong thuyết “Tam Dân” của Tôn Trung Sơn có câu: “Nhân năng tận kỳ tài, địa năng tận kỳ lợi, vật năng tận kỳ dụng, hoá năng sướng kỳ lưu” – Phát huy hết tài năng của mọi người, khai thác hết lợi ích của đất đai, sử dụng hết công năng của vạn vật, và để cho mọi hàng hoá đều được lưu thông.

“Lần này cô ấy được đi Hải Nam cũng là chủ trương của bố?”

“Đừng nói kiểu ấy, con làm như chúng ta đi cửa sau không bằng, đây là do tổ chức an bày. Được rồi, chuyện này dừng lại ở đây, đằng nào thì bố cũng nói với con rồi, chúng ta nói chuyện khác vậy. Bây giờ Gia Hàng là chuyên gia cao cấp rồi đấy nhĩ!”

“Dạ, tạm xem là vậy!” Có kiêu hãnh không? Có tự hào không? Có, có một chút. Cô nhóc này tiếng tăm lừng lẫy thế giới, nhưng trong mắt anh, cô chỉ là cô nhóc hiền lành, dịu dàng, sưởi ấm trái tim anh. Cô nhóc ấy không biết chăm sóc bản thân, tùy tiện cầu thả, nôn nóng bốc đồng, ra tay trượng nghĩa không đúng chỗ, nên bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu, anh cũng phải cất giữ cô trong mắt, trong tim, mới có thể yên lòng.

Ông Trác Minh buông đũa, xoay người lại: “Nhà nước có rất nhiều chính sách ưu đãi cho chuyên gia!”

“Ví dụ như?” Trác Thiệu Hoa điềm nhiên như không.

“Sinh đứa thứ hai.”

Trác Thiệu Hoa hơi không theo kịp tốc độ suy nghĩ của bố.

Ông Trác Minh cười ha hả, “Việc này nhà ta phải tranh thủ. Con nghĩ đi, nếu có một tiểu nha đầu giống Gia Hàng chạy lăng xăng trong viện, sẽ đáng yêu lắm đấy!”

“Lỡ lại sinh ra thêm một Tiểu Phàm Phàm thì sao ạ?”

“Thế thì quá tốt, chúng nó đánh nhau, bố anh phụ trách làm trọng tài.”

Hóa ra bộ trưởng Trác còn có tâm hồn trẻ thơ trong sáng như viên ngọc thể này, Trác Thiệu Hoa quả thực đã được mở rộng tầm mắt. Trên đường trở về nhà, trong lúc cẩn thận suy ngẫm lại về cuộc trò chuyện giữa hai bố con, anh nhận ra bộ trưởng Trác đáng kính nói những câu rất chân tình. Chẳng qua, bảo Gia Hàng sinh con là việc anh thực sự không thể làm được.

Được sinh dưỡng kết tinh tình yêu với người phụ nữ mình yêu thương là chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian.

Nhưng anh lại không muốn Gia Hàng mất quá nhiều ngày tháng xuân thì cho chuyện mang thai và dưỡng dục con cái, huống hồ họ đã có tên nhóc thối Tiểu Phàm Phàm ai gặp cũng yêu.

Con người, không thể quá tham lam.

Trong trái tim anh, thật ra ấp ủ một giấc mơ khác.

1.6

Trác Thiệu Hoa khẽ mở cánh cửa viện khép hờ, tất thấy đều yên ắng vô hạn, chỉ có cành lá đong đưa dưới ánh trăng đêm. Tia đèn dịu nhẹ hắt ra từ phòng ngủ phía tây, chắc hẳn Gia Hàng vẫn còn thức giấc.

Anh cất bước nhẹ nhàng lên cầu thang. Vừa vào cửa đã nghe tiếng ngáy nhỏ xíu của Phàm Phàm, tên nhóc thối nghịch phá tung bưng cả ngày trời, nằm xuống là ngủ say mèm. Anh đến bên giường, thơm lên hai má hồng hồng bụ bẫm. Anh ngoảnh đầu sang bên kia, Gia Hàng đang ngồi trước bàn trang điểm, không biết bận chuyện gì mà mãi cầm cúi với máy tính xách tay. Anh không ngăn được ý nghĩ muốn trách cứ cô sao lại chuyển tâm tới mức không nhận ra sự tồn tại của anh.

Anh định đi qua thì cô bỗng nhiên đứng lên trước gương duỗi thắt lưng, cố gắng ưỡn ngực về phía trước, rồi nâng hai tay lên. Chân mày hơi nhíu lại, cô xăm soi hình ảnh trong gương, xong lại cúi đầu đánh giá nơi đôi núi khiêm tốn, lầu bầu: “Sao mãi không to ra thế nhỉ... Haiz!”

Cơ thể bị một cánh tay dài ôm vào lòng, trong chớp mắt khoang mũi tràn ngập hơi thơm mát dễ chịu của thủ trưởng.

Cô cứng đờ quay người ra sau, bắt gặp trong đôi mắt đen của thủ trưởng hai chòm ánh sáng nở bùng.

“Không cần to, chúng vừa khéo hợp với anh.” Giọng nói trầm ấm ấm muội, tựa như vọng lại từ nơi xa xôi thăm thẳm, tựa như dây phong linh treo trên bảo tháp róc rỏ rất tên ai khi gió thổi qua. Gia Hàng đỏ ửng từ đầu đến chân, “Thủ trưởng... thủ trưởng... chuyện này...”

Cô muốn vò đầu ghê gớm nhưng hai tay đều bị thủ trưởng khóa chặt. Tóc mái trước trán cô rối loạn dưới đôi môi anh, rồi thì anh dán môi lên mi tâm của cô và sau hết là nụ hôn môi từ tốn, tỉ mỉ.

Trong trường hợp này, tiếp theo có phải cô nên chủ động hiến hôn? Gia Hàng rầu rĩ suy nghĩ.

“Đi thôi, mình ra ngoài tản bộ chút.” Trác Thiệu Hoa không hề xem nhẹ sự ngập ngừng của cô, anh nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, ừm, vẫn chưa làm tên nhóc thối giật mình.

“Bây giờ sao?” Gia Hàng kinh ngạc, “Em tắm rồi!” Đêm hè ở Bắc Kinh, chỉ đi mấy bước là đã mồ hôi nhễ nhại.

“Lát nữa tắm lại.” Anh ôm cô đi ra ngoài, không giải thích lời thôi.

Ngang qua giường Phàm Phàm, thấy cái chăn mỏng bị cu cậu đập văng ra ngoài, Gia Hàng bèn rón rén vén chăn lại cho cu cậu. Nhóc thối bị bỏ nói mớ: “Mẹ mẹ, muốn nữa...”

Gia Hàng cười trộm vuốt xuôi cái mũi thẳng bé.

Mở cửa ra, đặt mình vào dưới trời sao oi bức, mãi lâu sau Gia Hàng mới thích ứng được.

“Phàm Phàm muốn cái gì nữa?” Trác Thiệu Hoa nắm tay cô đi vòng quanh hòn Thái Hồ trong viện.

Gia Hàng có chút xấu hổ, chốc chốc lại nơm nớp nhìn về khu phòng ngủ phía Đông của cậu lính cần vụ, dì Lữ và thím Đường, nếu để họ bắt gặp quả tang thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cô không muốn làm hỏng tâm trạng tốt đẹp của thủ trưởng, nhưng hai người họ như vậy cô cứ thấy ngốc ngốc sao sao.

“Nó muốn em hát.” Hoa héo lá dập vương vãi đầy sân, sáng mai cậu lính cần vụ phải quét dọn lâu lắm đây, Gia Hàng chột dạ ngẩng cổ nhìn trời.

Một đám mây đen kéo đến che hơn non nửa vầng trăng. Trời sắp mưa rồi sao, hèn chi nóng quá thế. Đài khí tượng nói, Bắc Kinh đã bảy mươi tám ngày không đổ mưa.

“Em có hát không?” Trác Thiệu Hoa hỏi. Anh còn nhớ như in cô nhóc từng tự chế nhạo, mình mà hát ru thì thể nào cũng dọa Phàm Phàm khiếp sợ tới mức phải ngồi bật dậy.

“Không hát không được, nó rất biết làm nũng, bởi vậy em đã mặc kệ khó khăn, kiên trì đến cùng. Mới đầu định hát bài Chiến trường tuổi trẻ của Trương Kiệt, nhưng em sợ nó nghe xong sẽ nhiệt huyết sôi trào, cho nên sau cùng đổi qua hát bài Côn trùng bay.”

Ngày Gia Hàng còn nhỏ, chị Gia Doanh rất thích hát bài Côn trùng bay mỗi khi dỗ cô vào giấc ngủ.

Ông trời buông rũ màn đêm

Muôn vàn vì sao lấp lánh

Côn trùng bay, côn trùng nhảy

Em còn ở đây ngóng trông ai

Ngôi sao trên trời rơi lệ

Đóa hồng trên đất úa tàn

Gió lạnh thổi, gió lạnh thổi

Chỉ cần có chàng bên cạnh

Côn trùng bay, bông hoa ngủ

Có cặp có đôi đẹp biết mấy

Không sợ đêm tối

Chỉ sợ tan nát cõi lòng

Cho dù có mệt hay không

Cũng chẳng sợ chi bốn phương đất trời

Đây vừa là bài hát thiếu nhi, vừa là bài hát về tình yêu đôi lứa, lời ca toát lên vẻ đẹp của sự ưu thương và cô độc. Tuổi còn thơ vô tư không biết, bây giờ đã hiểu ra vì sao mỗi lần hát bài này chị Gia Doanh đều

nước mắt lưng tròng. Ngày ấy nỗi nhớ mong chị dành cho ông Án Nam Phi giống như cánh côn trùng bay tan tác bất lực trong khúc hát.

Lòng Gia Hàng bỗng chốc chùng xuống, làm sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho ông Án Nam Phi được chứ?

“Sao vậy?” Trác Thiệu Hoa lập tức cảm nhận được cảm xúc của Gia Hàng biến chuyển.

“Nóng quá, muốn ăn kem.” Cô nói lảng sang chuyện khác.

Trác Thiệu Hoa không bỏ lỡ tia đau đớn vụt qua rất nhanh trong đôi mắt cô, “Dễ thôi mà!” Dứt lời, anh sai chân về phía cửa viện. Sợ Phàm Phàm háu ăn nên trong nhà không dự trữ sẵn các loại kem ăn giải nhiệt.

Gia Hàng thụt lùi ra sau, “Thủ trưởng, em đang mặc đồ ngủ đó!”

Trác Thiệu Hoa nhìn lướt qua, “Không thành vấn đề!” Đồ ngủ của Gia Hàng là bộ đồ thể thao kiểu dáng cũ kỹ, kín cổng cao tường. Trái tim anh âm thầm thất lại. Từ ngày Gia Hàng về nước đến nay, dường như quanh đi quẩn lại chỉ mặc vền vện đồ thể thao và quân trang, trong khi đáng lẽ ra cô phải có nhiều hơn cho mình những bộ trang phục phù hợp với lứa tuổi thanh xuân tươi đẹp và căng tràn nhựa sống. Bàn trang điểm cô biến thành bàn máy tính, còn mỹ phẩm chăm sóc sắc đẹp là những thứ chưa lần nào hiện diện trong mắt anh.

Hay anh nên cảm động vì cô trời sinh đoan chính nét na? Làm chồng như anh, thực sự quá thiếu trách nhiệm.

Lúc đi ngang qua cổng trạm gác, Gia Hàng trốn chui trốn nhủi sau lưng Trác Thiệu Hoa, không đủ can đảm nhìn mặt cậu lính gác.

Bên ngoài đại viện có một cửa hàng tiện lợi, người ta đặt trước cửa hàng một cái tủ lạnh rất lớn. Kem hơi ngon vừa bán hết, chỉ còn lại vài cây kem đá đậu*. Chị chủ mở cửa tủ lạnh.

(*) Nguyên tác: Lọc sắc tâm tình. Tên một loại kem đá, nhân bên trong có đậu xanh, đậu đỏ, sữa đặc.

Trác Thiệu Hoa đang tính tiền thì thấy hộp socola Ferrero Rocher bày trên giá hàng bên cạnh, “À, tôi lấy thêm hộp này.”

Chị chủ mỉm cười, mắt đảo qua Gia Hàng đứng phía sau, “Dành cho người mình yêu nhất.”

“Gì ạ?” Gia Hàng không nghe rõ.

Ý nghĩa sâu xa của socola Ferrero Rocher là: Pietro Ferrero đã chế tạo ra loại socola này để dâng tặng người mình yêu thương nhất. Ferrero Rocher tượng trưng cho thứ tình yêu xa xỉ, hào nhoáng nhất trên đời, giống như chuyện hái sao trên trời vì tình yêu.” Chị chủ giải nghĩa rất chi tiết.

“Oa, ngon quá!” Gia Hàng lật đật xé mở giấy gói cây kem, cắn ngoàm một miếng rở to. Sao mà trời nóng dữ ta!

Trác Thiệu Hoa mím môi nhìn cô, cảm giác như cả hàm răng trong miệng sắp bị đông đá.

“Muốn ném thử không?” Gia Hàng đắc ý khoe khoang.

Trác Thiệu Hoa không trả lời, lẳng lặng kéo cô đi. Qua khỏi cổng chính, anh bỗng dừng dừng lại dưới bóng cây rậm rạp u tối, rồi thừa lúc cô chưa kịp định thần lại, anh đẩy cô đến trước thân cây, nâng cầm cô lên, đầu lưỡi thỏa sức đẩy mở hai cánh môi của cô, tiến vào sâu bên trong cuồng nhiệt tuần tra.

Giọng nói của Gia Hàng tắc nghẹn giữa cổ họng bởi quá đổi sững sốt. Trời ạ, chỗ này là lẽ đường bao nhiêu người qua kẻ lại!

“Mùi vị hơi lạnh, hơi ngọt.” Thường thức xong, Trác Thiệu Hoa sung sướng xoay người rời đi.

“Thủ trưởng...” Gia Hàng dờ khóc dờ mếu, băng qua một lúc mới nhanh bước đuổi theo, khe khẽ níu lấy vạt áo thủ trưởng. Không cần quay đầu lại, thủ trưởng vẫn nắm được cổ tay cô rất chuẩn xác, giống như anh đã luyện tập rất nhiều lần, giống như anh vẫn luôn ở đó chờ đợi cô.

Trời càng về đêm, mây đen kéo đến càng dày đặc, ánh trăng rớt cuộc cũng tan biến không còn bóng dáng. Tiếng sấm rì rầm từ đằng xa cuộn cuộn vọng tới kéo theo những tia chớp lóe sáng phía đường chân trời.

“Sắp mưa rồi.” Gia Hàng nhỏ giọng thì thầm.

“Ừm.”

Thời gian trong khoảnh khắc này yên ả vô cùng, tuyệt diệu vô cùng, bước chân ai cũng luyến tiếc không nỡ đi nhanh.

“Trước đây chị có kể em nghe một câu chuyện xưa. Chuyện là có hai người đang đi đường thì gặp mưa giông, một người vắt chân lên cổ mà chạy, còn người kia lại đi chậm rì rì như rùa. Người chạy phía trước không hiểu quay lại hỏi, ‘Anh không sợ mắc mưa sao?’ Người nọ bèn trả lời, ‘Phía trước đã đổ mưa rồi, sớm muộn gì cũng ướt, tội gì phải vội? Không bằng cứ vui vẻ mà ngắm cảnh mưa.’”

“Đúng rồi! Nếu lát nữa cũng phải tắm thì bây giờ tắm chút mưa đâu có sao?”

Hai người nhìn nhau cười, bàn tay càng siết chặt bàn tay. Trong màn đêm tờ mờ, hai bóng hình giống như hai con cá linh hoạt bơi lội trong nước, thoát đông thoát tây.

Cuối cùng họ vẫn trở về viện trước khi mưa nặng hạt.

Đêm tối như màu mực tàu.

Gia Hàng tắt máy tính xách tay, chỉ để lại ngọn đèn đầu giường mờ nhạt. Trác Thiệu Hoa vào phòng tắm tắm trước, cô lại đi thăm chừng tên nhóc thối, chỉnh thời gian và nhiệt độ của máy điều hòa đến mức thích hợp.

Thủ trưởng đã tắm xong, quanh hông chỉ quấn tấm khăn tắm lớn, mái tóc ướt sũng rũ rượi trước trán.

Trái tim một lần nữa đập như trống trận, Gia Hàng cầm áo ngủ chạy ù vào phòng tắm. Hơi thở còn vương lại của anh làm nhiệt độ trong phòng tắm cao hơn bình thường, mỗi giọt nước chảy xuống đều nóng đến bỏng người. Cô không thể không vận nhỏ vòi nước, nếu không thật sự chẳng thể nào hô hấp nổi.

Cửa kính mở ra, cách bức rèm nước, cô nhìn thấy anh cầm khăn tắm đợi bên ngoài. Rất kỳ lạ, những ngai ngừng, bối rối trước đây bỗng mất mát mất tích, giờ chỉ còn lại đầy ắp những tự nhiên, ngọt ngào.

Cô khóa vòi sen, dụi đầu vào lòng anh chờ anh lau khô thân mình giống như đứa trẻ nhỏ.

Một tuần chia xa, nỗi nhớ anh trong cô đến từ cả thân thể lẫn trái tim.

Tay chân mềm rũ như cạn kiệt sức lực, cô chỉ có thể dựa dẫm vào anh với trọn vẹn thể xác và tinh thần.

Cô nghe thấy hơi thở anh dần trở nên gấp gáp, trái tim anh hòa cùng một nhịp với trái tim cô, mãnh liệt và giục giã.

Hai đôi môi quấn lấy nhau trong nụ hôn trút toàn bộ hơi sức, chỉ hận không thể biến mình thành luồng không khí giao hòa cùng anh.

Chẳng thể nhớ được điều gì.

Đến khi tỉnh trí trở lại thì phát hiện bản thân đã nằm trên giường và ngọn đèn đầu giường đã tắt lịm từ bao giờ. Một tia chớp vụt nhoáng lên ngoài cửa sổ, tiếng gió rít gào từng cơn hòa cùng tiếng lá cây rụng rơi như trút.

Cô run run, mỗi lúc một áp sát vào anh hơn.

Da thịt anh nóng như sắt nung, đôi mắt đen thâm sánh ngang bóng tối tỏ bày với cô rằng anh khao khát cô vô tận và yêu cô say đắm. Trong ánh mắt anh, cô cảm thấy mình mới bé bỏng làm sao, mới yếu mềm làm sao, tựa như cô là người lữ hành trên chốn sa mạc hoang vu, chỉ có anh là kim chỉ nam duy nhất.

“Thiệu Hoa...” Anh không phải là thủ trưởng quyền cao chức trọng để cô tôn kính, anh là người yêu thương gần bó thân thiết không rời. Cô muốn được nhận ở anh nhiều hơn... hơn nữa...

Còn anh, anh nguyện ý trao, nguyện dốc hết tất cả những gì anh có cho đến cuối cuộc đời... chỉ cần cô muốn...

Anh khóa chặt người con gái xinh đẹp nằm bên dưới bằng đôi mắt mình, nâng bờ eo cô lên, mãi mê đòi hỏi...

Chỉ lúc này đây, anh mới có thể khẳng định chắc chắn rằng, cô chỉ thuộc về anh.

Cuộc hôn nhân này, nếu nói là mối lo lắng không yên trong lòng anh, liệu có mấy ai tin?

Nhưng đây lại chính là sự thật.

Họ quen biết nhau qua màn kịch để mượn khôi hài của Mộc Giai Tịch, nhưng trong những tháng ngày tưởng chừng chỉ có miễn cưỡng, anh đã dần dần yêu cô từ lúc nào chẳng hay. Vì thế anh đã nghĩ cách để giữ cô lại, để cô cũng rung động vì anh. Cô quả nhiên đã phần nào rung động, nhưng... Chu Văn Cẩn thường xuất hiện trước mặt anh chiếm giữ trái tim cô. Anh thắng Chu Văn Cẩn bởi sự từng trải, cơ trí; thắng nhờ giữa anh và cô còn có một Tiểu Phàm Phàm. Rồi sau đó bất thành tình sự thật bị vạch trần, họ phải biệt ly mấy tháng mỗi mòn.

Biệt ly có lẽ là khổ sở, tịch mịch, nhưng đồng thời, biệt ly cũng góp phần điểm tô và thăng hoa tình yêu giữa hai người, khiến nó càng thêm đẹp đẽ, thiêng liêng. Kể từ khi cuộc sống bình yên trở lại, tình yêu mãnh liệt cũng dần nhạt phai theo thời gian. Phải chăng ngày qua ngày sống bên nhau, cô đã thất vọng về anh? Có khi nào, cô ở bên anh không phải vì quyến luyến mà vì nghĩa vụ và sự ràng buộc trách nhiệm trước pháp luật? Liệu rằng giữa họ có tồn tại khoảng cách không thể xóa bỏ?

Khoảng cách mười năm tuổi đời, hơn ba ngàn ngày, bao nhiêu độ trăm hoa đua nở, bấy nhiêu mùa trăng soi sáng núi sông...

Cuộc hôn nhân của họ đến trong gấp rút, hối hả, gượng ép, chẳng hề trải nghiệm cảm giác yêu đương. Cô chưa từng tùy hứng, chưa từng hồn dỗi với anh, anh cũng chưa từng chiều chuộng cô.

Không có nền móng vững chắc, sao có thể xây dựng tòa nhà cao vạn trượng?

Anh lo sợ, anh bất an, anh dè dặt, anh buồn phiền...

Anh nghĩ, phải quên đi chuyện quá khứ, từ nay về sau một lòng một dạ theo đuổi vợ mình, cho đến khi cô cũng yêu anh sâu đậm như anh yêu cô...

Anh muốn mỗi ngày cô ở bên anh là một ngày đặc biệt, mới mẻ. Và cho dù rồi sẽ đến ngày họ trở thành đôi vợ chồng già sống quãng đời bình dị phẳng lặng, thì anh vẫn luôn yêu thương, nâng niu cô như thuở đầu gặp gỡ.

“Gia Hàng...” Mồ hôi trước ngực anh rơi ướt thân thể cô, anh kìm lòng không đậu cất tiếng gọi tên cô. Gia Hàng – tên gọi đẹp đẽ ấy luôn tháo gỡ mọi sợi dây trói buộc trái tim anh.

Àm!

Lại thêm một tiếng sấm vang động đất trời.

Sau bảy mươi tám ngày khô hạn, cuối cùng ông Trời cũng làm mưa.

Sấm sét ầm ỹ là thế, nhưng trời chỉ đổ cơn mưa nhỏ ngắn ngủi.

Đóa hồng nào lững lơ trên gốc cây cạnh đá Thái Hồ, hoa mỏng manh không đủ sức bám víu, từng cánh từng cánh rơi xuống theo hạt mưa, xoay vần trong gió rồi hòa lẫn vào bùn đất thành dấu chấm nhỏ nhoi.

☐ ☐ ☐

Dù đã chớp chớp hàng mi dài mấy lần rồi lại ra sức nhắm mắt, Gia Hàng vẫn cảm nhận được ánh sáng ban mai rọi vào từ ngoài cửa sổ.

Đầu óc nhanh chóng xoay hẳn một vòng tròn.

Hôm nay là thứ bảy, ngày mười sáu.

Ngày mười sáu hai mươi tháng trước, cô sinh mổ nhóc thối Tiểu Phàm Phàm.

Ngày mười sáu mười lăm tháng trước, cô đi cùng nhân viên công vụ quân khu Bắc Kinh đáp chuyến bay đến Nam Kinh tham gia cuộc tập huấn tuyển chọn nhân viên bảo vệ hòa bình cho thế giới mạng.

Ngày mười sáu mười hai tháng trước, cô thi hành nhiệm vụ ở Mumbai, Ấn Độ. Cả tổ có tổng cộng năm người, cô cộng tác với anh chàng Simon đến từ Mỹ.

Ngày mười sáu mười hai tháng trước, trên con đường Vancouver tràn ngập sắc hoa tươi, cô bắt gặp ánh mắt dịu dàng của thủ trưởng giữa dòng người tấp nập.

Ngày mười sáu chín tháng trước, Moscow chìm trong băng giá, bầu trời xám xịt ảm đạm khiến người ta lo âu phải chăng không có ngày mai.

Ngày mười sáu bảy tháng trước, cô và tham tán đại sứ quán Nga lặng lẽ về nước.

Ngày hôm nay, cô nằm trên giường ngủ lớn trong phòng ngủ chính của quân khu đại viện, nơi cần cổ gối lên là cánh tay thủ trưởng. À, phòng ngủ chính hiện tại vốn là phòng dành cho khách; thư phòng lúc trước đã được cải tạo, mở rộng hơn, dành hẳn một góc riêng làm phòng trẻ em cho Tiểu Phàm Phàm.

Phòng ngủ chính trước kia thì được sửa thành một thư phòng khác, siêu lớn.

Hàng chân mây thanh tú khẽ nhú lại.

Trong nhà nhiều phòng như vậy, cô và thủ trưởng hoàn toàn có thể mỗi người một gian thư phòng, không ai quấy nhiễu đến ai, nhưng thủ trưởng lại khẳng khái muốn hai người dùng chung một gian. Cô chiếm hai phần năm thư phòng, thủ trưởng cũng vậy, một phần năm ở giữa cho Tiểu Phàm Phàm. Góc của cu cậu trải tấm thảm thêu hình động vật, trên thảm bày bộ xếp hình gỗ, đồ chơi trẻ em, bình sữa.

Tối đến, cô và thủ trưởng đều bận rộn trước máy tính, Tiểu Phàm Phàm tự xếp gỗ, chơi đồ chơi một mình. Chơi một hồi, cu cậu ngẩng lên nhìn nhìn cô, xong lại ngó ngó thủ trưởng. Nửa giờ sau, cu cậu đứng dậy chạy đến bên cạnh cô, ngược cái mặt nhỏ lên, khe khẽ thổi hơi, gọi nhỏ xiu: Mẹ mẹ...

Nụ cười đầy vẻ nịnh nọt.

Nhìn điệu bộ nhóc thối, cô nhin không được cù lét cu cậu, hai người ôm nhau cười lăn cười bò. Lúc ấy, thủ trưởng cũng sẽ đi tới, mỉm cười đứng bên nhìn hai mẹ con đùa giỡn rần rần.

Tiểu Phàm Phàm càng giỡn càng hăng, cười đến nổi thở không ra hơi.

Thủ trưởng nói: Phàm Phàm không thể chịu được vắng vẻ, con cũng giống anh, sợ cô độc.

Cô có nghe lầm không, thủ trưởng mà cũng sợ cô độc?

Bịch, bịch, bịch... tiếng bước chân gấp gáp và hơi chút tập tễnh càng lúc càng đến gần...

“Thủ trưởng, có biến!” Gia Hàng ngồi bật dậy, ngay lập tức bị Trác Thiệu Hoa ấn trở về trong chăn. Tối hôm qua, sau một màn hỗn loạn, họ chìm vào mộng đẹp rất nhanh. Hiện tại, quần áo trên người... không chỉnh tề cho lắm.

Cửa phòng bị ai đó dùng sức đẩy ra, va vào tường nghe ‘bình’ một cái.

Phàm Phàm mặc áo may ô nhỏ quần đùi nhỏ, hai bắp chân béo để trần, đứng thẳng tắp. Cu cậu nín thính, mắt nhìn chăm chăm vào giường lớn, trong ánh mắt vô cùng tủi thân ấy viết rằng: Mẹ là kẻ lừa đảo, bố là người xấu!

Cái giường kia có đến bốn lan can, cu cậu trèo ra bằng cách nào vậy nhỉ?

Gia Hàng áy náy không dám nhìn loạn.

Người giữ được vẻ bình tĩnh, điềm nhiên chỉ có thể là thủ trưởng, “Phàm Phàm, buổi sáng tốt lành!”

Buổi sáng hôm nay của Phàm Phàm tuyệt không tốt lành, sáng sớm tỉnh giấc, vừa trở mình đã thấy người mẹ đáng nhẽ nằm ngủ bên cạnh cu cậu bay đi đâu mất.

“Con không mang giày kìa!” Thủ trưởng xóc chăn lên, chuẩn bị xuống giường.

Phàm Phàm mắt đếc tai ngơ, bịch, bịch, bịch... tức giận đi một lèo đến bên giường.

Ồ, trên tủ đầu giường còn có một hộp socola lấp lánh ánh vàng nữa. Nỗi tủi thân tức thì phóng to cực đại.

Gia Hàng thật không sao chịu đựng nổi ánh mắt lên án đó, “Ui da!” – Cô đột nhiên ôm bụng kêu oai oái.

Trác Thiệu Hoa cúi người, cô kín đáo cười lém lỉnh, đá lông nheo với anh, “Mẹ đau bụng quá!” Đoạn quay qua Tiểu Phàm Phàm trình diễn bộ mặt co rúm, đau khổ.

Đôi mắt đen láy của Phàm Phàm nhìn theo cô, chân mày nhỏ từ từ chau lại.

“Ui da, đau quá!” Gia Hàng càng lúc càng la lớn.

“Mẹ...” Cuối cùng Phàm Phàm cũng đã mở miệng vì sợ hãi, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy ga giường.

“Mau lên đây xoa giúp mẹ nào!” Trác Thiệu Hoa nhân cơ hội này ẵm Phàm Phàm lên giường, lấy tay che lại bàn chân nhỏ lạnh cóng.

Phàm Phàm nghiêm túc ngồi xuống, đặt hai tay lên chân, xoa xoa hết sức cẩn thận.

“Oa, Phàm Phàm thật lợi hại, mẹ hết đau luôn rồi.” Gia Hàng hôn Phàm Phàm chùn chụt, quý kẻ đạt được, mặt mày tươi cười hơn hở.

Phàm Phàm hãnh diện quá chừng, cảm thấy quanh mình ánh mắt trời trần trề, tíu ta tíu tít chui vào chân Gia Hàng. Trác Thiệu Hoa ở bên cạnh không dám thông đồng làm bậy, im hơi lặng tiếng quay người xuống giường.

Ánh mắt Phàm Phàm dừng lại trên hai chân thủ trưởng, tiếp theo cu cậu nhìn nhìn Gia Hàng cầu xin viện trợ, bò ra khỏi chăn, tiến đến sờ sờ cái chân rắn chắc thon dài, sau đó sờ tới sờ lui tóc mình, cuối cùng duỗi cái chân béo nhỏ ra, “Chân Phàm Phàm không có tóc dài...” Lòng tự trọng bị tổn thương.

Trác Thiệu Hoa không ngừng ho khan: “Phàm Phàm, đợi sau này lớn lên con cũng sẽ có.” Trả lời như vậy hình như qua loa quá thì phải, trong lòng anh lặng lẽ chỉnh sửa, cân nhắc, suy ngẫm xem nên dùng từ ngữ gì để giải thích cho Phàm Phàm dễ hiểu.

Phía sau anh, một cái chân dài trắng muốt đột nhiên giơ lên, “Mẹ cũng không có này!”

Chỉ một lời giải thích đơn giản đã thành công giúp anh thoát khỏi rắc rối.

Phàm Phàm hiểu rồi. Hai người đều không có, chứng tỏ mẹ con cu cậu cùng phe, chỉ có bố là người xấu thôi.

Cu cậu nhìn Trác Thiệu Hoa, một bên khoe miệng hơi vênh lên, cười như có như không.

Trác Thiệu Hoa kinh ngạc, một thằng nhóc chưa đầy hai tuổi đã biết cười lưu manh như vậy, trông rất quen mắt nhưng anh tạm thời chưa nghĩ ra ai đã từng cười thế này. Dù sao đi nữa, Phàm Phàm đã được trấn an, buổi sáng này vì thế vừa trong lành vừa mát mẻ.

Hôm nay anh đi họp ban chỉ huy, Gia Hàng không có tiết học, ở nhà viết báo cáo.

Gia Hàng nói: Thủ trưởng họp cho oách vào, không cần phải ăn nói nhẹ nhàng đâu nhé.

Phàm Phàm vẫy tay thật lẹ: Ba, 88*! , rồi lại dẩu môi, vội vàng nghiên cứu làm sao mở được cái hộp socola kia ra.

(*) Phát âm: ‘bát bát’ = ‘bai bai’ = Tạm biệt.

Phải mất một chút khó khăn anh mới có thể rời mắt ra khỏi hình ảnh đó.

Đúng là chuyện nữ nhi tình trường từ xưa đến nay, anh phì cười.

Tiểu Dụ lái xe, thứ bảy giao thông thông thoáng hơn so với ngày thường, nếu không phải cực chẳng đã thì chẳng ai muốn ra ngoài trong cái thời tiết nóng hầm hập này.

Xe vừa ra khỏi cổng chính thì Tiểu Dụ nói xe bí thư Thành cũng mới đến.

Nhanh như chớp, hai mắt Trác Thiệu Hoa bắn ra luồng khí lạnh thấu xương, một cái tên bật ra từ hàm răng lạnh lẽo: Thành Công!

===

2. Chương 2

2.1

Chuyến bay khởi hành muộn một giờ đồng hồ.

Thành Công là người đầu tiên lên xe đưa đón. Hai mươi phút sau, trước đôi mắt xinh tươi sòng sánh của cô tiếp viên hàng không, anh ta mang bộ mặt lạnh băng đi vào khoang hạng nhất. Giờ phút này, anh ta không có tâm trạng thể hiện phong thái lịch thiệp, tao nhã của một quý ông.

Anh ta được mời tham dự một hội nghị về lĩnh vực khoa học sinh sản được tổ chức ở Thượng Hải vào ngày mốt. Mai mới là ngày cần có mặt tại hội nghị nhưng anh ta đến sớm một ngày vì muốn ghé thăm Thành Vĩ trước. Kể từ khi được điều đến Thượng Hải công tác, Thành Vĩ không một lần trở về Bắc Kinh, lúc nào con bé cũng nói bận việc, nay Paris, mai Milan. Bà Thành lo lắng, lải nhải dai dẳng hết ngày này qua ngày khác, anh ta phải nghe nhiều đến mức ù cả tai.

Ngoài ra còn một nguyên nhân khác đó là, Ninh Mông đang công tác tại Thượng Hải.

Thành Công và Ninh Mông ngầm định vị quan hệ giữa họ là bạn bè trung gian. Cô nàng là bạn thân của con Heo kia, anh ta là bạn chí cốt của Trác Thiệu Hoa, theo lẽ tự nhiên, họ không tính là người xa lạ. Xưa giờ anh ta tuân thủ nguyên tắc ‘thỏ không ăn cỏ gần hang’ nên luôn duy trì khoảng cách với Ninh Mông. Sau khi Gia Hàng ra nước ngoài, một ngày nọ, gặp Ninh Mông ở quán bar, anh ta bỗng phát giác ra mình vẫn còn nhớ đến cô. Kết quả, ngày đó trở thành một cuộc hẹn hò không mang ý nghĩa hẹn hò. Dần dà, những dịp hai người gặp gỡ càng lúc càng thường xuyên hơn, nhưng cũng không có tiến triển gì đặc biệt. Họ đối đãi với nhau theo kiểu ‘bánh ít đi, bánh quy lại’, Thành Công mời Ninh Mông một lần thì Ninh Mông sẽ mời trả lễ một lần. Chẳng qua là, những nơi Thành Công đưa Ninh Mông đến đều là nhà hàng sang trọng ở Bắc Kinh, còn Ninh Mông thì toàn đưa Thành Công tới chỗ bình dân, đại loại như KFC, Pizza Hut, Starbucks hay sữa đậu nành Vĩnh Hòa... Thi thoảng bạn bè tụ họp, người này cũng sẽ mang người kia theo cùng. Bên nhau như vậy quả thực chẳng hề vướng bận gánh nặng. Bởi không cần hứa hẹn, cũng chẳng phải lo nghĩ đến tương lai.

Ngày sinh nhật Ninh Mông, Thành Công dắt cô vào trung tâm thương mại chọn quà. Ninh Mông từ chối, tôi có phải người yêu của anh đâu, bày vẽ quà với cáp làm chi! Thành Công sờ mũi, cười cười, thì thôi không ép. Buổi tối ấy họ cùng ăn bữa cơm Tây và lái xe ra ngoại ô hóng gió trong chốc lát. Cuối cùng anh ta đưa Ninh Mông về nhà, nói chúc ngủ ngon, sau đó chờ đợi đến lúc đèn phòng trọ của Ninh Mông bật sáng, đèn sáng rồi thì lại nhìn chằm chằm màn hình di động hơn nửa giờ, cho tới khi chắc chắn không có điện thoại và tin nhắn mới lái xe rời đi.

Giấc ngủ đêm đó đối với Thành Công có phần khó khăn. Hừng đông vừa ló dạng, anh ta thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ai đó từng nói rằng, nếu một người biết thẫn thờ thì chắc hẳn một góc nào đó trong trái tim anh ta vẫn còn nguyên vẹn sự tinh khiết. Anh ta cho rằng có một số việc cần phải cân nhắc thận trọng một chút.

“Tại sao máy bay chưa cất cánh?” Thành Công hỏi tiếp viên hàng không về mặt kiên nhẫn. Lại thêm nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

Cô tiếp viên nhìn ghế trống bên cạnh anh ta, giải thích: “Thưa anh, còn một vị hành khách vừa qua trạm kiểm tra. Cô ấy cũng... là hành khách khoang thương gia.”

Thành Công quay đầu ra sau nhìn, cười lạnh như tiền: “Người đó may mắn thế nhỉ, trễ nửa tiếng mà vẫn được lên máy bay.”

Cô tiếp viên đỏ mặt, “Thật sự, thật sự xin lỗi anh. Xin hỏi, anh muốn dùng gì không ạ?”

Thành Công nhún nhún vai, nhắm mắt lại, “Tôi muốn máy bay bay ngay lập tức.”

Xét về lý lẽ và kinh nghiệm, Thành Công tự nhận mình là người cực kỳ am hiểu phụ nữ. Gia Hàng từng chế nhạo anh ta: Anh là soái ca thơm ngát của thế kỷ mới, là quý công tử trong đám lưu manh, bạn cũng

phụ nữ, mà thù cũng phụ nữ, lại còn dựa vào phụ nữ kiếm cơm. Anh ta tức giận thở hồng hộc, nhưng lại không có cách nào xử lý con heo kia.

Đa số các cô gái thường xuất hiện trước mặt anh ta trong dáng vẻ yếu ớt và trên danh nghĩa một bệnh nhân có việc cần cầu cạnh, số ít còn lại đều vì gia cảnh của anh ta mà ông ọo lả lơi cố sức lấy lòng. Thành Công chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu được ngay tim gan đám người ấy nên chưa bao giờ phải hao công tốn sức để đối phó với bọn họ.

Ninh Mông dường như rất giỏi che giấu tâm tư mình, và chính điều này khiến anh ta nảy sinh ít nhiều hứng thú. Đời người sao có thể không một lần trải nghiệm phiêu lưu mạo hiểm?

“Rất xin lỗi, rất... xin lỗi!” Hơi thở hổn hển làm giọng nói trở nên rời rạc.

Thành Công uể oải mở mắt ra, bỗng chốc sững sờ. Anh ta chưa bao giờ nhìn thấy một người đổ mồ hôi giống hệt đầm mưa như thế. Đằng sau màn nước mưa dày đặc là một khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ rụt rè và một đôi mắt nơm nớp lo sợ nhìn anh ta không chớp. Chiếc áo sơ mi trắng ướt rượt mồ hôi mặc trên người dán sát vào làn da tới mức có thể nhìn ra áo ngực bên trong màu tím. Một tay cô gái xách túi vải thêu hình hoạt họa, tay kia cầm bộ Âu phục màu đen.

Cô ta phải về nhà gấp để chịu tang?

“Rất xin lỗi, tôi chỉ mới được thông báo về chuyến đi công tác cách đây hai giờ. Giám đốc nói cô ấy bận việc, không đến Thượng Hải kí kết đơn đặt hàng được. Cô ấy nhét vé máy bay vào tay tôi bảo tôi đi thay cô ấy. Tôi vừa thấy giờ giấc đã hoảng hồn, nói là tôi không chuẩn bị kịp, với lại tôi cũng không có trang phục nghiêm chỉnh để tham dự sự kiện long trọng. Giám đốc nói, cô ấy chỉ phụ trách bàn giao công tác, những chuyện khác cô ấy không cần biết. Tôi đã tra tìm vé tàu lửa đi Thượng Hải, nhưng vé ba ngày sau cũng bán hết rồi. Tôi mượn bạn bè bộ Âu phục, cứ thế chạy đến sân bay thử xem vận may mình thế nào. Nếu bỏ lỡ chuyến bay này, tôi thật tình không còn đường sống nữa. Không ngờ, máy bay vẫn ở đây, tôi... cảm ơn mọi người đã kiên nhẫn chờ tôi.”

Cô nàng khom người chín mươi độ rất đúng tiêu chuẩn lễ nghi, sau đó tiếp tục nhìn Thành Công bằng ánh mắt đáng thương tội nghiệp.

Thành Công ung dung chớp mắt, chỉ phía sau cô nàng: “Này tiểu thư, cô vui lòng dừng cản đường tiếp viên trưởng được không?”

Cô nàng quay đầu ra sau, hoảng hốt co rúm người, rồi lại liên tục xin lỗi rồi rít thêm một lần nữa.

Cô tiếp viên trưởng che đậy sự bức dọc trong ánh mắt, mỉm cười giúp cô nàng xếp bộ Âu phục và túi xách lên ngăn để hành lý, “Tiểu thư, mời cô về chỗ ngồi và thắt dây an toàn, máy bay sẽ cất cánh ngay bây giờ.”

Cô nàng vâng dạ rồi lật đặt ngồi xuống, quay qua nhìn Thành Công ngồi kế bên. Thành Công nhú mày, trong lòng hiểu rõ mười mươi nhưng lại tỏ thái độ không muốn nói chuyện.

“Tôi... chưa bao giờ ngồi khoang hạng nhất, có điều gì cần đặc biệt chú ý không ạ?” Cô nàng nuốt nước miếng cái ực, thu hết can đảm cất tiếng hỏi.

“Ngậm miệng lại!”

Thân máy bay rung lắc dữ dội trong tiếng động cơ gầm gào rền vang. Cô nàng quả nhiên ngậm miệng kín mít, qua một lát sau, bỗng kinh hoàng ngó dáo dác: “Máy bay đụng trúng cái gì rồi sao, có phải chim bồ câu không, có phải sắp rơi từ trên trời xuống không?”

Thành Công ngửa đầu về phía sau, bây giờ lại gặp được một kẻ dở hơi, hôm nay anh ta rõ là may mắn: “Yên tâm, nó còn đang bò trên mặt đất!”

Cô nàng gắng sức nặn ra một nụ cười: “Thật sao, vậy thì hay quá! Tôi mắc chứng sợ độ cao, gặp tình huống nguy cấp là thích nói chuyện lắm. Trước đây tôi đã từng ngồi máy bay rồi, có lần tôi còn nắm cánh tay bạn tôi tới nỗi đen thùi luôn...”

“Đừng có nắm tay tôi đấy!” Thành Công danh mặt.

Cô xấu hổ cúi gầm mặt, hai tay giữ rịt lấy thành ghế dựa.

Một đợt rung chuyển mạnh mẽ khác lại kéo đến, lúc này thân thể hơi xoay nghiêng, cảm giác trái tim nhẹ bẫng.

Máy bay lao vút lên bầu trời.

Thành Công thấy môi cô nàng run lên cầm cập, cô nàng ngẩng đầu há miệng thở thoi thóp, khuôn mặt căng thẳng cắt không còn giọt máu: “Nhất... nhất định là rất cao so với mực nước biển, đầu óc không nghe theo điều khiển, tôi không làm chủ được mình nữa rồi.”

“Cô đếm số một chút là xong!” Thành Công nổi đóa.

“Vâng, mà đếm số mấy trước ạ?”

Thành Công vuốt tóc để xoa dịu tâm trạng, nếu không làm vậy, anh ta e rằng mình sẽ gào toáng lên.

“Nhớ số nào thì đếm số đó!”

“Nhưng... tôi không nhớ tôi đếm đến số mấy rồi. Á, máy bay lại nghiêng rồi, sắp rớt tới nơi rồi...”

Thành Công tức nghẹn thở trừng mắt nhìn cái người đàn độn kia với tay qua cổ sống cổ chết túm chặt cánh tay anh ta.

“Lúc đi tôi chưa kịp gọi điện cho ba mẹ, vé máy bay cũng chỉ sửa chữ ký tạm thời. Nếu tôi chết... có lẽ không ai biết tôi là ai. Tôi tên là Thiện Duy Nhất. Thiện là từ đa âm, dùng làm họ thì đọc là Thiện, không phải là Đan trong đơn giản*. Tôi là người Nam Xương, Giang Tây. Nhà tôi ở quê không có tiếng lăm... Ừ!”

(*) Từ Thiện () được phát âm theo 3 cách và có ba nghĩa: /chán/ – Thiện; /dăn/ – Đan, Đơn; /shàn/ – Thiện (họ Thiện).

“Tiểu thư, cô vui lòng im lặng chút đi!” Vung tay mấy lần nhưng vẫn không sao dứt bàn tay kia ra được, Thành Công có cảm giác anh ta cũng sắp sửa mất sạch tự chủ.

“Tôi không phải là tiểu thư, tôi là người làm công.” Thiện Duy Nhất nhấn mạnh, “Tôi học đại học Thiên Tân, chuyên ngành hóa chất. Bạn học nói Bắc Kinh có nhiều cơ hội nên sau khi tốt nghiệp tôi đã đến Bắc Kinh. Không hiểu vì nguyên do gì mà cơ hội dành cho tôi rất ít. Tôi từng đi giao cơm, từng bán nhà, từng làm nhân viên quét dọn ở KFC, công việc hiện tại tôi tìm được nửa năm trước. Tuy nói là trợ lý bán hàng của phòng thị trường, nhưng trên thực tế là nhân viên tạp vụ, photo tài liệu, pha trà, mua cơm hộp, nghe điện thoại, gửi fax... Giám đốc cũng chẳng phải có việc bận không đi Thượng Hải được, tôi đi toilet vô tình nghe cô ấy nói chuyện điện thoại, cô ấy... và một người đàn ông hẹn nhau đi Đại Liên chủ nhật này, mà người đàn ông đó không phải là chồng cô ấy...”

“Được rồi, bỏ tay cô ra đi.” Thành Công cắt ngang mấy lời lải nhải của cô nàng.

Lên đến độ cao lý tưởng, máy bay lướt êm đềm trên không trung. Bên ngoài ô cửa, trời xanh mây trắng, ánh tà dương đẹp như vẽ.

Thiện Duy Nhất tròn miệng ngơ ngác: “Chúng ta an toàn rồi sao?”

Thành Công trầm mặc gỡ năm ngón tay cô nàng ra, thở dài đánh thượt.

Hai cô tiếp viên hàng không đẩy xe thức ăn, bắt đầu phục vụ đồ uống.

Thành Công gọi ly nước suối, anh ta chẳng nói năng gì nhưng lại thấy cổ họng khát khô. Thiện Duy Nhất lần nữa thật lâu mới gọi một lon Sprite.

Bàn tay cầm ly của cô tiếp viên chững hững giữa không trung, “Một lon?”

Thiện Duy Nhất đưa đầu lưỡi liếm liếm môi, mắt len lén nhìn Thành Công, “Tôi... không uống ly mà người khác đã uống qua.”

“Ly của chúng tôi sau mỗi lần sử dụng đều được khử trùng, thưa cô.” Cô tiếp viên cười lạnh giá.

“Tôi hiểu rồi, hiểu rồi... Tôi không cần uống gì cả đâu.”

Lại là nụ cười e dè thận trọng đó, như thể tôi đây rất đáng thương, như thể tôi đây rất dễ tâm đến thái độ của người khác. Đôi mắt đào hoa của Thành Công phút chốc híp lại.

Cô tiếp viên hàng không tưởng rằng mình chọc giận Thành Công, bèn bĩu môi nói: “Cô là hành khách khoang hạng nhất, chúng tôi đương nhiên phải phục vụ sao cho cô cảm thấy hài lòng.”, rồi đưa lon Sprite qua.

Thiện Duy Nhất không ngốc. Nhận ra vẻ mỉa mai trong cách nói chuyện của cô tiếp viên, cô nàng càng xấu hổ hơn nữa, nhưng việc đã đến nước này, không muốn nhận cũng không được.

Đến khi xe thức ăn được đẩy qua khoang phổ thông, Thiện Duy Nhất hãy còn cầm lon Sprite lắc qua lắc lại, nụ cười đứng hình trên gương mặt.

“Tôi không phải cố tình gây sự,” Cô nàng ngoảnh sang giải thích với Thành Công, “cũng không phải thích sạch sẽ. Tôi từng dùng chung một cái ly với bạn học của tôi, sau này cậu ấy thành bạn gái của anh tôi. Anh tôi lưng đã công cậu ấy mà còn thích một cô gái khác, cậu ấy... đập vỡ cái cốc, cầm mảnh sứ vỡ nói với tôi cậu ấy muốn tự sát, may mà anh tôi kịp trở về ngăn cản cậu ấy... Vì vậy mà trong lòng tôi cứ ám ảnh... Anh hiểu không?”

Thành Công không hiểu. Anh ta biết mình có ngoại hình đẹp trai ngời ngời và nụ cười rạng rỡ hút hồn, cảm dỗ biết bao cô gái trẻ, song chưa bao giờ biết mình có tố chất làm anh trai tri âm tri kỷ.

“Hi hi...” Thấy Thành Công không đáp lại, Thiện Duy Nhất cười ngượng ngùng, kể đó thuận tay kéo cái khoen trên nắp lon Sprite.

Thành Công định cản lại nhưng đã quá muộn.

Những trận đua xe công thức F1 phát sóng trực tiếp trên TV thường có cảnh thế này: Tay đua vượt qua nhiều chông gai thử thách, đánh bại đối thủ ngang sức ngang tài, giành được vị trí quán quân. Một đám người đứng trên bục nhận giải, cầm chai champagne to tướng lắc lên lắc xuống.

‘Phụt’ một tiếng, lớp bọt trắng như tuyết tuôn trào xối xả.

2.2

Ninh Mông đứng tại nơi đón máy bay duyên dáng, thướt tha như nàng tiểu thư đài các có lúm đồng tiền xinh xắn như hoa.

Hai cô gái bên cạnh cô không hẹn mà cùng nhau hét lên thất thanh khi gương mặt tuần tú của Thành Công vừa xuất hiện: Oa, soái ca!

Chị em phụ nữ ai cũng thích hư vinh. Một người đàn ông đẹp trai đến nhường ấy mà chỉ đi về phía mình và trong ánh mắt cũng chỉ có mỗi mình mình, hỏi sao Ninh Mông không thấy lâng lâng cho được.

Đến khi anh ta tới gần, cô bật cười, “Anh muốn dụ dỗ ai đấy?” Áo trên người Thành Công ướt sũng, ‘hai chấm’ đó trông thật rõ nét.

Thành Công giật giật áo, nhe hàm răng trắng bóc, “Dụ dỗ được người nào thì chính là người đó.” Anh ta liếc mắt nhìn kẻ đầu tiêu đang xếp hàng chờ tàu điện đưa đón, cô nàng rũ vai, cười với anh ta vẻ hối lỗi rồi lật đật ngoảnh phắt đi, cứ như sợ anh ta sẽ xông tới không bằng.

Anh ta nghiêng răng trèo treo, ra sức nuốt xuống cơn thịnh nộ trong cổ họng.

Có rất nhiều câu anh ta muốn nói cho cô nàng kia khôn ra: Con gái con đứa, nếu còn nhom như vậy thì nên biết mình biết ta, đừng mặc áo ngực màu tím hoặc màu đen bên trong áo sơ mi trắng; ăn mặc cái kiểu ấy không phải sexy, mà là tự phơi bày sự thiếu hụt. Đi tham dự sự kiện kí kết hợp đồng, mặc Âu phục làm cóc khô gì, phải khoác lên người lớp vải tơ lụa mỏng mới cuốn hút ánh mắt người ta. Trước mặt đàn ông xa lạ, nếu không biết cách ra vẻ cao quý, nhã nhặn, thì cứ e thẹn, trầm tĩnh, cười ngu ngơ đi, thế giới này không phải ai cũng thích nghe mấy chuyện tâm phào ngời lê đôi mách.

“Ngu ngốc, ngớ ngẩn!” Thành Công kéo mở hai cúc áo, không thèm bận tâm đến cơ ngực quẫy rũ chúng sinh.

“Nói ai vậy?”

“Phụ nữ!”

“Anh đúng là cách xa phụ nữ một chút cũng không được.” Người ta thường nói: Người đồng hành chính là kẻ thù. Nhưng chẳng lẽ tất cả những người phụ nữ đồng hành với anh ta trên thế giới này đều là kẻ thù hay sao? Trong phút chốc Ninh Mông chợt nhận ra có điều gì đó khác lạ.

“Em quả thật không phải chỉ hiểu tôi ở mức độ bình thường nhỉ. Xe đỗ ở đâu?” Thành Công nôn nóng hỏi.

“Tôi có xe đâu, tôi đón xe đến đây mà.”

“Đã thế em còn tới đón máy bay làm gì!” Thành Công nói chuyện điện thoại với Ninh Mông trong lúc làm thủ tục kiểm tra an ninh. Mới vừa nghe anh ta bảo đến Thượng Hải là cô đã xung phong đến đón không chút chần chừ.

Ninh Mông ghen lời. Khoảnh khắc họ đối diện nhau trong mơ hồ, cô bỗng nhiên không sao nhìn rõ gương mặt anh ta.

Thế gian này liệu có tồn tại thứ tình yêu chứa đựng quá nhiều nghi kỵ hay không?

Bao nhiêu lời muốn nói ào ạt xô đến như cơn sóng thủy triều, nhưng Ninh Mông vẫn mím chặt môi, tự nhủ lòng không được xúc động. Bởi xúc động nhất thời sẽ làm công sức bấy lâu nay đổ sông đổ biển.

Cô vừa quay lưng đi ra ngoài, cánh tay liền bị Thành Công giữ lại.

Nụ cười bên khóe môi Thành Công tựa như đóa hoa nở trên đồng phế tích hoang tàn, ấm áp nhưng chứa đầy độc tố: “Đầu óc em hẹp hòi quá.”

Ninh Mông cười không nổi, “Anh thì rộng lượng được với ai.”

Ninh Mông thật sự không phải là cô gái bụng dạ nhỏ nhen. Cô có thể duy trì mối quan hệ tốt đẹp với nam giới và cũng rất biết cách khiến mình trở nên sáng chói trong đám đông. Chỉ riêng những khi đối mặt với Thành Công cảm xúc của cô mới dễ dàng nghiêng ngã, mới vui đó rồi buồn đó đến kì lạ. Cô nghĩ, có lẽ vì mình đã quá lạc quan. Thành Công có hoàn cảnh gia đình tốt, bản thân cô cũng có tương lai sự nghiệp, giao thiệp lại rộng, thế là có những chuyện được tự động mặc định thành ‘đương nhiên sẽ vậy’. Cô phải thừa nhận, khoảng cách giữa cô và Thành Công không chỉ dài một hay hai thước.

“Chúng ta rất xứng đôi!” Thành Công xốc lại áo sơ mi, giờ tay đón một chiếc taxi.

Ninh Mông cười như có như không.

Trước khi lên xe, Thành Công lại quay đầu nhìn Thiện Duy Nhất. Tàu điện vừa rời bến, nơi sân ga đã không còn bóng hình cô nàng.

Máy lạnh trên taxi được chỉnh đến số nhỏ nhất, vừa bước vào xe người đã nổi da gà. Tâm trạng Thành Công tự nhiên sa sút, dù vậy, về mặt anh ta không hề thay đổi.

“Buổi tối rảnh không?” Những chuyến bay liên tục hạ cánh xuống đường băng, dòng xe cộ ồ ạt chảy xiết trên con đường cao tốc sân bay. Thành Công hít sâu một hơi.

Tối nay Ninh Mông có một buổi tiệc xã giao không mấy quan trọng, đi hay không tùy cô, “Có việc gì à?”

Thành Công nhún vai, “Không có gì. Rồi thì ăn bữa cơm thôi.”

Lối trả lời dừng dưng của anh ta khiến Ninh Mông nổi nóng, cô nhìn trừng trừng phía trước, “Ngại quá, tối nay tôi có hẹn rồi.” Cô nôn nao mong ngóng chạy đến sân bay đón anh ta thì sao lại không thể dành thời gian buổi tối cho anh ta được chứ? Nhưng dường như Thành Công không nhận thức được vấn đề này.

Cô tự giễu mình: Đã đến tuổi này rồi mình còn trông chờ điều gì nữa? Không lẽ trông chờ hoàng tử cười bạch mã đến bên mình trao tấm chân tình tha thiết? Hoàng tử nào cũng ẩn nấp trong truyện cổ tích cả thôi. Vả lại trong truyện cổ tích, hoàng tử hoặc yêu công chúa, hoặc yêu cô bé Lem bị mẹ kế ngược đãi. Cô không phải công chúa, cũng không phải cô bé Lọ Lem, cô là Ninh Mông.

Trò mèo vờn chuột chơi lâu quá hẳn sẽ thấy mệt mỏi.

“Mở chút nhạc đi bác tài!” Cảm giác nặng nề ngọt ngào vừa dai dẳng, vừa ngắt quãng bao trùm trong không gian xe.

“Loa hỏng rồi, chưa có thời gian đi sửa.” Tài xế là người Thượng Hải, giọng phổ thông pha lẫn giọng địa phương Thượng Hải.

“Tối mai nhớ dành chút thời gian.” Giọng Thành Công khô khan, thẳng thắn, băng quơ, như đang nói đến một chuyện chẳng can hệ gì đến mình.

Ninh Mông giật mình quay đầu nhìn anh ta.

“Đưa em đi gặp một người.”

“Ai?” Cô hỏi lại bằng giọng điệu không thể xem là ương bướng.

“Em gái tôi!”

Cả người Ninh Mông gần như run lên, cô cố kiềm lại nỗi vui mừng khôn xiết lan tràn khắp cơ thể. Phải chăng điều này đại diện cho việc cô và Thành Công cuối cùng đã rẽ sang bước ngoặt khác?

“Cũng không rảnh sao?”

Ninh Mông cười tươi rói, không kịp giấu đi vẻ kích động, “Tôi... không có đồ mặc.” Vì muốn thuận tiện cho chuyến đi xa, cô chỉ đem vài bộ quần áo đơn giản. Dù sao chẳng nữa, khi gặp em gái Thành Công cô cũng nên trang điểm thật khéo léo và xinh đẹp để tạo ấn tượng tốt với cô ấy, phải như vậy, con đường ngày sau mới bằng phẳng.

Thành Công xáp lại gần, hơi thở phả vào cổ Ninh Mông: “Tôi thích em không mặc quần áo hơn.”

“Đi chết đi.” Ninh Mông đẩy anh ta ra xa, ánh mắt hạnh phúc dâng lên trong ánh mắt cô. Muộn phiền dồn nén vừa rồi thoáng chốc không còn vết tích.

Lúc họ chia tay ở cổng khách sạn, cảm giác lưu luyến bịn rịn chợt lớn dần trong Ninh Mông. Cô muốn đính chính câu trả lời, muốn nói với Thành Công rằng mình có thể thoả thắc bữa tiệc xã giao, nhưng sau một lúc lưỡng lự lại từ bỏ ý định này. Tối nay, cô muốn đến SPA chỉnh trang mình thật hoàn hảo.

Thành Công trải qua một tối cô đơn chiếc bóng ngồi ôm tivi. Thành Vĩ phải phỏng vấn một nhà thiết kế áo người Mỹ gốc Hoa, hẹn rất lâu mới ấn định được thời gian. Nhà thiết kế này đã gần sáu mươi, được mệnh danh là ‘Bà trùm áo cưới’, hiện đang thấp ngọn lửa tình bỏng cháy cùng một vận động viên trượt băng hai mươi bảy tuổi. Mỗi tình bất chấp ranh giới tuổi tác ấy đã làm chấn động cả thế giới. Biết tin tiệm ‘Áo cưới Paris’ mới khai trương ở Thượng Hải mời bà ta đến cắt băng khánh thành, Thành Vĩ vội đến đó thực hiện cuộc phỏng vấn có một không hai, cơ hội hiếm hoi này con bé hiển nhiên không thể bỏ lỡ. Rốt cuộc con bé chỉ còn cách bỏ mặc anh ta. Thành Công cũng biết, chỉ ít anh ta có thể gọi điện hẹn vài cậu bạn tới đường Hàng Sơn uống rượu.

Ấy nhưng tiết trời nóng nực luôn vết sạch hứng thú của con người. Ngâm mình trong bồn tắm xông hơi, anh ta nằm trên giường, ấn điều khiển từ xa, mỗi kênh coi đúng một phút đồng hồ.

Đài Đông Phương Vệ Thị phát lại bản tin buổi chiều. Màn hình chiếu cảnh một hội trường to lớn, người tham dự đều cài hoa tươi trên áo; phía dưới màn hình chạy dòng chữ: Hội nghị kí kết hợp đồng gì đó sẽ được tổ chức ở Thượng Hải. Thành Công ngạc nhiên phát hiện tự dừng mình lại nhớ đến gương mặt khẩn trương của Thiện Duy Nhất. Cái sự nhớ ấy, dài khoảng một giây. Sau đó anh ta xuống giường mở tủ lạnh lấy ra chai rượu, rót một ly, nhếch môi cười nhạt.

Sau đó nữa thì anh ta lên giường ngủ. Anh ta đã ghé qua thành phố Thượng Hải này rất nhiều lần, nhiều tới độ chán thưởng thức cảnh đêm Phố Đông ở bờ bên kia. Có gì lạ đâu, vẫn vài tòa nhà, mấy ngọn đèn và một dòng sông, thế thôi.

2.3

Hôm sau Ninh Mông đến ‘Quảng trường Hằng Long’ trước tiên. Đây là nơi quy tụ đầy đủ các nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới, nơi mà quần áo trang sức dù đang trong mùa khuyến mãi thì giá cả của nó vẫn làm người ta chắc lưỡi hít hà như thường. Vì vậy nên quảng trường này muôn đời mang vẻ yên ắng, thanh nhàn.

Ninh Mông cắn răng mua cho mình bộ váy dự tiệc giảm giá và chỉ để kết hợp tương xứng với riêng nó, cô lại mua thêm đôi giày thân màu trắng ngà, gót vàng óng ánh.

Giữa trưa, cô đến tiệm chăm sóc tóc làm kiểu tóc đen tuyền suôn mượt như tơ giống quảng cáo dầu gội đầu.

Sáu giờ, cô bình thản ngồi trước gương, kẻ lông mày thật nhẹ, chuốt một ít mascara, dặm một lớp phấn nền, dùng phấn mắt màu nhạt và son nước màu sáng. Trang điểm thế này sẽ không để lại ấn tượng gì đặc biệt sau cái nhìn đầu tiên, nhưng nó rất đáng để người ta ngắm nhìn lần thứ hai, và rồi càng ngắm sẽ càng thấy thú vị.

Lúc đứng lên, Ninh Mông vững tin rằng: Mình xinh đẹp.

Thành Công đến đón cô trên chiếc Porsche màu bạc không biết lấy của ai. Xe sang trai đẹp, y hệt cảnh kinh điển trong phim Hàn Quốc.

Cô đi về phía anh ta, không nhanh cũng không chậm. Đôi môi cô mọng nước, ánh mắt cô thấp thoáng ý cười chột ần chột hiện, gương mặt cô ngời lên thứ sáng dịu dàng trong suốt của viên trân châu.

“Á!” Vui quá hóa buồn, Ninh Mông bị trật chân do không để ý bậc thềm phía trước. Cú ngã không nặng, chỉ là mũi giày xước mất miếng da khiến cô xót ruột, đánh rơi thần thái phút ban đầu.

“Đau lắm à?” Thành Công mở cửa xe, cẩn thận dìu cô vào, chu đáo cài dây an toàn cho cô.

Ninh Mông cúi đầu xoa mắt cá chân, cười miễn cưỡng, “Chốc nữa hết ngay ấy mà.”

“Hôm nay em rất đẹp!” Thành Công xem như có lương tâm, chưa bao giờ quên khen ngợi cô.

Ninh Mông nhoeo môi cười, nụ cười tươi đẹp và mãn nguyện.

Nơi họ đến là quán cà phê có tên gọi ‘Thời gian như nước’ nằm ven bờ biển. Ninh Mông ngỡ ngàng nhìn quán cà phê tràn ngập không khí xa hoa của thời đại thịnh hành phim câm, cô cứ tưởng họ sẽ đến nhà hàng Tây hoặc chuỗi quán ăn Trung Quốc nào đó để ăn bữa tối.

Thành Công ném chìa khóa xe cho cậu em trông xe rồi đi trước dẫn đường, “Thành Vĩ cũng không ăn tối, chúng ta uống tách cà phê là được rồi. Tối muộn tôi dẫn em đi ăn khuya.”

Ninh Mông âm thầm than khổ. Cô bận rộn tút tát lại dung nhan, chỉ ăn cái bánh bao cho cả bữa sáng và bữa trưa nên lúc này bụng đói lép kẹp.

Thành Vĩ đã đến trước.

Thành Vĩ mặc bộ váy màu xám xanh thanh lịch rộng thùng thình trông như cái túi vải, chân đi dép lê đế bằng màu nâu nhạt, tóc cột thành chùm thả hờ hững sau đầu, không một chút son phấn, không một món trang sức, nhưng cái khí chất quý phái toát ra từ bên trong phút chốc làm Ninh Mông trở nên thua kém.

Ánh mắt Thành Vĩ nhẹ nhàng, khéo léo dừng lại trên mũi giày trầy trụa của Ninh Mông rồi thoáng nhìn sang Thành Công với vẻ ngờ vực.

Ninh Mông ngay lập tức cảm thấy ngón chân mình nóng rát.

Tại một góc quán cà phê, ánh đèn sáng tỏ chiếu lên chiếc bàn tám cạnh và chiếc ghế dựa cao, nơi đó có cô gái tóc dài đang thối sáo. Giai điệu vọng đến trần nhà cao vợi rồi lan tỏa đều xuống bốn phía ấy dường như khiến buổi đêm tĩnh lặng lạ thường.

“Mời ngồi.” Thành Vĩ cười nhã nhặn với Ninh Mông.

Từ nhã nhặn này, nếu dùng cho bậc cha chú thì đó là ân cần, hiền hậu; nếu dùng cho người bằng tuổi thì nó đại diện vị trí, khí thế lấn lướt người khác của đối phương.

Ninh Mông co quắp mười ngón chân, trái tim hoảng hốt đập hỗn loạn. Trước đây cô chưa bao giờ phạm phông lo sợ như vậy.

“Hai người quen nhau thế nào?” Thành Vĩ gọi hồng trà Đại Cát Linh, màu vàng đỏ như màu rượu Whisky dập dềnh trong ly trà màu trắng.

Thành Công gọi Lam Sơn. Phục vụ bàn hỏi Ninh Mông muốn uống gì, đầu óc Ninh Mông trắng trợn tựa như vừa bị tẩy xóa, “Giống anh ấy.” Cô khẽ nhìn Thành Công.

Thành Công thanh thoi đứng đưa hai chân, xem chừng rất tận hưởng bầu không khí thoải mái, khơi gợi cảm giác huyền ảo nơi đây.

“Em là bạn học của Gia Hàng.” Ninh Mông cố hết sức nhìn thẳng Thành Vĩ. Cô tưởng đâu Gia Hàng là tấm danh thiếp thép vàng, nào ngờ trên thực tế đó lại là nỗi khổ âm ỉ trong lòng Thành Vĩ.

Thành Vĩ ồ lên một tiếng nghe thật dài, ánh mắt nhìn Ninh Mông càng thêm sắc sảo.

“Cô không bụng mang dạ chửa đấy chứ!”

Ninh Mông bàng hoàng.

“Chẳng phải Gia Hàng bạn cô cũng buộc Thiệu Hoa cưới cô ta vì đứa con hay sao! Phụ nữ giả chiêu này không đời nào thất bại.”

“Chị Thành Vĩ đã am tường như vậy, vì sao vẫn...?” Vẫn còn độc thân thế kia? Những chữ này Ninh Mông lấy tiếng cười khỏa lấp, mặc dù cô thật sự muốn nói huých toẹt ra.

“Đàn ông qua năm tháng sẽ trở thành ông chú từng trải, thiếu nữ mới lớn thì lứa sau nối tiếp lứa trước như món ăn trong thực đơn, cỗ dành cho trâu già ngày càng tươi non, khẩu vị đám con gái trẻ cũng ngày càng nặng. Chúng không quan tâm được mất, vừa vào đời đã nhìn mọi thứ bằng con mắt ngạo nghễ, bà già tôi đây không phải đối thủ.” Thành Vĩ nói.

Thành Công hơi cong môi, nghiêng khéo mắt liếc sang Ninh Mông.

Ninh Mông cười gượng nói: “Chẳng qua là tầm mắt chị Thành Vĩ cao quá nên không có đàn ông xứng với chị.”

Hai tay Thành Vĩ đan siết vào nhau, cằm hếch lên cao ngạo. Cô ả Ninh Mông này cứ một câu chị hai câu chị làm cô ta giận điên. Chỉ thua mình vài tuổi, có cần phải khoe khoang năm lần bảy lượt như thế không? “Tầm mắt của cô chắc phải thấp lắm?” Cô ta dè bủ rồi chuyển hướng nhìn sang Thành Công.

Mặt Ninh Mông nháy mắt đỏ bừng.

“Nhân lúc còn trong độ tuổi thanh xuân, đừng ép uống mình quá. Tôi thấy anh tôi và cô quả thật không cùng tầng lớp.” Thành Vĩ nói giọng lạnh cứng.

Bàn tay cầm thìa của Ninh Mông khẽ run lên, “Xin lỗi, em... đi vệ sinh.” Nếu còn nán lại đây thêm một giây một phút nào nữa, cô sợ rằng mình sẽ vác đại bác vùng lên tấn công đối phương.

“Cái tính hung dữ của em không thay đổi chút nào cả.” Thành Công rề rà mở miệng.

“Đâu có ai giả tạo giống anh, em mà đã thấy không vừa mắt thì có thể nào cũng không vừa mắt. Anh à, cô ta không phải Gia Hàng.” Thành Vĩ cầm tách trà nhẹ nhàng đong đưa.

“Ý em là gì?”

Thành Vĩ cười lạnh, “Vật họp theo loài, người phân theo nhóm. Nhưng dù sống theo bầy đàn, mỗi người vẫn là một cá thể riêng biệt. Gia Hàng và cô ta hoàn toàn khác nhau, tuy rằng em cũng chẳng ưa nổi con bé Gia Hàng đó. Trong mắt Gia Hàng, chúng ta sống trong một hành tinh khác, tất cả những thứ chúng ta cho rằng to lớn vĩ đại, thì lại chẳng là gì đối với nó. Nó tự có niềm vui và thế giới của riêng mình. Nó tiếp xúc với chúng ta bằng thái độ cả nể, nhân nhượng, không hề có ý định hòa nhập, thậm chí từ bỏ cũng không luyến tiếc. Còn cô ta...” Thành Vĩ đưa mắt nhìn về phía nhà vệ sinh, “Cô ta thích thú, say mê tất cả những thứ này, đến cả nằm mơ cô ta cũng muốn trở thành một bộ phận trong số chúng ta. Đừng nói với em là anh thích loại phụ nữ như thế!”

“Nếu anh thích thì sao?”

“Nếu thích thì sao vừa rồi anh không ra tay giúp đỡ? Ngay cả cô ta cũng chẳng có vẻ gì là thích anh. Nguyên buổi tối hôm nay cô ta chăm chăm lấy lòng em nhiều hơn là chú ý đến anh. Một người phụ nữ đắm chìm trong tình yêu sẽ không xử sự kiêu vậy. Với cô ta anh chỉ là cái thang mà thôi. Hay anh đối bụng ăn quàng?”

Không phải Thành Công không ra tay giúp đỡ, có điều anh ta biết Ninh Mông có tài ăn nói, có móng vuốt sắc bén, không dễ gì cam chịu để người khác ức hiếp. Thế nhưng biểu hiện tồi tệ của Ninh Mông có phần nằm ngoài dự đoán của anh ta.

“Bớt nhúng mũi vào chuyện của anh, lo chuyện của em cho tốt vào. Không liên lạc với mẹ bao lâu rồi?” Thành Công bày ra điệu bộ anh cả.

Thành Vĩ trợn mắt: “Lần nào gọi điện cũng vậy, hết giục về Bắc Kinh rồi lại giục kết hôn. Bà cụ phiền phức chết đi được. Anh... Thiệu Hoa vẫn ổn chứ?”

Thành Công tặc lưỡi chua chát, “Cậu ta thì có gì là không ổn.”

“Game Lệ Nhân Hành do Gia Hàng thiết kế đang rất thịnh hành trên mạng. Tháng này tạp chí bọn em làm một cuộc khảo sát, trong số 60% thành phần tri thức thích chơi game thì đến 80% thích Lệ Nhân Hành nhất. Show thời trang cùng tên được cải biên từ trò chơi này cũng đã bắt đầu ghi hình rồi. Hiện giờ không biết bao nhiêu là công ty muốn hợp tác với con bé đó!” Thành Vĩ hít vào thật sâu, vẻ mặt ủ ê. Người con gái như vậy, Thiệu Hoa có thể không thích được sao?

Thành Công không nói tiếp. Trong mắt anh ta những thứ này chẳng đáng quan tâm, con Heo kia còn rất nhiều, rất nhiều điểm lôi cuốn người khác. Trái tim bất thành linh rơi vào phiền não. Anh ta bước ra ngoài hành lang, lúc này đây rất muốn hút thuốc.

Cửa sổ hành lang đối diện với một quán bar, anh ta thấy có hai người đàn ông đang thi nhau uống bia, một trong hai người nốc liền tù tì một hơi cạn sạch chai bia, đám người vây xem vỗ tay tán dương không ngớt.

Thời còn học đại học, anh ta cũng chơi trò này. Cả nhóm bạn tụ tập vào kỳ nghỉ hè, thỉnh thoảng cũng sẽ gọi Thiệu Hoa đến. Thiệu Hoa khi đó đang học trong trường quân sự, hiếm khi gặp mặt. Cậu ta cắt quả dưa hấu dưa, mặc độc một mẫu quần áo quanh năm suốt tháng, tác phong nề nếp, nghiêm túc. Xét về gia thế, ngoại hình, bằng cấp, anh ta tuyệt không hề thua kém Thiệu Hoa. Nhưng Thiệu Hoa đem đến cho người khác cảm giác an toàn, anh ta thì không. Phụ nữ cho dù biểu hiện mạnh mẽ thế nào đi nữa, nội tâm vẫn ngàn năm yếu đuối. Nhưng Gia Hàng có phải phụ nữ bình thường đâu!

Di động vang lên, Thành Công dụi tắt tàn thuốc, nở nụ cười, “Thiệu Hoa, tìm tôi có việc gì không?”

Bên kia im phăng phắc, Trác Thiệu Hoa gằn từng chữ hỏi: “Dạo này cậu siêng đến nhà tôi lắm phải không?”

“Tôi nhớ con tôi... Haha, là con nuôi, cho thằng bé nghe điện thoại đi.”

Trác Thiệu Hoa nhẹ buông tiếng thở dài, “Thành Công, không ngờ cậu hâm mộ tôi đến mức này.”

“Tôi hâm mộ cái gì ở cậu kia chứ?” Thành Công nhướn mày.

“Tôi có con trai!”

“Tôi... làm như tôi không để thằng con trai được chắc, có gì ghê gớm đâu mà hâm mộ.”

“Không có vợ cũng để con được sao?” Trác Thiệu Hoa cực kỳ nghi ngờ.

“Trần Khôn cũng không có vợ, thế mà con trai người ta lớn tòng ngồng rồi đấy.”

“Trần Khôn là ai?”

Thành Công cười khẩy đáp: “Hỏi Heo đi.”

“Gia Hàng, đừng ham mát, mặc quần áo vào. Tóc em cũng chưa lau kìa.”

Thành Công khẽ nhếch miệng, chau mày, không dám tưởng tượng đến hình ảnh ở đâu kia điện thoại.

“Em biết Trần Khôn không?”

Gia Hàng trả lời: “Không chỉ Trần Khôn, cả Dương Khôn em cũng biết. Ui, anh cũng tò mò mẹ đứa con của anh ta là ai sao?”

“Không, là Thành Công muốn biết.”

“Không phải chứ, Thành lưu manh cũng là fan cuồng của Trần Khôn á?”

“Trác Thiệu Hoa, cậu vu khống tôi!” Thành Công rít lên.

“Ừm, giờ tôi phải đi lo cho Phàm Phàm đây, khi nào về nhớ dẫn con trai cậu qua nhà tôi chơi.”

“Cậu tưởng tôi không làm được hả... Cùng lắm thì tôi học cậu, tìm một con heo để giùm...” Loa điện thoại vang lên liên tục những tiếng tút tút, Trác Thiệu Hoa cúp máy, Thành Công điên tiết nghiền răng ken két. Song đúng vào lúc oán hận quay người đi trở vào, anh ta không khỏi giật mình. Ninh Mông im hơi lặng tiếng đứng phía sau từ bao giờ.

“Điện thoại của ai vậy?” Ninh Mông nhìn anh ta chằm chằm.

Thành Công cười nửa miệng: “Hai chúng ta xác định danh phận xong, tôi sẽ báo cáo ngay với em.”

“Anh thực sự muốn danh phận?”

“Muốn chứ, có vậy chúng ta mới không phí hoài cảnh đêm đẹp đẽ của cái thành phố không ngủ này.” Thành Công làm ra vẻ mặt tràn trề tình ý.

Ninh Mông cười ừ ừ, “Anh đưa tôi về khách sạn đi, tôi thấy hơi mệt.”

“Tôi nghe theo em hết.” Thành Công nắm tay Ninh Mông dắt đi, cô nhẹ nhàng giãy ra khỏi bàn tay anh ta.

Thành Vĩ cũng không giữ họ lại, lúc tạm biệt cô ta cười ngọt nhạt nói, Paris đang vào mùa xuân, Bách hóa Đại Dương gần đây mở nhiều chương trình khuyến mãi hiếm có, sẵn cơ hội này nên đi shopping nhiều một chút, mua vài món quần áo giảm giá.

Dọc đường đi Ninh Mông thỉnh thoảng quay đầu nhìn Thành Công tựa như có nhiều lời muốn hỏi, nhưng cuối cùng cô vẫn chỉ lặng im.

“Về sớm chút nghỉ ngơi nhé.” Thành Công ga-lăng mở cửa xe cho cô.

“Tôi... ngày mai tôi đi tàu về Bắc Kinh.” Ninh Mông đứng trên bậc thềm vắn vò cái ví, cơn mệt mỏi rõ rệt xâm chiếm trọn trái tim cô.

“Đi đường nhớ cẩn thận, tôi về sẽ liên lạc.”

“Vây... tạm biệt!” Ninh Mông vẫy tay, từ từ xoay người sang hướng khác.

Thận trọng lâu đến vậy, hoặc cũng có thể nói, ngại trang lâu đến vậy, Thành Công đối với Ninh Mông không thể nghĩ ngờ chính là ngôi sao băng lướt qua bầu trời đêm của cô, chỉ để lại vệt hồi ức nực cười.

May mà họ chưa phá vỡ lớp vỏ ngại trang nên giờ phút này không đến nỗi quá khó khăn để chịu đựng. Vì Gia Hàng, mai này họ sẽ còn gặp lại và lúc ấy có thể vỡ như chưa từng xảy ra chuyện gì mà thăm hỏi lẫn nhau. Ninh Mông tự an ủi chính mình.

Thành Công cười híp mắt nhìn Ninh Mông vào đại sảnh khách sạn rồi mới lên xe rời đi.

Anh ta không ngoảnh đầu lại. Có lẽ Ninh Mông vẫn đứng tại cửa xoay nhìn anh ta, có lẽ không. Dù ra sao cũng không quan trọng. Qua lại với Ninh Mông bao lâu nay, người này diễn người kia diễn, từ đầu chí cuối không ai trong họ chịu bước đến một bước. Xem ra cả hai đều thừa hiểu, họ không thể có tương lai.

Ở bên nhau, họ chưa từng biết đến cảm giác rung động cả trái tim lẫn linh hồn. Khi Thành Vĩ nhục mạ cô thì anh ta chỉ muốn bàng quan xem kịch, chẳng hề tiếc thương.

Yêu một người là thế ư?

Nói thẳng ra thì cô nàng chỉ cư xử với anh ta theo kiểu lạt mềm buộc chặt mà thôi.

Thành Công phì cười.

Đêm tối đã đeo vào cái mặt nạ che đầy diện mạo thật sự của nó. Xe vẫn lăn bánh vun vút về con đường phía trước. Thành Công muốn sắp xếp lại luồng suy nghĩ quá nhiều trong đầu anh ta.

3. Chương 3

3.1

Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng mở cửa phòng ra. Giữa căn phòng, hai mẹ con như đôi chim đang tựa cổ vào nhau, gần bó kề cận bên nhau, chim mẹ nhìn anh với ánh mắt tủi thân và hờn trách. Trái tim anh giật thót, ý nghĩ đầu tiên vụt hiện lên trong đầu chính là, Phàm Phàm không khỏe. “Phàm Phàm sao vậy?” Anh bước vội tới, áp tay lên trán Phàm Phàm.

“Đi gì mà khuya lác khuya lơ mới về.” Lời vừa ra khỏi miệng, Gia Hàng tức thì khiếp hãi, không dám tin mình giọng mình lại đầy hờn dỗi đến thế, “Mau lắm này, tay em mỏi như rồi đây.”

Trác Thiệu Hoa nhìn cô, đoạn cẩn thận ẵm Phàm Phàm sang tay mình. Thoạt tiên cu cậu còn ngo ngậy người, xoay tới xoay lui trong lòng anh, đến khi mở to cặp mắt ngái ngủ, thấy là bố mình, cu cậu liền thở một hơi thật dài như trút được gánh nặng, sau đó thì hé miệng ra cười, ngoan ngoãn để Trác Thiệu Hoa ẵm mình lên đặt nằm ngang trên giường.

Gia Hàng vẫy vẫy cánh tay, nghiêng răng nhếch miệng, “Nhóc thối làm nũng, đòi em ôm nó ngủ cho bằng được.”

Trác Thiệu Hoa đau lòng xoa bóp cánh tay giúp cô, “Em cưng chiều nó quá rồi.”

Gia Hàng ngẩng cằm lên tròn tròn mắt nhìn anh, nom không khác chi một cô nhóc con với vẻ mặt rất mực nghiêm trọng, “Em là mẹ đại nhân của nó, em không cưng chiều nó thì ai cưng chiều nó chứ.”

Trác Thiệu Hoa bật cười trước câu nói của cô, anh kéo eo cô sát về phía mình, thì thầm với cô bằng giọng điệu thật êm ái: “Mẹ hiền con hư.”

Vừa định phản bác, Gia Hàng chợt khựng lại hít mũi, “Thủ trưởng, anh uống rượu!”

Trác Thiệu Hoa hơi hơi nhắm mắt, “Mùi nặng lắm à?” Rồi như muốn có được sự xác nhận từ cô, anh cúi người hôn lên môi cô, dịu dàng mút mát.

Hôm nay thủ trưởng uống rượu, từ vẻ mặt đến giọng nói anh đều khác hẳn bình thường. Bình thường anh luôn giữ sự đúng mực trong mỗi hành động cử chỉ, hiếm khi bỏ mặc bản thân cho cảm xúc điều khiển thế này. Gia Hàng không cảm lòng nổi, từ từ nhắm mắt lại.

Vị rượu ngọt say người hòa lẫn với hơi thở thơm mát rất riêng của thủ trưởng tạo thành một loại hương vị mê hoặc đến từng tế bào cơ thể.

Cô lắng nghe nhịp đập rộn ràng hân hoan của hai con tim, nói như người ngủ mơ, “Em chờ anh cả đêm...”, sau đó đưa tay lên gương mặt anh, vuốt từ hàng chân mày rậm, xuống đến đôi mắt đen thẳm, lướt qua sống mũi anh tuấn, để rồi thấy như mình về lại khoảnh khắc tuyệt diệu vừa rồi khi đầu ngón tay dừng lại trên bờ môi anh.

“Ừm. Em qua đây!” Anh nắm tay cô dắt đến cửa và đưa cô xem hai chiếc hộp anh mang theo về nhà. Một hộp là hộp giày, hộp kia là hộp trang điểm. “Vừa mua chiều nay. Anh nói với người bán hàng là bình thường em thích mang giày xăng đan và giày thể thao. Họ nói, vậy chắc chắn em không quen mang giày cao gót, để phối với đầm, có thể chọn một đôi đế xuồng màu bạc, màu này mặc kiểu quần áo gì cũng hợp. Em ít khi trang điểm, lại thích ra ngoài vận động, cho nên chỉ cần chấm một ít kem nền là được. Thích không?”

Vấn đề không phải thích hay không thích, mà là không thể tin nổi. Thủ trưởng có trăm ngàn công việc cần giải quyết, vậy mà giữa ban ngày ban mặt lại đi dạo trung tâm thương mại, đã vậy còn ghé thăm cửa hàng chuyên bán đồ phụ nữ nữa chứ. Gia Hàng toát mồ hôi lạnh, nuốt liên tù tì mấy ngụm nước bọt, “Thủ trưởng, sao anh không gọi điện cho em?” Có người đánh yểm trợ cũng tốt lắm à!

“Em đủ kiên nhẫn chọn từng đôi, thử từng đôi không? Bao giờ em cũng mua bừa ngoài đường thứ gì đó cho có, rồi tự coi như là mình hoàn thành nhiệm vụ. Gia Hàng, có lẽ anh không thể cho em thứ tốt nhất, nhưng anh muốn cho em thứ thích hợp nhất.”

Nghe anh nói lời yêu chiều, Gia Hàng hồ thẹn tới mức muốn mở bụng tự kết liễu. Thật vậy, cô chẳng đời nào chịu dành thời gian cho những thứ đó giờ vốn thuộc lĩnh vực chuyên môn của cô nàng Ninh Mông hảo sắc kia.

“Có một người vợ như em mất thể diện lắm phải không?” Cô bắn khoăn nhãn mặt nhãn mũi.

Trác Thiệu Hoa nghiêm túc cầm tay cô dán vào lồng ngực mình và nhìn sâu vào mắt cô, “Gia Hàng, cười được em, bất kể là thể diện bên ngoài hay bên trong, anh cũng đều có tất cả.”

Ồi, phụ nữ mà nghe được câu nói này, chỉ sợ rằng trái tim sẽ biến thành cây đàn tranh rung lên giai điệu hạnh phúc ngắt ngay mất thôi.

Gia Hàng cười ngây ngô, ngượng ngùng gãi đầu, “Thủ trưởng... tính theo quân hàm, là em trèo cao.”

“Xét về tuổi tác, anh cách em quá xa.”

Đây là tâm tư thầm kín của thủ trưởng sao? “Vì thế nên anh luôn luôn gọi em là Gia Hàng?”

Trác Thiệu Hoa mắt tự nhiên ho khan vài tiếng, “Ít nhất gọi như vậy sẽ cảm thấy gần hơn đôi chút.” Thật không dám tưởng tượng sẽ ra sao nếu anh cũng gọi cô là Tiểu Gia, Hàng Hàng, hoặc Heo như người khác, chắc hẳn là lúc nào cũng bị cảm giác áy náy giày vò.

Không gian tĩnh tại, thời gian chậm chậm trôi qua. Gia Hàng cắn môi. Được rồi, cô biết cô chẳng hiểu thế nào là làm nũng, nhưng phút giây này cô thật sự rất muốn làm nũng. Kể cả ném mặt mũi đến tận Thái Bình Dương cô cũng không hối hận, dù sao thì có người thứ ba nào nhìn thấy đâu.

“Ôm em!” Nhích lên nửa bước, cô dụi vào lòng anh. Hóa ra làm nũng cũng đâu khó khăn gì mấy!

Trái tim Trác Thiệu Hoa khẽ run lên, đáy mắt dường như có dòng cảm xúc trời dấy mạnh mẽ, ý cười càng lúc càng lan rộng bên khóe môi. Ngay sau đó, anh ôm trọn lấy cô.

Anh nhìn cô, cô nhìn anh.

“Chờ anh năm phút.” Trên người anh không chỉ có mùi rượu mà còn có mùi mồ hôi. Anh không thể yêu cô trong tình trạng khó coi như vậy.

“Hai phút.” Cô nắm chặt một ngón tay anh không buông, như thể tách rời nhau một giây cũng gian nan không sao chịu đựng nổi.

Trác Thiệu Hoa nghe rõ mỗi tế bào trong cơ thể mình đều riết róng kêu gào, máu cả người đều tập trung vào một nơi nào đó trên cơ thể. Anh không biết mình đi vào phòng tắm như thế nào, mở vòi hoa sen như thế nào và cuối cùng về lại giường như thế nào mà cả quá trình tổng cộng chỉ vùn vụt hai phút?

Chẳng ai tính xem lửa đêm này đã cháy trong bao lâu.

Anh tựa như lần đầu tiên đối diện với thân thể cô, làn da thanh xuân mịn màng của cô. Ngón tay anh mê mải theo từng đường cong cơ thể cô, thức tỉnh chúng bằng sự nhấn nạy trước nay chưa từng có, mà cô cũng đón nhận, cũng phối hợp với anh bằng sự nhiệt thành trước nay chưa từng có.

Thời khắc hòa quyện vào nhau, họ không hẹn mà cùng nỉ non khe khẽ, cùng mở mắt nhìn nhau say đắm. Họ biết, họ là tất cả hạnh phúc và khổ đau của nhau.

Từ giây phút đó trở về sau, là đam mê nối tiếp đam mê.

Gia Hàng cảm thấy trên mặt, trên lưng, trên ngực cô nổi lên một lớp da gà mỏng. Cô như rơi vào trạng thái hôn mê, vô tri vô giác; cả người bỗng nhiên nhẹ hẫng, không còn trọng lực rồi bay bổng lên cao...

Giữa phút nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy thủ trưởng gọi tên mình.

Cô dần dần đáp trở về mặt đất, gối đầu lên trước bờ ngực thủ trưởng. Đôi mắt của thủ trưởng giống như hạt ngọc phát ra tia sáng rạng rỡ tiềm ẩn bao năm. Ngón tay thon dài chậm rãi trượt qua kẽ tóc cô rồi dừng lại trên tấm lưng mềm mại.

“Thủ trưởng, em có tin này muốn nói cho anh biết!” Cô cắn vào vai anh, liếm nhẹ rồi lại cắn phớt qua một cái, “Hôm nay Phàm Phàm học đếm từ 1 đến 10, năng lực tiếp thu siêu nhanh. Em định sau này sẽ dạy nó một ít kiến thức phổ thông.”

“Chuyện này anh không lấy làm lạ, có người mẹ như em, con trai chúng ta nhất định phải là thiên tài rồi. Anh cũng có tin này muốn nói cho em biết.”

“Tin gì?” Gia Hàng kéo tay anh qua, tách từng ngón ra đùa nghịch.

“Hôm nay anh đã thay em từ chối việc đi Mỹ tham gia hội nghị bàn tròn.”

“Ồ?” Sao nghe không giống lời thủ trưởng nói chút nào, trước giờ thủ trưởng luôn tôn trọng và hỗ trợ công việc của cô kia mà.

Sau một thoáng trầm ngâm, đôi môi mỏng cất tiếng, “Bởi vì Chu Văn Cẩn cũng sẽ đi.” Anh điềm tĩnh nhìn cô, “Không phải anh không tin tưởng em, mà là lòng anh không yên. Cái hội nghị đó cũng không nhất định không có em thì không được. Anh không muốn xa em, Tiểu Phàm Phàm lại càng không. Em không ở bên cạnh anh, anh sẽ mất ngủ.”

Gia Hàng mấp máy môi, thủ trưởng cao cao tại thượng mất cảm giác an toàn vì cô đó ư? Cô muốn cười, nhưng không thể. Trái tim se lại, “Được, em sẽ không đi.” Cô khẽ giọng cam đoan.

Trác Thiệu Hoa hôn nhẹ lên đuôi chân mày của cô, ôm cô vào lòng, “Ngủ ngon, Gia Hàng.” Ngủ ngon nhé, em yêu.

Gia Hàng bị đánh thức bởi một cú đá. Mở mắt ra, cô nhìn thấy Tiểu Phàm Phàm nằm ngủ trong tư thế hình chữ đại bên cạnh mình, cái chân béo mũm mĩm trắng phau gác lên eo cô. Thủ trưởng đã rời giường. Cô lén lút lỉnh ra ngoài, nhường lại cả giường cho Tiểu Phàm Phàm.

Phàm Phàm vẫn ngủ say sưa, cái miệng nhỏ xiu nhóp nha nhóp nhép, không biết cu cậu mơ thấy đang ăn món gì ngon nữa.

Gia Hàng im hơi lặng tiếng khoa tay múa chân bày trò chọc ghẹo cu cậu một thôi một hồi rồi mới rón rén nhón chân ra khỏi phòng.

Trác Thiệu Hoa đang nghe điện thoại trên hành lang, “Vâng đúng rồi mẹ ạ... Tất cả đều thuận lợi, con đã nhờ giáo sư Mạnh giúp... Vâng, chỗ ở cũng rất tốt, con đến đó xem rồi, tiểu khu rất được... Mẹ yên tâm đi, sau này con sẽ luôn quan tâm.”

Nói chuyện điện thoại xong, Trác Thiệu Hoa đi vào thư phòng.

Gia Hàng mở cửa bước ra ngoài. Lại là một ngày nắng đẹp, nổi bật trong tầm mắt cô chính là hai vại hoa sen ấy, dường như mọi hoa lá cỏ cây trong viện chỉ tồn tại để làm nền cho chúng. Từng đóa từng đóa hoa sen bừng nở trong ánh nắng ban mai, hương thơm thanh thoát lan tỏa khắp không gian.

3.2

Khi Gia Hàng thành thật khai báo với Ninh Mông và Tiểu Ngải là mình đã kết hôn sinh con thì phản ứng của cả hai cô nàng chính là nhất loạt trợn trừng mắt ngẩng cổ nhìn trời rồi đồng thanh: Cậu á? Cậu kể chuyện cười quá thiếu muối! Gia Hàng không còn cách nào khác, đành phải lấy tấm ảnh chụp gia đình lúc Phàm Phàm đầy tháng ra cho hai cô bạn xem.

PS*? Tiểu Ngải bán tín bán nghi.

(*) Photoshop.

Ninh Mông không nói năng gì. Cô từng gặp Trác Thiệu Hoa, mặc dù lúc đó cũng cảm thấy cách anh đối xử với Heo khá đặc biệt nhưng cô không mấy may liên tưởng đến phương diện này. Bởi vì Heo còn có Chu sư huynh.

“Tin hay không tùy các cậu, đằng nào thì đây cũng là sự thật. Thế nhé, mình giao nộp hết rồi nhé.” Gia Hàng đặt móng an tọa.

Ninh Mông và Tiểu Ngải cùng nhau trao đổi ánh mắt, sau đó bắt đầu thẳng đường hội thẩm tại nhà: “Hôn lễ tổ chức khi nào?”

“Hôn lễ?” Gia Hàng cười phá lên, “Các cậu bảo kiểu hôn lễ mà mình bị người ta dắt tới dắt lui trình diễn như con rối gỗ á, mình có điên mới làm chuyện tào lao đó. Mình và thủ trưởng tuân thủ đúng thủ tục pháp luật, không phải sống chung phi pháp.”

Ninh Mông và Tiểu Ngải hết sức khinh bỉ: “Dẹp ngay, không có hôn lễ mà dám bảo là kết hôn rồi sao? Cậu còn chưa ra ngoài ánh sáng mà đã lĩnh giấy đăng kí, nếu thế ngày nào đó chia tay, chẳng ai biết hai người đã từng kết hôn đâu.”

“Xi, hai con quạ đen xấu xa, ai lại lấy chuyện hôn nhân ra làm trò đùa trẻ con chứ?” Mặt Gia Hàng nóng ran, câu phản bác có phần thiếu tự tin.

“Không phải trò đùa trẻ con, vậy thì là chính kịch à?” Ninh Mông và Tiểu Ngải đồng loạt lên án, “Cả chị em thân thiết mà cũng lừa gạt, có quỷ mới biết cậu đang hát tuồng nào.”

“Sự thật chiến thắng lý lẽ!” Gia Hàng nhe răng cười đắc ý.

Gia Hàng thật lòng rất vô cảm đối với thể loại tiệc cưới khoe khoang, nặng tính hình thức. Cô dâu đổi hết bộ lễ phục này sang bộ lễ phục khác, chú rể bị người ta rót rượu bạt mạng, anh chị em bạn bè ai cũng chưng diện bóng bẩy lòe loẹt như ai. Nhìn cảnh ấy cô không khỏi ngán ngẩm, cái gọi là hôn lễ này thực chất chỉ là nơi đám đông thỏa sức ăn chơi tiêu khiển mà thôi.

Hạnh phúc tựa như khi người ta uống nước, ấm lạnh tự mình cảm nhận, cần gì hô hào rêu rao cho người khác biết? Ai cảm thấy hứng thú với chuyện này mới đúng là kỳ quái!

Gia Doanh không ít lần nhỏ nhẹ quở trách, nhưng dầu chị nuôi tiếc nhiều đến mấy thì Tiểu Phàm Phàm đã lớn đến mức có thể làm phũ phàng, thêm nữa Gia Hàng và Thiệu Hoa đều là quân nhân, do vậy tổ chức hôn lễ vào thời điểm này không ổn cho lắm. Mỗi lần nhìn Gia Hàng chị lại tự trách chính mình. May sao Gia Hàng được Thiệu Hoa yêu thương, quý trọng nên chị cũng nén lòng tự thuyết phục rằng, hôn lễ chẳng là gì ngoài một dạng phô trương hình thức không đáng bận tâm.

Ngày thứ bảy nắng gay gắt, mặt trời buổi sớm tựa như quả cầu lửa treo lủng lẳng ở phía Đông trút hơi nóng lên mặt đất sáng loáng chói chang. Cậu lính cần vụ sáng tinh mơ đã tưới nước sân vườn, hoa cỏ. Dì Lữ ở trong bếp làm bữa sáng mờ mờ ảo ảo ra như tấm. Chuyên viên dự báo thời tiết cho hay hôm nay nhiệt độ sẽ lên đến ba mươi tám độ, mọi người nên cẩn thận đề phòng bệnh say nắng.

Trác Thiệu Hoa thay bộ quân trang mới tinh, sáng nay anh phải ra sân bay đón đoàn đại biểu quân đội nước Anh.

Thấy Gia Hàng và Phàm Phàm chơi hát nổi bài ‘Cửu chương’, cảm giác có lỗi cứ xôn xao trong lòng anh. Gia Hàng cười hì hì dụ khị rồi hát trước đến bằng cửu chương số hai, bài hát thiếu nhi dài như thế mà Phàm Phàm có thể hát nổi theo liền một mạch đến cuối. Nhìn hai mẹ con, anh vừa vui mừng, lại vừa ray rứt.

Gia Hàng mặc áo sơ mi cỡ lớn, phía dưới là quần lửng rộng thùng thình, mái tóc ngắn bay bay tinh nghịch. Anh tự hỏi, liệu tối nay – khi cô phải khoác lên người váy áo điệu đà, phải điểm phấn tô son trang nhã, phải đong đầy trên gương mặt nụ cười hạnh phúc, phải tiếp xúc với đám người lựa là hào nhoáng, phải nghe những câu chuyện cô không hề quen thuộc – cô có ngỡ ngàng, có luống cuống hay chẳng?

Lần đầu tiên cô lấy danh nghĩa phu nhân Trác Thiệu Hoa để tham gia một bữa tiệc như vậy, lẽ ra anh nên đi cùng cô, che chở cho cô, không rời cô nửa bước.

Nhưng...

“Gia Hàng,” Anh gọi cô, cô quay đầu lại, “Nếu... tối nay có gì ầm ục hoặc có bất cứ chuyện gì xảy ra, thì sau khi về nhà em cứ trả lại cho anh gấp đôi.” Tuy bà Âu Xán cũng sẽ đến đó, nhưng anh biết rõ mẹ mình không phải là người bạn đồng hành chu đáo.

Gia Hàng băn khoăn: “Nhà mình có đưa tiền mừng không?”

“Có.” Cô nhóc này không hiểu mô tê gì, hai trường hợp này là hai vòng tròn có ranh giới hoàn toàn khác biệt.

“Có tiền mừng, vậy nghĩa là không phải ăn chùa uống chùa, không sợ.” Gia Hàng cười vô tư lự, rồi lại vội vàng chơi đùa với Phàm Phàm.

Anh sờ sờ mũi, bật cười thành tiếng. Có lẽ tại anh lo lắng quá nhiều đó thôi, bởi trong đôi mắt Gia Hàng, thế giới mà cô nhìn thấy không hề giống như những gì phản chiếu qua đôi mắt anh.

Trác Thiệu Hoa đã hiểu hơi sai về bà Âu Xán. Trên thực tế bà rất dễ tâm tới việc Gia Hàng tham dự hôn lễ. Buổi chiều, bà đưa hai chuyên viên trang điểm tới nhà hướng dẫn Gia Hàng trang điểm, vận đồ.

Bà là đại Trác phu nhân, con bé là tiểu Trác phu nhân, một cây bút không viết được hai chữ ‘Trác’, bất mãn thì bất mãn đấy, nhưng đã ra khỏi cửa thì phải giữ gìn mặt mũi.

Việc đầu tiên bà làm là yêu cầu Gia Hàng đi tắm. Bà mang lọ tinh dầu hoa hồng vào nhỏ trong bồn tắm lớn. Bà không tán thành phụ nữ dùng nước hoa vì mùi của nó rất nồng, vả lại có vài người dị ứng với nước hoa, nghĩ phải nó là hắt xì liên tục, khiến cho bản thân người đang dùng nước hoa cũng lúng túng, khó xử. Tinh dầu hòa tan trong nước sẽ thẩm thấu vào da thịt, mang đến cho cơ thể hương thơm thiên nhiên thơm mát trong lành.

Bà canh đồng hồ, Gia Hàng hết đường cầu thả qua loa. Đến tận khi Gia Hàng ngâm nước thành con heo da nhẵn nhúm bà mới cho cô ra ngoài. Sau đó Gia Hàng còn phải gội đầu hai lần, cắt móng tay, tĩa lông mày.

Váy và giày da của Gia Hàng, bà Âu Xán miễn cưỡng chấp nhận. Trước khi trang điểm, bà bảo cô ăn chút gì trước. Bà nói, “Tiệc tối nay là tiệc rượu phong cách Tây, nhưng tuyệt đối không được tùy tiện ăn uống bất chấp hình tượng, mỗi món chỉ được phép nếm một chút rồi ngưng. Bây giờ ăn lót dạ, để tránh đến khi đó quá đói lại làm chuyện luống cuống.”

Gia Hàng thâm nhủ bụng, tiền mừng này tính ra thật ổng phí, đến một bữa cơm mà cũng không cho người ta ăn no. Cô nhìn bà Âu Xán, nhìn kiểu gì cũng thấy bà giống y như bà giúp việc người da đen to béo của gia đình Scarlett O’ Hara trong Cuốn theo chiều gió. Scarlett O’ Hara đi dự tiệc, bà giúp việc ấy cũng đứng bên trốn mắt la hét thế này.

Phàm Phàm cũng rất có ý kiến với bà Âu Xán, cu cậu mới món men muốn tìm mẹ chơi, bà Âu Xán đã thẳng thừng sai thím Đường ôm cu cậu đi, không được để cu cậu quấy rầy mẹ.

Lúc Gia Hàng ăn lót dạ trong nhà ăn thì Phàm Phàm còn nghiêm túc nói với mẹ: Cu cậu không thích bà nội, rất không thích.

Gia Hàng định phụ họa theo, nhưng ngẫm lại thấy làm vậy không được nhân từ, nên cô bèn nói với Phàm Phàm, khi người ta đang làm việc thì mình phải tôn trọng họ. Phàm Phàm không hiểu, cu cậu mặt chăm chăm, cơm cũng không ăn. Đến lúc bà Âu Xán và Gia Hàng ra khỏi nhà thì cu cậu ngả đầu lên vai thím Đường, giả bộ ngó mảnh ngói trên mái hiên, không thèm vẫy tay chào.

“Phàm Phàm cần phải được dạy dỗ lại cho đàng hoàng, không lễ phép gì cả.” Bà Âu Xán đứng cạnh vại hoa sen, hôm nay bà mặc đầm dạ hội màu tím nhạt, trông trang nhã, nhẹ nhàng hơn ngày thường rất nhiều, nhưng trên gương mặt vẫn là nét quyền quý cao ngạo cố hữu.

“Không đâu ạ, tụi cháu dạy dỗ Phàm Phàm rất thành công.” Về phương diện này, Gia Hàng hết sức tự hãnh diện với chính mình.

“Thật chứ?” Bà Âu Xán thông thả liếc cô, “Ta cho rằng, nếu người mẹ muốn trở thành người thầy võ lòng đầu đời của đứa con thì ít nhất cô ta cũng phải có hành vi đoan chính, nhân phẩm cao thượng.”

Gia Hàng nhướn môi cười.

“Ta nói gì sai sao?”

“Mẹ Teresa và Nữ Thánh Joan of Arc đều là những người phụ nữ được cả thế giới công nhận có hành vi đoan chính và phẩm chất cao thượng, đáng tiếc họ không sinh con.”

Mặt bà Âu Xán thoát cái sa sầm, môi mím lại cứng ngắc.

Gia Hàng nhìn bà với ánh mắt hồn nhiên hết mức.

Thế là trên suốt chặng đường đến khách sạn, bà Âu Xán ngồi ngay ngắn đoan trang, không thèm liếc Gia Hàng lấy một lần. Gia Hàng thanh thoi ngắm nhìn phố xá, dòng đường ngoài kia bao con người vất vả đổ mồ hôi, còn cô thoải mái ngồi trong xe máy lạnh phủ phê, cô thật lòng rất cảm ơn trời đất.

Tài xế xuống xe trước mở cửa, bà ném về phía Gia Hàng cái nhìn lạnh thấu xương, “Nhớ lời ta dặn chưa?”

“Nếu cháu không nhớ thì bác lặp lại nhé?” Về căng thẳng của bà Âu Xán khiến Gia Hàng buồn cười, cô không nén nổi muốn trêu bà.

Một thứ mùi vị tanh tươi xộc lên trong lồng ngực bà Âu Xán, bà nhắm mắt lại, tự nói với mình tuyệt đối, tuyệt đối phải bình tĩnh.

“Thưa phu nhân, đại sứ Lý đang chờ ở cổng đấy ạ!” Tài xế nhắc nhở.

Bà Âu Xán chậm rãi mở mắt, lấy từ trong ví ra chiếc gương trang điểm, kiểm tra dung nhan toàn diện từ trên xuống dưới, cuối cùng mới bước xuống xe trong dáng vẻ cao sang quý phái. Gia Hàng xuống xe từ cửa bên kia, cô tò mò không biết liệu có phải buổi tối lên giường ngủ, bà Âu Xán cũng biểu hiện vẻ hoàn mỹ không tỳ vết như vậy trước mặt đại thủ trưởng hay không? Lúc nào cũng nghe những lời xu nịnh tâng bốc, bà không thấy phiền phức hay sao?

“Cô còn đứng ở đó làm gì đấy?” Thấy Gia Hàng không nhúc nhích, bà Âu Xán thấp giọng thúc giục.

Gia Hàng lương thiện chẳng ngờ mình lại một lần nữa kích động thần kinh bà Âu Xán, cô thật thà nói: “Chúng ta tách ra hành động, giả vờ không phải đến cùng với nhau nhé bác.”

Bà Âu Xán lão đảo, suýt chút ngất xỉu. Thay vì thế, bà có thể giả vờ không quen không biết con nhóc mặt mũi hơn hờ này được không?

Gia Hàng biết ý cất bước về phía trước, độ cao vừa vặn của gót giày giúp cô đi đứng rất tự nhiên. Đại sứ Lý và phu nhân đang hàn huyên với khách khứa, thoáng thấy bà Âu Xán, hai người vội vàng tiến đến nghênh đón.

Đại sứ Lý nói: “Trác phu nhân, thời tiết nóng nực thế này, vất vả cho chị quá rồi, chị đi đường không bị kẹt xe chứ?”

Bà Âu Xán cười nhạt, “Không, rất ổn.” Bà nhìn cô dâu chú rể đứng ở cổng hoa, nói một câu khen ngợi mang đầy tính xã giao, “Cô dâu xinh đẹp thật đấy.”

Lý phu nhân khiêm tốn trả lời: “Xinh đẹp cách mấy cũng không bằng Giai Tịch! Nhớ hồi hôn lễ Thiệu Hoa, lúc giáo sư Mộc dẫn Giai Tịch ra tất cả chúng tôi đều ngỡ ngàng, thật sự là nhan sắc đẹp như tiên, hai cô cậu đứng cạnh nhau hết như một đôi tiên đồng ngọc nữ.”

“Khụ, khụ!” Bà Âu Xán che miệng ho húng hắng.

“Trác phu nhân không khỏe sao?”

Bà Âu Xán nhìn thật nhanh sang Gia Hàng, Gia Hàng đứng yên mỉm cười, chẳng nói một lời, giống như một cô bé lễ phép hiểu chuyện.

“Đây là?” Về mặt Lý phu nhân cứng đờ, bà tựa hồ cũng lảng máng đoán ra, nhưng không dám khẳng định.

“Gia Hàng, vợ của Thiệu Hoa.” Bà Âu Xán giới thiệu với thái độ bất lực.

Nụ cười của Lý phu nhân sòng sọc vô cùng, “Ha ha, chào cháu... Trẻ thế cơ chứ!” Bà nhìn đại sứ Lý cầu cứu.

Đại sứ Lý cũng xấu hổ y hệt.

Gia Hàng chính là người giải vây tình thế, “Ngoài này nóng quá, chúng ta cứ vào trong trước đi đã.”

“Phải đấy!” Bà người nhất trí đồng ý.

“Cháu... chơi vui vẻ nhé.” Lý phu nhân nói. Khi biết chuyện Thiệu Hoa phải chịu kỷ luật vì một cô gái, trong thâm tâm bà vẫn mặc nhận cô gái đó ít ra phải hơn Giai Tịch gấp đôi, nếu không sẽ không đáng. Nhưng Gia Hàng trông như cô học trò mới rời ghế nhà trường chưa hết tính trẻ con, không thể xem là một... cô gái trưởng thành. Cũng vì nguyên nhân này mà vừa nãy tuy có nhìn thấy Gia Hàng, song bà không hề nghĩ cô là vợ Thiệu Hoa.

Gia Hàng không để bụng, bởi lẽ cô cũng cho rằng Giai Tịch là một đại mỹ nhân. Hiện giờ thủ trưởng đã đẹp trai như vậy thì vài năm trước anh hẳn phải đẹp trai nhiều hơn thế. Hai người họ sánh đôi bên nhau, dĩ nhiên là cảnh đẹp ý vui. Con người phải tôn trọng sự thật, không được bẻ cong. Cô khi ấy y chang con nhóc tomboy, tình yêu đối với cô là chuyện quá đỗi xa lạ. Không thể so sánh cô và Giai Tịch, hiện tại cô còn sống, Giai Tịch đã hóa thành tro bụi, làm sao nói được ai vui vẻ hơn ai, ai hạnh phúc hơn ai?

Bà Âu Xán đứng lại chào hỏi người quen vừa gặp bên ngoài đại sảnh, Gia Hàng đi vào một mình trước.

Đại sảnh được trang hoàng vô cùng rực rỡ. Cô dâu chú rể đều sinh sống ở nước ngoài nên hôn lễ cũng Tây hóa một cách triệt để. Tại vị trí trung tâm là sàn nhảy rộng lớn, tráng lệ như chốn cung vàng điện ngọc, đôi uyên ương sẽ nhảy điệu nhảy đầu tiên của họ ở đây. Xung quanh sàn nhảy, mỗi chiếc bàn tròn trắng tinh đều được điểm tô bằng những đóa hoa trắng tinh khiết, từng dải lụa trắng tựa như những sợi dây chuyền trên châu tha thướt buông lơi từ trên trần nhà xuống mặt đất. Trên sân khấu, ban nhạc mặc áo đuôi tôm đang kiểm tra nhạc cụ. Hai nhân viên cửa hàng bánh ngọt đang đứng trên ghế tựa thay phiên nhau cầm những bông hồng làm bằng đường cuối cùng lên ổ bánh gato cao tám thước. Khắp nơi, đâu đâu cũng thấy hương hoa, đâu đâu cũng thấy người.

Gia Hàng tủm tỉm cười trộm, để tổ chức bữa tiệc này, chắc chắn phải tốn kém vô số thời gian, phải viết cả đồng giấy tờ kế hoạch, may thật, cô và thủ trưởng trốn thoát được quá trình khổ sở này rồi.

Chỗ ngồi của mỗi vị khách được bố trí theo tấm thiệp in tên khách mời đặt trên bàn tiệc. Gia Hàng tìm tên mình trên từng tấm thiệp một.

“Tiểu thư, cô cần giúp gì không ạ?” Phục vụ thấy cô hết nhìn đông đến nhìn tây, vội vã chạy đến. Đã có vài người khách nhìn cô rồi thăm thẳm hỏi, ai vậy nhỉ?

“Không cần, tôi sẽ giúp cô ấy tìm chỗ ngồi.” Một giọng nam trầm thấp nói xen ngang bằng tiếng Anh. Tiếp đó, bên vòng eo Gia Hàng thừa ra một cánh tay.

“Đừng cử động, em yêu. Mục tiêu đã xuất hiện, rẽ sang trái, hướng chín giờ.” Hơi thở ấm nóng mang theo mùi hương nước hoa phảng phất quanh cần cổ Gia Hàng, Gia Hàng sợ nhột ngoảnh đầu ra sau, “Đừng quấy nữa, Simon.”

3.3

Đôi mắt xanh biếc của Simon nhìn cô không chớp, sau đó khóe mắt chậm rãi cong lên: “Cưng à, cưng chẳng thay đổi chút nào cả, vẫn khó coi như trước.”

“Sao anh lại ở đây?” Gia Hàng khéo léo dời bàn tay Simon đang đặt bên eo mình đi, duy trì khoảng cách an toàn với anh ta.

Với mái tóc vàng, đôi mắt xanh, nụ cười hớp hồn và phong thái lịch lãm, anh chàng Simon mang dòng máu Mỹ này chính là hình mẫu điển hình của quý tộc Châu Âu. Đâu ai biết ẩn bên trong lớp vỏ bề ngoài đó là một trái tim cực kỳ ‘đồi bại’. Giấc mơ của anh ta là được sở hữu một trang trại rượu lớn nhất thế giới ủ ra những loại rượu nguyên chất nhất và được thỏa thích ăn chơi trác táng với mỹ nhân khắp các nước. Gia Hàng và anh ta cộng tác với nhau trong mấy tháng, vì bằng tuổi nên họ thân quen hơn đôi chút so với những người khác. Có điều Gia Hàng không ưa lắm cái thói quá trớn ở Simon, có lẽ vì sự khác biệt trong văn hóa Đông – Tây, trong khi người phương Tây giàu ngôn ngữ cơ thể thì người phương Đông lại ngược lại, chừng mực và giữ kẽ hơn. Khi nhiệm vụ kết thúc thì Gia Hàng đều từ chối mọi lời rủ rê từ anh ta, kể cả khi anh ta rủ cô đi tập thể dục cũng không ngoại lệ. Quan điểm về đồng tiền của họ cũng khác nhau. Simon là người tôn thờ chủ nghĩa lợi ích, tất cả mọi thứ anh ta đều quy ra tiền để nói chuyện.

Simon hỏi ngược lại: “Thế sao em cũng ở đây?”

“Tôi đến dự hôn lễ.”

“Tôi cũng vậy.”

Gia Hàng giật mình sức nhớ ra Simon chưa từng đến Trung Quốc, thế nên mới hay lơ đãng theo cô dò hỏi xem Phương Đông huyền bí của cô huyền bí đến mức nào. “Anh là khách mời của bên kia?”

Đôi đồng tử xanh biếc của Simon sáng lóng lánh, “Ồ, tôi là bạn của em Năm của chú Tư của cô Ba của dì Hai nhà gái.”

“Anh chịu khó nhập gia tùy tục ra phết!” Gia Hàng phì cười thành tiếng.

“Đương nhiên rồi, tôi mà, lúc nào lại chẳng dễ thích nghi.” Sau khi tự ca ngợi bản thân, Simon hơi chau mày, “Nói thật nhé, tôi thấy em nên mới vào đây, đằng nào cũng chẳng có ai tra xét, tôi cứ thế ăn chực một bữa, em đừng bán đứng tôi đây.”

“Vậy anh đến Trung Quốc du lịch?” Chợt phát hiện ra rất nhiều cặp mắt đổ dồn về phía họ, Gia Hàng vội kéo Simon đến ngồi ở một góc vắng vẻ. Tại đó có một bàn ăn phụ không đặt bảng tên để phòng trường hợp khách khứa đến nhiều hơn dự kiến, nên khá khuất tầm nhìn.

Simon mở hai tay, bí xị nói: “Coi là vậy đi, thật ra tôi cũng muốn đến thăm em nữa. Ai bảo em rời Moscow không chào hỏi tôi một tiếng.”

“Nhiệm vụ khẩn cấp, không chào kịp! Thế nhiệm vụ của anh ở tổ an ninh cũng kết thúc rồi à?”

“Xong hết cả rồi, tôi cũng tạm biệt nước Mỹ luôn rồi. Bây giờ tôi là người tự do, muốn ở đâu thì ở.”

Gia Hàng còn lâu mới tin lời Simon, hẳn nhiên là chỉ có nước nào ra giá cao hơn Mỹ mới tác động được đến anh ta mà thôi. Cô nhún nhó, “Chuẩn bị ăn dầm nằm dề ở Trung Quốc bao lâu đây?”

“Nghe theo sự an bày của em đây.”

“Cái gì?”

“Chẳng phải người Trung Quốc vốn hiếu khách hay sao, hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ?*

(*) Đây là câu trong đoạn văn đầu tiên, mở đầu sách Luận Ngữ của Khổng tử. Ý nghĩa: Có bạn thân thiết từ phương xa đến thăm, chẳng phải là điều vui mừng hay sao?

Tên giặc Tây này học hành bài bản quá thể. Gia Hàng nói thẳng thừng: “Ngày mai tôi dẫn anh đi dạo loanh quanh, sau này thì tôi không biết nhé.”

Simon gật đầu, giơ ngón tay cái, “Ok! Thiếu tướng của em đâu rồi?”

“Tối nay anh ấy có việc.”

Simon tiếc nuối nhún vai, “Rất muốn chào anh ta một tiếng... Ôi,” Ánh mắt anh ta đột ngột bừng sáng, “Mỹ nữ!”

Gia Hàng nhìn theo tầm mắt của anh ta, ánh mắt cô cũng sáng ngời.

Thế gian này thật sự có mẫu phụ nữ, cho dầu mặt lem tóc rối, cho dầu áo trắng mộc mạc, cho dầu đứng bất cứ nơi đâu, vẫn có thể làm phai mờ ánh sáng tỏa ra từ những vì sao. Một chiếc áo sơ mi hàng chợ giá vài chục tệ, khi được khoác lên người cô gái ấy, sẽ trở thành loại trang phục xa xỉ và tinh tế.

Cô gái ấy mặc váy ngang gối màu xanh nhạt cắt may theo kiểu dáng phổ thông, tóc cũng cắt ngắn theo kiểu thuận tiện cho việc rửa mặt chải đầu, vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ pha lẫn nét trong sáng thơ trẻ. Đối diện với sự chào đón của người khác, cô ấy chỉ lạnh nhạt đáp lại. Cho dù như vậy, trước khuôn mặt đẹp như vẽ và nhan sắc tuyệt đẹp của cô ấy, không ai có thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Trong trí nhớ của Gia Hàng, người duy nhất có thể sánh ngang cùng cô ấy chỉ có thể là Giai Tịch.

Thấy Simon nhìn người đẹp đắm đắm, Gia Hàng trêu: “Có muốn làm quen hay không?”

Simon lắc đầu, “Tôi ghét nhất thể loại gái đẹp lạnh lùng, trêu đùa cả nửa ngày cũng không lộ nổi một cái răng, rõ mệt! MM* nóng bỏng nhiệt tình vẫn đáng yêu nhất.”

(*) MM: Các em gái.

Khách mời đã đến khá đông đủ, ban nhạc bắt đầu dạo bản Dream Wedding của Richard Clayderman, giai điệu tuy giản dị như hết sức hài hòa với khung cảnh hiện tại. MC bước ra mời mọi người ngồi vào chỗ, hôn lễ sẽ bắt đầu trong giây lát.

Bà Âu Xán ngồi cùng với mấy vị phu nhân đẹp đẽ quý phái tại cái bàn tròn đặt ngay chính giữa, họ trông như những ngôi sao bao quanh vầng trăng sáng. Bà Âu Xán nhìn xung quanh, không tìm được Gia Hàng, thay vào đó là nhìn thấy mỹ nhân kia.

Dường như Gia Hàng thấy hai người nhẹ nhàng gật đầu với nhau.

Ban nhạc tiếp tục diễn tấu. Cánh cửa phía đại sảnh mở ra trong tiếng nhạc nền là bài hát chủ đề của bộ phim Sleeping Beauty, nhóm phù dâu bắt đầu đi về phía trước, chú rể và người chứng hôn đã đứng sẵn trên sân khấu.

Cô dâu xuất hiện trong bộ áo cưới kéo dài lướt thướt phía sau, trước ngực ôm bó hoa trắng thuần khiết tươi đẹp.

Gia Hàng chợt rung mình, lông tơ toàn thân đều dựng đứng. Cô thật sự không chịu nổi cảnh tượng long trọng và thiêng liêng như vậy, không biết đám cưới Tiểu Ngải có giống thế này không. Cô cầu Trời khấn Phật là không, nếu có, chỉ e cô sẽ ôm bụng cười ngặt nghẽo mất.

Simon không phải là người có khả năng nói chuyện nghiêm túc. Hai người ngồi trong góc tán dóc, xem người chứng hôn làm chứng cho hôn lễ, xem cô dâu chú rể thề ước rồi cùng khiêu vũ, và sau cùng là bữa tiệc bắt đầu. Có vẻ như tất cả mọi người đều ăn lót dạ trước ở nhà nên rất hiếm người thật sự động đũa. Ai cũng hăng hái uống rượu, mời rượu.

Bàn bà Âu Xán ngồi đích thực là bàn mời rượu nhiều nhất. Nhắc ly rượu lên, nhìn đôi uyên ương khiêu vũ trên sàn nhảy xuyên qua chất lỏng màu đỏ thắm, lòng bà không khỏi chua chát. Ngày thành hôn của Thiệu Hoa và Giai Tịch, khách khứa cũng nhộn nhịp chẳng kém, những nhân vật nổi tiếng trong giới quân đội, giới học thuật, giới nghệ sĩ đều tham dự đông đủ, cậu An Nam Phi uống không ít rượu, cô em Trác Dương còn hát ca. Bà và ông Trác Minh đưa Giai Tịch và Thiệu Hoa đi mời rượu khách khứa, ai ai cũng nhìn họ với ánh mắt hâm mộ. Bà vui mừng không kể xiết, lòng thầm nghĩ nếu Giai Tịch sớm sinh cho nhà họ Trác thẳng cháu đích tôn thì đời này quả không còn gì nuôi tiếc.

Haiz! Nào ai đoán được Trời xanh an bày thế nào! Bà Âu Xán nhắm mắt lại, nuốt xuống ngụm rượu đắng chát.

Lại một điệu nhạc khiêu vũ vang lên. Simon không kìm chế được, đứng lên, tao nhã làm động tác mời Gia Hàng khiêu vũ. Gia Hàng gằn giọng cảnh cáo: “Tôi sẽ đập nát chân anh.”

“Được em đập, là hạnh phúc của tôi.” Simon không chịu thu tay, giữ nguyên ánh mắt đăm đũa đưa tình nhìn Gia Hàng. Những người ngồi cùng bàn quay sang cổ vũ, một người nói: “Đi nhảy đi, có phải thi đấu đâu, buổi tối nay đẹp như thế, vui vẻ là được ấy mà.”

Đôi mắt Gia Hàng nhìn anh ta sắc lẹm, thiếu điều muốn giết người. Vốn đã từng lĩnh giáo bản chất xấu xa của Simon, nên trong tình huống này, cô hằm hừ đặt mạnh tay mình vào tay Simon một cách rất không tình nguyện. Simon dụi dằm nắm lấy tay cô, “Em yêu, hãy tin tôi!”

Hai người bước xuống sàn nhảy, dập dìu trong điệu nhảy ba bước chậm, khiêu vũ hay không cũng không hề gì, chỉ cần có thể chuyển động thông thả cùng tiết tấu.

“Tôi rất nhớ khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau.” Simon nói.

Gia Hàng máy móc nhếch miệng, “Tôi chỉ quý trọng hiện tại, không luyến tiếc quá khứ.”

“Đồ máu lạnh, em không xứng làm phụ nữ.” Con sóng u oán cuộn cuộn dâng lên trong đôi mắt màu xanh của Simon, tựa như biển cả trước thời khắc phong ba bão táp. Bàn tay đặt bên hông Gia Hàng siết lại kéo cô trượt vào lòng anh ta. Simon cúi thấp người xuống, như thể muốn hôn cô.

Gia Hàng vừa nhắc chân định đá người thì âm nhạc thành linh ngừng lại. Simon âu yếm vòng tay ôm Gia Hàng nhưng cô giãy ra, “Xin lỗi, tôi phải qua chào hỏi mẹ chồng.”

“Mẹ chồng...” Simon lẩm bẩm hai chữ này với ngụ ý sâu xa.

Trên gương mặt bà Âu Xán chan hòa gió xuân ấm áp, nhưng trong đôi mắt đã là trời băng đất tuyết dày đặc. Bà nhìn thấy Gia Hàng, đương nhiên cũng nhìn thấy gã đàn ông ngoại quốc y hệt như con hồ ly hoa hòe kia. Không biết nếu như bắt gặp cảnh này thì Thiệu Hoa sẽ bao che cho con bé đó như thế nào đây.

“Dì ơi!”

Bà Âu Xán ngẩng đầu lên, vờ như không thấy Gia Hàng đứng cách bà chưa đầy một mét, hết thấy sự chú ý của bà đều dành cho cô gái xinh đẹp đang cầm ly rượu đi đến.

“A, Tiểu Huy!”

Gia Hàng không tránh khỏi kinh ngạc khi phát hiện ra mỹ nhân băng giá cũng biết cười. Chỉ là... cô trông thấy ngón tay trên bàn tay gác sau lưng mỹ nhân thấp thoáng run rẩy. Cô ấy quá căng thẳng chăng? Hay là quá sợ bà Âu Xán?

Thật ra, bà Âu Xán chỉ cười hiền từ vô hạn, “Không ngờ lại gặp con ở đây.”

“Con là bạn học của cô dâu.”

“Ồ, thế à! Vậy tối hôm nay phải thật rộn ràng nhé con.”

“Dạ. Dì ơi, con cảm ơn dì mới phải ạ, anh rể đã an bày chu đáo tất cả mọi thứ cho con.”

“Tất nhiên rồi, người một nhà cả mà! Sau này có gặp khó khăn gì cứ gọi điện cho dì.”

“Dạ vâng, thưa dì. Con kính dì!” Mỹ nhân băng giá nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch. Thật khiến người ta đổ kỵ, đến cả dáng điệu uống rượu mà cũng đẹp tựa như một bài từ khúc của Lý Thanh Chiếu*. Mỹ nhân nhỏ nhẹ nói cảm ơn rồi xoay người trở về bàn.

(*) Lý Thanh Chiếu (1084-1155), hiệu Dị An cư sĩ, người Tế Nam, Sơn Đông. Bà chẳng những là một tác gia vĩ đại trong nữ thi nhân, mà còn là một tác gia vĩ đại trong Tống từ.

Bà Âu Xán không có ý giới thiệu Gia Hàng làm quen với mỹ nhân mà chỉ giới thiệu Gia Hàng với những người ngồi cùng bàn. Gia Hàng lễ phép lên tiếng chào rồi kính một ly rượu. Sau đó bà Âu Xán xua cô trở về bàn, không hề nhắc một chữ nào dính dáng đến Simon.

Simon đã biến mất không thấy bóng dáng, chỉ để lại số điện thoại viết bay bướm lên tấm khăn ăn của Gia Hàng.

Mãi cho đến khi tiệc tan, Gia Hàng vẫn luôn quan sát mỹ nhân băng giá không rời mắt. Cô ấy không nói chuyện với người ngồi cùng bàn, trừ vài lần thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô dâu ra, thời gian còn lại chỉ ngồi yên lặng lẽ, chẳng mấy may động đũa. Quả nhiên là không ăn khói lửa nhân gian.

Sau khi đưa Gia Hàng về tứ hợp viện, bà Âu Xán không nán lại mà trở về nhà ngay tức khắc.

Thím Đường và dì Lữ tiếp tục theo dõi vở kịch mẹ chồng, Tiểu Phàm Phàm cô đơn ôm robot Transformers ngồi chơi một mình trên sofa. Gia Hàng không quấy rầy cu cậu, âm thầm trở về phòng ngủ tắm rửa trước. Tắm xong cô gọi điện thoại hí hửng tám chuyện với Ninh Mông, kể cho cô nàng nghe hôm nay mình đã được tận mắt nhìn thấy một mỹ nhân đẹp siêu cấp.

Ninh Mông uể oải ậm ờ, “Mỹ nhân thì sao chứ, ngày nào đó cũng sẽ thành bà cô luống tuổi chồng con đùn đè thôi.”

“Cậu bị ai ngược đãi hay sao mà nói năng tàn ác thế!”

“Không. Cậu gọi điện cho mình vì việc này thôi à?” Ninh Mông hình như muốn ngắt máy.

“Còn chuyện này nữa, chúng ta mua cho Tiểu Ngải cái giường đi!” Việc này Gia Hàng đã suy nghĩ kỹ mất mấy ngày.

“Có người tặng rồi.”

“Ai thế?”

“Tiểu Ngải không chịu nói, dặt lằm, hơn bốn vạn.”

Gia Hàng hốt hoảng, giường bốn vạn ai dám ngủ cơ chứ, mà làm gì có ai tặng không, “Thật hay giả?”

“Cậu đến nhìn khắc biết, cúp đây!”

Gia Hàng đang lầu bầu vào di động thì cửa phòng chợt mở ra từ bên ngoài, “Đúng là phu nhân về nhà rồi này, Phàm Phàm nói có sai đâu!” Thím Đường ôm Phàm Phàm đi vào phòng.

Phàm Phàm chỉ chỉ bóng đèn, “Mẹ, bật đèn!”

“Nhóc thối, thì ra là con luôn giám sát mẹ ha!” Gia Hàng ẵm Phàm Phàm, dụi đầu vào cổ cu cậu cọ cọ, rồi lại thơm chụt chụt vài cái.

Phàm Phàm cười khanh khách, lúc lắc đầu nguầy nguậy, “Mẹ, không chơi, không chơi.”

“Chơi!”

Hai mẹ con giỡn rần rần một lúc rồi Gia Hàng nói thím Đường đi nghỉ ngơi, còn cô ôm Phàm Phàm lên giường. “Phàm Phàm, hôm nay mẹ không làm việc, chúng ta ngủ một giấc cùng nhau nha, kê gối, không thêm đệm xia tới bố nữa.” Trong lòng cô rất cần rứt vì để Phàm Phàm ở nhà một mình.

“Mẹ tốt nhất!” Phàm Phàm mừng rỡ cười tít mắt, nhanh nhẩu nằm thụt vào tuốt bên trong giường, “Mẹ, ngủ!” Cu cậu nhoài người kéo chăn đắp cho hai mẹ con. “Mẹ, thơm thơm!” Cu cậu nhào vào lòng Gia Hàng.

Gia Hàng cười hạnh phúc, chỉ trong mắt Phàm Phàm cô mới là người tốt nhất, đẹp nhất thế gian.

“Mẹ, hát!”

Úi, hát sao, Gia Hàng làm mặt đau khổ, “Nhóc thối, con chọn tên bài hát cho mẹ đi.”

Phàm Phàm mở miệng thật to hát bập bẹ í a í a, cố gắng lắm mới nghe ra được chút hơi hướng của bài Côn trùng bay. Thế là hai mẹ con bắt đầu màn đại hợp xướng.

Vất vả dỗ dành Phàm Phàm ngủ xong, Gia Hàng cũng hơi chút buồn ngủ. Trước khi thiếp đi, tự nhiên cô nhớ đến mỹ nhân băng giá kia, cô ấy gọi bà Âu Xán là dì, là người thân của gia đình bà Âu Xán sao?

□ □ □

* Mẫu chuyện nhỏ:

Gia Hàng nói: Thủ trưởng, sắc thu đẹp mê ly, lá phong đang mùa đỏ rực, Phàm Phàm không muốn ở nhà buồn chán, anh nói xem nên làm sao bây giờ?

Phàm Phàm nắm góc áo thủ trưởng, vẽ mặt đầy chờ mong: Bố, bố...

Thủ trưởng nói: Được rồi, vậy hôm nay ra ngoài ngắm cảnh thu...

3.4

Danh bạ điện thoại trong di động của Trác Thiệu Hoa được phân thành hai nhóm chính: công việc và cá nhân. Trong nhóm công việc, có cấp trên, đồng nghiệp, cấp dưới và cả một số ít thành viên đội kỳ binh mạng chỉ có số hiệu, không hiển thị tên thật. Nhóm cá nhân lại chia ra làm hai nhóm nhỏ, bạn bè và bạn học anh xếp chung một nhóm, Thành Công nằm trong nhóm này; nhóm còn lại là người thân. Vị trí đầu tiên trong nhóm người thân là ông Trác Minh. Ông Trác Minh rất hiếm khi dùng di động, hầu hết mỗi lần anh gọi điện cho bố đều do thư ký bắt máy. Tên bà Âu Xán ở vị trí thứ hai, vị trí thứ ba là số điện thoại bàn của tứ hợp viện, vị trí thứ tư ban đầu là Giai Tịch, nhưng sau này đã xóa đi. Nổi tiếp sau đó là bà Trác Dương, ông Ân Nam Phi, bố mẹ Giai Tịch... Số của Gia Hàng, anh đặt ở vị trí cuối cùng. Như vậy nếu tra tìm từ dưới lên trên, Gia Hàng sẽ giữ vị trí hàng đầu trên tất cả những dãy số còn lại.

Chẳng qua là, tên cô hiển thị trong điện thoại của anh không phải là Gia Hàng, mà là... vợ.

Một lần nọ, anh và Thành Công đang ăn cơm cùng nhau thì Gia Hàng gọi điện đến, vừa đúng lúc bị Thành Công bắt gặp. Thành Công khinh bỉ ra mặt: Cậu là đồ ngụy quân tử, giả nhân giả nghĩa. Gia – Hàng, hai chữ nghe khô khốc, chứng tỏ cậu chỉ coi cô ấy như học trò, hay người nằm cạnh trên giường thôi chứ gì.

Người ta phát minh ra biệt danh để làm gì? Là để dành cho người đặc biệt biết chưa. Nếu Gia Hàng là vợ tôi, tôi nhất định sẽ gọi cô ấy là vợ yêu, vợ thương, hừ!

Anh lạnh lùng lừ mắt nhìn Thành Công, nếu cậu không ngậm miệng lại thì sau này đừng hòng tới nhà tôi ăn một muỗng cơm.

Thành Công lập tức câm nín. Anh ta rất thích tay nghề của dì Lữ, cũng rất thích được thường xuyên nhìn thấy Tiểu Phàm Phàm và Heo. Đây chính là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi mà anh ta phải nâng niu trân trọng bằng mọi giá.

Buổi tối về nhà, ngắm nhìn dung nhan bình yên say giấc của Gia Hàng dưới ánh đèn, anh rút điện thoại di động ra, thoát tiên đổi tên Gia Hàng thành vợ thương, rồi lắc đầu, sửa thành vợ yêu, ngáy ngẩn một lúc, cuối cùng đổi thành vợ. Trái tim anh tha thiết gọi cô là Hàng Hàng, vợ yêu, vợ thương không biết bao nhiêu lần cho kể. Nhưng trước mặt người khác, anh thật sự không gọi được.

Bây giờ, vợ anh đang ở đâu? Trác Thiệu Hoa xem đồng hồ, đã hơn mười một giờ, giữa trưa là thời khắc nóng nhất trong ngày. Nhiệt độ Bắc Kinh giống như tính cách của đàn ông Bắc Kinh, dứt khoát, hào sảng, thẳng thắn, đã nóng thì nhất định sẽ nóng hừng hực, nóng bỏng rất.

Hôm nay Gia Hàng đưa Simon đi thăm Cố Cung và Trường Thành.

Tối qua Gia Hàng xin phép anh nghỉ học vì hôm nay cô có tiết. Gia Hàng là thế, một khi đã cam kết với ai thì dù có gian nan, trở ngại cách mấy cô cũng vẫn quyết tâm hoàn thành.

Làm thầy giáo của Gia Hàng không phải là công việc dễ dàng. Trước đôi mắt xinh đẹp nhìn anh chằm chằm từ hàng ghế dưới của cô, thật sự anh không tài nào bình tĩnh như nước. Cách đó hai giờ, cô còn rúc vào lòng anh cầu nhàu không chịu rời giường, trong bữa ăn sáng thì làm mặt xấu, đùa giỡn với Tiểu Phàm Phàm. Anh đã cố gắng hết sức né tránh ánh mắt cô, mà cô nhóc này cứ cố ý chọc ghẹo anh, anh càng không nhìn cô, vấn đề cô thắc mắc càng nhiều. Cô vừa hỏi một câu là đám sĩ quan trẻ tuổi ngồi bên dưới hùa nhau cười mờ ám, ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của anh. Trên lớp học anh không ngừng ho khan, cô lại còn ân cần hỏi han: Thử trưởng, anh muốn uống nước không?

Anh thật vô cùng bội phục Lỗ Tấn tiên sinh và Thẩm Tông Văn tiên sinh, họ là hai người đi tiên phong cho tình yêu thầy trò. Không biết khi đối diện với người mình yêu thương ngay trong lớp học, họ giữ được sự bình tĩnh, tự nhiên bằng cách nào thế nhỉ?

Suốt giờ lên lớp, cơ bắp toàn thân anh đều căng cứng.

Anh và cô rất ít khi về nhà cùng lúc. Anh nán lại ở học viện không lâu, trong khi thời gian tiết học của cô lại dài hơn. Những lần ngẫu nhiên cùng nhau về nhà, cô có thể cười nói lú lú rú rú trên cả chặng đường. Tiểu Dụ rầu rầu nhìn họ qua kính chiếu hậu. Anh thở dài, cô cười cái vẻ mặt tự nhiên của ông thầy này chứ còn sao nữa.

Anh đồng ý cho Gia Hàng nghỉ học, bảo Tiểu Dụ đi cùng.

Gia Hàng và Tiểu Dụ rời nhà từ rất sớm, nói là đi với Simon đến Đại hội đường Nhân Dân xem kéo cò. Nếu người Trung Quốc xem nghi thức kéo cò với cảm xúc tự hào thì người nước ngoài đến để xem không khí nhộn nhịp là chủ yếu. Tám giờ anh gọi điện cho Gia Hàng, cô nói họ đã ăn sáng, chuẩn bị Cố Cung thẳng tiến. Mười giờ, anh lại gọi điện, nhắc nhở Gia Hàng mua nước uống. Mười giờ rưỡi, anh dặn Gia Hàng nhớ chọn bóng cây mà đi. Gia Hàng trả lời, Cố Cung không có cây. Anh nói, vậy thì đi công viên Bắc Hải, ở đó cây cối nhiều vô số.

Trác Thiệu Hoa đi đến bên cửa sổ neho mắt nhìn mặt trời, Gia Hàng nhất định không mang mũ che nắng, anh phải bảo cô vào cửa hàng mua nón mới được, kéo lại phờn nắng thành hòn than nhỏ thì Phàm Phàm sẽ không nhận ra.

Chưa kịp ấn phím gọi thì cậu thư ký bước từ ngoài vào.

Cậu thư ký sững người nhìn điện thoại di động trong tay Trác Thiệu Hoa.

“Đây là văn kiện của đơn vị nào vậy?” Trác Thiệu Hoa hỏi.

“Bộ Công nghệ thông tin vừa chuyển đến ạ.” Cậu thư ký đặt văn kiện lên bàn, vẫn chưa rời mắt khỏi chiếc điện thoại.

Trác Thiệu Hoa ngồi xuống, phía sau văn kiện còn kèm theo một số tài liệu. Đọc số tài liệu này, anh không thể không bàng hoàng sửng sốt. Lịch sử bị hacker tấn công của Hàn Quốc xuất hiện một sự kiện quan trọng. Hàn Quốc là quốc gia có mức độ phổ biến internet cao nhất ngưỡng, tổng dân số chỉ xấp xỉ 49 triệu người, thế nhưng cách đây vài ngày, thông tin của gần 35 triệu người sử dụng đã bị lấy cắp. Đó là những thông tin rất chi tiết liên quan đến số điện thoại, số chứng minh nhân dân, ngày sinh, địa chỉ hộp thư điện tử và thậm chí cả nhóm máu. Diện tích sát thương lớn như vậy nhưng hung thủ không để lộ bất kỳ dấu vết nào. Chính phủ Hàn Quốc không thể làm gì hơn ngoài việc kêu gọi các công ty dừng yêu cầu khách hàng cung cấp quá nhiều thông tin riêng tư.

Văn kiện là tài liệu tối mật của bộ Công nghệ thông tin. Theo như các chuyên gia máy tính báo cáo, họ vừa phát hiện ra một công ty cung cấp phần mềm internet nổi tiếng trong nước đã mượn danh nghĩa hỗ trợ người sử dụng ngăn chặn virus, bảo vệ máy tính miễn phí để lấy cắp thông tin cá nhân của người sử dụng, đồng thời chĩa mũi nhọn tấn công vào các công ty cùng ngành, uy hiếp sự an toàn của hệ thống internet trên phương diện rộng. Bộ Công nghệ thông tin khẩn thiết yêu cầu kỳ binh mạng giúp đỡ điều tra bí mật công ty này, tránh để xảy ra sự việc tương tự như phía Hàn Quốc.

“Văn kiện này còn ai xem qua nữa không?” Trác Thiệu Hoa hỏi cậu thư ký.

“Thưa, có bí thư Thành.”

“Tôi xuống văn phòng của bí thư Thành, có gì... nếu có điện thoại gọi đến, cậu nhớ nghe máy.” Trác Thiệu Hoa đã đi đến cửa, lại quay trở vào đặt điện thoại lên bàn, “Nếu là Gia Hàng, cậu nói lát nữa tôi sẽ trở lại... À, cậu nhớ hỏi cô ấy đang ở đâu.”

Trời nắng thiêu đốt thế này, chỉ sợ không ai dám đặt chân lên nền gạch Trường Thành vì sợ bỏng, có gì đẹp đâu mà xem. Anh lắc đầu một cái rồi đi ra ngoài.

Cậu thư ký đỡ lấy cái cảm sắp rớt, ừm, mình sẽ ở đây đợi!

Bí thư Thành ngồi phía sau bàn làm việc với vẻ mặt nghiêm trọng, khi Trác Thiệu Hoa bước vào, ông đứng dậy đi cùng anh đến ngồi vào sofa.

“Đọc rồi à?” Bí thư Thành liếc xuống văn kiện trên bàn.

Trác Thiệu Hoa gật đầu, “Cháu vẫn cho rằng sau vài vụ bọn chúng sẽ rút lui, không ngờ tình hình càng lúc càng hỗn loạn.”

Bí thư Thành đập bàn, “Cạnh tranh cùng ngành nghề phải quang minh chính đại, kẻ thắng dẫn đầu, kẻ thua tâm phục khẩu phục. Ghét nhất là loại hành vi tiểu nhân này, quá hèn hạ! Cháu chuẩn bị phái người đi đi, tuyệt đối phải chọn người có trình độ cao nhất đấy, tóm gọn bọn chúng cho bác. Cái đám nhãi ranh ngông cuồng đó tưởng không ai không chế được chúng chắc?”

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm một lúc rồi nói, “Có vài người phải đi Mỹ tham dự hội nghị bàn tròn. Cháu e là ngày mai mới trả lời bác chắc chắn được. Người đó cần phải có năng lực chuyên môn toàn diện, bất luận là về phòng thủ, tấn công hay giải mã.”

“Lo gì chứ, trong nhà cháu có sẵn một người rồi đấy. Cháu không nỡ cho con bé xuất ngoại hay không nỡ cho nó nhận nhiệm vụ này?”

Trác Thiệu Hoa cười, “Không phải ạ, Gia Hàng am hiểu tiến công, cũng có khả năng phòng thủ, nhưng cô ấy hơi kém về giải mã.”

Bí thư Thành vung tay, “Đơn giản thôi, để bác gọi điện cho giáo sư Mạnh, bà ấy là chuyên gia về giải mã.”

“Không, không, chuyện giải mã bác cứ để cháu tự lo liệu.”

Trên mặt bí thư Thành viết dòng chữ “Bác đang chờ câu này của cháu đây.”: “Cháu ra tay thì bác yên tâm rồi. Thiệu Hoa, gần đây có gặp Thành Công không?” Bí thư Thành ngồi tựa vào sofa, nhưu mảy lại.

“Sau khi cậu ấy trở về từ Thượng Hải thì bọn cháu chỉ nói chuyện qua điện thoại.”

Giọng bí thư Thành đượm vẻ lo âu: “Hình như nó có tâm sự, bình thường nó rất hay chọc cười mẹ nó, bây giờ cả ngày mặt dài thượt, giống như là ai thiếu nợ nó vậy. Hai đứa con nhà bác làm bác lo lắng quá, lớn cả rồi mà tính tình cứ cà rồn như đứa mười tám. Bác ước gì được như ba cháu, ngày đó ông ấy khoe bác ảnh chụp con trai cháu, thằng cu thông minh quá trời, nó giống cháu y đúc, nhưng ánh mắt, biểu cảm thì giống mẹ nó.”

Trác Thiệu Hoa cười cười, “Vâng, thằng bé rất sùng bái, rất ỷ lại vào Gia Hàng, có khi nó còn xem thường sự tồn tại của cháu.”

“Ha ha!” Bí thư Thành cười lớn, “Nói thế nghĩa là cháu ghen tị phải không?”

Trác Thiệu Hoa thành thật thú nhận, “Có chút ạ, cháu muốn nói câu nào với Gia Hàng cũng phải nhìn con mắt nhỏ xíu của nó trước. Nếu không nó cứ nói chen vào, cố tình khiến Gia Hàng dời sự chú ý sang nó.”

Bí thư Thành nghe xong vừa hâm mộ, vừa cảm khái, “Sau này nếu Thành Công có con, bác nhất quyết phải nghĩ cách bắt thằng đó ở nhà, càng náo nhiệt càng vui!”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười, chào ông rồi rời đi.

Ngang qua phòng hội nghị, anh nhìn vào bên trong, trong không gian lượn lờ những làn khói trắng bay ra từ vài chậu thuốc lá. Chính ủy ngồi ở giữa, Chu Văn Cẩn ngồi phía trong cùng cầm cúi vào máy tính xách tay như đang ghi nhớ chuyện gì đó. Đại khái là chính ủy đang phân công nhiệm vụ cho chuyến tham gia hội nghị bàn tròn sắp đến. Chu Văn Cẩn là người có ít kinh nghiệm và sự từng trải nhất trong số những thành viên tham dự hội nghị, thật ra thì lần này bộ đề bạt Chu Văn Cẩn đi Mỹ cốt yếu là để anh làm nền. Chu Văn Cẩn không chỉ càng ngày càng biết trên biết dưới trong cách đối nhân xử thế, mà anh ta còn ngày càng điều luyện về trình độ chuyên môn.

Trác Thiệu Hoa nhớ đến danh sách ông Trác Minh đề cập lúc trước, chẳng hiểu tại sao, trong lòng anh bỗng lờ mờ xuất hiện loại dự cảm ‘biển yên sóng lặng trước bão táp mưa giông’.

“Có cuộc gọi nào không?” Vừa vào cửa văn phòng, Trác Thiệu Hoa vội hỏi.

Cậu thư ký trả lời: “Em không hề rời văn phòng một bước, nó im lặng lắm ạ.”

Trác Thiệu Hoa có vẻ không tin, anh cầm lấy di động xem lại.

“Thiếu tướng Trác, em mang cơm trưa vào phòng làm việc cho anh nhé?” Cậu thư ký hỏi.

“Thôi không cần, cậu đi ăn đi, chút nữa tôi cũng đi nhà ăn.”

Đợi cậu thư ký đi rồi, Trác Thiệu Hoa lại gọi điện thoại cho ‘Vợ’.

“Thủ trưởng?” Giọng Gia Hàng lộ vẻ hoài nghi rõ rệt, cô hỏi mà không dám tin.

“Đang ở đâu?”

“Đang trên đường đi Trường Thành.”

“Ăn gì chưa?”

“Chưa, uống nước suốt thôi, nóng quá ăn không vô.” Trời nóng tới mức thiếu điều muốn nấu chín người ta, ai cũng nhặt miệng chẳng muốn ăn.

“Thì... về nhà đi, coi chừng bị cảm nắng.”

“Không được, bắt đáo Trường Thành phi hảo hán*.”

(*) Đây là câu được khắc bia tại Vạn Lý Trường Thành.

Trác Thiệu Hoa trầm mặc. Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp của Simon, cái giọng phát âm tiếng Anh kiểu Mỹ khó nghe ấy cứ một tiếng em yêu, hai tiếng em yêu.

“Thủ trưởng?” Gia Hàng tưởng tín hiệu di động không tốt.

“Tiểu Dụ vẫn đi cùng với em chứ?”

“A, đúng thế, nửa bước không rời, em đi toilet cậu ấy cũng đi theo.”

“Trung tá Gia...” Tiểu Dụ yếu ớt kháng nghị.

“Đương nhiên là không có chuyện đó rồi!”

Khóe miệng Trác Thiệu Hoa co giật mấy cái, cô nhóc này thiệt tình, dám có ngày cô hù người ta lên cơn đau tim lắm. Cúp điện thoại trong tâm trạng có phần bất đắc dĩ, anh cũng không còn hứng thú cho bữa ăn trưa.

3.5

Có con sóng nào đó chợt gợn lên khe khẽ trong trái tim Gia Hàng. Việc thủ trưởng gọi điện cho cô n lần trong ngày hôm nay đã phá vỡ kỷ lục số lần nói chuyện qua điện thoại kể từ khi họ quen nhau. Đường như từng giây từng phút thủ trưởng luôn muốn xác định xem cô đang ở phương hướng nào, muốn biết chắc chắn cô có mạnh khỏe hay không.

Có Tiểu Dụ ở đây, cô khỏe đến mức không thể khỏe hơn.

Cái nắng nóng bức bối khiến du khách đến Trường Thành hôm nay chỉ còn lác đác vài người. Mới leo lên được hai đài phong hỏa* Gia Hàng đã thở không ra hơi, sao vàng năm cánh lập lòe trước mắt. Nhưng Simon thì trái lại, thể lực anh ta rất tốt, bước chân thoăn thoắt như bay. Cứ mỗi lần cô dừng lại thở dốc thì anh ta nhoáng cái đã biến thành một chấm đen nhỏ trong mắt cô. Lúc anh ta quay lại, áo sơmi ướt đến nỗi mồ hôi nhỏ xuống thành giọt, thế mà thần thái vẫn sáng láng như thể vừa đi dạo đâu đó ngoài sân vắng.

(*) Đài đốt lửa/khói để thông báo tình hình quân địch.

“Anh thường xuyên tập luyện lắm phải không?” Gia Hàng không khỏi có chút ngưỡng mộ.

Simon dốc ngược bình nước xối xuống ngay đỉnh đầu, vừa hất tóc vừa trả lời: “Em yêu, em thụ lùi nhiều quá.”

Gia Hàng bật cười ha hả. Trong thời gian thi hành nhiệm vụ ở nước ngoài, mỗi ngày cả tiểu đội đều tập luyện thể thao. Không như hiện tại, trước giờ đến trường cô lúc nào cũng nô đùa với Tiểu Phàm Phàm, yêu cầu bản thân vì thể chẳng còn cao như trước.

Sau đó, ba người đi bộ xuống phía dưới Trường Thành. Ngang qua một quán ăn, Tiểu Dụ nói, khung cảnh quán này trông thoáng mát sạch sẽ quá, chúng ta ăn chút gì trước rồi hãy về lại nội thành. Cậu vừa nói xong, Gia Hàng và Simon ngay lập tức cảm thấy đói bụng.

Họ vào quán chọn một bàn ăn cạnh máy điều hòa. Đương nóng bất ngờ chuyển sang lạnh làm lông tơ cả người Gia Hàng dựng đứng, cô rùng mình một cái.

Simon dôi mắt ra ngoài song cửa sổ nhìn Trường Thành ở phía xa xa: “Trung Quốc cũng thường thôi, có vài bức tường thành đồ nát với mấy ngôi mộ cũ rích mà cũng dám tự xưng là nước lớn. Tôi vẫn thích Châu Âu hơn, bất luận là lịch sử, điều kiện môi trường, nền văn minh hay lễ nghi cũng đều rất tao nhã.”

Gia Hàng khinh khỉnh nói: “Bản thân đã không biết thưởng thức lại còn ăn nói bừa bãi. Trung Quốc có lịch sử hơn năm ngàn năm, là một trong những quốc gia có nền văn minh cổ đại trứ danh nhất trên thế giới, Châu Âu làm sao so được với Trung Quốc? Hiện nay đất nước Trung Quốc đang trên đường phát triển, còn Châu Âu thì cứ mãi trì trệ không tiến lên được một bước.”

Di động của vị khách ngồi cạnh vang lên, anh ta vừa thấy dây số, âm lượng giọng nói đột ngột cao chót vót đến quang tám: “Tổng giám đốc Vương, chào anh, chào anh ạ...”

Simon thu lại tầm mắt, nhìn Gia Hàng nhướn mày nhếch mép nói: “Người Trung Quốc khạc đàm bừa bãi, nói chuyện lớn tiếng ở nơi công cộng, thế này gọi là văn minh?”

“Người Châu Âu hút thuốc phiện, chạy khóa thân, đấy là tao nhã sao?” Gia Hàng bất chợt nở nụ cười, “Simon, anh thật đúng là người Mỹ, nước Mỹ không có lịch sử nên nhân tài nước Mỹ mới hâm mộ các quốc gia khác, cướp đoạt khắp mọi nơi như vậy.”

Simon không phản bác mà chỉ nhìn chằm chằm Gia Hàng bằng ánh mắt sâu không thấy đáy, “Em yêu, tôi không ngờ em lại là một người yêu nước.”

Gia Hàng trợn trừng mắt, “Thế chẳng lẽ anh nghĩ tôi là Hán gian?”

Simon nhún vai, không trả lời.

Tiểu Dụ gọi một bình trà lạnh, hai khay dimsum. Sau khi uống cạn sạch trà và ăn liền một lượt mấy cái dimsum, Simon giơ ngón tay cái, “Ăn ngon, ngon quá!”

Gia Hàng phì cười, cái gã hư hỏng này một đảng thì hạ bộ Trung Quốc, một đảng thì lại thích mê thích mệ, thật mâu thuẫn hết sức. “Tiểu Dụ, cậu nhờ nhà bếp làm giúp chúng ta hai khay dimsum, mỗi loại một cái, cho Simon mang về khách sạn.”

Tiểu Dụ mới vừa đi thì chuông di động reo vang, lại là một cuộc điện thoại gọi đến từ thủ trưởng.

“Thủ trưởng...” Để thủ trưởng phải bận tâm nhiều đến vậy, Gia Hàng thật lòng rất áy náy.

“Mẹ...”

“Ồ, nhóc thối đó à, bố về nhà rồi sao?” Gia Hàng nhìn đồng hồ, mùa hè ngày dài đêm ngắn, ngoài trời trông sáng sủa là thế nhưng thời gian không còn sớm nữa.

“Mẹ, dưa chuột... cà tím... củ cải... cá, đồ, đen...” Tiểu Phàm Phàm nuốt nước miếng ừng ực.

Gia Hàng xì mặt, mới một ngày không gặp thôi mà cô và nhóc thối đã khác hẳn nhau, nói chuyện một câu nghe cũng không hiểu.

“Cá, có đuôi, bên này... bên kia... mẹ về... Gia Hàng!” Di động về lại tay thủ trưởng, Gia Hàng cuống quýt hỏi, “Phàm Phàm nói gì thế anh?”

“Hôm nay thím Đường dẫn con đi chợ nông dân, nó nhận biết vài loại rau dưa và hoa quả. Lúc trở về thím Đường mua cho nó mấy con cá vàng thả trong vại sen. Nó háo hức, muốn nhanh nhanh được chia sẻ với em nên giục anh tìm mẹ cho nó.”

Gia Hàng gật đầu lia lịa: “Nên như thế, một người vui không bằng mọi người cùng vui, có thứ gì tốt nhất định phải chia sẻ với mẹ.”

“Vậy em... có về nhà ngay không? Nếu để đến khi trời tối thì cá sẽ trốn vào hoa sen, không thấy rõ được.”

Thủ trưởng lại ho khan, chắc là vì tiết trời khô hạn quá. “Bây giờ em về đây, hy vọng trên đường đi đừng bị kẹt xe.” Gia Hàng sốt ruột.

“Dẫn Tiểu Dụ lái xe cẩn thận. Thật ra nếu không thấy được cá, anh sẽ nghĩ cách khác, chỉ sợ Phàm Phàm không vui thôi.”

“Em biết, em biết. Lát nữa gặp!”

“Đợi em về ăn cơm tối!”

Gia Hàng khép di động lại, gương mặt nhìn Simon đang cười gian xảo. “Chuyến đi Trung Quốc lần này, tôi thu hoạch được rất nhiều.” Vừa nói anh ta vừa liếc mắt sang quầy bar, Tiểu Dụ đang đứng đưa lưng về phía họ.

Gia Hàng ngồi xuống, “Nói một chút nghe xem!”

Simon xáp lại gần, thứ mùi pha tạp giữa mồ hôi và nước hoa khiến cô vội vàng bịt mũi.

“Thực ra chẳng cần có gì với em, chỉ cần làm cho thiếu tướng của em căng thẳng giống thế này là tôi thấy thỏa mãn lắm rồi. Bụng dạ anh ta hẹp hòi phát khiếp!” Simon giơ ngón út lên, lắc đầu một cách đầy giễu cợt.

Gia Hàng nhìn Simon chằm chằm, gần giọng nói từng tiếng thật chậm: “Con người anh trở nên dễ dàng thỏa mãn từ lúc nào vậy?”

Simon cong khóe miệng: “Em muốn nói gì đây, em yêu?”

Gia Hàng chậm rãi cầm tách trà lên, lúm đồng tiền thoảng qua nhẹ nhàng như cơn gió, “Sự kiện hacker tấn công Hàn Quốc rất giống phong cách của anh, sạch sẽ gọn gàng, không dong dài dây dưa.”

Simon giống như bị oan ức nặng nề, hừ mũi khinh thường: “Tôi không bao giờ kiếm mấy bạc lẻ đó.”

“Vụ này một người không làm được, mà phải là cả tập thể cùng tác chiến. Nếu thế thì tiền phải chia đều từ trên xuống dưới, đúng là bạc lẻ thật. Vậy có nghĩa là anh thực hiện nhiệm vụ một mình?”

Simon nở nụ cười hớp hồn gợi cảm: “Sao nào, em muốn hợp tác với tôi hay muốn tố giác tôi?”

Gia Hàng đứng lên, thấy Tiểu Dụ đang đi về phía họ, cô nói thật nhanh: “Tôi lặp lại lần nữa, tôi rất trân trọng hiện tại.” Mỗi người có quan điểm khác nhau về hạnh phúc, cô không muốn áp đặt quan điểm của mình lên Simon. Tuy rằng cô thật sự muốn an phận làm một học sinh, cố gắng làm một người mẹ tận tâm nhưng không có nghĩa là cô hoàn toàn lạ lẫm với thế giới ngoài kia.

Việc Simon bị tổ chức hacker chiêu mộ không phải là chuyện ngoài dự liệu. Một khi lợi ích được đáp ứng vô điều kiện, anh ta dĩ nhiên sẽ dao động.

“Nguyện vọng của em rất tốt đẹp, nhưng... bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho em. Em không biết đám người ấy yêu em nhiều thế nào đâu, tôi quả thực rất ganh tị!” Simon nháy mắt khiêu khích, cứ như họ đang nói chuyện tình yêu trai gái chứ không phải nói về một vấn đề nghiêm túc.

Gia Hàng cười khê: “Anh phóng đại quá đấy. A, dimsum đến rồi kìa, chúng ta quay về nội thành thôi!”

Tổ chức hacker phải nhờ Simon đích thân sang Trung Quốc, điều này chứng tỏ bọn họ đã dành cho cô một sự trọng đãi đặc biệt. Đúng vậy, bọn họ thật sự rất ‘Yêu’ cô, đáng tiếc cô không hiểu phong tình.

Như cánh chuồn chuồn lướt qua mặt nước chỉ để lại chút gợn sóng nhạt nhòa, có những việc chẳng cần nhiều lời, dứt câu nghĩa là kết thúc.

“Đi với tôi thêm một buổi tối nữa nhé.” Simon quyến luyến níu kéo tay cô.

Gia Hàng lườm anh ta: “Mẹ trẻ con không chịu nổi đả kích.”

Simon mở hai tay làm ra vẻ bất đắc dĩ, nhìn Tiểu Dụ oán trách: “Cô ấy đối với tôi thật chẳng thương hương tiếc ngọc gì hết.”

Gia Hàng và Tiểu Dụ suýt chút cười bò lăn ra đất.

Giao thông Bắc Kinh lúc chạng vạng có bao giờ không ùn tắc. Đưa Simon về khách sạn xong, khi Gia Hàng trở về nhà đã hơn tám giờ. Trong bóng tối cuối hoàng hôn bao phủ bốn bề, cô nhìn vào vại sen, nghe lao xao tiếng nước nhưng chẳng thấy gì ngoài mặt nước như màu sơn đen ngòm. Gia Hàng chột dạ nhón chân bước nhẹ nhẹ, nghe tiếng nói chuyện của Phàm Phàm và thủ trưởng trong thư phòng, cô khê đẩy hé cửa. Hai bố con đang xem phim tài liệu trên máy tính. Trong đại dương xanh thẳm, bầy cá như những bông hoa sắc sỡ nhiều màu quây quần bên nhau, một chuỗi bọt khí mang theo âm thanh xèo xèo hướng đến từ ngoài khơi xa, tiếp theo đó một con đại kinh ngư thành hình linh xuất hiện, nó vừa há mồm một cái là bầy cá biến mất tăm.

“Cá...” Phàm Phàm kêu lên, lo lắng quay qua nhìn Trác Thiệu Hoa.

“Cá lớn nuốt cá bé, Phàm Phàm muốn làm cá lớn hay cá bé?” Gia Hàng mở cửa phòng ra.

Hai bố con đồng loạt quay đầu, vẻ mặt thẳng thốt giống hệt nhau, cứ như là cô đi nhầm nhà vậy.

Gia Hàng chỉ chỉ ra cửa, ầm ức hỏi: “Không phải hai bố con muốn mẹ ra ngoài gõ cửa lại đấy chứ?”

3.6

Gia Hàng bị tổn thương da do phơi nắng quá nhiều.

Ngoại trừ những vị trí trên cơ thể có quần áo che chắn, khắp từ mặt đến chân cô đầu tiên đều đỏ như cua lột rồi sau đó chuyển qua giai đoạn bong tróc, thay da. Theo cách nói của Gia Hàng thì, trong mỗi một tác da thịt cô như có con ong mật ẩn nấp. Buổi tối trở người, cô cần rằng không dám hó hé nhưng thỉnh thoảng vẫn để lộ một hai tiếng rên rĩ.

Vì sợ đụng vào cô, Trác Thiệu Hoa nằm chen chúc trên cùng một chiếc giường với Phàm Phàm. Phàm Phàm mặc dù mong ngóng được nhìn mẹ khôn xiết nhưng cu cậu cũng chẳng mè nheo tiếng nào, ngoan ngoãn lên giường từ rất sớm. Cả đêm Trác Thiệu Hoa thức dậy mấy lần bôi thuốc cho Gia Hàng, cô ấy náy bảo tự mình làm được thì anh sa sầm mặt, gạt tay cô ra.

Gia Hàng đau đớn, há miệng đến tận mang tai.

Đêm nay không ai ngủ yên. Ngày mới vừa đến, Phàm Phàm đã dụi mắt đứng trước giường Gia Hàng.

“Nhóc thối, đừng nhìn!” Gia Hàng chôn mặt sâu vào gối, bây giờ cô không phải là heo mà là con rắn đang lột xác!

Phàm Phàm mếu máo, trong đôi mắt ngập tràn vẻ lo lắng không hợp độ tuổi. Gia Hàng chống tay ngồi dậy cam đoan với Phàm Phàm, sẽ mau khỏi thôi, mẹ hết đau rồi, tí nữa chúng ta ra ngoài xem cá ha.

“Không có tí nữa gì ở đây hết, em bị cấm túc!” Trác Thiệu Hoa ngồi thấp xuống bế Phàm Phàm lên, “Những ngày này em tuyệt đối không được ra nắng, phải ngồi trong nhà đọc tài liệu. Phàm Phàm, con giúp bố canh chừng mẹ, mẹ không nghe lời chút nào.”

Phàm Phàm mím môi thật chặt, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: “Phàm Phàm có được phép xem cá không?” Cu cậu ngó ra bên ngoài, hỏi.

“Phàm Phàm có thể, mẹ không thể.”

Phàm Phàm quay đầu lại nhìn mẹ với ánh mắt đồng cảm rồi trả lời đồng dạc, “Dạ!”

“Thủ trưởng...” Gia Hàng gào khóc, có gì trầm trọng đâu mà anh lại khắc khe tới mức phái nhóc thối canh chừng cô như thế!

Trác Thiệu Hoa mang bộ mặt lạnh tanh vào phòng trong thay quần áo. Nhìn trần trối bóng lưng vững chãi của anh, Gia Hàng rút cuộc đã nhận thức được sâu sắc thế nào là ‘quân lệnh như sơn’.

Gia Hàng chính thức trở thành bệnh nhân. Bữa sáng có dì Lữ mang vào, tài liệu thì thủ trưởng đã đặt sẵn trên tủ đầu giường. Phàm Phàm là một cai ngục tận tụy với công việc, nhất cử nhất động của cô đều bị cậu nhóc theo dõi sát sao. Chỉ trong thời gian cô nghỉ ngơi Phàm Phàm mới nói thím Đường bế mình ra ngoài xem cá.

Cô vừa ló nửa đầu ra ngoài do thám là Phàm Phàm liền lớn tiếng trách móc: Mẹ, mẹ rất không ngoan, không đáng yêu.

Thế là cô đành cam chịu số phận rứt đầu về.

Xem cá xong trở về phòng, Phàm Phàm sôi nổi liến thoắng kể cho Gia Hàng nghe đầu cá chuyển động thế nào, đuôi cá đóng đưa thế nào, mẹ, con nhìn cá giúp mẹ, mẹ phải ngoan nha mẹ.

Cô vào nhà vệ sinh, tên nhóc thối cũng đứng trước mặt. Gia Hàng quần bách khôn cùng, toilet chỉ có một cửa sổ bé tẹo hình vuông, cô bay từ đây ra ngoài được sao?

Đến bữa trưa, thủ trưởng kiểm tra tình hình canh gác, Phàm Phàm báo cáo. Dù rằng giọng con trẻ non nớt ngây thơ, có mấy câu còn nói chưa nên đầu nên đuôi, nhưng thủ trưởng căn bản cũng hiểu được vấn đề trọng tâm đó là, phạm nhân Gia Hàng chấp hành nội quy rất tốt, luôn luôn đọc tài liệu, không nghe điện thoại, không gặp người ngoài.

“Mẹ, bố nói... mẹ ngoan, buổi tối dắt mẹ ra ngoài... tản bộ.” Phàm Phàm truyền đạt lại lời hỏi thăm sức khỏe của thủ trưởng.

Gia Hàng gơ hai tay ôm đầu, tản bộ tản biếc cái gì, đấy là hóng gió, chứ có phải phóng thích đâu.

Sau đó điện thoại di động lại réo rất vang lên, Phàm Phàm bắt máy, là chị Gia Doanh.

Mỗi ngày chị Gia Doanh đều gọi điện sang nhà chuyện trò với Phàm Phàm mấy câu. Phàm Phàm cũng sẽ kể lại chi tiết từng việc một cho dì nghe, nào là ăn gì, nào là chơi gì, rồi cả trong nhà xảy ra chuyện gì. Dĩ nhiên cu cậu chẳng hề quên khoe chuyện mấy con cá.

Vừa nghe xong, Gia Doanh lo sợ đến thất tim, chị vội vàng bấm số di động của Gia Hàng.

“Cái vại đó không để trong viện được, bây giờ Phàm Phàm biết đi, lại hiểu động, lỡ bữa nào nó bắt ghé trèo lên, ngã chúi đầu vào trong thì...” Gia Doanh lạnh toát cả người, “Hàng Hàng, em phải dời cái vại ấy đi ngay, chị càng nghĩ càng thấy sợ.”

“Chị à, đó là bạn của thủ trưởng đưa tới từ ngàn dặm xa xôi, phải tôn trọng người ta. Chị đừng lo, Phàm Phàm sẽ không làm mấy chuyện ngốc nghếch ấy đâu.” Gia Hàng nói.

“Em lớn ngần này rồi mà còn hay làm những việc ngốc nghếch, huống chi là Phàm Phàm. Không được, Hàng Hàng, chị mua cái bể cá nhỏ mang qua, vớt cá ra thả vào trong đấy, thế mới an toàn.”

Nhìn thấy mặt trời tỏa nắng chói chang bên ngoài, Gia Hàng vội vàng cản chị, “Chị đừng đi, trời nóng lắm, hôm nay em rảnh rồi, để em đi mua cho.”

“Phải mua ngay hôm nay nhé!” Gia Doanh dặn dò.

Thừa lúc Phàm Phàm ngủ trưa, Gia Hàng đường hoàng trình bày lý lẽ với dì Lữ, bảo là cô muốn đi chợ. Dì Lữ và thím Đường là người giúp việc dĩ nhiên không tiện nhiều lời, chỉ có thể cười khổ rồi nhún nhủ, phụ nhân nhớ về sớm.

Gia Hàng trả lời, cháu nhất định sẽ có mặt ở nhà trước khi thủ trưởng đi làm về, nhớ giữ bí mật giùm cháu! Nói xong lại lém lỉnh nháy mắt mấy cái.

Bây giờ còn sáu tiếng nữa mới đến giờ thủ trưởng về nhà, mua bể cá chỉ mười phút là xong, thế nên Gia Hàng quyết định đi xem cái giường xa hoa của Tiểu Ngải trước. Liên lạc qua điện thoại, vừa đúng lúc Tiểu Ngải và Ninh Mông ra ngoài ăn cơm. Tiểu Ngải nhờ Ninh Mông làm phù dâu, hai cô nàng đang bàn bạc chuyện lễ phục.

Ba người hẹn gặp nhau ở nhà mới của Tiểu Ngải.

Tiểu Ngải gầy hảnh đi, kết quả của việc cô nàng giảm béo để làm cô dâu xinh đẹp. Ninh Mông cũng gầy, cô nàng nói chưa tìm được người để gả, không cô gái nào dám ăn no. Về mặt này Gia Hàng không cần phải lo lắng canh cánh trong lòng, nhưng trông cô... còn thảm thương hơn nhiều so với hai cô bạn.

“Heo, không lẽ cậu thật sự cho rằng lấy được chồng rồi thì thế nào cũng được á?” Ninh Mông xiềng xiềng trước bộ dạng tàn tạ của Gia Hàng.

Gia Hàng cười khoe hàm răng trắng bóc, “Đại loại là thế. Gần đây có hay đi chơi với Thành Công không?” Cô xấp lại gần Ninh Mông, tiện thể đổi chủ đề sang Thành Công.

Ninh Mông cảm phần trừng mắt Gia Hàng, đúng là tự vạch áo cho người xem lưng, “Đàn ông trên trái đất này chết hết rồi à, việc gì mình cứ phải đi chơi với anh ta?”

Gia Hàng ngăn người, liếc qua Tiểu Ngải, “Thành Công lại bắt nạt cậu rồi!”

Tiểu Ngải chưa từng gặp Thành Công bao giờ, cô nàng bực bội chớp mắt. Nhưng Tiểu Ngải đã gặp Trác Thiệu Hoa một lần, đó là hôm Gia Hàng mời cô nàng và Ninh Mông đến tứ hợp viện làm khách sau khi thành thật thú nhận về cuộc hôn nhân của mình với họ. Thẳng thắn mà nói, bữa ấy món ăn rất thịnh soạn, Trác Thiệu Hoa đón tiếp họ cũng rất chu toàn, ấy thế mà hai cô nàng vẫn không nuốt trôi cơm. Không hiểu vì cớ gì mà cả Tiểu Ngải lẫn Ninh Mông đều sợ Trác Thiệu Hoa như nhau. Cả bầu không khí ở quần khu đại viện đó cũng thế, bỗng dưng khiến họ không dám tự do hít thở. Về sau mặc cho Gia Hàng có nhiệt tình đến mấy đi nữa, hai cô nàng cũng kiên quyết ‘say No’.

Ninh Mông khó chịu phất tay, trông như thể trước mặt cô giăng đầy bụi bặm, “Heo, cậu có mặc quần chữ T không?”

Gia Hàng sửng sốt, chuyện gì thế này?

“Quen biết người như Thành Công giống như mặc quần lót chữ T. Nó có thể đem lại cho cậu sự gợi cảm, thời thượng, nhưng nếu mặc thường xuyên, cậu chẳng những không thoải mái mà còn có nguy cơ bị viêm nhiễm. Cảm giác này chỉ bản thân mình mới hiểu được, không thể trải lòng với người khác. Mình rất quý trọng chính mình, không muốn đầy dọa bản thân.” Rồi Ninh Mông hít vào thật sâu hai lần như để giữ vững

trái tim bấp bênh. “Đúng thế, các cậu đều là hoa đã có chủ, nhưng mình tin rằng thế nào rồi mình... cũng sẽ tìm được một người thích hợp với mình. Nếu không tìm được, một mình mình tương lai cũng rất tươi sáng.”

Không phải không nản lòng thoái chí, cũng không phải thật sự cam chịu, nhưng... chỉ còn cách tự an ủi mình như vậy thôi – Ninh Mông nghĩ.

Tô Thanh – một nhà văn nữ cùng thời với Trương Ái Linh – từng nói rằng: Trong căn nhà này, mỗi một món đồ vật, kể cả cái đỉnh, đều do chính tay tôi mua. Nhưng thế thì sao chứ? Phụ nữ dù mạnh mẽ đến đâu vẫn chỉ mong mỗi được nương tựa vào một bờ vai vững chắc mà thôi.

“Nhất định sẽ gặp được mà, người cuối cùng luôn là người tốt nhất.” Tiểu Ngải xoa dịu bầu không khí, “Không phải muốn xem giường ngủ sao, bọn mình vô phòng ngủ đi nào.”

Tiểu Ngải kéo Ninh Mông vào phòng, Gia Hàng kinh ngạc đi theo sau. Bấy lâu nay cô chưa từng nghĩ đến chuyện Ninh Mông sẽ rung động trước Thành Công. Cả hai đều có tình sử rục rờ và họ cũng hiểu rõ nhau hơn bất cứ người nào khác. Nếu ở bên nhau, liệu người này có thể thật sự tin tưởng vào sự trong sạch của người kia hay không? Tình cảm bị mắc mứu trong nỗi hoài nghi chẳng khác nào ngọn núi đè ép con người ta đến cạn kiệt sức sống.

Ninh Mông vừa thông minh lại vừa xinh đẹp, sẽ không làm chuyện xuẩn ngốc đến thế – Gia Hàng mong là vậy.

Cái giường đó thật sự là đồ vật giá trị. Toàn bộ giường làm bằng gỗ anh đào, bốn chân giường chạm trổ hoa văn tinh xảo, trên giường có khắc rất nhiều đóa hồng tuyệt đẹp, đã thế xung quanh giường lại còn được viền kim tuyến lấp lánh. Kiểu cách thiết kế khiến nó trông như một chiếc giường hoa hồng nồng nàn nóng bỏng. Loại giường này đáng lẽ nên xuất hiện trong lâu đài hoặc cung điện Châu Âu, đặt nó ở nhà trọ của Tiểu Ngải nom hơi quái gở.

Tiểu Ngải không buồn để ý: “Mình biết rất không thích hợp, nhưng mà mình thích. Vui vẻ mới là quan trọng nhất, phải không?”

Ninh Mông cũng bị mê hoặc, cô nàng đi quanh giường, kim lòng không được phải thốt lên tán thưởng: Đẹp quá.

Gia Hàng thực tế nhất, cô kéo Tiểu Ngải ra ban công, “Khai thật đi, ai tặng?”

Tiểu Ngải xoắn mười ngón tay, lăm lét nhìn Gia Hàng, cô nàng khai báo không chút giấu giếm sau mãi một lúc lâu ấp a ấp úng: “Là... Tổng giám đốc Mã thưởng cho mình.”

Mã Soái của Trì Sánh! Hai mắt Gia Hàng tròn tròn: “Đây là phúc lợi của Trì Sánh à? Nhân viên nào kết hôn cũng tặng thứ này?”

Hai lỗ tai của Tiểu Ngải bé bỏng thoáng chốc đỏ rần, cô nàng im thin thít, cả người lúng túng xoay tới xoay lui, nhưng gương mặt vẫn rất đáng yêu.

“Cậu kể sư huynh nghe chưa?”

“Không kể, dù sao cũng hợp ý anh mà, mình không mua giường nước mà.”

Hai tay Gia Hàng run rẩy, cô tức giận đến nỗi không nói nên lời. Tiểu Ngải rất trong sáng, thừa nhỏ được bố mẹ bảo bọc, vào đại học có cô và Ninh Mông che chở, lại được sư huynh yêu thương từ lâu, cho đến hôm nay con đường đời của Tiểu Ngải luôn bằng phẳng thênh thang. Thế giới trong đôi mắt Tiểu Ngải rất đơn giản, ở đó chỉ có hai loại người, tốt và xấu. Hiện giờ hẳn Mã Soái là người tốt. Nhưng trên đời này có lòng tốt vô điều kiện, vô vụ lợi ư?

Về mặt trầm trọng của Gia Hàng khiến Tiểu Ngải sợ hãi: “Heo, cậu đừng nghĩ lung tung. Tổng giám đốc Mã là chính nhân quân tử. Tình yêu của ông ấy và vợ là giai thoại ở Trì Sánh. Mình rất yêu sư huynh. Bởi vì mình làm việc xuất sắc nên Mã Soái mới thưởng cho mình.”

“Mình nghĩ gì à?” Gia Hàng cố gắng giữ bình tĩnh. Có ai làm thương nhân mà không gian xảo quỷ quyệt, tiền mừng bốn vạn, hào phóng thật. Nếu thật sự Tiểu Ngải làm việc xuất sắc thì tại sao không trả thù lao

trực tiếp? Câu hỏi này cô sẽ tự tìm đáp án ở Mã Soái.

Tiểu Ngải cười e dè khép nép.

Tiểu Ngải và Ninh Mông còn phải về công ty của mỗi người, Gia Hàng thì đi siêu thị. Ba người mau chóng tạm biệt nhau, trong lúc đợi xe buýt thì chuông di động của Gia Hàng lại reo lên.

Lần này là một dãy số xa lạ.

“Trung tá Gia, tôi là thông tin viên của ban chỉ huy hoạch định kế hoạch xây dựng căn cứ phóng vệ tinh Hải Nam. Nếu cô đang ở bên ngoài, đừng trả lời, tôi nói xong cô hãy cúp máy ngay lập tức. Tổng chỉ huy lệnh cho cô trong vòng nửa giờ có mặt tại phòng họp trên tầng thượng khoa X đại học Quốc Phòng, tham gia buổi họp đầu tiên của ban hoạch định kế hoạch.”

Gia Hàng choáng váng mặt mày, cô đang mặc thường phục đó! Về nhà thay thì tới nơi không kịp, cũng may có mang theo giấy chứng nhận trong người. Gia Hàng hối hả đón xe đến đại học Quốc Phòng, lúc chìa giấy chứng nhận cho cậu lính gác thì cậu ta nhìn cô đánh giá khoảng năm giây, sau đó cúi chào cho đi.

Nửa giờ đã trôi qua.

Gia Hàng dừng cảm vào thang máy, thang máy càng lên cao trái tim cô càng treo lửng chừng giữa không trung.

Vừa ra khỏi thang máy, cô đã nghe thấy tiếng chuyện trò vui vẻ vọng ra từ phòng hội nghị. Hóa ra tổng chỉ huy là ông Trác Minh. Ngoài quân nhân, cũng có một số người mặc trang phục bình thường, trong số đó có hai người phụ nữ, một người đã qua tuổi trung niên, người kia là... mỹ nhân băng giá trong hôn lễ con trai đại sứ Lý.

“Trung tá Gia... sao vậy?” Sự xuất hiện của Gia Hàng khiến cả phòng họp bỗng nhiên yên tĩnh, đại tá Lưu chủ trì cuộc họp đứng dậy chào đón.

“Phơi nắng...” Gia Hàng gật đầu chào mọi người, vị trí còn trống ngay giữa bàn hội nghị là của cô sao? Xấu hổ quá đi mất, hai bên trái phải đều là hai vị thiếu tướng!

“Con bảo đây là phơi nắng à, nướng chín thì đúng hơn.” Ông Trác Minh nghiêm mặt, giọng nói lộ rõ vẻ trách cứ.

Gia Hàng không dám lên tiếng, lật đật cúi thấp đầu xuống.

Đại tá Lưu nhìn ông Trác Minh nói: “Các thành viên đã đến đông đủ, cuộc họp đầu tiên của ban chỉ huy hoạch định kế hoạch xây dựng căn cứ vệ tinh Hải Nam bắt đầu được rồi! Trước tiên tôi muốn giới thiệu với mọi người vài vị khách. Vị này là giáo sư Mạnh, nhà nghiên cứu mật mã nổi tiếng của nước ta.”

Người phụ nữ trung niên cười nhẹ, gật đầu.

Đại tá Lưu tiếp tục nói: “Người ngồi bên cạnh là phụ tá của bà, trợ giảng Mộc Giai Huy. Trợ giảng Mộc mới du học từ Nga về.”

“Mới về nước đã giữ vị trí phụ tá của giáo sư Mạnh, nhất định rất ưu tú. Theo tôi nhớ, giáo sư Mạnh không bao giờ thu nhận đệ tử.” Vị thiếu tướng ngồi bên trái Gia Hàng nói thêm vào.

Giáo sư Mạnh phẩn chấn nói: “Tính tôi hay bắt bẻ, người không hợp ý tôi sẽ không chọn. Việc này phải cảm ơn thiếu tướng Trác Thiệu Hoa, nếu không nhờ cậu ấy giới thiệu thì tôi đã không biết môn mật mã học trong nước ta có nhân tài mới xuất hiện là Giai Huy đây.”

4. Chương 4

4.1

Cuộc họp rất ngắn gọn, nội dung chỉ xoay quanh hai hạng mục chương trình làm việc. Hạng mục đầu tiên, ông Trác Minh tuyên đọc sắc lệnh của cấp trên về việc chính thức thành lập ban chỉ huy hoạch định kế hoạch xây dựng căn cứ vệ tinh Hải Nam, đồng thời truyền đạt mục tiêu và yêu cầu đối với từng thành viên ban chỉ huy. Hạng mục làm việc thứ hai, chỉ huy phó tiến hành phân công công việc cho mỗi thành viên.

Gia Hàng chịu trách nhiệm bảo vệ sự an toàn cho hệ thống Internet của căn cứ. Chỉ huy phó cười nói: “Trung tá Gia, cô thiết kế bức tường bảo vệ vô hình cho căn cứ chúng ta nhé, phải làm sao mà tất cả các trang thiết bị nghe lén và những kẻ có ý đồ xấu đều không thể xâm nhập. Giáo sư Mạnh muốn gia cố thêm mã khóa cho bức tường bảo vệ này, như vậy, hệ thống phòng thủ của căn cứ chúng ta nhất định sẽ rất kiên cố.”

Giáo sư Mạnh nhìn Mộc Giai Huy: “Lần này nhường Giai Huy đảm nhận phần việc chính, tôi chỉ làm cố vấn thôi.”

Mộc Giai Huy cam kết: “Giai Huy chắc chắn sẽ không làm các vị thủ trưởng thất vọng, xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Gia Hàng kín đáo cong khóe môi, lời mỹ nhân nói dường như nghe hơi kì lạ. Trong lòng cô âm thầm khinh bỉ chính mình, lại trông mặt mà bắt hình dong nữa rồi, có phải mỹ nhân nào cũng là bình hoa đầu chú!

Trước khi cuộc họp kết thúc, đại tá Lưu phát cho mỗi người tấm thẻ vào cửa ban chỉ huy. Nhiệm vụ hiện tại của ban chỉ huy hoạch định kế hoạch xây dựng thuộc loại tối mật cấp quốc gia, không một ai được phép tiết lộ bất cứ thông tin gì ra ngoài.

Các vị khách mời được chỉ huy phó đích thân tiễn xuống lầu, Gia Hàng và những người khác là nhóm thứ hai xuống lầu sau họ.

Thật chẳng ngờ, chỉ mới đó mà sắc trời đã âm đạm, cây cối hoa cỏ oằn mình nghiêng ngã, gió lốc cuốn xoáy bụi bặm trên mặt đất bằng, quang cảnh xung quanh bữa bộn ngổn ngang. Sắp mưa giông rồi sao?

Gia Hàng chạy đi thật nhanh trên hành lang để tránh gió.

Tại thư viện ở tầng dưới, cô gặp lại Mộc Giai Huy. Cô ấy không đứng một mình mà bên cạnh còn có một người Gia Hàng đã quen biết trong chuyến đi Hải Nam – Triệu Đồng. Mộc Giai Huy không đi cùng giáo sư Mạnh, hình như cố ý rẽ sang con đường này gặp Triệu Đồng. Chẳng thế mà trông Triệu Đồng xúc động đến mức không buồn vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối bời.

Gia Hàng không muốn làm phiền họ, nhưng nếu giả dờ không nhìn thấy thì lại giống như mình cố tình làm ngơ. Cô đắn đo một lúc rồi tiếp tục tiến bước theo con đường đã dự định từ trước với vẻ bình thản.

Thấy Gia Hàng, thái độ Triệu Đồng chuyển từ ngơ ngác sang kinh ngạc. Cô ta hết nhìn nhìn gương mặt bị lột da của Gia Hàng rồi lại nhìn sang Giai Huy, hai người y như a hoàn nhóm lửa và thiên kim đại tiểu thư. Triệu Đồng thở dài, trong lòng càng thấy tiếc nuối thay thiếu tướng Trác.

Mộc Giai Huy lạnh nhạt cup mắt, nói với Triệu Đồng: “Liên lạc sau nhé.” Rồi quay lưng đi ngay.

Mất một lúc lâu sau Triệu Đồng mới tỉnh trí lại, cô ta chạy ra ngoài trời gió nói với theo: “Tớ gọi điện cho cậu nhé, cùng ở Bắc Kinh cả mà, gặp nhau dễ lắm.”

Giai Huy không quay đầu lại mà chỉ giơ tay lên, ý muốn nói cô ấy đã nghe thấy.

“Trung tá Gia, cô... cũng đến đây à!” Triệu Đồng cố nặn ra nụ cười vui vẻ.

Nói lạ thật, cô học ở trường này, hiện diện ở đây chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao? Vì không có ý định kéo dài cuộc đối thoại nên Gia Hàng chỉ nhẹ nhàng đáp ‘vâng’, sau đó lướt qua Triệu Đồng, sải bước đi tiếp.

Nhưng Triệu Đồng lại bám theo sau, “Trung tá Gia, đó chính là Giai Huy, hai người chắc phải quen nhau chứ nhỉ? Em gái phu nhân đã qua đời của thiếu tướng Trác đấy.”

Một dòng khí vẫn đục từ từ thoát ra từ lục phủ ngũ tạng của Gia Hàng.

“Tôi và Giai Huy học chung đại học, tôi học khoa hàng không vũ trụ, cô ấy học khoa toán. Cả hai khoa đều hiếm nữ sinh, hai chúng tôi ở trọ trong cùng một ký túc xá. Năm đó, chị cô ấy thường ghé thăm cô ấy,

mang cho chúng tôi rất nhiều đồ ăn, không lần nào thiếu socola Roger Federer cả. Giai Huy nói chị cô ấy thích nhất là hương vị của Roger Federer, thiếu tướng Trác đã... Ôi chết, mưa rồi!”

Hạt mưa từ trên bầu trời đổ xuống ào ào như thác làm những đóa hoa bunn bắn tung tóe trên mặt đất. Vòm trời đen như một cái nồi lập úp lưng chừng giữa không trung, vạn vật đều trắng xóa mờ hồ.

Gia Hàng và Triệu Đồng vội vã chạy vào mái hiên thư viện, Triệu Đồng nóng ruột dậm chân: “Không biết Giai Huy có mắc mưa không nữa, đáng nhẽ vừa rồi nên đưa cậu ấy cái ô.”

Gia Hàng chau mày, cơn mưa này xua tan bầu không khí oi ả và khiến lòng người nhẹ nhõm hơn, thế nhưng làm sao cô về nhà được đây? Cái ngực Phàm Phàm phát hiện phạm nhân đào thoát có khóc hay không?

Một chiếc ô lớn màu đen từ đằng xa trôi về phía này.

“Trung tá Gia, thì ra cô ở đây!” Thư ký ông Trác Minh đưa cô một chiếc ô lớn khác, “Thủ trưởng đang ở trong xe đợi cô.”

“Đi nhé!” Gia Hàng vẫy vẫy tay với Triệu Đồng rồi chạy vào màn mưa theo thư ký.

Triệu Đồng bĩu môi, cô ta còn muốn hỏi cảm tưởng của Gia Hàng sau khi gặp Giai Huy nữa kia kìa!

Chân thư ký dài nên cả đoạn đường Gia Hàng hầu như phải chạy từ từ theo sau.

Xe ông Trác Minh đậu ngay cổng lớn. Thư ký mở cửa xe cho Gia Hàng trước, rồi gập ô lại, lên ngồi trên ghế phó lái.

Về mặt ông Trác Minh không biểu lộ cảm xúc gì, Gia Hàng cố gắng cất giọng vui mừng: “Đại thủ trưởng khỏe không ạ!”

Ông Trác Minh im lặng như tờ.

Gia Hàng ngượng ngịu gãi đầu: “Đại thủ trưởng, cảm ơn ngài đã cho con đi nhờ xe!”

Ông Trác Minh hừ một tiếng nặng ngàn cân, ánh mắt lạnh buốt xương: “Ta không xứng đáng để con gọi một tiếng ‘bố’ hử?”

Gia Hàng bỗng chốc ngồi thẳng lưng, hai tay đặt ngang trên đầu gối, cung kính nói lớn: “Thưa bố, bây giờ chúng ta đi đâu ạ?”

Ông Trác Minh mỉm cười: “Về nhà!”

À à, đương nhiên là về nhà đại thủ trưởng nơi có cánh cửa mang phong cách cổ xưa và tường viện cao ngất ngưỡng rồi!

Mọi loài hoa xinh đẹp rực rỡ hương sắc trong viện đều xác xơ sau mưa gió, cánh hoa rơi tan tác trên bunn đất trần gian, chỉ có hương thơm là vẫn còn nguyên lành. Mạnh mẽ nhất là hai vại sen bên rìa tường viện – lá sen ngất xanh tươi mát, giọt mưa như hạt châu lăn tròn trên lá, những nhành hoa vươn lên cùng nụ hoa màu hồng phấn tựa như những con thiên nga cổ dài kiêu hãnh khoe vẻ đẹp trời sinh.

Mới không đến nhà đại thủ trưởng một dạo mà sân vườn thay đổi nhiều trông thấy, hoa sen này cũng mới trồng ư? Chỉ có con mèo trắng yếu điệu bị bệnh đang trí nặng của bà Âu Xán là vẫn như trước, thấy Gia Hàng kêu meo meo, nó vẫn trơ trơ đuôi, một mực xem cô như người xa lạ.

Ông Trác Minh bảo thư ký gọi điện cho Trác Thiệu Hoa nói Gia Hàng ở đây ăn cơm tối.

Dì giúp việc rót bình trà Phổ Nhị, vị ngọt đậm đà ngấm hoai không tan. Nước trà ngâm năm sáu lần vẫn đỏ thắm như ban đầu. “Để tiêu mỡ, bố không thích uống, nhưng cũng đành chịu. Dì này, dì làm cho Hàng Hàng bát chè hạt sen ướp lạnh đi.”

“Không cần đâu ạ, cứ để con uống Phổ Nhị với bố, đồng cam cộng khổ.”

Ông Trác Minh vốn đang phiền não phút chốc hồ hởi hẳn lên: “Hôm nay Thiệu Hoa không chăm sóc Hàng Hàng được rồi. Đi nào, chúng ta vào thư phòng luyện chữ.”

Gia Hàng cẩn thận trải giấy, tỉ mỉ mài mực. Ông Trác Minh viết lên trang giấy những dòng thư pháp trong ‘Đa bảo thập bi’ của Nhan Chân Khanh*, kiểu chữ bộc trực oai phong thể hiện rõ nét tính cách của ông. Ngoài trời tiếng sấm ầm ào, mưa đổ tầm tã. Trong phòng nhiệt độ vừa phải, dì giúp việc lại vừa châm nén nhang đàn hương để xua đi mùi ẩm ướt ngai ngái. Không gian tĩnh lặng vô hạn.

(*) Nhan Chân Khanh (709 – 785) là một nhà thư pháp hàng đầu của Trung Quốc.

Viết xong một trang giấy, trán ông Trác Minh lấm tấm mồ hôi. Ông đặt bút xuống, nâng chung trà lên và hỏi Gia Hàng: “Chữ này thế nào?”

“Dạ, nhìn rất rõ, không mơ hồ.”

Ông Trác Minh nhướng mắt: “Có vậy thôi à?”

Gia Hàng ngay thẳng đáp: “Những cái khác con không hiểu! Nếu con khen bậy, nói nhăng nói cuội, ngài nghe cũng thấy vô vị.”

“Haha, đúng là nên như vậy, đừng ra vẻ lời đời, học thói miệng lưỡi khôn ngoan, cứ làm một người thành thật là tốt nhất. Nào, bây giờ thành thật nói cho bố biết, có phải hôm nay tâm trạng không vui không?”

Sau một lúc lâu trầm ngâm, Gia Hàng thành thật trả lời: “Con không biết nên nói thế nào.” Có một số việc giống như mảnh vỡ rơi vụn vạt trên mặt đất, nhưng khi đã tìm ra quy luật, từ từ ghép chúng lại với nhau, sẽ thấy tất cả mọi thứ đều hóa rõ ràng.

Ông Trác Minh thở dài, ngồi xuống: “Quê Giai Tịch ở Hàng Châu, năm xưa giáo sư Mộc rời quê đi học tập nghiên cứu, sau này ông ấy đến Bắc Kinh công tác rồi định cư cho tới bây giờ. Ông ấy có một người em họ làm công việc chuyên chở đường biển. Trong một lần vận chuyển hàng trên sông Tiền Đường, em ông ấy gặp phải một cơn thủy triều quái lạ, thuyền lật, cậu ta bị chết chìm. Khi đó, vợ cậu ta lại sắp chuyển dạ. Đứa bé gái ra đời lúc ấy chính là Giai Huy. Mẹ Giai Huy không đi bước nữa, mưu sinh kiếm sống bằng nghề trồng sen. Người nhà họ Mộc luôn kính trọng bà ấy và thương yêu chăm sóc Giai Huy. Học phí của Giai Huy là do giáo sư Mộc gánh vác suốt một thời gian dài. Sau khi Giai Tịch và Trác Thiệu Hoa kết hôn, Giai Tịch đã lãnh phần trách nhiệm này. Chính Trác Thiệu Hoa phụ trách việc bàn bạc cho Giai Huy xuất ngoại du học. Con bé học thành tài về nước, mẹ nó đến hỏi giáo sư Mộc chuyện công việc tương lai. Giáo sư Mộc đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà chúng ta, không cho mẹ Giai Huy liên hệ với chúng ta, nói rằng tự ông ấy sẽ nghĩ cách. Không hiểu sao Giai Huy lại không tìm được chỗ nhờ cậy thu xếp công việc. Mẹ Giai Huy lén gọi điện cho Âu Xán, thế là Âu Xán ngay lập tức tìm Trác Thiệu Hoa. Sau khi suy tính, Thiệu Hoa giới thiệu Giai Huy với giáo sư Mạnh, đó cũng là nguyện vọng của con bé. Để tỏ lòng cảm kích, mẹ Giai Huy đã gửi tặng mấy vại sen từ ngàn dặm xa xôi đến đây.”

Nói tới đây, ông Trác Minh lại thở dài: “Hàng Hàng, nghe bố nói, con hãy khoan dung, mở lòng ra một chút, đừng so đo những chuyện nhỏ nhặt ấy.”

“Bố ơi, bố nói sai rồi.” Gia Hàng hít sâu, mỉm cười tự giễu. “Đúng ra là các chị ấy nên so đo với con mới phải, con đã cướp thủ trưởng của họ mà!”

“Được con cướp là cái phước của nó. Mẹ con tối nay đi tham gia buổi đấu giá tranh để quyên góp tiền giúp đỡ các tứ hợp viện và cụ già ở Bắc Kinh rồi. Bây giờ trong nhà chỉ có hai bố con ta thôi, con nói bố nghe xem, lúc trước con cướp Thiệu Hoa như thế nào đấy?”

Gia Hàng hệt như kiên quyết giữ vững bí mật ngầm của Đảng, hùng hồn trả lời: “Đây là vấn đề thuộc phạm vi riêng tư giữa con và thủ trưởng, không thể chia sẻ với người ngoài.”

Ông Trác Minh thấy rất mất mát: “Hóa ra ta là người ngoài! Không nói cũng được, Hàng Hàng, con xem mưa tạnh mây tan hết rồi đấy, tâm tình đã tốt hơn chưa?”

Ngay từ đầu tâm tình Gia Hàng vốn dĩ chưa từng xấu đi. Vì nguyên tắc của cô là: Chuyện gì không nghĩ ra thì vứt phăng vào góc xó. Thực ra cũng chẳng có gì gọi là không nghĩ ra, bởi nếu thủ trưởng bỏ mặc Giai Huy thì cô mới cảm thấy khó hiểu!

Giai Tịch đã tan thành tro bụi, trách nhiệm và nghĩa vụ chị để lại hẳn nhiên là thủ trưởng phải gánh vác.

===

4.2

Bữa tối với hai phần ăn được làm riêng rẽ chứa đựng cả tấm lòng của dì giúp việc. Phần ông Trác Minh nhẹ nhàng thanh đạm, ít dầu mỡ ít muối. Phần Gia Hàng không dính một tí xú nước tương. Dì giúp việc nói mặt Gia Hàng phơi nắng thành ra thế này, ăn nước tương vào sẽ để lại vết bớt.

Ông Trác Minh cũng nói lời khuyên răn thâm thía, Hàng Hàng, phải biết quý trọng bản thân, Phàm Phàm không muốn mẹ nó xấu xí đâu.

Gia Hàng khép nép vâng vâng dạ dạ. Đúng rồi, hình tượng hiện tại của cô liên quan đến vấn đề thể diện của nhiều người lắm đó.

Khi dì giúp việc thu dọn chén bát thì Trác Thiệu Hoa đến, anh tự mình lái xe. Ông Trác Minh lấy bàn cờ ra, muốn Gia Hàng đánh với ông ván cờ trước khi về. Gia Hàng vụng trộm nháy mắt với Trác Thiệu Hoa, trình độ chơi cờ của cô tệ hết chỗ nói, trong vòng mấy chiêu đã bị đại thủ trưởng giết không còn manh giáp, chơi chẳng vui chút nào.

Trác Thiệu Hoa hiểu ý, vỗ nhẹ vai cô: “Em vừa ăn xong, ra ngoài đi bộ hai vòng đi cho tiêu cơm.”

Gia Hàng liền ngoan ngoãn xoay gót ra ngoài, con mèo trắng đang cuộn tròn trên sofa giật mình kêu ‘meo’ một tiếng.

Ông Trác Minh lẳng lặng nhìn Trác Thiệu Hoa xếp đặt bàn cờ: “Thiệu Hoa, Hàng Hàng không phải đứa con nít, con bé trưởng thành rồi.”

Tay Trác Thiệu Hoa dừng lại giữa lưng chừng, một viên cờ rơi ‘tách’ xuống sàn nhà.

“Đàn ông cần phải học tập cách nói dối có thiện ý. Ví dụ như vợ hỏi gần đây có mập lên không thì dù thế nào con cũng phải trả lời một cách tinh tế và chắc chắn là, không, không hề, em còn gầy hơn cả lúc trước. Tuy nhiên có một số việc – ở đây bố nói theo kinh nghiệm của một người đàn ông đã kết hôn gần bốn mươi năm – thì vẫn nên thẳng thắn, chân thành và tôn trọng nhau. Hạnh phúc gia đình không thể bền vững nếu chỉ dựa vào một người. Giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn, tương thân tương ái, san sẻ cho nhau những niềm vui, ưu phiền, lo toan, rắc rối. Trên đời này còn ai xứng đáng để con tin nhiệm hơn vợ mình? Bố nhớ sau khi thân thể Gia Hàng bị vạch trần, con đã gạt mọi người đưa con bé đi suối nước nóng cho nó khuây khỏa. Lúc đó con muốn hết lòng bảo vệ nó, muốn giảm nỗi đau của nó đến mức thấp nhất. Nhưng tại sao khi con gặp chuyện thì con lại đẩy Hàng Hàng ra ngoài? Con hãy tự suy nghĩ cho thật kỹ xem.”

Trác Thiệu Hoa không thốt ra nổi một câu, nhưng chút nặng nề tăng lên trong hơi thở có thể khiến người ta nhận ra tâm trạng anh dao động bất thường.

“Chuyện con và Hàng Hàng quen nhau rồi yêu nhau giống như bí mật vậy. Bố đã từng rất nhiều lần băn khoăn về hai đứa lúc bố yên tĩnh một mình. Nhưng sau này bố thấy thanh thản trở lại rồi. Căn nhà này của chúng ta không hề giống cơ quan chính phủ, mà giống như mẫu vật thí nghiệm hơn. Hàng Hàng và Phàm Phàm đã cho bố được nếm trải niềm hạnh phúc gia đình thiếu vắng bao lâu nay. Giống như thuở nhỏ tan học, đứng trên sườn núi nhìn thấy khói bếp bay ra từ ống khói trên mái nhà, con không nén được muốn guồng chân chạy về thật mau. Thiệu Hoa, không có gì đến dễ dàng cả.”

“Bố này, chúng ta chơi cờ hay tán gẫu tiếp ạ?” Trác Thiệu Hoa vẫn không sao quen được với kiểu cách nói chuyện thường ngày luôn làm tai anh nóng đến đỏ bừng của bố.

“Chơi cờ!”

Trác Thiệu Hoa cười cười, lạnh lùng bày binh bố trận từng quân cờ, lạnh lùng đấu cờ với ông Trác Minh, cuối cùng chiến thắng oanh liệt.

Lúc Gia Hàng chào ông Trác Minh ra về thì ông hãy còn đang nghiên cứu ván cờ, rốt cuộc mình đã khinh địch ở phân đoạn nào vậy ta?

Sau cơn mưa không khí tươi mới trong lành, lơ thơ vài chòm sao điểm xuyết trên bầu trời đêm quang đãng lạ thường, đêm hè Bắc Kinh hiếm khi làm người ta cảm thấy mát rượi như thế này.

Xe quẹo sang trái, Gia Hàng đang kinh ngạc vì đường về không giống mọi hôm thì chợt nghe thủ trưởng cất tiếng: “Mình xuống đi dạo một lát.”

Ừm, đã đến giờ hóng gió! Gia Hàng gật đầu.

Một thành phố dù chật chội đến mấy, ồn ào đến mấy thì vẫn sẽ có những góc phố vừa đủ vắng lặng để giữ cho lòng người nhẹ nhõm bình yên.

Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa rẽ vào con phố nhỏ thưa người, dọc đường không hề có quán xá cửa hàng mà chỉ có tàng cây rợp bóng. Vẻ lặng lẽ, thắm đượm u hoài rất thích hợp cho hai người sánh bước bên nhau.

Những người đi lướt qua họ đều là những ông cụ bà cụ tóc pha sương, bước chân chậm chậm thông thả, khung cảnh tựa hồ một bộ phim nhựa đen trắng thời xưa cũ.

Gia Hàng cúi đầu bước đi, lẩn trong mười ngón tay đan chặt vào nhau của cô và thủ trưởng có cả mối hoài nghi. Trác Thiệu Hoa trầm tư suốt chặng đường, tựa như anh chỉ đi để mà đi, duy chỉ bước chân là thả chậm lại để không lệch nhịp với cô.

Tận cuối con phố là một dòng sông. Dọc ven bờ sông, không gian xanh mượt với thảm cỏ, cây cối và muôn hình vạn trạng loài hoa đem đến cho con người cảm giác vui vẻ và làm vơi đi muộn phiền. Dưới chân cây cầu treo đèn hoa đăng có một ông cụ đang kéo hồ cầm, đám đông vây xung quanh nghe ông hát lời ca kịch dân gian giữa điệu đàn réo rắt.

Thời gian ở nơi đây in đậm dấu ấn phong vị cổ kính xa xưa.

Bên bờ đối diện cây cầu là quán cà phê Tả Ngạn*, rõ ràng không giống thực tế, lẽ ra phải là Hữu Ngạn* mới đúng. Gia Hàng khẽ lắc đầu.

(*) Tả Ngạn – bờ bên trái, Hữu Ngạn – bờ bên phải.

Trác Thiệu Hoa nhìn cô: “Chúng ta đi uống chút gì nhé!”

Gia Hàng không phản đối.

Trong quán cà phê, âm nhạc bao giờ cũng rĩ rả như tiếng thủ thi trò chuyện và ánh đèn luôn vừa đủ tối để phủ mờ hết thấy mọi cảm xúc. Vì thế đàn ông đều thành quý ông lịch lãm trí thức và phụ nữ đều hóa yếu điệu thực nữ.

Gia Hàng gọi si rô đá bào, Trác Thiệu Hoa không gọi món gì. Nhân viên phục vụ hỏi hai lần mới chịu rời đi trong vẻ không cam lòng.

Si rô đá chắc là sản phẩm bổ sung ra đời theo mùa vụ của quán cà phê nên chẳng hề giống si rô chính thống, đá nhiều, hoa quả ít. Gia Hàng mới ăn được hai muỗng đã phải đầu hàng.

Thủ trưởng đang nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, sóng mũi trông nghiêng anh tuấn, chân mày đẹp, đôi mắt sáng, đường nét gương mặt toát lên vẻ cương nghị, rắn rỏi.

“Thủ trưởng...” Gia Hàng cảm thấy cần nói chút gì đó, nếu không bầu không khí giữa họ sẽ có chiều hướng tiếp tục kéo dài trong im lặng, một thứ im lặng khiến cô buồn bực, cáu kỉnh.

“Gia Hàng, anh rất hồ thẹn.” Trác Thiệu Hoa quay sang, anh hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra như vừa dồn hết mọi sức lực.

Gia Hàng không dám thở, không dám tiếp lời. Thủ trưởng mà hồ thẹn thì nhất định có chuyện lớn xảy ra.

“Thế giới của em vốn rất đơn giản, chỉ tại vì anh mà trở nên phức tạp. Tiểu Huy, à, là Giai Huy, chuyện của cô ấy anh đã cố ý giấu em. Em còn trẻ như vậy, anh không nên để em phải lo nghĩ quá nhiều, không nên để những chuyện không thể lý giải xuất hiện trong độ tuổi của em. Anh luôn muốn em được tiếp tục sống cuộc sống đơn giản như em vốn có, một cuộc sống mà ở đó chỉ có chúng ta – đôi vợ chồng bình thường – và đứa con trai đáng yêu, những chuyện khác anh sẽ thay em che chắn. Nhưng, anh đã sai.”

Gia Hàng nhẹ nhàng thở ra: “Thủ trưởng, ngay cả chuyện chúng ta quen nhau đã không đơn giản rồi.”

Trên gương mặt Trác Thiệu Hoa hiện lên vẻ ân hận, đau xót. “Anh không muốn nói câu xin lỗi, vì trên thực tế, anh rất hạnh phúc vì em đã đến thế giới của anh.” Và đem lại cho anh sắc màu tươi sáng đẹp đẽ.

“Giai Tịch...” Nói ra tên này trước mặt thủ trưởng, trái tim Gia Hàng bỗng run rẩy, cô lấy lại bình tĩnh rồi tiếp, “Em là người rất qua loa lười biếng, với em việc lớn thành nhỏ, nhỏ thành không. Giai Tịch là có thật, không thể nào vờ như chị ấy không tồn tại. Tuy rằng mọi đồ vật của Giai Tịch đều được chuyển về nhà bố mẹ chị ấy, nhưng từng cành cây ngọn cỏ, từng căn phòng trong viện không lưu giữ dấu vết của chị ấy sao? Dì Lữ hoàn toàn quên chị ấy rồi sao? Vì chị ấy từng hít thở dưới bầu trời Bắc Kinh, nên có phải chỉ cần chúng ta rời khỏi nơi này đến một nơi chưa bao giờ in dấu chị ấy thì cuộc đời chúng ta sẽ đơn giản hơn hay không? Nửa đêm tỉnh mộng, nếu mơ thấy chị ấy thì làm sao đây? Thủ trưởng, anh thật sự không cần hao tổn tâm sức, chúng mình đã ở bên nhau thì em sẽ bằng lòng đón nhận mọi thứ liên quan đến anh. Em cũng chưa bao giờ cảm thấy có điều gì khiến mình bất an, lo lắng. Thật ra phải nói rằng, cuộc sống của anh đã vì sự bông bột nhất thời của em mà thành ra phức tạp. Anh có khi nào oán giận em không?”

Sâu trong hốc mắt bỗng cay xè, lồng ngực đau ê ẩm, sự thấu hiểu của cô nhóc này lại một lần nữa khiến anh xúc động. Hạnh phúc biết mấy, may mắn biết mấy! Giọng anh trả lời nghe khàn đi: “Anh chỉ biết ơn thôi. Có thể tha thứ chuyện anh giấu diếm ư?”

Gia Hàng suy nghĩ, đôi mắt láu lỉnh đảo qua đảo lại: “Nếu em không tha thứ thì sao?”

“Gợi ý cho anh chút đi, hãy nói anh nghe phải làm sao mới được em tha thứ.”

“Em muốn tự do.”

Trái tim Trác Thiệu Hoa hụt mất nửa nhịp, hô hấp phút chốc tắc nghẽn, cơ bắp cả người đều căng thẳng. “Tự do... về mặt nào?”

“Bãi bỏ cấm túc.”

Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng ‘à’ một tiếng, lúc này mới phát hiện trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi mình đã luống cuống, hoảng sợ dường nào. “Việc này không thể thương lượng.”

Gia Hàng đau khổ nhăn mặt, lầu bầu: “Anh không biết tên nhóc thối kia canh chừng em nghiêm ngặt thế nào đâu, em muốn hít thở chút xíu không khí trong lành nó cũng không cho phép.”

“Anh sẽ tuyên dương con.”

“Thủ trưởng!” Gia Hàng tỏ thái độ phản đối kịch liệt, “Em... ghét ăn socola, Phàm Phàm cũng không được ăn.” Ai bảo tên nhóc thối thiết diện vô tư làm chi, cô muốn trả thù, hừ!

Lần này Trác Thiệu Hoa đồng ý rất nhanh. “Được! Vậy... em sẽ không giận anh nữa chứ?”

“Xưa giờ em luôn là người rộng lượng.” Gia Hàng cười tươi như hoa.

Trác Thiệu Hoa nắm tay cô thật chặt, rồi bỗng nhiên anh kéo nhẹ cô qua dán đôi môi mình lên cánh môi cô, “Về nhà nhé, anh muốn ôm em quá.”

Tâm tình tựa như cây cầu chín khúc, mềm mại uốn lượn rồi hóa thành dòng suối nhỏ róc rách reo vui chảy xuôi theo sườn đồi. Quả thật cô nhóc của anh đã trưởng thành rồi, tấm lòng cô rộng lớn như biển cả. Nếu như không gặp cô, cả cuộc đời anh sống theo phép tắc kỷ cương sẽ không biết hương vị tình yêu là gì! Có ngọt, có chua, có vui, có buồn... cuộc sống thật phong phú, trọn vẹn và muôn vàn màu sắc lấm thảy.

Gia Hàng xấu hổ, thủ trưởng càng ngày càng thẳng thắn.

Hai đôi tay nắm chặt, cả quãng đường chưa từng rời nhau.

Xuống xe, họ nhìn nhau, và rồi ôm nhau bởi không sao kìm lòng. Đó là cái ôm không hề có bóng dáng nhục cảm. Cầm anh tựa lên tóc mái cô, tay dịu dàng vỗ về sau lưng cô. Cô vòng tay ôm eo anh, giấu mặt trong vòm ngực anh. Nhìn từ đằng xa, trông như không thể cách chia.

Tóc cô nhóc này đã vừa dày vừa cứng, lại còn bướng bỉnh chia lung tung.

Gia Hàng chợt thốt lên lo lắng. “Thủ trưởng, làm sao bây giờ, em quên mua bể cá cho Phàm Phàm mất rồi. Chị sợ Phàm Phàm hôm nào đó chui vào bơi lội với cá nên muốn em mua một cái bể nhỏ thay thế.”

Trác Thiệu Hoa mềm giọng trả lời: “Không sao, tối mai chúng ta cùng đi mua. Phàm Phàm không thể ở trong nhà mãi thế được, bây giờ đối với thứ gì con cũng hiếu kỳ, mai một chúng ta sẽ đưa nó đi khu vui chơi, đi vườn bách thú, đi leo núi, đi cắm trại ngoài trời...”

Gia Hàng mạnh dạn suy đoán: “Thủ trưởng, hồi bé anh chưa từng đi những chỗ đó phải không?”

“Anh đợi em và Phàm Phàm, đi một mình không có ý nghĩa.”

Niềm hân hoan vui sướng đọng đầy trên gương mặt Gia Hàng. Một chút xiu không thoải mái nếu như từng có ở phòng họp vài giờ trước thì khoảnh khắc này đã bay theo tiếng cười tan đi trong gió.

4.3

Tiếng cười của Gia Hàng ngừng bật ngay khi cô nhìn thấy một nhóc con đứng trước phòng ngủ.

Thím Đường thăm thì, kể từ lúc ngủ trưa thức dậy không tìm thấy mẹ đến giờ, cu cậu chẳng nói chẳng rằng mà cứ nhất mực mở then cửa phòng ngủ. Cửa mở, hơi lạnh trong phòng ủa hết ra sân làm cu cậu nóng tới độ trán đổ mồ hôi như mưa. Thím Đường bế cu cậu đi xem cá, cu cậu mím môi giật lùi người ra sau. Dì Lữ lấy đồ chơi cho cu cậu, đến nhìn cu cậu cũng không thèm. CƠM chiều không chịu ăn, TẮM không chịu tắm.

Không ai hiểu con bằng cha. Trác Thiệu Hoa nói Phàm Phàm đang tự trách mình. Không tìm được mẹ, cu cậu không biết nên làm gì ngoài trút cơn giận vào cánh cửa không nghe lời kia.

“Tính tình giống ai vậy không biết?” Dì Lữ lẩm bẩm một mình.

Gia Hàng chột dạ nuốt nước miếng, yếu ớt giơ tay, “Giống cháu!”

Cô bước từng bước một đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Phàm Phàm. Phàm Phàm nhất quyết không nhìn cô, ánh mắt cu cậu chuyển sang Trác Thiệu Hoa đang đứng trong sân, cái miệng nhỏ bắt đầu mếu máo, vừa như tủi thân vừa như hổ thẹn. Một giọt nước mắt không kìm được lăn lông lốc xuống từ hàng mi đen dày. Tiếp theo đó, tiếng nấc nghẹn âm ỉ bỗng vỡ òa thành tiếng khóc văng trời. Nỗi niềm chất chứa cả nửa ngày như con sông nổi sóng dữ dội, sóng sau ào ạt cuốn xô sóng trước.

“Phàm Phàm, Phàm Phàm!” Nước mắt làm ướt mềm trái tim Gia Hàng, cô lại càng đau thắt lòng hơn nữa khi trông thấy đôi chân mập mạp của Phàm Phàm bị muối cắn hai đốt to tướng.

Cô giang rộng hai tay, tiến lên lấy lòng.

Thế nhưng lần đầu tiên từ khi chào đời Phàm Phàm đẩy cô ra, vui mừng chạy đến trước Trác Thiệu Hoa, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh. Trác Thiệu Hoa bế bổng cu cậu lên, cu cậu vòng tay ôm cổ anh, ngả đầu lên vai anh, vòm ngực nhỏ bé phập phồng theo tiếng khóc.

Trác Thiệu Hoa dịu dàng dỗ dành cậu nhóc, hai cha con dạo một vòng quanh sân, không biết to nhỏ với nhau điều gì mà lúc dừng lại trước phòng ngủ thì Phàm Phàm đã thôi không khóc nữa.

Gia Hàng ngồi trên bậc thềm, hai tay chống cằm. Ánh trăng rất xuống bóng dáng cô, trông lẻ loi đơn độc muôn phần.

“Ngoan, bây giờ đi an ủi mẹ đi nào!” Trác Thiệu Hoa nói.

Phàm Phàm nhào người xuống khỏi vòng tay bố, sau một chút do dự, cu cậu bước đến vươn tay khê xoa gương mặt ưu tư của Gia Hàng, chậm rãi thở ra rồi dán lên đó khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mem nước mắt của mình cùng với một cái hôn thân thương, “Mẹ, Phàm Phàm ăn cơm!”

“A, đói bụng rồi, tôi đi dọn cơm ngay đây.” Thím Đường vội vàng đi vào nhà bếp.

Gia Hàng nhìn Trác Thiệu Hoa, anh nhẹ nhàng gật đầu. Ôi, nhóc thôi ơ là nhóc thôi! Ôm thân thể cậu nhóc vào lòng, cô cảm giác được tiếng trái tim nhỏ bé của cu cậu đập thành thịch rất nhanh.

Buổi tối, sau khi Phàm Phàm ngủ say, Gia Hàng vẫn ngồi lại bên giường thật lâu.

Trác Thiệu Hoa nói với Gia Hàng: “Phàm Phàm có thể đón nhận chuyện em đi công tác, miễn là em đường hoàng nói lời tạm biệt, con sẽ nhớ nhưng đây nhưng sẽ không khủng hoảng, mấy tháng cũng không sợ. Nếu em đi không từ già, Phàm Phàm sẽ sợ hãi lắm. Dì Lữ và thím Đường giải thích thế nào nó cũng không tin.

Với Phàm Phàm, trông nom mẹ là nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả. Vì thế em phải hiểu rằng con rất hoang mang và khổ sở nếu không hoàn thành nhiệm vụ.”

“Bỏ nhà trốn đi mới là đi không từ già, em có phải thiếu niên phản nghịch đâu chứ!”

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm, đứng yên bất động nhìn Gia Hàng.

Ánh mắt họ giao nhau, Gia Hàng ngẩn ra. Cả hai cùng nhớ đến tình cảnh khi Gia Hàng lặng lẽ ra nước ngoài thực hiện nhiệm vụ bảo vệ hòa bình hệ thống Internet. Đó là lần cô ra đi không một lời từ biệt. Tình huống khi ấy rất đặc biệt, bao nhiêu việc dồn dập xảy đến. Để mai này có thể sống bên nhau lâu dài, xa cách tạm thời là lối ra duy nhất của họ. Nhưng, không có nghĩa là không có tổn thương.

“Không phải đứa trẻ con mấy tháng tuổi nào cũng không có hồi ức đâu em, chuyện năm đó luôn luôn ẩn sâu bên trong trái tim Phàm Phàm.”

Gia Hàng cúi người hôn Phàm Phàm, dường như cảm nhận được tình thương của mẹ, cu cậu toét miệng cười nắc nẻ. Gia Hàng cũng cười theo, sau đó cô đứng dậy đi tới bàn trang điểm lấy laptop trong túi ra. “Cũng không hẳn tất cả đều là lỗi của em, nếu anh không giam cầm em thì em đã không vượt ngục rồi.”

“Gia Hàng!”

Gia Hàng cười hì hì, làm mặt xấu. “Em hứa, đây là lần cuối cùng.” Ngay lúc này đây họ thấu tỏ lòng nhau, hết thấy chướng ngại đều bị xóa bỏ, tưởng chừng như không còn chuyện gì có thể khiến họ chia lìa.

Giao diện trời xanh mây trắng quen thuộc của Windows hiện ra trước mặt cả hai, Trác Thiệu Hoa nghe Gia Hàng khe khẽ ngâm nga câu hát: Trọn cuộc đời này chỉ dành cho anh thôi. Tình nguyện để anh giam cầm em trong ngục tối. Dẫu chốn lao ngục em dần dần già cỗi, thì em vẫn sẽ để anh nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của em.(1)

Anh chưa từng nghe bài hát này bao giờ, tuy rằng cô nhóc hát không mấy êm tai nhưng lòng anh vẫn dạt dào say mê.

Trác Thiệu Hoa rửa mặt xong đi ra thì Gia Hàng vẫy tay gọi anh, anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, xem cô mở một tập tin trong máy tính.

Trái tim Trác Thiệu Hoa bỗng dưng mềm đi. Ngồi trước máy tính là một Gia Hàng có đôi mắt trong veo thông minh, vẻ mặt nghiêm túc khiến bao trăn trở trong lòng anh lắng xuống, chỉ còn lại niềm tự hào dâng tràn.

“Thủ trưởng, tài liệu anh đưa em đã xem rồi. Thực ra trước khi ra nước ngoài em đã bắt đầu chú ý đến công ty này. Mỗi lần chúng nâng cấp gói phần mềm em đều ghi chép lại. Em thấy phương thức của chúng rất giống kiểu siêu khuyến mãi giảm 95% vào dịp Noel hay năm mới. Số tiền được giảm không trả lại cho khách dưới hình thức hiện kim, mà là phiếu mua sắm ở cửa hàng, phải sử dụng ngay trong ngày hôm đó, quá thời hạn sẽ thành phế thải. Những ai có tâm lý ham món lợi nhỏ, thích tiện nghi sẽ từng bước bị sa vào mề lười của chúng. Đầu tiên là miễn phí bảo trì máy tính, sau đó đề nghị thay đổi trình duyệt để nâng cao tốc độ Internet, kế đến là hỗ trợ điện thoại, xem phim online, tải nhạc, tặng hộp thư vân vân. Sau một khoảng thời gian phần mềm sẽ nâng cấp một lần và mỗi lần đều yêu cầu cung cấp thông tin cá nhân một cách chi tiết. Nếu người nào thấy phiền phức, muốn gỡ bỏ, thì trừ phi cài lại hệ thống, họ mới có thể sử dụng máy tính bình thường. Thông thường người ta đều lười làm vậy nên họ vẫn thỏa hiệp, xem như chuyện vặt vãnh, không đáng quan tâm. Mà đại đa số mọi người đều rất sung sướng vì được tặng bữa tiệc miễn phí. Thoạt nhìn tưởng như bọn chúng đang làm việc công ích, nhưng vô hình trung, chúng đã nắm giữ vô số thông tin cá nhân của người sử dụng, muốn làm gì cũng dễ như trở bàn tay. Thêm nữa là chúng lại không có nghĩa vụ phải hứa hẹn bất cứ điều gì với người sử dụng, nên về mặt pháp luật, anh hoàn toàn không thể truy cứu. Nói dễ nghe là cao siêu, nói khó nghe là xảo trá.”

Trác Thiệu Hoa lật xem từng trang, bản ghi chép rất kỹ càng tỉ mỉ, mỗi một điểm đáng ngờ đều được phân tích sắc sảo, đúng trọng tâm. “Trước nay anh chưa từng nghe em nhắc đến.”

“Tính em không màng danh lợi, không quan tâm mưa gió giang hồ.”

Trác Thiệu Hoa nở nụ cười yêu chiều, cô nhóc này trung thực hết sức. “Gần đây chúng có hành động gì công khai không?”

Gia Hàng lắc đầu, “Bộ Công nghệ thông tin đang để để mắt đến chúng, những công ty cùng ngành lại càng như hổ rình mồi. Nếu bọn chúng có bất kỳ động tĩnh gì lộ liễu, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy. Thủ trưởng, em đề nghị anh bí mật theo dõi hoạt động liên lạc với phía nước ngoài của bọn chúng, cũng như mọi hoạt động liên lạc khác. Nếu chúng có mưu đồ gì, ắt sẽ để lộ dấu vết.”

“Em làm nhé?” Trác Thiệu Hoa hỏi

Gia Hàng dẫu môi, gãi đầu, “Em có nhiệm vụ khác rồi.”

Trác Thiệu Hoa nhìn cô vài giây không chớp mắt, “Em có giấu anh chuyện gì không?”

“Không có, em buồn ngủ quá.” Cô giả vờ giả vịt hắt xì một cái, sau đó ngáp liền mấy cái. Những cái ngáp này đều là thật.

Quả thật cô buồn ngủ lắm rồi.

Trác Thiệu Hoa bôi thuốc cho cô, rồi bảo cô đi ngủ trước vì anh còn phải đọc tài liệu. Vụ việc này phía anh hỗ trợ bộ Công nghệ thông tin điều tra, tài liệu Gia Hàng viết có thể xem như báo cáo kết quả nhiệm vụ, mặc dù vậy một mối nguy hiểm to lớn vẫn hiển hiện hết sức chân thực trong linh cảm của anh, chỉ là nhất thời anh không cách nào diễn tả cụ thể bằng lời. Anh cần tĩnh tâm, cần xem lại cẩn thận từ đầu đến cuối và đối chiếu lại với sự kiện hacker của Hàn Quốc.

Đến khi anh đi ngủ thì đã sắp đến nửa đêm. Đêm nay anh vẫn ngủ cùng Phàm Phàm. Tư thế ngủ của Gia Hàng rất khổ sở, thân mình cuộn tròn, hai tay ôm bụng, hàng mi nhú chặt. Anh nghĩ chỗ da bông nắn hành cô đau đớn nên bôi thuốc cho cô thêm lần nữa, sau đó nhón chân bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Phàm Phàm nằm ngang giữa giường, cái chăn mỏng bị cu cậu đá bay, áo may ô tóc lên đến ngực, cái bụng nhỏ trắng nõn phơi hết ra ngoài, hai tay giơ lên như tư thế đầu hàng. Anh lắc đầu cười khế, ôm Phàm Phàm đặt lại ngay ngắn trên giường, đắp chăn cho cu cậu, cuối cùng mới từ từ ngã lưng.

Phịch. Bắp chân mồm mồm gác thẳng lên bụng anh.

Anh vân vê bàn chân mềm mại, nhớ đến giai đoạn Phàm Phàm trở về nhà sau khi chào đời trong bệnh viện. Vì bỏ lỡ sáu tháng của Phàm Phàm, sợ con không có tình cảm với mình nên anh đã kiên quyết ngủ cùng con mặc cho thím Đường phản đối.

Phàm Phàm nhỏ xíu xiu, nhỏ tới mức không bằng một cánh tay anh. Anh nằm trên giường không dám cựa mình động đậy, sáng sớm ngủ dậy tê cứng khắp cả người.

Thế mà giờ Phàm Phàm đã lớn ngần này rồi, thời gian quả thật thấm thoát thoi đưa. Nụ cười mãn nguyện nở trên môi, anh hạnh phúc đi vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, vừa thức dậy tâm tình Gia Hàng đã rất tốt đẹp.

Khi ánh nắng sớm mai và không khí tươi mới tràn vào phòng qua cánh cửa sổ mở toang thì cô thấy vại hoa sen cạnh đá Thái Hồ đã được dời đến đặt trong một góc xó giữa các đồ vật tạp nham khác, nếu không cố ý tìm kiếm sẽ chẳng phát hiện ra.

Thêm một bất ngờ đáng kinh ngạc khác đó là di Lữ đã chuyển hai chậu hoa hải đường sang đặt cạnh đá Thái Hồ. Hai chậu hoa này do thiếu tướng Trác và hai cậu lính cần vụ cùng nhau dịch chuyển, có Phàm Phàm ở phía sau góp sức, thăng bệ giờ nắm tay được rất cao. Thiếu tướng Trác bảo Phàm Phàm là hoa sen thích yên tĩnh, không thích bị người khác thường xuyên quấy rầy. Cá thì sao ạ? Phàm Phàm hỏi. Mình sẽ đổi một ngôi nhà mới cho chúng. Trác Thiệu Hoa giải đáp.

Nghe di Lữ báo cáo xong, Gia Hàng vào nhà vệ sinh.

Lúc Trác Thiệu Hoa vào nhà, anh lại nghe thấy cô ngâm nga bài hát ấy: Trọn cuộc đời này chỉ dành cho anh thôi. Tình nguyện để anh giam cầm em trong ngục tối. Dẫu chốn lao ngục em dần dần già cỗi, thì em vẫn sẽ kể người đời nghe anh tốt nhường nào...

Hôm nay ăn tối xong Trác Thiệu Hoa lái xe chở Gia Hàng và Phàm Phàm đi siêu thị. Siêu thị mở máy lạnh hết ga, bên trong đông nghịt người hóng mát. Gia Hàng đẩy xe hàng, Phàm Phàm ngồi bên trong, hai người chui qua chui lại giữa các giá hàng, cười tới mức hàng hóa rung rinh lắc lư.

Trác Thiệu Hoa ho khan đến khô cổ họng cũng chẳng ai ngó ngang.

Bể cá ở tầng ba, tại khu bán hàng tạp hóa, ba người vừa dạo vòng quanh vừa lên từng tầng một.

Bỗng nhiên Phàm Phàm phát hiện ra thứ gì đó, cu cậu đứng bật dậy trong xe hàng, vươn hai tay ra, muốn Gia Hàng ôm mình xuống xe.

Hai chân vừa chạm đất, Phàm Phàm tức thì chạy một mạch đến mục tiêu đã xác định trên giá hàng. Rồi sau đó lại chạy trở về nhanh như chớp. “Mẹ, mẹ đau, cho mẹ... dán!” Cu cậu giơ gói Bẫy độ không gian (2) cầm trong tay lên thật cao.

Âm lượng lớn đến thế, nói nhấn nhá từng chữ rõ ràng đến thế, ai có thể nghe đều nghe thấy rất rõ, đương nhiên cũng hiểu được cu cậu đang nói cái gì.

Gia Hàng nhắm mắt cầu nguyện: Thượng Đế vạn năng, xin Ngài ban cho con phép tàng hình, để con được biến mất lập tức, lập tức. Nếu không, con sẽ toi mạng vì xấu hổ.

“Mẹ?” Phàm Phàm sợ mình không đủ cao, cả ngón chân cũng kiễng lên. “Dán... vết thương... dán được.”

Tiếng cười đầy thiện ý lan tỏa khắp đám đông. Có người còn khen: Bé con thật hiểu chuyện, chăm sóc mẹ giỏi ghê chưa!

Trong chuyện này thủ trưởng đáng trách nhất, ai bảo anh phái Phàm Phàm canh giữ cô làm chi. Hôm qua vừa đúng ngày cô có ‘khách’ đến chơi, mới ngồi xuống bồn cầu bóc gói băng vệ sinh ra được nửa thì cu cậu đi vào. Cô chỉ còn cách nói bừa: Mẹ chạm vào chỗ rách da, đây là băng keo cá nhân, dán lên sẽ không đau nữa!

Ai mà ngờ trí nhớ tên nhóc thối lại tốt như vậy chứ! Muốn khóc quá đi mà!

“Cảm ơn Phàm Phàm!” Vẫn là thủ trưởng phong độ lỗi lạc. Anh tự nhiên bình thản đón lấy Bẫy độ không gian, trình trọng bỏ vào xe hàng rồi âu yếm hôn con trai: “Phàm Phàm làm tốt hơn bố nhiều lắm, bố phải học tập Phàm Phàm thôi.”

Phàm Phàm nhú mày, tại sao nhìn mẹ không hào hứng tí nào?

“Chúng ta đi mua thứ khác cho mẹ nhé.”

Ngoài hai gói đường cao ích mẫu chiết xuất từ mía vườn, nhân viên bán hàng còn đề xuất thêm bánh ngọt táo đỏ, bảo là rất nhiều người chồng gương mẫu đều mua thứ này cho thời kỳ đặc biệt của vợ. Thủ trưởng và Phàm Phàm nghe xong gật đầu ngay tắp lự.

Trong lòng Gia Hàng lệ rơi thành sông! Cô thật sự thật sự cảm thấy làm phụ nữ rất... không tốt.

Cô cố tình bước chậm lại, phân rõ giới hạn với hai người đàn ông một lớn một nhỏ. Thế nhưng mới cách xa mười bước chân thì ai đó đã gọi lạnh lạnh: Mẹ, nhanh lên!

Cuối cùng cũng mua xong bể cá, còn mua cả mấy viên đá trang trí hình dáng rất đẹp mắt, Phàm Phàm phấn khích vô cùng. Lúc trả tiền thấy một đứa trẻ cầm cây kem ốc quế, Phàm Phàm nuốt nước miếng ực. “Bố...” Cu cậu ghé vào tai Trác Thiệu Hoa thì thọt.

Gia Hàng cũng nhìn thấy, nhưng chỉ cười trộm, không nói gì.

“Mình đi tìm chú Thành mua kem nhé.” Trác Thiệu Hoa vỗ về Phàm Phàm.

“Con nhớ chú Thành!” Phàm Phàm nhảy tung tăng không ngớt.

Bệnh viện của Thành Công cách siêu thị không xa, “Hôm nay anh ta trực ca đêm à?” Gia Hàng hỏi.

“Chiều nay liên lạc rồi, bây giờ hẳn cậu ta đang ở quán kem đợi nhà mình.”

“Chắc, lâu rồi không gặp Thành lưu manh, thế nào anh ta cũng bị năm tháng hủy hoại thành ông già tàn tạ cho mà xem.” Gia Hàng nhe răng cười xấu xa.

4.4

Thành Công vẫn đẹp trai ngời ngời như dạo nào, đã thế lại còn có thêm chức vụ mới. Bây giờ các đồng nghiệp đều cung kính gọi anh ta là quản lý Thành. Một hiệp hội nghiên cứu khoa học sinh sản đã được thành lập trong hội nghị khoa học sinh sản diễn ra tại Thượng Hải lần trước, mọi người nhất trí đề cử Thành Công làm tổng quản lý. Không thể khước từ tấm thịnh tình đó, anh chàng thâm đay nghiền trong bụng: Các người trông chờ tôi đây xông pha đi kêu gọi tài trợ chứ gì? Tôi thật sự đức cao vọng trọng đến thế à?

Thành Công không bận tâm gì với chức tước địa vị, nếu không anh ta đã là viện trưởng hoặc chủ nhiệm khoa từ đời thừa nào rồi. Anh ghét phiền phức, cả núi việc vặt và cả đồng xã giao sao thú vị bằng kẻ cận mỹ nữ? Y thuật của Thành Công không hề có điểm khiếm khuyết nhưng anh ta lại không chú tâm tận tụy làm một thiên thần áo trắng. Nhắc đến lỗi làm việc tùy theo tâm trạng của anh ta, các viện trưởng chỉ biết lắc đầu cười khổ. Mang tiếng là chuyên gia, nhưng anh ta lại khám bệnh cho bệnh nhân theo ý thích. Mặc dù không phải ai cũng vinh hạnh được trở thành bệnh nhân của bác sĩ Thành nhưng tất thấy già trẻ lớn bé mạnh yếu đều thừa nhận, bác sĩ Thành là tấm biển chữ vàng trong bệnh viện.

Thành Công không trực ca đêm, anh ta nói phải ngủ đủ giấc để giữ gìn sắc đẹp. Các nàng bác sĩ, y tá xinh đẹp nghe xong mặt mũi đều tái mét hết thấy.

Trong một năm cũng có đôi lần ngoại lệ.

Hôm qua cả dãy lầu phòng VIP của bệnh viện được người ta bao trọn, từ cửa thang máy ra đến hành lang đầu đầu cũng có hai gã đàn ông vạm vỡ đeo kính đen đứng canh gác. Tất cả bác sĩ và y tá ra vào đều phải ký hiệp ước giữ bí mật, không được tiết lộ bất kỳ điều gì với người ngoài về bệnh nhân nhập viện, số tiền phạt vi phạm ngang bằng con số thiên văn khổng lồ. Rõ mười mười là hiệp ước bán nước, nhưng bác sĩ y tá vẫn vui vẻ chấp nhận.

(*) Nguyên văn: Hiệp ước Mã Quan. Đây là hiệp ước ký kết giữa nhà Thanh Trung Quốc và chính quyền Minh Trị Nhật Bản vào ngày 17/04/1895, theo đó Trung Quốc phải nhượng vĩnh viễn Đài Loan và quần đảo Bành Hồ cho Nhật.

Nửa năm trước, tại liên hoan điện ảnh quốc tế nào đó, trong chiếc đầm nhiệt đới thướt tha gợi cảm và nụ cười rực rỡ tựa đóa hoa mùa hè, một cô nàng bệnh nhân vừa hai tay nâng cúp vừa trả lời phỏng vấn của phóng viên trong và ngoài nước rằng, chiếc cúp này chỉ là chút bù đắp cho những nỗ lực trước đây, hiện tại cô nàng muốn bắt đầu lại một lần nữa. Vì thế cô nàng quyết định xa rời màn bạc một năm để đi du lịch vòng quanh thế giới mở mang tầm mắt và làm giàu vốn sống. Các tạp chí thời trang lớn thường xuyên đăng những tấm hình cô nàng xuất hiện xinh đẹp tại thủ đô của nhiều nước khác nhau. Trên tạp san tháng này là ảnh chụp cô nàng tham quan núi tuyết ở Nepal, đeo kính chống tuyết, đội mũ trùm kín đầu, ăn mặc y hệt con gấu.

Thành Công cười khẩy, bây giờ cô nàng đúng là con gấu chính hiệu, trong cái bụng to kèn càng kia chắc hẳn có hai con gấu con! Chẳng ma nào biết được bức ảnh đó là ảnh chụp thể thân và gương mặt cô nàng là sản phẩm photoshop. Thế giới này thật sự hết thuốc chữa, vàng thau thật giả lẫn lộn hết cả.

Đã lâu rồi Thành Công tự tay thực hiện ca phẫu thuật sinh mổ thông thường. Anh ta không thèm nhìn bộ mặt của ông chồng đang chân tay bủn rủn lấy một cái, vốn là người yêu thích tự nhiên toàn diện nên anh ta chẳng lạ gì tổ hợp sản phẩm đã qua giai đoạn gia công hậu kỳ.

Viện trưởng suýt chút nữa rơi lệ già trước mặt anh ta. Không phải ông nịnh ngọt ngôi sao, chẳng là ngôi sao này có ơn nghĩa với bệnh viện, người ta từng quyên một khoản tiền lớn để mua không biết bao nhiêu bộ máy móc chữa bệnh tân tiến, giờ lại hứa hẹn tiếp tục đóng góp. Con người sống ở đời phải biết tri ân báo đáp.

Chú viện có thể thôi, thực ra là chú si mê cô ta. Thành Công bần cợt nói.

Viện trưởng sốt ruột đến mức mặt đỏ tía tai, già cả thế này rồi mà còn mê một phụ nữ có thai thì tôi... tôi biến thái quá đấy!

Thành Công đá lông nheo, cũng khó nói à, chồng cô ta không phải còn lớn tuổi hơn cả chú sao?

Viện trưởng thở dồn dập: Cậu... tóm lại cậu có làm không thì bảo?!

Thành Công không trêu chọc viện trưởng nữa. Viện trưởng đối đãi với anh ta không tệ, cho anh ta một môi trường làm việc rất tự do tự tại. Anh ta không cảm ơn, nhưng vẫn trọng tình nghĩa.

Ông chồng đội cái đầu trọc bóng lưỡng kia quả thực xứng danh ‘chồng già’. Nói vậy không phải đùa cợt khiếm nhã, chỉ đơn giản là vì không còn từ nào để tả kiểu đầu ‘diệt cỏ tận gốc’ trụi lủi chẳng còn mấy cọng đó. Ngôi sao này là vợ sắp cưới thứ ba của ông ta, trong khi cuộc hôn nhân thứ hai chưa kéo dài được bao lâu. Ông ta mời thầy tử vi xem giờ, thầy phán rằng rạng sáng một giờ là giờ lành, có lợi nhất cho sự nghiệp. Vì thế, thời gian của ca phẫu thuật được sắp xếp vào lúc một giờ sáng.

Thành Công nghe y tá báo cáo xong, suýt chút nữa lật tung bàn làm việc. Vốn dĩ anh ta định làm phẫu thuật sớm hơn một chút để còn về nhà tắm rửa, nấu ít cháo ăn lót dạ. Đạo này dạ dày anh ta hỏng bét bởi thói quen uống rượu vô tội vạ. Anh ta không thể bỏ mặc dạ dày, nếu không nó sẽ bãi công. Uống rượu là để giải tỏa tâm trạng buồn bực, nguyên nhân buồn bực không rõ, chắc là có phần liên quan đến cô đơn. Về nhà, đối mặt với căn phòng đầy vật dụng gia đình quạnh quẽ vô hồn, đối mặt với không khí cô liêu trống trải, thêm được ôm ai đó biết bao. Nhưng không phải ai cũng có thể là người thích hợp.

Đôi khi Thành Công lại nghĩ, không biết kiểu phụ nữ nào mới sống được bên mình cả đời, mới không khiến mình chán ghét. Nghĩ hoài nghĩ mãi, đầu óc vẫn trống rỗng, đến cả cọng tóc cũng tìm không thấy.

“Chú Thành!” Người còn chưa kịp bước vào quán, Phàm Phàm đã réo gọi í ới.

Trên khuôn mặt tuần tú của Thành Công hoa nở từng bùng, “Cục cưng à, mau cho chú bế cái nào. Chú Thành đổ bệnh tương tự vì con rồi này, chúng ta cười với nhau một cái nha.” Rồi không một lời giải thích, anh ta cứ thế đoạt lấy Phàm Phàm từ tay Trác Thiệu Hoa.

Một lớn một nhỏ đầu tiên là chơi đối mắt, sau đó thì một nửa khóe miệng nhếch lên, một nửa khóe miệng rung rung, cặp mắt hơi nheo lại. Trong lúc chơi đùa vui vẻ Thành Công cảm nhận được rất rõ hai luồng ánh sáng lạnh băng bắn về phía mình.

“Tôi thương con nuôi của tôi, không được sao?” Thành Công trừng mắt nhìn lại rồi ngay lập tức phớt bầy về mặt ghét bỏ, “Cô đấy, xấu xí thế này rồi mà còn dám ra ngoài đi bộ, vườn bách thú không ai quản lý à?”

Trác Thiệu Hoa bình tĩnh ôm eo Gia Hàng, đuôi chân mày nhẹ nhàng nhướng lên: “Liên quan gì đến cậu.”

Gia Hàng thì trái lại, cô phản kích tới tấp: “Thủ trưởng, anh đừng tính toán với hạng lưu manh làm gì, trình độ anh ta chỉ đến đó, chẳng hiểu cái gì là khí chất, nội hàm, vẻ đẹp tâm hồn, hai con mắt sói của anh ta chỉ nhìn thấy ít lớp da bên ngoài thôi.”

“Thì sao, tôi thích thế đấy, cô có bản lĩnh thì đừng lột xác!” Thành Công không hề tỏ ra yếu thế.

“Chú Thành,” Tiểu Phàm Phàm bẽn lẽn thốt lên, “Mẹ... bị bệnh.”

“Người mới bị bệnh, heo thì không con ạ.” Thành Công cười hiền từ vô bờ bến.

“Mẹ là người!” Về mặt Phàm Phàm nghiêm trang hẳn.

Thành Công cũng không muốn chọc giận nhiều người, vội vàng phụ họa: “Ồ ờ, nhìn giống thật. Chúng ta ngồi xuống ăn kem thôi.”

“Dạ!” Phàm Phàm mừng rỡ cười tít mắt.

Vì nghĩ đến cảm xúc của Phàm Phàm, Gia Hàng đành hậm hề nuốt lửa giận, dùng ánh mắt cảnh cáo Thành Công, anh còn dám giở trò lưu manh thì đừng mơ tôi cho anh chạm vào Phàm Phàm. Thành Công trả lời bằng khẩu hình: Tiểu nhân!

Trác Thiệu Hoa thở dài, những lúc thế này anh lại cảm thấy mình già nua, lụi tàn. Anh lẳng lặng đánh giá Thành Công, cậu ta hăng hái đầu võ mồm thế kia mà bảo tâm tình không tốt ư? Không tin nổi!

Thành Công gọi hai phần kem, phần của Gia Hàng là xôi xoài, phần của Phàm Phàm là quả bóng socola.

Gia Hàng không thích ngọt, món ăn nguội này là xoài dùng kèm với nếp ngâm trong nước cốt dừa đã hòa tan đường và muối, phía trên trang trí thêm hạt mè nướng vàng ươm. Xôi xoài khác những món điểm tâm ngọt mùa hè thông thường ở chỗ, nó có ngọt ngào của hoa quả, thơm mát của nước dừa và ấm áp của gạo nếp.

Lần đầu tiên Gia Hàng ăn món này, ngay miếng đầu tiên cô đã rất thích. “Thủ trưởng, không phải kem nào cũng lạnh đâu, có cả kem ấm nữa!”

Trác Thiệu Hoa không hé răng nói một câu.

Thành Công cảm hận trợn mắt nhìn trần nhà. Đang trong kỳ kinh nguyệt mà ăn kem được sao, anh đây khổ tâm suy nghĩ lắm đấy, có biết không đồ heo dầm? Dù gì anh ta cũng là chuyên gia phụ khoa, nhìn chút thần sắc của heo mà cũng không chẩn được bệnh thì chẳng còn mặt mũi nào gặp mỹ nữ Giang Đông!

“Chú Thành, mau lên!” Phàm Phàm không cầm muỗng, cái miệng nhỏ há ra thật lớn, giục Thành Công dứt nhanh hơn.

Bỗng Thành Công cười hiền từ ảm áp lạ kỳ, múc một muỗng kem socola đưa đến bên miệng Phàm Phàm rồi dừng lại, “Phàm Phàm, con mà gọi chú Thành là bố thì sẽ có một ly kem nữa bay đến đây ngay!” Nói đoạn, anh ta nháy mắt với cô bán hàng mặt đỏ hồng đứng phía sau quầy.

Đôi mắt đen láy của Phàm Phàm nhìn đăm đăm, hàng mi dài chớp chớp, “Bố Thành!” Nghe trong veo, vang dội và rõ ràng hết sức.

Phàm Phàm kinh ngạc, trong tay chú Thành quả nhiên hiện ra một ly kem.

Trái tim sướng rơn của Thành Công bay cao đến mấy tầng mây, khoe mắt liếc trộm hai người đối diện. Một người chuyên chú ăn xôi, một người chuyên chú trầm tư, giống như ra vẻ không nghe không biết.

Anh ta cười đắc ý. Phàm Phàm nghiêng đầu, đột nhiên láu lỉnh nói: “Chú Thành, chú gọi Phàm Phàm là bố, chúng ta chơi nữa!”

Thành Công tự vác đá đập chân mình. Anh ta ghen hòng nhìn Phàm Phàm trân trối, thẳng nhỏ lòng tham không đáy này là con cái nhà ai?

‘Phụt’, Gia Hàng phun xôi khắp bàn, cô vừa ho sặc sụa vừa xin lỗi, “Vô ý quá, bị sặc!” Nhóc thói thật không làm người ta thất vọng, đã bảo là năng lực tiếp thu của cu cậu siêu đẳng cơ mà.

Trác Thiệu Hoa vỗ nhẹ lưng cô, “Nói em ăn chậm chút mà không chịu nghe gì cả!”

Lúc tạm biệt, Gia Hàng nhắc nhở Thành Công như bạn bè thân thiết rằng, lần sau đừng ham lên mặt dạy đời, không phải ai cũng làm thần tượng được đâu. Thành Công mặt mũi âm u xám xịt, chẳng ừ chẳng hừ.

Trác Thiệu Hoa vỗ vỗ vai anh ta nói: “Đừng để bụng lời trẻ nhỏ ngây thơ, tôi vẫn xem cậu là bạn.”

Phàm Phàm ăn uống no đủ, không chịu để cho người nào đó ôm, tay này nắm tay ba, tay kia nắm tay mẹ, hiếu động chạy ra ngoài.

Thành Công nghiêng răng, nghiêng răng... nghiêng tới nỗi rách môi. Thù này không trả không phải quân tử, anh ta lập lời thề, từ mùa đông này đến mùa xuân sang năm dứt khoát dứt khoát phải ‘cưới’ một lần. Bởi vì bóng lưng gia đình ba người kia để lại cho anh ta quá nhức mắt.

Tâm tình Thành Công vốn đã khó ở, giờ lại phải chịu tổn thất nghiêm trọng đến thế, nên khi anh ta vào bệnh viện, các y tá trực ban đều quay đi rùng mình ớn lạnh.

Bác sĩ gây mê tiêm thuốc mê cho ngôi sao, Thành Công bảo chồng ngôi sao ký tên vào đơn phẫu thuật. Ngôi sao bên lên nói với Thành Công: “Bác sĩ, anh nhất định phải mổ cho tôi thành công nha, nhớ khâu miệng vết mổ thật đẹp nhen, sau này tôi còn phải mặc đồ dạ hội, mặc đồ bơi nữa đó.”

“Thêu đóa hoa bên trên được không?” Thành Công vô cảm nhìn cô nàng.

Ngôi sao ngệt mặt ra, tủi thân nhìn ông chồng già.

Ông chồng lấy một tờ chi phiếu từ trong lòng ngực ra đưa cho Thành Công, “Bác sĩ Thành, cậu ra giá đi.”

Thành Công không hận đời đen bạc, nhưng anh ta nhìn không lọt mắt bộ mặt của những kẻ nhà giàu mới nổi chuyên xem tiền là công cụ san bằng mọi thứ trên đời. “Chỗ chúng tôi là bệnh viện tổng hợp, không phải bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, trước khi vào đây anh chị có thấy rõ không?”

Mặt ngôi sao xinh đẹp đỏ bừng, “Chúng tôi... tin tưởng tay nghề bác sĩ Thành mà.”

Thành Công nhún nhún vai: “Tốt nhất là nên tin tưởng. Bác sĩ chỉ có thể bảo đảm bệnh nhân bình an vô sự, không thể hứa hẹn làm cho bệnh nhân xinh đẹp được đến đâu. Không có ý kiến, ký tên! Có ý kiến, chuyển viện ngay lập tức!”

Anh ta liếc mắt ra hiệu với bác sĩ gây mê rồi nghênh ngang rời đi.

Ca mổ thành công tốt đẹp, vận mệnh ngôi sao này đúng là đỏ, sinh đôi, ông chồng ở ngoài phòng sinh khóc thống thiết. Hai bà vợ trước sinh cho ông ta một cô tiểu thư. Lần này, quyết tâm ly hôn của ông ta càng thêm mạnh mẽ.

Rửa mặt sửa soạn xong xuôi, Thành Công xem đồng hồ thấy đã sắp bốn giờ, chẳng mấy chốc mặt trời sẽ ló dạng. Cái dạ dày đình công lại bắt đầu trở chứng, anh ta vào nhà vệ sinh nôn khan một lúc lâu, mồ hôi lạnh chảy đầy trán giống như phụ nữ có thai thời kỳ đầu. Anh ta rất muốn ăn chút cháo loãng, ấm ấm, để xoa dịu cái dạ dày trống rỗng. Giờ này, căn tin bệnh viện vẫn chưa mở cửa. Bên ngoài nhà ăn thì đúng lúc đang vào đợt kiểm tra văn minh đô thị, phần lớn quán ăn đều đóng cửa. Đứng trên hành lang phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy tẻ lẻ vài ngọn đèn cho người ta cảm giác mái ấm gia đình.

Anh ta xuống lầu, không cam tâm, lại đi dạo một vòng. Bên phòng cấp cứu cũng chưa ăn, bác sĩ, y tá đều tranh thủ thời gian ngủ bù. Ngang qua phòng thuốc bắc, anh ta nhìn vào trong, thầm nghĩ đợi trời sáng sẽ tìm người lấy thuốc tái tạo da và lưu thông máu huyết cho con heo kia. Cô nhóc đó rõ ràng bộ dạng không xấu, vậy mà lại không biết giữ gìn cẩn thận, chỉ giỏi khiến người khác lo lắng.

“Bác sĩ?” Một bóng người chạy vào lối đi nhỏ tối nhờ nhờ, bàn tay ẩm ướt túm lấy góc áo blouse trắng của Thành Công.

Thành Công vượt lên trên, nắm góc áo giật lại, “Đi về phía trước mười thước rồi quẹo trái là gặp phòng cấp cứu.”

Cánh tay kia lại ngoan cố duỗi ra, run rẩy sợ sệt, “Anh là đại bác sĩ!”

Đáng khen thay cho cách nói mới mẻ độc đáo, bác sĩ mà còn phân biệt đại với tiểu? Đến lúc này Thành Công mới để ý liếc nhìn người kia một cái. Vừa nhìn xong, anh ta ngay tức thì bước nhanh hơn.

“Bác sĩ, bác sĩ!” Người nọ theo anh ta như hình với bóng. “Bệnh của tôi rất nặng, tiểu bác sĩ không chữa được. Anh phải cứu, cứu tôi!”

“Tôi đã hết giờ làm rồi.” Thành Công không buồn ngoảnh đầu lại.

Lần này đổi lại là cánh tay anh ta bị níu chặt, người nọ dùng hết sức lực cơ thể, khiến Thành Công không thể không quay ra sau. “Rất cuộc cô muốn cái gì?” Thành Công cau bần, xằng giọng.

Người đó vẫn không nhìn Thành Công, môi run run, “Bác sĩ, anh nên biết, quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân rất chặt chẽ, tôi... không dám cam đoan sẽ không gây ra chuyện gì đâu.”

Ồ hay, lại còn uy hiếp nữa đây.

“Anh không thể thấy chết mà không cứu được.” Dừng khí giống như cơn gió bay xa tít mù, giọng nói thấp hẳn, sức lực cũng yếu đi, hai chân mềm nhũn, ngồi thụp xuống đất rầm rứt nước nỡ.

Thành Công bắt lực nhắm chặt mắt. Có lẽ đây là một loại duyên phận, trước kia đã chạm mặt ‘quý nhân’ lúc máy bay trễ giờ, hôm nay lại chạm mặt nhau ngay trong buổi trực ca đêm hiem hoi. “Nói đi, Thiện Dục Nhất, chính xác là cô bị bệnh gì?”

Thành Công vẫn đẹp trai ngồi ngồi như dạo nào, đã thế lại còn có thêm chức vụ mới. Bây giờ các đồng nghiệp đều cung kính gọi anh ta là quản lý Thành. Một hiệp hội nghiên cứu khoa học sinh sản đã được thành lập trong hội nghị khoa học sinh sản diễn ra tại Thượng Hải lần trước, mọi người nhất trí đề cử Thành Công làm tổng quản lý. Không thể khước từ tấm thịnh tình đó, anh chàng thâm đay nghiêng trong bụng: Các người trông chờ tôi đây xông pha đi kêu gọi tài trợ chứ gì? Tôi thật sự đức cao vọng trọng đến thế à?

Thành Công không bận mà gì với chức tước địa vị, nếu không anh ta đã là viện trưởng hoặc chủ nhiệm khoa từ đời thừa nào rồi. Anh ghét phiền phức, cả núi việc vặt và cả đồng xã giao sao thú vị bằng kẻ cận mỹ nữ? Y thuật của Thành Công không hề có điểm khiếm khuyết nhưng anh ta lại không chú tâm tận tụy làm một thiên thần áo trắng. Nhắc đến lỗi làm việc tùy theo tâm trạng của anh ta, các viện trưởng chỉ biết lắc đầu cười khổ. Mang tiếng là chuyên gia, nhưng anh ta lại khám bệnh cho bệnh nhân theo ý thích. Mặc dù không phải ai cũng vinh hạnh được trở thành bệnh nhân của bác sĩ Thành nhưng tất thấy già trẻ lớn bé mạnh yếu đều thừa nhận, bác sĩ Thành là tấm biển chữ vàng trong bệnh viện.

Thành Công không trực ca đêm, anh ta nói phải ngủ đủ giấc để giữ gìn sắc đẹp. Các nàng bác sĩ, y tá xinh đẹp nghe xong mặt mũi đều tái mét hết thấy.

Trong một năm cũng có đôi lần ngoại lệ.

Hôm qua cả dãy lầu phòng VIP của bệnh viện được người ta bao trọn, từ cửa thang máy ra đến hành lang đầu đầu cũng có hai gã đàn ông vạm vỡ đeo kính đen đứng canh gác. Tất cả bác sĩ và y tá ra vào đều phải ký hiệp ước giữ bí mật, không được tiết lộ bất kỳ điều gì với người ngoài về bệnh nhân nhập viện, số tiền phạt vi phạm ngang bằng con số thiên văn khổng lồ. Rõ mười mười là hiệp ước bán nước, nhưng bác sĩ y tá vẫn vui vẻ chấp nhận.

(*) Nguyên văn: Hiệp ước Mã Quan. Đây là hiệp ước ký kết giữa nhà Thanh Trung Quốc và chính quyền Minh Trị Nhật Bản vào ngày 17/04/1895, theo đó Trung Quốc phải nhượng vĩnh viễn Đài Loan và quần đảo Bành Hồ cho Nhật.

Nửa năm trước, tại liên hoan điện ảnh quốc tế nào đó, trong chiếc đầm nhiệt đới thướt tha gợi cảm và nụ cười rực rỡ tựa đóa hoa mùa hè, một cô nàng bệnh nhân vừa hai tay nâng cúp vừa trả lời phỏng vấn của phóng viên trong và ngoài nước rằng, chiếc cúp này chỉ là chút bù đắp cho những nỗ lực trước đây, hiện tại cô nàng muốn bắt đầu lại một lần nữa. Vì thế cô nàng quyết định xa rời màn bạc một năm để đi du lịch vòng quanh thế giới mở mang tầm mắt và làm giàu vốn sống. Các tạp chí thời trang lớn thường xuyên đăng những tấm hình cô nàng xuất hiện xinh đẹp tại thủ đô của nhiều nước khác nhau. Trên tạp san tháng này là ảnh chụp cô nàng tham quan núi tuyết ở Nepal, đeo kính chống tuyết, đội mũ trùm kín đầu, ăn mặc y hệt con gấu.

Thành Công cười khẩy, bây giờ cô nàng đúng là con gấu chính hiệu, trong cái bụng to kèn càng kia chắc hẳn có hai con gấu con! Chẳng ma nào biết được bức ảnh đó là ảnh chụp thể thân và gương mặt cô nàng là sản phẩm photoshop. Thế giới này thật sự hết thuốc chữa, vàng thau thật giả lẫn lộn hết cả.

Đã lâu rồi Thành Công tự tay thực hiện ca phẫu thuật sinh mổ thông thường. Anh ta không thèm nhìn bộ mặt của ông chồng đang chân tay bủn rủn lấy một cái, vốn là người yêu thích tự nhiên toàn diện nên anh ta chẳng lạ gì tổ hợp sản phẩm đã qua giai đoạn gia công hậu kỳ.

Viện trưởng suốt chút nữa rơi lệ già trước mặt anh ta. Không phải ông nịnh ngọt ngôi sao, chẳng là ngôi sao này có ơn nghĩa với bệnh viện, người ta từng quyên một khoản tiền lớn để mua không biết bao nhiêu bộ máy móc chữa bệnh tân tiến, giờ lại hứa hẹn tiếp tục đóng góp. Con người sống ở đời phải biết tri ân báo đáp.

Chú viện có thể thôi, thực ra là chú si mê cô ta. Thành Công bõn cợt nói.

Viện trưởng sốt ruột đến mức mặt đỏ tía tai, già cả thế này rồi mà còn mê một phụ nữ có thai thì tôi... tôi biến thái quá đấy!

Thành Công đá lông nheo, cũng khó nói à, chồng cô ta không phải còn lớn tuổi hơn cả chú sao?

Viện trưởng thở dồn dập: Cậu... tóm lại cậu có làm không thì bảo?!

Thành Công không trêu chọc viện trưởng nữa. Viện trưởng đối đãi với anh ta không tệ, cho anh ta một môi trường làm việc rất tự do tự tại. Anh ta không cảm ơn, nhưng vẫn trọng tình nghĩa.

Ông chồng đội cái đầu trọc bóng lưỡng kia quả thực xứng danh ‘chồng già’. Nói vậy không phải đùa cợt khiếm nhã, chỉ đơn giản là vì không còn từ nào để tả kiểu đầu ‘diệt cỏ tận gốc’ trụi lủi chẳng còn mấy cọng đó. Ngôi sao này là vợ sắp cưới thứ ba của ông ta, trong khi cuộc hôn nhân thứ hai chưa kéo dài được bao lâu. Ông ta mời thầy tử vi xem giờ, thầy phán rằng rạng sáng một giờ là giờ lành, có lợi nhất cho sự nghiệp. Vì thế, thời gian của ca phẫu thuật được sắp xếp vào lúc một giờ sáng.

Thành Công nghe y tá báo cáo xong, suýt chút nữa lật tung bàn làm việc. Vốn dĩ anh ta định làm phẫu thuật sớm hơn một chút để còn về nhà tắm rửa, nấu ít cháo ăn lót dạ. Dạo này dạ dày anh ta hỏng bét bởi thói quen uống rượu vô tội vạ. Anh ta không thể bỏ mặc dạ dày, nếu không nó sẽ bãi công. Uống rượu là để giải tỏa tâm trạng buồn bực, nguyên nhân buồn bực không rõ, chắc là có phần liên quan đến cô đơn. Về nhà, đối mặt với căn phòng đầy vật dụng gia đình quạnh quẽ vô hồn, đối mặt với không khí cô liêu trống trải, thêm được ôm ai đó biết bao. Nhưng không phải ai cũng có thể là người thích hợp.

Đôi khi Thành Công lại nghĩ, không biết kiểu phụ nữ nào mới sống được bên mình cả đời, mới không khiến mình chán ghét. Nghĩ hoài nghĩ mãi, đầu óc vẫn trống rỗng, đến cả cọng tóc cũng tìm không thấy.

“Chú Thành!” Người còn chưa kịp bước vào quán, Phàm Phàm đã réo gọi í ới.

Trên khuôn mặt tuần tú của Thành Công hoa nở từng bùng, “Cục cưng à, mau cho chú bế cái nào. Chú Thành đổ bệnh tương tự vì con rồi này, chúng ta cười với nhau một cái nha.” Rồi không một lời giải thích, anh ta cứ thế đoạt lấy Phàm Phàm từ tay Trác Thiệu Hoa.

Một lớn một nhỏ đầu tiên là chơi đối mắt, sau đó thì một nửa khóe miệng nhếch lên, một nửa khóe miệng rung rung, cặp mắt hơi nheo lại. Trong lúc chơi đùa vui vẻ Thành Công cảm nhận được rất rõ hai luồng ánh sáng lạnh băng bắn về phía mình.

“Tôi thương con nuôi của tôi, không được sao?” Thành Công trừng mắt nhìn lại rồi ngay lập tức phớt bầy về mặt ghét bỏ, “Cô đấy, xấu xí thế này rồi mà còn dám ra ngoài đi bộ, vườn bách thú không ai quản lý à?”

Trác Thiệu Hoa bình tĩnh ôm eo Gia Hàng, đuôi chân mày nhẹ nhàng nhướng lên: “Liên quan gì đến cậu.”

Gia Hàng thì trái lại, cô phản kích tới tấp: “Thủ trưởng, anh đừng tính toán với hạng lưu manh làm gì, trình độ anh ta chỉ đến đó, chẳng hiểu cái gì là khí chất, nội hàm, vẻ đẹp tâm hồn, hai con mắt sói của anh ta chỉ nhìn thấy ít lóp da bên ngoài thôi.”

“Thì sao, tôi thích thế đấy, cô có bản lĩnh thì đừng lệt xác!” Thành Công không hề tỏ ra yếu thế.

“Chú Thành,” Tiểu Phàm Phàm bẽn lẽn chồm thốt lên, “Mẹ... bị bệnh.”

“Người mới bị bệnh, heo thì không con ạ.” Thành Công cười hiền từ vô bờ bến.

“Mẹ là người!” Về mặt Phàm Phàm nghiêm trang hẳn.

Thành Công cũng không muốn chọc giận nhiều người, vội vàng phụ họa: “Ồ ờ, nhìn giống thật. Chúng ta ngồi xuống ăn kem thôi.”

“Dạ!” Phàm Phàm mừng rỡ cười tít mắt.

Vì nghĩ đến cảm xúc của Phàm Phàm, Gia Hàng đành hậm hè nuốt lửa giận, dùng ánh mắt cảnh cáo Thành Công, anh còn dám giở trò lưu manh thì đừng mơ tôi cho anh chạm vào Phàm Phàm. Thành Công trả lời bằng khẩu hình: Tiểu nhân!

Trác Thiệu Hoa thở dài, những lúc thế này anh lại cảm thấy mình già nua, lụi tàn. Anh lẳng lặng đánh giá Thành Công, cậu ta hăng hái đầu võ mồm thế kia mà bảo tâm tình không tốt ư? Không tin nổi!

Thành Công gọi hai phần kem, phần của Gia Hàng là xôi xoài, phần của Phàm Phàm là quả bóng socola.

Gia Hàng không thích ngọt, món ăn nguội này là xoài dùng kèm với nếp ngâm trong nước cốt dừa đã hòa tan đường và muối, phía trên trang trí thêm hạt mè nướng vàng ươm. Xôi xoài khác những món điểm tâm

ngọt mùa hè thông thường ở chỗ, nó có ngọt ngào của hoa quả, thơm mát của nước dừa và ấm áp của gạo nếp.

Lần đầu tiên Gia Hàng ăn món này, ngay miếng đầu tiên cô đã rất thích. “Thủ trưởng, không phải kem nào cũng lạnh đâu, có cả kem ấm nữa!”

Trác Thiệu Hoa không hé răng nói một câu.

Thành Công cảm hận trợn mắt nhìn trần nhà. Đang trong kỳ kinh nguyệt mà ăn kem được sao, anh đây khổ tâm suy nghĩ lắm đấy, có biết không đồ heo dầm? Dù gì anh ta cũng là chuyên gia phụ khoa, nhìn chút thần sắc của heo mà cũng không chẩn được bệnh thì chẳng còn mặt mũi nào gặp mỹ nữ Giang Đông!

“Chú Thành, mau lên!” Phàm Phàm không cảm miếng, cái miệng nhỏ há ra thật lớn, giục Thành Công nuốt nhanh hơn.

Bỗng Thành Công cười hiền từ ảm áp lạ kỳ, múc một miếng kem socola đưa đến bên miệng Phàm Phàm rồi dừng lại, “Phàm Phàm, con mà gọi chú Thành là bố thì sẽ có một ly kem nữa bay đến đây ngay!” Nói đoạn, anh ta nháy mắt với cô bán hàng mặt đỏ hồng đứng phía sau quầy.

Đôi mắt đen láy của Phàm Phàm nhìn đăm đăm, hàng mi dài chớp chớp, “Bố Thành!” Nghe trong veo, vang dội và rõ ràng hết sức.

Phàm Phàm kinh ngạc, trong tay chú Thành quả nhiên hiện ra một ly kem.

Trái tim sướng rơn của Thành Công bay cao đến mấy tầng mây, khéo mắt liếc trộm hai người đối diện. Một người chuyên chú ăn xôi, một người chuyên chú trầm tư, giống như ra vẻ không nghe không biết.

Anh ta cười đắc ý. Phàm Phàm nghiêng đầu, đột nhiên láu lỉnh nói: “Chú Thành, chú gọi Phàm Phàm là bố, chúng ta chơi nữa!”

Thành Công tự vác đá đập chân mình. Anh ta ghen hòng nhìn Phàm Phàm trân trối, thẳng nhỏ lòng tham không đáy này là con cái nhà ai?

‘Phụt’, Gia Hàng phun xôi khắp bàn, cô vừa ho sặc sụa vừa xin lỗi, “Vô ý quá, bị sặc!” Nhóc thối thật không làm người ta thất vọng, đã bảo là năng lực tiếp thu của cu cậu siêu đẳng cơ mà.

Trác Thiệu Hoa vỗ nhẹ lưng cô, “Nói em ăn chậm chút mà không chịu nghe gì cả!”

Lúc tạm biệt, Gia Hàng nhắc nhở Thành Công như bạn bè thân thiết rằng, lần sau đừng ham lên mặt dạy đời, không phải ai cũng làm thần tượng được đâu. Thành Công mặt mũi âm u xám xịt, chẳng ừ chẳng hừ.

Trác Thiệu Hoa vỗ vỗ vai anh ta nói: “Đừng để bụng lời trẻ nhỏ ngây thơ, tôi vẫn xem cậu là bạn.”

Phàm Phàm ăn uống no đủ, không chịu để cho người nào đó ôm, tay này nắm tay ba, tay kia nắm tay mẹ, hiếu động chạy ra ngoài.

Thành Công nghiêng răng, nghiêng răng... nghiêng tới nỗi rách môi. Thù này không trả không phải quân tử, anh ta lập lời thề, từ mùa đông này đến mùa xuân sang năm dứt khoát dứt khoát phải ‘cưới’ một lần. Bởi vì bóng lưng gia đình ba người kia để lại cho anh ta quá nhức mắt.

Tâm tình Thành Công vốn đã khó ở, giờ lại phải chịu tổn thất nghiêm trọng đến thế, nên khi anh ta vào bệnh viện, các y tá trực ban đều quay đi rùng mình ớn lạnh.

Bác sĩ gây mê tiêm thuốc mê cho ngôi sao, Thành Công bảo chồng ngôi sao ký tên vào đơn phẫu thuật. Ngôi sao bên lên nói với Thành Công: “Bác sĩ, anh nhất định phải mổ cho tôi thành công nha, nhớ khâu miệng vết mổ thật đẹp nhen, sau này tôi còn phải mặc đồ dạ hội, mặc đồ bơi nữa đó.”

“Thêu đóa hoa bên trên được không?” Thành Công vô cảm nhìn cô nàng.

Ngôi sao ngệt mặt ra, tủi thân nhìn ông chồng già.

Ông chồng lấy một tờ chi phiếu từ trong lồng ngực ra đưa cho Thành Công, “Bác sĩ Thành, cậu ra giá đi.”

Thành Công không hận đời đen bạc, nhưng anh ta nhìn không lọt mắt bộ mặt của những kẻ nhà giàu mới nổi chuyên xem tiền là công cụ san bằng mọi thứ trên đời. “Chỗ chúng tôi là bệnh viện tổng hợp, không phải bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ, trước khi vào đây anh chị có thấy rõ không?”

Mặt ngời sao xinh đẹp đỏ bừng, “Chúng tôi... tin tưởng tay nghề bác sĩ Thành mà.”

Thành Công nhún nhún vai: “Tốt nhất là nên tin tưởng. Bác sĩ chỉ có thể bảo đảm bệnh nhân bình an vô sự, không thể hứa hẹn làm cho bệnh nhân xinh đẹp được đến đâu. Không có ý kiến, ký tên! Có ý kiến, chuyển viện ngay lập tức!”

Anh ta liếc mắt ra hiệu với bác sĩ gây mê rồi ngênh ngang rời đi.

Ca mổ thành công tốt đẹp, vận mệnh ngôi sao này đúng là đỏ, sinh đôi, ông chồng ở ngoài phòng sinh khóc thống thiết. Hai bà vợ trước sinh cho ông ta một cô tiểu thư. Lần này, quyết tâm ly hôn của ông ta càng thêm mạnh mẽ.

Rửa mặt sữa soạn xong xuôi, Thành Công xem đồng hồ thấy đã sắp bốn giờ, chẳng mấy chốc mặt trời sẽ ló dạng. Cái dạ dày đình công lại bắt đầu trở chứng, anh ta vào nhà vệ sinh nôn khan một lúc lâu, mồ hôi lạnh chảy đầy trán giống như phụ nữ có thai thời kỳ đầu. Anh ta rất muốn ăn chút cháo loãng, ấm ấm, để xoa dịu cái dạ dày trống rỗng. Giờ này, căn tin bệnh viện vẫn chưa mở cửa. Bên ngoài nhà ăn thì đúng lúc đang vào đợt kiểm tra văn minh đô thị, phần lớn quán ăn đều đóng cửa. Đứng trên hành lang phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy tẻ lẽ vài ngọn đèn cho người ta cảm giác mái ấm gia đình.

Anh ta xuống lầu, không cam tâm, lại đi rảo một vòng. Bên phòng cấp cứu cũng chưa ăn, bác sĩ, y tá đều tranh thủ thời gian ngủ bù. Ngang qua phòng thuốc bắc, anh ta nhìn vào trong, thăm nghĩ đợi trời sáng sẽ tìm người lấy thuốc tái tạo da và lưu thông máu huyết cho con heo kia. Cô nhóc đó rõ ràng bộ dạng không xấu, vậy mà lại không biết giữ gìn cẩn thận, chỉ giỏi khiến người khác lo lắng.

“Bác sĩ?” Một bóng người chạy vào lối đi nhỏ tối nhờ nhờ, bàn tay ẩm ướt túm lấy góc áo blouse trắng của Thành Công.

Thành Công vượt lên trên, nắm góc áo giật lại, “Đi về phía trước mười thước rồi quẹo trái là gặp phòng cấp cứu.”

Cánh tay kia lại ngoan cố duỗi ra, run rẩy sợ sệt, “Anh là đại bác sĩ!”

Đáng khen thay cho cách nói mới mẻ độc đáo, bác sĩ mà còn phân biệt đại với tiểu? Đến lúc này Thành Công mới để ý liếc nhìn người kia một cái. Vừa nhìn xong, anh ta ngay tức thì bước nhanh hơn.

“Bác sĩ, bác sĩ!” Người nọ theo anh ta như hình với bóng. “Bệnh của tôi rất nặng, tiểu bác sĩ không chữa được. Anh phải cứu, cứu tôi!”

“Tôi đã hết giờ làm rồi.” Thành Công không buồn ngoảnh đầu lại.

Lần này đổi lại là cánh tay anh ta bị níu chặt, người nọ dùng hết sức lực cơ thể, khiến Thành Công không thể không quay ra sau. “Rất cuộc cô muốn cái gì?” Thành Công cau bần, xằng giọng.

Người đó vẫn không nhìn Thành Công, môi run run, “Bác sĩ, anh nên biết, quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân rất chặt chẽ, tôi... không dám cam đoan sẽ không gây ra chuyện gì đâu.”

Ồ hay, lại còn uy hiếp nữa đấy.

“Anh không thể thấy chết mà không cứu được.” Dừng khí giống như cơn gió bay xa tít mù, giọng nói thấp hẳn, sức lực cũng yếu đi, hai chân mềm nhũn, ngồi thụp xuống đất rầm rứt nức nở.

Thành Công bắt lực nhắm chặt mắt. Có lẽ đây là một loại duyên phận, trước kia đã chạm mặt ‘quý nhân’ lúc mấy bay trẻ giờ, hôm nay lại chạm mặt nhau ngay trong buổi trực ca đêm hiem hơi. “Nói đi, Thiện Duy Nhất, chính xác là cô bị bệnh gì?”

4.5

Thiện Duy Nhất có cảm giác mình bị ung thư, ung thư dạ dày!

Buồn nôn, ói mửa, trướng bụng, chán ăn, bụng trên đau râm ran. Ban đầu cô nàng không thèm để ý, cứ nghĩ rằng chịu một chút sẽ qua khỏi. Nào ngờ thời gian gần đây bệnh phát tác liên tục, đêm nay thật sự không cầm cự nổi. Lên mạng tra cứu, phát hiện triệu chứng bệnh của mình cực kỳ giống ung thư dạ dày, cô nàng choáng váng cả người. “Trên mạng nói, các loại trạng thái tâm lý tiêu cực như áp lực, cô đơn, nhớ nhung, căng thẳng hay giận hờn ai đó... nếu kéo dài quá lâu sẽ làm tăng nguy cơ ung thư dạ dày. Tôi... tình trạng hiện tại của tôi cũng giống hệt như vậy.”

Thành Công lau trán, nhẩn nại nghe cô nàng nói hết. Dạ dày lại đau quặn lên từng cơn, anh ta nuốt mạnh hai ngụm nước bọt, đầu ngón chân run run, “Ừm, nghe cũng có lý đấy. Thế trên mạng không chỉ cô bước tiếp theo nên chữa trị thế nào à?”

“Có, điều trị bằng phẫu thuật, điều trị bằng hóa chất, điều trị bằng phóng xạ, điều trị bằng Đông y, điều trị bằng nhiều phương pháp tổng hợp!” Thiện Duy Nhất kể vanh vách không sót một chữ.

“Cô chọn cách nào?” Thành Công chậm rãi đứng lên.

Hai mắt Thiện Duy Nhất tròn tròn, cô cho là mình nghe lầm, không phải việc này nên theo chủ trương của bác sĩ sao? “Tôi xin nghe theo bác sĩ!”

“Ai bảo cô đến tìm tôi?” Thành Công tiến lên một bước, áp sát mặt mình vào mặt Thiện Duy Nhất. Cô nàng chắc cũng làm tăng ca đêm, quầng mắt đen sạm, da mặt vàng vọt như nến. Cô nàng mặc bộ đồng phục lao động màu xanh lam đặc trưng của công nhân sửa chữa, phía trước ngực trái in bốn chữ: Máy lạnh bốn mùa. Anh ta lục tìm trong trí nhớ mơ hồ, hình như lần trước cô nàng nói làm nhân viên chạy vặt trong văn phòng, đổi nghề rồi sao?

Thiện Duy Nhất khiếp sợ rụt người về phía sau, “Y tá phòng cấp cứu nói bác sĩ mới ra ngoài, bảo tôi tự đi gọi, tôi rụt theo, thấy một cái bóng trắng...”

Thành Công vỗ tay ‘bốp’ một cái, rõ rồi. Cô nàng không biết anh ta là ai, đương nhiên càng không nhớ chuyện cô nàng từng xối Sprite lên khắp người anh ta.

“Bác sĩ, bệnh tôi nghiêm trọng lắm phải không?” Thiện Duy Nhất khẩn trương, “Có cần báo cho người nhà tôi biết không?”

“Cô ở đâu?” Thành Công cởi áo blouse trắng, lấy ví cầm tay trong ngăn kéo ra.

“Đi mười phút là tới liền. Cũng vì gần nên tôi mới đến chỗ này khám bệnh. Chứ thiệt tình ở đây thu phí mắc quá chùng.”

Thành Công tắt chiếc máy điều hòa đã làm việc suốt đêm rồi mở cửa sổ. Bầu trời phía Đông bàng bạc sáng, cơn gió sớm len qua ngọn cây thổi vào phòng không khí mát lạnh dịu nhẹ. Dưới lầu, cây ngô đồng Pháp cành lá ngát xanh, phiến lá xù xì như đê nặng lên tầng sương mù mỏng tang khiến từng đường vân trên lá đều trở nên rõ ràng sắc nét.

Buổi sớm mai đẹp trời như thế, không khí thanh khiết như thế, anh ta đáng nhẽ đã về nhà, tắm gội ăn uống ngon lành, rồi lên giường ngủ bù một giấc. Thế nhưng cái cô Thiện Duy Nhất này lại làm nhiều loạn hết thấy. Một cảm giác cảm tức vô hình lan dần từ sống lưng lên đến sau cần cổ anh ta.

“Bác sĩ ơi, sao... sao anh không nói gì vậy?” Anh ta im lặng như tờ khiến trái tim bất an của Thiện Duy Nhất càng thêm khủng hoảng.

Với tay trái lấy cây bút máy, Thành Công quay lưng lại nhìn Thiện Duy Nhất. “Cô ở cùng với ai?”

“Anh tôi không cho tôi thuê nhà chung với ai hết, tôi chỉ ở có một mình thôi.”

Thành Công mặt không biến sắc, “Ồ, ra thế! Qua lời kể của cô, tôi cảm thấy có thể đổi một cách thức trị liệu khác cho cô, không cần nằm viện, cũng không cần tốn tiền, nhưng cần cô phải ngoan ngoãn phối hợp.”

Thiện Duy Nhất thiếu điều khom lưng chấp tay vái lạy, “Dạ được, được ạ, chỉ cần chữa được bệnh, phương thức nào tôi cũng phối hợp hết.”

“Biết nấu cháo chứ?”

Thiện Dục Nhất kinh ngạc há hốc miệng.

“Bây giờ chúng ta đến nhà thuê của cô. Chúng ta nhất định phải ăn một bữa no nê, có vậy mới đủ sức lực đối mặt với những chuyện bất trắc trong cuộc sống. Ăn xong tôi sẽ viết phương thuốc cho cô. À, cô không cần lo lắng nhé, tôi là bác sĩ, y đức tuy không cao nhưng vẫn có. Đang ban ngày ban mặt, cô có thể thoải mái mở cửa. Có việc gì thì cứ la lên cho người ngoài nghe.”

Thiện Dục Nhất đỏ bừng mặt, “Tôi... không phải tôi không tín nhiệm bác sĩ...” Nhưng tại sao phải đến nhà cô mới được?

“Tôi họ Thành.”

“Cám ơn bác sĩ Thành.”

“Tôi mà đói thì đầu óc sẽ không tỉnh táo, không thể chẩn đoán bệnh chính xác cho cô được. Nếu việc này làm cô khó xử, thì thôi vậy, tôi cũng hiểu mà, hôm khác cô lại đến vậy!” Thành Công ném bút nghe cái cạch, cười quỵn rũ, đưa tay làm động tác tiễn khách.

“Không... không hề khó xử, một chút cũng không ạ.” Tiếng nói Thiện Dục Nhất càng lúc càng lí nhí, cô nàng rụt rè, e sợ cười lấy lòng.

“Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi!”

Lần này nụ cười của Thiện Dục Nhất tràn đầy cảm kích.

Quả thật không xa, ra cổng bệnh viện, đi ngang qua siêu thị nhỏ và cửa hàng hoa quả tươi, cuối cùng rẽ vào ngõ nhỏ là đến một tiểu khu không tên. Ở đó có dãy nhà cũ kỹ với góc tường phủ kín rêu xanh. Màu sơn tường trắng xanh ban đầu đã tàn phai nhan sắc từ lâu, thay vào đó là lốm đốm trắng đen như vết đồi mồi trên gương mặt cụ già.

“Tôi ở lầu ba!” Thiện Dục Nhất quay người lại cúi gằm mặt, cô băn khoăn không biết Thành Công có thật sự muốn đi lên hay không.

Thành Công gật đầu, bảo cô tiếp tục dẫn đường.

Khi Thiện Dục Nhất khom lưng bước lên cầu thang, xương bả vai cô nhô lên rõ rệt dưới lớp quần áo. Nhìn từ phía sau, trông cô như một cô học trò trung học còi cọc chậm lớn. Cuộc sống khó khăn thế ư? Thành Công chau mày.

Cửa vừa mở, Thành Công thoải mái hít thật sâu một hơi. Tuy cô nàng Thiện Dục Nhất rất ngốc nghếch rất khờ khạo nhưng lại là một cô gái chịu khó, cần mẫn. Phòng trọ nhỏ ba mươi mét vuông được sắp xếp ngăn nắp, tinh tươm, mỗi một góc ngách đều được trưng dụng tối đa. Những vật dụng gia đình thô kệch kết hợp với mấy miếng vải cắt may đơn giản bỗng chốc trở nên thú vị, lạ mắt hơn hẳn.

Nhưng thứ khiến Thành Công thật sự ngạc nhiên chính là mấy chậu thực vật trồng ngoài ban công, không phải hoa, cũng không phải cỏ, mà lại là rau dưa. Mỗi chậu đều dùng cành trúc nhỏ làm giá để thân cây mọc leo lên. Một chậu trồng cây cà chua nhỏ, quả đỏ hồng sum suê đầy cành. Một chậu trồng dưa leo, trên thân trái dưa màu xanh còn đọng vài giọt sương đêm, trong ánh nắng mai, màu xanh ấy mơn mẩn mượt mát không thể tả.

Ừ. Thành Công vô cùng xấu hổ vì nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của chính mình.

Anh ta lia mắt thật nhanh qua nhà bếp, Thiện Dục Nhất đang bận rộn bên bồn rửa chén. Sau vồn vện một giây đồng hồ do dự, anh ta thò tay bứt một trái dưa leo rồi lấy khăn tay chùi chùi. Anh ta tin tưởng tuyệt đối rằng đây là thực phẩm hữu cơ, sương sớm tuy dính chút bụi bặm nhưng nước máy cũng có sạch sẽ hơn đâu. Huống chi khi con người ta đang đói bụng muốn ngắt xỉu thì chẳng hơi sức nào cần đắn đo so đo.

“Anh... hái dưa leo á?” Thiện Dục Nhất cảm điện nôi cơm điện, vung vẩy tay đi ra từ nhà bếp, không dám tin vào mắt mình.

Thành Công nhìn trái dưa leo cắn được một nửa, nói thật lòng thì, mùi vị ngon hơn hàng siêu thị một chút. “Ừm!” Anh ta không phủ nhận, chứng cứ phạm tội ngay trên tay còn gì!

Thiện Duy Nhất đau lòng chạy đến, sờ sờ trái dưa leo, rưng rưng sắp khóc, “Tụi nó còn chưa kịp lớn.”

“Thế lớn lên rồi thì cô định dùng làm mẫu vật xét nghiệm à?”

“Không phải.”

Thành Công ‘à’ lên một tiếng rồi chỉ sau hai lần cắn, anh ta đã giải quyết sạch sẽ phần còn lại của trái dưa, “Vậy cô cứ giả vờ như bây giờ nó đã lớn lắm rồi, chẳng nào thì vận mệnh chẳng giống nhau.”

“Sao giống được chứ.” Thiện Duy Nhất tích cực tròn mắt. “Tôi trồng thí nghiệm mấy lần mới thành công đó, tôi muốn ghi lại quá trình lớn lên của nó, chụp ảnh rồi đăng lên blog tôi.”

Thành Công đánh giá Thiện Duy Nhất bằng cái nhìn hoàn toàn mới, “Hóa ra cô còn nghiện blog nữa cơ đấy.”

Lỗ tai nhỏ của Thiện Duy Nhất đỏ ửng, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên vẻ tự tin hiếm thấy, “Tôi không sành chơi quá đâu.”

“Cô thích nông nghiệp à?” Thành Công chậm rãi dời tầm mắt sang cây cà chua nhỏ trông khá ra dáng.

Như gặp được tri âm tri kỷ, cô nàng Thiện Duy Nhất kích động đến nỗi tiếng nói cũng run rẩy, “Đúng thế, tôi thích nhất là xem chương trình nông nghiệp của đài CCTV7. Chương trình đó có dạy cách vun bón cây ăn quả, trồng trọt rau dưa... Vào mùa hè, nho nặng trĩu cành, cách màn hình vẫn ngửi được hương thơm ngọt lịm; táo chín cây thì từng quả từng quả đỏ rực, tôi xem thèm nuốt nước miếng. Có cả dâu, lê, sơn tra nữa, mọc khắp núi đồi, nhìn đẹp ời là đẹp, đẹp tới mức làm người ta muốn ca hát, vẽ tranh...”

Bùm! Trong bếp đột ngột vọng ra tiếng nổ vang nhà.

Thành Công nhìn Thiện Duy Nhất, cô nàng bụm miệng, vẻ mặt hốt hoảng.

Sau một giây, Thành Công chạy vọt vào nhà bếp. Cửa lò vi sóng mở toang, vỏ trứng, lòng trắng, lòng đỏ, văng tung tóe từ trong ra ngoài.

“Cô luộc trứng gà bằng lò vi sóng hả?” Thành Công hỏi.

“Tại tôi thấy... ăn cháo không đủ dinh dưỡng, nên định nấu thêm quả trứng. Ban đầu định chiên, nhưng... tôi không thể để anh ở một mình lâu quá, với lại cũng muốn bớt việc, thế là tôi...”

“Cô thật sự hết thuốc chữa rồi!” Thành Công nổi đóa vung tay, lớn tiếng rít gào. Vỏ trứng gặp nóng sẽ giãn nở và phát nổ, đây là chuyện hết sức nguy hiểm. Kiến thức phổ thông đơn giản như vậy kẻ ngu nào cũng biết.

Thiện Duy Nhất vịn khung cửa, mặt xám như tro tàn. “Bệnh tôi nghiêm trọng đến thế ư?”

“Chính xác đấy, bệnh thời kỳ cuối, thần tiên cũng không cứu sống nổi.” Thành Công nghiêng răng ken két.

Thiện Duy Nhất lặng thinh nhìn anh ta, gắng gượng chớp mắt mấy cái, cuối cùng cả người mềm nhũn ngã xuống đất ngất xỉu.

4.6

Buổi sáng nay đã định trước là sẽ hỗn loạn nên thời gian vì thế cũng dài hơn vốn dĩ.

Họ lại quay về phòng cấp cứu.

Thành Công chán nản nhìn Thiện Duy Nhất mặt mũi nhợt nhạt ngồi tách biệt trong góc, dáng lưng cô thẳng tắp, hai đầu gối khép lại, vẻ bề ngoài căng thẳng ấy cất giấu đằng sau nó cả một sự mạnh mẽ, kiên cường. Cô nàng hẳn nhận ra anh ta nhìn mình chăm chú, nhưng không nhìn đáp lại. Chắc chắn trong quyển từ điển cuộc sống đã chẳng dày bao nhiêu lại còn thiếu thốn từ ngữ của cô nàng, anh ta đáng phải liệt vào danh mục ‘kẻ xấu’.

“Cậu thất đức quá thất đức quá, người ta chỉ bị viêm dạ dày mãn tính mà lại bị cậu phán thành ung thư dạ dày, nhìn xem, dọa người ta sợ phát khiếp rồi đấy.” Bác sĩ cấp cứu bận rộn cả đêm đưa anh ta hai gói thuốc, khó có cơ hội tóm đuôi Thành Công nên sẵn dịp chế nhạo luôn thể.

Thành Công cảm hận nghiêng rằng, “Đừng nghi ngờ trình độ của tôi, tôi chưa nói cái gì cả.”

“Ồ, thế ra quản lý Thành định làm Lôi Phong* một lần ư? Ha ha, kể cậu nghe chuyện cười này này. Một em đi toilet, ngồi xuống rồi mới phát hiện không có giấy vệ sinh, đang lo sốt vó thì có hai tờ giấy nhét vào dưới vách ngăn. Cô em phát hoảng, hỏi: Ai? Gã đàn ông đối diện trả lời: Lôi Phong!”

(*) Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng và nhân dân Trung Quốc. Anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là “noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong”.

“Đi đi, đi đi, lâu rồi không đánh răng phải không, thối quá!” Thành Công đám bác sĩ cấp cứu một đám, cười vui vẻ.

Một lát sau bác sĩ cấp cứu thu dọn đồ đạc rồi tan ca về nhà, Thành Công cũng đưa Thiện Duy Nhất ra ngoài. Anh ta dặn cô uống thuốc theo hướng dẫn sử dụng ghi trên gói thuốc, không được ăn nhiều, cũng không được bỏ ăn. Sau đó cô nàng đi về phía cổng, anh ta đi về phía bãi đỗ xe. Họ đi hai phương hướng ngược nhau, khoảng cách càng lúc càng xa.

Lúc Thành Công lái xe ra khỏi cổng thì anh ta nhìn thấy Thiện Duy Nhất đứng tựa vào một cây đại thụ ven đường ngẩng cao đầu, khép chặt mắt. Gương mặt cô nàng nửa mờ nửa tỏ dưới ánh nắng vàng phai đầu ngày chiếu xuyên qua kẽ lá. Cô nàng vừa như đang hít vào thật sâu không khí sớm mai trong lành, lại vừa như đang bùi ngùi xúc động vì mình tìm được đường sống từ cõi chết.

Lúc này đây đứng ra Thành Công nên đạp chân ga, phóng xe vụt qua trước mặt Thiện Duy Nhất. Thế nhưng, chân anh ta hình như không nghe theo điều khiển. Anh ta siết chặt rồi buông phắt đôi tay nắm vô lăng, tắt máy, mở cửa xuống xe. Xét về mặt đạo đức, anh ta nợ cô vài lời giải thích.

Thế là khi mở mắt ra, Thiện Duy Nhất lại đối diện với gương mặt đẹp trai phóng đại của Thành Công lần nữa. Cô ôm chầm lấy cái cây theo phản xạ có điều kiện.

Khóe mắt cô nàng ước ướn, trên hàng mi vẫn còn vương giọt nước mắt không kịp che giấu.

Thành Công sợ run khi phát hiện bỗng dưng mình lại cảm thấy tội lỗi như một thằng điên, “Chuyện đó... tôi nói này, không phải tôi cố ý dọa cô, vì dạ dày tôi cũng không tốt nên nghe cô kể triệu chứng bệnh là tôi nhận ra ngay. Tôi... thật ra muốn đợi ăn sáng xong rồi giải thích tường tận cho cô nghe.” Cảm giác bức bối, bất lực lại bùng lên, tại sao nghe kiểu gì cũng giống ngụy biện thế này? “Chính xác là như thế đấy! Thuốc đau dạ dày này lúc nào đau quá thì uống hai viên. Nhưng trong thuốc luôn có ba phần độc hại, tôi không khuyến khích cô uống thuốc, cô nên cố gắng điều chỉnh lại thói quen ăn uống. Bệnh đau dạ dày là mãn tính, thuốc tốt cách mấy cũng không thể chữa dứt điểm, liệu pháp ẩm thực là tốt nhất. Cô ăn uống không có giờ giấc cố định à?”

Thiện Duy Nhất buông thân cây ra, hai tay nắm sau lưng, ánh mắt rơi trên đầu ngón chân, “Bây giờ đang vào mùa máy điều hòa bán chạy nhất, bộ phận dịch vụ hậu mãi bận rộn nhất, vừa giao hàng, lại vừa lắp đặt, sửa chữa, hóa đơn chất cao như núi, không được đi mà phải chạy...”

“Cho nên cô tiết kiệm luôn cả tiền cơm chứ gì?” Mỗi lần đối thoại với Thiện Duy Nhất, Thành Công không hiểu tại sao giọng nói mình thường cao vút lên tới quãng tám.

“Tôi chỉ muốn làm việc thật chăm chỉ, ổn định ở một chỗ lâu lâu chút. Không cày cầy thì làm sao thu hoạch được. Bác Kinh nóng thế này nếu lại mất việc nữa thì cuộc sống sẽ khó khăn lắm.”

“Thứ công việc ngu ngốc này có gì tốt mà phải quý trọng! Tìm đâu chả thấy!” Mới vừa quát tháo xong, Thành Công ngay lập tức hối hận, anh ta giả bộ ho khan, chuyển từ hung dữ sang hòa nhã, “Đàn ông mới cần phải ra ngoài dốc sức làm việc, con gái như cô nên ở gần cha mẹ thì tốt hơn, sẵn tiện có người chăm sóc.”

“Nhưng có công việc nào không khổ cực đâu, dạ dày bác sĩ Thành cũng không tốt, đừng cố sức làm ca đêm nữa.”

Thành Công nở nụ cười, câu phản biện của Thiện Duy Nhất khiến tâm tình anh ta tốt lên một cách lạ lùng, cơn đau dạ dày dường như cũng biến mất. Oan gia quả thật nên giải không nên kết. “Đúng rồi, đúng rồi, cũng không dễ dàng gì. Cô ra nhà sách mua cuốn thực đơn bồi dưỡng dạ dày, có thời gian nhớ làm theo. Lần sau bị bệnh phải tới bệnh viện kiểm tra, đừng lên mạng, vô dụng thôi, cô sẽ không chết vì bệnh mà là chết vì sợ đấy.”

“Cám ơn bác sĩ Thành.” Tăng đá lớn trong lòng được trút bỏ, vẻ kinh hãi, nơm nớp lo sợ cũng không còn, giờ phút này trên gương mặt cô gái trẻ là nụ cười tươi tắn, bên lên như đóa hoa khê khàng hé nở đón mùa xuân về.

Thành Công phóng như bay về nhà, suốt quãng đường lòng vui phơi phới.

Thành Công có nhà thuê ở ngoài, bà Thành rầy la bảo nhà cửa quá yên tĩnh, yêu cầu anh ta trong tuần phải về nhà một hai ngày. Bà Thành trước làm việc tại thư viện, bây giờ đang trong thời kì nghỉ hưu nữa vời, lấy hoa cỏ và yoga tô điểm cho cuộc sống thêm phong phú. Đạo trước nhà Thành Công và nhà ông Trác Minh cùng ở trong một con phố nhỏ. Vì bà Thành và Thành Vĩ không thích tứ hợp viện nên bí thư Thành đã dời nhà đến ngôi biệt thự sân vườn kiểu Gothic. Trước giải phóng, ngôi biệt thự lâu đời này là nơi ở của một vị tu sĩ người Đức, ông yêu thích nghề làm vườn nên chăm sóc vườn hoa rất kỳ công, bốn mùa xuân hạ thu đông là bốn cảnh đẹp khác nhau. Khi cuộc cách mạng văn hóa nổ ra thì nơi này như một kỳ tích, không hề bị hư hại dù chỉ một góc nhỏ. Bà Âu Xán mê mẩn vườn hoa giống vậy, không dưới một lần bà nhắc khéo ông Trác Minh về ý muốn chuyển nhà. Ông Trác Minh thì lại thích tứ hợp viện, và nay ông càng có thêm lý do để thích nó. Ông nói, Phàm Phàm quá nhỏ, chạy nhảy nghịch ngợm khắp trong nhà ngoài sân, nếu có bậc thang sẽ rất nguy hiểm. Bà Âu Xán nghe xong, từ đó trở đi không nhắc đến chuyện này nữa. Bà là người thông minh, biết chừng biết mực.

Trong nhà có khách, lại là khách quý. Chỉ có khách quý, bà Thành mới nhiệt tình dẫn đi tham quan và sẵn lòng giới thiệu cặn kẽ về vườn hoa của bà.

“Đây là dì Lưu, đây là con gái dì, Thượng Giai, học thạc sĩ tâm lý ở Anh, đang về nước nghỉ hè.” Bà Thành đứng dưới tàng cây đâm bụi gọi Thành Công lại.

Lá cây không mấy may hư hao trong ánh mặt trời hứa hẹn chói chang cả ngày dài. Trước mắt Thành Công lập lòe đom đóm, anh ta miễn cưỡng đứng một lúc, lễ độ chào hỏi vài câu rồi lĩnh vào nhà.

“Bình thường sắc mặt không như thế, tại có ca giải phẫu gấp, bận rộn cả đêm nên mệt quá ấy mà!” Bà Thành nói.

“Vâng vâng, tuổi không còn trẻ nhưng vẫn đẹp trai lắm. Con cảm thấy thế nào, Giai Giai?” Dì Lưu hỏi.

Thành Công cởi phăng đôi giày da trên chân, xoa thái dương, chạy huỳnh huyếch lên lầu. Tắm tấp xong, anh ta gạt chuyện dạ dày sang bên, lên giường ngủ trước. Vừa nhắm mắt lại thì dì giúp việc gõ cửa nói anh ta nghỉ ngơi một chút rồi xuống lầu tiếp khách.

Chưa đầy nửa giờ sau, bà Thành đã đích thân lên lầu thúc giục: “Thanh niên trai tráng, một hai đêm không ngủ có gì to tát đâu chứ.”

Thành Công là cậu con trai hiếu thảo, không muốn mẹ phải khó xử, anh ta thay bộ quần áo mặc ở nhà rồi đi xuống lầu. Bề ngoài văn nhả, lịch thiệp, trí thức, nhưng kỳ thực trong lòng lửa giận sôi sục. Từ bao giờ Thành Công này đã lụn bại thành món hàng theo mùa cần phải đại hạ giá thế kia?

Thượng Giai ngồi đối diện anh ta. Không đẹp, chẳng xấu, ném vào đám đông không chìm quá nhanh, nhưng cũng không nổi quá lâu. Nếu cố gắng tìm ra ưu điểm thì chính anh ta cũng cảm thấy cô nàng không tệ lắm. Từ lúc cô nàng vào nhà, cái cằm nhọn luôn ngẩng cao, khóe mắt bắt di bắt dịch, nhìn thứ gì cũng đứng đưng.

“Tôi còn trông cả chậu hoa lan nữa, trong nhà kính ấy.” Ngồi chưa ấm chỗ, bà Thành đã kiếm cớ rủ rê dì Lưu tránh đi chỗ khác.

Thành Công phì cười, mẹ anh ta xem phim Hàn quá nhiều nên cứ thích suy diễn đời thành kịch. Một tay cầm ly trà, một tay khoát lên thành sofa, hai chân bắt chéo, anh ta dùng đôi mắt hẹp dài sắc bén đánh giá Thượng Giai. Anh ta muốn xem khả năng chịu đựng áp lực tâm lý của cô nàng mạnh đến mức nào.

Ban đầu Thượng Giai còn cố gắng duy trì được sự bình tĩnh, nhưng chỉ chốc lát sau, màu đỏ ửng bắt đầu lan dần từ lỗ tai, xuống đến cổ, rồi choán hết cả khuôn mặt cô nàng, cuối cùng tay chân cô nàng cũng cứng đờ, cái cằm nhọn cúi gằm. “Mẹ nói đến thăm một người bạn, tôi cũng không biết dụng ý của mẹ.”

Thành Công cười cười khích lệ, đẩy đĩa trái cây đến trước mặt Thượng Giai. Môn tâm lý học khôn khéo hóa ra cũng không đến nỗi vô tích sự.

“Có lẽ tuổi tác hai chúng ta tương đương, hoàn cảnh gia đình cũng không cách biệt lắm, tôi thừa nhận là ngoại hình của anh vượt xa những gì tôi tưởng tượng. Nhưng tôi không thể chấp nhận chuyện anh là một bác sĩ sản phụ khoa.” Chắc vì cảm xúc dao động quá mạnh mẽ nên giọng Thượng Giai nghe hơi the thé. “Không phải tôi yêu cầu anh nhất định phải là trai tân, nhưng anh quen thuộc với thân thể phụ nữ còn hơn cả tôi, tôi cảm thấy việc này rất hoang đường, rất đáng sợ. Vì sao anh lại chọn học ngành sản phụ khoa?”

Thành Công đặt tách trà xuống, nở nụ cười nửa miệng bất cần đời, “Tất nhiên là vì muốn ngắm nhìn nhiều phụ nữ!”

“Anh...” Thượng Giai đứng bật dậy, “Thì ra anh vô liêm sỉ đến thế.”

“Thật có lỗi quá, tôi đúng là không cao thượng thật. Nhưng quen với tôi lợi lắm à, chỉ ít khám bệnh phụ khoa cũng không cần tốn tiền. Hay là cô nghĩ lại đi, nhé?”

“Anh mới bị bệnh phụ khoa đấy.” Thượng Giai xấu hổ mặt đỏ bừng bừng, mắt chớp lia lịa, cô nàng quơ lấy giấy xách, giận quá nên không sao tìm thấy cửa ra.

Thành Công lịch sự đứng lên dẫn đường cho cô nàng, “Thời tiết nước Anh không tốt lắm, cô ở đó có quen chưa?” Tên Thượng Giai, nhưng người chẳng hề ‘cao đẹp’ như tên.

(*) Thượng – cao, Giai – đẹp.

Thượng Giai héch mặt lên, xem anh ta như không khí.

Thành Công dứt hai tay vào túi quần, điệu bộ nhún vai đầy biếng nhác, “Tôi nghe nói một trăm ngàn tiểu thư, công tử con nhà giàu trong nước đang du học trái phép ở nước ngoài, có chuyện này không?”

Thượng Giai nghiến răng răng rắc, cô nàng quay đầu lại: “Anh nghĩ anh là cái thá gì, đồ kinh tởm, dâm loạn, tâm địa xấu xa!”

Thành Công dịu dàng đưa ngón trỏ chặn môi cô nàng, “Thục nữ không được mắng chửi người khác, biết không?” Chán thật, mới tranh cãi một chút đã phồng mang trợn má.

Thượng Giai hất tay anh ta ra, quay mặt về phía bãi cỏ non ọ ọ mấy lần kệ xác hình tượng thục nữ, rồi xoay người chạy thẳng một mạch như thể có nước lũ và thú dữ rượt đuổi phía sau.

Thành Công nheo mắt ngược nhìn vàng mặt trời chói lòa trên không trung. Ánh sáng gắt gao rơi vào mắt đến nhức nhối, anh ta cúi đầu, phải mất một lúc lâu thích ứng mới nhìn thấy rõ bụi hoa thược dược nở xòe ngay cạnh chân mình. Trong cánh hoa to lớn có con ong đang đậu, nó lộ đầu ra nhìn đảo đảo, lượn một vòng quanh nhụy hoa rồi ngừng hẳn lại.

Thành Công bắt con ong lên, ném nó vào khoảng không.

Con ong vỗ cánh, bay vòng vòng trên không trung rồi lại chậm rãi đáp xuống nhụy hoa.

Ngủ! Thành Công thấp giọng mắng, rồi trở vào nhà hưởng thụ hơi mát.

Không đạt được ý nguyện, tâm trạng bà Thành rất khó chịu. “Thật sự rất xứng đôi, hai đứa đều là bác sĩ, bằng tuổi nhau, có tiếng nói chung, hai gia đình lại quen thuộc, cái gì cũng tốt cả!”

Thành Công ầm ức nói: “Mẹ à, mẹ tìm cho con thì cũng phải tìm người đẹp đẹp chứ, cô ta không đẹp bằng một góc mẹ.”

Bà Thành không biết làm sao ngoài cười dung túng, “Biết rồi, chuyện của con mẹ không bao giờ nhúng tay vào nữa.”

Thành Công ôm mẹ một cái thật thắm thiết, “Mẹ muốn tìm con dâu đấy à, cứ giao hết cho con.”

Nghỉ trưa cũng không được yên thân. Bệnh viện gọi điện đến nói ngôi sao kia bị đau, gào thét to đến nỗi y tá sợ khiếp vía, bảo Thành Công vào gấp xem tình hình thế nào.

Thành Công tức giận trả lời: “Cô ta gào thét thì tiêm cho cô ta thuốc calm miệng đi.”

Quản lý cười ha hả, “Quản lý Thành, cậu cứ vào bệnh viện một chuyến đi mà!”

Thành Công hùng hổ rời giường. Trên đường đi, không biết có phải vì tâm tình bị khuấy động bởi lời nói của Thượng Giai hay không, anh ta thật sự suy nghĩ về nguyên nhân vì sao mình chọn làm bác sĩ sản phụ khoa. Nguyên nhân chẳng có gì lớn lao, chính vì anh ta thích khiêu chiến, thích làm chuyện người khác không dám làm, không muốn đi con đường tầm thường, muốn trở thành người ưu việt, xuất sắc. Sau mỗi lần ra khỏi phòng giải phẫu hoặc làm yên lòng một bệnh nhân xấu hổ, sẽ có chút cảm giác thành tựu, nhưng cũng có lúc, sẽ chỉ cảm thấy bất lực nặng nề.

Lời nói của Thượng Giai đại diện cho tâm lý của phần lớn phụ nữ, một người đàn ông hiểu thân thể mình còn hơn cả mình quả thực vô cùng đáng sợ. Mặc dù xã hội ngày nay đã phát triển đến mức ra đường có thể thấy thân thể sau lớp vải trắng mỏng mảnh, hoặc cứ vào web là bắt gặp ảnh nude nhan nhản, nhưng phụ nữ vẫn luôn bảo vệ nghiêm ngặt thân thể của chính mình. Bởi đó là giới hạn cuối cùng của họ. Bởi họ chỉ muốn được chia sẻ nó với người thân thiết, gần gũi nhất. Đau ốm là chuyện chẳng đáng kể. Nếu đối phương là bác sĩ nữ, đương nhiên họ sẽ thấy dễ chịu hơn phần nào.

Bằng lý trí, phụ nữ có thể dựa vào tài chữa bệnh của anh ta để thuyết phục bản thân chịu đựng cảm giác khó xử, nhưng nếu xem anh ta như bạn trai, họ cần phải có một trái tim cực kỳ khỏe mạnh.

Thành Công không nhớ rõ trước đây đã bao nhiêu lần đổi bạn gái, bao nhiêu lần ý nghĩ kết hôn từng làm anh ta lung lay, nhưng cuối cùng người rút lui không phải là anh ta, mà là họ.

Bệnh nhân không có giới tính trong con mắt bác sĩ – đạo lý này, phụ nữ hiểu. Nhưng muôn đời nay đạo lý chỉ là thứ để giảng giải cho người ngoài mà thôi.

Có một cô nàng từng đề nghị Thành Công chuyển sang nghề hành chính, gia đình cô nàng có thừa của cải, tài nguyên, mối quan hệ, Thành Công cũng có năng lực.

Thành Công cười híp mắt hỏi: Em yêu, em cảm thấy anh làm em mất mặt lắm sao?

Không phải, em chỉ cho rằng anh dùng tài năng không đúng chỗ thôi.

Tức là nếu anh vẫn kiên trì công việc này, em sẽ không yêu anh được nữa?

Tại sao lại kiên trì chứ, không lẽ anh phải làm cái nghề ấy mới sống nổi ư?

Đúng thế! Thành Công khẳng định chắc nịch.

Mối hò hẹn ngọt ngào của hai người kết thúc trong cuộc chia tay tẻ ngắt, họ không còn liên lạc, gặp lại nhau cũng như người qua đường xa lạ.

Thành Công thường hay nhớ tới một câu nói: Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Con trai bí thư Thành phải là thiếu tướng oai phong lẫm liệt, như Trác Thiệu Hoa chẳng hạn. Thế nên Thành Công trong mắt người khác chính là một kẻ lạc loài. Cũng giống như, con đường rạng rỡ ánh mặt trời không đi, lại chen chúc trên chiếc cầu độc mộc chật hẹp vậy.

Thành Công không đời nào tin những thứ bất chính, nhưng anh ta vẫn sẽ làm một kẻ lạc loài, cho dù là kẻ lạc loài bại hoại.

5. Chương 5

5.1

Tháng bảy kết thúc, tháng tám bắt đầu bằng mùa mưa tràn đầy. Có khi, nhiều ngày liền mưa dai dẳng không ngớt, cũng có khi, trong một ngày mưa đến rồi đi những mấy lần. Nước mưa không đủ dồi dào để làm mềm cái nóng ở thành phố Bắc Kinh, nhưng lại đủ để cỏ cây nảy mầm xanh tươi. Mảnh sân dì Lữ vừa quét dọn sạch sẽ mấy hôm trước, sau hai trận mưa, nơi những góc tường, kẽ hở mấy cọng cỏ non đã lại nhú lên, cạnh đó còn có cả vài cành bồ công anh.

Gia Hàng dặn dì Lữ giữ lại những cành bồ công anh ấy, đợi khi nào chúng trở hoa cô sẽ thổi cho Phàm Phàm xem.

Trong lòng Phàm Phàm đang buồn bã.

Từ dạo cá được chuyển từ vại hoa sen sang bể cá, không biết vì khí trời ngột ngạt hay là vì không thích nghi được với môi trường mới, cứ cách một ngày một đêm lại có một con nổi lên bềnh trên mặt nước, bụng lật ngược, đuôi cong queo.

Phàm Phàm nhớ như in, dì Lữ vớt một con, thím Đường chôn một con, chú Tiểu Dụ ném vào thùng rác một con, mẹ và cu cậu cùng nhặt ra trong nước một con.

$5 - 4 = 1$, không cần Gia Hàng chỉ dẫn, Phàm Phàm cũng học được phép trừ trong phạm vi số 5.

Con cá cuối cùng, thân màu đen đuôi màu đỏ, một mình ngoa du trong nước hết sức thoải mái, vui sướng. Nhưng hai ngày sau, bỗng nhiên nó trở nên rất dỗi thảm lắng, khi ăn đuôi cũng không còn dong đưa.

Gia Hàng nói nó cô đơn, muốn tìm bạn bè.

Buổi tối Gia Hàng tắm cho Phàm Phàm, bôi phấn rôm rồi bế cu cậu lên giường, lúc vén chăn ra thì thấy con cá nằm im lìm trên giường không nhúc nhích.

Phàm Phàm muốn làm bạn với nó, muốn cả hai ngủ cùng nhau.

Con cá này Trác Thiệu Hoa, Gia Hàng và Phàm Phàm cùng nhau chôn cất. Cả đêm Trác Thiệu Hoa kể chuyện ngụ ngôn, Gia Hàng hát bài Côn trùng bay hết lần này đến lần khác, thế nhưng khuôn mặt Phàm Phàm vẫn cứ buồn thiu, cu cậu mắt ngân ngấn nước đi vào giấc ngủ.

Gia Hàng kể tai Trác Thiệu Hoa thắm thì, thủ trưởng, em thấy Phàm Phàm có tố chất làm thi nhân hoặc nghệ sĩ, tình cảm dạt dào ghê cơ.

Trác Thiệu Hoa cười, không tốt sao?

Trong đầu Gia Hàng hiện lên một anh chàng tóc dài thướt, da dẻ trắng bệch như bị bệnh bạch tạng, ánh mắt buồn bã u uất. Không tốt, không tốt, cô lắc đầu như trống bỏi, Phàm Phàm là em sinh, phải giống em.

Trác Thiệu Hoa nhéo mũi cô, phát xít. Rồi anh hỏi, nếu Phàm Phàm không giống em thì em định thế nào?

Em sẽ phân rõ giới hạn với nó.

Đây chỉ là câu đùa vui giữa hai người, cười rồi xí xóa cho qua.

Để Phàm Phàm được vui vẻ, Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa dẫn Phàm Phàm đi vườn bách thú và khu vui chơi. Giữa ngày hè, không khí ở vườn bách thú không dễ chịu cho lắm, ba người đi dạo loanh quanh một lát rồi vào ngay khu vui chơi. Có điều Phàm Phàm còn quá bé, rất nhiều trò cu cậu không chơi được. Chỉ mỗi Gia Hàng là chơi vui nhất, nào ngồi thuyền hải tặc, nào đi tàu lượn siêu tốc. Khi Gia Hàng bước xuống từ tàu lượn siêu tốc, Phàm Phàm há miệng tròn vo, khóe miệng còn chảy ra giọt nước miếng ngưỡng mộ, mẹ mới bay ngang đỉnh đầu mình đó! Trác Thiệu Hoa mở to mắt sững sốt, không ngờ cô nhóc này có thể chơi tới mức tóc tai dựng đứng, áo sơ mi xộc xệch, lộ cả rốn thể kia mà cứ hờn hờ chẳng hay biết gì.

Trác Thiệu Hoa giúp cô kéo lại quần áo cho chỉnh tề, vừa đứng dậy là anh gọi điện ngay cho ông bà Gia ở trấn Phượng Hoàng. Gia Hàng hỏi anh có chuyện gì, anh nói muốn cảm ơn công lao cực khổ của bố mẹ. Có một cô con gái nghịch ngợm hiếu động, bố mẹ hẳn phải vất vả lắm!

Dạo này Trác Thiệu Hoa tất bật trăm công nghìn việc. Cuộc diễn tập Cơ bản Internet sắp kết thúc, rất nhiều chuyện nhất định phải có sự hiện diện của anh, tiếp sau đó lại là những buổi tổng kết đầy kín lịch. Vụ việc bộ Công nghệ thông tin ủy thác đã bắt đầu triển khai theo dõi, tình hình nghiêm trọng hơn so với

dự liệu. Hiện tại anh đang nghĩ đến phương án hoán đổi nhóm kỳ binh mạng giữa các quân khu lớn. Một người khi ở lâu một chỗ, quen thuộc với môi trường làm việc, tâm lý phòng vệ ắt sẽ lơ lỏng, không thể ứng phó với tình huống phát sinh đột ngột. Anh yêu cầu mỗi thành viên trong đội kỳ binh mạng, dù bất cứ nơi đâu hay bất cứ lúc nào cũng đều có thể đặt mình vào trạng thái sẵn sàng tác chiến.

So với Trác Thiệu Hoa, Gia Hàng nhàn hạ hơn rất nhiều. Nộp xong báo cáo chuyển đi Hải Nam, việc lập trình hệ thống bảo mật cho căn cứ vệ tinh chỉ đang vào giai đoạn bắt đầu, cô không việc gì phải vội. Trước khi chính thức viết chương trình, cô muốn bàn bạc với giáo sư Mạnh về trạng thái thiết lập mật mã. Giáo sư Mạnh ít đến ban chỉ huy, Gia Hàng gọi điện thì hay tin giáo sư Mạnh đang đi nước ngoài, thứ năm tuần sau mới về.

Chủ Nhật, Trác Thiệu Hoa đi gặp ban chỉ huy, Gia Hàng mang Phàm Phàm qua nhà Gia Doanh, tránh không để Phàm Phàm ở nhà lại nhìn bề ngoài cá. Gia Hàng từng có tiền án làm thất lạc Phàm Phàm nên thím Đường hiển nhiên đòi đi theo. Gia Hàng suýt nữa thề với trời, cuối cùng cô phải lấy chị Gia Doanh ra để đàm phán, có Gia Doanh giám sát, thím Đường mới miễn cưỡng đồng ý không đi cùng hai mẹ con.

Gia Hàng nói xong miệng khô lưỡi đắng, cảm giác bất lực trào dâng mạnh mẽ.

Trác Thiệu Hoa ở trong phòng ngủ gọi cô sang.

“Gì vậy anh?” Cô đi đến trước mặt Trác Thiệu Hoa, Trác Thiệu Hoa nhìn cô từ đầu đến chân, “Bôi kem chưa?”

Sực nhớ ra, Gia Hàng sờ sờ mặt, cười xuề xòa, lúc nào cô cũng quên ra khỏi nhà phải bôi kem chống nắng.

“Em đây!” Trác Thiệu Hoa trừng mắt nhìn cô trách cứ rồi kéo cô đến ngồi trước bàn trang điểm.

“Em tự làm được!” Gia Hàng thò tay lấy nước làm sáng da.

Trác Thiệu Hoa gạt tay cô ra, cô nhóc này luôn thích tự giải quyết chuyện cá nhân. Anh thoa nước cho cô, bôi kem lỏng, đợi một chút, rồi lại tỉ mỉ bôi kem chống nắng. Khuôn mặt xinh đẹp thông minh này cuối cùng đã trở về hình hài ban đầu, đáng tiếc nó lại có một chủ nhân không biết trân trọng.

Gia Hàng nhắm mắt lại, thao tác của thủ trưởng mạnh yếu vừa phải, dễ chịu vô cùng, giống y như chuyên nghiệp. “Thủ trưởng, cái gì anh cũng rành hết ha!” Cô thừa cơ hội chế nhạo anh.

“Người ta ghi hết trong sách hướng dẫn.” Chỉ tại người nào đó lười biếng không chịu đọc mà thôi.

Gia Hàng xấu hổ, “Mấy bữa trước bị cháy nắng chắc nhìn em xấu xí lắm?”

“Anh không để ý chuyện đó.”

“Sao ạ?”

“Đem đến nghe em than đau, anh và Phàm Phàm rất đau lòng.”

Gia Hàng xuýt xoa, giang tay ôm eo Trác Thiệu Hoa, mắt lim dim, “Thủ trưởng, anh tốt với em quá đi!”

Trác Thiệu Hoa không tiếp lời cô, bởi vì câu này rất dư thừa.

“Cho em mua chiếc xe đi mà thủ trưởng!” Đi đâu cũng thuận tiện, chẳng ngại gì nắng cháy, gió lớn, mưa to.

Trác Thiệu Hoa cương quyết phản đối: “Không được!”

Gia Hàng ngẩn ra, hơi hơi tổn thương, “Chị tặng em một chiếc đó.” Vì nổi canh cánh trong lòng chuyện Gia Hàng kết hôn, sinh Phàm Phàm vẫn chưa người ngoại nên chị Gia Doanh luôn muốn tìm cách khác để bù đắp cho cô. Không dưới một lần chị nói mua xe cho Gia Hàng, nhưng Gia Hàng đều không đồng ý.

“Không phải chuyện xe.” Trác Thiệu Hoa thở dài, cúi người xuống nhìn thẳng vào mắt cô, “Tính tình em quá nóng vội, liều lĩnh, dễ bị kích động, giao thông ở Bắc Kinh có bao giờ không tắc nghẽn? Cứ vào ngày lễ là trục đường chính biến thành bãi đỗ xe. Nguyên thủ nước ngoài đến chơi, phải siết chặt giao thông. Em sẽ kiên nhẫn chờ đợi, sẽ không tông vào đuôi xe người khác, sẽ không thách thức luật lệ giao thông chứ?”

Gia Hàng muốn phản bác, nhưng lời nói của thủ trưởng rất hợp tình hợp lý. Mỗi lần ngồi xe buýt, cô thường ‘ném đá’ giao thông Bắc Kinh tới độ toir bởi bầm dập.

“Nếu em lái xe ra khỏi nhà, anh sẽ không thể nào làm việc được, lo âu đến chết mất.” Trác Thiệu Hoa tận tình khuyên nhủ.

Gia Hàng ngẩng đầu nhìn anh, mãi thật lâu sau vẫn không thành lời, cuối cùng cô khê khàng: “Hình như em có quá nhiều khuyết điểm thì phải.”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười, ôm cô lại gần: “Không sao, trong phạm vi chịu đựng của anh.”

“Thủ trưởng!” Gia Hàng đẩy anh một cái, giọng điệu bất giác trở nên giận dữ. Đôi mắt Trác Thiệu Hoa chợt thối lại, trước mặt anh là người con gái đang nặng nề đến tổn thương chính mình, sau lưng anh là công việc bận rộn giục giã, dường như đã nhiều ngày nay anh không thật sự ôm cô. Nhìn hàng mi dài chớp chớp thẹn thùng, hai gò má ửng hồng phơn phớt, trái tim Trác Thiệu Hoa không tìm được những rung động mãnh liệt, anh dấn môi mình lên môi cô, “Gia Hàng, nghe lời anh!”

Gia Hàng ngoan ngoãn khép mắt lại, mở cánh môi, để mặc anh thỏa thuê công thành chiếm đất.

Nụ hôn đến bất chợt này khiến cả hai đều có phần kích động, đến tận khi nụ hôn môi thay hình đổi dạng họ vẫn vô tư không phát hiện ra trong phòng có thêm người thứ ba.

Phàm Phàm được thím Đường lên đồ rất đẹp trai, hai chân mang đôi giày hình mèo máy. Đợi ngoài sân lâu ời là lâu mà mẹ vẫn chưa đi ra nên cu cậu sốt ruột.

Phàm Phàm ngứa cổ, lại còn nhìn hằm một lúc.

“Mẹ!” Phàm Phàm kéo kéo ống quần Gia Hàng.

Gia Hàng kêu ‘á’ lên một tiếng, nhanh chóng lui về sau, xấu hổ tới mức đầu tóc bốc hỏa nóng ran.

Hai mắt Phàm Phàm nhìn miệng mẹ chằm chằm, “Bố cho mẹ ăn gì?”

Gia Hàng giật giật tóc, ngồi xổm xuống giấu mặt vào lòng Phàm Phàm, “Không có, bố đang kiểm tra xem sáng nay mẹ có chải răng sạch sẽ không đấy mà!”

“Con chải răng sạch rồi!” Phàm Phàm vội vàng bịt miệng kín mít, cu cậu không cần bố kiểm tra giúp mình đâu, nhìn dễ sợ quá.

Gia Hàng quay người lại lè lưỡi với Trác Thiệu Hoa, cả hai bật cười thành tiếng.

Tiểu Dụ chở Gia Hàng và Phàm Phàm đến nhà Gia Doanh. Xe mới vừa đỗ lại, Gia Doanh đã từ trong nhà chạy ra ôm Phàm Phàm, chắc là chị đứng bên cửa sổ ngắm trông lâu lắm rồi đây. Lạc Gia Lương đang bận rộn trong nhà bếp, Tử Nhiên chơi game trong phòng.

Phàm Phàm gọi Gia Doanh là dì cả, gọi Lạc Gia Lương là ông ngoại, Gia Hàng che mặt, xưng hô loạn cào cào hết cả.

“Tử Nhiên, ra đây chơi với Phàm Phàm này.” Gia Doanh hôn Phàm Phàm chùn chụt, Phàm Phàm cười nắc nẻ không ngừng.

Tử Nhiên không thèm ra, nó đang tức giận. Kể từ ngày Phàm Phàm biết đọc rõ ràng từng chữ, thẳng nhóc cứ gọi thẳng nó là Tử Nhiên. Cái tên Tử Nhiên sao có thể gọi tùy tiện như thế. Lúc dì còn là dì thì Phàm Phàm nên gọi nó là anh, bây giờ dì đã thành chị, phải gọi nó là cậu mới đúng chứ. Hừ, chẳng lẽ phép chút nào, Tử Nhiên tức giận đập máy tính cái rầm.

Cửa phòng mở ra ‘ken két’, Phàm Phàm ló đầu vào thám thính, nhìn Tử Nhiên cười tít mắt rồi ngay lập tức đi đến trước bàn máy tính nói với cậu chàng: “Tử Nhiên, Phàm Phàm muốn xem cá.”

Tử Nhiên ngồi im như tượng.

Phàm Phàm nghiêng đầu, bước đến gần hơn chút, lần này cậu nhóc còn nói to hơn cả lần trước: “Tử Nhiên, Phàm Phàm muốn xem cá.”

Tử Nhiên hung hăng quắc mắt nhìn Phàm Phàm, tức giận nói: “Biết rồi, thiếu gia!” Nó tắt game đang chơi dở, tìm một phim phóng sự về cá cảnh nhiệt đới, “Xem đi!”

“Em tên Trác Dật Phàm, không phải thiếu gia.” Phàm Phàm thanh minh, sau đó vỗ vỗ chân Tử Nhiên, “Phàm Phàm ngồi.”

Tử Nhiên nghiêng rằng, rồi lại nghiêng rằng, vận hết sức lực chín trâu hai hổ mới ẵm Phàm Phàm lên nổi, xong xuôi nó lại cẩn thận che chở cu cậu trong lòng. Thế mà cái mông bụ bẫm lại không chịu ngồi yên, cứ nhích tới nhích lui trên đùi Tử Nhiên, cu cậu nhìn màn hình chăm chăm đã đời rồi chu miệng, chỉ vào chén dưa hấu trên bàn máy tính, “Tử Nhiên, cho Phàm Phàm ăn!”

“Tại sao phải thế?” Chuyện này mà nhin thì sau này chuyện gì cũng nhin cho coi, gân xanh trên trán Tử Nhiên giật giật, nó nhất quyết không khuất phục.

Phàm Phàm quay đầu lại nhìn Tử Nhiên. Tử Nhiên ngẩng cằm, ánh mắt hướng lên trần nhà rồi lại chậm rãi hạ xuống. Nó cầm lên một miếng dưa hấu, bỏ hạt, nhét vào cái miệng nhỏ đang há ra: “Không cho phép gọi cậu là Tử Nhiên.”

“Dạ, Tử Nhiên!” Phàm Phàm ngoan ngoãn gật đầu.

Tử Nhiên tiếp tục hát bài trường hận ca.

Gia Hàng xung phong vào bếp giúp một tay. Trước bếp lò, Lạc Gia Lương mồ hôi mồ kê nhễ nhại, hôm nay anh ta làm cơm em bé cho Phàm Phàm. Thịt bê xắt nhỏ, cà rốt, khoai tây bào vỏ sau đó cũng xắt nhỏ, trộn với gạo, nước canh hầm từ thịt, đậu nành, nêm thêm muối lúc cơm sắp chín, cơm chín xong còn khuấy vào nửa quả trứng gà. “Món cơm này giàu dinh dưỡng, dễ tiêu hóa, anh tìm được trên mạng, đây là món trẻ con thích ăn nhất.” Lạc Gia Lương cười hồn hậu.

Gia Hàng nuốt nước miếng, người nào không thích ăn là ngu, công đoạn chế biến phức tạp đến thế, nguyên liệu nấu nướng phong phú đến thế. “Anh rẽ đường thiên vị Phàm Phàm chứ, thế anh có làm món nào cho em không?”

Gia Doanh lấy bát canh đậu đỏ trong tủ lạnh ra, tiếp lời: “Muốn ăn gì thì tự mình làm đi!”

“Chị, thôi mờ!” Gia Hàng nũng nịu ôm Gia Doanh.

Gia Doanh yêu thương dí dí ngón tay vào Gia Hàng, “Thiệu Hoa cưng chiều quá nên em hư mất rồi.”

“Thủ trưởng đâu có thế ạ?”

Gia Doanh gỡ tay Gia Hàng ra, xoay người lại, “Đừng không biết chừng mực. Em có bao giờ quan tâm dầu, gạo, nước tương, dấm trong nhà không? Có tự giặt, tự ủi quần áo của mình không? Có bao giờ hỏi han xem Phàm Phàm mặc gì ăn gì không? Trong nhà cần mua thêm thứ gì em có nghĩ tới không?... Hết thấy nghĩa vụ và trách nhiệm của người chủ gia đình đều không can hệ đến em. Tuy rằng Trác Thiệu Hoa cấp bậc cao, được hưởng nhiều đãi ngộ của nhà nước, nhưng nếu cậu ấy không thương yêu em thì em có thể tự do như thế này sao? Em xem em đó, vẫn như trước kia, tiêu dao tự tại, lại còn hồn nhiên tranh giành tình cảm với Phàm Phàm nữa chứ.”

Gia Hàng nghe Gia Doanh nói xong, hổ thẹn vô cùng, cô nhìn Gia Doanh cười hì hì mong chị tha lỗi. Lạc Gia Lương không nỡ, vội vàng nói xen vào: “Hàng Hàng, chị em nói vậy thôi chứ thật ra trong lòng chị em rất vui, em hạnh phúc lắm đấy!”

Gia Doanh thở dài, “Phụ nữ dù tạo dựng được sự nghiệp lớn lao đến mấy thì cũng chỉ chứng tỏ được tài năng của họ, không phải cứ thành đạt là họ sẽ cảm thấy hạnh phúc. Hạnh phúc của người phụ nữ chỉ đến từ tình yêu chân thành của nửa kia trong cuộc đời họ thôi em ạ.”

“Dạ, em hiểu rồi chị ơi. Trong lòng em luôn cảm kích thủ trưởng vô vàn.” Gia Hàng cười đùa tí tởn.

Gia Doanh lườm cô một cái, “Đi thôi, đi với chị ra siêu thị mua quả dưa hấu.”

Khi này vào nhà, Gia Hàng nhìn thấy hai quả dưa hấu trong góc phòng khách. Cô có chút khó hiểu nhìn Gia Doanh, Gia Doanh nháy mắt với Gia Hàng. Gia Hàng hơi không bằng lòng, cô biết chị Gia Doanh có chuyện muốn nói với mình, mà chuyện đó nhất định là liên quan đến ông Ân Nam Phi, nếu không sẽ không cần phải tránh mặt anh Lạc Gia Lương.

Ánh nắng len lỏi qua khe hở giữa tầng tầng lớp lớp mây trắng trên bầu trời rơi xuống mặt đất. Lại là một ngày đứng gió, hầm hập như phòng xông hơi. Hai người đi như thể chạy trốn mặt trời, họ dừng chân trước cổng tiểu khu nơi có một chiếc xe tải biển số Sơn Đông đang đậu. Những quả dưa hấu vỏ xanh chất đầy xe, xẻ dưa ra là thấy màu đỏ mọng nước, khách mua dưa nườm nượp. Chị vợ thu tiền, anh chồng cân dưa, phối hợp nhịp nhàng ăn ý.

Gia Doanh cũng chọn một quả, trả tiền xong, chị dẫn Gia Hàng đến dưới bóng cây. Gia Hàng đá hòn đá dưới chân, la ó than nóng.

“Hàng Hàng, đây là số điện thoại của ông ấy.” Gia Doanh cứng rắn đưa Gia Hàng một tờ giấy, “Hai ngày trước bệnh viêm ruột thừa của ông ấy tái phát, trong những ngày nằm viện, ông ấy rất nhớ em.”

Gia Hàng cắn môi, dầm dãi lau mồ hôi trên trán, “Ông ta nhớ là việc của ông ta, em không nhớ ông ta.”

Gia Doanh cười khổ, “Chị biết trong lòng em thấy bất bình thay chị, nhưng đó là chuyện quá khứ, chị đã không còn giận, đã tha thứ cho ông ấy hết rồi, còn gì nữa đâu mà em phải chấp nhất? Ông ấy thật sự rất yêu thương em. Từ khi biết có em hiện diện trên đời này, ông ấy đã tự giác gánh vác trách nhiệm làm cha. Ông ấy tìm chị, khóc với chị, nói rằng ông rất đau khổ, rất ân hận. Chị không cho phép ông ấy quấy rầy em, ông ấy cũng cam chịu. Em nghĩ đi, ông ấy thường xuyên nhìn thấy em, nhưng lại không dám nhận em, như vậy nghiệt ngã đến chừng nào. Ngày hôm ấy ông ấy liều lĩnh chạy đến cầu xin chị đừng ngăn cản em và Trác Thiệu Hoa bên nhau nên mới trùng hợp bị cô Thiệu Hoa bắt gặp. Chỉ có thể nói rằng tất cả đều là ý trời. Vì không muốn gây khó khăn cho cuộc sống của em, ông ấy đã lẩn tránh, tha phương xứ người. Chỉ cần em được hạnh phúc, bất cứ điều gì ông ấy cũng đều tình nguyện làm vì em.”

“Chị nói giúp cho ông ta, không nghĩ tới cảm nhận của anh rể sao? Chị, chị đừng nên nhớ đến ông ta nữa.” Gia Hàng giận dữ.

Gia Doanh lạnh mặt, “Em nói chuyện có đầu óc hay không thế Hàng Hàng? Số điện thoại đưa cho em rồi đấy, gọi hay không gọi là chuyện của em. Em trưởng thành rồi, chị sẽ không quyết định thay em. Nhưng chị hy vọng em sẽ liên lạc với ông ấy, đừng để chính mình phải hối hận về sau. Ông ấy không mong gì nhiều, chỉ đơn giản muốn nghe một chút giọng nói của em, hỏi thăm một chút tình hình gần đây của em thôi.”

Dứt lời, Gia Doanh quay lưng bước đi.

Gia Hàng nhìn bóng lưng gầy guộc của Gia Doanh, co chân đá văng hòn đá, mạnh bạo vò tờ giấy trong tay thành viên rồi tiện tay ném phứt đi.

5.2

Tầng mây nặng trĩu chậm chậm giăng mắc bức màn đen từ bốn phía, lá cây đang lặng yên bỗng rung phản phát, hơi nóng và mùi bùn đất ẩm ướt lan tràn trong không gian.

Tư duy Gia Hàng hầu như ngừng hoạt động, hàng loạt những suy nghĩ có phần rối loạn và mơ hồ khiến đầu óc cô trở nên chậm chạp trầm trọng. Cô cũng biết, dù phủ nhận thế nào đi nữa, ông Ân Nam Phi và ánh mắt đau đáu nhìn về phía mình từ nơi xa xăm đã trở thành hình ảnh không thể xóa nhòa.

Bởi ánh mắt ấy mà cô lang thang ngoài tiểu khu mãi hồi lâu. Khi cô trở về nhà thì trời đã đổ mưa tầm tã, Gia Doanh ôm Phàm Phàm đứng dưới mái hiên nhìn mưa rơi.

Gia Hàng cúi đầu không dám nói câu gì, đi vào nhà bếp tìm anh rể.

Cứ mưa xuống là sàn nhà ở tầng trệt tiểu khu lại đọng nước, không cẩn thận sẽ bị trượt chân, không ít lần Gia Hàng bảo chị chuyển sang ở nơi khác. Cô không ra nước ngoài du học, bố mẹ ở trấn Phượng Hoàng đã có cô và thủ trưởng chăm sóc, Tử Nhiên không còn nhỏ, Gia Doanh bây giờ hẳn đủ khả năng kinh tế để bán căn nhà này. Nhưng Gia Doanh lại nói cả năm chỉ vài ngày mưa, trời vốn thường nắng ráo, anh Lạc Gia Lương mới trồng lại cỏ trên khoảnh sân nhỏ, bốn mùa trong năm cỏ dù xanh ngát hay úa vàng cũng đều êm ái, nhờ Phàm Phàm chạy chơi bị ngã sẽ không đau. Chiếc xe máy biển số 8866 đã bán đi, Lạc Gia Lương mua chiếc Passat second hand, mới 70%, Tiểu Dụ đi theo giúp anh ta lựa xe.

Lạc Gia Lương đã nấu cơm xong xuôi, đang rửa mặt rửa tay. Khi anh ta khom lưng, Gia Hàng nhận ra chiếc áo xám sờn cũ anh ta mặc trên người trông hơi rộng, “Gần đây công việc vất vả lắm phải không anh

rể?”

Lạc Gia Lương cười kiêu hãnh: “Làm gì có chuyện đó, em rể anh là thiếu tướng, ai dám bắt anh vất vả chứ.” Đây là lời thật. Một lần cả nhà tụ họp nhằm lúc Lạc Gia Lương đang tăng ca, Trác Thiệu Hoa lái xe qua đón anh ta. Thủ trưởng mới từ đơn vị trở về, trên người còn mặc đồng phục, lúc vào cổng anh còn chào hỏi bảo vệ vài câu. Qua hôm sau, sự việc này lập tức lan truyền khắp nơi. Từ đó trở đi, theo lời Lạc Gia Lương nói thì, bây giờ anh ta là chủ nhiệm văn phòng làm việc thứ thiệt, ngoài phụ trách thu xếp sự vụ hành chính, thời gian còn lại chỉ ngồi uống trà đọc báo, đến giờ thì đi đón Gia Doanh tan tầm, an nhàn không kể sao cho hết.

“Em thấy anh rể gãy đi.” Gia Hàng nói.

“Không có đâu, tuần sau đơn vị anh kiểm tra sức khỏe định kỳ, anh cân là biết ngay.”

Gia Hàng gật gật đầu.

Hai người bê đồ ăn lên bàn, bên ngoài đất trời mịt mù trong mưa.

Món cơm dinh dưỡng dành cho trẻ em của Lạc Gia Lương được Phàm Phàm ủng hộ nhiệt tình, vừa cho ăn hết một chén nhỏ, cu cậu lại nói muốn ăn thêm. Nhìn cái bụng cu cậu nhô lên tròn lẳn, Gia Doanh không dám cho cu cậu ăn nhiều, chỉ xới ít cơm, đưa cu cậu chiếc thìa be bé, dụ dỗ cu cậu học ăn. Thìa đầu tiên, hơn phân nửa cơm rơi ra bàn, Tử Nhiên cười rúc rích. Phàm Phàm nghiêng đầu, đôi mắt lay lắt bình tĩnh nhìn Tử Nhiên. Tử Nhiên đành đặc gấp thức ăn, và cơm, miệng nhai rau rầu. Phàm Phàm lại cố hết sức xúc lên một thìa cơm, suýt chút cái chén cầm trên tay đổ nhào. Tử Nhiên được thể càng cười to. Phàm Phàm méo máo, nhìn Gia Doanh đầy tủi thân. Gia Doanh dịu dàng dỗ dành Phàm Phàm, giả dờ trách mắng Tử Nhiên, rồi cầm tay cu cậu làm mẫu một lần. Lần thứ ba, Phàm Phàm xúc một thìa cơm đưa vào miệng vững vàng, trôi chảy.

Phàm Phàm ngó Tử Nhiên, cặp mắt biết cười híp lại thành mảnh trăng lưỡi liềm cong cong.

Kết cuộc là cu cậu cầm chén ăn hết sạch cơm, xong xuôi còn ợ lên một tiếng no nê. Lạc Gia Lương sợ cu cậu ăn không tiêu, nắm tay cu cậu dắt đi vòng vòng trong phòng một lúc lâu, đi xong lại tắm cu cậu thơm tho, rồi mới ẩm vào phòng ngủ trưa.

Gia Hàng và Gia Doanh cùng nhau rửa bát, Tử Nhiên cũng bị bắt lên giường ngủ.

Cơn mưa rào có sấm chớp, ào ào ập đến, vội vàng ra đi. Bầu trời ngoài kia lại trong veo quang đãng, xanh thăm thẳm, cao lồng lộng, đẹp rực rỡ, ve sầu rộn ràng ca vang giữa ngọn cây.

“Chị ơi, cho em nghỉ phép ba tiếng nha.” Gia Hàng cầm chén lau sạch sẽ, cất vào tủ, cười hì hì rồi nũng nịu ôm lấy Gia Doanh.

Gia Doanh vẫn điềm nhiên, “Đi đâu?”

Gia Hàng toét miệng cười nói, “Đi giúp Tiểu Ngải mời người làm chứng hôn.”

“Mặt mũi em lớn thế sao?”

“Haha, da mặt em hơi bị dày.”

Gia Doanh cả giận, “Em hiểu bản thân mình quá nhỉ, đi đi, Phàm Phàm để chị lo, đi đường cẩn thận đó.”

“Em biết ngay mà, chị là tốt nhất!”

“Vậy tại sao không nghe lời chị?”

Gia Hàng trưng ra vẻ mặt cầu xin tha thứ rồi co chân chạy biến không để Gia Doanh kịp nói câu nào.

Cô đi đến trạm xe buýt, đợi xe, lên xe, đưa tay nắm chặt tay vịn. Có ghế, nhưng cô thích đứng như vậy hơn. Cô nhìn bóng mình chập chờn phản chiếu trên cánh cửa kính buồn bực bĩu môi.

Đứng trước cửa công ty Trì Sánh, tâm trạng Gia Hàng không hề tươi sáng. Vẫn tòa nhà ấy, vẫn đỉnh chóp ấy, nhưng lại là một cảm giác khác biệt hoàn toàn. Vách tường của cả tòa nhà đều đổi sang kính thủy tinh màu xanh thẫm, vừa huyền bí vừa sang trọng. Ngoài cửa mọc lên vài cây đèn cao lớn, đồ sộ, lá và hoa óng

ánh trong suốt, không một hạt bụi. Ông chú gác cổng năm mươi tuổi lúc trước được thay bằng soái ca đội nón beret, anh ta nhẹ nhàng vuốt cằm nhìn Gia Hàng, cười quyền rũ: “Chào buổi chiều!”

Gia Hàng chưa kịp đáp lại thì đã có một mỹ nữ ra chào đón: “Tôi có thể giúp gì cho tiểu thư không ạ?” Hàm răng trắng tinh đều tăm tắp, nụ cười tuyệt không có dấu vết công nghiệp hóa, như thể Gia Hàng là bạn nối váy nhiều năm không gặp.

Đón tiếp khách như người nhà, Gia Hàng chợt nghĩ đến câu này. Khi biết Gia Hàng đến tìm Mã Soái nhưng không hẹn trước, sắc mặt mỹ nữ vẫn không một chút thay đổi, cô nàng chỉ hỏi tên của Gia Hàng, gọi cuộc điện thoại, tiếp đó mỉm cười dẫn đường Gia Hàng đến trước cửa văn phòng làm việc của Mã Soái, ngay cả gõ cửa cũng thùy mị.

Mã Soái nhiệt tình bắt tay Gia Hàng bằng cả hai tay, “Thủ trưởng không đi cùng cô sao?”, nói đoạn liếc mắt nhìn ra ngoài. Ông ta không quay lại bàn làm việc rộng rãi mà ngồi xuống đối diện với Gia Hàng.

Gia Hàng giữ vẻ bình tĩnh đánh giá Mã Soái, “Hừm!” Con ngựa này rất thâm sâu, chẳng lộ ra chút kinh ngạc nào mặc dù cô tới chơi bất ngờ.

“Nghe Tiểu Ngải nói cô hạ sinh tiểu thủ trưởng, chúc mừng, chúc mừng!” Mã Soái khum tay chúc mừng.

À há, tiểu thủ trưởng! Con sóng ngầm trong lòng Gia Hàng sôi trào, Tiểu Ngải và Mã Soái đã đến mức không có gì giấu diếm nhau sao? Cô cười giả lả, “Tổng giám đốc Mã tốt với Tiểu Ngải nhà tôi thật!”

“Đương nhiên, cô ấy là bạn của cô.” Mã Soái ấn chuông bảo cô thư ký mang vào hai tách cà phê.

“Thế ra là vì nể mặt tôi á.” Gia Hàng bưng tỉnh, hai mắt trừng lớn.

“Không thì cô cho là gì?” Mã Soái tựa lưng ra sau, dáng vẻ ôn tồn hòa nhã.

“Tôi tưởng Tiểu Ngải làm việc xuất sắc nên tổng giám đốc Mã đây trọng nhân tài.”

Mã Soái cười ha hả, “Tiểu Ngải là cô gái dễ thương, tôi thật sự quý cô ấy.”

Gia Hàng cũng cười theo, “Không chỉ dễ thương mà còn đơn thuần nữa, nếu ai khi dễ Tiểu Ngải nhà tôi, tôi sẽ không khoan tay đứng nhìn đâu.”

“Thế cô có đối sách gì không?” Mã Soái ra chiều hứng thú.

Gia Hàng nhào người ra trước, “Nghe nói chuyện thăng chức, thăng lương trong công ty đều theo quy tắc ngầm nào đó, nếu tổng giám đốc Mã có ý đồ gì với Tiểu Ngải... để xem nào, hack trang web của Trì Sánh thì quá trẻ con, cài phần mềm nghe trộm vào di động, máy bay riêng của tổng giám đốc Mã lại quá kém cỏi, ừm, đau đầu thật, nên làm gì mới có tính khiêu chiến đây nhỉ...”

Mã Soái nhú mày, ông ta đứng lên, không trả lời mà lại vòng ra sau bàn làm việc, đến trước bàn trà. Hương cà phê từ từ tan ra khắp phòng.

Mọi tế bào trên cơ thể Gia Hàng đều cảnh giác cao độ, cô đã đoán đúng, con ngựa này thật sự có ý nghĩ không an phận với Tiểu Ngải.

Mã Soái ho hai tiếng, trở về chỗ ngồi xuống, cười cười, gọi thẳng tên Gia Hàng, “Cô biết không Gia Hàng, chính vì thủ trưởng nhà cô bảo vệ cô quá tốt nên hiểu biết của cô về chốn công sở mới thiếu cận như thế. Chốn công sở không thể so sánh với giới giải trí, có quy tắc ngầm, nhưng vẫn phải nói chuyện dựa trên bản lĩnh. Sói xám xấu, hay cô bé quảng khăn đỏ là hạng người tùy tiện? Tôi nói thật với cô nhé, trong công việc thiết kế trò chơi này, Tiểu Ngải là người làm việc rập khuôn, không có cá tính đặc biệt, cùng lắm chỉ vững chắc về kỹ năng cơ bản. Người giống cô ấy hàng năm công ty có thể tuyển hàng hà sa số. Tôi cho cô ấy cơ hội, mỗi năm đều trả mức lương thích hợp, cô ấy bị đồng nghiệp nói oan, tôi lựa lúc mà an ủi cô ấy, không bảo vệ cô ấy lộ liễu trước mặt người khác, mỗi khi có hạng mục mới tôi chỉ định cô ấy tham gia nhằm thỏa mãn cảm giác thành tựu nhỏ nhoi của cô ấy. Tiểu Ngải không phải cô học trò nhỏ không hiểu sự đời, cô ấy hiểu sự gian khổ trong xã hội này. Những gì tôi làm, anh chàng sư huynh của cô ấy làm được không? Tình yêu chỉ là chuyện mơ mộng trắng gió, không thể biến thành cơm ăn. Muốn sống, mà hơn hết là sống tốt, cô phải nếm mùi đời, phải cúi đầu nhẫn nhịn. Tôi tôn trọng và cũng trân trọng Tiểu Ngải, cô ấy lại có thiện cảm với tôi, nương tựa vào tôi, chuyện này không thuận theo tự nhiên sao?”

“Ông y vào một chút quyền hành trong tay đào hồ hồng khiến cho Tiểu Ngải nhảy vào thì có.” Gia Hàng bị những lời nói của Mã Soái làm cho tức điên người.

Mã Soái điềm tĩnh nhìn cô, “Tôi thấy người thật sự đơn thuần là cô đấy chứ.”

Mặt Gia Hàng dần dần trắng bệch.

“Nếu tôi theo đuổi nhiều hơn một chút thì cục diện sẽ không như bây giờ. Đây là sự thật, chim khôn phải biết lựa cảnh mà đậu. Tiểu Ngải vẫn yêu sư huynh, nhưng qua mỗi một ngày hứng sóng gió cuộc đời, tình yêu ấy đã dần hòa tan, biến chất như sự biến đổi trong hóa học. Hiện giờ, trước mặt Tiểu Ngải, tôi vẫn sắm vai người anh cả tốt bụng, cấp trên rộng lượng, cô ấy an tâm hưởng thụ, cũng không làm gì vượt quá giới hạn. Cô muốn cảnh tình cô ấy thật sao?” Mã Soái lạnh lùng nói.

“Tôi sẽ yêu cầu Tiểu Ngải đổi công việc khác.”

Mã Soái bật cười, “Tôi không có ý kiến, nhưng tôi nghĩ cô ấy sẽ không nghe lời cô, ngược lại còn hủy hoại tình bạn giữa hai người. Mà tôi đã làm gì cô ấy đâu?”

Gia Hàng thở phập phồng, lồng ngực nghẹn ứ khó chịu.

“Thú thật Tiểu Ngải cực kỳ, cực kỳ may mắn.” Mã Soái cụp mắt, thông thả nói với ý tứ sâu xa, “Tôi không đại dốt đến mức động vào cô ấy. Tôi làm mọi chuyện cũng là vì có mục đích.”

Gia Hàng vẫn không nhúc nhích.

“Viết tiếp trò chơi cho Trì Sánh đi!”

Đồ gian thương!

Gia Hàng bước vào cửa tàu điện ngầm, tay siết lại thành nắm đấm. Cô ghét cảm giác bị uy hiếp, nhưng không có cách nào chống cự. Tàu điện ngầm đỗ lại bên, đám đông dồn về phía trước. Không khí đặc quánh mùi mồ hôi cơ thể gay mũi, Gia Hàng quay nhìn bốn phía, xung quanh cô là những gương mặt trơ cảm xúc. Ai đến Bắc Kinh làm việc đều ví von mình là Bắc phiêu*. Thành phố này chật chội, khí hậu khô hanh, chi phí đắt đỏ, thời gian đẹp nhất chỉ có vài ngày ngắn ngủi, nhưng lại là nơi có nhiều cơ hội. Trong giấc mơ, những con người ấy hoài niệm phong cảnh cổ hương, thương nhớ món ăn đậm đà hương vị quê nhà, nhưng khi tỉnh mộng, họ lại tiếp tục ở thành phố này dốc sức làm việc. Họ có nhớ đến tình yêu hay chẳng?

(*) Bắc phiêu: Tầng lớp trí thức phiêu bạt ở Bắc Kinh.

Gia Hàng không tìm được đáp án trên gương mặt họ.

Tình yêu, là phồn hoa gấm vóc, chỉ có thể nhìn lên ngưỡng vọng chứ không dám chạm tay vào.

Một lần hiếm hoi xem tivi cùng thủ trưởng, nam nữ chính trong vở kịch là thanh mai trúc mã, cuối cùng hai người thành thân thuộc. Cô nhớ đến Tiểu Ngải, ánh mắt tràn ngập vẻ ngưỡng mộ. Thủ trưởng bé Phàm Phàm vào lòng, nói với cô, yêu nhau đến tận bảy tám năm, kịch bản cũng chẳng có ý tưởng gì mới, như chúng ta vẫn là tốt nhất. Phàm Phàm ngồi bên gật gù hưởng ứng làm cô cười bỏ lẩn.

Mỗi con người là duy nhất và mỗi tình yêu đều không thể sao chép. Hôn lễ của Tiểu Ngải và sư huynh sẽ cử hành theo thời gian đã định. Mã Soái đồng ý làm người chứng hôn cho họ. Trong hôn lễ, lúc ông ta hỏi Tiểu Ngải có bằng lòng gả cho sư huynh không, nói không chừng Tiểu Ngải sẽ vui mừng đến rơi nước mắt.

Có khác chẳng là, hôn nhân không phải người có tình sẽ thành thân thuộc, mà đến độ tuổi thích hợp, người ta sẽ đúc kết được câu trả lời thỏa đáng từ xã hội, từ con người.

Gia Hàng hòa theo dòng người đi ra ngoài, bỗng nhiên cô muốn gọi điện cho Trác Thiệu Hoa.

Tắt máy rồi. Thủ trưởng nhất định đang họp. Đóng di động lại, cô ngẩn ngơ cả người: Sao tự dưng mình lại lên tàu điện ngầm đến đại học Bắc Hàng thế này?

5.3

Cách bức tường vây, cô nghe thấy tiếng người đá banh bên trong. Hiện nay các đại học, học viện cũng bắt đầu làm kinh tế, đủ mọi loại hình lớp huấn luyện được tổ chức trong ngày nghỉ để gia tăng nguồn thu nhập.

Trước cổng trường Bắc Hàng tấp nập người qua kẻ lại, chẳng thấy đâu cái vắng vẻ của ngày nghỉ. Gia Hàng do dự vài giây rồi cũng cất bước vào trong, bảo vệ chỉ nghiêng người liếc nhìn qua cô rồi thôi, trước nay cô chưa bao giờ phải đăng ký.

Cô đi lung tung không mục đích, loay quanh một hồi lại đến lầu dưới ký túc xá nữ sinh. Ngược mắt nhìn lên là có thể thấy phòng ký túc nơi từng ở cùng Ninh Mông và Tiểu Ngải. Căn phòng xây bằng gạch đỏ, bao quanh bởi đường viền màu trắng giản đơn. Cửa sổ đang đóng, khung sắt phơi quần áo ngoài trời đã hoen gỉ. Tán cây bạch quả dưới lầu đóng đưa trong ánh nắng chiều nghe lao xao, rì rào.

Gia Hàng và Ninh Mông vẫn luôn nói Tiểu Ngải là con nít, hiện tại dĩ nhiên cô nàng không phải đứa con nít hư hỏng, chỉ là thay đổi đôi chút, thôi thì cứ coi như cái giá để trưởng thành vậy! Ngoài cảm thương, cô không thể làm gì hơn.

Cô xoay gót rời đi, vòng qua nhà ăn, lễ đường, khi đến trước sân vận động, điện thoại đột ngột vang lên. Gia Hàng tưởng Trác Thiệu Hoa gọi lại, nhưng mở máy thì thấy là Chu sư huynh.

Vào giờ này và tại nơi đây, chuyện nhận được điện thoại của Chu sư huynh quá lạ theo một cách không thể nào hình dung. Và càng quá lạ hơn nữa khi chủ nhân cuộc gọi đang đứng dưới bóng cây trước sân vận động đưa lưng về phía cô.

Như thế, họ hẹn gặp mặt nhau ở đây, cô đến chậm vài phút, anh ta lo lắng gọi điện hỏi cô đi đường có thuận sẻ không.

Cô muốn bỏ đi nhưng không kịp bởi Chu Văn Cẩn đã xoay người lại vì cảm giác được ánh mắt sau lưng.

Thời gian chợt dừng lại giống như hình ảnh kết thúc trong truyện tranh Rê trái, rê phải của Cơ Mễ: Quanh co, lẫn quần đẽ rồi tại nơi hai con đường giao nhau bỗng vỡ lẽ, ồ, hóa ra anh ở đây.

Non xanh đối diện hai hàng.

Cánh buồm cô độc lướt ngang chân trời.*

(*) Hai câu thơ trong bài Vọng Thiên Môn sơn đời Đường. Bản dịch của Chi Điền.

Gia Hàng gắng gượng bước đến, nhoẻn cười xem như chào hỏi.

Chu Văn Cẩn nhìn không chớp mắt, gần như không dám tin đây là sự thật.

Gia Hàng thật sự cảm kích vì anh ta không nói Khéo quá hay Tự nhiên anh thấy nhớ em mà chỉ gật đầu đơn giản.

Không thể không thừa nhận, một chút ăn ý giữa họ vẫn chưa bị thời gian tẩy xóa.

Trận đấu trên sân bóng đang vào lúc quyết liệt, họ chọn chỗ ngồi cao trên khán đài, ánh mặt trời không rọi đến đây nên không nóng lắm. Chu Văn Cẩn chạy đi mua hai chai nước, mở nắp một chai trước, lấy tay lau miệng chai rồi mới đưa Gia Hàng.

“Anh vừa gặp trợ giảng Lưu.” Chu Văn Cẩn nói.

Trợ giảng Lưu là ân nhân của Gia Hàng, quãng thời Gia Hàng suy sụp tinh thần, nếu không nhờ thầy miễn thi thì cô đã bị đuổi học từ lâu. “Thầy có khỏe không?”

“Cũng ổn, đang nỗ lực vì chức vụ.”

Gia Hàng nhún vai, thấy một cầu thủ đá bóng vào khung thành, cô giơ tay hoan hô, “Hay quá!”

“Cây đào ấy ra quả rồi.”

Gia Hàng quay đầu nhìn Chu Văn Cẩn.

Trên gương mặt tuấn tú của Chu Văn Cẩn tràn đầy nét cười, một quả đào tròn tròn nhon nhon nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Cây đào đó trồng trước phòng nghe nhìn. Thật ra là vài bụi trúc đào, xuân đến, hoa màu phấn hồng, màu trắng như tuyết nở rung rinh đầy cảnh. Năm ấy có một cây ra quả. Quả đào nhỏ có lông tơ mượt như

nhưng nép mình trong khóm cây, chưa kịp lớn lên đã bị lũ sinh viên nghịch ngợm vặt hái sạch trơn. Gia Hàng cũng từng chơi hái quả đào, cô nói với Chu Văn Cẩn, đám quả này sẽ chết non cả thấy trừ phi có kỳ tích xảy ra.

“Không nơi nào không có kỳ tích.” Chu Văn Cẩn trả lời.

“Tổ chức sinh viên thời nay tốt hơn hẳn chúng ta ngày xưa, hậu sinh khả úy.” Nghe thấy một tràng tung hô trên sân bóng, Gia Hàng vội vàng quay đầu nhìn. Đối phương cũng vào một trái, điểm số hòa nhau.

Khung cảnh ồn ào là vậy nhưng tiếng nói của Chu Văn Cẩn vẫn đến bên tai cô nhẹ nhàng và rõ ràng từng chữ, “Phòng nước ở ký túc xá nam đã bị dỡ bỏ.”

“Chu sư huynh...” Gia Hàng không thể làm ngơ, cô phải ngăn cản không để anh hoài niệm quá khứ.

“Sau bữa cơm chiều em thường ăn một quả táo, chơi trò đào vàng trên máy tính.”

“Sao anh biết?” Đầu Gia Hàng ong ong, mắt nở đom đóm.

Chu Văn Cẩn đặt quả đào lên chỗ ngồi bên cạnh, “Đến khi anh ở phòng nước, Ninh Mông sẽ cầm ống nhòm màu xanh ghé vào trước cửa sổ nhìn qua phòng nước bên này.”

Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người trên lầu trông cảnh ngắm em

Trăng sáng tô điểm cửa sổ nhà em

Em tô điểm giấc mộng người khác.*

(*) Bài thơ Đoạn Chương của Biện Chi Lâm.

Gia Hàng không tài nào ngồi được nữa, cô muốn đi ngay lập tức.

“Em luôn đợi đến lúc trời tối mới đi múc nước. Ban đầu anh không biết, anh đi xuống lầu xách nước hai lần, quay về đổ sạch, rồi vòng lại múc đầy nước lần nữa, trên đường đi mới gặp được em.” Chu Văn Cẩn cười tự giễu, “Muốn đến gần em thật sự không dễ dàng, anh phải làm rất nhiều bài tập.”

“Chu sư huynh...” Gia Hàng đứng vụt dậy.

“Anh biết, em muốn nói rằng em đã kết hôn, có con, rằng nói chuyện này không thích hợp, bởi vì những chuyện ngu xuẩn, điên rồ, sai trái anh từng làm đều đã thuộc về quá khứ. Không phải anh không hiểu, chỉ là thỉnh thoảng lại nhớ đến. Heo, ngày mai anh đi Mỹ.”

Heo, ngày mai anh đi Mỹ. Muốn thắng anh không? Anh đợi em ở Havard.

Gia Hàng hoa mắt choáng váng, cảnh vật trước mắt như tan biến, chỉ còn lại ánh nhìn đau đớn của Chu sư huynh.

“Thượng lộ bình an!” Cảnh xưa tái hiện, câu trả lời của cô vẫn như cũ.

“Chỉ vậy thôi sao?” Chu Văn Cẩn không khống chế được mình, tóm lấy tay cô.

“Nếu được mang về cho em quả bóng có chữ ký của Kobe nhé! A, mùa này hết thi đấu rồi. Thôi, không có cũng không sao.” Cô rút tay Chu Văn Cẩn ra nhưng bị anh ta giữ lại, “Heo, em có từng nghĩ đến chuyện đi Mỹ không?”

“Lúc trước có nghĩ, bây giờ thì không.” Cô thản nhiên đáp.

“Giả sử trước kia cạnh tranh công bằng, không hạn chế chỉ tiêu, em và anh cùng đi Mỹ với nhau thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra, đúng không? Đáng lẽ đã là một bộ phim nhựa kết thúc viên mãn, nhưng cảnh phim lại bị đạo diễn cắt làm hai đoạn, thêm vào tình tiết ngoài dự đoán làm nhân vật và câu chuyện biến đổi theo chiều hướng khác.” Chu Văn Cẩn càng lúc càng lớn tiếng, gần giọng truy hỏi.

“Em không biết.” Gia Hàng không thoát ra được, mặt cô hơi tái đi vì giận.

“Nếu có một ngày thời gian quay ngược trở lại, biết đâu em có thể cho anh đáp án chính xác.” Cuối cùng Chu Văn Cẩn cũng buông tay cô. “Heo, em tự đánh mất bản thân, phó mặc cho người khác làm chủ vận mệnh của mình. Những thứ em bảo tốt là gì? Chồng, con, công việc tốt, cuộc sống sung túc, có thật là mong muốn của em không? Em dễ dàng vứt bỏ quá khứ đến thế ư?”

Gia Hàng nghĩ rằng: Nếu quả thật có ngày ấy, anh vẫn là anh, em vẫn là em.

Tiếng ồn ào vang ra từ bên trong sân bóng, đội ghi điểm trước vừa đá vào một quả. Gia Hàng không đợi trận đấu kết thúc, vốn dĩ cô ngồi nhầm xe, bây giờ nên sửa đổi phương hướng, còn Phàm Phàm đang đợi cô nữa!

Lúc cô đi, Chu Văn Cẩn vẫn ngồi lại. Trong chiếc áo sơ mi màu trắng và quần Tây vải kaki, trông anh như đang cải trang thành cậu học trò gương mẫu hiếu học.

Gia Doanh và Lạc Gia Lương đưa Tử Nhiên và Phàm Phàm đi công viên. Tử Nhiên đá cầu, Phàm Phàm đang xem mấy đứa trẻ vẽ nguệch ngoạc. Cu cậu xem chăm chú đến nỗi Gia Hàng gọi mấy lần mới trả lời. Đứa bé vẽ nguệch ngoạc thấy cu cậu đáng yêu bèn tặng cu cậu cây cọ nước màu xanh, cu cậu nắm chặt trong tay như bảo bối.

Gia Doanh nói với Gia Hàng, Phàm Phàm đi học sớm được đấy. Gia Hàng lắc đầu dứt khoát, không cần, để nó chơi vài năm nữa, sau này còn thiếu gì thời gian đi học. Gia Doanh cười nói: Chỉ sợ là em cần không nổi thôi, Phàm Phàm nhà chúng ta ham học lắm. Gia Hàng chun mũi, em ghét con nít ham học.

Sau bữa cơm chiều Gia Hàng và Phàm Phàm trở về tứ hợp viện, vẫn là Tiểu Dụ đến đón. Tiểu Dụ đưa hai mẹ con đến cửa viện rồi lại đi đơn vị đón Trác Thiệu Hoa. Cậu ta nói với Gia Hàng hôm nay cũng chưa gặp thủ trưởng, không biết anh bận đến mấy giờ mới về. Gia Hàng đáp ‘Ừ’, rồi ôm Phàm Phàm ngủ thiếp đi trong lòng mình trên đường về rón rén bước vào viện.

Dì Lữ và thím Đường đều ở phòng khách làm việc nhà, không hay Gia Hàng đã trở về. Gia Hàng không rảnh tay mở cửa phòng ngủ, đành phải qua phòng khách nhờ thím Đường hỗ trợ.

Đến bên cửa sổ, cách tấm màn lụa mỏng, cô nghe tiếng dì Lữ thở dài đánh thượt, “Haiz, chị gái mất rồi, cô ấy thần thờ mãi, cứ đứng trước phòng vẽ tranh ngày xưa của chị rơi nước mắt.”

“Trước kia có thường ghé không?” Thím Đường hỏi.

“Cha cô ấy qua đời sớm, chị thương cô ấy, chủ nhật nào cũng gọi đến ăn bữa cơm. Sinh ra trong nghèo khó nhưng đáng yêu lắm, bảo là thích ăn đậu hũ hạnh nhân. Khi ấy tôi luôn để dành sẵn hạnh nhân, cô ấy đến là tôi làm ngay.”

“A, thảo nào bác sĩ Thành bảo bà làm món đậu hũ hạnh nhân rất ngon.”

Dì Lữ cười nói: “Tôi luyện được đấy. Về ngoài hai chị em đều xinh đẹp như hai đóa hoa. Thịnh thoảng cô thiếu tướng Trác cũng đến, cô ấy và chồng đắm thắm đến mức khiến người ta hâm mộ, tay trong tay, đi đâu cũng có đôi. Cuối tuần tưng bừng lắm, có khi Giai Tịch yêu cầu thiếu tướng Trác đàn một khúc, thiếu tướng Trác cười cười rồi làm ngay. Thiếu tướng Trác và Giai Tịch quả thực là sắc cầm hòa hợp, một người vẽ tranh, một người đánh đàn, dung mạo tương xứng, tuổi tác phù hợp.”

“Tôi thấy trung tá Gia và thiếu tướng Trác mới xứng đôi chứ!” Thím Đường đến đây từ khi có Gia Hàng nên tình cảm cũng thiên về phía cô.

Dì Lữ trả lời: “Đó là vì bà chưa gặp Giai Tịch, trung tá Gia nhỏ tuổi hơn thiếu tướng Trác nhiều quá, tôi thấy giống như là thiếu tướng Trác chăm con vậy.”

“Thiếu tướng Trác rất tốt với trung tá Gia.”

“Có người lớn nào không thương trẻ con đâu. Nhưng ánh mắt thiếu tướng Trác khi nhìn Giai Tịch mới là ánh mắt nồng nàn của người chồng dành cho vợ.”

Thím Đường chưa gặp Giai Tịch, không thể bác lại lý lẽ của dì Lữ, bà đứng lên, giọng hơi bực bội, “Đừng nói riết về người chết, tối mơ thấy ác mộng bây giờ. Tôi phải gọi điện cho dì cả của Phàm Phàm hỏi sao đến giờ Phàm Phàm vẫn chưa về nhà đây.”

Dì Lữ đưa mắt nhìn ra ngoài, vẻ mặt thoáng chút khác thường, “Không cần gọi, đèn trong phòng ngủ lớn sáng rồi kìa!”

5.4

Rạng sáng bốn giờ, màn đêm giống như cái lồng khổng lồ bao trùm lên toàn thành phố, không tia sáng nào có thể xuyên qua.

Đây chỉ là thời khắc đen tối ngắn ngủi trước buổi bình minh, sẽ chóng tàn khi vầng trời phía Đông dần ửng sáng báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Ngày mới... Trác Thiệu Hoa nhắm mắt, nhẹ nhàng xoa bóp hai bên thái dương.

Một đêm thức trắng nhưng lại không hề buồn ngủ, suy nghĩ hỗn loạn quay cuồng trong đầu óc, thần kinh căng thẳng đến nhức nhối.

Đúng không giờ, hoạt động diễn tập Cơn bão Internet tuyên bố kết thúc.

Cuộc diễn tập đã phát triển được bốn hạng mục trọng điểm, nhưng lần hành động này cũng cho thấy một bài học kinh nghiệm đó là, vấn đề chưa được giải quyết triệt để.

Trên thực tế, kẻ địch bằng xương bằng thịt đáng sợ hơn nhiều so với kẻ địch hư cấu, tương lai công tác bảo mật an ninh mạng gặp phải rất nhiều thách thức.

Hơn mười tiếng trước, kho dữ liệu tối mật trong máy tính hải quân bị hacker xâm nhập ngay khi Cơn bão Internet còn đang diễn ra.

Hacker mưu đồ đánh cắp tư liệu tình hình chế tạo chiếc hàng không mẫu hạm đầu tiên của quốc gia. Bị kỳ binh mạng phát hiện và phản kích đúng lúc đang tải dữ liệu, hacker biến mất trong nháy mắt, không để lại một chút manh mối.

Chuyện này như một hồi chuông cảnh báo gióng lên đúng vào thời điểm khiến tất cả mọi người đều chấn động. Về mặt mỗi thành viên tham dự hết sức nặng nề, ngữ điệu Trác Thiệu Hoa cũng rất quyết liệt lúc anh báo cáo tổng kết.

Anh không cách nào lạc quan được.

Cọc cọc, hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Trác Thiệu Hoa đứng bên cửa sổ xoay người lại, chính ủy Vĩ bước đến, “Sao không về nhà nghỉ ngơi, còn ở đây làm gì?”

Trác Thiệu Hoa gượng cười: “Không dám ngủ, có nhiều chuyện phải suy nghĩ. Anh sắp ra sân bay à?” Hôm nay chính ủy Vĩ đáp chuyến bay sớm đến Mỹ tham gia Hội nghị bàn tròn.

Chính ủy Vĩ gật đầu: “Ừ, tôi lên lấy tài liệu, xe đang đợi ở dưới. Thiếu tướng Trác, cuộc chiến Internet là cuộc chiến trường kỳ, không thể mau chóng phân rõ thắng bại như đánh nhau bằng súng thật đạn thật. Hàng năm Bộ Quốc Phòng Mỹ dự toán hơn ba trăm triệu đô la sử dụng cho việc tăng cường an ninh hệ thống mạng và đối phó với hành động công kích của hacker, còn chúng ta chỉ ra bao nhiêu? Trình báo cáo gia tăng dự toán đi, có vậy chúng ta mới tăng cường bố trí chuyên viên và thiết lập phần cứng được.”

Trác Thiệu Hoa thở dài: “Báo cáo ấy tôi đã trình từ lâu rồi, phải đợi đến đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc sang năm mới được phê duyệt. Có thuốc không?”

Chính ủy Vĩ cười khà khà, ném một liều thuốc qua cho anh.

Trác Thiệu Hoa tiếp lấy rồi lấy bật lửa ra châm thuốc cho cả hai.

“Ô, anh ít hút thuốc mà bật lửa xịn nhỉ, Zippo cơ đấy!”

Chính ủy Vĩ ngạc nhiên nói.

Trác Thiệu Hoa cẩn thận cất lại bật lửa, trên vầng trán thoáng qua vẻ dụi dằng không dễ dàng phát hiện, “Vợ tặng.”

“Ôi chào, đúng là người trẻ tình cảm thật thiết có khác! Ở nhà tôi mà hút thuốc là bà vợ sư tử Hà Đông lại gầm lên, bảo tôi sớm muộn gì cũng có ngày bị ung thư phổi, anh xem, nói thế đấy, vợ chồng gì chứ, kẻ thù mới đúng.”

“Chị nhà thương anh mới nói vậy, anh kiềm chế, bớt hút một chút! Chính ủy, lần này anh đi Mỹ phải đánh một trận ác liệt rồi.”

Chính ủy Vĩ rít sâu một hơi thuốc, hàng chân mày nhíu lại, “Mỹ đã bắt đầu tiến hành nghiên cứu và thực hành chiến tranh mạng từ một trăm năm trước, hiện tại đồng minh của họ là Hàn Quốc, Israel và Nhật Bản. Chúng ta xuất phát muộn, phía Mỹ dựng ra chương ngại vật dưới hình thức yêu cầu ‘Chia sẻ thông tin tình báo’, ‘Hợp tác chiến đấu’. Bản tham luận do trung úy Chu Văn Cẩn viết chính là thanh kiếm sắc bén của phía ta trong chuyến đi này, tôi đặt rất nhiều kỳ vọng vào nó. Cố gắng thôi, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.”

“Chúc anh mọi điều thuận lợi.” Trác Thiệu Hoa bắt tay chính ủy Vĩ.

Chính ủy Vĩ cười lớn, “Anh cũng vậy!”

Chính ủy Vĩ đi rồi, Trác Thiệu Hoa lại đứng một lúc, lát sau anh rời khỏi phòng, rẽ vào thang máy, lên thẳng phòng máy của đội kỹ binh mạng ở tầng cao nhất.

Trong phòng máy, ngoài tiếng máy móc chạy rì rì và tiếng dòng điện khi có khi không, tất cả mọi thứ đều tĩnh lặng. Sáu thành viên đều đang bận rộn trước máy tính, anh không quấy rầy họ, quay người đi vào phòng giám sát theo dõi bên cạnh.

“Chào thủ trưởng!” Cậu thiếu úy trực ban đứng dậy cúi chào anh.

Anh ra hiệu bảo cậu thiếu úy ngồi xuống, “Hai hôm nay có tin tức gì khác thường không?”

Cậu thiếu úy trả lời: “Vụ án bộ Công nghệ thông tin ủy thác cho phía chúng ta đã có chút tiến triển. Mới đây bọn chúng vừa tung ra chức năng tìm kiếm mạnh nhất, mục tiêu nhắm thẳng vào Baidu và Google. Chức năng tìm kiếm của chúng không sàng lọc những trang web phản động và web đen của nước ngoài đang bị nhà nước nghiêm cấm, phong tỏa, do đó rất được một số người ưa chuộng.” Nói đến đây, cậu thiếu úy tạm dừng giây lát, tựa như muốn nói lại thôi.

“Phát hiện được gì khác nữa à?” Trác Thiệu Hoa ngồi xuống.

Cậu thiếu úy mấp máy môi, “Tôi vẫn chưa chắc chắn. Tôi lên vào hộp thư của chúng, gần đây chúng liên tục gửi email cho Mỹ, không có nội dung, chỉ có một file đính kèm. File đính kèm là bức họa Lê hoa đồ cuối nhà Minh đầu nhà Thanh của họa sĩ Thạch Đào, mặt trên ghi mấy con số, không biết là tỷ lệ hay là gì khác.”

Cậu thiếu úy mở tập tin, đưa từng email cho Trác Thiệu Hoa xem.

Khoảng mười phút trôi qua, Trác Thiệu Hoa vẫn giữ im lặng, anh đọc kỹ lưỡng tất cả các email đó.

Các bức họa đều giống nhau, khác biệt duy nhất chính là con số bên trên, mỗi ngày tháng đều được ghi chú rõ ràng, thậm chí chính xác đến từng giây. Trên bức họa còn viết dòng chữ lưu niệm: Người ta nói hoa lê như tuyết trắng ngọt ngào, tôi lại yêu hoa lê như ánh trăng. Ánh trăng hoa lê tựa như nước, chẳng biết nơi nào là cổ hương.

“Người nhận là ai?”

“Một sinh viên đại học Columbia, khoa xã hội học.”

“Ừ, cậu gửi file này vào hộp thư của tôi, tiếp tục theo dõi, nếu có dấu hiệu gì thì báo cáo ngay với tôi, đừng để người khác truyền đạt. Ngoài ra, cậu theo dõi thêm người này cho tôi.”

Trác Thiệu Hoa cầm bút viết nhanh một hàng địa chỉ IP lên giấy.

Cậu thiếu úy thốt lên kinh ngạc, “Thủ trưởng, đây là...”

Trác Thiệu Hoa khẽ gật đầu: “Đúng vậy, là trung tá Gia Hàng.” Mỗi thành viên công tác trong đội kỳ binh mạng đều có một địa chỉ IP cố định, dù đang ở đâu, sử dụng máy tính gì, bất cứ lúc nào tổng bộ đều có thể giữ liên lạc. Địa chỉ IP này lưu trữ tại tổng bộ và được mã hóa.

Cậu thiếu úy nhìn Trác Thiệu Hoa, cố kiềm nén một bụng đầy nghi hoặc. “Trung tá Gia là thiên tài Internet, nếu cô ấy muốn xóa dấu vết, dễ như trở bàn tay.”

“Với người có tài năng và sự tự tin như cô ấy thì chỉ có kẻ ngốc mới làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Có ai để phòng kẻ ngốc không? Bây giờ cậu thử làm kẻ ngốc một lần xem. Cậu truy tìm trang web cô ấy từng xem, lời nhắn để lại trên diễn đàn, email nhận và gửi đi.”

“Rõ, thưa thủ trưởng!” Cậu thiếu úy khom người.

“Nhờ cậu!” Trác Thiệu Hoa cúi đầu đáp lễ, rồi lại đưa tay bắt tay cậu ta.

Cậu thiếu úy ngẩn ra, sao nghe giọng thủ trưởng cứ như đang nhờ vả mình làm việc tư vậy nhỉ?

Bên ngoài tòa nhà, tia nắng ban mai hắt lên ở tầng Đông, những ngọn đèn đường lần lượt vụt tắt, thành phố cổ xưa như đang níu kéo chút thời gian cho giấc ngủ cạn vơi. Sương mù mờ mờ, không khí mát lạnh làm người cả đêm căng thẳng chợt rùng mình.

Tiểu Dụ ngủ gật trong xe, Trác Thiệu Hoa vừa tựa vào xe, cậu ta tức thì giật mình tỉnh dậy, nhìn quanh cảnh giác. “Thủ trưởng, về nhà ă?” Cậu ta quan sát Trác Thiệu Hoa qua kính chiếu hậu, trông thủ trưởng như vừa trải qua một trận ác chiến, người vừa mỏi mệt lại vừa hưng phấn, vừa nặng nề lại vừa xúc động.

“Ừ.” Trác Thiệu Hoa đóng cửa xe.

Xe lăn bánh rời tòa nhà, đường phố tĩnh mịch xe cộ rất ít, vì ít nên có vẻ rộng rãi hơn ban ngày, vì rộng rãi nên lái xe đặc biệt khoan khoái.

“Tiểu Dụ, lần trước cậu và trung tá Gia đưa Simon đi Trường Thành, cậu luôn theo sát anh ta phải không?”

Tiểu Dụ nhớ lại: “Em có rời đi khoảng mười phút. Trung tá Gia bảo em đi gói đồ điểm tâm cho Simon. Lúc đi, em đã âm thầm bật chức năng ghi âm trên điện thoại...”

“Khi cậu quay về, phát hiện thấy chức năng ghi âm tắt, nên cậu nghi ngờ không biết mình đã ấn phím mở hay chưa, đúng không?”

Tiểu Dụ cười hề hề, “Vâng, bởi vậy nên em không báo cáo anh việc này.”

Trác Thiệu Hoa ngả người ra sau, mắt nhìn chăm chăm mui xe. Một đêm mất ngủ khiến anh không thể tập trung lực chú ý. Đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, không hẳn là trắng, mà giống như đoạn kết thúc đen trắng trong bộ phim, có vô số chấm nhỏ chớp nháy trước mắt, thấy rõ, nhưng không bắt được gì. Anh kiệt sức, gân cốt rã rượi, lại không dám chớp mắt, chỉ vì lo sợ trong lúc chớp mắt sẽ xảy ra chuyện anh khó lòng phòng bị.

Đối với Simon, anh chưa từng dám khinh địch. Loại người như hắn ta là thiên tài lĩnh vực máy tính được rất nhiều người sùng bái trên mạng. Những người sùng bái Simon ví hắn như Lục Tiểu Phụng dưới ngòi bút Cổ Long, hành tẩu khắp giang hồ, phong lưu phóng khoáng, bất cần đời. Tiền tài và người đẹp là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống của hắn. Bây giờ hắn chỉ cần nhắc tay là có cả tiền tài lẫn người đẹp. Nếu anh đoán không lầm, hiện tại là thời điểm Simon hứng thú gây chiến nhất. Việc mật mã càng ngày càng được thiết lập phức tạp đã khiến chương trình giải mã theo dõi dần dần không theo kịp xu thế. Muốn tung hoành võ lâm, hắn buộc phải nâng cấp chương trình giải mã. Nâng cấp xong, sẽ tìm chỗ để thử nghiệm.

Trên một phương diện nào đó, cả hai thiên tài Gia Hàng và Simon đều có điểm giống nhau.

Anh bỗng muốn được nhìn thấy cô đến quay quắt.

Gia Hàng vẫn đang ngủ, chen chúc trên một cái giường với Phàm Phàm. Tư thế ngủ của hai mẹ con không khác nhau lắm. Gò má ửng hồng, nằm sấp, áo tấc đến ngực lộ ra một khoảng bụng trắng nõn, ngay cả nhịp thở cũng đồng đều. Cái chăn bị đá xuống sàn nhà, may mà nhiệt độ trong phòng đủ ấm áp.

Nhìn hai gương mặt đang say ngủ, anh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng mình có thứ gì đó nhẹ nhàng di chuyển, lên đến cổ họng thì dừng lại, ngưng tụ thành viên nhỏ – đó là mãn nguyện, là hạnh phúc.

Trên tủ đầu giường đặt vài cuốn sách, Thực đơn cho bé yêu 0 – 3 tuổi, Chuyến du hành kỳ diệu của Nils Holgersons của Selma Lagerlof, năm quyển Sách cho trẻ em vàng của Richard Scarry. Anh tùy tay mở ra, trên trang bìa trong của sách viết rằng: Sách trẻ em của Richard Scarry lấy hình ảnh những con vật ngộ nghĩnh, hiền lành để mô phỏng hành động con người, gợi mở cho trẻ em bí mật trong cuộc sống hàng ngày. Đối với trẻ em đang tập nói, hiểu biết về thiên nhiên và cuộc sống xã hội giúp ích rất nhiều trong việc bồi dưỡng óc quan sát và trí tưởng tượng của các bé, đặc biệt phù hợp cho các bé trước tuổi đi học đọc.

Tiếng lật sách làm Gia Hàng thức giấc, cô trở người, lèm nhèm mở mắt.

Trác Thiệu Hoa cúi xuống dịu dàng hôn cô nụ hôn chào buổi sáng.

Gia Hàng chớp chớp mắt, vươn tay vuốt ve hai gò má Trác Thiệu Hoa, “Thủ trưởng...” Ý thức dần dần tỉnh táo, ánh mắt lảng lạng dừng lại trên gương mặt anh.

“Anh biết, râu mọc rồi, chút nữa anh sẽ đi cạo.”

“Đừng nói gì cả.” Tiếng nói cô khàn khàn, “Thủ trưởng, mau lên, mau nhìn em nòng nân đi.”

5.5

Bất chợt thình lạng.

Khoảng thình lạng ấy là lúc Trác Thiệu Hoa tiêu hóa lời nói của Gia Hàng. Vì đôi mắt chờ mong kia chứng minh đó không phải câu nói mới. Vì cho dù nói mới, cô nhóc này chỉ toàn nói ‘Bóng đẹp lắm’ hay ‘Phạm Phạm’, chưa một lần nhắc đến anh, đến nỗi anh nghe mà không khỏi có chút ghen tị. Về mặt cô lại khẩn thiết, không giống trêu ghẹo hay làm nũng.

Trác Thiệu Hoa ngồi xuống, gương mặt anh tựa hồ kề sát mặt Gia Hàng, giọng anh nhỏ nhẹ như thủ thi để tránh kinh động đến giấc ngủ êm đềm của khán giả duy nhất. “Phải làm sao để nòng nân đây?”

“Thì là say mê đắm đuối, sâu nặng tha thiết, trong mắt anh chỉ có em... Haiz!” Gia Hàng muốn làm mẫu một lần, nhưng mắt cô hết tròn tròn hình viên đạn, rồi lại híp thành đường kẻ, hai gò má thì phồng lên xẹp xuống. Cô đành thở dài đầy thất bại.

Trác Thiệu Hoa áp nửa thân mình lên người cô, ngón tay luồn vào váy ngủ rộng thùng thình, lướt từ trên xuống dưới như lướt trên phấm đàn, “Trong mắt anh có người khác à?”

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở giao hòa. Gia Hàng không cách chi giữ bình tĩnh, “Thủ trưởng, nhóc thối ở đây!” Cô thật đại dột, tại sao lại chọn thời điểm này để đưa ra yêu cầu ngớ ngẩn như vậy chứ? Thế chẳng phải là cáng dỡ, là ngấm bột đèn xanh hay sao?

“Một chút thôi!” Hơi thở anh rối loạn, không theo bất cứ quy luật nào. Ngón tay anh lưu luyến, buông thả trên cơ thể cô đang dần nóng lên. Hàm răng anh khê cắn đôi môi cô mềm mại như cánh hoa đào, lúc mạnh mẽ khi dịu nhẹ. Anh không muốn trói buộc bản thân mình bằng sợi dây lí trí, không muốn che giấu cơn mê đắm chạy hoang trong cơ thể. Mỗi người đều có hai mặt tính cách, cho dù ra khỏi phòng ngủ anh lại trở về với hình tượng thiếu tướng Trác Thiệu Hoa mẫu mực, thì giờ phút này, anh vẫn mặc kệ tất thảy, cho phép mình nghe theo tiếng gọi của đáy lòng.

Phạm Phạm vẫn ngủ say, không may phát hiện sóng gió rung chuyển kề bên, xem chừng hôm qua cu cậu chơi đùa đến mệt lả.

Hàng ngày khi Phạm Phạm tỉnh giấc, thấy Gia Hàng nằm cạnh mình, biểu cảm đầu tiên của cu cậu là đôi mắt cong cong, môi cười chúm chím. Nếu Gia Hàng không ở đó, cu cậu sẽ mếu máo, muốn khóc nhưng chẳng khóc, thể hiện đáng về đây tủi thân. Có Gia Hàng bên mình, cu cậu không những nghĩ ra rất nhiều yêu cầu vô lý, mà còn muốn Gia Hàng tham gia. Trác Thiệu Hoa từ bên ngoài trở về, Phạm Phạm luôn mở rộng hai cánh tay nhỏ bé đòi anh ôm một cái, hôn một cái, nói mấy câu. Anh gạn tìm trong trí nhớ, dù là giai đoạn nào chẳng nữa, chưa bao giờ anh và cha mẹ mình thân thiết được như vậy. Mỗi phút mỗi giây anh đều tự nhắc nhở mình phải luôn cố gắng hết sức trong mọi việc, không được phép làm cha mẹ thất vọng. Thím Đường thường hay nói một câu tục ngữ của quê nhà: Nồi không nóng, bánh không dính. Ý

rằng, thương yêu con trẻ thì con trẻ mới gần gũi mình. Có lẽ Phàm Phàm vẫn chưa biết cách biểu đạt bản thân, nhưng cu cậu là yêu tinh con đội lốt người, biết mình được yêu thương, có chỗ dựa, nên chẳng biết sợ là gì.

Và vì biết mình được cô nhóc này yêu thương, nên anh cũng chẳng biết sợ là gì. Trong lòng Trác Thiệu Hoa thầm tự cười nhạo, cô nhóc này dễ dàng thổi bùng ngọn lửa cuồng nhiệt trong anh, anh lại không muốn kìm nén, chỉ muốn phó mặc cho nó thiêu đốt mà thôi...

Yêu và được yêu, hạnh phúc biết bao.

“Chưa đánh răng nữa!” Mãi lâu sau, lúc gian nan mở mắt và ngẩng đầu lên từ cổ Gia Hàng, anh nghe cô xấu hổ nói thầm.

“Cùng đi nhé!” Ánh nắng ngày mới chiếu rọi vào phòng qua khe hở rèm cửa sổ, soi sáng từng góc ngách. Trác Thiệu Hoa ổn định lại nhịp thở.

Trong bồn tắm lớn đổ đầy nước, anh muốn tắm thật sáng khoái để gột rửa hết cả đêm dài mỗi mệt.

Gia Hàng đứng cạnh bồn tắm nặn kem đánh răng, nhìn thủ trưởng thoải mái cởi thắt lưng qua gương. Tầm lưng rộng lớn ấy, vòng eo hoàn mỹ ấy, cơ bụng cường tráng ấy, và cả... nữa... không xa lạ gì với cô, nhưng nhìn ban ngày và nhìn buổi tối là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Ừc. Cô nghe tiếng mình nuốt nước miếng.

“Hôm qua nhà có khách đến à?” Trác Thiệu Hoa ngậm mình sâu trong nước, thoải mái bật ra tiếng thở dài.

“Ừm?” Miệng Gia Hàng đầy bọt kem đánh răng, cô ra lệnh cho mình không được quay đầu nhìn thủ trưởng khóa thân.

“Mấy quyển sách trên tủ đầu giường là người ta tặng?”

Gia Hàng ngậm một ngụm nước lớn, súc sạch bọt kem đánh răng trong miệng, rồi quay ngoắt người lại, “Thủ trưởng, vì sao anh lại nghĩ mấy quyển sách ấy không phải do em mua?”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười, “Gia Hàng, em đừng khắt khe với mình quá.”

Cô ngồi xổm xuống trước bồn tắm lớn vẻ khó hiểu, ngón tay gạt nước trong vô thức. “Ý anh là sao?”

“Nếu em đòi hỏi một bác sĩ tài năng cũng phải là đầu bếp kiệt xuất, kiến trúc sư, chuyên gia tài chính siêu phàm, có phải thái quá hay không? Khả năng con người là hữu hạn, có thể hoàn thành công việc một cách xuất sắc không hề dễ dàng. Đừng nên lấy sự am hiểu của người khác làm thước đo cho khiếm khuyết của chính mình, làm vậy rất không công bằng. Gia Hàng, em tốt lắm rồi, không cần bắt chước ai cả, không cần thay đổi bản thân, hãy cứ là chính em thôi, anh thích em thế này.”

Gia Hàng trượt dài trong ánh mắt anh. Đây là ánh mắt nồng nàn, đắm đuối, ân ái giữa vợ chồng đó ư? Có lẽ đúng, cũng có lẽ sai, mà đúng hay sai chẳng còn quan trọng nữa. Thủ trưởng hiểu cô, cô cũng hiểu tấm lòng thủ trưởng. Không trần trối, không so sánh.

Mỗi giai đoạn trong cuộc đời con người hiển nhiên sẽ nảy sinh một điều mới mẻ, không cần phải sao chép hay cắt dán.

“Chính xác, em tuyệt đối không mua loại sách ấu trĩ ấy đâu. Em mà mua thì nhất định sẽ mua sách chín chắn, có chiều sâu, thể mới phù hợp với nhóc thôi.” Mấy quyển sách đó Mộc Giai Huy mua cho Phàm Phàm làm quà. Thấy đèn phòng ngủ sáng, thím Đường đi qua xem Phàm Phàm, sẵn cầm theo mấy quyển sách đưa cô. Thím Đường nói với Gia Hàng, Mộc Giai Huy nói hoa sen lần trước là ủy thác công ty chuyển phát nhanh chuyển tặng, cô ấy chưa gặp Phàm Phàm, nên hôm nay ghé nhà chủ yếu để gặp Phàm Phàm, đáng tiếc lại lỡ dịp. Ngoài mua sách ra, cô ấy còn mua bộ đồ chơi xếp gỗ và rất nhiều đồ ăn vặt cho trẻ em.

Trác Thiệu Hoa vuốt xuống mấy sợi tóc cong cong vểnh vểnh trên đỉnh đầu Gia Hàng. Anh không biết nói gì để phụ họa theo lời cô nói. Chín chắn, chiều sâu, hiện tại hai từ này quá xa xôi đối với Phàm Phàm.

Sự thật là vậy.

Khi hai người ra khỏi phòng tắm thì Phàm Phàm đã thức dậy. Cu cậu ngoáy móng bò từ đầu giường đến cuối giường, “Mẹ, bút...” Cái miệng nhỏ méu máo, vành mắt cũng sắp đỏ ửng lên.

“Ồ đây nè!” Gia Hàng lấy cây cọ nước màu xanh trên bàn. Lúc đang ngủ say cu cậu nắm cây cọ thật chặt, cô và thím Đường phải mất rất nhiều sức lực mới rút được nó ra một cách khó khăn.

Phàm Phàm khua khoắng hai tay, toét miệng cười khanh khách, sau đó giang cánh tay nhỏ ra, tỏ ý muốn Trác Thiệu Hoa ôm, lại còn chủ động chu miệng hôn bố thật thân thương.

“Phàm Phàm muốn viết chữ à?”

Phàm Phàm lắc đầu, “Dạ không, Phàm Phàm muốn vẽ tranh.”

“Vẽ cái gì?”

“Cá!” Phàm Phàm cầm cây bút hươ hươ trên không trung.

Gia Hàng bĩu môi, cá đã đào thành cái ao sống mãi trong lòng tên nhóc thôi rồi. Cô vén màn, mở cửa phòng, ánh mặt trời tràn vào theo làn gió sớm. Cô nheo nheo mắt, trời trong xanh thế này chắc hẳn hôm nay không đổ mưa.

“Chào buổi sáng, trung tá Gia!” Di Lữ đang dọn cỏ ngoài sân, rõ ràng trong nụ cười tươi mập mề vẽ lấy lòng, “Sáng nay tôi làm bánh rán nhân rau hẹ*.”

(*) Bánh rán nhân rau hẹ

images

“Ồ, xin lỗi di Lữ, thủ trưởng muốn uống sữa đậu nành, ăn bánh quẩy, muốn cháu đến sữa đậu nành Vĩnh Hòa ăn sáng cùng anh ấy.” Gia Hàng mặt không đỏ tim không loạn vu oan thủ trưởng, rồi đứng trên hành lang đuổi đuổi tay, đá đá chân, làm vài động tác hít thở sâu.

Nụ cười di Lữ đông cứng trên gương mặt, co lại không được, kéo giãn không xong, trông rất hài hước. “Hơ, thế... để tôi gọi thím Đường đến bé Phàm Phàm.” Mới sáng sớm bà đã cặm cụi làm hai bàn ăn lớn. Nay hai quân chủ lực đều đi cả, bánh rán nhân rau hẹ phải ăn khi còn nóng, xem chừng phải bỏ hết rồi. Di Lữ đau lòng phải biết!

Gia Hàng quay về phía bóng lưng bà làm mặt quỷ, vừa ngoảnh lại thì thấy Trác Thiệu Hoa nhìn cô yêu chiều, “Trẻ con!”

Cô nháy mắt ra hiệu, hôn Phàm Phàm mấy cái thật kêu. Thế đấy, sáng nay cô không muốn ăn bữa điểm tâm di Lữ nấu. Có đôi khi, làm kẻ tiểu nhân tính tình trẻ con mới vui sướng làm sao!

Hai người thật sự đến sữa đậu nành Vĩnh Hòa ăn sáng. Sữa đậu nành mặn*, bánh quẩy, bánh sủi cảo. Lâu rồi không ăn, mùi vị có khác đôi chút. Ăn xong, Gia Hàng ngồi xe Trác Thiệu Hoa đến đại học Quốc Phòng, xe chưa đến cổng lớn, cô đã đòi xuống xe.

(*) Sữa đậu nành nóng thêm vào muối, tôm khô, giấm, mù tạt ngâm.

“Vào đến bên trong hẵng xuống.” Trác Thiệu Hoa nói.

Gia Hàng trả lời rất nghiêm túc. “Em không muốn bị bạn học khác bắt gặp chúng ta đi chung. Họ sẽ nói em được anh áp dụng quy tắc ngầm thế nọ thế kia.”

Tiểu Dụ nín cười đến nổi miệng suýt rút gân. Cần gì phải ‘ngầm’, rõ ràng, sáng trưng quá sức luôn rồi.

Trác Thiệu Hoa sờ mũi, “Thì ra em nhát gan quá nhỉ, anh cứ tưởng cây ngay không sợ chết đứng, em dũng cảm, gan dạ, không biết sợ chứ.”

“Thủ trưởng, anh đừng khích tướng em. Nếu không, vào lớp học em lại nhiệt huyết dâng trào, quyết chí bảo vệ chủ quyền đây.”

Trác Thiệu Hoa thở dài, quả thật anh sợ nhất chuyện này, “Tiểu Dụ, dừng xe đi. Gia Hàng, giữa đường là chỗ dành cho xe chạy, người đi bộ phải đi trên vỉa hè, nhớ chưa?”

Gia Hàng lặng thầm rơi lệ, trong lòng thủ trưởng, cô tuyệt đối không phải là mẹ Phàm Phàm, mà là em gái anh thì đúng hơn.

Thật ra Gia Hàng làm vậy là vì muốn tránh lời điều tiếng, mặc dù chuyện họ xuất hiện bên nhau vốn rất hợp tình hợp lý. Các sinh viên cùng khóa với cô ở đại học Quốc Phòng thì không nói làm gì, đằng này còn có cả rất nhiều các sĩ quan cấp bậc cao với vợ đến tập huấn. Và lại mỗi lần các cậu lính gác cúi đầu chào khi thủ trưởng vào cổng, cô không sao có thể thản nhiên ngồi trong xe. Cô không muốn mình trở nên đặc biệt. Tại nơi đây, cô muốn mình là trung tá Gia Hàng, muốn quên đi thân phận vợ của thiếu tướng Trác Thiệu Hoa.

Thế nhưng lại có người cố tình bắt hợp tác, năm lần bảy lượt nhắc cô phải nhớ.

Sau giờ tan học, Gia Hàng đi gặp đại tá Tống. Ông tuyển chọn mấy bài báo cáo về chuyến đi Hải Nam, chuẩn bị đăng lên tập san đại học Quốc Phòng. Sinh viên được lựa chọn đều có mặt, Triệu Đồng cũng ở đó.

Lúc đi ra, Triệu Đồng gọi Gia Hàng lại, đặc biệt nhiệt tình mời cô ra ngoài ăn trưa.

Gia Hàng không muốn đi cùng Triệu Đồng, cô từ chối thẳng: “Lát nữa tôi phải ra nhà sách mua vài cuốn sách.”

“Nhưng cũng phải ăn cơm chứ, chúng ta đi ăn món ăn phần, nhanh lắm.” Triệu Đồng không giải thích nhiều, nắm cánh tay Gia Hàng kéo ra ngoài.

“Có việc gì cô cứ nói tại đây, không nhất thiết phải ăn cơm.” Ăn cùng người bản tính nhiều chuyện trời sinh như Triệu Đồng, dù sơn hào hải vị trảng giang trước mắt cô cũng thấy nhạt nhẽo.

Triệu Đồng dong đưa cặp mắt ra chiều ngây thơ, “Sao cô gần bướng thế chứ, một bữa cơm thôi mà, tôi có làm gì cô đâu? Cô và Giai Huy là người nhà, tôi và Giai Huy là bạn thân, bạn học, theo lý mà nói, chúng ta cũng không phải người ngoài.”

Nguyên lý gì đây? Gia Hàng không hiểu.

Triệu Đồng ngượng ngùng cả buổi mới chịu nói thật, “Tôi có chút việc nhỏ muốn nhờ cô. Tôi sắp tốt nghiệp rồi, cô nói thiếu tướng Trác cho tôi ở lại Bắc Kinh đi. Tôi không muốn hy sinh tuổi thanh xuân ở sa mạc, xứ khỉ ho cò gáy hay ở cái vùng rẻo cao nào đó chim bay không qua. Mỗi học kỳ tôi đều có học bổng, báo cáo lần này tôi cũng được tuyển chọn, việc này không làm khó thiếu tướng Trác, nhắc tay một cái là xong thôi.”

Lần đầu tiên Gia Hàng ý thức được tầm quan trọng của vị trí phu nhân thiếu tướng, lời nói bên gối trong truyền thuyết là đây sao? Cô thử tưởng tượng cảnh mình to nhỏ rù rì với thủ trưởng, ui chao, phải nói là cực kỳ vui nhộn.

“Cô cười cái gì?” Triệu Đồng chưng hửng, trừng mắt nhìn Gia Hàng đang cười ngây ngô.

“Không có gì, tôi đang nghĩ đến chuyện khác. Xin lỗi nhé, tôi không giúp được chị rồi.”

“Cô chắc chắn giúp được.” Triệu Đồng chưa từ bỏ ý định, “Chuyện phân bổ tuy rằng không thuộc thẩm quyền thiếu tướng Trác, nhưng tiếng nói của anh ấy rất có trọng lượng ở đại học Quốc Phòng.”

“Vậy đâu cần chuyển lời làm gì, chị trực tiếp đi gặp anh ấy nói luôn cho xong.”

“Cô...” Mặt Triệu Đồng tối sầm, “Thôi, tôi vốn cũng không trông mong gì cô. Tôi tìm Giai Huy, chỉ cần cô ấy mở lời, thiếu tướng Trác chắc chắn sẽ để trong lòng.”

Gia Hàng gật đầu. Bởi vậy mới nói, hãy chọn con đường thênh thang ánh dương mà đi, đừng nên chen lấn trên cây cầu độc mộc của cô làm gì.

5.6

Nhà sách là nơi người thô thiển bước vào cũng hóa ra tinh tế, người không nho nhã cũng thành nho nhã, đầu đầu cũng giọng cười nhỏ nhẹ, tiếng nói thâm thì.

Gia Hàng nhắc nhở mình, lực lượng trí thức rất đông đảo, cho nên đi đứng nói năng không được bỗ bã, phải nhã nhặn một chút.

Đạo nhà sách vào giữa trưa là một cách hưởng thụ, vừa được hít thở không khí mát rượi, vừa được đọc quyển sách yêu thích. Trên lầu còn phục vụ cả cà phê và vài món bánh ngọt kiểu Tây. Có một loại bánh bích quy hình động vật, ăn ngon mà lại dễ thương, Gia Hàng định bụng khi nào về sẽ mua một ít cho Phàm Phàm chơi.

Hôm nay Gia Hàng muốn mua mấy quyển lập trình máy tính và truyện nhi đồng phù hợp với trẻ em trước tuổi đến trường.

Ngày hôm ấy đến Trì Sánh, ngay từ đầu cô không hề có ý định thỏa hiệp với Mã Soái, nhưng câu nói tiếp theo của ông ta đã khiến cô phần nào chùn bước.

Mã Soái nói, rất nhiều tác gia ban đầu hành văn sắc bén, danh thép, nhưng từ khi có con cái ngòi bút của họ thay đổi lớn lao, thậm chí vài người còn viết truyện thiếu nhi vì con mình. Cô không muốn làm chút gì đó cho tiểu thủ trường sao?

Mã Soái có trực giác cực kỳ nhạy bén với thị trường game online, ông ta kiên quyết từ bỏ thị trường thanh thiếu niên mà lâm thương gia tranh giành nhau đến đâu rơi máu chảy, trong khi lợi nhuận kiếm được chẳng đáng là bao. Chỉ riêng việc Mã Soái nhìn ra lợi ích và hiệu quả tiềm tàng trong Lệ nhân hành đã chứng tỏ được tầm nhìn của ông ta. Lúc này đây, ông ta lại chuyển mục tiêu sang suy nghĩ của những đứa trẻ trước độ tuổi đi học.

Mã Soái tiếp tục nói, trừ phi cô cho con cô xuyên không đến một trăm năm trước, còn nếu đã sống trong thời buổi hiện đại bây giờ thì nhất định phải tiếp xúc với máy tính và game online. Làm thế nào để vừa tránh cho đứa trẻ sa đà vào chơi game, vừa giúp chúng học hỏi được những điều bổ ích? Muốn vậy, trò chơi phải dễ hiểu, thú vị, giúp ích cho trí não, hình ảnh sống động phong phú. Biến đổi truyện cổ tích thành game online, hay nói cách khác, chính cô sẽ thiết kế game online cổ tích. Tôi sẽ tìm họa sĩ giỏi nhất trong nước phụ trách khâu trang trí, để tạo ra được thành quả như bộ phim hoạt hình đẹp hoàn hảo của Miyazaki. Thế là từ nay các bà mẹ không cần phải buồn rầu vì không lựa chọn được game online phù hợp nữa rồi.

Gia Hàng bị chấn động, và tiếp sau là dao động.

Nhưng lại còn một vấn đề, đó là Gia Hàng chưa từng đọc truyện cổ tích. Thời tằm bé cô được nuôi thả tự do, chị đi học xa nhà, bố mẹ bận ba tìm kế sinh nhai, thế nên cô chưa bao được nghe kể chuyện cổ tích trước giờ đi ngủ.

Gia Hàng khiêm tốn hỏi ý kiến cô nhân viên nhà sách, “Trẻ con trước tuổi đi học thường thích đọc sách gì?”

Cô nhân viên mỉm cười nói, “Các bé ở độ tuổi này chưa nhận biết được mặt chữ, thích xem báo ảnh nhất. Bình thường bố mẹ đều đọc truyện cổ tích cho các bé nghe. Truyện cổ Andersen có chút huyền bí, nhưng không khó hiểu lắm với bé đang học tiểu học; truyện cổ Grimm cũng hay vô cùng.”

“Trung Quốc mình có truyện nào không?”

Cô nhân viên cười khổ, “Nước mình chỉ có chuyện xưa về danh nhân lịch sử như, Tư Mã Quang đập vại, Tào Trùng can voi, Lý Bạch mài kim may...”

Gia Hàng cắt ngang lời cô nhân viên, thật sự nuốt không trôi. Cô thà tự mình viết, vì Phàm Phàm mà cố gắng viết tác phẩm đầu tay còn hay hơn.

“Sách mẹ viết cho con làm sao có chiều sâu, có ý nghĩa giáo dục được?”

“Có chứ! Sách của Long Ứng Đài* hay cực kỳ.”

(*) Long Ứng Đài (sinh năm 1952) là nhà văn nữ nổi tiếng của Đài Loan.

Những cái tựa như, Andre thân yêu, Con ơi, từ từ sẽ được, Hình bóng... thu hút Gia Hàng ngay từ ánh mắt đầu tiên. Cô mua hết một loạt, từ nay mỗi buổi tối cô sẽ đọc một đoạn cho Phàm Phàm nghe, bắt đầu sách ấu trĩ kia phải cắt đi thật xa. Con của cô, cô có quyền.

Lúc xách hai túi sách to tướng rời khỏi nhà sách, cô trông thấy mấy phòng tranh phía đối diện. Một phòng tranh trong số đó hôm nay tổ chức triển lãm, khách tham quan nườm nượp. Họa sĩ trước kia là người chủ trì chương trình tranh luận trên truyền hình, sau tu thân dưỡng tính, đổi sang nghề vẽ tranh. Chỉ sau một

bức vẽ đã nổi tiếng như cồn. Minh tinh, học giả đến ủng hộ đông nghịt. Có điều khách tham quan đến chủ yếu để chiêm ngưỡng minh tinh hơn là ngắm nghía tranh ảnh.

Gia Hàng không dám giả vờ văn nhã, chỉ liếc mắt nhìn nhanh một cái rồi quay đi, song ngay giây sau lại bất cẩn đâm sầm vào một người qua đường đi hướng ngược lại.

Hai người ngẩng đầu nhìn nhau sửng sốt.

Gia Hàng rầu rĩ than khổ trong bụng, kỳ thực cũng không phải ngoài dự liệu, người ra kẻ vào trên con phố nghệ thuật này nhất định là nghệ sĩ, chỉ tại cô đi nhầm đường.

“Cháu chào cô!” Cô gắng nặn ra một nụ cười, lễ phép thưa gửi.

Ánh mặt trời gay gắt không áp đảo được vẻ hờ hững, oán hận, lạnh lẽo toát ra từ trên người bà Trác Dương, “Hừm, ra là cô!”

Gia Hàng lắc lắc túi giấy, “Cháu có việc bận, tạm biệt cô cháu đi trước!” Nếu kéo dài thêm một khắc nữa, cô sợ mình sẽ bị đóng băng.

Vừa bước được một bước, bà Trác Dương gọi cô lại, “Trước sau cũng gặp rồi, đi uống chút gì đi.”

Gia Hàng cười ngượng ngùng, đứng bất động.

“Sao, cô từ chối?” Giọng bà Trác Dương hỏi lạnh căm căm.

“Dạ không, không phải.” Gia Hàng thở dài bất đắc dĩ.

Bà Trác Dương không phải người tùy tiện, tuy nói là uống chút gì nhưng không phải quán nào cũng được. Hai người đi hơn nửa con phố mới tìm ra một quán cà phê. Gia Hàng xách hai túi sách đi dưới ánh nắng chang chang, mồ hôi đổ đầm đìa hai bên thái dương. Cô chẳng nhìn tên quán, học tốc xồng thẳng vào trong rồi hít một hơi không khí lạnh, sau đó mới thấy mình được hồi sinh.

Quán vắng khách, ông chủ tóc muối tiêu đứng trong quầy bar yên lặng bào đá. Trên quầy đặt một máy hát đĩa kiểu xưa, chiếc kệ phía sau quầy không sắp đĩa CD mà là đĩa LP lâu đời, ước chừng khoảng trăm cái. Bài nhạc kết thúc, kim máy hát tự động bật lên, cần âm thanh quay trở về giá đỡ. Ông chủ đến bên cạnh máy hát đổi đĩa nhạc. Động tác của ông từ tốn chậm rãi, đường chân chim bên khóe mắt hằn sâu như khắc bằng dao khi ông gơ đĩa nhạc lên nheo mắt soi dưới ngọn đèn.

Người phục vụ hỏi bà Trác Dương đi mấy người, bà đáp tôi muốn bàn số 6.

Bàn số 6 rất lớn, thích hợp cho bạn bè hội họp, có thể ngồi năm sáu người. Bàn nằm trong góc, phía trên là ngọn đèn thủy tinh hình hoa bách hợp.

“Cà phê đen ở quán này không tệ, mỗi lần đến tôi đều gọi. Cà phê không thêm đường thêm sữa, nguyên nước nguyên vị mới đúng là cà phê, đừng làm cho nó biến thành Tứ Bất Tượng.” Bà Trác Dương nói.

(*) Tứ Bất Tượng là loài động vật sừng giống hươu mà không phải hươu, móng chân giống bò mà không phải bò, người giống lừa mà không phải lừa, đầu giống ngựa mà không phải ngựa. Tên khoa học là Tùng Lộc.

Gia Hàng chỉ cần một ly nước đá. Cà phê, bất kể là đen hay sữa, cô đều không thích.

Hình như bà Trác Dương đặc biệt đến đây để thưởng thức cà phê. Cà phê vừa bẻ lên, bà lập tức đắm chìm trong thế giới của riêng mình, quên khuấy Gia Hàng ngồi phía đối diện.

“Ở đây không cho phép hút thuốc, nếu không, hút một điếu sẽ tốt hơn.” Bà Trác Dương lẩm bẩm. “Ông ấy không thích tôi hút thuốc.” Rốt cuộc bà cũng ngẩng mặt lên.

Gia Hàng hơi nhún vai.

“Ông ấy cũng không thích tôi đi xa. Bình thường tôi không muốn chôn chân ở Bắc Kinh vào giữa mùa hè hoặc mùa đông lạnh lẽo. Đôi khi ngẫm lại, ông ấy đối với tôi thật sự không tệ, tuy không thích nhưng luôn chiều theo ý tôi. Tôi nói không muốn sinh con, ông ấy cũng không ép buộc. Khi ông ấy biết trên đời này có đứa con gái, nhìn ông ấy kích động, mừng rỡ như điên tôi mới hiểu thì ra ông ấy thích con cái đến vậy.”

Gia Hàng trầm mặc không lên tiếng.

“Có lẽ các người đều thấy tôi thiếu cần, không biết cảm thông. Nhưng nếu cô yêu sâu đậm một người nào đó, tự nhiên cô sẽ trở nên ích kỷ, hẹp hòi, trong mắt không dung chứa nổi một hạt cát... Cô không cần trả lời,” Bà Trác Dương ngăn cản Gia Hàng mở miệng, “Cái bàn hiện tại chúng ta đang ngồi, xưa kia chính là nơi Giai Tịch và Thiệu Hoa gặp mặt lần đầu. Tôi đi cùng Thiệu Hoa, Giai Tịch và mẹ con bé ngồi đối diện. Chúng giống như trúng tiếng sét ái tình, ngày hôm sau Trác Thiệu Hoa chủ động gọi điện thoại cho Giai Tịch, hai đứa hẹn nhau đi xem triển lãm tranh. Nghe những chuyện này mà cô vẫn đứng đững thế à?”

Thái độ của Gia Hàng điềm tĩnh lạ thường. Có lẽ vì trái tim cô đã trải qua vô số lần rèn luyện, ông Án Nam Phi cho cô sinh mệnh, vì ông, cô hiển nhiên phải chống đỡ trực diện với sự thù hận, căm ghét từ bà Trác Dương. Chuyện cũ giữa thủ trưởng và Giai Tịch không còn xa lạ gì với cô. Khi Giai Tịch còn sống, chị giảng giải đạo lý cho cô nghe rất nhiều lần. Thủ trưởng cưới Giai Tịch chắc chắn là vì yêu mến, bởi lẽ về mặt tình cảm, anh rất kén chọn.

“Giai Tịch đã mất, cô có thể hết lòng rộng lượng, khoan dung. Nhưng cô đã bao giờ nghe nói người chết là không thể thay thế chưa? Người còn sống, sẽ sống trong nỗi nhớ nhung, ngày qua ngày sẽ tô điểm cho người chết, cho đến khi người chết ấy trở nên hoàn mỹ như thần thánh. Giai Tịch đi đột ngột như vậy, Thiệu Hoa quên nó dễ dàng được sao? Nếu bóng hình Giai Tịch luôn tồn tại trong lòng Thiệu Hoa, cô có dễ tâm không?”

“Không dễ tâm.” Dù một người có quá khứ như tờ giấy trắng chẳng nữa thì lấy gì để khẳng định rằng ngày sau họ sẽ không bao giờ thay đổi? Ai gặp ai trước, ai rung động vì ai trước, hết thấy đều đã qua đi, quan trọng là hiện tại ai nắm tay mình bước chậm chậm đến năm tháng bạc đầu.

Bà Trác Dương khẽ nhếch miệng cười châm chọc, “Ồ... Thiệu Hoa luôn quan tâm đến cảm nhận của người khác. Nó vì trách nhiệm chăm sóc đứa bé nên trong lòng khổ sở cách mấy cũng không biểu lộ trước mặt cô. Nó giả vờ tài giỏi như thế chẳng trách cô dám bạo dạn trả lời tôi. Tuần trước Thiệu Hoa đưa em gái Giai Tịch đến gallery xem tranh, ở đó có lưu giữ một bức họa của Giai Tịch khi còn sống. Nó đứng bản thân trước bức họa ấy hơn cả tiếng đồng hồ, không lên tiếng, không cử động. Cô bảo đấy nghĩa là gì?”

Gia Hàng đã rõ mục đích hôm nay của bà Trác Dương, nếu không đâm cho cô đau đớn thì bà nhất quyết không buông tha.

“Cô dễ tâm, chứng tỏ cô yêu Thiệu Hoa. Cô không dễ tâm, chứng tỏ từ đầu đến cuối cô chỉ lợi dụng nó, cô hám danh hám lợi. Đừng giả vờ thanh cao, tôi sẽ chóng mặt lên đợi cái ngày tai họa giáng xuống đầu cô, xem cô có đứng đững nổi không.”

“Tóm lại cô muốn cháu thế nào?” Rõ trái không được, rõ phải không xong, Gia Hàng ngồi thẳng tắp, hỏi.

Bà Trác Dương lạnh nhạt cụp mắt, tách cà phê đen đã nguội ngắt từ lâu. “Trước kia tôi khờ dại, bất chấp tất cả làm lớn chuyện, cứ nghĩ chỉ vậy mới có thể xả hết cơn hận trong lòng tôi. Bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt, chấp nhận sự an bài của số phận. Tôi không cần phải làm gì hết, cô gả cho Thiệu Hoa, mọi chuyện xem như ván đã đóng thuyền. Nỗi đau tôi phải chịu hôm nay, một ngày nào đó, tôi sẽ trả lại gấp bội cho cô. Thiệu Hoa chỉ yêu Giai Tịch, cả trong quá khứ, hiện tại lẫn tương lai.” Cũng như ông Án Nam Phi, dù ông dễ dàng đoạn tuyệt quan hệ với bà, nhưng bà tin, ông vẫn bận lòng về Gia Hàng từng giờ từng phút. Cơn giận này sao có thể nguôi ngoai?

“Nếu vậy xem như cô thắng rồi phải không?” Gia Hàng hỏi.

“Chỉ ít tâm lý cũng cân bằng.” Bà Trác Dương thừa nhận.

Nếu không ném mẫu giấy chị Gia Doanh đưa thì giờ này cô sẽ gọi điện hỏi ông Án Nam Phi, năm xưa cưới bà Trác Dương phải chăng là vì muốn dựa hơi bà, không thì làm sao ông chịu đựng được hôn nhân mười năm đằng đẳng cơ chứ? Cô chỉ mới ngồi cùng bà Trác Dương mười phút mà đã muốn phát điên. Bà ta không chỉ bị gia đình làm hư, mà còn quen thói hống hách kiêu ngạo, giẫm đạp lên vai người khác.

Ai biểu cãi lời chị, đáng kiếp! Gia Hàng tự mắng mình một câu.

Gia Hàng không nói tạm biệt, vì thật sự không muốn phải gặp lại bà Trác Dương. Vô duyên vô cớ rước vào người một bụng tức, đến lúc đẩy cửa tứ hợp viện ra, cô choáng váng đầu óc như bị say nắng.

“Ai da, trung tá Gia về rồi. Mau mau, mau trông Phàm Phàm này, thằng nhóc vẽ đầy cả tường, tôi lau nửa ngày cũng chưa sạch.” Dì Lữ vung giẻ lau, nước bọt văng tán loạn.

Phàm Phàm cười khanh khách nhào tới, thím Đường rượt theo phía sau.

“Mẹ, con vẽ cá!” Phàm Phàm ngược mặt lên, hãnh diện mách với Gia Hàng.

Gia Hàng nhìn sang, tường viện trắng tinh vẽ đầy kiệt tác của Phàm Phàm. Có mấy đường lượn sóng nhấp nhô, có rất nhiều vòng tròn, chấm tròn, có... Gia Hàng phút chốc nín thở. Đầu tròn tròn, cặp mắt lồi ra trước, thân hình mập mạp kéo theo cái đuôi nhiều nếp gấp. Giống, rất giống!

“Dì Lữ nóng nảy thế, không tô không vẽ đâu phải là con nít chứ. Để thư thư hăng lau dọn không được à.” Thím Đường thiên vị, nói đỡ cho Phàm Phàm. “Phàm Phàm nhà chúng ta vẽ rất đẹp, con cá kia sống động như cá thật ấy. Sau này Phàm Phàm nhất định là họa sĩ lớn!”

Phàm Phàm ôm chân Gia Hàng nhảy tưng tưng, “Mẹ, con muốn làm họa sĩ!”

Đùng đùng...

Giữa khung cảnh bình thường như mọi ngày, một viên đạn không biết từ đâu bay tới bắn thẳng vào Gia Hàng. Cô ôm ngực, cảm giác như nơi nào đó trong trái tim bị trọng thương nặng nề.

6. Chương 6

“Buổi hoàng hôn mùa thu ấy, thảm lá dày trải óng vàng mặt đất, cành cây trống toang hoang in bóng lên nền trời trong veo, rặng liễu đỏ thắm xuyên qua những ngọn khô đan chéo, con sông nhỏ nước chảy quanh hiu. Trên đường lái xe chở Hoa An về nhà, trông thấy cây cầu gỗ nhỏ loang lổ vết thời gian vắt ngang dòng nước lững lờ trôi, lòng tôi chợt gợn lên cảm giác thê lương. Tôi quay sang nói với Hoa An: Cầu nhỏ...”

Gia Hàng đề trang sách lại rồi ngẩng đầu lên, đúng lúc Phàm Phàm nằm ngoác miệng ngáp rõ to. “Mẹ!” Cu cậu mới cười khinh khích hai tiếng thì thấy mẹ hết sức nghiêm túc, thế là lập tức mở to mắt làm ra vẻ tập trung cao độ.

“Tôi ngồi trên thềm đá nghiêng nắng chiều, ngắm nhìn con trai bé bỏng với ánh mắt trong trẻo đang chuyên tâm làm một việc. Đúng vậy, tôi tình nguyện dành thời gian của cả cuộc đời này để chờ đợi con thông thả thất nơ bướm cho đến khi thật đẹp, bằng ngón tay năm tuổi của con. Con ơi, từ từ sẽ được, từ từ sẽ được...”

Gia Hàng khép sách, đọc lời văn tuyệt đẹp của Long Ứng Đài làm trái tim cô mềm đi. Ô, Phàm Phàm mới giấy trước còn chăm chú nghe cô đọc sách thế mà giờ đã ngáy khò khò nhỏ xíu.

“Con lẹ dữ ha nhóc thôi!” Gia Hàng khom người hôn lên má trái và má phải cu cậu. Giống như sợ nhột, vai cu cậu so lên, đầu xoay xoay, rồi lại ngủ say như cũ.

Hàng chân mày mờ nhạt này, đôi môi đỏ hồng này, sống mũi và vầng trán khí khái này đều có bóng dáng của thủ trưởng.

Bỗng nhiên ánh mắt Gia Hàng rã rời, người như chết lặng.

“Rõ ràng con là do mẹ sinh ra, nhưng con có giống mẹ chút nào đâu?” Gia Hàng nhẹ nhàng cầm tay Phàm Phàm lên. Cả bàn tay vẽ những vẽ nhít bị nhuộm xanh lè. Lúc tắm kỳ cọ bỏ hơi tai mà chỉ mới rửa sạch hết màu xanh trong lòng bàn tay, móng tay vẫn còn dính lấm chấm. Cô hôn từng ngón tay bé xíu, cười tự giễu.

“Sau khi bố mẹ ở bên nhau, chỉ có bố dẫn dắt mẹ, ra lệnh cho mẹ tiến về phía trước, còn những người khác đều bảo mẹ đi ngược về sau. Mẹ thật sự đã cố gắng quên quá khứ, cố gắng rộng lượng, quyết tâm làm đà điều, làm ốc sên. Nhưng nhóc thôi à, ngay cả con cũng vậy thì... sao mẹ có thể giả vờ không nhìn thấy hổ con? Con trai chơi đá bóng, chơi game là tốt nhất, hay ho gì loại con trai ốm yếu, mê mẩn nghệ thuật chứ...”

Haizz!” Cô vụng trộm vuốt xuôi mũi cu cậu, thấy cu cậu không phản ứng, cô lại vuốt thêm cái nữa, sau đó ngồi lặng lẽ.

Trái tim bị một vấn đề đè ép nặng trĩu, cô không dám, không muốn xới nó lên nhưng kim lòng không dặng.

Cô nhớ phòng khám làm chuyện mang thai hộ đó nằm trên tầng hai của một siêu thị nhỏ, khuất sau hai gốc cây ngô đồng ngoài cửa, không bằng hiệu không tên tuổi. Nếu không có tay trong chỉ điểm, người ta sẽ nghĩ rằng nó là kho hàng của siêu thị hoặc đại loại như thế. Phòng khám đặc biệt sạch sẽ, thái độ của bác sĩ lẫn y tá đều đặc biệt thân thiện. Bệnh nhân được gọi bằng số hiệu, không ai hỏi mình ở đâu làm gì. Thanh toán tiền xong, làm kiểm tra, hẹn thời gian giải phẫu, mọi liên lạc chấm hết sau khi thụ thai thành công.

Cô chẳng hỏi bất cứ điều gì, Giai Tịch bảo làm thế nào cô làm thế ấy.

Giai Tịch nói dối, nếu thủ trưởng cũng nói dối... Không! Gia Hàng đứng bật dậy lắc đầu như điên. Ngoảnh người lại, cô thấy đôi mắt đầy hoảng sợ trong gương trang điểm... Thủ trưởng sẽ không, tuyệt đối sẽ không... Thủ trưởng từng nói trong mắt anh không có người khác. Phải rồi. Đừng nôn nóng, từ từ sẽ được, từ từ sẽ được. Vạn vật xung quanh đối với nhóc thối luôn đầy mới lạ, thằng bé chỉ cảm thấy chơi vẽ tranh vui mà thôi, không có nghĩa là sẽ yêu, không có nghĩa là di truyền hay thiên phú, biết đâu chừng ngày mai nó thích thứ khác thì sao.

Gia Hàng hít sâu một hơi tự trấn an chính mình, quay đầu nhìn Phàm Phàm, rồi tắt đèn và cầm laptop vào phòng ngủ bên trong. Cô kiểm tra hộp thư trước theo thói quen, có một email gửi đến từ New York của Chu sư huynh. Anh báo cô một tin vui là, không cần đến Los Angeles xin chữ ký Kobe, vì đội Los Angeles Lakers và đội NBA quyết định tổ chức buổi thi đấu hữu nghị tại New York để ủng hộ động vật hoang dã, trận đấu diễn vào buổi tối ngày thứ hai của Hội nghị bàn tròn. Thế nên anh nhất định sẽ hoàn thành tốt đẹp nhiệm vụ Gia Hàng giao cho. Chờ anh, thứ hai gặp lại!

Gia Hàng lấy tay khê chọc cằm. Thứ hai à, hôm đó cô phải đi gặp giáo sư Mạnh, lần trước hẹn thứ năm, nhưng phải dời ngày khác do lịch trình về nước của giáo sư chậm hơn dự kiến. Gia Hàng chỉ mong sao khoảng thời gian từ đây đến lúc ấy kéo dài bất tận. Đến chỗ giáo sư Mạnh, tất nhiên phải chạm trán Mộc Giai Huy. Không hiểu vì sao cô rất ghét gặp mặt Giai Huy, mặc dù họ chưa bao giờ chính thức chào hỏi.

Gần đây sao thấy buồn, buồn quá... Gia Hàng đặt laptop sang bên, gục xuống bàn suy nghĩ, suy nghĩ... Chưa nghĩ được mấy đã nhắm mắt ngủ ngon lành.

Khi dì Lữ và thím Đường chào nhau buổi sáng thì Gia Hàng tỉnh giấc. Ánh nắng chan hòa khắp căn phòng, đèn bàn vẫn sáng, rèm cửa sổ không kéo, giường gối không một nếp nhăn, lại một đêm thủ trưởng không về.

Cô xoay cổ, vận động hai chân tê rần cho máu tuần hoàn bình thường trở lại rồi ra ngoài xem Phàm Phàm trước tiên. Phàm Phàm vừa thức giấc, cu cậu tự mình ngồi dậy dụi mắt nhìn quanh quất tìm mẹ.

Cửa mở, thím Đường hối hả chạy vào báo cáo, hôm nay Phàm Phàm phải đi bệnh viện nhi đồng tiêm vắc xin phòng bệnh não B. Gia Hàng nói, để cháu đi! Thím Đường nói, tôi đi cùng cô. Gia Hàng im bất. Thím Đường nhìn dì Lữ, dì Lữ kín đáo xoa tay với bà, bà hiểu ý gật đầu, tôi đi tìm quần áo thật đẹp cho Phàm Phàm.

Phàm Phàm mặc đồ cao bồi, đội nón cao bồi. Gia Hàng ôm cu cậu đi xe buýt công cộng.

Phàm Phàm chưa từng ngồi cùng xe với đồng người như vậy, thân hình bé con phần khích quay qua quay lại như quả cầu nhỏ, hai mắt sáng long lanh. Ai nhìn cu cậu, cu cậu cũng cười nhìn lại. Hành khách trên xe khen bé cứng dẽ thương đáng yêu. Cu cậu dường như mắc cỡ tí xíu, vùi đầu vào lòng Gia Hàng.

Bây giờ Phàm Phàm tiêm vắc xin phòng bệnh rất dũng cảm, tay tự giác duỗi ra, chân mày cũng không nhíu nữa, chỉ có miệng là mím thật chặt. Ra khỏi phòng chích ngừa, cu cậu giang tay đòi Gia Hàng bế. Trời nóng, Phàm Phàm lại nặng, Gia Hàng bế một lúc mỏi nhừ tay, toan đặt Phàm Phàm xuống cho cu cậu tự đi. Phàm Phàm rụt hai chân vào, cất giọng non nớt thơ ngây: “Phàm Phàm chích.” Gia Hàng vui vẻ đáp, “Đây là chích để phòng bệnh, không phải chích vì bị bệnh.”

Phàm Phàm không nghe, ôm Gia Hàng cứng ngắt không buông tay, lại còn rên đau hừ hừ. Có một em bé đi cùng cha đến tiêm vắc xin, người cha cao lớn cường tráng công kênh em trên vai, em vô cùng sung sướng

xoay ngang xoay dọc. Phàm Phàm nhìn cha con họ bằng ánh mắt đầy hâm mộ, Gia Hàng nghiêm mặt: “Nhóc thối, con đừng mơ tưởng hảo huyền, độ khó quá cao, mẹ không làm đâu.”

Phàm Phàm mếu máo, khe khẽ thút thít hết sức đáng thương. Gia Hàng mỉm lòng, suy nghĩ tìm cách sao cho vụn cả đôi đường. Cô buông Phàm Phàm ra, ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ phía sau lưng, “Phàm Phàm lên mẹ công!”

“Mẹ tốt nhất, con yêu mẹ!” Phàm Phàm nằm sấp trên lưng Gia Hàng, tiện thể nhều hai giọt nước dãi.

Hai mẹ con hí hửng đi trên con đường rợp bóng cây dẫn đến bệnh viện Nhân Dân.

Gia Hàng nói: “Ánh nắng!”

Phàm Phàm nói: “Ánh nắng!”

“Xe hơi!”

“Xe xe!”

“Tòa nhà!”

“Đầu to!”*

(*) Gia Hàng nói đại lâu, Phàm Phàm nghe thành đại đầu.

“Lá cây!”

“Ông ngoại!” Ngón tay nho nhỏ chỉ về phía trước.

Gia Hàng nhìn theo, dáng lưng gù ra khỏi cổng bệnh viện đúng là anh Lạc Gia Lương.

Sáng nay Lạc Gia Lương nhịn ăn để làm kiểm tra sức khỏe toàn diện, mới vừa xong hết các hạng mục, chuẩn bị ra ngoài ăn sáng. Phàm Phàm cười tíu tít nói với ông ngoại, con cũng đói.

Lạc Gia Lương vui hơn hở ẵm lấy Phàm Phàm, Gia Hàng lừ mắt phát hai cái vào mông cậu, “Con mèo tham ăn.”

Phàm Phàm mếu máo, Lạc Gia Lương vội vàng xoa lấy xoa để, “Ôi ôi, không đau không đau!”

Phàm Phàm nín khóc, cười toe.

Gia Hàng chịu không nổi trợn trừng mắt.

“Hàng Hàng, em đến bệnh viện làm gì vậy?” Lạc Gia Lương lo lắng hỏi.

“Em đến tìm người.” Gia Hàng cố ý vòng vèo từ bệnh viện nhi đồng sang đây là để gặp Thành Công. Trong bệnh viện nhiều vi khuẩn, mang theo Phàm Phàm không tốt. Gia Hàng nghĩ, trước mắt cứ để Phàm Phàm theo Lạc Gia Lương, lát nữa cô đi tìm hai ông cháu sau.

Thành Công quả nhiên vô cùng rảnh rỗi, anh ta ngồi vắt chân trong phòng làm việc xem Vụ án mưu sát tàu Đông Phương của Agatha Christie.

“Chắc chắc, bệnh viện muốn đóng cửa hay sao đấy?” Gia Hàng tỏ vẻ khinh bỉ, giơ tay cướp sách.

“Bệnh viện đóng cửa là tốt, chứng tỏ toàn dân đều khỏe mạnh.” Thành Công không nhúc nhích, liếc mắt nhìn Gia Hàng dò xét, cơn gió nào thổi con heo này đến đây?

“Cũng có thể do y thuật anh quá rởm, y đức quá kém.” Gia Hàng lật sách xoành xoạch đến trang cuối cùng, “Muốn biết hung thủ là ai không?”

“Cô mà dám nói tôi sẽ ném cô vào hồ Côn Minh.” Thành Công sừng sộ vung nắm đấm.

Gia Hàng làm mặt xấu, “Thì tôi bơi.”

“Chỉ có heo mới tưởng bỏ nó biết bơi.” Thành Công hừ mũi, khinh khỉnh nói: “Khai thật đi, cô tới đây làm gì?”

“Thăm anh!” Gia Hàng ném cuốn truyện lên bàn, với tay lấy ống nhiệt kế, cầm xoay vòng vòng.

Thành Công tỉ mỉ nghiên cứu Gia Hàng mấy lần, u ám liếc xéo: “Yêu thầm tôi, muốn trèo tường?”

Gia Hàng quơ lấy xấp toa thuốc quẳng vào anh ta, “Trèo cái đầu anh, nói mau, tại sao anh không nói cho tôi biết Giai Tịch có em gái?”

Thành Công ồ lên một tiếng, “Mộc Giai Huy?”

Gia Hàng nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh đừng vờ vịt!”

“Mộc Giai Tịch chết rồi, cô ta và nhà cô dính líu gì chứ? Tuy Mộc Giai Tịch không sinh nổi một mụn con, Thiệu Hoa vẫn làm tròn trách nhiệm, đưa cô ta ra nước ngoài du học. Chẳng lẽ em vợ nảy sinh tình cảm đặc biệt với anh rể? Ồ, dám lắm, anh rể đều thích em vợ cả mà. Cái bài A Lạp Mộc Hân gì gì đấy cũng hát thể còn gì, người không mập cũng không ốm, nếu em lấy chồng, đừng gả cho người khác, nhất định phải gả cho anh, mang theo của hồi môn của em, dẫn theo em gái của em, xe ngựa kia mau mau chạy tới đây... Ê, Heo?”

Thành Công thôi vắn vẹo cổ, anh ta sờ mũi nhìn mặt Gia Hàng từ xanh tàu lá biến thành đen sì, lửa giận trong mắt hừng hực.

“Tôi bảo cô ngu có ngoa đâu. Giỡn chơi mà cô tưởng thật hả? Thiệu Hoa là loại người đó sao, nếu cậu ta dám hai lòng với cô, người hay thần đều giết không tha!” Thành Công bước tới vỗ vai Gia Hàng, Gia Hàng né người tránh đi, “Anh dám đến gần một bước nữa là tôi đánh anh đấy.”

“Thôi thôi, được rồi,” Thành Công cười xí xóa, tỏ ra cung kính, “Trung tá Gia, tôi sai rồi. Cứ mách với tôi nếu cô ả bằng giá như núi Thiên Sơn kia dám chọc giận cô, tôi sẽ lấy lửa nung cô ta bốc hơi luôn. Tôi rất ghét hạng con gái giả dạng tiên nữ, mắt bồ từ nhỏ mà cứ làm như cả thế giới này bạc đãi cô ta, lúc nào mặt mày cũng lạnh ngắt.”

Gia Hàng bị anh ta chọc cười, “Người ta rất hiểu lễ nghĩa, tặng lại cho nhà tôi đến hai vại hoa sen.”

Lông mày Thành Công dựng ngược, giống như không tin vào tai mình, “Cô nói cô ta tặng nhà cô hoa sen?”

Gia Hàng gật đầu.

Khuôn mặt Thành Công biến đổi chẳng rõ hình thù, “Quý tha ma bắt cô ta đi, nào bị úng nước rồi! Ngày mai tôi tặng cô cục đá ném banh hai cái vại ấy. Đúng là hạng âm hồn không tan!”

Gia Hàng lặng thinh nhìn Thành Công chăm chăm, lòng buồn náo nê. Cô thật sự không đoán sai, người nên được tặng vại hoa sen đó là Giai Tịch. Nhớ lần ngồi trên xe cùng thủ trưởng đi ăn lẩu, khi ấy họ vẫn chưa yêu nhau. Thủ trưởng vừa lái xe vừa ngâm nga bài thơ, nói là thơ Tịch Mộ Dung. Tịch Mộ Dung là nhà thơ kiêm họa sĩ nổi tiếng của Đài Loan. Bà am tường vẽ hoa sen nhất, hàng năm vào giữa mùa hè thường trồng mấy vại hoa sen trong sân nhà. Giai Tịch rất thích Tịch Mộ Dung. Yêu ai yêu cả đường đi lối về, đương nhiên chị cũng yêu hoa sen.

“Thành Công, anh xem tranh vẽ của Giai Tịch lần nào chưa?” Gia Hàng hỏi.

Thành Công nhú mày, “Dĩ nhiên xem rồi. Tranh cô ấy thiên về phong cách nhẹ nhàng, lãng mạn. Tôi chẳng thích gì, nhưng lại có lắm kẻ giả vờ am hiểu nghệ thuật. Có bức được một thương nhân Singapore mua với giá năm mươi vạn.”

“Năm mươi vạn?!” Gia Hàng bàng hoàng.

“Cô quê mùa vừa vừa thôi, tưởng năm mươi vạn lớn lắm à? Cô có biết tranh Từ Bi Hồng* bán được bao nhiêu tiền không?”

(*) Từ Bi Hồng là một họa sĩ nổi tiếng chuyên vẽ tranh về ngựa.

Gia Hàng bĩu môi. Cô không biết, cô chỉ biết mình xuẩn ngốc quá thể vì cứ xem hơn bốn mươi vạn là con số thiên văn, trong khi thực ra nó còn chưa bằng giá một bức tranh của người ta.

Đi thôi, đi kiếm miếng đậu hủ đâm đầu vào tự tử quách cho rồi.

☐ ☐ ☐

Thành Công có chút không quen. Không quen nhìn Gia Hàng đầu cúi gằm, ủ rũ như cái cây khô héo, như loài thực vật không còn sức sống. Không quen khi cái cây này làm trái tim mình ê ẩm, ran rát và thất lên từng cơn như dấu hiệu đáng ngờ của căn bệnh nhồi máu cơ tim. Và không quen với một Thành Công vốn không sợ thối đời, dám làm dám chịu, giờ chỉ biết vò đầu bứt tóc đầy bất lực.

“Heo, trời nóng quá, chúng ta đi ăn kem đi, cô hai phần, tôi một phần.” Anh ta không biết cách an ủi, thật ra là không biết an ủi sao cho phải. Suy cho cùng đây là chuyện nhà giữa Thiệu Hoa và Gia Hàng. Chuyện nhà, đến quan thanh liêm còn khó phân xử thì anh ta càng không có tư cách góp lời. Anh ta nhìn ra được trong lòng Gia Hàng đang rối loạn nên không thể làm cô rối thêm. Mặc dù khi Gia Hàng và Thiệu Hoa quyết định ở bên nhau, anh ta cảm thấy con heo này hơi ngu xuẩn, nhưng vẫn khâm phục sự dũng cảm của cô và đôi chút hâm mộ Thiệu Hoa. Trong thế giới của anh ta và Thiệu Hoa, dưới tình huống bình thường, chẳng có gì lạ nếu gặp Giai Tịch thay vì cô gái như Gia Hàng. Thế nên mới nói, Thiệu Hoa rất may mắn. Nhưng chỉ khi đã đi qua Giai Tịch, mới có thể hiểu rõ Gia Hàng là báu vật. Báu vật này, Thiệu Hoa có biết cách che chở không?

Gia Hàng thất vọng nhìn Thành Công, không nói câu nào, lẳng lặng quay người đi ra ngoài.

Thành Công nóng ruột nói với theo, “Cô có ảm ức gì cứ gọi điện cho tôi, tôi giúp cô hả giận.”

Gia Hàng đứng lại, một chân ngoài cửa, một chân trong cửa.

“Có gì muốn nói với tôi hả?” Thành Công vội vàng ghé tai đến gần.

Gia Hàng từ từ, từ từ nghiêng người, “Đừng để lời nói và thái độ của người khác đánh lừa mình, đừng tưởng người chết là đáng thương, vô tội. Hung thủ trên chiếc tàu đó chính là... mọi người đều là hung thủ. Đó là một vụ án đồng lõa, tính toán mưu đồ ngay từ đầu. Bởi vì kẻ ấy tội ác tày trời, đáng chết, đáng chết!”

Thành Công ghen cứng họng, đỏ mặt tía tai, “Cô...” Tương lai anh ta muốn đổi sang nghề đồ tể, đặc biệt chuyên giết heo.

Gia Hàng cười tinh quái, co chân bỏ chạy. Đến khi Thành Công vung nắm tay đuổi theo sau, anh ta chỉ thấy cửa thang máy chậm rãi đóng lại, khuôn mặt tươi tắn của Gia Hàng biến mất trong khoảnh khắc, hành lang trở về tịch mịch.

Anh ta đứng sững một lúc, sau đó bỗng nhiên cười to.

Gia Hàng là báu vật bởi cô chưa bao giờ là người con gái hẹp hòi, cam chịu, bị quan, nếu không hẳn cô đã không để con họ người khác.

Tiếng cười ngừng bật giữa chừng.

Thành Công chạy vào phòng, lao tới bên cửa sổ, Gia Hàng đã xuống đến lầu dưới. Hình dáng cô bị bóng cây che lấp trở nên nhỏ nhoi, chẳng nhìn rõ đường nét. Hốc mắt Thành Công nhứt nhối, không hẹp hòi không có nghĩa là cô không tủi thân, không lo buồn, chẳng qua là cô che giấu, tự mình gánh vác, tự mình âm thầm gặm nhấm tất cả. Cô cũng không quen giả vờ đáng thương trước mặt người khác, không quen chia sẻ buồn đau trong lòng với bất cứ ai, không quen ỷ lại. Dù cho sương lạnh, dù cho nắng cháy, dù cho héo hon, dù cho tàn phai, Gia Hàng luôn khiến người ta nghĩ rằng mọi chông gai cô đều vui vẻ đối mặt.

Nhưng... Mẹ kiếp! Thành Công điên tiết bóp mũi, có thể nào chẳng nữa thì cô cũng chỉ vừa tròn hai mươi bốn tuổi, hơn nữa vẫn còn là cô nhóc, thân hình nhỏ bé đến vậy, bờ vai gầy yếu đến thế...

Thành Công quẳng loảng xoảng đồ vật gì đó trong phòng, móc điện thoại bấm số Trác Thiệu Hoa. Hôm nay, bằng bất cứ giá nào, anh ta nhất định phải nói chuyện với Trác Thiệu Hoa cho ra lẽ.

“Lát tôi gọi lại cho cậu.” Trác Thiệu Hoa đáp gọn lỏn rồi cúp máy không để Thành Công kịp lên tiếng.

Thành Công cúi kính nhìn trừng trừng cái di động, tức tối quẳng mạnh nó lên bàn. Di động ba sao do Samsung sản xuất, chất lượng rất tốt, không một chút hư tổn.

“Con mẹ nó!” Thành Công văng tục.

“Chuyện gì thế quản lý Thành?” Chủ nhiệm khoa phóng xạ, Cố Thần, đẩy cửa đi vào.

Thành Công ngồi xuống, “Xong hết rồi à?”

Cố Thần nhào người đẩy đồng hồ độn trên bàn đi, đặt mông ngồi lên, “Ồ, cuối cùng cũng thở được rồi. Viện trưởng muốn kiểm tiền, lôi kéo đủ nơi tới kiểm tra sức khỏe, bọn tôi giống như đám nô tài chạy việc bán sống bán chết phía sau. Việc chính không làm, lại đi làm chuyện vớ vẩn. Tôi nghĩ về sau bệnh viện phải thành lập trung tâm kiểm tra sức khỏe, phân chia trách nhiệm, nghĩa vụ cho rõ ràng vào.”

“Thành lập trung tâm kiểm tra sức khỏe cũng không thể bỏ qua đại chủ nhiệm Cố, ai bảo cậu kinh nghiệm dồi dào quá làm gì. Mà này, kiểm tra sức khỏe thường niên có được tích sự gì không?”

Cố Thần hươ hươ ngón trỏ, “Đừng nói vậy, kiểm tra sức khỏe hàng năm sẽ phát hiện được vài bệnh, có khi là bệnh nghiêm trọng đấy. Sáng nay làm siêu âm màu, tôi thấy một số chỗ bất thường. Lúc ấy đông người, không có nhiều thời gian cân nhắc, hai ngày nữa tôi xem thể nào rồi gọi anh ta đến kiểm tra lại.”

“Đi uống rượu không?”

“Bây giờ?” Cố Thần nhìn ánh nắng chói lọi bên ngoài. Giữa ban ngày ban mặt lại ngang nhiên trốn việc, có vẻ không hay lắm.

“Muốn đi hay không?” Thành Công đứng dậy đi ra ngoài.

“Đi!” Cố Thần mau lẹ nhảy từ trên bàn xuống, “Uống chút bia lạnh thôi nhé, chiều tôi còn phải viết báo cáo.”

Quán bia Sam nằm ở nửa bên kia của con phố, buổi tối các bác sĩ thích hẹn nhau đến đây trò chuyện, hội họp. Khung cảnh quán thoải mái, giá cả cũng phải chăng. Ban ngày quán bán món ăn đơn giản, đêm đến ngoài phục vụ rượu bia thuần túy, còn có cả khiêu vũ và ban nhạc trình diễn.

Chủ quán rượu quá hiểu ý Thành Công và Cố Thần, chỉ cần giơ tay chào, hai cốc bia lớn và hai đĩa thức nhắm đã đặt trước mặt mỗi người. Họ không ngồi bàn mà ngồi ngay tại quầy bar.

Nốc vào hai ngụm bia lớn, muộn phiền trong lòng Thành Công mới thuyên giảm đôi chút.

“Nghe nói cậu có bạn gái?” Cố Thần lấy khuỷu tay huých nhẹ Thành Công, cười mờ ám, “Tôi thấy hai người ăn hải sản cùng nhau.”

Thành Công cụp mắt, “Tôi có thiếu bạn gái bao giờ không?”

Cố Thần cười ha hả, “Tiết chế chút đi, coi chừng trật eo đấy. Định hôm nào giới thiệu cho anh em đây?”

“Thích dạng nào?”

“Giống cô nhóc ăn hải sản cũng được lắm, anh em không yêu cầu cao.”

Thành Công chau mày, im lặng uống rượu.

Ăn hải sản là chuyện quá khứ, anh ta đã quên từ lâu. Sáng nay nhận được tin nhắn của Ninh Mông nên giờ anh ta mới lơ mơ nhớ lại. Ninh Mông gửi tin nhắn vào lúc hai giờ sáng, nói Tiểu Ngải bạn cô nàng thứ bảy tổ chức đám cưới, Ninh Mông là phù dâu, hiện giờ vẫn chưa chọn được phù rể, cô nàng muốn tiến cử anh ta.

Thành Công hồi âm: Em và bạn em có hận thù gì sao mà lại tìm phù rể đẹp trai cỡ tôi? Em không muốn cho chú rể sống hử?

Sau đó anh ta đi rửa mặt, cạo râu, mặc quần áo chỉnh tề, trước khi ra khỏi nhà nhìn lại di động, Ninh Mông vẫn chưa trả lời.

Ninh Mông là người thông minh.

Đã không thể chơi trò mập mờ, lại càng không thể mua vui vài trống canh, vậy thì nên ngẫm tự hiểu thể nào là khoảng cách an toàn. Có lẽ trong thâm tâm, Ninh Mông đã gán cho anh cái mác ‘Khốn nạn’. Cứ thế đi, chẳng nào anh ta cũng không cho rằng đây là vu khống, vì quả thật anh ta không phải loại khốn nạn bình thường, nếu không bây giờ đâu phải sống cô độc một mình, tàn tạ tới nông nỗi này. u cũng là quả báo cho cuộc đời ăn chơi của anh ta... Ánh mắt coi thường đang lạnh nhạt nhìn xung quanh bỗng trợn trừng vì bất ngờ chạm phải một ánh mắt khác.

“Bác sĩ Thành, đúng là anh rồi! Vừa thấy một bên mặt anh tôi đã thấy quen quen, nhưng không dám nhận bừa.” Thiện Duy Nhất vui mừng chạy tới.

Thành Công nhắm chặt mắt, cái ngày quái quỷ gì mà sao ai cũng tới khiêu chiến với mình thế. Hôm nay Thiện Duy Nhất lại còn trang điểm, áo váy điệu đà, mái tóc suôn thẳng chải gọn gàng, cột thành đuôi ngựa, cả người bừng lên sức sống căng tràn, nở với anh ta nụ cười như hoa hướng dương tắm trong ánh mặt trời.

“Ồ, chào cô!” Thành Công ơ hờ gạt đầu, nhanh mắt nhìn qua chỗ Thiện Duy Nhất vừa rời đi.

Ba nam hai nữ, tuổi đều xấp xỉ cô nàng, “Bạn học cùng trường của tôi.” Mặt Thiện Duy Nhất đỏ lựng, ánh mắt vô thức bay về hướng tên con trai trắng trẻo, gầy nhom rồi bẽn lẽn, e thẹn rơi xuống.

Ừm, phụ nữ luôn trang điểm vì người mình thích, Thành Công biết rất rõ. Anh ta đặt ly bia xuống, nhanh nhẹn xoay ghế gạt đầu với từng người một, nụ cười trên gương mặt điển trai như mùa xuân tươi đẹp.

“Duy Nhất, đây là?” Ánh mắt hai cô gái đảo qua đảo lại giữa Thiện Duy Nhất và Thành Công.

“Tôi là Thành Công, từng khám bệnh cho Duy Nhất.” Thành Công ôn tồn đáp.

“Em bị bệnh khi nào vậy Duy Nhất?” Anh chàng cận thị nhẹ nhàng đẩy gọng kính, hỏi.

Thiện Duy Nhất xoắn ngón tay, mắt không biết nên nhìn bên nào mới phải, “Bệnh vật thôi, bây giờ khỏe hơn rất nhiều rồi.”

“Bác sĩ Thành làm việc ở khoa nào?” Hai cô gái không hề che giấu bản chất háo sắc, nhìn Thành Công chằm chằm.

Thành Công hắng giọng, “Khoa phụ sản!”

Tựa như có sấm sét oanh tạc xuống mặt đất, nụ cười trên mặt tắt cả mọi người thình lình đứng hình giữa không trung.

“Tôi nói gì không phải sao?” Thành Công thân thiết hỏi Thiện Duy Nhất.

Thiện Duy Nhất đã hóa đá.

“Bệnh viện tôi làm đối diện con phố này thôi. Nếu gặp chuyện phiền phức, không thoải mái, hay có nỗi niềm khó nói, cứ đến tìm tôi. Y thuật và cách phục vụ của tôi, Duy Nhất hiểu rất tường tận.” Nói xong, anh ta lại tao nhã xoay người một lần nữa, cầm ly bia lên, nhấp từng chút từng chút, tâm tình vô cùng sáng khoái.

“Cậu hơi quá rồi đấy!” Cố Thần nhỏ giọng nói.

“Nói thật là sai sao?” Huống chi nếu thật sự thích Duy Nhất, tên ấy lẽ ra nên quan tâm đến người bệnh, chứ không phải giới tính của bác sĩ. Lần đầu tiên Thành Công cảm thấy làm bác sĩ sản phụ khoa rất đáng hãnh diện.

Lúc thanh toán tiền, khoe mắt Thành Công liếc qua cái bàn trong góc của nhóm Thiện Duy Nhất. Cô nàng ngồi ngay mé bàn, cắn ống hút, nghệt mặt nhìn chai bia phía trước, khi có người hỏi thì ngơ ngác mãi hồi lâu mới trả lời.

“Chiều nay có ca mổ nào không?” Cố Thần không thể uống rượu, rượu chưa dính răng mặt đã đỏ giống gan heo. Anh ta vừa đi vừa cổ ngược mặt lên trời, để khi về còn có chứng cứ nói mình bị cháy nắng.

“Có mấy bệnh nhân tái khám.” Thành Công cẩn thận tránh dòng xe cộ, cười thần nhiên.

Bệnh nhân đến tái khám đã làm các loại xét nghiệm vào sáng nay, tờ khai xếp thành chồng trên bàn. Thành Công đeo khẩu trang, cẩn thận xem xét các chỉ tiêu kiểm tra, nhỏ giọng trao đổi với bệnh nhân, kê toa, chỉ định thuốc, dặn dò những điều cần chú ý. Thời gian trôi nhanh, bằng một lúc đã đến giờ tan tầm. Y tá đến nói với anh ta, mai là ngày mở cửa phòng khám bệnh của chuyên gia, tám giờ bắt đầu, quản lý Thành cho mấy số? Y tá rụt rè hỏi.

Thông thường các chuyên gia đều cho năm mươi số. Để được lên chuyến xe này, biết bao nhiêu người nhà bệnh nhân phải đến xếp hàng từ tờ mờ sáng. Mà phòng khám của chuyên gia Thành Công chưa bao giờ chịu sự quản lý của bệnh viện. Người bệnh có đăng ký được số hay không, chỉ có thể trông chờ vận may.

“Ba mươi số!” Thành Công trả lời.

“Ba mươi ấy ạ?” Cô y tá nhỏ không dám tin vào tai mình.

“Cô còn đứng đây lớ ngớ nữa thì hai mươi nhé.” Thành Công đùa cợt.

Vừa dứt lời, cô y tá ‘á’ lên một tiếng rồi chạy biến.

Thành Công cởi áo blouse trắng, quơ lấy di động, khóa cửa ra về.

Khoa phụ sản có bốn phòng làm việc cả thầy. Ngoài phòng khám bệnh chuyên gia của anh ta, còn có phòng khám bệnh phổ thông – bên trong có buồng kiểm tra và vài bác sĩ chen chúc nhau; phòng khám bệnh; phòng giải phẫu – nơi làm các tiểu phẫu nhanh chóng đơn giản, trước cửa đặt một loạt ghế băng cho người nhà theo chăm sóc bệnh nhân nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Thiện Duy Nhất bất an ngồi trên băng ghế, đối với Thành Công hoàn toàn không ngoài dự liệu.

“Anh là bác sĩ sản phụ khoa thật ạ?” Thiện Duy Nhất vẫn chưa hết kinh ngạc.

“Cô muốn tìm tôi báo thù?” Thành Công lạnh lùng chỉ bằng ‘Khoa phụ sản’ treo trên tường. Đêm Thiện Duy Nhất đau dạ dày đến bệnh viện, anh ta mới ra khỏi phòng giải phẫu, trên áo không đeo chứng nhận bác sĩ, hai người lại nói chuyện trong văn phòng của phòng giải phẫu. Sau này họ gặp nhau một lần trước cửa thang máy, lúc đó anh ta không mặc áo blouse trắng. Trong lòng Thiện Duy Nhất nghĩ gì, anh ta mặc kệ, thật ra chỉ cần hỏi nhiều một câu, cô nàng sẽ biết anh ta làm việc ở đâu, anh ta tốt xấu gì cũng cấp bậc chuyên gia, cho nên tuyệt nhiên không có cảm giác tội lỗi.

“Ồ, tại sao phải báo thù?”

“Vì tôi đã làm cô mất mặt trước anh chàng cận thị của cô đó thôi.”

Thiện Duy Nhất giật bắn người, hoảng hốt bùm miệng, “Anh... sao anh biết là anh ấy?”

□ □ □

Weibo của Thiện Duy Nhất có tên Người là duy nhất của tôi.

Về tính cách Thiện Duy Nhất, Thành Công chẩn đoán cô nàng là người thẹn thùng, nhút nhát, hướng nội, hơi khép kín. Mẫu người này to tiếng trước mặt người khác còn không dám chứ đừng nói chỉ đến bộc lộ chuyện riêng tư.

Weibo nổi tiếng bởi nó là một cánh cửa quảng cáo. Một số khoe khoang sở thích, học vấn bản thân; một số bình bình giống nhau; số còn lại là những người không kiêng dè phơi bày chuyện riêng tư.

Thiện Duy Nhất thuộc số nào?

Thành Công chẳng mất một chút công sức nào để tìm ra weibo của Thiện Duy Nhất. Gõ hai chữ ‘Duy Nhất’ vào khung tìm kiếm, kết quả thứ ba chính xác là nó.

Đần thật, sợ người ta không thấy mình nên cứ phải đứng ở vị trí nổi bật như thế! Thành Công đánh giá.

Blog Thiện Duy Nhất chia thành ba chuyên mục cơ bản:

Mục đầu tiên liên quan đến rau dưa cô nàng trồng trọt, miêu tả tình hình sinh trưởng hàng ngày kèm theo hình ảnh, không khác gì chuyên gia nông nghiệp thực thụ.

Mục thứ hai là về tiểu thuyết Agatha yêu thích của Duy Nhất, cô nàng thuộc như lòng bàn tay mỗi một tác phẩm của Agatha, rồi còn gia nhập hội Agatha, hội trình thám, suy luận. Khám phá này khiến Thành Công hơi bất ngờ. Con người ai cũng có hai mặt, không ít tội phạm giết người nguy hiểm trên thế giới đều là những kẻ có học vấn và IQ cao. Bên dưới lớp vỏ bề ngoài là thứ linh hồn mà mắt thường không sao nhìn thấy.

Mục thứ ba là những dòng tâm tình của Thiện Duy Nhất, viết về một người, cô nàng gọi người đó bằng ‘Anh’.

Bây giờ là hai giờ sáng, em vừa từ công ty tăng ca trở về. Đứng trên ban công nhìn quả non mới kết trên cành dây leo, em rất muốn rất muốn gọi điện cho anh.

Nhớ lần đầu gặp anh, anh trong chiếc áo khoác màu xám nhạt, sơ mi trắng, quần jeans bạc phết nở nụ cười với bạn học, em bất giác cũng cười theo. Sau này vẫn luôn như vậy, anh vui vẻ là em lại vui vẻ nhiều lần hơn thế.

Dạ dày lại đau, em cắn răng, gắng cầm cự tự nấu cháo cho mình. Cháo như liều thuốc vạn năng chữa trị được mọi căn bệnh của em, kể cả khi nhớ anh đến cồn cào, anh biết không?

48 phút là thời gian em đi từ chỗ anh trọ đến chỗ em trọ, chúng ta thật sự gần, rất gần... Em hạnh diện biết bao vì đã đến Bắc Kinh.

Đứng trước tủ kính cửa hàng vải, em nhắm mắt tưởng tượng về một tương lai không xa. Chẳng hạn như, ban công ngôi nhà nhỏ của chúng ta trồng hoa gì, ghế sofa đặt ở đâu, trên giá áo treo áo ngủ kiểu gì, rèm cửa sổ dùng màu sắc nào... Anh có đề xuất gì không anh?

Sau khi đọc xong blog cô nàng, Thành Công rút ra kết luận: Thiện Duyệt Nhất là fan ruột của Agatha, cô nàng thích trông trọt, thăm mền ‘Anh’, đến Bắc Kinh vì ‘Anh’, nói ‘Khổ mấy cũng vui’ cũng vì anh. Câu Người là duy nhất của tôi có hai ý nghĩa. Nghĩa đầu tiên, ‘Anh’ là duy nhất trong lòng cô nàng. Nghĩa thứ hai, cô nàng mong ước ‘Anh’ sẽ nói với cô nàng ‘Em là Duyệt Nhất của anh.’

Ngoài ra, Thành Công còn chẩn được những bệnh khác: ‘Anh’ không biết Thiện Duyệt Nhất viết blog, nếu không cô nàng đã chẳng dám thoải mái bộc bạch. Viết blog nhất định là chuyện cả gan làm loạn nhất trong cuộc đời Thiện Duyệt Nhất.

“Anh đọc lên blog tôi?” Thiện Duyệt Nhất chạy lảng nhảng theo sau Thành Công đến bãi đậu xe, đầu ướn nhẹp mồ hôi.

“Nói khó nghe quá đấy, cô có khóa lại không?” Thành Công dừng bước, lắc lư chìa khóa xe trước mặt Thiện Duyệt Nhất, “Thế giới mạng đấy mà, cô tự ném mình vào đó thì cũng giống như tắm khỏa thân trong hồ nước công viên, không có quyền cấm người ta nhìn cô không chớp mắt. Trái lại, người ta có thể công khai lên án cô làm bại hoại thuần phong mỹ tục.”

Mặt Thiện Duyệt Nhất tái đi, “Tôi... không viết gì cấm trẻ em hết.”

“Thì đúng rồi, vậy cô lo sợ cái gì nữa chứ?” Thành Công cong môi cười, bấm remote trên chìa khóa, cửa xe mở ra, anh ta vừa tựa nửa người vừa ung dung khoanh tay, “Bọn họ hiểu lầm cô?”

Thiện Duyệt Nhất lắc đầu, chớp mắt, ấp úng nói: “Họ hiểu tôi lắm, tôi còn chưa... bạn trai thì làm sao có điều kiện vào khoa phụ sản?”

Ôi, xấu hổ đến nổi mặt mũi như nhuộm ánh hoàng hôn của nửa bầu trời.

“Vào khoa phụ sản mà phải có điều kiện sao?” Thành Công nén cười, trêu ghẹo.

“Tôi... ý tôi chỉ có vậy. Nhưng các cô ấy lại nói, vì bác sĩ Thành thích tôi, ghen gì gì đó, nên mới chinh đồn tôi.”

Thành Công chợt sững lại rồi ngay lập tức cười ha hả, quả là chuyện cười hài hước nhất anh ta được nghe trong mấy năm gần đây.

Thiện Duyệt Nhất cũng cười, “Tôi nói các cô ấy xem nhiều phim Hàn quá, đi đâu cũng mê mẩn mấy ông chú.”

“Ông chú?” Thành Công nghiêng răng, mình già vậy sao?

“Bác sĩ Thành và tôi không cùng thế hệ, anh lại có công việc tốt, ngoại hình không tệ, chắc chắn đã kết hôn từ lâu, có khi con anh còn biết đi rồi không chừng.” Nụ cười làm đường cong trên gương mặt Thiện Duyệt Nhất gợn lên như vòng sóng lăn tăn, thanh thoát, mềm mại, đầy nữ tính.

Cảm giác nhồn nhột dần dần lan từ lồng ngực đến cổ họng Thành Công, “Công việc của tôi tốt?” Anh ta nghiêng răng hỏi.

“Vâng, anh và anh trai tôi không khác nhau lắm, đều là người gần gũi bên phụ nữ.”

Phụt, máu tươi trào ra, cả trời đỏ tía.

Hình tượng Gia Hàng bỗng nhiên tốt đẹp vô hạn trong đầu Thành Công. Cô gọi anh ta là Thành lưu manh. Cái từ lưu manh nghe hơi sắc, hơi hư hỏng, nhưng không thể phủ nhận là nó gợi cảm, sành điệu và rất đàn ông. Lưu manh, không phải cứ muốn là làm được. Đàn ông không hư phụ nữ không yêu. Đằng sau lưu manh là hàng dài mỹ nữ đeo đuổi. Còn... người gần gũi bên phụ nữ, lại là tên đàn ông gầy còm lá lướn, ngón tay uốn thành cánh hoa lan, tướng đi ông a ông ẹo, giọng nói the thé, y như thái giám bị thiên.

Thành Công nghiêng răng ken két, “Anh cô làm gì?”

“Anh tôi là nhiếp ảnh gia chuyên chụp áo tắm, cũng thường giao thiệp với người khác phái. Anh ấy đa tình ghê lắm, vậy mà vẫn có quá trời người thích. Bạn thân nhất của tôi cũng không thoát được, cô ấy... tự sát vì anh ấy, bây giờ điên điên khùng khùng, haiz. Mẹ cô ấy chạy đến nhà tôi mắng mỏ, nói con gái ba mẹ tôi sinh ra sau này nhất định sẽ bị quả báo, tôi sẽ bị một tên playboy đùa bỡn rồi vứt bỏ.” Thiện Duy Nhất thở dài thật dài. “À, bác sĩ Thành đừng hiểu lầm, anh giúp các cô gái chữa bệnh, anh là hộ hoa sứ giả, anh không lừa gạt ai hết.”

Cơn giận trong lòng Thành Công giăng thành mạng nhện, nếu tiếp tục nói chuyện với Thiện Duy Nhất, anh ta nghi ngờ không biết mình có hóa ngu hoặc hóa khùng hay không.

“Cô lo cái gì, không phải cô xác định được mục tiêu rồi sao, mau đi tìm anh ta đi!” Biển đi cho khuất mắt, anh ta không bao giờ muốn gặp loại đơn bào này nữa.

Ánh mắt Thiện Duy Nhất bỗng chốc buồn bã, cô nàng cười cười về tội nghiệp, cả người xuôi xị, “Tạm biệt bác sĩ Thành!”

“Ừm,” Điện bộ e dè kia không hiểu sao lại làm mất Thành Công như nhối, “Cô thích gì nhất ở cái tên bốn mắt đó?”

Thiện Duy Nhất di di chân tại chỗ, về không tiện trả lời.

Thành Công đóng sầm cửa xe, “Không nói thì thôi!”

Thiện Duy Nhất hấp tấp chạy tới, cúi đầu sợ sệt, nhìn Thành Công mà lén lén lút lút, không dám mở to mắt. Trông bác sĩ Thành rõ ràng rất hiền lành, diện mạo lại không xấu, nhưng cô vẫn hơi sợ anh ta. Chỉ một ánh nhìn lạnh thấu xương của anh ta cũng đủ khiến cô tim đập chân run.

“Năm hai đại học, có một tuần ngày nào trời cũng đổ mưa, sinh viên chúng tôi trốn trong phòng đánh bài, đánh chán chê, cả đám lại chơi trò viết trên nam sinh đẹp trai trong khoa lên tờ giấy, vo viên, sau đó cùng nhau bắt thăm, trúng ai thì đó là Mr. Right của mình. Tôi... bắt được tên anh ấy.”

Thành Công muốn giật tóc, muốn gào thét. Mắt bị bệnh đục thủy tinh thể rồi chắc? Đẹp trai nổi gì loại bốn mắt ấy?

“Thời điểm đó, tôi cũng chưa nói chuyện nhiều với anh ấy. Sau ngày hôm ấy, tôi bắt đầu để ý anh ấy. Nhìn nhiều nên tưởng như... quen nhau từ rất lâu, vì thế...” Thiện Duy Nhất xấu hổ tới mức không nói thêm được câu nào.

“Vì thế cô ngu ngốc theo anh ta đến Bắc Kinh? Cô có dùng não không hả? Nếu anh ta không thích cô thì sao?” Thành Công dí tay vào trán Thiện Duy Nhất, cô nàng không ngừng lui ra sau, mắt chớp chớp liên tục.

“Bây giờ anh ấy vẫn chưa có bạn gái.” Thiện Duy Nhất nghiêm mặt nhìn thẳng Thành Công.

“Vậy cô còn chơi trò thâm mền làm gì? Nói cho anh ta biết đi, hai người ở chung, tiền thuê nhà giảm bớt một nửa!” Thành Công không khống chế được cơn thịnh nộ, những câu này đều là quát tháo. Thời buổi bây giờ làm gì còn thịnh hành trò chơi thâm mền? Nam đơn nữ chiếc gặp mặt lần đầu là lòi nhau lên giường ngay.

Thiện Duy Nhất ôm đầu, “Tôi không dám! Nếu anh ấy từ chối, ngay cả nhớ nhung tôi cũng bị tước mất.”

Thành Công ngẩn ra. Đối với Thiện Duy Nhất mà nói, nếu nhớ nhung mất đi thì sự kiên trì ngần ấy năm hóa ra vô nghĩa rồi còn gì? Không phải cô nàng không can đảm, mà là không chịu nổi thất bại.

“Muốn tôi giúp cô không?” Anh ta uể oải nhìn Thiện Duyệt Nhất. Đường như cô nàng không chút bản lĩnh trước người khác này luôn có rất nhiều cách đối phó với anh ta, giống như miếng kẹo cao su, dính rồi là không sao gỡ ra được.

Thiện Duyệt Nhất ngừng thở, không dám lắc đầu, không dám gật đầu. Cô không làm sao xác định được Thành Công nói giỡn hay nói thật.

“Buổi tối tôi muốn ăn món Hàn Quốc, uống rượu vang. Tôi chọn quán, cô trả tiền.” Thành Công mở cửa, đi vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái.

Thiện Duyệt Nhất dẫn đo một lúc rồi cũng chui vào xe. Cài dây an toàn xong, cô nàng chăm chú nhìn thẳng tập phía trước.

Thành Công xem như có chút lương tâm, anh ta chọn quán bình thường, gọi thịt nướng, hải sản và hai phần nấm Sơn Trân. Ăn uống no nê, đợi Thiện Duyệt Nhất mua hóa đơn xong, anh ta giả vờ không hay biết bộ dạng đau lòng của cô nàng, nói: “Đọc sách của Tiễn Chung Thư chưa?”

“Đọc cuốn Vi Thành của ông ấy rồi!” Thiện Duyệt Nhất trả lời.

“Tiễn Chung Thư tiên sinh dạy chúng ta: Mượn sách là khởi điểm của tình yêu, mượn phải trả, một lần mượn một lần trả, thông qua một quyển sách có thể kiếm có gặp nhau hai lần, hơn nữa cũng không để lại dấu vết. Đây là bước đầu đương nhiên phải có trong tình yêu nam nữ. Ngày mai cô gọi điện mượn sách anh ta, gia tăng số lần gặp mặt, thường xuyên gặp riêng, chuyện sau đó thì tùy cơ ứng biến.”

Thiện Duyệt Nhất muốn nói lại thôi. Cô và người ấy học cùng chuyên ngành, sách người ấy có cô cũng có.

“Cô dốt quá vậy, cái này chỉ là viện cớ thôi, biết chưa? Cô không biết suy một thành ba à? Không mượn sách thì mượn đĩa, không được nữa thì mượn cái chén, mượn cái khay.” Thành Công rất muốn xé cái đầu trước mặt ra xem bên trong làm bằng đá gì.

Thiện Duyệt Nhất mắt sáng rỡ, “Tôi có thể tặng anh ấy cà chua bi, anh ấy thích ăn nó nhất, sau đó nhân tiện mượn anh ấy tài liệu thi công chức, rồi nói anh ấy biết là tôi đang chuẩn bị năm nay tham dự kỳ thi công chức với anh ấy.”

Đồ gấp sắc quên thầy, mình cũng thích cà chua bi, sao không thấy nói tặng mình! Thành Công tức giận, bất bình nghĩ.

Di động vang lên, Thiệu Hoa gọi lại.

“Cô tự đón xe về nhé, tôi còn có việc.” Thành Công vội vàng xua Thiện Duyệt Nhất đi.

“Bác sĩ Thành, anh uống rượu, bảo người khác lái xe đi ạ!” Thiện Duyệt Nhất cười xinh xắn vẫy vẫy tay hân hoan rời đi.

Thành Công ngẩng người nhìn bóng lưng cô nàng không rời mắt, bóng lưng ấy viết lên ước ao về một ngày mai hạnh phúc. Qua một lúc sau, anh ta mới ấn phím trò chuyện.

□ □ □

Lần đầu tiên Gia Hàng bình tĩnh giữa mòng mị. Sờ sờ khóe mắt, ươn ướt. Cô không nhớ rõ nội dung giấc mơ cho lắm. Chỉ ngỡ ngợ hình như thấy mình ở trấn Phượng Hoàng, vào cái tuổi không lớn hơn Phàm Phàm bao nhiêu. Trong ký ức của Gia Hàng, ấu thơ là quãng đời đầy ắp niềm vui, không nhuốm buồn phiền. Vậy thì sao cô lại khóc?

Đêm hun hút, căn phòng quanh quẩn hơi thở cô khi vui khi đầy. Gia Hàng lần tay qua bên cạnh, drap giường hơi lạnh lẽo. Cô vừa trở mình định ngủ thì loáng thoáng nghe thấy tiếng động lách cách vọng đến từ bên ngoài. Cô ngồi dậy, chạy đến bên cửa sổ, vén một góc rèm cửa. Trác Thiệu Hoa đứng ngoài viện giữa bóng đêm, ánh lửa nơi đầu ngón tay chột sáng chột tối. Ánh sao rơi trên hai vai anh, sương đêm thấm ướt vạt áo anh.

Anh như có tâm sự nặng nề, từng vòng khói thuốc tan loãng trong màn sương giăng giăng.

Cô đứng lặng yên nhìn anh, hình ảnh trước mắt biến thành bức tranh cô vẽ ra trong tâm tưởng.

Anh đã đứng đó bao lâu? Điều gì làm anh thức trắng đêm không ngủ?

Dường như cảm giác được có ánh mắt nhìn mình chăm chú, Trác Thiệu Hoa ngoảnh lại.

Gia Hàng buông rèm cửa sổ, vỗ vỗ ngực trấn an trái tim đập thành thịch. Sau đó, cô quay về phía bóng tối hít sâu hai hơi, rồi đi ra ngoài.

“Gia Hàng!” Trác Thiệu Hoa vút đầu xuống đất, dùng chân dụi tắt. Giọng nói anh khàn đặc như người lữ hành trên sa mạc vài ngày không uống nước.

Nương theo ánh sáng yếu ớt, phải cố gắng lắm cô mới nhìn thấy gương mặt anh lún phún râu, đôi mắt thâm đen trầm trọng, “Thủ trưởng, anh không ngủ một phút nào sao?”

Trác Thiệu Hoa phì cười, co nắm tay che miệng ho khan.

Gia Hàng nghe tiếng ho, trái tim lại tăng tốc.

Dẫn lại cơn ho một cách đầy khó nhọc, anh ngồi xuống ngay cạnh đá Thái Hồ, vươn tay kéo Gia Hàng về phía mình. Cô không phòng bị, đổ vào lòng anh theo quán tính. Anh ôm cô âu yếm như khi ôm Phàm Phàm ngồi trên hai chân.

Tư thế ngồi vô cùng thân mật này dọa Gia Hàng sợ phát khiếp, cô căng thẳng len lén nhìn hai phía phòng ngủ. Dì Lữ lớn tuổi, không ngủ sâu, một chút động tĩnh cũng làm bà tỉnh giấc, lại còn cả thím Đường và Tiểu Dụ, phòng họ đối diện với đá Thái Hồ, ngược mắt nhìn là thấy hết.

“Thấy thì sao, mình là vợ chồng.” Trác Thiệu Hoa cúi đầu mỉm cười, cọ râu lên gò má trắng hồng của Gia Hàng, chốc chốc lại mỗ một cái vào môi cô như gà con mổ thóc. “Ngay khi còn trong phòng họp của bộ Công nghệ Thông tin anh đã muốn làm như vậy.” Anh kề sát tai cô, giọng nhẹ như không.

Hơi thở này, chất giọng này, câu nói này, làm sao cô cưỡng lại cho được?

Giữa đêm khuya thanh vắng lại tỉ tê trên trời nguyên làm chim liền cánh, dưới đất nguyên làm cây liền cành.

“Như thế không giống tác phong của thủ trưởng.” Cô ngoan ngoãn thả lỏng người.

“Anh là người đàn ông bình thường, đàn ông bình thường đều nghĩ vậy. Trong cuộc họp dài lê thê và áp lực, nhớ em, nhớ Phàm Phàm là cách duy nhất cho phép anh hít thở. Quan niệm người lính là thiên thần vạn năng cứu rỗi cả thế giới, vũ trụ là hoàn toàn sai lầm. Người lính trước hết là đàn ông, chỉ khi làm tốt được việc đem lại cho vợ con mình cuộc sống bình yên, hạnh phúc, mới có thể tận lực tận sức cho nhiệm vụ bảo vệ đất nước.” Lúc này đây, mỗ đã biến thành hôn, da diết mãi hồi lâu mới lưu luyến rời ra.

Công việc Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa đang làm đều mang tính bí mật, thông thường ở nhà hai người ít khi chủ động hỏi về công việc của nhau. “Dạo này áp lực lớn lắm sao anh?” Cô chỉ có thể hỏi vòng vo.

“Lớn nhất từ trước đến nay.” Trác Thiệu Hoa ôm siết Gia Hàng vào lòng.

Gia Hàng thở ra một hơi lạnh, cho dù núi Thái Sơn sụp đổ, thủ trưởng vẫn có thể ung dung bình tĩnh, chuyện trò vui vẻ, không than vãn, không yếu thế, không lùi bước. “Đối phương mạnh thế ạ?”

“Đó là một lĩnh vực xa lạ, giống như chạy trong biển đêm mờ mịt, không kim chỉ nam, không hải đăng, không ánh sao, tất cả đều không thể hiểu, không thể tiên liệu. Vì không biết, nên khó khăn mới bị khuếch đại đến vô cực.”

“Em giúp được việc gì không?” Giọng điệu mỗi một của anh càng khiến lòng cô căng thẳng.

Trác Thiệu Hoa nâng gương mặt cô lên, nhắm mắt, say sưa mút mát cánh môi mềm mại, “Tại sao không gọi điện cho anh?”

“Ồ?” Họ có đang cùng nói về một chủ đề không nhỉ?

“Anh về nhà hay không, em cũng không quan tâm.” Đây không phải câu hỏi, mà chắc chắn là lời oán trách. “Vừa nãy anh đứng bên giường một lúc lâu, em ngủ rất say.”

Gia Hàng hớn hở, “Đương nhiên, một mình em ngủ cả giường to!”

Trác Thiệu Hoa nắm ngón tay cô lên, hung hãn cắn một cái tròng phật. “Truy hỏi hành tung của chồng là trách nhiệm và nghĩa vụ của vợ. Họp hành đến nửa đêm, quay về văn phòng, mở di động thấy trống không chẳng có gì, cả tim cũng lạnh. Muốn gọi điện về nhà hỏi, lại sợ đánh thức cô ấy. Một tiếng sau đó còn phải họp tiếp.”

Gia Hàng vụng trộm nén cười, lợi dụng đêm đen hôn chụt lên khoe miệng anh: “Em cài điều khiển từ xa trên người anh rồi, mọi hành tung của anh đều trong lòng bàn tay em.”

Họ cùng cười rồi cứ thế lẳng lẳng ôm nhau, nghe sương đêm rơi tí tách trên bậc thềm, nghe nụ hoa khẽ khàng hé nở. Thi thoảng một làn gió đêm lành lạnh mơn man thổi qua.

“Cơn gió này mát thật, còn vài ngày nữa thôi là Bắc Kinh sang thu, mùa thu là mùa đẹp nhất ở Bắc Kinh. Gia Hàng, em có nghĩ đến hình dáng chúng ta khi về già không?”

Gia Hàng tự nhủ bụng, bỗng dưng hôm nay thủ trưởng đa sầu đa cảm kì lạ! Hình dáng khi về già ư? Cô thật sự chưa từng nghĩ đến.

Trác Thiệu Hoa thở dài, trẻ con sẽ không nghĩ đến chuyện già vì nó rất xa xôi, rất vô chùng. Nhưng hai hôm nay anh thường nghĩ về nó không dưới một lần, tựa như muốn khẳng định chuyện anh nắm tay cô đến già là sự thật hiển nhiên, không điều gì có thể ngăn cản. “Lúc trước, tại sao em nhẫn tâm bỏ rơi anh và Phàm Phàm ra nước ngoài tham gia bảo vệ an ninh mạng?” Đáp án vốn đã rõ ràng từ lâu, giờ bỗng nhiên lại nổi lên từ sâu trong hang cùng vực thẳm.

“Bởi vì anh là thủ trưởng!”

Vì thủ trưởng là người đàn ông không đơn giản nên cô chỉ có thể khiến mình trở nên không đơn giản.

Trác Thiệu Hoa cười khổ, cô không biết rằng, rất nhiều chuyện phức tạp sẽ kéo đến một khi cô trở nên không đơn giản. Thật ra nguyên nhân sâu xa của cái gọi là điềm báo trong số mệnh đều do bàn tay Thượng Đế sắp đặt.

“Anh không hề mong em quá mức xuất sắc.”

“Sợ em vượt qua anh, làm quan lớn hơn anh chứ gì?” Khó có dịp tự cao tự đại trước mặt thủ trưởng, Gia Hàng rung đùi đắc ý.

“Anh sợ...” Anh bỏ dở đoạn sau câu nói, gấp gáp hôn lên vầng trán, hàng mi, đôi mắt cô... không sót một vị trí nào. Anh muốn in đậm dấu ấn chủ quyền của mình lên tất cả, như sợ chẳng may nếu một ngày họ xa nhau vì nguyên nhân nào đó thì dù cô ở đâu, dù muôn trùng sông núi hay bạt ngàn biển cả, anh vẫn có thể nhờ dấu ấn này để tìm thấy cô.

Đến khi trời sắp hừng sáng anh mới ôm cô trở về phòng.

Mở đèn, thấy hai mắt thủ trưởng vằn tơ máu, gò má hốc hác, cô mím chặt môi, một loại tình cảm khác lạ chợt nảy nở trong trái tim như ngọn cỏ nhỏ ra hoa giữa mùa xuân. “Em đi vận nước cho anh.”

Khi cô ra khỏi phòng tắm, Trác Thiệu Hoa đã ngủ trong tư thế nằm nghiêng trên giường. Anh không cởi áo, không cởi giày, tóc hơi rối, cổ áo sơ mi biến thành màu đen, mang tai còn điểm vài sợi tóc bạc. Giờ phút này trông thủ trưởng không hề oai phong nhưng cô lại nhìn đến ngẩn ngơ.

Cô không đánh thức anh, kéo rèm cửa lại, rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài ôm Phàm Phàm đang ngủ say giao cho thím Đường, để tránh sau khi tỉnh dậy cu cậu lại làm ồn đến anh.

“Gia Hàng, Gia Hàng!” Mới nằm được một lúc, Trác Thiệu Hoa đột nhiên mở mắt.

“Em đây!” Cô dúm tay mình vào lòng bàn tay anh. Anh nắm tay cô, nhắm mắt lại, “Anh ngủ một chút. Lát nữa dậy anh đi mua quà với em, tối nay dự đám cưới Tiểu Ngải.”

Hôm nay Tiểu Ngải kết hôn, ngày chọn tổ chức lễ cưới là ngày thứ bảy cuối cùng trong tháng tám. Lúc Gia Hàng hứa hẹn sáng nay đến giúp Tiểu Ngải, cô không mong thủ trưởng đi cùng mình. Có mặt anh, không chừng Tiểu Ngải sẽ càng hồi hộp, đi không nổi mà phải bỏ vào lễ đường. Thế nên cô chẳng nói gì với thủ trưởng, nhét thiệp mời vào ngăn tủ trong thư phòng, nhưng thủ trưởng vẫn nhìn thấy.

Gia Hàng ghé vào bên giường, tay ngoan ngoãn để thủ trưởng nắm chặt, trong đầu vẫn bồn khoăn về kẻ địch hùng mạnh anh nhắc đến. Bản thân cô tự cảm thấy mình thích hợp làm hacker hơn là kì binh mạng. Tính cô vốn thích tấn công, không thích giấu con cò tung phứt chót, đây cũng chính là hai điều kiện tiên quyết để trở thành hacker. Công việc chủ yếu kì binh mạng phải làm lại là phòng thủ. Phòng thủ, tức kẻ địch trong tối, mình ngoài sáng, cực kỳ bị động, không thể không cẩn trọng, không thể không cảnh giác. Liên quan đến hệ thống bảo mật cho căn cứ, kế hoạch của Gia Hàng là đầu tiên xem mình như một hacker, nghĩ cách tấn công, sau đó mới viết chương trình đối phó.

Kẻ địch ấy nguy hiểm cỡ nào? Có vẻ như nhân vật truyền kỳ này không hề xuất hiện trong tin tức hacker trong và ngoài nước mà cô quan tâm. Kể cả có đi nữa, với kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến trên mặt trận thông tin của thủ trưởng, anh cũng không cần phải lo lắng đến vậy. Gia Hàng nghĩ nát óc vẫn không tài nào hình dung chính xác tình huống thủ trưởng nói.

Trác Thiệu Hoa ngủ đến giờ cơm trưa mới tỉnh. Sau một giấc ngủ nhẹ nhàng và tràn trề niềm vui, mỗi bộ phận trên cơ thể anh đều dâng trào sức sống tươi mới. Anh giãn cánh tay, ngồi dậy.

Trên tủ đầu giường đặt một tờ giấy.

Thủ trưởng, em đi đám cưới Tiểu Ngải. Quà đã chuẩn bị trước đó, hiếm lắm mới có một ngày nghỉ ngơi, anh ở nhà chơi với tên nhóc thối đi. Nó cứ hỏi em bố đi đâu, em bịa nặng xị đủ thứ trên trời dưới đất nói dối nó, anh nhớ không được lật tẩy em đấy! Lúc đi, em hôn anh lâu thật lâu, mà anh chẳng hôn lại em chút xíu nào cả, ghét anh. Em sẽ về nhà sớm thôi.

Gia Hàng.

Cô nhóc này lúc nào cũng nóng vội! Trác Thiệu Hoa cầm tờ giấy cười mãi một lúc.

Anh rửa mặt chải đầu, thay quần áo rồi mở cửa ra khỏi phòng. Hàng xóm sau nhà ghé chơi, nhà họ có một em bé nhỏ tuổi hơn Phàm Phàm tí xíu và một chú chó chăn cừu trắng muốt. Dì giúp việc nhà ấy thích làm bánh ngọt, bà làm bánh quy hạnh nhân nướng đặc biệt thơm giòn, cho Phàm Phàm cầm nguyên một túi. Phàm Phàm tay trái một cái, tay phải một cái, trong miệng ngậm một cái. Có lẽ Chăn Cừu thấy Phàm Phàm quá tham lam, bèn lẳng xăng đuổi theo tay Phàm Phàm. Phàm Phàm giơ hai tay thật cao, nuốt vội bánh bích quy trong miệng xuống, xong lại nhét cái bánh cầm tay trái vào miệng, phồng má nghiêm túc nói với Chăn Cừu: “Cái này của bố! Hết rồi!” Cu cậu còn xòe tay trái ra hết cỡ cho Chăn Cừu xem.

Trác Thiệu Hoa thấy vậy không khỏi bật cười.

Phàm Phàm phóng tới như tên lửa tí hon, đòi anh bế, nhét bánh quy vào miệng anh, lại còn hôn anh mấy cái rồi mới ngừng. Trác Thiệu Hoa gật đầu liên tục, “Ngon lắm!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phàm Phàm nở ra một đóa hoa. Có điều đóa hoa đó héo tàn rất chóng vánh. Cu cậu mách bố, mẹ ra ngoài không cầm túi máy tính, cũng không cầm túi du lịch. Trong mắt Phàm Phàm, Gia Hàng cầm túi máy tính là đi làm, cầm túi du lịch là đi công tác. Nếu không cầm cả hai, nghĩa là Gia Hàng đi chơi. Mẹ đi chơi cũng không mang cu cậu theo, cu cậu buồn ghê lắm.

Trác Thiệu Hoa vuốt mũi con trai, “Phàm Phàm không thích ở cùng bố à?”

Phàm Phàm vội vàng ‘cười nịnh nọt’: “Con yêu bố nhất.”

“Nhóc thối, con đừng dễ dãi nói từ ‘nhất’” Trác Thiệu Hoa nghĩ, đợi đến lúc Phàm Phàm lớn khôn, gặp được cô bé trong lòng, khi ấy từ ‘nhất’ cu cậu nói mới xuất phát từ trái tim chân thành. Có so sánh, có bên trọng bên khinh, trái tim con người rất hay thiên vị và cũng rất nhỏ bé.

Dì Lữ chuẩn bị cơm trưa cho Trác Thiệu Hoa, nhân tiện báo cáo cụ thể chi tiêu thời gian gần đây.

“Vì sao phải sơn tường?” Trác Thiệu Hoa không hiểu. Đang vào mùa nóng, hơn nữa không phải năm mới, cũng không phải dịp lễ.

Dì Lữ thở dài, chỉ Phàm Phàm, “Phàm Phàm nói cho bố biết, trên tường có gì?”

Phàm Phàm tự hào trả lời: “Cá!” Nói xong, cu cậu kéo tay Trác Thiệu Hoa ra ngoài.

Đứng trước bức tường, vẻ kinh ngạc tốt bậc sáng lên trong ánh mắt anh, “Tất cả đều do Phàm Phàm vẽ sao?”

Phàm Phàm gật đầu thật mạnh.

Trác Thiệu Hoa xúc động bế bổng Phàm Phàm lên thật cao, “Phàm Phàm, con thật sự là món quà tuyệt vời nhất ông Trời ban cho bố.”

Phàm Phàm ngược mặt lên, thấy mây, thấy mái nhà, giơ tay ra là chạm được đến lá cây. Cu cậu càng cười càng vui sướng.

□ □ □

“Này! Cậu xem đồng hồ bảy lần rồi đấy!” Ninh Mông ngứa mắt, nhắc giày cao gót hung hăn đá Gia Hàng một cước dưới bàn. “Biết đồng hồ của cậu quý giá rồi, không cần khoe khoang, nhá?”

Lần đầu tiên Gia Hàng không vặn lại, tối nay tâm trạng cô rất tốt, không thèm chấp Ninh Mông.

Lại thêm một nhóm bạn học cũ đến. Cả đám trông thấy Gia Hàng, đầu tiên là sững sờ, sau đó rú lên khoa trương: “Gia Hàng đây đó hả? Trời ơi, không nhận ra luôn, như em gái mười tám ấy.”

Gia Hàng cắt kiểu tóc mới. Cô và Ninh Mông đến đây giúp Tiểu Ngải trang điểm từ rất sớm, hai cô nàng biết cô không chịu ngồi yên một chỗ nên xúi giục cô sẵn dịp này tỉa tóc lại đầu tóc. Thợ cắt tóc nghiêm túc đánh giá Gia Hàng, cân nhắc một chặp rồi cầm kéo cắt rẹt rẹt, múa may hoa cả mắt. Đến khi tròn mắt nhìn mình trong gương, Gia Hàng không khỏi nửa kinh ngạc nửa thích thú. Mái tóc ngộ nghĩnh đã trở nên xinh đẹp, mềm mại, chẳng những hợp với dạng khuôn mặt cô, mà còn không làm giảm bớt khí chất vốn có.

Cô mặc chiếc đầm màu quả anh đào mua lần trước, chân mang giày đế xuồng thủ trưởng mua.

Tiểu Ngải xinh đẹp vì hôm nay cô nàng là cô dâu mới, Ninh Mông xinh đẹp vì cô nàng là mỹ nhân bại hoại, duy mỗi Gia Hàng khiến cho mọi người được một phen mắt tròn mắt dẹt.

Tiểu Ngải và sư huynh đặt hai mươi bàn tiệc khách sạn, bà con thân thích đôi bên đều ở xa chưa đến kịp, ngoài bố mẹ đã có mặt từ trước, toàn bộ số khách còn lại là bạn học và đồng nghiệp của hai người.

Có thật đây là đứa tomboy từng sống chết lẫn xả trong trận bóng năm xưa? Mấy gương mặt Bắc Hàng nhìn nhau ngơ ngác.

Phía Trì Sánh, đặc biệt là cô thư ký của Mã Soái, thì lại hồi tưởng xa xôi tới bộ trang phục thảm họa của Gia Hàng khi đến Lễ nhân trang phỏng vấn, rồi tặc lưỡi liên tiếp.

Được mọi người khen ngợi, ngắm nghía, Gia Hàng vừa ngượng ngùng không quen vừa không biết đáp lại sao cho đúng, chỉ đành cười hùa theo. Bỗng nhiên cô nghĩ, không biết biểu cảm thủ trưởng sẽ thế nào nếu anh thấy dáng vẻ này của cô? Thời gian đi chậm hơn ốc sên, cô lại vụng trộm xem đồng hồ, sốt ruột tự hỏi sao nghi lễ mãi vẫn chưa bắt đầu.

“Nhờ công lao bạn trai sao?” Một nam sinh nào đó tim bị chấn động mạnh, nhìn Gia Hàng từ trước ra sau, hỏi thăm dò.

Ninh Mông trả lời thay: “Thôi hy vọng đi, người ta kết hôn mấy năm, con trai làm phù rể nhí được luôn rồi.”

Bùm, còi lòng tan nát thành mảnh vụn.

“Nói người ta nghe mấy chuyện này làm gì?” Đội bạn học đi rồi Gia Hàng mới thì thầm. Cô không muốn thủ trưởng bị người ngoài bình phẩm, không muốn Phàm Phàm bị người ngoài truy tìm nguồn gốc, không muốn sự gắn kết giữa họ bị người ngoài nói bóng nói gió. Có lẽ đây mới là nguyên nhân thật sự của việc cô đi dự tiệc một mình. Chuyện xưa giữa cô, thủ trưởng và Phàm Phàm rất dài, rất khác, nói ra chưa chắc đã có người hiểu, mà cô cũng không mong ai hiểu.

Ninh Mông lườm cô: “Giđấy, cậu định giả dạng gái chưa chồng bắt đầu lại mùa xuân thứ hai hả?”

Gia Hàng giả vờ muốn xé mồm Ninh Mông, cô nàng nhanh nhẩu né tránh, hai người cười giỡn ầm ĩ một thời một hội.

Người chủ trì tuyên bố nghi thức hôn lễ bắt đầu, cô dâu chú rể tiến vào sân khấu. Trong tiếng nhạc, Tiểu Ngải và sư huynh rụt cổ sóng bước bên nhau, trông như sợ các loại kim tuyến, dây pháo hoa, pháo bông đủ màu bắn vào mắt. Hai cô cậu bé bốn năm tuổi đi đằng sau nâng váy cô dâu. Cô bé mặc váy dài, đi được nửa chừng thì giẫm phải váy trượt chân ngã chộp ếch, òa lên khóc, cậu bé ngơ ngác đứng bên cạnh không biết làm sao. Mọi người được dịp cười rần rần.

Mã Soái và bố mẹ cô dâu lần lượt nói lời chúc phúc, tiếp theo là tiết mục cắt bánh kem, trao nhẫn, khai sâm banh.

Tiểu Ngải vừa khóc vừa cười, trông ngốc nghếch hết như những cô dâu hạnh phúc khác. Trước mặt mọi người, sư huynh dịu dàng hôn môi Tiểu Ngải, thề nguyện cả đời chăm sóc, trân trọng cô nàng.

Ninh Mông khóc thảm thương, bước thấp bước cao chạy vào toilet.

Gia Hàng lo lắng đuổi theo Ninh Mông, cô nàng đóng cửa toilet, nghẹn ngào bảo Gia Hàng đứng ngoài đợi một lát.

Gia Hàng đi lòng vòng bên ngoài toilet, nghe tiếng mở cửa, cô ngẩng đầu lên, nhưng hóa ra lại là cửa toilet nam và người bước ra là Mã Soái.

Lúc này ngồi đối diện trên bàn hai người đã gạt đầu chào nhau, có điều không trò chuyện. Hôm nay Mã Soái rất giống bậc cha chú đức độ trong bộ quần áo trang trọng và cravat màu tối. Khi Mã Soái chứng hôn, Gia Hàng lặng yên dõi theo từng cử chỉ qua lại giữa ông ta và Tiểu Ngải, Tiểu Ngải choàng tay sư huynh, nhìn ông ta bằng ánh mắt kính trọng và sùng bái.

“Cô dâu chú rể bắt đầu kính rượu, hơn hai mươi bàn chứ chẳng ít!” Mã Soái nói.

Gia Hàng cười, “Vâng, phải chịu khổ rồi đây. Tổng giám đốc Mã dạo này khỏe chứ?”

Mã Soái vuốt vuốt tóc ra sau, “Bận lắm, bận lắm. Đúng rồi, khoản tiền kia cô nhận được chưa?”

“Khoản tiền nào?”

“Tiền vốn khởi động cho cô lập trình trò chơi đấy! Tôi nghĩ kiểu gì cô cũng cần mua tài liệu, phần mềm, rồi cả máy tính này kia, nên đã bảo phòng tài vụ chuyển tiền vào thẻ cho cô.”

Gia Hàng thăm rửa xả trong bụng: Đồ gian thương! Sợ cô không giữ lời hứa nên lấy tiền đổi trước đây. “Hợp đồng còn chưa ký, ông gấp gấp làm gì!”

“Phí chuyển nhượng nhất định sẽ làm cô hài lòng, trước đây chúng ta từng hợp tác quá tốt đẹp ấy chứ. Có gì tiến triển nhớ gọi điện cho tôi! Ha ha! Tôi vào chào một tiếng rồi đi, buổi tối còn bữa tiệc xã giao!” Mã Soái vẫy tay, vui vẻ vênh vang quay lưng đi.

Gia Hàng dứ dứ nắm đấm theo bóng lưng ông ta.

Sau cùng Ninh Mông cũng ra khỏi toilet, cô nàng dặm lại lớp trang điểm, mắt hơi hoe đỏ.

Tiểu Ngải đã thay chiếc đầm khác, đang bị đám bạn của sư huynh xoay như chong chóng với trò châm thuốc. Tiểu Ngải mời thuốc, châm xong điều nào là bị thổi ngay điều đó, bật lửa bật mãi không lên lửa, loay hoay mãi không châm được lấy một điều. Mấy ông tướng cười nham nhở xấu xa. Tiểu Ngải đáng thương nhìn sư huynh cầu cứu, sư huynh bị chuốc rượu không ít, nhìn thứ gì cũng mông lung.

“Tên khốn này...” Ninh Mông vọt lên túm chặt cái gã đang thổi hăng say, bịt miệng bóp mũi anh ta, “Tiểu Ngải, châm thuốc!”

Rốt cuộc điều thuốc cũng bốc khói.

Ninh Mông nới tay, anh ta thở hồng hộc, quay đầu lại, thốt lên, “Là cô sao?”

Ninh Mông chớp chớp mắt, “Tôi và anh quen nhau?”

Anh ta cười ha ha, “Cô là bạn gái Thành Công đúng không? Tôi là Cố Thần, đồng nghiệp cậu ta. Tôi gặp hai người ở nhà hàng hải sản một lần rồi, nhưng mà không quấy rầy thể giới của hai người.”

Ninh Mông đột nhiên nghiêm mặt, “Ai bảo anh tôi là bạn gái Thành Công?”

Cố Thần líu lười, giọng điệu giận dữ của Ninh Mông làm anh chàng luống cuống, “Tôi... tôi tưởng...”

“Anh tưởng... đi đâu cũng nói xằng bậy được sao? Anh là bà tám hả?” Ninh Mông giận tới mức run người.

“Ai da, dắc tội mỹ nhân rồi, xin lỗi mau lên!” Bạn bè sư huynh vội vàng hòa giải.

Cố Thần gượng gạo cười cầu hòa, Ninh Mông kiêu kỳ ngồi xuống, không buồn nhìn anh chàng nửa con mắt.

“Tội mình chụp chung một tấm hình nha!” Tiểu Ngải nói, đoạn nhìn Gia Hàng hỏi dò bằng khẩu hình, “Chuyện gì thế?”

Gia Hàng nhún vai, cô cũng thấy việc Ninh Mông phát hỏa hết sức khó hiểu.

Nhiếp ảnh gia đi đến chụp cho ba người một tấm hình. Trong hình, Ninh Mông cười rất khiên cưỡng.

Sau đó, Tiểu Ngải và sư huynh tiếp tục đi mời rượu, Ninh Mông vui đầu dùng bữa, vờ như không thấy vài người bạn của sư huynh xầm xì sau lưng mình.

Tiệc tan, Tiểu Ngải lặng lẽ kéo Gia Hàng ra gặp riêng, nói cô đưa Ninh Mông về. “Cậu ấy đang buồn, chúng mình đều kết hôn, trong khi cậu ấy vẫn chưa có tin tức gì.” Tiểu Ngải vĩnh viễn là một đóa hoa nhân ái, lương thiện.

Song Gia Hàng không nghĩ như Tiểu Ngải. Rất nhiều bạn trai trước đây của Ninh Mông đều bị chính cô nàng bỏ rơi, nếu muốn kết hôn, Ninh Mông chắc hẳn đã kết hôn n lần. Ánh mắt người đẹp có lẽ luôn ngang bằng mây trên trời, xa xôi với vợ, không ai với tới. “Chúc vợ chồng cậu hạnh phúc nhé!” Cô cam đoan với Tiểu Ngải nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Ninh Mông lái xe đến, nhưng giờ lại nói không muốn ngồi xe, muốn đi bộ một đoạn. Dứt lời, cô nàng bước phăm phăm, đèn đỏ dừng, đèn xanh đi, từ đường cái vào ngõ nhỏ, rồi lại từ ngõ nhỏ ra đường cái.

Hòa cùng dòng người ra khỏi khách sạn, Cố Thần nhìn theo bóng dáng Ninh Mông, bĩu môi nhủ thầm, cô nàng này đúng là đóng vai ác.

Gia Hàng bước theo sau Ninh Mông trên con đường lạ lẫm. Hai bên đường là vách đá cao chót vót mang phong thái kiến trúc Tây u, là những ngôi nhà lát đá vuông vức, không cao nhưng vững vàng kiên cố. Xe cộ qua lại thưa thớt, phố xá vàng vọt ánh đèn lác lõng trong lòng đô thị phồn hoa. Giữa vắng lặng, tiếng bước chân hai người vọng lên rõ ràng từ vỉa hè lát gạch.

“Chu sư huynh tặng Tiểu Ngải bộ ấm trà kiểu Anh mua ở trung tâm thương mại Tây Đan, quý giá vô cùng.” Ninh Mông đột ngột ngoảnh lại nói.

Gia Hàng khép hờ đôi mắt, bóng hàng mi phản chiếu lên bờ má.

“Thật ra anh ấy là người rất cao ngạo, nói chuyện với mình và Tiểu Ngải chẳng được mấy câu. Tặng quà quý như vậy là vì cậu.” Ninh Mông thở hắt ra, cười chua chát, “Anh ấy ngốc thật, cậu kết hôn, có con rồi, còn trông chờ niềm vui từ cậu làm gì kia chứ! Mình cũng ngốc y hệt, buồn ư, giận ư, tất cả chỉ là tự mình đa tình, tự mình chuốc lấy phiền não.”

“Là Thành Công phải không?” Gia Hàng nhẹ nhàng hỏi, Ninh Mông đã chìm đắm sâu hơn cô tưởng rất nhiều.

Ninh Mông im lặng.

“Nếu là anh ta,” Gia Hàng ngẩng lên bầu trời đêm, cắn môi, “Mình thấy anh ta thật sự quan tâm đến cậu.”

“Heo?” Ninh Mông kéo tay Gia Hàng, vờ như không nghe rõ lời cô nói.

“Anh ta từ chối không có nghĩa là không quan tâm, mà là nghĩ sâu nghĩ xa. Người giống mình, thích hợp để vui chơi đùa giỡn. Người bổ sung cho mình, thích hợp để cùng nhau già đi. À, câu này không phải mình sáng tác, đó là điều mình tận mắt chứng kiến. Cậu và Thành Công đều dễ dàng có mối nối cũ, trái tim không bao giờ chịu ở yên một nơi. Huống chi gia đình Thành Công có thể sẽ miệt thị tính cách của cậu, khiến cậu không thể thở nổi.”

“Gia đình Thành Công và thủ trưởng chẳng phải giống nhau đó sao? Cậu có thể, tại sao lại nghĩ mình không thể? Gặp đúng người, mình sẽ thay đổi.” Ninh Mông trả lời.

Gia Hàng gãi đầu thất bại, cô đúng là người không biết an ủi. Tính cách bẩm sinh trong cốt tủy có thể tạm thời áp chế theo sự thay đổi hoàn cảnh, nhưng đến một thời điểm nào đó vẫn sẽ lộ nguyên hình.

Ninh Mông chợt sợ sệt, “Heo, chẳng lẽ cậu đã từng không hạnh phúc?”

“Chúng ta đang nói về cậu, không phải về mình, hiểu không?” Gia Hàng rít lên.

“Hôn nhân của cậu quá đột ngột, nói thật, tới giờ mình vẫn không dám tin cậu sẽ làm ra chuyện kinh khủng đó. Cậu và Chu sư huynh hợp nhau biết mấy.”

Gia Hàng trợn mắt, “Cậu muốn khuyến khích mình và anh ấy quay lại?”

“Xi, mình không thêm làm chuyện phá hoại gia đình người khác. Sau này Chu sư huynh sẽ tìm được người hơn cậu gấp vạn lần, đến lúc đó cho cậu ghen chết luôn.”

Gia Hàng thích chí, cô quả thực chờ mong ngày ấy, “Còn cậu, muốn tìm người thế nào?”

“Đi uống một ly nhé?”

“Đừng lãng phí chứ, gọi điện cho mình đi! Con mình đang ở nhà khóc oe oe đợi mình kia!” Cô đã hứa về nhà sớm với thủ trưởng.

Ninh Mông khinh bỉ Gia Hàng thấy sắc quen bạn, dần dỗi để cô áp tải về nhà trọ.

Lúc Gia Hàng chuẩn bị đón xe về nhà thì cô nhìn thấy một ngân hàng ngay cạnh tiểu khu. Nhớ lại lời Mã Soái, cô chạy cấp tốc đến máy ATM. Cô muốn xem Mã Soái chuyển bao nhiêu tiền vào thẻ mình.

Quái lạ thật, vào giờ này mà trong ngoài ngân hàng vẫn đèn đuốc sáng trưng, nhân viên mặc đồng phục ra vào nườm nượp.

“Rất xin lỗi quý khách, hệ thống gặp sự cố, chúng tôi đang sửa chữa, mời quý khách vui lòng quay lại sử dụng vào ngày mai.” Một nhân viên tiếc nuối nói với Gia Hàng.

“Sự cố?” Gia Hàng thả ví tiền vào lại giỏ xách.

Nhân viên rầu rĩ, “Thình lình bị tê liệt, kỹ sư đang kiểm tra, nhiều khả năng bị virus xâm nhập, bây giờ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân.”

Gia Hàng ừ một tiếng đồng cảm, có thể là trò phá bình tĩnh quái như cô từng làm năm nào. Cô không nán lại ngân hàng lâu, đón xe trở về quân khu đại viện.

Mọi ngọn đèn trong phòng ngủ chính đều mở sáng, bóng hình phản chiếu của hoa cỏ trong viện như nói thay tình cảm lòng ai.

“Phàm Phàm, chúng ta đừng vẽ tranh nữa, đi ngủ, được không?” Thím Đường nói.

“Không được, con đợi mẹ về ngủ cùng.” Phàm Phàm trả lời.

Tiếng lật giấy loạt xoạt.

“Phàm Phàm là nam tử hán, không nên ngủ cùng mẹ hoài như thế.”

“Bố cũng là nam tử hán, bố mẹ ngủ cùng nhau mỗi ngày.” Hơi hơi giận dỗi.

Gia Hàng ngẩng mặt lên trời thở dài, thần linh ơi! Cô mau chóng đẩy cửa, hai gương mặt đang nhìn ra ngoài cùng xoay lại.

Trong phòng ngủ mới kê thêm bàn sách nhỏ, trên bàn đặt đủ loại bút màu nước, còn có cả một chồng dày giấy vẽ.

“Mẹ, bố mua!” Phàm Phàm mừng rỡ ôm chân Gia Hàng, muốn cô qua đó xem.

Thím Đường đứng lên với vẻ không được tự nhiên, bà né tránh ánh mắt Gia Hàng, “Ăn cơm trưa xong, thiếu tướng Trác dắt Phàm Phàm ra phố, mua... đủ thứ linh tinh, tôi không đi theo. Sau khi về nhà, Phàm Phàm ăn cơm, tắm rửa thật sạch, rồi ngồi đấy vẽ... cả buổi tối.”

Bà và dì Lữ thở vắn than dài cả tối. Thế này nghĩa là Phàm Phàm đi vào vết chân cũ của Giai Tịch chứ còn sao nữa, Gia Hàng ắt hẳn sẽ đau lòng lắm. Dầu gì thiếu tướng Trác cũng là đàn ông, đầu suy nghĩ chi li, chỉ biết cố gắng làm con vui mà không nghĩ đến cảm nhận của Gia Hàng!

“Thủ trưởng đầu ạ?” Nửa người Gia Hàng như bị hàng ngàn cây kim đâm chích, đau tê dại không cách nào diễn tả.

“Đơn vị gọi điện đến, vội vã đi rồi. Cậu ấy để lại một thứ cho cô, nói là ở chỗ cũ.” Thím Đường trả lời.

“Vâng, cảm ơn thím Đường, thím đi nghỉ ngơi đi.”

Thím Đường nhìn nhìn cô, muốn nói vài câu trấn an, lại thấy không thích hợp, cuối cùng đành thở dài rồi đóng cửa lại.

Cậu nhóc Phàm Phàm phấn khởi, nôn nóng muốn mẹ ngồi xuống xem mình vẽ. Cu cậu vẽ con cún. Con cún này thân hình khổng lồ, tuy rằng bốn chân hơi lộn xộn nhưng về tổng thể có thể nhận ra cái đầu hơi ngẩng lên, có hai con mắt, là lưỡi thò phì phì. Phàm Phàm lại còn biết kết hợp vẽ cảnh nền, hình tròn tròn là đá Thái Hồ, đường cong cong phía trên là cảnh cây mọc sau tầng đá.

Một đứa trẻ chưa đầy hai tuổi, chưa từng có thầy chỉ dạy, chưa từng vẽ, lại vẽ được bức tranh như vậy chỉ bằng một đôi mắt và một chút xiu tưởng tượng – Gia Hàng không thể không thừa nhận cái gọi là ‘Thiên phú’.

Nước Ý có một thần đồng họa sĩ. Năm tuổi, cậu bé theo cha mẹ ra bến cảng chơi, bị cuốn hút trước cảnh mây trời và thuyền buồm chuẩn bị rời bến, cậu bé đã đứng bất động tại đó hơn một giờ đồng hồ. Trở về nhà, cậu xin ba mẹ mua cho mình bút và giấy vẽ. Và thế là cậu đã vẽ bức tranh phong cảnh đầu tiên trong cuộc đời mình. Năm mười tuổi, cậu mở triển lãm tranh ở La Mã, cả nước chấn động.

Phàm Phàm cũng là thần đồng họa sĩ sao? Vì di truyền hay vì lý do nào khác?

Gia Hàng ôm trán, cô thấy hơi váng vất, cảm giác hoảng loạn, vô vọng, bất lực quen thuộc lại ập đến làm tay chân cô lạnh cóng.

“Mẹ ơi?” Vì sao mẹ không nói gì cả? Phàm Phàm nhú mày.

“Mẹ hơi mệt, đi vào nghỉ ngơi thôi.”

Phàm Phàm vừa nghe vậy vội vàng nắm tay Gia Hàng, khẩn trương đi vào phòng trong.

Thủ trưởng viết lời nhắn lên mặt sau tờ giấy Gia Hàng để lại sớm nay.

Gia Hàng, tiệc cưới Tiểu Ngải chắc náo nhiệt lắm phải không em? Gặp lại bạn học cũ xa cách đã lâu chắc hẳn có rất nhiều, rất nhiều chuyện hàn huyên phải không? Đáng tiếc anh và Phàm Phàm bị em cách ly, không thể chia sẻ niềm vui với em. Anh và Phàm Phàm đều tố thái độ phản đối kịch liệt, thế nên sau này em phải kể lại hết cho bố con anh nghe đấy! Có vài biến cố xảy ra cùng lúc, anh phải đi xử lý, đêm nay chắc lại không ngủ nữa rồi. Lúc ra khỏi nhà, anh ôm Phàm Phàm không nỡ rời. Thật ra anh muốn ôm em, nhưng không có em, anh chỉ có thể ôm Phàm Phàm thật lâu. Con là tên nhóc thối em sinh ra, ôm con sẽ giống như ôm em. Anh đã có được rất nhiều điều ngạc nhiên, niềm hạnh phúc và xúc động từ khi có em, em biết không? Gia Hàng, thời tiết mỗi ngày một mát hơn, đợt anh giải quyết xong công việc, chúng ta đi nghỉ dài hạn một chuyến nhé, anh có rất nhiều, rất nhiều chuyện muốn nói với em. Lần này thì chỉ hai ta thôi, suyt, đừng nói cho Phàm Phàm biết!

Thiệu Hoa.

☐☐☐

Phàm Phàm cũng muốn xem. Cu cậu kiễng chân, rướn cổ dài như con hươu, với tay chụp tờ giấy. Gia Hàng gấp tờ giấy lại giấu sau lưng.

Phạm Phạm càng thấy tò mò hơn, đôi mắt đen láy lạng yên nhìn Gia Hàng: “Mẹ đọc cho Phạm Phạm nghe đi!”

“Không đọc.” Lần này không có phần con, hừ, ai bảo con hư!

“Mẹ tốt!” Phạm Phạm cười hì hì, chu miệng chủ động hôn Gia Hàng.

Gia Hàng hưởng thụ nụ hôn con trai dâng hiến, mắt đảo quanh mấy vòng, “Phạm Phạm hứa với mẹ sau này không vẽ tranh nữa, mẹ sẽ đọc cho Phạm Phạm nghe, thế nào?”

Phạm Phạm cắn ngón tay, sau khi nghĩ ngợi nghiêm túc, cu cậu vuốt mái tóc mới cắt của Gia Hàng, thương lượng: “Phạm Phạm vẽ mẹ, không vẽ chó.”

Oa, tên nhóc thối xảo quyết, nó đang nhượng bộ đó à? Gia Hàng vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng cô không muốn trách móc Phạm Phạm, cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều. Cô ra lệnh cho chính mình phải tin tưởng thủ trưởng, bởi anh luôn cho cô lời giải thích thỏa đáng trong mọi tình huống.

Thủ trưởng không qua loa cầu thả, anh sẽ không lừa dối cô. Chắc chắn.

Trên chặng đường tình yêu họ đi qua, mặc dù ban đầu cô chỉ bị động nhưng không có nghĩa cô không cảm nhận được tình cảm yêu thương, quý trọng thủ trưởng dành cho mình.

Kỷ ức năm nào vẫn nguyên vẹn trong cô. Tại phòng trọ nhỏ hẹp ấy, thủ trưởng cúi khom thân hình cao lớn giúp cô chuyển giường, sửa sang lại phòng ốc. Năm mới, anh cùng cô chen chúc trên tàu điện ngầm, đi xem phim, ăn món cay Tứ Xuyên, tặng quà cho cô. Anh hết lòng che chở cô khi cô bị Thành Vĩ nhạo báng, tay cầm tay dạy cô bắn súng để dỗ dành cô vui. Biết cô nhớ nhà, anh âm thầm đón bố mẹ đến Bắc Kinh. Khi thân thể cô bị vạch trần, anh ôm cô vào lòng, gánh vác trên vai tất cả mưa gió không một lần nao núng. Vụ việc hacker, vì bảo vệ cô, lần đầu tiên anh mất lý trí, lấy việc công làm việc tư... Thế nên cô đã trưởng thành sau một đêm, thấu hiểu tình yêu sâu nặng của thủ trưởng và cũng có vô vàn can đảm đáp lại tình yêu ấy.

Giả sử không trải qua những chuyện này, hôm nay có thể cô đang ở Harvard hoặc ở một nơi nào đó – nơi cô không bao giờ hiện diện cùng anh.

Gia Hàng mím chặt môi, ngừng thở. Nếu cuộc đời này không có thủ trưởng, cô không tưởng tượng nổi bây giờ mình sẽ bị thảm đến mức nào.

Cùng đi bên nhau đến được ngày hôm nay không hề dễ dàng, cô cần phải quý trọng. Đúng vậy, phải quý trọng, đừng dễ dàng gục ngã trước sự nghi ngờ vô căn cứ. Gia Hàng lật lại từng trang kỷ ức, chậm rãi thở ra.

“Nhóc thối, tuy con chường mẹ một phát đúng lúc mẹ mất cảnh giác, nhưng mẹ là mẹ, mẹ tha thứ cho con.” Gia Hàng độ lượng thủ thi với Phạm Phạm lúc tắt đèn nằm xuống giường, nhưng ngay sau đó lại giở giọng uy hiếp, “Nếu con lại làm mẹ giận, mẹ sẽ sinh em gái nhỏ ngay tức khắc, sau này không thương con nữa nhá.” Hừ, xem ai lợi hại hơn!

Trong giấc mơ Phạm Phạm vẫn nhớ nhung tờ giấy, cái miệng nhỏ xíu chớp cha chớp chếp, “Mẹ đọc!”

Sáng sớm hôm sau, dì Lữ thận trọng hỏi Gia Hàng trong khi dọn bàn ăn, “Thiếu tướng Trác hôm qua không về sao cô?”

Gia Hàng gật đầu.

“Đi liền mấy buổi tối, trước kia chưa từng như vậy.” Dì Lữ lẩm bẩm.

Gia Hàng không trả lời mà đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên bậu cửa đặt chậu lan hồ điệp héo tàn. Ba màu đỏ trắng vàng, lúc dì Lữ mới mua về, mỗi màu đều nở tám đóa, hiện giờ ngoài màu đỏ còn bảy đóa, những màu còn lại chỉ lưa thưa một hai đóa. Loài hoa này rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với những loài hoa thông thường khác, nhưng vòng đời chỉ hai ba tháng ngắn ngủi, không thể tiếp xúc ánh mặt trời, cũng không chịu được nhiệt độ thấp.

Mùa thu đến thật rồi sao? Gia Hàng hơi nheo mắt, nắng vàng đường như cũng trở nên xa xăm.

Không hiểu sao bỗng nhớ thủ trưởng quá đổi.

Ăn sáng xong, Gia Hàng nói với Phàm Phàm, mẹ đi thăm bố, chỗ bố có chú lính gác, em bé không được vào chơi.

Phàm Phàm hiểu chuyện gật đầu, hôn lấy lòng Gia Hàng, “Con ở nhà vẽ mẹ, vẽ nhiều thật nhiều.” Cu cậu khoa tay múa chân, ôm cô một cái thật thắm thiết.

Gia Hàng ngồi xe buýt công cộng đến cơ quan thủ trưởng. Xuống xe, cô vào cổng đăng ký tên, đang viết thì nghe cậu lính gác bên ngoài hô đồng đặc khí thế: “Chào thủ trưởng!” Cô quay sang nhìn theo bản năng, một chiếc xe màu đen chậm rãi lăn bánh vào cổng chính, ông Trác Minh ngồi trong xe nhướng mắt nhìn cô.

Cô chạy lại, cung kính nghiêm túc cúi chào.

Ông Trác Minh xuống xe, “Đến gặp Thiệu Hoa?”

Gia Hàng sờ mũi, cup mắt, “Dạ!” Ý đồ xấu rành rành.

Ông Trác Minh cười, “Nên như thế từ lâu rồi mới phải. Chắc nó đang bận, qua văn phòng bố ngồi một chút trước đã.”

Gia Hàng giật thót, nơi đây là cơ quan ban ngành tối cao, không phải tư hợp viện, “Đại thủ trưởng, con không có việc cần báo cáo.”

“Con dám cãi lệnh?” Ông Trác Minh nghiêm mặt.

Gia Hàng đứng nghiêm, cúi chào, im phăng phắc.

Lần đầu tiên Gia Hàng đến nơi này, bầu không khí uy nghiêm khiến cô thở mạnh cũng không dám. Vừa vào văn phòng, ông Trác Minh gọi cậu thư ký lại nói nhỏ vài câu. Cậu thư ký sững sốt, xoay người đi ra ngoài.

Gia Hàng ngồi ngay ngắn trên ghế sofa chưa bao lâu thì cậu thư ký quay trở lại, tay cầm một cái hộp bọc bằng giấy báo. Mở giấy ra, bên trong là hộp kem vani siêu lớn. Bình thường với hộp kem lớn chừng này, người ta sẽ mua về cất tủ lạnh, mỗi lần ăn múc một ít vào ly.

Ông Trác Minh cố ý đóng cửa, “Ở đây chỉ có trà và cà phê, không bao giờ dự trữ đồ ăn vặt. Món này con nít đứa nào cũng thích ăn, ăn đi!”

Gia Hàng không biết nói sao, có lẽ trong lòng đại thủ trưởng cô và Phàm Phàm vĩnh viễn cùng cấp bậc!

Hộp kem to tướng, Gia Hàng dẫu môi, miễn cưỡng mở nắp hộp, cầm chiếc thìa nhỏ múc từng muỗng kem trước ánh mắt hiền từ của đại thủ trưởng. Cô gian manh nghĩ, nếu quan quân tiến vào báo cáo công tác bất gặp cảnh này, có phải thanh danh lừng lẫy cả đời của đại thủ trưởng sẽ bị hủy hoại?

“Vừa phải học hành, vừa phải làm nhiệm vụ, lại còn phải chăm sóc Phàm Phàm, con cực lắm phải không?” Ông Trác Minh thấy Gia Hàng có vẻ gầy đi.

“Vì nước vì nhà, cần phải làm thế ạ. Mẹ... khỏe không bố?” Gia Hàng nhăn răng, kem lạnh buốt.

“Bà ấy đi Nam Kinh công tác, gọi điện về kêu than bảo nóng sắp chết. Nam Kinh là thành phố lửa, không nóng mới là lạ!”

Gia Hàng cười cười phụ họa.

“Phàm Phàm không hề gọi điện cho bố, nó quên ông nội này rồi.” Ông Trác Minh bất mãn nói.

“Không có đâu, Phàm Phàm không chỉ nhớ ông nội, mà còn thường nhắc chuyện con mèo trắng cần giảm béo nữa ạ.” Gia Hàng định kể chuyện Phàm Phàm vẽ tranh, nhưng rồi lại nuốt trở vào lời nói chực trào bên môi.

“Lúc nhớ con mèo mới tiện thể nhớ bố chứ gì!”

Gia Hàng cong môi cười láu lỉnh, “Bố à, điệu bộ ghen tuông của bố thật đáng yêu.”

“Con... ăn nhanh đi, lát nữa bố còn phải mở cuộc họp.” Từng này tuổi mà còn bị một đứa con nít nói mình ghen tuông, cái mặt già biết cất vào đâu?

“Con mang nó đi được không bố? Bí mật?” Gia Hàng giơ hộp kem lên thương lượng với ông Trác Minh.

Ông Trác Minh quắc mắt, khoát tay, “Văn phòng Thiệu Hoa ở tầng mười tám, đừng đi nhầm đường.”

Gia Hàng le lưỡi, “Con về sẽ bảo Phàm Phàm gọi điện cho ông nội. Vì tình hữu nghị, con nhắc bố trước này, Phàm Phàm không giống Phàm Phàm trước kia, giờ nó xảo quyệt cực kỳ!”

“Con sợ bố không đối phó với một thằng nhóc được à?” Ý cười tự hào phơi phới trên đuôi mắt ông Trác Minh, ông thích từ cái từ xảo quyệt đó.

“Vào tay bố khắc biết.”

Gia Hàng đẩy nắp hộp kem, hai tay giấu sau lưng, rón ra rón rén rời văn phòng ông Trác Minh. Chủ nhật vắng vẻ nên trên đường đi không đụng mặt ai, tìm được văn phòng Thiệu Hoa rất thuận lợi. Cậu thư ký vừa nhận được điện thoại từ trạm gác, đang đợi Gia Hàng.

“Trung tá Gia, tôi cứ tưởng cô bị lạc đường chứ, định đi tìm cô đây.” Cậu thư ký nói, mời Gia Hàng vào văn phòng, “Thiếu tướng Trác đang ở phòng máy, sau đó còn một cuộc họp, chắc cô phải đợi hơi lâu!”

Về mặt Gia Hàng quá dị, cô đặt kem lên bàn giải thoát cho bàn tay sắp đông thành đá, “Không sao, anh cứ làm việc của anh đi!”

Cậu thư ký tìm vài tờ báo cho Gia Hàng đọc giết thời gian. Gia Hàng kinh ngạc nhìn chằm chằm chiếc đèn bàn phong cách độc đáo trên bàn làm việc của Trác Thiệu Hoa, khó hiểu hỏi, “Cái đó là của thủ trưởng?” Đèn bàn đẹp dễ tinh xảo như vậy là tình yêu thủy chung của Tiểu Ngải, chẳng lẽ thủ trưởng cũng thích?

Cậu thư ký mất tự nhiên nhìn lảng sang chỗ khác, “Trung tá Gia, không còn việc gì thì tôi ra ngoài vậy.”

Gia Hàng kinh ngạc nhìn cậu thư ký khép cửa lại. Đi theo Trác Thiệu Hoa nhiều năm nay, cậu ta hiển nhiên biết nguồn gốc của cái đèn bàn ấy nhưng không tiện nói, vậy nó nhất định là... Gia Hàng ngã ngồi trên ghế sofa, trái tim cuộn thành quả cầu nhỏ bé nổi lên cổ họng, nuốt không trôi, phun không ra, tắc nghẽn khó chịu.

Thật ra không thể xem như một cú sốc, tất cả chỉ vì cô ngốc nghếch, không nghĩ thấu đáo. Sự kết hợp giữa ngọn đèn bàn này và phong cách làm việc với phong cách trang nghiêm, gọn ghẽ hoàn toàn không tạo nên hiệu quả trang trí hài hòa, sở dĩ giữ nó lại là vì người tặng đặc biệt. Người tặng nhấn nhủ rằng: Đèn bàn sẽ thay cô ấy ở bên thủ trưởng phê duyệt văn kiện, viết báo cáo mỗi đêm khuya, thay cô ấy cùng anh chờ đợi ánh bình minh. Có vàng sáng dịu dàng ấy, dù đêm sâu cách mấy, thủ trưởng cũng không bao giờ thấy cô đơn.

Ngón tay Gia Hàng run rẩy như cánh chuồn chuồn sợ hãi bắt an đậu trên lá sen giữa trời giông gió. Cô nghe tiếng con tim mình nện thình thịch trong lồng ngực, tiếng sau gấp gấp hơn, vang vọng hơn tiếng trước.

Tiếng mở ngăn kéo ken két khiến cô hoảng sợ ngay tích tắc.

Ngăn kéo không đóng, phía trên cùng đặt điện thoại di động. Màn hình di động nhấp nháy biểu hiện có tin nhắn chưa đọc.

Gia Hàng đóng ngăn kéo lại, một lát sau, cô lại mở ra. Gia Hàng chưa bao giờ làm chuyện lén lút như vậy, nhưng ngặt nỗi không sao điều khiển chính bàn tay mình. Ngón tay đã mở di động trước khi lý trí kịp lên tiếng ngăn cản.

Người gửi tin nhắn là Tiểu Huy, nội dung là một chuỗi chữ số, tuyệt không có một từ tiếng Trung.

Cơn run rẩy từ ngón tay như lan truyền toàn thân khiến cô run lên bần bật mất tự chủ. Máu thoát nóng ran thoát lạnh buốt chạy hỗn loạn đến mọi góc ngách trong cơ thể cô.

Mộc Giai Huy học ngành mật mã, đây là mật ngữ sao? Đề phòng lỡ như bị người khác đọc được sẽ không làm lộ nội dung, chỉ cô ta biết anh biết, trời biết đất biết? Mộc Giai Huy đảm nhận nhiệm vụ thiết lập mật mã cho căn cứ vệ tinh, nếu cần liên hệ với ai về nhiệm vụ thì người đó phải là cô, không phải thủ trưởng. Đương nhiên trong công việc, không cần sử dụng tin nhắn. Thông thường, tin nhắn đồng nghĩa với thư từ riêng tư, bí mật giữa hai người, không chia sẻ với người thứ ba.

Ngón tay run run mở hộp thư, có khoảng hơn mười tin nhắn ngắn tương tự được gửi trong vòng một tuần. Mỗi ngày trở lại đây, tin gửi đến thường xuyên, tin hồi âm cũng thường xuyên. Vậy là thủ trưởng không chỉ đưa Tiểu Huy đến gallery xem tranh. À đây, có một tin tiếng Trung – là bản lý lịch của Triệu Đồng. Trác

Thiệu Hoa trả lời: Anh sẽ cố gắng đề cử với lãnh đạo học viện, một sinh viên xuất sắc như cô ấy nên được xếp ở vị trí công tác thích hợp. Tiểu Huy trả lời bằng biểu tượng khuôn mặt tươi cười, cảm ơn anh nhé!

Triệu Đồng nói không sai, Mộc Giai Huy yêu cầu, thủ trưởng chắc chắn sẽ hết lòng.

Gia Hàng lần lượt mở xem từng tin nhắn. Lĩnh vực xa lạ thủ trưởng nói là đây sao? Cô nghĩ, có lẽ định nghĩa của họ về ‘xa lạ’ không giống nhau.

Đã làm kẻ trộm thì phải trộm đến cùng.

Dãy số của Tiểu Huy xếp sau bà Trác Dương, số cô đứng hàng chót trong mục người nhà. Gia Hàng rút di động của mình, mở danh bạ điện thoại ra. Vị trí đầu tiên vốn là chị Gia Doanh, cho đến một ngày nọ, trong giờ học, cô đặt câu hỏi, thủ trưởng sững người nhìn cô, hỏi hai lần ‘Em hỏi gì?’, các sinh viên khác cười ồ lên, cô cũng hòa theo cười không nể tình, mặt thủ trưởng dần dần đỏ bừng. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, ngay sau đó cô đã cho thủ trưởng lần chị lên ngồi ghế đầu trong điện thoại mình. Trong lòng cô nói thầm với chị: Chị dạy em không đúng cách, nếu không em đã không trọng chồng khinh chị.

Sự thật là, vị trí số điện thoại chẳng có ý nghĩa gì.

Sự thật là, đọc lên tin nhắn của người khác là hành vi vô liêm sỉ không thể chối cãi.

Sự thật là, ngày qua ngày sống bên nhau, đừng nên đóng vai Sherlock Homes hay làm thám tử trinh sát, cứ hời hợt vô tư vô lo là vui vẻ nhất!

Gia Hàng trả di động của Trác Thiệu Hoa về chỗ cũ, ngăn kéo quay về vị trí ban đầu, trái tim từ từ bình tĩnh trở lại. Cô hơi nhếch môi cười tự giễu, nhún vai, bỗng dưng không nhớ nổi vì sao mình đến đây.

Trác Thiệu Hoa rời phòng họp trước giờ cơm trưa. Anh mở cửa phòng làm việc, hộp kem trên bàn tan chảy thành hộp canh, nước thẩm ra góc bàn nhỏ giọt xuống đầy mặt sàn. Gia Hàng đã đi.

“Cô ấy có nói gì không?” Trác Thiệu Hoa chau mày.

Cậu thư ký lắc đầu, “Em và trung tá Gia không nói chuyện gì cả ạ.”

“Trông cô ấy ổn chứ?”

Cậu thư ký chớp mắt, “Rất ổn, thưa anh!”

Trác Thiệu Hoa mở tủ lấy di động chuẩn bị bấm số Gia Hàng, bỗng chợt tiếng chuông vang lên trước khi anh kịp thực hiện ý định.

“Thiệu Hoa, hôm nay có tăng ca không?”

Là Lạc Gia Lương, giọng nói nghe chặt vật, khàn khàn ồ ồ như pha gió.

“Có ạ.”

“Có bận không?”

“Bây giờ thì không ạ.”

Lạc Gia Lương im lặng giây lát rồi nói tiếp, “Vậy giờ em ra ngoài tiện không? Anh đang đứng ngoài cửa cơ quan em. Nếu đủ thời gian thì anh em mình cùng đi ăn cơm trưa.”

☐ ☐ ☐

Trái tim đột ngột rơi mạnh để lại dư chấn nặng nề trong lồng ngực. “Vâng, anh nhé, em đi được!” Trác Thiệu Hoa trả lời không một giây lưỡng lự.

Thang máy dừng lại ở tầng trệt, hai phút chờ đợi như dài bất tận. Trác Thiệu Hoa biết Lạc Gia Lương tìm anh không đơn giản chỉ để ăn trưa, nhất định là có việc, hơn nữa lại là việc lớn. Lạc Gia Lương lớn hơn anh mười hai tuổi, nói chung do ảnh hưởng bởi Gia Hàng nên anh ta đối đãi anh như một đứa trẻ, khiến lắm lúc anh dở khóc dở cười.

Lạc Gia Lương đứng dưới thân cây ven đường giữa trời trưa nóng bức, áo sơ mi ướt sũng mồ hôi từ trước ra sau, không biết vì đợi lâu hay vì đi ngoài đường quá lâu. Thấy Trác Thiệu Hoa, anh ta cười hiền lành: “Cách đây sáu mươi mét có quán cơm nhỏ, rất sạch sẽ.”

Hiểu rồi, sợ làm anh muộn giờ nên chắc hẳn trước đó anh rẽ đã đi lòng vòng xung quanh tìm quán ăn. Giống như những bậc cha mẹ chân chất khác trên đời này, luôn lấy con cái làm trọng, mình có khổ một chút, mệt một chút cũng không nề hà.

Anh lấy khăn tay trong túi ra, “Anh rẽ lau mồ hôi đi ạ!”

Lạc Gia Lương xua tay, “Chốc đến quán cơm anh rửa mặt, đừng làm dơ khăn.” Nói xong, anh ta vượt lên trước dẫn đường, tấm lưng còng thành vòng cung phơi dưới cái nắng khắc nghiệt.

Quán cơm tọa lạc trong con hẻm nhỏ, mang dáng dấp một tứ hợp viện với sân vườn tươm tất, chái nhà cất làm nhà ăn, trong sân còn có một miệng giếng nước trong veo mát lạnh. Rửa mặt sạch sẽ xong, khuôn mặt bị nắng nướng đỏ gay của Lạc Gia Lương mới giãn ra đôi chút. Sau đó không đợi Trác Thiệu Hoa mở miệng, anh ta đã lại chủ động chọn phòng và gọi đủ món ăn ngon. Nào cá Lư hấp, nào măng nước xào thịt băm, còn cả rau trộn cà tím, tôm Hồ Nam luộc, canh trứng tảo biển. Trác Thiệu Hoa không kén ăn, song nếu so sánh, đây là những món anh có phần ưa chuộng hơn mà ngay cả bà u Xán cũng không biết.

“Chiều có phải về văn phòng không?” Lạc Gia Lương hỏi.

Trác Thiệu Hoa gật đầu.

“Vây đừng uống rượu, anh em mình ăn cơm thôi.”

Món ăn chẳng mấy chốc đã dọn lên đầy đủ. Hai người im lặng ăn cơm. Thức ăn nhẹ nhàng thanh đạm, người ăn chậm rãi. Lạc Gia Lương thường ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhai đi nhai lại rất lâu đồ ăn trong miệng, nhưng cổ đến mấy vẫn không sao nuốt trôi.

Trác Thiệu Hoa buông đũa xuống, nắm tay Lạc Gia Lương, ánh mắt chuyên chú, “Anh rẽ, có gì khó khăn anh cứ nói ra, anh em mình cùng lo liệu.”

Lạc Gia Lương run rẩy quay sang nhìn anh, vẻ mặt bất lực đến đau thương, “Thiệu Hoa...” Nước mắt dần dâng cao trong đôi mắt càng lúc càng đỏ hoe.

Trác Thiệu Hoa bàng hoàng.

“Chuyện này thật sự khó khăn quá, anh... không biết nên làm sao mới đúng. Em bận rộn công việc, lẽ ra không nên làm phiền em, nhưng anh nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có em. Em xem, Doanh Doanh phải cực khổ lắm mới có được vài ngày sung sướng trong cuộc sống vất vả này. Chị khổ bao nhiêu năm qua, bây giờ Hàng Hàng có gia đình, Tử Nhiên lớn khôn, ba mẹ cũng khỏe mạnh, anh định đưa chị đi ngắm cảnh Vân Nam, Lệ Giang. Chị luôn nói nơi đó trời quang đãng nhất, mây đẹp dễ nhất. Nhưng anh...” Nước mắt đầm đìa, Lạc Gia Lương không nói được nữa.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy anh rẽ?” Trác Thiệu Hoa phập phồng lo sợ.

Lạc Gia Lương lấy lại bình tĩnh, “Mấy hôm trước cơ quan kiểm tra sức khỏe, là kiểm tra thường niên. Hôm nay bệnh viện gọi anh đến làm lại siêu âm màu, nói lần trước chưa kiểm tra cẩn thận. Anh đến đó, đích thân chủ nhiệm khoa phóng xạ làm cho anh. Xong xuôi hết, cậu ta hỏi anh một số tình hình cụ thể, bảo anh thứ hai đến bệnh viện kiểm tra tiếp mấy hạng mục nữa, rồi còn dặn phải có người nhà đi cùng. Anh hỏi có phải đã phát hiện ra cái gì hay không, anh cứ hỏi tới làm cậu ta không giấu được, đành phải nói đã phát hiện một bóng đen lớn tại vị trí dạ dày, nhưng chưa thể chẩn đoán chính xác, cần làm thêm xét nghiệm cắt lớp. Anh biết, cái bóng đen đó không phải dấu hiệu tốt lành gì. Thú thật anh cũng tự cảm giác được lâu rồi, nhưng chỉ nghĩ là bệnh đau bao tử thông thường, không để tâm. Không ngờ lại... đáng sợ tới mức này.”

Đầu Trác Thiệu Hoa ửng lên, anh ra lệnh cho mình phải bình tĩnh, “Anh rẽ, cho dù là bệnh gì đi nữa, hiện giờ y học đã rất tiến bộ, vả lại em cũng quen khá nhiều chuyên gia, em sẽ nhờ họ khám cho anh, nhất định có thể tìm ra biện pháp giải quyết. Huống chi nếu tình hình thật sự bi quan thì anh đã đau chết đi sống lại chứ không thể yên ổn ngồi đây ăn cơm với em đâu.”

“Được không?” Lạc Gia Lương nhìn anh với ánh mắt không dám tin.

“Chắc chắn được mà anh rể!” Trác Thiệu Hoa cố gắng khiến giọng mình trở nên vững vàng, kiên định, quả quyết.

Lạc Gia Lương lau mặt, cười chua xót, “Không phải anh sợ, con người sống chết có số, ngày này trước sau gì cũng tới. Chỉ là anh không nỡ bỏ Doanh Doanh ở lại, anh cưới chị vì muốn chị sống hạnh phúc, chị không đáng phải chịu đau khổ...”

“Chị hai không muốn nghe anh nói như vậy đâu.” Trác Thiệu Hoa ngắt lời Lạc Gia Lương, “Chị gả cho anh vì muốn cùng anh chung vai gánh vác trách nhiệm lẫn nghĩa vụ, dù nhọc nhằn vất vả, chị cũng bằng lòng. Em biết anh sợ chị lo, được rồi, trước khi chưa chẩn đoán chính xác, anh em ta sẽ không nói cho chị và Hàng Hàng biết. Ngày mai em đi với anh đến bệnh viện làm xét nghiệm. Một khi đã có kết quả chắc chắn, chúng ta sẽ không cần trốn tránh nữa. Anh rể, anh tin em chứ?”

“Anh làm khổ em rồi Thiệu Hoa.”

“Anh rể, đây là việc em nên làm.” Trác Thiệu Hoa tạm dừng một lúc rồi quyết định nói ra điều Lạc Gia Lương cần nghe, “Giả sử tình hình thật sự nguy kịch, anh rể cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ sống mỗi ngày thật vui vẻ đi ạ. Về phần chị và Tử Nhiên, em và Hàng Hàng sẽ...” Anh không đành lòng nói tiếp, ông Trời nhất định không tàn nhẫn đến thế, người ở hiền ắt sẽ gặp lành. Mặc dù Lạc Gia Lương không có ngoại hình xuất sắc, không có tài năng lỗi lạc, không giỏi ăn nói, cả lúc cười cũng rụt rè kiềng nể, nhưng Trác Thiệu Hoa lại hết sức kính trọng anh bởi tấm lòng quảng đại, bao dung với hết thảy, bởi đôi vai còm cõi đã vì người thân mà cam nguyện gánh vác gian lao hết cuộc đời.

Về u uất trên gương mặt Lạc Gia Lương tan biến, “Thiệu Hoa, Hàng Hàng tuổi còn trẻ, em phải gánh vác nhiều hơn con bé một chút.”

“Anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc phải không, anh rể?” Trác Thiệu Hoa hỏi.

“Chỉ cần một phần hy vọng, anh sẽ có vạn phần sức lực. Đàn ông như anh, đời này không phải ai cũng có phước cưới được chị Gia Doanh.” Lạc Gia Lương cười hạnh phúc giữa hai hàng nước mắt rơi lã chã.

Vậy là tốt rồi, Trác Thiệu Hoa dần bình tâm trở lại. Điều tối kỵ nhất là người mắc bệnh hiểm nghèo đánh mất niềm tin, nếu vậy dù có linh đơn diệu dược cũng vô dụng. Mong sao tất cả đều là phỏng đoán.

Nói xong câu chuyện, Lạc Gia Lương vội thúc giục Trác Thiệu Hoa về cơ quan. Trác Thiệu Hoa kiên quyết đưa anh đến bãi đậu xe, cho đến khi hình ảnh chiếc xe chìm lẫn trong dòng xe cộ anh mới xoay người sang chỗ khác. Cảm giác giống như bóc vỏ củ hành tây, mũi xót, mắt cay nồng. Tâm trạng nặng nề đeo đẳng từng bước chân, anh nghĩ, trước hết phải tìm Thành Công vì Lạc Gia Lương kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện cậu ta, anh sẽ hỏi cặn kẽ tình hình sức khỏe anh rể, rồi sau đó nhờ các chuyên gia giúp đỡ. Chuyện này không thể nói qua điện thoại, tối nay anh nhất định phải gặp Thành Công nói trực tiếp, sẵn hỏi cậu ta về cuộc điện thoại hôm trước luôn thể. Lúc đó, cậu ta gặng hỏi đủ mọi chuyện về Mộc Giai Huy một cách khó hiểu, cuối cùng hóa ra là định tìm đối tượng cho Mộc Giai Huy. Vấn đề này bà u Xán cũng từng nhắc anh.

Dạo gần đây việc nọ chưa xong việc kia đã kéo tới, không hở danh là thời buổi rối ren.

Dọc đường đi, anh gọi điện cho Gia Hàng nhưng chẳng ai nghe máy, hay cô đang ở ngoài đường nên không nghe tiếng chuông? Cô nhóc lặn lội đến văn phòng tìm anh, chẳng lẽ lại nghe ai nói gì rồi? Không lý nào, sự việc đó vẫn trong vòng bí mật. Tuy chưa gặp nhau nhưng trái tim lại êm dịu khó tả, tựa như có bàn tay nhỏ bé dịu dàng, ấm áp vuốt ve tấm lưng anh mỗi mét, trở cứng. Em biết anh lo nghĩ về em nhiều lắm, phải không?

Vừa bước vào văn phòng, cậu thư ký đang nghe điện thoại quay lại nhìn anh, nói: “Chính ủy Vĩ chờ một chút ạ, thiếu tướng Trác về rồi.”

Anh nhanh tay đón lấy ống nghe, ra hiệu cậu thư ký ra ngoài.

“Tình hình thế nào rồi?” Anh điều chỉnh lại hơi thở.

Chính ủy Vĩ thở dài thườn thượt, “Vẫn vậy, đã làm hết mọi cách. Không thể cứ tốn kém như thế, chúng tôi chuẩn bị đáp chuyến bay tối về nước đây.”

“Ừ, chỉ có thể làm vậy.”

“Các lãnh đạo...”

“Bây giờ tôi sẽ lên báo cáo.”

“Thiệu Hoa, chuyện đời khó lường, ai mà ngờ được chứ?”

“Mọi người thượng lộ bình an!”

Trác Thiệu Hoa cúp điện thoại, lấy điều thuốc trong ngăn kéo ra. Rút xong vài hơi thuốc, anh gọi điện hỏi thư ký trước xem bí thư Thành và bộ trưởng Trác còn ở bộ không. Thư ký trả lời hai người đều đang ở đây.

Trác Thiệu Hoa nhắm mắt lại, một ngọn núi đen đổ ập xuống ép anh không thở nổi. Anh mở choàng mắt, siết nắm tay, rời khỏi văn phòng.

Anh đến chỗ ông Trác Minh trước. Ông Trác Minh nhìn lướt qua sau lưng anh, nhíu mày, trông có vẻ hơi thất vọng. “Có việc gì à?”

“Con có ba việc cần báo cáo với hai thủ trưởng.” Giọng Trác Thiệu Hoa nghiêm trọng.

Ông Trác Minh quan sát anh vài giây rồi ấn điện thoại nội bộ, bảo thư ký mời bí thư Thành qua phòng ông.

Bí thư Thành vừa bước vào phòng liền mở màn bằng câu trêu đùa, “Định khoe tôi hôm nay con dâu nhỏ tới thăm bố chồng đấy hả?”

Ông Trác Minh trừng bí thư Thành, rồi đi đến cùng ngồi xuống sofa với ông.

Trác Thiệu Hoa cúi chào, ngồi vào ghế đối diện, hai tay đặt ngang trên đầu gối, anh không mang văn kiện gì theo. “Chuyện thứ nhất, bộ Công nghệ Thông tin quyết định phong tỏa trang web ủy thác phía chúng ta điều tra trước kia, với lý do trang web đồi trụy. Trên thực tế là nhân cơ hội này thăm dò thử xem bọn chúng sử dụng thông tin cá nhân đánh cắp từ người sử dụng vào mục đích gì, việc này phía chúng ta vẫn đang tiếp tục theo dõi và cũng nắm được một số manh mối. Chuyện thứ hai, rạng sáng hôm qua, bốn hệ thống ngân hàng thương mại lớn đã bị hacker tấn công, hai mươi bốn giờ sau mới khôi phục bình thường. Một số tư liệu bị đánh cắp, nhưng tổn thất không quá lớn. Cùng thời điểm đó, hệ thống hồ sơ bộ phận hậu cần bên ta cũng bị hacker tấn công.”

“Hệ thống hồ sơ hậu cần?” Bí thư Thành cho rằng mình nghe nhầm, hỏi ngược lại.

Trác Thiệu Hoa gật đầu, “Hacker tải xuống toàn bộ biên bản ghi chép tình hình công tác và sử dụng xe trong ba năm liên tiếp.”

Bí thư Thành nhìn ông Trác Minh, “Cái quái gì thế nhỉ, lấy mấy thứ đó làm gì?”

Ông Trác Minh trầm mặc.

“Công tác bảo mật hệ thống hồ sơ hậu cần yếu kém hơn so với hồ sơ các bộ phận khác, là tại con thất trách.”

“Nói chuyện thứ ba đi.” Ông Trác Minh trầm giọng nói.

Trác Thiệu Hoa hít sâu một hơi, đứng lên, “Tin tức vừa được chứng thực, trung úy Chu Văn Cẩn đi New York tham dự Hội nghị bàn tròn đã mất tích.”

7. Chương 7

Văn phòng của vị học giả bài trí rất đơn giản. Bàn làm việc rộng lớn, sách chất đầy tường, tủ kính trưng bày các loại cúp của giới học thuật quốc tế với đủ mọi hình dạng khác nhau. Khung cửa sổ to rộng góp phần làm cho căn phòng ngập tràn ánh sáng, bên ngoài cửa sổ là bãi cỏ thênh thang. Nghe kể rằng khu ký túc xá này mang đậm màu sắc truyền kỳ, mười bốn trong số hai mươi ba vị có công lớn nhất trong ngành đạn hạt nhân, tên lửa đạn đạo và vệ tinh nhân tạo được đất nước vinh danh thế kỷ trước từng dạy, học tập

hoặc làm việc tại nơi đây. Hiện nay nó là cơ quan nghiên cứu chuyên sâu về lý luận và học thuật tiên tiến hàng đầu trong nước.

“Trung tá Gia, mời ngồi.” Với cặp kính gọng vàng, mái tóc ngắn xõa tự nhiên, bộ váy veston tươm tất vừa người và chiếc vòng ngọc xanh biếc đeo trên tay, trông giáo sư Mạnh như người phụ nữ trung niên trí thức bình thường, chẳng hề có chút đặc điểm của một nhà mật mã học đứng đầu thế giới. “Xin lỗi vì đã để cô phải đợi lâu như vậy, có làm chậm trễ công việc của cô không?”

Đối diện với vị đại học giả, Gia Hàng rất khiêm nhường và có phần câu nệ: “Không sao ạ, em cũng cần nhiều thời gian để chuẩn bị.”

“Vậy thì tốt rồi.” Giáo sư Mạnh rót cho Gia Hàng ly trà. Ly trà có nắp đậy, thân ly in hình thủy mặc núi non, kiểu dáng vô cùng cổ xưa. Rót nước sôi già vào, lá trà dưới đáy ly nổi lên mặt nước rồi từ từ chìm xuống. Gia Hàng nhẹ giọng nói cảm ơn, bất giác cảm thấy giáo sư Mạnh gần gũi hơn. Phần lớn các văn phòng thời nay đều sử dụng cùng một loại ly giấy, dù trà hay cà phê thì cũng chỉ đem lại cho người ta cảm giác tạm bợ như nhau.

Giáo sư Mạnh cho Gia Hàng xem bản vẽ thiết kế mật mã của bà, vừa thấy bàn làm việc bày kín mít, cô sợ hết hồn ngay tức thì.

Giáo sư Mạnh mỉm cười, “Đa số mọi người đều cho rằng mật mã được tạo thành từ sự sắp xếp chuỗi các con số và ký tự đặc biệt theo quy tắc riêng. Thật ra, phạm vi của mật mã rất rộng. Mật mã là phương thức liên lạc giữa đôi bên tuân theo quy ước bảo mật thông tin quan trọng, gồm có mã hóa và giải mã. Nó gắn bó mật thiết và rộng rãi với ngôn ngữ học, toán học, điện tử học, âm học, tin học, khoa học máy tính. Ngoài mã hóa thông tin, mật mã còn được dùng để chứng thực an toàn cho dữ liệu của thông tin.”

Gia Hàng nói: “Em đọc cuốn Âm chiến và Phong ngữ của Mạch Gia, trong ấy có nhắc đến loại mật mã dùng sóng điện từ truyền thông tin.”

“Đó là mật mã Morse, tương đối nguyên thủy, hiện nay được sử dụng rất ít. Nhưng, nguyên thủy nhất thông thường lại phức tạp nhất.”

“Phức tạp thế nào ạ?” Gia Hàng hiếu kỳ.

“Trong thời kỳ chiến tranh thế giới thứ hai, quân đồng minh bắt được một bản thiết kế vẽ hình ba người mẫu trẻ mặc trang phục thời thượng. Thoạt nhìn đó chỉ là bản vẽ phác thảo bình thường. Nhưng các chuyên gia an ninh rất am hiểu sự gian xảo của bọn phát xít, cuối cùng họ đã đọc được tin bọn chúng sắp triển khai tập kích từ bản thiết kế này. Đặc công của phát xít thiết kế mật mã bằng cách kết hợp Morse và ký hiệu gạch ngang, biến nó thành hoa văn trang trí rồi che giấu trên váy dài, áo khoác và nón của người mẫu. Phát xít rất thích dùng mảnh khố che giấu mật mã trong tranh vẽ, bản nhạc.”

“Thần kỳ đến thế ạ?”

“Nghiên cứu mật mã buồn tẻ, vô vị, nhưng một khi đã say mê thì sẽ phát hiện ra điều thú vị tuyệt vời. Ngoài ra, mật mã còn mang tính khu vực, mật mã của các quốc gia, các chủng tộc khác nhau đều có đặc trưng riêng.”

“Giáo sư Mạnh thích nghiên cứu quốc gia nào?”

Giáo sư Mạnh mỉm cười đẩy mắt kính, “Bây giờ tôi thích chứng thực. Cho dù kẻ gian giải được mật mã, lấy được tư liệu mã hóa, cũng không thể nào nắm trong tay nội dung tư liệu chính xác. Cách thiết lập này chính là chứng thực.”

“Trợ giảng Mộc thì sao ạ?”

“Trợ giảng Mộc ban đầu tập trung nghiên cứu mật mã Châu u, tôi hy vọng sau này lĩnh vực của cô ấy sẽ mở rộng hơn. Vì thế việc thiết kế mật mã cho căn cứ vệ tinh Hải Nam lần này, tôi để cô ấy chịu trách nhiệm chính.”

Gia Hàng suy bụng tiểu nhân ra bụng người: Nói chung giáo sư Mạnh không phải là một sách không hiểu chuyện đời, bà coi trọng Mộc Giai Huy như thế tất nhiên vì nể mặt thủ trưởng.

Giáo sư Mạnh bận rộn liên tục, cứ chốc chốc lại có tiếng điện thoại hoặc tiếng người gõ cửa xen ngang giữa cuộc trò chuyện. Nghe giáo sư Mạnh giới thiệu sơ lược về bản thiết kế xong, thấy không tiện nán lại lâu, Gia Hàng đứng dậy chào tạm biệt. Điện thoại lại vang lên, giáo sư Mạnh chạy đến bắt máy, nói Mộc Giai Huy ở cách vách thay bà tiền Gia Hàng.

Hai người nhìn nhau và gật đầu chào lạnh nhạt. Mặc dù trước đây từng gặp hai lần, nhưng hôm nay là lần đầu tiên Gia Hàng và Mộc Giai Huy chính thức mặt đối mặt.

Hành lang tờ mờ ánh sáng, tiếng kéo kẹt vang lên theo mỗi bước đi trên thang lầu gỗ già nua. Mộc Giai Huy lịch sự đi trước dẫn đường, chẳng ai nói câu gì.

Ra khỏi ký túc xá, trước mắt đột nhiên sáng choang. Gia Hàng cứ tưởng Mộc Giai Huy sẽ dừng bước sau khi đưa cô ra đây, không ngờ cô ta lại nhiệt tình tiếp tục đi về phía trước.

“Ngại quá, hai hôm trước nghe cô Trác Dương nhắc đến trung tá Gia, tôi mới ghi lại số trung tá Gia cùng với số anh rể.” Mộc Giai Huy thả chậm bước chân, đi song song với Gia Hàng. Giọng cô ta nói chuyện đều đều từ đầu đến cuối, chẳng rõ cảm xúc.

Gia Hàng nhếch môi cười nhạt, âm ừ lấy lệ. Lời bịa đặt trăm ngàn chỗ hở, nghe cách gì cũng thấy giả tạo. Cũng có thể cô ta lười bịa chuyện, muốn tìm một câu để mở miệng mà thôi.

“Mới chỉ xa Bắc Kinh ba năm mà đã có quá nhiều thứ thay đổi.” Mộc Giai Huy vừa như cảm khái, vừa như chất vấn.

Gia Hàng quay đầu nhìn hai bên, hàng cây ngô đồng bề thế đứng sấp hàng ngay ngắn. Bao nhiêu năm qua, hình dạng các học viện trên thế giới này vẫn na ná như nhau, không vuông thì tròn, mẫu mực quy củ.

“Tôi thật sự thích cuộc sống chị tôi trải qua ở tứ hợp viện, nơi đó lưu giữ rất nhiều ký ức tốt đẹp của tôi. Nếu cô không ngại, tôi muốn ghé thăm thường xuyên.”

Gia Hàng bỗng nhiên thả lỏng người. Nào! Gió đâu? Mưa đâu? Lên hết đi! Cô thích kiểu tàn sát trực diện thế này, bị thương cũng được, đổ máu cũng tốt, vì tất cả đều rõ ràng mặc kệ thắng hay thua. “Tôi ngại đấy.”

Gương mặt xinh đẹp của Mộc Giai Huy lộ vẻ sững sốt. “Cô sợ tôi sẽ vì chuyện chị qua đời mà giận lây sang cô sao? Tôi không bao giờ mất lý trí đến mức ấy. Nếu cô có tội, pháp luật đã trừng trị cô từ lâu. Sinh mạng của chị bị căn bệnh tim cướp đi. Mặc dù lúc ấy cô đã mang thai, nhưng cô vô tội.”

Gia Hàng trừng mắt nhìn cô ta không chút yếu thế: “Ồ, hóa ra cô biết chị cô đã không còn ở nhân gian, nếu vậy chắc cô cũng biết anh rể thủ trưởng đã trở thành quá khứ chứ nhỉ? Cuộc sống của hai người họ chấm hết rồi, bây giờ tứ hợp viện là nhà của tôi và thủ trưởng. Chúng tôi có cuộc sống của chúng tôi, có bạn bè, người thân của chúng tôi. Về phần cô, thủ trưởng đưa cô ra nước ngoài du học, lại còn tìm công ăn việc làm cho cô, cô lớn bằng này thì có thể tự lập được rồi, ngoại trừ công việc, tôi cho rằng giữa chúng tôi và cô chẳng có việc gì cần phải dính dáng với nhau.”

“Cô gọi anh rể là thủ trưởng?” Ánh mắt Mộc Giai Huy trào ra vẻ mỉa mai. “Trong lòng cô cảm thấy không xứng với tên tuổi cao quý của anh ấy chứ gì!”

“Xứng hay không, không quan trọng, vì điều tôi nói là sự thật hiển nhiên. Thủ trưởng, anh ấy là chồng tôi. Ban ngày của anh ấy thuộc về tôi, buổi tối của anh ấy thuộc về tôi. Tiền giấy, tiền xu, thẻ tín dụng trong ví anh ấy thuộc về tôi. Tất cả, tất cả, tất cả của anh ấy đều thuộc về tôi. Tôi ngã bệnh, anh ấy sẽ đưa tôi đến bệnh viện, thức trắng đêm trông chừng bên giường. Nửa đêm tôi khát, anh ấy sẽ rót nước, thổi nguội rồi mới bưng đến cho tôi. Nửa đêm tôi đói, anh ấy sẽ nấu mì cho tôi. Trời mưa, che ô cho tôi; trời nắng, nhắc tôi bôi kem chống nắng. Tôi ngán ăn món dì nấu, anh ấy sẽ lặng lẽ đưa tôi ra ngoài ăn món tôi thích. A, nếu mẹ con tôi giận dỗi nhau, anh ấy cũng sẽ bênh vực tôi vô điều kiện.”

Ha, rống được rồi thật sung sướng, thật sảng khoái, như thể phun ra hết bao nhiêu khí hờn tích tụ trong lòng bao lâu nay. Không hề cường điệu tí xiu nào, thủ trưởng quả thật đã làm tất cả những việc đó. Gia Hàng vui tới nỗi muốn chạy một mạch hai trăm mét. Bỗng nhiên, một quả bóng từ xa bay vù vù về phía cô, cô giờ tay bắt gọn theo bản năng.

“Xin lỗi sĩ quan xinh đẹp, làm ơn ném qua đây giúp chúng tôi với.” Ven đường biên sân bóng rổ, vài nam sinh cười hì hì chào cô.

Cô nhoẽn miệng cười, vươn người lấy đà, chạy thoăn thoắt lùa bóng về phía sân, sau đó lại tăng tốc lần nữa, nhảy bật lên đưa bóng vào rổ. Một loạt động tác diễn ra gọn gàng, dứt khoát, liền mạch.

“Tuyệt quá, người đẹp ơi!” Các nam sinh đưa tay huýt sáo, “Muốn đấu một trận không?”

Gia Hàng phũ phũ tay, “Tôi sợ các cậu không chịu nổi đả kích.”

“Không đời nào!” Mấy anh chàng bị nói khích mặt mũi đỏ gay.

Gia Hàng không thèm nhìn họ, phẩy tay bỏ đi. Mộc Giai Huy vẫn đứng yên ở chỗ cũ như một bức tượng đá xinh đẹp.

“Trợ giảng Mộc, sau này nếu có thắc mắc gì về lập trình, chúng ta liên lạc qua điện thoại.” Dù sao vẫn phải gặp mặt, không cần chơi trò bo xì, già chết cũng không gặp của trẻ con.

“Anh rẽ dẫn tôi, bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm anh ấy, muốn đến tứ hợp viện lúc nào cũng được.” Mộc Giai Huy gần từng tiếng, nói cực kỳ chậm.

“Cô muốn học A Tử?” Da mặt co rút, nhưng Gia Hàng vẫn giữ nguyên nụ cười thiện chí.

“A Tử?”

“Trong Thiên long bát bộ, Kiều Phong lỡ tay đánh chết A Chu, anh ta cam đoan với A Chu sẽ chăm sóc em gái nàng chu đáo. Không ngờ ngày qua ngày sống gần nhau A Tử lại đem lòng yêu Kiều Phong cuồng si. Có phải cô cũng có ý nghĩ đặc biệt gì đó với thủ trưởng không?”

Những lời này đã thành công đánh vỡ gương mặt băng giá của Mộc Giai Huy, khiến nó thoát hồng, thoát xanh, cuối cùng tím ngắt. “Không phải ai cũng vô liêm sỉ như cô. Cho dù anh rẽ không tái hôn sinh con, tôi... trong lòng tôi vẫn chỉ xem anh ấy như anh rẽ.”

“Cô cao thượng, thánh thiện như thế, vậy tại sao cứ khăng khăng muốn quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của tôi và thủ trưởng?”

Mộc Giai Huy cắn đôi môi đỏ thắm đến mức rỉ máu, cắn cổ mảnh khảnh không ngừng run rẩy, “Cô muốn hỏi vì sao anh rẽ tốt với tôi như vậy phải không? Tôi nói cho cô biết, ngoài chị tôi ra, với tất cả những người phụ nữ khác ở bên cạnh, anh ấy đều đối xử như nhau, chỉ đơn thuần là trách nhiệm và nghĩa vụ. Cả đời này, anh ấy chỉ yêu một mình chị tôi. Anh ấy nhớ mỗi một ngày kỷ niệm giữa họ, nhớ chị thích ăn chocolate, nhớ chị thích phim ảnh. Anh ấy đến Đức, chạy tìm khắp thành phố mua màu vẽ chị thích, sau đó còn xách hai vali màu vẽ lớn lên xuống máy bay. Trong phòng làm việc của anh ấy luôn hiện diện cây đèn chị tặng. Anh rẽ... anh ấy mong muốn gặp tôi để được tưởng nhớ đến chị, gọi tên chị mà không phải kiêng dè. Cô chẳng qua chỉ có thể dùng đứa trẻ trói buộc anh rẽ, còn trái tim anh ấy đã vĩnh viễn trao cho chị tôi rồi.”

Gia Hàng bình tĩnh lạ kỳ, “Trợ giảng Mộc à, cô bị cô Trác Dương của cô tẩy não rồi, uống chút thuốc an thần bổ não đi nhé! Nếu đứa con là gông xiềng trói buộc thủ trưởng, vậy xin hỏi cô, một người sinh con được không?”

“Đó là ngoài ý muốn?”

“Lần sau nếu gặp thủ trưởng, cô thử hỏi anh ấy xem chuyện ngoài ý muốn đó xảy ra như thế nào.”

Mỹ nhân xấu hổ, đường gân xanh hằn lên rõ rệt, gương mặt rúm ró trông hết sức tẻ nhạt. Gia Hàng muốn phì cười, song vẫn nhịn. Thế nhưng, khi đã an vị trên xe buýt đại học Quốc Phòng, tâm tình cô trôi tuột từng chút một như cát trong đồng hồ cát, bả vai cố giữ thẳng cuối cùng cũng xuôi xị. Vì sao gần đây nhiều việc, nhiều người đáng ghét đến vậy chứ? Cô thật sự không hiểu điều gì đã dung dưỡng cho họ phách lối, tác oai tác quái. Cô và thủ trưởng vốn đã đóng thuyền, bản thân cô cũng cố gắng biểu hiện tốt hết sức mình, họ mù hay sao mà không thấy cô và anh sống hòa thuận bên nhau? Không thể để cho họ đạt được quỷ kế, dù chuyện gì xảy ra, nhất định phải cắn răng chịu đựng. Để rồi xem, họ sẽ chẳng làm gì được ngoài đổ kị và thêm muốn. Chỉ là... Gia Hàng thở dài. Cô không để tâm chuyện quá khứ giữa thủ trưởng và Giai Tịch,

nhưng bị ép nghe năm lần bảy lượt, có đôi khi trái tim lại rối bời, mất kiểm soát. Lời đơm đặt nói ngàn lần sẽ thành sự thật. Thủ trưởng trong lời nói của họ và thủ trưởng trong mắt cô, người nào là thật?

Xe buýt vừa chạy ngang qua một trạm thì cảnh sát ra hiệu xe hai phía dừng lại, đám trẻ con mặc đồng phục xếp hàng băng qua đường. Chớp mắt đã đến mùa tựu trường tháng chín, năm nay Tử Nhiên lên sơ trung, thằng bé gọi điện cho cô nói chuyện y như ông cụ non. Bốn mươi sáu ngày nữa là sinh nhật hai tuổi của Phàm Phàm, có nên làm bữa tiệc nho nhỏ chúc mừng không nhỉ?

Mí mắt đột ngột giật một cái. Gia Hàng nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa mở ra lại giật một cái. Gia Hàng day nhẹ mí mắt, xe buýt lại ghé trạm.

Đến đại học Quốc Phòng, Gia Hàng đi vòng sang đường khác nhằm tránh dãy nhà phòng học. Cô không muốn gặp Triệu Đồng, chỉ ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội khoe khoang trước mặt cô.

Dưới lầu bộ chỉ huy, Gia Hàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy chính ủy Vĩ – người cộng tác với thủ trưởng – ngồi trong đại sảnh, tay ôm quả bóng rổ. Vừa bắt gặp những chữ cái bay lượn phóng khoáng trên quả bóng, Gia Hàng cười hờn hờ.

“Chính ủy Vĩ, anh mới từ New York về ă?” Gia Hàng phấn khích chạy đến. Quả bóng rổ có chữ ký của Kobe Bryant, cô thích điên lên được. Tiếc quá, biết vậy cô mua bộ quần áo chơi bóng rổ nhờ Chu sư huynh mang đi xin chữ ký là được rồi.

Chính ủy Vĩ im lặng trao quả bóng cho cô.

“Chu sư huynh nhờ anh mang đến ă? Vui quá đi, cảm ơn anh!” Gia Hàng lấy điện thoại ra. Đúng rồi, Chu sư huynh nói thứ hai về nước.

“Trung tá Gia!” Chính ủy Vĩ gọi giật lại, “Đừng gọi, điện thoại không kết nối được đâu.”

“Sao ă?” Gia Hàng ngoảnh lại hỏi.

“Di động của trung úy Chu có lẽ bây giờ đã chìm dưới đáy biển Đại Tây Dương.”

□ □ □

New York – trung tâm tài chính kinh tế Mỹ – là một thành phố lớn, đông dân và nhiều bến cảng nhất trên thế giới. Vùng nước chiếm ba mươi hai phần trăm diện tích New York, bốn trong năm khu vực hành chính lớn của thành phố nằm trên đảo, giao thông giữa các khu vực chủ yếu dựa vào mạng lưới cầu vượt và đường hầm chạy xuyên suốt. Vào giờ cao điểm, các cây cầu thường xuyên tắc nghẽn.

Trận thi đấu hữu nghị từ thiện giữa đội NBA và Los Angeles Lakers được tổ chức tại Madison Square Garden thuộc sân nhà đội NBA. Tối hôm đó có rất đông fan hâm mộ hai đội, giới chính khách và giới truyền thông nổi tiếng đến xem. Nhân viên đại sứ quán phải rất vất vả mới kiếm được hai vé, Chu Văn Cẩn đi cùng viên thư ký đại sứ quán, thư ký lái xe. Vì thi đấu giao hữu nên các ngôi sao bóng rổ phô diễn kỹ thuật là chính, Kobe Bryant, Shaquille O’Neal, Johnson, Cameron đều ra sân, trận bóng sôi nổi nhưng không quyết liệt. Sức nóng lan tỏa khắp nhà thi đấu, các fan hâm mộ bóng rổ thân thiện và lịch sự. Trình độ đội Los Angeles Lakers rõ ràng nhỉnh hơn một bậc, chiến thắng hoàn toàn trong dự liệu. Kết thúc trận bóng, nhóm cầu thủ ngôi sao nhiệt tình ký tặng, chụp ảnh chung cùng fan hâm mộ.

Thư ký mỉm cười nhìn Chu Văn Cẩn trong trang phục chỉnh tề, cầm quả bóng chen vào giữa đám đông fan hâm mộ đang hò hét chói tai để đến gần Kobe Bryant. Kobe Bryant cười thân thiện với người đàn ông có khuôn mặt Đông phương tuấn tú, phóng khoáng ký tên lên quả bóng rổ anh ta mới mua. Sau đó Chu Văn Cẩn bắt tay cảm ơn Kobe, thư ký chụp cho hai người tấm hình lưu niệm.

Chu Văn Cẩn cẩn thận ôm bóng ra khỏi nhà thi đấu, trước khi lên xe, anh ta ngoái nhìn bầu trời đêm và nói với thư ký, đêm nay sao trời New York đẹp lạ thường. Thư ký cười nói, ở New York rất hiếm khi thấy rõ bầu trời sao vì môi trường nơi đây mỗi năm một tệ hơn.

Đoàn đại biểu Trung Quốc ở tại Long Island.

Đêm đó giao thông thông thoáng, qua khỏi cầu Brooklyn, xe chạy trên con đường thẳng tắp. Vì đường thẳng nên có lẽ do sự sơ suất của thư ký, có lẽ do ý trời, không ai phát hiện một chiếc container không hề

bấm còi vượt lên rất nhanh từ phía sau. Ngay khi phát hiện ra chiếc xe tải thể tích khổng lồ, thư ký lập tức lách xe tránh sang phải. Nhưng đã quá muộn. Chiếc xe bị lệch trọng tâm lao qua dải phân cách rơi xuống dòng sông Hudson yên tĩnh để lại bọt sóng bắn tung tóe.

Xe được vớt lên vào giữa trưa ngày hôm sau. Tất cả kính đều vỡ nát, chỉ quả bóng có chữ ký Kobe còn yên lành mắc lại trên ghế ngồi. Tối đến, có người phát hiện thi thể thư ký nổi lềnh bềnh trên mặt sông cách đó hơn một kilomet. Qua một ngày một đêm, thành viên đội cứu hộ vẫn không tìm được Chu Văn Cẩn. Người ta nói sông Hudson và Đại Tây Dương nối liền nhau, xuôi theo bờ đê có thể ra đến Đại Tây Dương. Nhiều khả năng Chu Văn Cẩn đã bị dòng nước cuốn ra Đại Tây Dương ngấm thế giới dưới đáy biển khơi. Tham tán đại sứ quán vô cùng thương tiếc thông báo với chính ủy Vĩ: Trung úy Chu Văn Cẩn mất tích.

Chính ủy Vĩ nói xong áy náy nhìn Gia Hàng. Cô cúi đầu yên lặng, quả bóng chuyển qua chuyển lại giữa hai tay.

“Tôi đưa cô về.” Chính ủy Vĩ nói.

“Tôi còn có việc phải lên trên. Cảm ơn anh!” Gia Hàng nghiêm túc gật đầu chào anh ta rồi vội vàng ngoảnh đi, không để bất cứ ai đoán được cảm xúc của cô.

“Tôi gọi điện bảo Thiệu Hoa đến đón cô nhé, cậu ấy lo lắng cả ngày hôm nay.”

“Không cần đâu ạ, tôi tự đón xe về nhà được.” Gia Hàng bấm lấy bấm để nút thang máy lên tầng trên.

Chính ủy Vĩ chỉ đành nhìn bóng dáng Gia Hàng bước vào thang máy rồi biến mất trước mắt mình.

Tòa nhà này được tu sửa lại rất mới và đẹp, chỉ riêng thang máy là cũ kỹ. Khi thang vận hành, tiếng dây thừng rin rít làm người ta hơi ái ngại.

Gia Hàng có một văn phòng ở bộ chỉ huy, cô không cần làm việc đúng giờ và cũng ít khi ghé đến. Mở cửa, căn phòng ngập mùi bụi bặm hoang vắng. Cô chết lặng đi đến cạnh bàn làm việc, vịn mặt bàn, chậm rãi ngồi xuống. Quả bóng trong tay nặng trĩu, nặng đến mức làm rạn vỡ trái tim cô, bóng vượt khỏi bàn tay run lấy bấy lần ra góc phòng.

Khoảnh khắc vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy quả bóng như biến thành bộ mặt chế giễu ném cho cô nụ cười tàn ác.

Mất tích là gì? Trong trận động đất ở Vần Xuyên, mỗi một ngày TV đều đưa tin bao nhiêu người chết, bao nhiêu người bị thương, bao nhiêu người mất tích. Về sau chẳng ai nghe nói những người mất tích đó về nhà hay chưa. Họ ở đâu, vĩnh viễn không ai biết. Thật ra ý nghĩa của từ ‘mất tích’ khéo léo và cô đọng này là, sống không gặp người, chết không thấy xác.

Một ngày trước khi Chu sư huynh lên đường, anh hỏi cô, họ sẽ ra sao nếu thời gian quay trở lại, chỉ tiêu xuất ngoại không bị hạn chế? Cô khẳng định một cách bức dọc, anh vẫn là anh, cô vẫn là cô, mọi thứ vẫn sẽ không thay đổi. Không, không phải, nếu thời gian có thể quay trở lại, cô sẽ không tùy tiện nói Chu sư huynh mình muốn có chữ ký Kobe. Lẽ ra cô nên hiểu rằng, Chu sư huynh rất dễ tâm, rất dễ tâm chuyện của cô. Lúc biết đội NBA và Los Angeles Lakers có trận thi đấu hữu nghị, anh vui mừng báo cô hay tin trước tiên.

Lần cuối cùng anh và cô liên lạc, cô không trả lời.

Chu sư huynh...

Gia Hàng nhắm hai mắt lại, dòng hồi ức bị xô đẩy trong hoảng loạn. Cô nhớ rất lâu, rất lâu trước kia, Chu sư huynh theo cô vào tiệm net và rồi cứ thế bắt đắc dĩ ngồi nhìn cô. Cô chiến đấu hăng hái đến độ quên trời quên đất, quên luôn cả anh bên cạnh. Thời đó rất nhiều người mê trò Thực vật đại chiến cương thi và Chim nhỏ giận dữ*. Sợ không đã ghiền, cô chơi toàn vũ khí hạng nặng. Trong lúc ấy Chu sư huynh xem tin tức, chơi cờ vây. Vách bên cạnh cô có cậu học trò đang xem phim hoạt hình, loa vận lớn hết cỡ.

(*) Plants Vs. Zombies; Angry Birds.

Cô đứng vọt dậy ghé mắt nhìn sang, hình ảnh đẹp tuyệt vời, nhạc nền đượm chất dân gian êm dịu và buồn đến nao lòng.

Hoàng hôn nhuộm thắm bầu trời phía Tây,
Khi ánh nắng chiều xuyên qua tầng mây
Hương mùa hè thoảng khắp không gian,
Khi cơn mưa rào ngừng rơi
Ánh dương nấp sau rặng mây luyến lưu mặt đất
Tôi lắng tai nghe tâm tư trong lòng
Tiếng bạn bè như vang vọng đâu đây
Ký ức thơm hương ngọt ngào tràn về giữa chiều hè
Ngày cũ năm nao chẳng chút nhạt phai
Tình cảm chân thành, tiếng cười giòn tan
Kỷ niệm mùa hè xa xôi
Cỏ xanh um, trái đỏ chín cành
Hè ấy rộn ràng, lung linh sắc màu lễ hội
Nghe tiếng chuông gió thánh thót dưới mái hiên
Trái tim tôi chợt xao xuyến
Ve đêm rả rích tự bao giờ
Bước một mình trên con đường rừng nhỏ
Kỷ niệm thao thức nơi trái tim
Tựa như đến bên tai tôi
Thầm thì thủ thỉ rằng
Hóa ra, dĩ vãng khắc ghi trong hoài niệm
Vẫn vẹn nguyên dáng hình hôm qua
Vẫn chôn dấu tận cõi lòng hôm nay*

(*) Nhạc nền bộ phim hoạt hình Natsume Yuuichou (Tên tiếng Anh: The Cat and The Books of Friends).
Nghe bài hát ở đây. Xem phim ở đây.

Ca từ dài dằng dằng, vậy mà kỳ lạ thay, cô vẫn nhớ như in từng câu từng chữ.

Gia Hàng từ từ mở mắt, đi đến góc phòng ôm quả bóng vào lòng. Chu sư huynh chơi bóng, chơi game cùng cô; Chu sư huynh bỏ lại cô một mình đi Harvard; Chu sư huynh thổ lộ với cô sau khi về nước; Chu sư huynh không cam lòng thua cuộc, vu oan cô là hacker...

Những năm tháng ngày ngô, ngọt ngào, nồng nức, vui tươi ấy chẳng thể nào tìm lại, chẳng thể nào thay thế.

Có thể cô từng trách anh, có thể cô từng hận anh, nhưng cô cũng từng quý trọng anh bằng hết sức mình. Mặc dù anh đã không còn là Chu sư huynh của ngày trước sau hành trình xa xôi và biết bao thay đổi, cô vẫn chưa bao giờ nặng lời với anh, huống chi là nguyên rửa hay mắng chửi.

Dĩ vãng khắc ghi trong hoài niệm, vẫn chôn dấu tận cõi lòng hôm nay.

Ninh Mông nói, sau này Chu sư huynh sẽ cưới một cô gái tốt hơn cô gấp trăm nghìn lần cho cô tức ói máu.

Tương lai đó, cô không kịp đợi, không kịp thấy.

Bây giờ, anh bỏ rơi cô một lần nữa.

Lại là nước Mỹ tư bản chủ nghĩa ác độc, bảo cô làm sao không căm thù nó cho được?

Tất thấy, tất thấy đều chìm theo Chu sư huynh xuống lòng Đại Tây Dương. Biết đâu đã biến thành giọt nước, biết đâu giọt nước đã bốc hơi dưới ánh mặt trời, bay lên không trung hóa thành đám mây, làn gió nhỏ nhoi.

Cô bỏ quả bóng rổ vào tủ hồ sơ.

Tiếng đóng cửa canh cách ngoài hành lang báo hiệu giờ tan tầm đã đến. Ráng chiều đổ xuống tòa nhà sắc màu rực rỡ choáng mắt, một ngày lại trôi qua.

Đại học Quốc Phòng có rất nhiều tuyến xe đến quân khu đại viện, hành khách trên xe đều là những gương mặt quen thuộc. Ngồi ở hàng ghế cuối nghe tiếng chuyện trò rôm rả, Gia Hàng cảm giác như trong chuyến xe này mình chỉ là cái xác, còn linh hồn đã tan thành mảnh vụn bay tơi tả giữa không trung. Đầu nặng tựa ngàn cân, cô chẳng muốn nghĩ gì, chỉ muốn ngồi yên không động đậy.

□ □ □

Phàm Phàm đang im lặng chống cằm ngồi xổm phía sau chậu cây cảnh cao ngang đầu người, trông thấy Gia Hàng, hai cánh tay cu cậu giang rộng như đôi cánh đón gió.

“Sao không vẽ tranh?” Gia Hàng để mặc cho cái miệng nhỏ của Phàm Phàm hôn qua cổ, mũi, mắt mình.

“Hôm nay con có chuyện suy nghĩ.” Phàm Phàm nghiêm túc trả lời.

“Thế à, Phàm Phàm nghĩ gì?”

“Con nghĩ, nếu một ngày mẹ không cần con biết làm sao?”

Gia Hàng ngẩn ra, da đầu đau như kim châm.

Thím Đường đi đến cười nói, “Xế chiều hôm nay trên TV phát vở kịch có cảnh bà mẹ bỏ đứa con, mặc kệ đứa con chạy theo sau, bà mẹ vẫn không thèm quay đầu lại. Chắc Phàm Phàm bị dọa sợ đấy cô.”

“Đó là chuyện người ta viết bịa ra, lừa gạt thôi.” Gia Hàng mấy lần muốn bế Phàm Phàm nhưng cánh tay hoàn toàn không có sức lực, rốt cuộc đành nắm tay cu cậu.

“Mẹ sẽ ở bên Phàm Phàm mãi mãi phải không?”

Gia Hàng gật đầu.

Phàm Phàm cười tit mắt, tung tăng chạy đi chơi, miệng còn bi bô khe khẽ: “Mẹ tốt, Phàm Phàm tốt, bố tốt!”

Dì Lữ phơi một nia hạnh nhân mới mua hôm nay ở chợ nông sản, nói phơi khô xong sẽ xay làm món đậu hũ.

Gia Hàng nhìn thoáng qua, chẳng còn đủ sức để nói lời nào.

Gia Hàng không ăn cơm chiều, tắm rửa xong cô vào thư phòng ngay. Cô dẫn thím Đường tắm cho Phàm Phàm, dỗ Phàm Phàm ngủ, hôm nay cô phải thức khuya, đừng quấy rầy cô.

Phàm Phàm cầm bút và giấy vẽ leo đèo theo cô vào thư phòng, cười nịnh nọt cam đoan với Gia Hàng, cu cậu chỉ vẽ tranh, không làm ồn, cu cậu muốn giúp mẹ.

“Mẹ phải tập trung làm việc, không cần giúp.” Gia Hàng nói. Tối nay cô muốn một mình ngây đại viết chương trình, khóa toàn bộ thể giới bên ngoài cánh cửa. Còn trăm ngàn chuyện khác, hãy để dành ngày mai đối mặt.

Phàm Phàm tròn xoe mắt nhìn cô mãi không chớp. Bỗng đi một lúc, cu cậu cúi đầu ôm giấy và bút vẽ đi ra ngoài. Bóng lưng nhỏ bé đó tràn đầy buồn bã và tủi thân như thật sự bị vứt bỏ. Rồi cu cậu quay lại đứng cạnh cửa đợi chốc lát, cuối cùng nhón chân đóng cửa giúp Gia Hàng.

Gia Hàng mấp máy môi, những muốn gọi cu cậu trở lại, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Cô mở máy tính, ép mình không được đọc email. Thật ra, cô không tài nào tĩnh tâm làm việc. Cô định gọi điện cho Tiểu Ngải, chợt nhớ ra Tiểu Ngải và sư huynh đang đi Quê Lâm hưởng tuần trăng mật, còn Ninh

Mông thì giờ này không biết đang mơ màng nửa tỉnh nửa say ở nhà hàng nào. Gia Doanh ư? Không, không được, chị sẽ lo lắng. Và lại giống như bao lần trước, cô chỉ có thể một mình gặm nhấm nỗi buồn, từ từ cho đến hết.

Thời gian trôi chậm chạp như chờ đợi mùa xuân đến giữa ngày đông rét mướt, từng giây từng phút gian nan vô hạn.

Cửa lại mở ra, Trác Thiệu Hoa ôm Phàm Phàm đứng ngoài cửa.

“Thủ trưởng, em...” Cô muốn xua hai bố con đi nhanh nhanh.

Trác Thiệu Hoa nghiêng mặt hỏi Phàm Phàm, “Con nói mẹ nghe xem nào, chúng ta muốn đi đâu?”

Phàm Phàm trả lời thật đông dạc: “Phàm Phàm muốn đi xem trường của mẹ, sau này Phàm Phàm cũng sẽ đi học, chăm chỉ đọc sách giống mẹ.”

“Thủ trưởng!” Gia Hàng nhìn anh bằng ánh mắt khẩn khoản. Cô không muốn đối diện Phàm Phàm và thủ trưởng trong giây phút tâm trí mình bị người đàn ông khác chiếm giữ, mà cô lại không cách nào chống chế.

“Thay quần áo đi, đừng để đàn em lớp dưới chê cười, phải làm gương tốt cho Phàm Phàm.” Lần đầu tiên Trác Thiệu Hoa nói với cô bằng giọng ra lệnh, không cho phép chống đối.

□ □ □

Chắc Phàm Phàm tưởng đi du lịch nên cu cậu dọn đủ thứ đồ đạc lên ghế sau. Có gấu bông, đồ chơi cu cậu thường chơi, đồ ăn vặt cu cậu thích ăn, có cả mấy quyển sách bìa cứng vừa to vừa dày. Một thở hổn hển, nhưng nhóc con lại quyết từ chối mọi sự trợ giúp từ bố mẹ. Cuối cùng, cu cậu không quên mang theo cả bút và giấy vẽ.

Nguyên bằng ghế sau rộng lớn bị một mình Phàm Phàm chiếm đóng, Gia Hàng chỉ có thể ngồi cạnh ghế lái, thủ trưởng mở cửa xe. Phàm Phàm chưa bao giờ thấy cảnh phố phường về đêm, ánh sáng bảy sắc cầu vồng nhấp nháy qua cửa xe cũng làm cu cậu mừng rỡ nhảy bật khỏi ghế: “Mẹ ơi, đó là gì?”

Gia Hàng xóc lại tinh thần nói cho cu cậu biết, đó là bằng hiệu một khách sạn năm sao cổ xưa có chi nhánh trên toàn thế giới.

Phàm Phàm ngậm ngón tay, “Mẹ ơi, nhìn kìa!” Cu cậu chỉ một tòa nhà cao chọc trời.

“Đó là đài truyền hình trung ương, chỗ chiếu phim hoạt hình Sói xám và cừu vui vẻ.”

“Mẹ giỏi quá, cái gì cũng biết hết.” Phàm Phàm hào phóng khen ngợi, nhào người qua xoa xoa hai gò má Gia Hàng.

Gia Hàng hít vào thật sâu hai hơi rồi nắm lấy bàn tay nhỏ bé. Bàn tay ấm áp, bàn tay mềm mại này như làn gió hây hây mát rượi đêm hè xua tan đám mây u ám trên đầu cô.

Bắc Hàng vừa khai giảng, sau nhiều ngày quanh quệ khu ký túc đã nhộn nhịp trở lại, nhà ăn, phòng học, thư viện mở đèn sáng trưng, sân bóng lúc này đang vào thời khắc vắng vẻ hiếm hoi.

Trác Thiệu Hoa cho Phàm Phàm ngồi trong một đình nghỉ chân giản dị ven sân bóng. Chỗ đó vừa có thể treo quần áo giỏ xách, vừa có thể che chắn cơn mưa khi trời vần vũ, lại vừa ngay cạnh đèn đường. Dù sân bóng mờ tối, cảnh vật bên trong đình vẫn sáng sủa vô cùng. Phàm Phàm phấn khích khôn kể, lần đầu tiên cu cậu thấy ngôi trường lớn ơi là lớn, nhà cửa nhiều ơi là nhiều.

“Thủ trưởng, không cần chơi bóng đâu, tản bộ được rồi!” Đi hết hai vòng sân bóng rổ, đôi chân mệt nhoài, trái tim cũng mệt nhoài. Gió đêm càng lúc càng thổi mạnh, cành cây xào xạc chao nghiêng về một phương, mây trời thoáng chốc trôi dạt ra xa, bầu không khí hơi đáng sợ.

“Tuy anh rất ít chơi bóng, nhưng chưa chắc sẽ thua em đâu đấy!” Trác Thiệu Hoa co duỗi cánh tay.

Phàm Phàm ôm quả bóng lớn đi đến, “Bố ơi, bóng đây!”

“Hôm nay Phàm Phàm làm trọng tài cho bố mẹ, ai thua bị quẹt mũi ha!”

Phàm Phàm đập tay đầy ắp với Trác Thiệu Hoa, “Dạ!” Trọng tài là nhân vật nào, trận đấu bóng chính thức có mấy người, cu cậu biết hết. Gia Hàng đã giải giảng cặn kẽ cho Phàm Phàm từ khi cu cậu còn bé tí. “Bố ơi, cố lên!”

“Sao không nói mẹ cố lên?”

Phàm Phàm cười khanh khách.

“Không được, hôm nay mình nhất định phải thắng.” Trác Thiệu Hoa đập bóng, bắt đầu khởi động làm nóng người. “Gia Hàng, đón này!” Anh ném bóng về phía cô.

Gia Hàng nhảy lên chụp bóng, thờ người.

“Đừng làm Phàm Phàm thất vọng, nhé?” Trác Thiệu Hoa đi đến vỗ vỗ bả vai cô, nói lời đầy ẩn ý. Phàm Phàm ngồi trở lại vào ghế trọng tài, tiếng vỗ tay ‘bạch bạch’ vang lên từ bàn tay bé nhỏ.

Gia Hàng đứng tại chỗ đập bóng, đổ mồ hôi cũng tốt. Cô tiến công thần tốc về phía dưới rổ bóng, Trác Thiệu Hoa cản đường, cô tránh thoát, lách sang trái, luồn qua phải, làm động tác giả, nhảy lên đưa bóng vào rổ thành công, Trác Thiệu Hoa bắt lấy bóng.

“Mẹ, mẹ ơi!” Phàm Phàm reo vui chạy đến, ôm mặt Gia Hàng tặng một cái hôn vang dội.

Mọi tế bào trong cơ thể Gia Hàng đều sục sôi sức sống, toàn bộ thế giới của cô chính là quả bóng trong tay. Thủ trưởng chơi không hay lắm nhưng anh rất kiên cường, thua bao nhiêu điểm cũng không nản chí, trong vòng một giây sau cả thể xác lẫn tinh thần đã lại sẵn sàng cho đợt phòng vệ, tấn công kế tiếp.

“Trời sắp mưa rồi.” Tiếng lá cây lay động càng lúc càng lớn.

Trác Thiệu Hoa lau mồ hôi trên trán, “Phàm Phàm ở yên đó nha con, bố mẹ chơi tiếp.”

“Dạ!” Phàm Phàm trả lời thật to cổ vũ bố. Tối nay bố bị quệt mũi là cái chắc.

Thoáng sau, mưa âm thầm rơi lộp độp trên tán lá sum xuê, trên mái tóc của hai bóng dáng chạy xuôi ngược trên sân cỏ. Gia Hàng ôm bóng, tầm nhìn mờ đi giữa màn mưa trắng xóa. Trác Thiệu Hoa dừng lại nghiêng người chuẩn bị đoạt bóng trong tay cô. Phàm Phàm ngoan ngoãn ngồi ở đỉnh ghế chân, không làm ồn không quấy quả.

Trái tim Gia Hàng bỗng rung lên, “Thủ trưởng...”

Anh bước đến gần đặt hai tay lên vai cô, “Gia Hàng, đừng cố chịu đựng nữa, khóc ra đi, khóc lớn lên.”

Gia Hàng lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt không nghe theo sai bảo tuôn trào như nước sông tràn đê.

Vô vàn ân hận, vô vàn đón đau trong tim chảy xuôi theo nước mắt, nước mưa.

Một đêm đông không lâu về trước, cũng tại nơi đây, Chu sư huynh đi rồi, cô trượt ngã làm hai tay rớm máu. Thủ trưởng tìm được cô và hỏi: Em tự đứng lên được không? Cô đứng lên và được anh công ra xe.

Có một số việc, người khác không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Dường như hè đã gom hết sức mạnh để bộc phát lần cuối cùng trong trận mưa này cho kịp lúc mùa chuyển sang thu. Mưa xối lên người cái lạnh ngấm sâu vào da thịt. Hai hàm răng Gia Hàng không kìm được run lên lập cập.

Trác Thiệu Hoa ôm cô vào lòng, thủ thỉ bên tai cô: “Tất cả đau buồn và cay đắng đều dừng lại trong đêm nay, đều kết thúc sau cơn mưa này. Ngày mai, vì anh, vì Phàm Phàm, em hãy mạnh mẽ lên một chút, được không?” Đây không phải mệnh lệnh, mà là lời khẩn cầu. Anh thương tiếc cho sự ra đi của Chu Văn Cẩn và chẳng có lý do gì để đổ kị năm tháng thanh xuân anh ta và Gia Hàng cùng nhau trải qua. Anh thừa nhận Chu Văn Cẩn thật sự là nhân tài xuất sắc. Nhưng không ai thoát khỏi trò tai ác của số phận, giống như năm xưa Giai Tịch đột ngột lìa đời.

Cô nhóc này cứ hễ bất lực, khó xử hay buồn rầu là lại đến Bắc Hàng, dù vô tình hay cố ý. Anh hiểu rất rõ vị trí Bắc Hàng trong lòng cô nhóc. Ừ thì cứ đến đây đi, nhưng anh không cho phép cô buồn đau một mình, anh muốn cô biết rằng bên cạnh cô còn có hai người đàn ông là anh và Phàm Phàm yêu thương, che chở cô.

Gia Hàng cắn môi, ngẩng đầu lên, nuốt nước mắt trở về.

Mưa từ từ nhỏ dần rồi biến thành màn mưa bụi bay khê khàng, lơ thơ.

Phạm Phạm cầm tấm khăn lông lớn đập bong bóng nước chạy đến. “Gia Hàng, em khen Phạm Phạm đi kìa!” Trác Thiệu Hoa nói.

Gia Hàng ngồi xồm xuống, sợ làm ướt Phạm Phạm nên chỉ ghé sát người hôn cu cậu một cái, cu cậu hôn lại hai má cô, rồi nói với bố, nước mưa mặn.

Trận bóng chính thức kết thúc, hai người lên xe trong tình trạng ướt như chuột lột. Trác Thiệu Hoa lái xe rất nhanh, anh biết nếu con người ta bị ngã bệnh khi đau thương chất đầy, tinh thần sẽ càng sa sút.

May sao, sau khi tắm nước nóng, cả nhà ba người đều khỏe mạnh như thường.

Phạm Phạm tự giác chạy về giường nhỏ của mình, Trác Thiệu Hoa gọi cu cậu lại, bảo cu cậu ngủ giường lớn. “Bố!” Phạm Phạm mừng đến nỗi chỉ biết cười ngô nghê, lâu lắm rồi cu cậu không được hưởng niềm hạnh phúc lớn lao này.

Hôm nay Phạm Phạm ngủ bên trong, Gia Hàng ngủ ở giữa, Trác Thiệu Hoa ngủ ngoài cùng. Anh sợ mình không đủ sức mạnh sưởi ấm cho cô, anh cần Phạm Phạm giúp đỡ.

Phạm Phạm không bận tâm ngủ ở đâu, cu cậu chỉ cần có bố mẹ bên mình. Cu cậu nằm ngoan ngoãn một lúc, hết nhìn bố, lại ngó qua mẹ, rồi đột nhiên nhớ ra trách nhiệm của trọng tài, thế là bật dậy: “Bố, hôm nay bố thua, phải cho mẹ quẹt mũi.”

Trác Thiệu Hoa không nhịn được cười, sao mình lại sinh ra tên nhóc thối tận trách như vậy chứ. “Được rồi!” Anh nhắm mắt quay người sang Gia Hàng. Dưới sự giám sát của Phạm Phạm, Gia Hàng đỏ khốc đỏ cười nhẹ nhàng quẹt mũi Trác Thiệu Hoa.

“Good night!” Phạm Phạm cười ngọt ngào, mắt cong thành vầng trăng khuyết. Nói xong câu học lõm được trong TV, cu cậu nằm ngửa ra và thiếp đi thật say ngay giây sau đó.

Trác Thiệu Hoa tắt đèn, kéo Gia Hàng vào lòng, gối đầu cô lên khuỷu tay anh, âu yếm hôn trán cô, tay kia vỗ về sau lưng cô dỗ cô yên giấc.

“Việc trung úy Chu mất tích là ngoài ý muốn, thật đáng tiếc vì không thể trao bất kỳ danh hiệu vinh dự gì cho cậu ấy. Riêng những phương diện khác, chính ủy Vĩ đều sẽ áp dụng tiêu chuẩn tối cao. Bộ cũng đã cử một đồng chí về quê đón bố mẹ cậu ấy rồi.”

“Dạ.” Gia Hàng biết thủ trưởng đã nỗ lực bù đắp sự mất mát ngoài ý muốn. Ngoài cảm thán thế sự vô thường, chẳng thể làm gì khác hơn.

“Bộ sẽ không làm lễ truy điệu.” Trác Thiệu Hoa thở dài.

Chu sư huynh mất tích, không có lý do truy điệu, cũng không cần truy điệu, hãy cứ để anh yên giấc dưới đáy Đại Tây Dương.

“Các đồng nghiệp đã liên lạc với bạn học trước đây của cậu ấy, sẽ tổ chức một hoạt động đưa tiễn, bảo Ninh Mông và Tiểu Ngải đi cùng em nhé.”

Cô dụi đầu trước ngực anh, một lọn tóc rơi xuống che mắt làm cô không thoải mái. “Không đi.” Tối nay nằm trên giường nhớ về Chu sư huynh, cô tự hỏi phải chăng thủ trưởng cũng thường xuyên nhớ về Giai Tịch giữa đêm khuya hết như vậy? Cô muốn hỏi thủ trưởng, anh quan tâm em, bao dung em, chỉ vì trách nhiệm thôi sao? Cuối cùng cô nuốt khan và chẳng nói gì.

Anh im lặng một lúc rồi cười khê: “Phạm Phạm nói em cắt tóc xong rất xinh đẹp.”

“Nó nói nhầm không à.”

“Không đâu, bố con anh tâm linh tương thông.”

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, anh vỗ nhẹ tay cô, cô đã ngủ thiếp đi. Anh không rút lại cánh tay tê cứng, giữ nguyên tư thế ôm cô suốt đêm, ôm thật chặt. Như thế nếu không ôm thế này, nếu chẳng may bất cẩn, cô sẽ bay vượt khỏi lòng anh.

Cô đau đến mức này chứng tỏ cô từng thật lòng, thật lòng yêu Chu Văn Cẩn.

Haiz!

Sáng hôm sau, bầu trời trong veo, không khí mát mẻ hơn mọi ngày, hương vị mùa thu thấp thoáng quanh đây. Thím Đường cầu nhàu muốn mặt thêm áo ấm cho Phàm Phàm, Phàm Phàm chạy tới chạy lui trên hành lang không chịu phối hợp.

Gia Hàng ngủ cho đến khi tự nhiên thức dậy, cô thấy Trác Thiệu Hoa mặc trang phục ngày thường ngồi trên sofa đọc báo. “Thủ trưởng, sao anh không thay đồ đi làm?” Cô xem đồng hồ, không còn sớm nữa.

“Hôm nay anh xin phép nghỉ.” Trác Thiệu Hoa đến bên giường, tốt quá, mắt không sưng. Tim anh thất lại, cô nhóc này đã quen mạnh mẽ, quen chịu đựng mọi sóng gió.

“Sao lại xin phép nghỉ chứ, em... có gì đâu.” Gia Hàng mắt tự nhiên cào cào tóc.

“Ăn sáng trước đã!” Anh đẩy cô vào nhà vệ sinh, mở cửa sổ cho từng đợt gió se lạnh ulla vào.

Gia Hàng chẳng nhớ lần cuối cùng ăn sáng với thủ trưởng là ngày nào, mặc dù nhạt miệng, cô vẫn cố gắng húp hết bát cháo. Phàm Phàm không cần thím Đường đút cho ăn, trước mặt bố mẹ cu cậu biểu hiện rất tốt, tự mình ăn hết bát cháo, không làm rơi hạt cơm nào trên bàn.

Dì Lữ dọn bát đĩa, thím Đường bế Phàm Phàm sang chơi nhà hàng xóm, Tiểu Dụ và một cậu lính cần vụ khác thì quét dọn sân. Qua một đêm mưa gió, lá rụng đầy sân, hoa sen trong vại cũng đổ ngã sang bên.

Trác Thiệu Hoa dắt Gia Hàng vào thư phòng, “Tâm trạng tốt hơn chút nào chưa?” Ánh mắt anh rất sáng và ấm áp.

Gia Hàng gật đầu, “Có chuyện gì nữa ạ, thủ trưởng?”

Trác Thiệu Hoa xoa đầu cô, thật đau lòng khi phải buộc cô đối mặt với một chuyện nghiêm trọng khác ngay trong thời điểm này, nhưng anh không thể giấu cô, “Chúng ta cùng đến bệnh viện một chuyến, hôm nay chắc hẳn đã có kết quả bệnh án của anh rồi. Đợi sau khi chuyên gia đưa ra phương án khám chữa trị cụ thể, anh và em sẽ cùng đi gặp chị hai.”

□ □ □

Trong lòng một đứa trẻ, mất viên tẩy và thi trượt đều là việc đáng sợ nhất trên đời, cả thế giới lúc ấy như sắp sụp đổ, chẳng biết liệu ngày mai ông mặt trời có mọc bình thường trở lại? Bao khủng hoảng, tủi thân, thấp thỏm dồn vào câu hỏi: Nên kể mẹ nghe hay không? Mở cửa nhà, cô bé nghe mẹ nói giữa dòng nước mắt chứa chan, rằng bố đã gặp tai nạn. Và thế là cô bé bỗng nhiên bình tĩnh, những gì xảy đến với mình thì ra chỉ là cơn con.

Bước xuống xe với hai đầu gối mềm nhũn, Gia Hàng phải vịn cửa xe mới đứng vững. Cô nhắm mắt lại giây lát, cẩn thận gói gém mọi chuyện liên quan đến Chu sư huynh cất vào một góc lòng mình. Sau khoảnh khắc ấy, cô không nhớ nổi mình vừa mới làm gì, ngoài ngạt thở, tất cả cảm giác trong cô đều trống rỗng.

Cô không tự chủ được nắm chặt tay Trác Thiệu Hoa.

Anh nghiêng mặt sang nhìn cô, nhẹ nhàng ôm eo cô, đôi mắt anh nói rằng anh tự hào và đau lòng vì cô. Dù bao nhiêu chuyện xảy đến dồn dập, cô nhóc vẫn rất kiên cường.

Tiếng bước chân hai người vang vọng trên hành lang im ắng, mỗi âm thanh đều đáng sợ đến vô cùng.

Thành Công đợi họ bên ngoài phòng hội nghị.

Hình như đây là lần đầu Gia Hàng thấy Thành Công trong bộ dạng nghiêm túc, cô không ngăn được mình run lên bần bật. Không sợ lưu manh nổi điên, chỉ sợ lưu manh đứng đắn.

“Tốt rồi!” Thành Công nhỏ giọng nói với Trác Thiệu Hoa.

Trác Thiệu Hoa và Gia Hàng nhìn sâu vào mắt nhau, tâm trạng phút chốc nhẹ nhõm. Trác Thiệu Hoa thở phào, vỗ vỗ vai Thành Công, đi vào phòng hội nghị.

Trong phòng hội nghị có ba người, Thành Công giới thiệu với Gia Hàng, hai trong số họ là chuyên gia bệnh viện quân khu, người còn lại Gia Hàng biết, là Cố Thần – anh chàng bị Ninh Mông từng sộ trong hôn lễ Tiểu Ngải.

Quả thật chưa đến mức không thể cứu vãn. Rất may ung thư dạ dày đang vào giai đoạn giữa, vị trí, kích thước, phạm vi lây lan của khối u đều có thể xử lý tận gốc thông qua phẫu thuật cắt bỏ. Hai chuyên gia đề xuất phương án nhanh chóng phẫu thuật cắt bỏ một phần ba dạ dày, sau đó tiến hành hóa trị. Nếu phẫu thuật thành công, khả năng chữa khỏi bệnh đến tám mươi phần trăm.

Thành Công nói thêm, tình hình sẽ không lường được nếu ca giải phẫu tận gốc này do một bác sĩ khác thực hiện, vậy nên Trác Thiệu Hoa đã mời đến đây hai chuyên gia giỏi nhất của bệnh viện quân khu, anh ta cũng sẽ đích thân vào phòng giải phẫu làm trợ tá. Lần này may nhờ có chủ nhiệm Cố Thần giàu kinh nghiệm nên bệnh được phát hiện kịp thời. Đừng nên oán trách số phận, bởi đây chính là kết quả khả quan nhất.

Gia Hàng gật đầu lia lịa, cứ nhìn mãi về phía Cố Thần, càng nhìn càng thấy anh ta vĩ đại ngời ngời.

“Này này, cô thu lại ánh mắt đó đi, còn nhìn nữa là Cố Thần sẽ nghĩ cô có ý khác đấy.” Thành Công nhướn mắt, lên tiếng nhắc nhở.

Gia Hàng hoàn toàn phớt lờ lời chế giễu của Thành Công, thầm tính trong bụng, hôm nào phải bắt Ninh Mông xin lỗi chủ nhiệm Cố Thần thật chân thành mới được, người ta là thiên sứ cao thượng biết bao!

Hôm nay thứ ba, ngày phẫu thuật được ấn định vào thứ năm. Buổi chiều Lạc Gia Lương phải nhập viện làm các xét nghiệm trước phẫu thuật.

Trác Thiệu Hoa năm lần bảy lượt cảm ơn hai chuyên gia và Cố Thần, trong khi chỉ dành cho Thành Công đúng một câu, “Mau đi làm thủ tục nhập viện.”

Thành Công trợn trừng mắt, phân biệt đối xử quá đáng! Hai hôm nay vì Lạc Gia Lương, anh ta bận đến nỗi chân không chạm đất, đêm không chợp mắt.

Xem như còn lương tâm, cô nắm tay anh ta trình trọng một cách khác thường, “Quản lý Thành, đại bác sĩ Thành, thiên sứ Thành, đại ân đại đức của anh tôi ghi lòng tạc dạ, suốt đời không quên. Kiếp sau, tôi nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp anh.”

“Kiếp này thì sao?” Thành Công hàm hồ.

“Thủ trưởng đang đợi tôi, gặp lại sau!” Gia Hàng đuổi theo Trác Thiệu Hoa đang rào bước đi trước.

Tiếng Thành Công nghiêng răng ken két vang lên sau lưng cô.

Lúc này, Gia Doanh chắc hẳn đang ở ngân hàng. Thấy Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa đến, hơi lạnh tỏa ra từ máy điều hòa vẩn hết công suất ở đại sảnh kinh doanh bắt giác làm chị rùng mình.

Trác Thiệu Hoa cố gắng kể vắn tắt bệnh tình của Lạc Gia Lương, Gia Doanh cực kỳ bình tĩnh. Sau đó, chị nói hai người đợi chị đến phòng chủ tịch ngân hàng xin nghỉ phép. Gia Hàng không yên lòng đòi đi theo nhưng chị nói không cần, đã vậy còn hỏi hai người có đói bụng không?

“Thủ trưởng, chị không sao chứ?” Thái độ thản nhiên của Gia Doanh khiến cô đâm sợ.

Trác Thiệu Hoa hơi nhú mồm, thở dài: “Từ khi sinh em ra, tất cả những mềm yếu, nước mắt, sợ hãi, nhần nhện chị đã quen bọc lợ trong bóng đêm không ai hay biết, bây giờ chị chỉ đang ép mình phải mạnh mẽ mà thôi.”

Gia Doanh rất nhanh đã trở lại. Dọc đường về, chị mãi nhìn đăm đăm ngoài cửa sổ, an tĩnh như một bức tranh thủy mặc nhạt màu.

Lúc mở cửa, tay chị run run làm chìa khóa rơi cạch xuống đất. Chị cười tự giễu bảo, có lẽ mình già rồi.

“Chị ơi!” Gia Hàng ôm eo chị từ phía sau.

Chị ngẩng đầu lên, cuối cùng vẫn không sao khống chế được cơn bão tố mà lòng cô chống chọi.

“Hàng Hàng, trong lòng chị, em rất tài giỏi, rất xuất sắc. Tuy Trác Thiệu Hoa quyền cao chức trọng, hoàn cảnh gia đình sung túc, chị chưa từng nghĩ em gả cho Thiệu Hoa là trèo cao, nhưng hôm nay...” Chị vội vàng gạt đi hai giọt lệ không cần thận để trào ra bên khóe mi, “Nhưng hôm nay chị thật sự cảm thấy cuộc hôn nhân của em quá tốt đẹp. Nếu không có Thiệu Hoa, bây giờ chị... biết xoay xử thế nào?” Có những việc không thể đương đầu chỉ bằng sự mạnh mẽ và sáng suốt. Trước hiện thực, người ta không thể làm gì ngoài thừa nhận mình bất lực và nhỏ bé.

“Thiệu Hoa, chị hiểu.” Chị ngăn không để Trác Thiệu Hoa lên tiếng, “Chúng ta là người nhà, đây là chuyện em cần phải làm. Trong lòng chị hoàn toàn không hoảng loạn, không sợ hãi. Chị không cảm thấy mình bất hạnh, chị chỉ thấy mình rất hạnh phúc, rất may mắn.” Nước mắt chảy càng lúc càng nhiều, lau sao cũng không hết.

Gia Doanh nói không đầu không đuôi, vừa khóc vừa cười. Thật vậy, chị rất may mắn, biến cố thời niên thiếu có bố mẹ thay chị đương đầu, chị có thể đi học đi làm bình thường, Hàng Hàng có thể lớn lên thuận lợi. Còn biến cố hôm nay đã có Thiệu Hoa và Hàng Hàng đỡ dần giúp chị, chị luôn luôn được sống trong tình yêu thương và sự chở che.

“Chị vào thu xếp quần áo cho anh rể, chắc phải ở nhiều ngày rồi đây, phải mang nhiều đồ cho dư dả. Tử Nhiên lớn rồi, có thể tự mình...”

“Chiều nay Tiểu Dụ đón Tử Nhiên về tứ hợp viện ạ, có Tiểu Dụ kèm nó học bài, có dì Lữ nấu món ăn ngon cho nó, Phàm Phàm nói không chừng sẽ mừng như điên.” Gia Hàng nói.

Gia Doanh không nói thành lời mà chỉ có thể gật đầu.

Trác Thiệu Hoa im lặng đón lấy chìa khóa trong tay chị, mở cửa nhà. Gọi điện cho Lạc Gia Lương, anh ta nói đang đi bộ ngoài công viên cạnh nhà.

Hôm qua, sau khi làm lại xét nghiệm, Trác Thiệu Hoa bàn chuyện với Cố Thần, rồi đi cùng Lạc Gia Lương đến cơ quan làm thủ tục nghỉ bệnh. Lạc Gia Lương không hỏi kết quả, hôm nay vẫn ra khỏi nhà vào giờ làm như mọi hôm. Anh ta không biết mình đã ngồi bao lâu trên băng ghế dài, cơ thể tưởng chừng nặng đến mức không sao dịch chuyển. Một con chim bồ câu trắng đậu lại trên cành cây cách đó không xa. Nó rất gan dạ, anh ta nhìn nó, nó nhìn anh ta. Anh ta vung tay, nó rĩa rĩa lông. Ánh mặt trời chiếu qua cành lá um tùm vỡ thành bóng nắng lốm đốm, cơn gió thổi qua khiến bóng nắng dập dờn như sóng nước.

“Gia Lương!” Một dáng hình che khuất con chim bồ câu, Lạc Gia Lương mím mím đôi môi khô nứt nẻ. “Doanh Doanh!” Anh ta cúi gằm, không đủ can đảm nhìn thẳng vào ánh mắt Gia Doanh. Chị biết hết rồi! Yêu một người nghĩa là không được để cô ấy phải chịu gian khổ, nhọc nhằn. Vậy mà anh ta lại đẩy chị xuống vực thẳm, anh ta ân hận vô cùng.

“Ngồi ngó ngẩn ở đây làm gì, coi chừng bảo vệ tướng anh là ông già tâm thần bây giờ!” Chị sửa lại cổ áo chưa lật cho anh ta, nhận ra mái tóc anh ta bạc đi không ít.

Lạc Gia Lương cười khờ khạo.

“Mình đi thôi!” Gia Doanh dịu dàng khoát tay anh ta. Họ chưa từng tay trong tay trước mặt người khác, kể cả lúc đang yêu. Trái tim Lạc Gia Lương đập mạnh, “Doanh Doanh, anh xin lỗi!”

“Đàn chết đi được!” Gia Doanh vờ trừng mắt nhìn anh ta, “Làm ông ngoại rồi mà không nên thân, có chút bệnh vặt cũng bày đặt giấu diếm.”

Nếu là bệnh vặt thì tốt biết bao, mũi anh ta cay cay. Mặt trời treo lơ lửng giữa trời nắng chang chang, anh ta lưu luyến nhìn cây cối trông sơ sài xung quanh, điều lãng mạn duy nhất họ có với nhau là đến nơi đây tản bộ. Giả như có thể đoán trước bất trắc, anh ta sẽ không lúc nào cũng chỉ tiêu dè sẻn, sẽ đối xử tốt với Gia Doanh hơn, sẽ đi Lệ Giang sớm hơn. Lâu lắm rồi họ chưa mua thêm một bộ quần áo mới.

“Chúng ta đến cửa hàng xem một chút đi.” Lạc Gia Lương thu hết can đảm nhìn Gia Doanh.

“Sau này còn nhiều thời gian mà, Hàng Hàng và Thiệu Hoa đang đợi chúng ta!” Gia Doanh thúc giục.

Sau này còn cơ hội ư? Lạc Gia Lương lặng thinh.

Ngày đầu tiên nhập viện, Gia Doanh đuổi Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa về nhà sớm, chị ở lại trực đêm. Điều kiện phòng bệnh rất tốt, Thành Công sắp xếp cho họ ở phòng VIP. Sau khi tắm rửa và cắt tóc, tinh thần Lạc Gia Lương cũng không tệ lắm. Thím Đường và Tiểu Dự mang cơm tối vào, dẫn theo cả Tử Nhiên. Tử Nhiên im lặng đứng bên giường, hai tay nắm tay Lạc Gia Lương, ánh mắt thơ ngây tràn đầy hốt hoảng. Lúc Tiểu Dự gọi về thì nó nói với Lạc Gia Lương: “Bố, ngày mai con trở lại thăm bố, con sẽ vào mỗi ngày.” Nó không mè nheo đòi ở lại, không nói một câu sợ hãi.

“Tử Nhiên lớn rồi.” Gia Doanh thì thầm một mình.

Lạc Gia Lương nhìn chằm chằm trần nhà, không rõ đang nghĩ ngợi gì.

Bản tin buổi chiều kết thúc, Gia Doanh tắt đèn lên giường. Lạc Gia Lương tựa như không thể ngủ yên, liên tục trở người. “Doanh Doanh.” Anh ta khẽ gọi chị.

Gia Doanh mở đèn bàn đến bên giường anh ta, “Anh muốn uống nước à?”

Lạc Gia Lương lắc đầu, chống người dậy ra hiệu cho chị ngồi xuống. “Doanh Doanh, anh nghe nói mổ khoang bụng sẽ phát hiện tình trạng thực tế và kết quả kiểm tra không tương thích.”

“Không có đâu, bác sĩ khám bệnh cho chúng ta toàn chuyên gia hàng đầu mà.” Gia Doanh choàng thêm áo cho anh ta, nhẹ nhàng mát xa hai vai anh ta.

“Đúng rồi, chuyên gia giỏi nhất trong nước, nhưng... chuyện ngộ nhỡ luôn có thể xảy ra. Nếu...” Lạc Gia Lương kéo bàn tay Gia Doanh đang che miệng anh ta ra, “Để anh nói hết. Nếu phẫu thuật thất bại, Doanh Doanh...” Tim anh ta đau như bị dao cứa ngang, “Gọi ông ấy về nước nhé! Ông ấy vẫn yêu em, nếu không đã không ly hôn, hai người có Hàng Hàng... Ông ấy không xấu, chỉ vì khi ấy còn quá trẻ. Ông ấy nhất định sẽ đối xử tử tế với Tử Nhiên của anh... Doanh Doanh?”

Gia Doanh cup mắt, chậm rãi rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh ta, đứng lên, lùi lại một bước, lạnh lùng quắc mắt nhìn anh ta.

Bốp bốp. Chị giơ tay lên tát thật mạnh hai bạt tai vào hai bên má trái phải của mình. Lạc Gia Lương không phản ứng kịp, chỉ thấy trên gò má trắng trẻo của Gia Doanh hằn năm dấu tay, một trái một phải rất cân xứng.

“Một tát này, là tôi đánh chính mình. Tôi cần phải kiểm điểm lại bản thân, xem xem tôi đã làm gì mà khiến chồng tôi nghĩ trong lòng tôi chứa chấp người đàn ông khác?” Chị chỉ vào má trái, sau đó chỉ vào má phải, “Một tát này, tôi nhận thay anh, bởi vì anh là bệnh nhân, tôi không thể đánh anh. Rốt cuộc anh có phải đàn ông hay không? Tại sao đang khỏe mạnh lại đẩy vợ mình cho người đàn ông khác? Anh nghĩ đây là gì, độ lượng ư? Không sao, anh không cần tôi cho phép, tôi tự nuôi lớn Hàng Hàng được thì cũng tự nuôi Tử Nhiên được. Ngay ngày mai tôi sẽ đi làm hộ tịch, sửa họ Tử Nhiên thành Gia.”

“Doanh Doanh, anh xin lỗi, anh nói sai rồi.” Lạc Gia Lương không cảm lòng được chảy nước mắt giàn giụa, cuống cuống xin lỗi Gia Doanh. Anh ta muốn nắm tay Gia Doanh, lại bị chị phần nộ hất ra. “Tại anh hồ đồ, tha thứ cho anh đi. Chắc chắn anh sẽ khỏe lại, chắc chắn phẫu thuật sẽ thành công, anh muốn đi Lệ Giang cùng em, anh muốn nhìn Tử Nhiên kết hôn, muốn thấy Phàm Phàm đi học được lãnh giấy khen.”

“Hôm nay tôi mới biết, đến giờ phút này anh vẫn không thật sự tin tưởng tôi, anh luôn canh cánh trong thâm tâm quá khứ của tôi.” Gia Doanh vừa đau lòng vừa uất ức.

“Không phải, không phải... chỉ là đôi khi anh thấy em gả cho anh rất thiệt thòi, anh chẳng có gì cả...”

“Sao hồi ấy anh không tìm một người xứng đôi với anh đi, bám theo tôi làm gì?” Gia Doanh mắt kièm chế lớn tiếng quát tháo.

“Anh là con cóc yêu thiên nga, trong mắt không nhìn thấy người khác.” Cuối cùng anh ta cũng nắm được bàn tay Gia Doanh, cố sức kéo chị lại gần, cất giọng van lơn. “Doanh Doanh, em đừng giận nữa, được không? Anh không buông tay, mình là vợ chồng, chết cũng không buông.”

Phải rất khó khăn Gia Doanh mới dập tắt được lửa giận, “Còn dám nói lời nhụt chí nữa hết?”

“Không dám.” Lạc Gia Lương nghẹn ngào thề thốt.

“Xích vào trong!” Gia Doanh chen lên nằm chung trên chiếc giường lớn với Lạc Gia Lương, vừa tức giận vừa đau xót tựa vào lòng anh ta. Quả thật trong mắt người khác, người đàn ông này dung mạo xấu xí, không giỏi kiếm tiền, ấy vậy nhưng chị thật sự mãn nguyện và không có yêu cầu gì khắc khe. “Ông ấy tốt cách mấy cũng chẳng can hệ gì đến em. Em liên lạc với ông ấy là vì Hàng Hàng, không hề có toan tính khác.”

“Anh biết, anh biết.” Lạc Gia Lương ôm vợ thật chặt, tại anh ta lòng dạ hẹp hòi, trước bờ vực sợ hãi nghĩ quàng nghĩ xiên.

“Anh tốt hơn ông ấy gấp trăm lần, cho dù là ở phương diện nào. Phẫu thuật thành công hay không, em vẫn mãi mãi là vợ của Lạc Gia Lương, mãi mãi cho đến già.” Đã từng tuổi này rồi thế mà vẫn nói được trôi chảy mấy câu hết sức buồn nôn, Gia Doanh hơi hơi ngượng ngập.

Nước mắt trăm đắng nghìn cay mới cầm cự nổi lại lần nữa chảy tràn, Lạc Gia Lương vùi mặt vào cổ Gia Doanh, nơi ấy chẳng mấy chốc đã ướt đầm.

□ □ □

Thành Công ngừng thở, nhẹ nhàng lùi bước ra cạnh cửa sổ. Sau đó, anh ta đứng ngoài hành lang đợi đến khi đèn phòng bệnh tắt lần nữa rồi mới lặng lẽ rời đi.

Thời đi học, anh ta từng say mê Thăng gù nhà thờ Đức Bà bằng tâm hồn văn chương dạt dào của một người trẻ. Mỗi tình si thầm lặng dành cho nữ chính của kẻ dị hình trên tháp chuông Quasimodo đã làm rung động hàng triệu con tim người đọc. Đôi khi Thành Công tự đặt giả thiết, nếu đổi lại người bị giam cầm là Quasimodo, cô gái ấy có sẵn sàng hy sinh vì anh ta như anh ta đã từng hy sinh vì cô hay không? Rồi quả quyết đưa ra đáp án: Sẽ không. Tình yêu ấy không cân bằng. Tình yêu của Quasimodo quá sức hèn mọn, người con gái kia chỉ có cảm tình với anh ta chứ tuyệt đối không hề yêu sâu đậm.

Yêu sâu, là dùng toàn bộ sinh mệnh để yêu.

Hôm nay là buổi tối viên mãn của Lạc Gia Lương, cuối cùng anh ta đã được Gia Doanh đáp lại sau bao chờ đợi. Yêu một người là hạnh phúc, và càng hạnh phúc hơn nữa nếu được người mình yêu yêu mình.

Tình yêu luôn có thể làm nên kỳ tích, ca phẫu thuật nhất định sẽ thành công mỹ mãn.

Thành Công nhúc nhối tâm can. Anh ta có phần ngưỡng mộ điều kiện bên ngoài của Lạc Gia Lương, chỉ ít Lạc Gia Lương còn dễ dàng tìm thấy viên ngọc đẹp, trong khi anh ta thì... Thành Công lắc đầu tặc lưỡi, càng nghĩ càng thấy xót xa cho thân mình!

Trong trạm y tá lao xao tiếng nói cười, một giỏ tre đựng những trái hồng vàng ươm và chùm nho xanh đen đầy ắp đặt trên bàn. Quả nho tròn trịa chín mọng tựa như mã não tỏa ra sắc tím quyến rũ dưới ánh đèn. Thành Công biết phân biệt hàng tốt xấu, quả hồng đó là loại hồng ngọt hiếm gặp, còn gọi là quả nước, gọt bỏ lớp vỏ ngoài sẽ thấy phần cơm vàng óng ả, mọng nước, ngọt lịm.

Anh ta bày ra điệu bộ quản lý Thành, lên giọng răn đe nghiêm khắc. “Hừ, lại bắt chẹt, vợ vét tài sản bệnh nhân đấy phải không?” Rồi thuận tay vứt một quả nho, lột vỏ, bỏ tọt vào miệng. Chà, khác hẳn thứ nho nhập khẩu bán ngoài siêu thị, chua thanh ngọt mát như chứa đựng hương vị của cả nắng, gió, không khí. Anh ta nhắm mắt thưởng thức.

Mấy cô y tá trực ban cười tươi rói, “Quản lý Thành vừa ăn cướp vừa la làng nha.”

“Không biết kính trên nhường dưới, ý kiến ý cò cái gì?” Ăn quá ngon, Thành Công dứt khoát ngồi xuống kéo rổ trái cây đến trước mặt mình.

“Trái cây này là một người đẹp tặng anh. Cô ấy đi hết một vòng không tìm được anh, thế là đến hỏi chúng em rồi đặt giỏ trái cây ở đây luôn. Cô ấy nói cô ấy họ Thiện, là bệnh nhân của anh, trái cây này mới hái hôm nay ở nông trại miền quê.”

Thiện Duy Nhất? Ừm, chạy về quê hái trái cây đúng là tác phong của cô nàng. Thành Công xách giỏ lên, đứng dậy đi thẳng.

“Quản lý Thành, đừng keo kiệt vậy chứ, chừa lại chút cho chúng em với!” Các nàng y tá kêu ơi ới.

Thành Công lạnh lùng trả lời: “Nhận quà cáp ngoài bị kỷ luật, còn phải bánh ít đi bánh quy lại, các cô muốn chịu phạt chung à?”

“Chịu ạ, chúng em chịu đồng cam cộng khổ với quản lý Thành.”

Thành Công nhếch mép, anh ta còn khuya mới tin lời đám con gái nói hay hơn cả hát này.

Thành Công lái xe trở về căn hộ của mình, anh ta muốn mai đến bệnh viện sớm một chút, không có tâm trạng về nhà nghe mẹ mình giảng moral. Sáng sớm mai phòng chuyên gia mở cửa khám bệnh, Lạc Gia Lương cần làm thêm một số xét nghiệm, anh ta phải chú ý. Đón anh ta vẫn là căn phòng lạnh lẽo tăm tối, chẳng việc gì phải oán thán vì đây là cái giá phải trả để đổi lấy tự do. Thành Công cất hơn phân nửa trái cây vào tủ lạnh, phần còn lại cho ra đĩa. Tắm rửa xong, anh ta vừa ăn hoa quả vừa lên mạng.

Bây giờ xem blog Thiện Duy Nhất nghiêm nhiên đã thành cách thức Thành Công tự thôi miên trước khi ngủ. Anh ta ngồi ở nhà, không điện thoại, không gặp mặt, nhưng vẫn nắm trong tay mọi hành tung của Thiện Duy Nhất. Cô nàng có vẻ là đứa con nít tương đối dễ quản lý, luôn đúng giờ đúng giấc, chưa bao giờ muộn. Cuộc sống vừa nặng nề vừa nhàm chán, không hiểu sao cô nàng vẫn tìm ra thú vui và sôi sục ý chí chiến đấu đến vậy. Có thể là vì tế bào đơn này không nghĩ ngợi nhiều nên hạnh phúc với cô nàng giản dị thế thôi.

Nhiều ngày nay Thiện Duy Nhất không nhắc đến ‘Duy nhất’ của cô nàng. Là vì tên bốn mắt ấy đã mất sức hấp dẫn, hay vì cô nàng đã chuyển từ mền thâm trên blog sang mền công khai ngoài đời thực? Khó đoán thật.

Hôm nay Thiện Duy Nhất viết sáu bài blog nhỏ. Hai bài tả phong cảnh vườn trái cây nông thôn, bài viết kèm theo hình ảnh minh họa, nội dung đại khái là đi dưới mặt trời mùa thu, hương quả ngọt ngào ngập tràn trong từng hơi thở. Bốn bài còn lại là mặc niệm cho giàn cà chua bi, dây mướp, dưa leo bị dỡ xuống, cô nàng đã thay vào đó hai chậu xương rồng cầu, hai chậu phong lan, dự định sẽ trồng hai chậu thủy tiên khi trời trở lạnh.

Nếu không quen Thiện Duy Nhất, có khi Thành Công sẽ nghi ngờ cô nàng bằng tuổi bà Thành. Cuộc sống quá yên tĩnh, ngày tàn trắng phai, già đi lúc nào chẳng hay.

Nếu ví Thiện Duy Nhất như một mặt hồ thì nước hồ hiển nhiên xanh trong vắt, vừa nhìn đã thấy ngay thế giới dưới đáy hồ. Thành Công chợt nảy ra ý tưởng nghịch phá, anh ta muốn ném hòn đá vào hồ xem nước đập chồm, gợn sóng ra sao.

Anh ta đăng hăng, cố điều chỉnh giọng mình nghe khàn khàn và mệt mỏi đến mức tối đa nhằm làm trái tim ai đó đập nhanh hơn, “Duy Nhất, ngủ rồi à?”

“Bác sĩ Thành nói lớn chút đi, chỗ tôi ồn quá, nghe không rõ.” Tiếng trả lời với mức decibel cao chót vót của Thiện Duy Nhất làm màng nhĩ Thành Công đau buốt.

Thành Công nhăn nhó đưa điện thoại ra xa xa, “Cô đang ở đâu?” Bất giác, Thành Công cũng vặn âm lượng lên quãng tám.

“Đang ở ngoài tầng ca với nhân viên sửa chữa.”

“Không phải cô phụ trách tiếp điện thoại cho bộ phận hậu mãi sao?”

“Đúng là thế, nhưng dạo này nhu cầu sửa chữa điều hòa tăng cao, không đủ người làm nên tôi theo các thầy ra ngoài giúp một tay.”

“Cuộc sống của cô muôn màu quá đấy, ban ngày thì đội nắng đi vườn trái cây, tối thì bôn ba làm nhân viên sửa chữa.” Thành Công không định rít lên, nhưng anh ta không khống chế nổi mình.

Thiện Duy Nhất mỉm cười, “Bác sĩ Thành nhận được trái cây chưa, ngọt lắm phải không?”

Ông nói gà bà nói vịt! Thành Công tức giận nói: “Làm gì có đàn ông thích ăn ngọt. Hay cô định tặng cho cái gã bốn mắt, anh ta không thích nên mới đẩy qua tôi?”

“Không phải ạ, hai người mỗi người một giỏ.”

Mẹ kiếp! Tâm trạng Thành Công xám xịt như chì. Nói cả buổi trời hóa ra là tiện thể, sớm biết vậy anh ta đã không lĩnh kính đem về nhà, quăng lại cho đám y tá cho xong.

Đến tận sáng hôm sau, tâm trạng Thành Công cũng không sáng sủa hơn là bao. Cô y tá phụ trách gọi tên cho phòng khám chuyên gia bị gương mặt sầm sì của anh dọa sợ tới mức không dám thở mạnh. Hôm nay phát hai mươi số, gọi đến số mười lăm thì y tá len lén liếc mắt, thấy bệnh nhân ngồi trước mặt Thành Công run như cây sậy, mà người ta còn là mỹ nhân nữa chứ.

Bệnh nhân số hai mươi là cô học trò nhỏ được mẹ dắt đến, bị rối loạn kinh nguyệt. Thành Công cúi đầu viết bệnh án, hỏi không thoải mái ở đâu. Cô học trò nhỏ lắc đầu như trống bỏi, em rất... khỏe. Cô bé rưng rưng nhìn mẹ đứng chờ bên ngoài bằng ánh mắt cầu cứu, bác sĩ còn đáng sợ hơn cả bệnh.

“Rất khỏe? Vậy đến khám bệnh gì?” Thành Công dần bút xuống bàn nghe cái ‘cách’.

“Mẹ em...” Hai giọt nước mắt to tròn đọng trên hàng mi run run không dám rơi xuống.

“Rảnh rồi buồn chán quá hử!” Thành Công lạnh lùng híp mắt, viết toa thuốc ào ào, “Đi ra ngoài!”

Cô học trò nhỏ chạy trốn nhanh hơn cả chó.

Bà mẹ chưa yên bụng lắm, ngờ vực nhìn ngang nhìn dọc toa thuốc rồi hỏi y tá: “Bác sĩ không hỏi không khám, có kê sai thuốc không cháu?”

Y tá nhìn nhìn toa thuốc, thì thầm: “Tuyệt đối không sai đâu bác ạ. Tuy thái độ kỳ quặc, nhưng y thuật rất giỏi.”

Đợi bà mẹ bán tin bán nghi dắt cô học trò nhỏ đi lấy thuốc, y tá bấy giờ mới vỗ vỗ ngực, may quá ngày khám bệnh của chuyên gia cuối cùng cũng kết thúc.

Lạc Gia Lương đã làm xong các hạng mục xét nghiệm và theo Gia Doanh về phòng bệnh nghỉ ngơi. Thành Công sang thăm, dặn dò Lạc Gia Lương ăn đồ ăn dễ tiêu hóa, đừng ăn món cứng. Tám giờ sáng mai giải phẫu, nhịn ăn trước sáu tiếng và nhịn uống trước hai tiếng để dạ dày có đủ thời gian đẩy thức ăn xuống ruột. Gia Doanh lấy giấy cần thận ghi chép lại tất cả.

Thành Công nán lại một lúc rồi đến nhà ăn ăn cơm trưa. Ăn xong trở về văn phòng, ngang qua khoa phóng xạ, thấy Cố Thần ngồi một mình bên trong nghiên cứu mấy tấm phim chụp X-quang trên tường, anh ta bèn lách người đi vào.

“Tôi nhớ ra có vụ này chưa tìm cậu tính sổ.” Cố Thần xoay ghế lại.

“Vụ gì?” Thành Công uể oải ngồi xuống, mở hai tay, im lặng đợi xử lý.

“Cậu lừa tôi, nói mỹ nữ ăn hải sản với cậu lần trước là bạn gái cậu. Không ngờ cô nàng ấy là bạn thân của vợ bạn học tôi, tôi lần la làm quen bị cô nàng mắng té tát.”

“Ai bảo cậu đàn, tôi đã trả lời thế nào?” Thành Công hơi chớp mắt, môi phảng phất nụ cười..

“Cậu nói cậu thiếu bạn gái bao giờ... Đồ lưu manh, đào hầm cho tôi nhảy vào à!” Cố Thần chồm tới đâm Thành Công một quyền.

Thành Công không né tránh, ung dung rung đùi, “Sao tôi chẳng thấy cậu tức giận gì mà cứ như là vui mừng thế nhỉ?”

Cố Thần cười ha ha, xác nhận lại lần nữa: “Cô ấy thật sự không phải bạn gái cậu?”

“Phải thì sao, không phải thì sao?” Thành Công híp mắt nghiên ngẫm.

Cố Thần xoa xoa tay, “Nếu không phải, tôi sẽ theo đuổi ngay!”

Thành Công xoa cằm, nửa cười nửa không, “Cậu thích cô ấy?”

“Tôi chưa vợ, cô ấy chưa chồng, không được sao?” Cố Thần đan hai tay vào nhau.

Thành Công thản nhiên nhìn mảnh trời xanh ngoài cửa sổ, trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Được chứ, cứ theo đuổi đi, chẳng ai cản trở cậu cả.” Vấn đề là theo đuổi được hay không còn phải xem vận mệnh của cậu, Ninh Mông... không phải quả ngon ngọt dễ hái.

Bất thành linh, Thành Công mơ hồ nhận ra bầu không khí hơi chút khác thường. Anh ta thu lại ánh mắt, quay về phía sau. Cổ Thần há hốc miệng chết trân. Ngoài cửa là cô nàng Ninh Mông đang nhìn trừng trừng Thành Công bằng ánh mắt đủ để giết chết thiên quân vạn mã, và Gia Hàng với bốn chữ “Anh đã gây họa.” viết rành rành trên mặt.

Đó không phải tuyệt tình, mà là lạnh nhạt, cô chẳng là gì đối với anh ta. Không ghen tuông, không cảm giác, mặc kệ cô yêu ai hay ai yêu cô, cũng không liên quan đến anh ta. Tựa như họ chưa từng thân quen... Ninh Mông thức tỉnh và nổi giận.

“Tôi là ai của anh, ai cho phép anh nói?” Ninh Mông xông tới chỉ thẳng vào mũi Thành Công, cả người run dữ dội, “Vì tôi cứ quần lấy anh, làm phiền anh nên anh nóng lòng muốn đá quách tôi đi chứ gì? Thành Công, tôi nói cho anh biết, tôi không thích thú gì anh cả, đến bây giờ cũng không. Cởi cái áo blouse trắng ra, xóa họ Thành đi, anh còn lại cái thối gì? Anh chỉ biết dùng vẻ ám muội đùa bỡn tình cảm người khác, không đời nào dám hứa hẹn. Anh sợ ràng buộc, anh sợ trách nhiệm. Con người anh... thực chất không hề thành công, anh là kẻ thất bại.”

Thành Công không có bất cứ phản ứng gì, chỉ ngồi trơ trơ vô cảm.

Thái độ thờ ơ của anh ta làm máu nóng toàn thân Ninh Mông sôi trào. Cô nàng đột nhiên vung tay, tát Thành Công một cái trời giáng. Tiếng bạt tai vang dội khiến cả Gia Hàng lẫn Cổ Thần đều sững sốt, chính Ninh Mông cũng hoảng hồn không kém. Cô nàng thất thần nhìn tay mình, môi trắng bệch không chút huyết sắc.

Thành Công như cao tăng ngồi thiền xa rời trần thế xem mọi sự đều là phù vân. Tốt quá, rốt cuộc anh ta cũng được vinh hạnh nếm mùi vị bạt tai. Bạt tai của Gia Doanh biểu trưng cho tình yêu của chị, còn bạt tai của Ninh Mông là để kết liễu hoàn toàn mối quan hệ với anh ta. Mai sau, hết cảnh giả vờ làm bạn bè, giả chết cũng không thăm viếng.

Ninh Mông bụm miệng quay lưng chạy ra ngoài.

Cổ Thần dậm chân, tai vạ này do chính mình khởi xướng, mình phải chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả. Anh bất chấp khó khăn đuổi theo cô nàng.

Gia Hàng cũng lo cho Ninh Mông, nhưng nếu cô lại đuổi theo thì người ta thấy cảnh ‘Ninh Mông chạy phía trước, chủ nhiệm Cổ chạy giữa, cô lót lót theo sau’ sẽ nghĩ họ mới chạy ra từ bệnh viện tâm thần. Thôi, để một mình anh Cổ tự lo đi! Cô bước vào trong, kéo ghế ngồi xuống đối diện Thành Công, hai tay chống cằm nhìn anh ta không chớp mắt, “Nửa mặt đỏ, nửa mặt trắng, đây là mặt âm dương đúng không?”

“Cô đúng là con heo không biết nói tiếng người.” Đã làm người thì ít nhất cũng nên có chút cảm thông chứ, Thành Công ghét nhất cái kiểu bâng quơ này. “Trưa trời trưa trật cô chạy vào đây làm gì?”

“Không trùng hợp làm sao viết thành sách*.” Ninh Mông gọi điện đúng lúc cô đang trên đường đến bệnh viện, thế là hai người hẹn gặp nhau tại bệnh viện. Cô vừa dỗ dành vừa xúi bẩy Ninh Mông xin lỗi Cổ Thần, ai mà ngờ xảy ra cố sự này. Gia Hàng cảm thấy chuyện chưa hẳn là xấu, bấy lâu nay sợ hãi bão tố, phòng trước phòng sau, thế mà chỉ trong thoáng chốc chuyện đã rõ ràng, gió ngừng mưa tạnh, cuộc sống lại tiếp diễn.

(*) Thành ngữ này xuất xứ từ chuyện Thi Nại Am viết truyện Thủy Hử, viết đến tích Võ Tòng thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng la hét âm ỉ, thì ra là một tên say rượu đang đánh một con chó vàng to lớn, bèn nảy ra ý tưởng cho Võ Tòng đánh hổ. Về sau gặp người khác ông mới nói: “Chân thị vô hảo bất thành thư!” (Quả là trùng hợp lạ kỳ mà tôi mới viết nên sách này). (Nguồn: TTV).

“Cô còn biết đọc biết viết nữa cơ đấy!” Thành Công đứng lên, đi lướt qua Gia Hàng.

Gia Hàng kéo gấu áo anh ta, vỗ vỗ bả vai mảnh khảnh: “Muốn khóc sao, đây đây, cho anh mượn một lúc.”

“Cút!” Thành Công rít một chữ qua kẽ răng.

Gia Hàng quả cảm nói: “Anh nói Cố Thần vui mừng, chứ thật tình tôi thấy anh cũng mong muốn như vậy.” “Đồ heo nhà cô ngứa da hử?” Trước khi nắm tay của Thành Công rơi xuống, Gia Hàng đã bỏ trốn mất dạng.

Thành Công sững sờ rũ tay xuống, đứng ngây ngẩn một lúc rồi mang theo gò má nóng rát về văn phòng. Thật ra, rất nhiều người bị vẻ ngoài của Heo lửa phỉnh, con Heo này chẳng hề ngu ngốc chút nào.

Nếu mai sau quả chanh* chua chát kia có thể từ bỏ sự mê đắm với anh ta để tìm kiếm hạnh phúc mới, anh ta sẽ thành tâm chúc phúc cho cô nàng, cầu mong cô nàng hạnh phúc hơn anh ta gấp trăm lần.

(*) Ninh Mông nghĩa là quả chanh.

Ninh Mông chạy quá nhanh, ra đến tận ngoài cổng chính bệnh viện Cố Thần mới đuổi kịp cô nàng. Anh kinh hồn bạt vía túm lấy Ninh Mông vừa kịp lúc cô nàng lao ra giữa đường.

Ninh Mông ngoảnh đầu nhìn Cố Thần với con mắt mĩa mai và giễu cợt, việc quái gì phải giả bộ quý ông tốt bụng, anh ta đối với cô chỉ là người qua đường xa lạ mà thôi.

Hiện tại Cố Thần vẫn không biết tên của Ninh Mông, không thể gọi tiểu thư, càng không thể tùy tiện gọi mỹ nữ, anh chàng quính quáng đến mức trán toát mồ hôi, “Xin lỗi cô, tôi và quản lý Thành chỉ nói đùa thôi, cô đừng để trong lòng.”

“Hóa ra anh không thích tôi, chỉ đùa giỡn thôi sao?” Ninh Mông bắt đầu kích ngòi quả lựu đạn, lửa khói bốc lên xèo xèo, sắp sửa bùng nổ.

Cố Thần lắp bắp trả lời: “Không... không phải, tôi thích.” Có điều anh nhận ra người cô nàng thích chính là Thành Công.

Không biết sợi dây thần kinh nào bị chạm mạch, trong lòng Ninh Mông phút chốc cuộn trào cảm giác kích động điên cuồng, “Anh là bác sĩ gì?”

“Chủ nhiệm khoa phóng xạ.”

“Anh có xe không?”

“Có xe, có cả nhà.” Cố Thần cẩn thận dắt Ninh Mông đến dưới bóng râm trên vỉa hè, tự nhủ, cuối cùng cũng an toàn rồi.

“Anh là con một?”

“Phải, lương hưu bố mẹ rất cao, tôi không cần lo lắng nhiều.”

Chắc tên đàn ông xa lạ này dày dạn kinh nghiệm đi xem mắt lắm đây, hỏi câu nào cũng trả lời ngoài mong đợi. Ninh Mông chưa xót cổ nén lại nước mắt sắp tràn mi, “Tôi nông cạn và ham tiền, quá khứ tình cảm rất phức tạp, anh còn muốn theo đuổi tôi không?” Thế này là lùi một bước tiến ba bước? Cùng là bác sĩ, gia cảnh không tệ, tuy chỉ đạt tiêu chuẩn chứ không thể gọi là thành công, nhưng anh ta lại có thể nhặt lên tôn nghiêm rơi tan nát dưới đất vì cô. Thành Công đẩy cô về phía anh ta, được lắm, cô sẽ cho Thành Công thấy cô yêu đương, ôm ấp, hôn môi người khác ra sao... Không hoàn toàn là giận dữ hay trả thù, mà chỉ vì đã đi con đường quá mệt mỏi để đến gần Thành Công, giờ đây cô rất cần một người đàn ông bình thường vỗ về, an ủi trái tim xơ xác của mình.

“Sau này đơn giản là được rồi, quá khứ người nào lại không phức tạp.”

“Anh tên là gì?”

“Cố Thần!”

“Tôi là Ninh Mông.”

□ □ □

Ánh đèn đỏ trên phòng phẫu thuật bật sáng, cô y tá đeo khẩu trang to bản chỉ chừa cặp mắt khép cửa lại. Thế giới phân chia thành hai nửa trong phút chốc.

Gia Doanh ngồi trên ghế tựa gần cửa nhất, Gia Hàng ngồi bên cạnh nắm thật chặt tay chị. Sáng sớm nay, lúc cầm bút ký tên theo yêu cầu của bác sĩ gây mê cho Lạc Gia Lương, chị nhìn anh, anh cười với chị. Sau đó hộ lý chuyển anh lên băng ca, thuốc gây mê phát huy tác dụng trước khi họ đẩy anh vào phòng phẫu thuật. Trong giây phút ý thức choáng váng, anh rãng hết sức nắm tay chị và nói, Doanh Doanh, chờ anh!

Chuyên gia cho chị biết, thời gian mổ phụ thuộc vào tình huống thực tế sau khi mổ khoang bụng, trường hợp kéo dài thêm ba bốn tiếng đồng hồ cũng đừng sợ hãi, vì mục đích là để cắt bỏ khối u sạch sẽ hơn. Thế nên chị yên lặng đợi chờ, không nóng nảy sốt ruột, chỉ cần cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra mang theo tin tức Lạc Gia Lương đã bình an vô sự thì dù phải đợi đến tối chị cũng sẵn sàng. Đây đơn giản là lần chia cách tạm thời, là đoạn đường ngắn ngủi mà thôi.

Trác Thiệu Hoa và Gia Hàng đến đây từ sáng tinh mơ. Tử Nhiên đi học, nó gửi cho Lạc Gia Lương tấm thiệp. Trong thiệp, nó viết về lý tưởng trở thành người ưu tú như anh rể Trác, tiếp theo nó còn vụng trộm kể bố nghe, bạn ngồi cùng bàn nó là bạn nữ xinh xắn, học giỏi, biết kéo đàn nhị, nó muốn kết bạn thân với cô bé ấy. Phàm Phàm thì vừa làm nũng, vừa giả vờ đáng yêu, đòi được đi cùng đến bệnh viện nhưng Gia Hàng không cho phép. Cu cậu mếu máo mãi hồi lâu, sau đó buồn xo vẽ bức tranh con cá lớn. Cu cậu nói, đợi ông ngoại hết bệnh rồi sẽ dẫn con đi vườn bách thú xem cá lớn. Trác Thiệu Hoa nói, cá lớn chỉ sống ở thủy cung thôi, sống trong vườn bách thú là động vật có chân. Phàm Phàm hào khí ngút trời nói, con, ông ngoại và Tử Nhiên cùng mang theo cá lớn đi vườn bách thú.

Gia Hàng giơ ngón tay cái lên, con trai rất có khí phách.

Trác Thiệu Hoa ngồi đối diện, di động chuyển sang chế độ rung. Điện thoại gọi đến liên tục, anh thường đứng lên đi đến cuối hành lang nghe máy, hoặc nhắn tin trả lời. Thủ trưởng gửi tin nhắn rất điều luyện, ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

Gia Hàng xem đồng hồ, chỉ mới qua hơn bốn mươi phút, cảm giác chờ đợi khiến thời gian chậm chạp vô cùng.

“Em và Trác Thiệu Hoa ra ngoài uống ly trà đi, còn sớm mà!” Gia Doanh nhận thấy Gia Hàng bỗng dưng bực bội.

“Thôi ạ.” Thủ trưởng lại đi ra cuối hành lang đưa lưng về phía hai chị em gửi tin nhắn. “Chị, hồi nhỏ em có thích vẽ tranh không?”

Gia Doanh nghĩ ngợi, “Đừng nói là vẽ tranh, em cầm bút viết thôi cũng đáng sợ lắm rồi. Vạt áo từ trước ra sau lem luốc hết cả. Mẹ lúc nào cũng đòi lấy giấy may áo cho em, mặc một lần duy nhất, dơ là vứt ngay.”

Có chuyện kinh dị như vậy sao? Gia Hàng xấu hổ cúi đầu, “Chị thì sao, có thích vẽ tranh không?”

“Phong cảnh trấn Phượng Hoàng nên thơ, nhiều sinh viên học viện Mỹ Thuật và họa sĩ thường đến vẽ tranh, chị thích xem, nhưng chưa bao giờ có ý muốn học vẽ.”

Gia Hàng ngập ngừng một lúc lâu rồi lẩm bẩm: “Vậy còn ông ta?” Giọng cô hỏi nhẹ nhàng, mỏng manh như hơi thở, nhưng Gia Doanh vẫn cảm nhận được một ngón tay nắm chặt tay chị chột ngừng rung, “Hàng Hàng, vì sao em lại hỏi như vậy?”

Thủ trưởng vẫn còn đứng đằng kia, tin nhắn đó dài đến mức nào, là chữ Hán hay con số, là việc tư hay việc công, người nhận là ai? “Chị không phát hiện ra à, Phàm Phàm rất có thiên phú vẽ tranh.”

“Em so đo chuyện này?” Gia Doanh bật cười, “Chị vẫn cho rằng em không phải người lòng dạ hẹp hòi đấy. Nếu thật sự so đo như vậy, lúc trước em không nên gả cho Thiệu Hoa. Có thể sinh ra một đứa con có thiên phú là đặc ân lớn lao mà ông Trời ban tặng cho người làm cha mẹ, em nên cảm ơn mới phải. Hơn nữa, chuyện thiên phú rất khó giải thích. Chị và ông ấy đều là người ngoại đạo đối với máy tính, trong khi em lại là cao thủ lập trình.”

Chị đâu biết bí mật giữa cô và Giai Tịch. Nào phải cô muốn đào gốc bới rễ, dù trong người Phàm Phàm chảy dòng máu gì cô vẫn yêu cu cậu. Đây chỉ tương tự như giải bài toán chứng minh hình học, thêm một đường kẻ phụ, biết đâu sẽ cho ra đáp án khác thì sao.

Cô cảm giác có cái gì đó bùng lên trong lòng mình, lên đến cổ họng thì tích tụ lại thành luồng khí rất nhỏ, rất cứng. Cô biết, chỉ cần ra khỏi miệng, nó sẽ biến thành câu nói khắc khe, cay nghiệt đâm vào tim phổi như một cây gậy sắt. Cô cúi đầu ho khan, từ từ đè ép luồng khí trở lại.

Tâm tình Gia Hàng thật sự mâu thuẫn. Mỗi một đáp án là một ngõ cụt không dẫn bước chân cô đến trời cao biển rộng. Cô muốn lật đổ tất cả, hay muốn vượt thời gian trở về quá khứ? Tất cả đều trở nên quá nhiều, kể cả con người lẫn lòng người. Thủ trưởng không còn là ngôi sao cao xa tít tắp xuất hiện trước cổng đại học Quốc Phòng năm nào làm cô và Tiểu Ngải kêu toáng lên như hai đứa háo sắc. Thủ trưởng không chỉ thương yêu, trân trọng cô, mà quý trọng người nhà của cô. Lần này anh rể ngã bệnh, từ đầu đến cuối đều nhờ anh chạy ngược chạy xuôi. Mấy hôm trước anh bận đến mức thức trắng đêm không ngủ, bây giờ lại ngồi đây cùng cô và chị. Mà cũng chẳng để làm gì, chỉ vì có sự hiện diện của anh, cô và chị sẽ yên tâm hơn. Vì thế, không thể dao động, càng không thể dễ dàng từ bỏ.

Đôi khi chuyện nhìn thấy trước mắt không đại diện cho chân tướng. Chẳng phải trong mắt người khác cô vẫn là kẻ thứ ba đó ư? Thủ trưởng có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với cô, nhất định là liên quan đến Giai Huy, liên quan đến chuyện Phàm Phàm thích vẽ tranh. Cô sẽ đợi.

Trác Thiệu Hoa đã quay lại, không cầm di động trong tay, hằn anh đã cất vào túi.

“Thiệu Hoa, em dẫn Gia Hàng đi đi, con bé cứ ngồi đây nói mấy câu quái gở làm chị căng thẳng thêm.” Gia Doanh nói.

“Tụi em ra ngoài mua đồ uống và bữa sáng, về ngay thôi ạ.” Trác Thiệu Hoa ngược mắt lên nhìn, cánh cửa phòng phẫu thuật im lìm như thể chưa từng mở ra.

Gia Hàng cầm di động của Gia Doanh theo, cô nói muốn gọi điện cho Ninh Mông, điện thoại cô hết pin.

Hai người đến quán cà phê gần nhất, ngang qua tiệm bán báo, Trác Thiệu Hoa mua một tờ báo buổi sáng và một quyển tạp chí truyện tranh. Gia Hàng chẳng mặt mũi nào chống đỡ nổi vẻ nghi ngờ của ông chủ tiệm báo. Đại loại là người ta nghĩ thủ trưởng mua nhầm, người lớn cỡ cô ít nhất phải đọc loại sách làm đẹp tâm hồn như Độc giả hay Trích tác phẩm văn học tuổi xuân, còn truyện tranh là dành cho con nít xem.

“Thủ trưởng, lần sau nếu có ai hỏi em bao nhiêu tuổi, anh nhớ nói em mười tám nhé.” Gia Hàng thừa nhận thất bại. Đành vậy thôi chứ không biết làm sao, cô thích trò chơi, truyện tranh, thích những thứ ngây ngô, non nớt.

Trác Thiệu Hoa cười tủm tỉm, gật gù nhìn cửa quán cà phê. “Mười tám à, được, thành niên rồi, cũng may không phải mười sáu, nếu không thì anh phạm pháp mất.”

Một ly Latte, một ly cà phê đen Colombia. Tách cà phê trắng, cà phê đen bốc khói nghi ngút. Bánh ngọt mới nướng cắt thành hình thoi nho nhỏ, mặt ngoài phủ lớp bột chocolate mịn màng. Trác Thiệu Hoa dặn phục vụ bàn làm ly trà sữa Hoàng Gia và hộp điểm tâm mang về.

“Ăn nhiều một chút, sáng nay em chưa ăn gì.” Cà phê đen chuyển thành vị chua trong dạ dày Trác Thiệu Hoa, hai hôm trước thức đêm anh đã uống quá nhiều. Anh mở báo ra xem vài tin tức mới nhất.

“Em không thích uống cà phê giống vậy.” Gia Hàng vừa uống một hớp Latte đã đẩy ra xa thật xa, bánh ngọt không tẹ.

Trác Thiệu Hoa ngược mắt lên nhìn, kéo ghế đến gần cô một chút. “Có một nhà văn tên Trần Đan Yên, ông là tác giả của cuốn tiểu thuyết Khách sạn hòa bình. Ông viết, tách cà phê nóng có thể kiểm nghiệm xem một người đàn ông đủ tư cách hay không. Người không đủ tư cách sẽ ngồi bất động trước tách cà phê, giống như quả olive cố đứng thẳng, không được ngã trái ngã phải, thứ thức uống như cà phê có thể làm tăng thêm nỗi sợ hãi và ngại ngùng của anh ta. Quán cà phê là nơi lý tưởng để hò hẹn yêu đương. Vừa đẩy cửa bước vào quán, mùi hương đậm đà của cà phê nóng hổi phả vào mặt, loại hương thơm nhiệt tình, xa cách, vừa sắc sảo, vừa có chút mát mát ấy đi thẳng đến trái tim. Nó gọi lên trong con người những suy nghĩ vẩn vơ, nó tỏa hương lâu đến mức vị chua chua của cà phê quện vào cả trong mái tóc. Thế là con người ta sẽ giống như bị thôi miên, có thể dễ dàng bày tỏ hết chân tình, thương mến cất giấu trong lòng. Còn nếu chia tay, thì phải đến công viên, chọn buổi hoàng hôn nắng tắt lộng gió, chẳng cần chuẩn bị cảm xúc gì, quay lưng đi thật nhanh, tất cả đều tan tành, không để lại chút dấu vết.”

“Thủ trưởng cũng xem dạng sách ấy sao?” Gia Hàng rất bất ngờ.

“Không phải, hôm kia đến quán cà phê, anh thấy sau thực đơn viết vài câu này nên mới nhớ.”

“Thủ trưởng thích nhất quán cà phê nào ở Bắc Kinh?” Bánh ngọt khi ăn nhiều hương vị sẽ không còn thơm lừng như miếng đầu tiên.

“Lúc trước anh thường đến mấy quán cà phê ở phố nghệ thuật, trang hoàng đẹp, cà phê cũng nguyên chất.” Không biết cô nhóc này nghĩ gì mà mi tâm vòng vòng như cuộn len. “Trước đây công việc không bận rộn như bây giờ, thời gian dư dả, đến quán cà phê chỉ để thư giãn và nhâm nhi cà phê. Bây giờ thời gian thuộc về mình ít đến đáng thương, đến quán cà phê hoàn toàn là để tìm chỗ bàn chuyện công việc. Gia Hàng, anh có ý này, em không thích uống cà phê, vậy uống trà nhé, sau này mỗi tuần chúng ta dành ra một buổi tối đến quán cà phê ngồi một chút.”

Gia Hàng buột miệng hỏi: “Bàn chuyện công việc?”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười nắm tay cô dưới bàn: “Đọc sách, lên mạng, nói chuyện phiếm cũng được. Rối rắm thì mình có thể đi coi kịch, xem phim, nghe nhạc, xem triển lãm. Nếu em không thích, hãy nhường nhịn vậy, vì đây là lối sống anh thích. Chúng ta muốn sống bên nhau cả đời thì người này nên nhường bộ cái tôi một chút vì người kia, nhưng cũng nên giữ lại cá tính riêng!”

Đây là va chạm trong cuộc sống chung giữa vợ chồng, là thỏa hiệp trong hôn nhân mà chị thường hay giảng giải – Gia Hàng hiểu.

“Không nên ép anh đọc truyện tranh, lên mạng chơi game. Còn những chuyện khác, em làm gì, anh đều sẽ làm cùng em.” Trác Thiệu Hoa vén mái tóc phủ trước trán, nghiêng người qua hôn lên vầng trán trơn mịn của cô. “Chúng ta phải đi rồi.”

Thanh toán tiền xong, họ rời quán. Trác Thiệu Hoa đang đi phía trước thì bỗng Gia Hàng bước nhanh hai bước, dán mặt sau lưng anh. Anh dừng chân, không xoay người lại, cô cũng không nói gì, hai người cứ đứng tựa sát vào nhau như thế. Trác Thiệu Hoa ở bệnh viện cả buổi trời mà trên người không bám một chút mùi thuốc sát trùng, vẫn còn nguyên mùi hương mát lạnh cô yêu thích.

Nếu không có thủ trưởng, có phải cuộc sống của cô sẽ lại suy sụp như bốn năm trước khi phải đối mặt với bao nhiêu chuyện xảy đến? Có lẽ vậy. Thật ra đó không gọi là suy sụp, mà là mờ mịt, bất lực.

Có hai người thật tốt biết bao!

Chỉ chốc lát sau, Gia Hàng đã đứng thẳng người trở lại rồi giành chạy vượt lên trước, “Thủ trưởng, em nhanh hơn anh nè!”

“Nghịch ngợm!” Trác Thiệu Hoa bật cười, lắc đầu.

Gia Hàng quay người lại le lưỡi. Dưới ánh mặt trời, mái tóc ngắn bay bay, lúm đồng tiền xinh như hoa.

Lúc đến trước thang máy, Gia Hàng nói nhìn thấy người quen, muốn gọi lại hỏi thăm. Trác Thiệu Hoa dặn cô đừng nói lâu quá, nhớ lên sớm sớm với chị.

Gia Hàng chạy xuống vườn hoa nhỏ dưới lầu, tìm kiếm dãy số ông Án Nam Phi trong di động của Gia Doanh. Tới khi bấm số cô mới nhớ ra Vancouver và Bắc Kinh lệch nhau mười sáu tiếng. Hay quá, chắc bây giờ Vancouver vừa bắt đầu ngày mới.

Không ai trả lời, truyền đến từ đầu dây bên kia là một tràng tiếng ho dữ dội và vài giọng Anh lớn tiếng nhắc nhở các giường uống thuốc. Gia Hàng quay đầu nhìn tòa nhà bệnh viện, cô gọi sai số sao?

“Gia Doanh, khu...”

Cô không gọi sai, đúng là giọng ông Án Nam Phi. “Chú... đang ở bệnh viện?”

“Hàng Hàng, ồ, con là Hàng Hàng, khu, khu... Chú không sao, tiểu phẫu thôi, xuất viện rất nhanh.” Ông Án Nam Phi xúc động đến mức không biết nói gì cho phải.

“Tiểu phẫu?” Gia Hàng nghe thấy ông thở rất khó khăn.

“Viêm ruột thừa, định trị theo cách cũ mà không được, phải mổ, hôm nay là ngày thứ hai.”

Làm phẫu thuật mà ho nặng như vậy thì có bị rạn vết thương không? “Có ai chăm sóc chú không?” Một con sâu ằm ứt bỏ ngo nguậy trong lòng cô. Không thể phủ nhận, dù oán, dù giận, nhưng cô vẫn luôn nhớ đến ông Án Nam Phi. Ông ấy là người cho cô sinh mệnh.

“Có, có chứ, bệnh viện có hộ lý rất chuyên nghiệp, vệ sinh, ăn uống đều thoải mái... khụ...” Ông Án Nam Phi sợ Gia Hàng gác điện thoại, vội vàng tìm đề tài, “Con đang làm việc hay đang ở nhà, Phàm Phàm chắc ngoan lắm nhỉ?”

“Vẫn bình thường.” Gia Hàng ngơ ngẩn nhìn bụi hồng đỏ thắm phía trước, lá trên cành cuộn lại đầy đóa hoa khuất vào bóng tối.

“Gia Doanh nói con bận rộn nhiều việc, bận đến mấy cũng phải nhớ ăn uống đầy đủ, Bắc Kinh vào thu, trời sắp lạnh rồi... khụ... đừng ham mát, nhớ mặc áo ấm kịp thời...”

Có rất nhiều câu cô muốn hỏi, có rất nhiều cơn giận muốn bộc phát, nhưng miệng lại như đóng băng, không sao mở ra được. “Cháu biết, chú... giữ gìn sức khỏe...”

“Hàng Hàng, đừng cúp máy, về sau chú có thể gọi điện cho con không?”

Giọng điệu sợ hãi của ông Án Nam Phi đã đánh bại hoàn toàn một Gia Hàng không hề phòng bị. Chị nói không sai, ông ta là kẻ bội bạc, nhưng ông ta cũng rất đáng thương. “Tùy chú. Chú... có biết vẽ sơ sơ không?”

“Sao? Trác Dương làm gì con à?”

“Không, cháu chỉ hỏi chú một chút thôi... Hồi xưa chú thích bà ấy, là vì cũng thích vẽ tranh phải không?”

Ông Án Nam Phi ho đến mức không thở nổi, phải rất vất vả giọng nói mới bình thường trở lại, “Chú thích vẽ tranh... nhưng chú không có tài năng đó. Kết hôn với Trác Dương... đều đã là chuyện quá khứ. Hàng Hàng, ai làm con buồn à?”

“Đã nói là không mà,” Gia Hàng bỗng nhiên giống như cô con gái trái tính trái nết bị bố mẹ chiều hư, vùng vằng xua đuổi ông Án Nam Phi, “Nếu chú có ngày nghỉ thì về nước nghỉ phép, trong nước cũng có rất nhiều thắng cảnh. Nếu cháu rảnh, cháu sẽ... sang thăm chú.”

“Thật sao? Khi nào sang? Chú ra sân bay đón con.” Ông Án Nam Phi nhất thời xúc động, ngừng cả ho.

“Không biết.” Cô vội vàng cúp điện thoại, cúp xong lại thấy hối hận, ông ấy đang đau ốm, lẽ ra nên nói ‘Tạm biệt’ mới lễ phép. Gia Hàng đứng yên lặng thật lâu. Nắng hơi gắt, cô giơ tay che trán, những suy nghĩ mông lung, rối rắm, phức tạp trĩu kéo bước chân cô đến tận lâu trên.

8. Chương 8

Tám giờ sau. Đèn phía trên phòng phẫu thuật chuyển sang xanh, cửa mở ra từ bên trong, người bước ra trước nhất vẫn là cô y tá đeo khẩu trang to bản chỉ chừa cặp mắt.

Thời khắc ấy, tất cả mọi người có mặt đều nín thở chờ đợi phán quyết của vị thần số mệnh.

Trác Thiệu Hoa tiến lên chào đón vị chuyên gia mổ chính vừa ra tới. Ông gỡ mũ giải phẫu để lộ mái tóc trước trán bết dính mồ hôi. “Một giờ nữa bệnh nhân sẽ trở về phòng bệnh. Quá trình hơi phức tạp, kết quả không xấu. Phẫu thuật thành công rồi.”

“Hắc!” Một tiếng nắc bặt ra từ cổ họng Gia Doanh. Chị muốn đi lại gần chuyên gia bày tỏ lòng biết ơn, nước mắt và sợ hãi dồn nén trong lồng ngực chảy ra từng chút một rồi hội tụ thành sông, thành suối, ào ào kéo đến dờn non lấp biển. “Hàng Hàng!” Tay chị quơ quào giữa không trung, cả người ngã vào bóng tối.

Khóe môi chị nở một nụ cười như đóa hoa thấp thoáng.

Trác Thiệu Hoa và Gia Hàng kịp thời đỡ được chị.

Chuyên gia đã quá quen với cảnh này, “Cả nhà về phòng bệnh đợi đi, cho chị ấy ngủ một giấc là ổn. Do tinh thần suy kiệt quá thôi, giờ đã được thả lỏng hoàn toàn rồi.”

Khi Gia Doanh tỉnh lại thì Lạc Gia Lương đã về phòng bệnh. Trên người anh cầm mấy dây ống dẫn, dịch truyền qua cánh tay, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Nước mắt lẳng lặng ứa ra, chị không lau, để mặc cho nó chảy ướt nhoe. Anh vẫn còn thở, vẫn có thể gọi chị một tiếng Doanh Doanh. Ý nghĩ vận mệnh bất công từng tồn tại trong chị đã tan thành mây khói, giây phút này chị biết ơn số phận hơn bao giờ hết.

Nắm tay Lạc Gia Lương, thấy hơi lạnh, chị nhẹ nhàng xoa bóp cho anh bằng hai tay, ánh mắt nhìn anh dịu dàng như nước.

Trác Thiệu Hoa mời Thành Công và hai vị chuyên gia dùng bữa, Gia Hàng thì mừng quính cả lên, liên tục gọi điện cho từng người quen báo tin Lạc Gia Lương phẫu thuật thành công.

“Chúc mừng!” Ninh Mông đáp qua loa, yếu xìu.

“Còn giận bác sĩ Thành à?” Gia Hàng hỏi.

“Mình không dư thời gian, chỉ là mình... hiểu ra một chuyện. Bị bệnh không đáng sợ vì đã có thuốc, có bác sĩ, nói chung luôn tìm được hướng giải quyết. Thứ đáng sợ là bệnh nan y, không cho người ta thời gian nói lời từ biệt. Thế gian khủng khiếp nhất là một tiếng chào chưa kịp nói mà người với người đã âm dương cách trở... Heo, mình có nghe chuyện Chu sư huynh. Hôm nay bố mẹ anh ấy đến dọn dẹp nhà trọ thay anh ấy, trên bàn máy tính đặt tấm ảnh cậu và anh ấy chụp chung trên sân bóng... Anh ấy chưa từng quên cậu...”

Vì hành lang bệnh viện quá yên tĩnh nên tiếng nói trong điện thoại có vẻ như rõ ràng, vang vọng, thậm chí phần nào chói tai.

“Chị mình gọi, lần sau nói tiếp nhé.” Gia Hàng bình tĩnh trả lời.

“Heo, mình thấy cậu thay đổi rồi, giờ cậu khác lắm. Cậu gạt bọn mình rất nhiều chuyện, bất kể chuyện gì cậu cũng không nói với mình và Tiểu Ngải, đến cả công việc cậu cũng giấu nốt. Vì cậu là phu nhân thiếu tướng sao?”

Gia Hàng cười cười, nói cúp máy.

Sau khi tỉnh dậy, Lạc Gia Lương vẫn còn suy yếu, anh ta không nói được câu nào mà chỉ nhìn Gia Doanh. Bốn mắt giao nhau, viền mắt hai người lẳng lặng đổ hoe.

Ngày thứ hai, Tử Nhiên đến bệnh viện thăm bố, gương mặt trẻ con phồng lên đỏ bừng. Nó kiễng người ôm Lạc Gia Lương, đôi vai bé nhỏ run run, nó mừng đến nỗi chảy nước mắt.

Ngày thứ ba, lãnh đạo và đồng nghiệp phía cơ quan của Lạc Gia Lương và Gia Doanh đến, rồi bạn bè cũng đến, hoa tươi và giỏ trái cây chất đầy góc tường. Trác Thiệu Hoa đi làm trở lại, Gia Hàng và Gia Doanh thay phiên nhau chăm sóc Lạc Gia Lương. Thật ra cũng không phải làm việc gì vì Thành Công đã bố trí một hộ lý cực kỳ tận tụy, hai chị em chỉ cần chờ lúc Lạc Gia Lương tỉnh dậy nói chuyện với anh, cho anh uống nước.

Trời sắp tối, một người khách ngoài mong đợi xuất hiện.

“Đây là?” Gia Doanh nhìn đánh giá cô gái xinh đẹp cầm giỏ hoa cầm chương, hỏi Gia Hàng.

Gia Hàng chưa mở miệng thì người khách đã tự giới thiệu: “Chị hai, chị là dì cả của Phàm Phàm, em là dì út của Phàm Phàm, em tên Mộc Giai Huy. Xin lỗi chị, em vừa nghe dì Lữ nói sức khỏe anh rể không tốt, ăn được gì chưa ạ?”

Gia Doanh giật mình, chị nhìn nhìn Gia Hàng, kéo ghế mời Giai Huy ngồi rồi rót ly nước, “Phải đợi hai ngày nữa mới ăn được chút chất lỏng. Em khách sáo quá rồi.”

“Nên như vậy chị à, bây giờ em và Gia Hàng còn là đồng nghiệp trong công việc nữa, chúng em cùng phụ trách một hạng mục. Gia Hàng, cô chưa kể chị hai nghe sao?”

Gia Hàng rất muốn phì cười, tiếng ‘chị hai’ nghe sao tự nhiên quá thế. Giỏi lắm Mộc Giai Huy, ngang nhiên tới cửa khiêu chiến, lại còn ngay tại phòng bệnh của anh rể nữa đấy. Hóa ra, vén lên tấm mạng che mặt đẹp để thánh thiện sẽ để lộ ra nữ thần báo thù mang bộ mặt hung dữ. Đã thế thì cô cũng nhiệt tình đáp lại, “Ừm, công việc của chị Giai Huy là nhờ Trác Thiệu Hoa kiểm cho, Thiệu Hoa bàn bạc với tôi, tôi nói chuyện này nhất định phải giúp. Tôi còn nói anh ấy cố gắng tìm công việc ít nhiều liên quan đến tôi, có như thế tôi mới giúp đỡ được.”

Mộc Giai Huy vốn dĩ rất điềm nhiên, Gia Hàng vừa nói mấy câu, vẻ mặt cô ta lập tức thay đổi, song không tiện phát tác trước mặt Gia Doanh. Nụ cười cứng ngắt bên khóe miệng khiến dung nhan xinh đẹp hơi nực cười.

“À, làm vậy là đúng rồi.” Nhận ra giữa hai người đằng đằng sát sát khí, lòng Gia Doanh cảm thấy căng thẳng. Tuy Hàng Hàng chưa chắc sẽ bị người ta hiếp đáp, nhưng chị không nỡ nhìn cô đối mặt với loại quan hệ phức tạp như vậy.

Trong lúc gương đao hỗn loạn, Mộc Giai Huy trả đũa không màng cân nhắc từ ngữ, “Ồ, tôi lớn hơn cô à? Hôm cô đến học viện chúng tôi, một đồng nghiệp của tôi tưởng cô ba mươi có lẽ đấy. Ôi, ra tôi còn là chị nữa cơ! Gia Hàng, cô không quan tâm nhan sắc gì cả, mai mốt chú ý chăm sóc bản thân nhiều vào. Cô xem sắc mặt cô kia, tẻ quá, nổi mụn nữa chứ. Còn kia là bọng mắt phải không? Bọng mắt dễ làm lộ tuổi già nhất đấy nhé. Chắc cô không mang áo ngủ đến bệnh viện, cứ buồn ngủ là mặc thế lên giường luôn đúng không? Trông bộ dạng cô đi, quần áo nhăn nheo, lời thôi lếch thếch quá... Anh rể tan tầm rồi à!” Chẳng khác nào diễn tuồng, Mộc Giai Huy mừng rỡ há to miệng như thể gặp lại người thân xa cách đã lâu.

“Sao Giai Huy lại ở đây?” Trác Thiệu Hoa đặt cặp hồ sơ xuống, đôi mắt đẹp sâu như biển đêm, hai hàng chân mày rậm nhíu lại. Mặt đen hay không thì hãy khoan bàn đến, nhưng chắc chắn không phải mừng rỡ như điên.

“Đến thăm anh rể ạ.” Mộc Giai Huy đứng bên cạnh Trác Thiệu Hoa, nom như thể hai người cùng một phe.

Gia Doanh hít vào thật sâu, cái cô Mộc Giai Huy kiêu ngạo này làm chị thấy chướng mắt. Nhưng ngay giây sau, chị lại nhẹ nhàng thở ra, thôi, việc này cứ để Hàng Hàng tự giải quyết, lỡ người ta nói chị và Hàng Hàng ý đông hiệp yếu, Hàng Hàng sẽ càng khó xử hơn.

“Thủ trưởng.” Gia Hàng khoát tay Trác Thiệu Hoa, dấu môi. Điều bộ này gọi cho Trác Thiệu Hoa nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Phàm Phàm mỗi khi ầm ục chuyện gì đó, biểu cảm giống nhau như đúc. “Trông em cỡ bao nhiêu tuổi?”

Là sao? Trác Thiệu Hoa ngăn ra.

“Hơn ba mươi? Hay hơn bốn mươi? Da mặt xám xịt, lại còn mụn nữa, tại anh và Phàm Phàm mà em thành bà cô có chồng rồi đó. Lần trước anh khen em kiểu tóc mới đẹp, người cũng đẹp, thì ra là lừa em.”

Đôi mắt cô nhóc trong veo như trẻ con, da dẻ mỏng mịn đến mức có thể nhìn thấu qua được. Hai hôm nay vì thức đêm lần da cô hơi vàng vọt, nhưng dù sao cũng chỉ hơi hơi thôi, ngủ một đêm sẽ trở lại bình thường ngay. Đang diễn tuồng gì đây? Trác Thiệu Hoa thắc mắc nhìn Gia Doanh, chị lau mặt cho Lạc Gia Lương đang ngủ say, Mộc Giai Huy im phăng phất, mặt đỏ đến tận cổ.

“Có bà cô có chồng năng động, trẻ trung thế này ư? Nếu vậy thì người người đổ xô ra đường tranh nhau làm bà cô có chồng hết rồi. Em nghịch ngợm quá, bóng gió nhắc nhở anh già hơn em mười tuổi đấy à? Vì tuổi còn trẻ nên mới nổi mụn, em xem khuôn mặt già của anh đây có nổi mụn bao giờ không?” Trác Thiệu Hoa giống như người cha tội nghiệp không biết làm gì hơn ngoài nuông chiều cô con gái, anh cười áy náy với Gia Doanh và Mộc Giai Huy, “Ồ chung với Phàm Phàm lâu nên bị đồng hóa, mọi người bỏ quá cho.”

Gia Doanh hiểu chuyện gật đầu, Gia Hàng không chịu bỏ qua, dúi đầu vào ngực Trác Thiệu Hoa, “Giai Huy nói em có bọng mắt, nói em lếch thếch... Rồi còn nói, em không xứng với người cao quý như anh. Em muốn anh phải bồi thường tuổi trẻ, bồi thường tuổi thơ cho em...”

“Được, được, bồi thường, bồi thường, lát nữa đi mua búp bê vải, mua kẹp tóc, mua kẹo hồ lô. Chị hai!” Trác Thiệu Hoa dở khóc dở cười.

Gia Doanh lực bất tòng tâm nhìn anh, “Trước kia Hàng Hàng không như vậy.” Chị nói một lời đầy ẩn ý.

Mồ hôi lạnh dần ngấm vào cả người Mộc Giai Huy, một bàn tay giấu phía sau lưng co giật mấy cái. Nước cờ này đi nhầm, cô ta đã đánh giá thấp Gia Hàng, đánh giá thấp Trác Thiệu Hoa. “Anh rể, muộn quá rồi, em về tứ hợp viện lấy túi máy tính trước rồi quay về nhà trọ. Chị hai, em chúc anh hai sớm bình phục.” Cô ta vẫn nỗ lực duy trì vẻ tao nhã ít ỏi còn sót lại.

“Ừ, cảm ơn!” Gia Doanh không che được thái độ lạnh nhạt.

“Cô không lái xe đến à?” Gia Hàng buông tay Trác Thiệu Hoa, ân cần hỏi han Mộc Giai Huy.

Mộc Giai Huy im lặng, không hiểu ý tứ sâu xa trong lời nói của Gia Hàng.

“Ngại ghê, không thể nói thủ trưởng đưa cô về được rồi. Anh ấy còn phải gặp bác sĩ hỏi thăm tình hình anh rể nữa. Chị em tôi cái gì cũng ù ù cạc cạc, tất cả đều dựa vào anh ấy. Tiếp đãi không chu đáo, mong cô thứ lỗi. Sau khi anh rể ra viện, tôi và thủ trưởng lại phải chạy qua chạy lại hai nhà, không có thời gian mời cô đến tứ hợp viện làm khách. Di Lữ là người giúp việc, để đi ấy tiếp cô quả là không phải phép. Mà cô là khách quý nhà tôi, chứ đâu phải chị em của di ấy. Thế này đi, nói gì thì nói chúng ta cũng là đồng nghiệp, sau này tôi nhất định mời cô ăn một bữa cơm.” Hại người lợi mình, giả vờ tiên nữ, ai chẳng biết, hừ!

Mộc Giai Huy hối hận đến xanh cả ruột, chắc sợi dây thần kinh nào bị đứt nên cô ta mới chạy tới bệnh viện chịu tai họa. Cô ta liếc sang Trác Thiệu Hoa, vẻ mặt anh bình thản không biểu lộ cảm xúc gì. Được, rút lui. Cô ta buông tiếng thở dài đáng thương và khổ sở, thâm lặng rời đi. Để xem ai sẽ cười đến phút cuối.

Tối nay nói thế nào Gia Doanh cũng không chịu cho Gia Hàng ở lại đêm, vừa nói chuyện xong là chị hối thúc hai người ra về. Chị muốn nói riêng với Trác Thiệu Hoa mấy câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chị quyết định im lặng. Chị tin một Trác Thiệu Hoa chín chắn, từng trải, tự chủ tuyệt đối sẽ không để cho Gia Hàng phải chịu uất ức.

Nhìn từ một bên, Gia Hàng thấy những đường nét nghiêm nghị và lạnh lùng trên gương mặt anh.

“Thủ trưởng, sao anh không nói chuyện?” Gia Hàng ngồi nhấp nhồm trên ghế, ít nhiều có hơi chột dạ. Cô thừa nhận kỹ năng diễn xuất của mình dở tệ. Thủ trưởng có hai con mắt thần, nhất định nhìn ra con người ‘nhỏ mọn’ bên trong lớp áo da của cô. Có điều, người ra tay trước không phải cô.

Thủ trưởng giận cô lòng dạ hẹp hòi, ra thế! Cô từng thề son sắt rằng không bận tâm Giai Tịch, không để ý Giai Huy, nhưng...

“Đường này đi công viên à?”

Đến ngã tư đường, Trác Thiệu Hoa nhìn hai bên trái phải. “Ừ, đường này.”

Đi công viên? Gió đêm thổi qua, tất cả đều sạch sẽ. Gia Hàng ngồi ngẩn ra, mím chặt môi, một ngọn lửa không tên dần lan ra trên trái tim càng lúc càng trĩu nặng.

Công viên mở cửa miễn phí, bên trong có rất nhiều người tản bộ, con đường mòn rụng đầy lá vọng lên những tiếng lạo xạo khô giòn. Hàng rào gỗ thô bao bọc xung quanh, hoa cỏ mới trồng xanh ngắt mơn mớn, hoa cúc vàng rực rung rinh đón gió, khóm hoa đủ sắc màu nhẹ nhàng đong đưa. Cạnh hòn núi giả, một người đàn ông đưa lưng về phía người đi đường thổi kèn saxo, đó là bài Mùa xuân Bắc quốc. Trình độ cơ bản, thỉnh thoảng sai nốt, nhưng anh ta thổi rất nhập tâm, thân hình lắc lư trái phải theo tiết tấu.

Cạnh hồ nước nhân tạo kê mấy băng ghế đá, dãy đèn màu trang trí vòng xung quanh làm mặt nước lung linh như tấm lụa màu sắc sỡ. Gió đêm mát rượi, hương cỏ cây thơm lành làm đẹp lòng người. Trác Thiệu Hoa nắm tay Gia Hàng ngồi xuống ghế đá, hít sâu một hơi rồi nói: “Hôm nay cuối cùng đã có thể đặt trái tim về lại vị trí cũ, anh rể đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm.”

Đây chỉ là lời dẫn, tiếp theo sẽ đi vào vấn đề chính. Thần kinh Gia Hàng căng thẳng, cô chuẩn bị sẵn sàng cho đòn phản công.

“Em coi em kìa... Haiz, thả lỏng đi!” Trác Thiệu Hoa nhích lại gần bên cô, khoát tay lên thành ghế sau lưng cô. “Hôm nay anh cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.”

Cô không nghe lầm đấy chứ? Gia Hàng ngoáy lỗ tai theo bản năng, nhưng anh đã kịp chặn lại tay cô, áp vào bên môi và lưu luyến hôn lên đó. “Giống như con thú nhỏ dừng mãi, xù lông, trừng mắt, kêu gầm gừ,

quyết bảo vệ địa bàn mình đến cùng, không cho kẻ thù xâm chiếm. Cảm giác được quý trọng này thật lạ lùng, thật khác biệt. Anh được ưu ái mà vừa mừng, vừa lo, đủ cả.”

Thủ trưởng nói vậy là chế nhạo hay than phiền? Gia Hàng choáng váng nhận ra mình không cách nào phân biệt nổi.

“Cái thiếu là không đủ tự tin, bình tĩnh.” Trác Thiệu Hoa cười nói.

“Nhân vật đặc biệt, cách thức đặc biệt.” Gia Hàng phản bác.

“Giai Huy chỉ là em gái.”

“Cô ta lớn hơn em những ba tuổi.” Gia Hàng nổi nóng, chẳng lẽ nhìn cô thật sự giống bà già lắm sao?

Trác Thiệu Hoa nghiêm mặt, “Em nhỏ hơn anh mười tuổi, vậy càng giống em gái anh hơn phải không?”

Gia Hàng thận trọng hít thở, hình như lạc đề rồi.

“Giai Huy là em gái Giai Tịch, cho dù cô ấy lớn tuổi hơn em, trong mắt anh, cô ấy chỉ là một cô em gái. Cô ấy leo lẻo cuộc đời thế nào, trở thành kiểu người ra sao, anh đều tôn trọng. Nếu cô ấy mở lời nhờ anh giúp đỡ, anh sẽ cố gắng hết sức trong phạm vi năng lực của mình. Còn em, bất kể nhỏ hơn anh mười tuổi hay hai mươi tuổi, chúng ta vẫn là vợ chồng. Cuộc đời em anh muốn tham dự, tất cả những gì thuộc về em đều gắn bó mật thiết với anh, sinh mạng của chúng ta là một. Giấc mơ của em, tâm tình của em, mỗi một lần em nhũn mày, mỗi một nốt mụn mới xuất hiện trên gương mặt em, anh luôn để tâm. Khi chúng ta cùng đứng trước mặt mọi người, em nói gì, làm gì, anh đều phối hợp, bênh vực, nhưng không có nghĩa là anh tán thành tất cả. Anh sẽ giải thích, trao đổi với em trong không gian chỉ có hai người chúng ta.”

Gia Hàng cúi đầu nói thầm, “Cô ta kiêu ngạo, chẳng kiêng nể gì ai hết, thủ trưởng cũng nên tự kiểm điểm bản thân.” Bất cứ chuyện gì cũng có nguyên do.

“Được rồi, anh tiếp thu, sẽ sửa chữa.”

Gia Hàng nhìn ngọn đèn, nhìn hồ nước, nhìn bầu trời đêm, nhìn cây cối, lơ ngơ cả buổi trời rồi lầm bầm: “Em... vẫn thấy em không làm sai.”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười, “Anh không mong em nhận sai. Nhưng người ta mới nói bằng quơ mấy câu em đã dễ dàng mất tự chủ, biến thành người khác, như vậy có đáng không?” Anh vừa muốn đánh hai cái vào lòng bàn tay cô, vừa muốn nhéo nhéo mũi cô, “Về nhà thôi, về cho Phàm Phàm nghiêm phạt mẹ không ngoan!”

□ □ □

Hôm nay Phàm Phàm đã gây ra hai ‘tai họa nhỏ’.

Từ đạo Tử Nhiên về tứ hợp viện ở, trước mặt Phàm Phàm mở ra một cánh cửa mới tinh tên là ‘Đi học’. Đi học, nghĩa là mỗi ngày phải mặc đồng phục chỉnh tề, phải thức dậy thật sớm, trời sắp tối mới được về nhà; sau bữa cơm chiều phải chăm chỉ làm bài tập, phải viết lâu thật lâu, lâu đến mức Phàm Phàm cho rằng mãi mãi không bao giờ viết xong; kể cả những hôm trời mưa cũng không thể ở nhà chơi với cu cậu. Vì thế, Phàm Phàm nghiêm túc hưởng tới chuyện đi học thần thánh, làm âm ỉ đòi đi học cùng Tử Nhiên. Thím Đường không còn cách nào khác, đành phải dẫn Phàm Phàm cùng lên xe mỗi khi Tiểu Dụ đưa Tử Nhiên đến trường.

Phàm Phàm từng đến Bắc Hàng nên không lạ lẫm gì với trường của Tử Nhiên. Cái làm cu cậu kinh ngạc đến ngây người chính là cảnh tượng hoành tráng của đoàn học sinh mặc đồng phục giống nhau băng qua đường kẻ vạch. “Chú Dụ, đông quá, đông quá... Tử Nhiên kia!” Mắt cu cậu mở thật to, miệng tròn vo như chữ O, Tiểu Dụ và thím Đường bị chọc cười nghiêng ngả.

Trở về tứ hợp viện, hôm nay dì Lữ muốn giặt giũ phơi nắng tất cả drap giường, nhờ thím Đường giúp một tay. Mới quay đi ngoảnh lại đã không thấy Phàm Phàm đâu nữa, thím Đường và dì Lữ suýt chút sợ ngất xỉu. Thật may là không bao lâu sau thì một cậu lính gác bế Phàm Phàm mở cửa viện bước vào. Phàm Phàm lưng đeo cặp Mickey nhỏ, đầu đội mũ quả dưa, trong cặp có giấy có bút, cu cậu nói cu cậu cũng muốn

đến trường. Lúc ngang qua trạm gác, Phàm Phàm bị cậu lính phát hiện, ngăn không cho đi. Cậu cậu phồng miêng lên, trông vô cùng phẫn uất.

Thím Đường hỏi: Con biết băng qua đường không?

Phàm Phàm gật đầu: Con đi theo các anh lớn.

Nếu gặp người lạ nói dẫn con đi mua đồ ăn ngon thì sao?

Con ăn no rồi, đi học, không đói bụng.

Thế người ta hỏi Phàm Phàm ở đâu thì làm sao?

Con ở cùng bố mẹ. Bố tên Trác Thiệu Hoa, mẹ gọi bố là thủ trưởng. Mẹ tên Gia Hàng, chú Thành gọi mẹ là Heo. Con tên Trác Dật Phàm, mẹ gọi con là nhóc thối. Cậu nhóc trả lời mạch lạc, trôi chảy, giọng nói trong trẻo non nớt.

Thím Đường toát mồ hôi: Sao lại có cả chú Thành ở đây?

Phàm Phàm nhăn mày: Vì chú Thành thường đến nhà con làm khách! Phàm Phàm cảm thấy thím Đường hơi ngốc.

Thím Đường và dì Lữ cảm ơn cậu lính gác, không dám gọi điện báo cho Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa biết. Tỉnh lại giữa giấc ngủ sau bữa cơm trưa, thím Đường lại thêm một phen sợ toát mồ hôi vì phát hiện Phàm Phàm không ở trên giường. Trong toilet vọng ra tiếng rồn rảng, thím Đường chạy vào thì đúng lúc thấy Phàm Phàm đang bận rộn ghé người bên bồn cầu, bỏ tất tần tật ô tô nhỏ, bộ Kim Cương biến hình cu cậu hay chơi, sách cu cậu hay xem vào bồn cầu, đẩy kín nắp, leo lên ngồi một lúc rồi mở nắp vớt từng cái ra mà chẳng ngại rườm rà. Sau đó, cu cậu nghiêm trang nói với thím Đường, bồn cầu có thể làm bể cá lớn, bên trong có nước, có thể nuôi cá, cu cậu không cần nhón chân, mà lại còn được xem cá lái ô tô.

Trác Thiệu Hoa và Gia Hàng vừa mở cửa viện, dì Lữ đã đứng sẵn trong viện sống động tố cáo tội trạng Phàm Phàm, khẳng khái thuyết phục Gia Hàng vào toilet nhìn xem tình hình. Bà vẫn để nguyên chưa quét dọn, nước lênh láng khắp sàn, cạnh bồn tắm lớn đặt một quyển sách nhỏ ướt dầm dề. “Phàm Phàm nên đi học, thím Đường chỉ là vú nuôi, không thích hợp chăm sóc Phàm Phàm.”

Gia Hàng thật sự không có thành kiến với dì Lữ, rất tôn trọng là đằng khác. Nhưng gần đây cô thấy biểu hiện của dì Lữ rõ ràng kém hơn Phàm Phàm. “Cơm tối còn không dì?”

“Còn chứ, hôm nay tôi làm đậu hũ hạnh nhân, có để dành phần cho cô và thiếu tướng Trác.”

Gia Hàng trợn mắt trong lòng, thủ trưởng đã nói gặp chuyện phải thông dong, thản nhiên, lớn tiếng quát nạt chưa chắc giành được lý lẽ. Quạt là khăn lụa thông dong, phá tan giặc mạnh đương trong nói cười, giặc kia khối diệt tro bay*, đó mới là bản lĩnh thực sự. Dì Lữ, đừng trách tôi mượn chuyện người nói chuyện mình, là do dì tự chui đầu vô lưới thôi.

(*) Ba câu thơ trong bài Xích Bích hoài cổ của Từ Thức. Dịch: Phan Lang.

“Bác sĩ Thành nhiều lần kể tôi nghe cô em vợ trước kia của thủ trưởng thích ăn đậu hũ hạnh nhân nhất, lần nào đến dì Lữ cũng làm món này. Tôi chưa ăn bao giờ cả! Nhờ dì hâm lại giúp tôi và thiếu tướng Trác nhé!”

Mặt dì Lữ phút chốc tím ngắt, bà cười sượng trân, đi không được, đứng cũng không hay, vẻ như muốn biện minh gì đó nhưng trước ánh mắt vô tư của Gia Hàng, bà không mở miệng nói.

“À phải rồi, dì Lữ, tiền lương người giúp việc trong các gia đình bây giờ là bao nhiêu nhỉ? Tính tôi qua loa, rất ít khi quan tâm, lương nhà tôi chắc chắn không thấp lắm, nhưng dì giỏi thế này, có khi nào người ta trả lương cao hơn để cõm dì đi không?”

“Không có, không có đâu trung tá Gia! Tiền lương của tôi và thím Đường ở đại viện này là cao nhất rồi.”

Gia Hàng gật gật đầu, “Ồ trấn Phượng Hoàng, có một người lái thuyền tuổi tác đã cao nhưng vẫn ra khu ngắm cảnh đón khách. Các du khách rất mâu thuẫn, trong lòng họ nửa thì muốn giúp ông cụ kiếm được nhiều tiền, nửa lại thấy tội lỗi vì ông từng ấy tuổi mà còn phải phục vụ mình.”

“Trung tá Gia, tôi có chỗ nào không tốt, cô cứ phê bình thẳng thắn.” Dì Lữ chảy mồ hôi lạnh rùng rùng.

“Tôi không đành lòng nhìn dì Lữ mỗi ngày đầu tắt mặt tối vì cả nhà. Thím Đường từng trải qua huấn luyện vú nuôi chuyên nghiệp, làm người giúp việc chắc chắn ổn thỏa. Để tôi nhờ thím ấy sau này giúp dì nhiều nhiều một chút. Thế thì dì có thể nghỉ ngơi bất cứ lúc nào tùy thích, muốn dành tâm tư làm việc khác cũng tốt!” Gia Hàng nhướn miệng cười, bỏ lại dì Lữ trợn mắt há mồm, đi xem Phàm Phàm.

Có một số người ý được người khác tôn trọng mà được đằng chân lân đằng đầu, thật ra sự việc đến nước này, dì Lữ đã không còn đáng để cô tôn trọng.

Phàm Phàm và Trác Thiệu Hoa đều đang ở phòng Tử Nhiên, Tử Nhiên đã làm hết bài tập về nhà. Lần ngã bệnh này của Lạc Gia Lương khiến Tử Nhiên trưởng thành hơn rất nhiều. Nó không còn so đo vai vế với Phàm Phàm nữa. Nó vừa giảng giải, vừa biểu diễn cho Phàm Phàm xem cách gấp máy bay giấy, tỉ mỉ, kiên nhẫn chỉ từng bước một, giọng nói nhẹ nhàng ôn hòa. Trác Thiệu Hoa đã kiểm tra xong bài tập cho Tử Nhiên và ký tên vào ô phụ huynh theo yêu cầu của thầy giáo.

“Mẹ!” Phàm Phàm được tắm rửa sạch sẽ, bôi phấn rôm thơm phức, cu cậu lao vào lòng Gia Hàng như quả đạn nhỏ. Không biết hôm nay có gì gay cấn mà cả ngày cu cậu sung sướng ngất trời. Tử Nhiên nhìn Gia Hàng, vui vẻ cong cong khoe miệng.

“Làm bộ cái gì đấy!” Gia Hàng làm ra vẻ dì út xoa xoa đầu nó, nó né người tránh được.

“Mẹ ơi, khi nào Phàm Phàm có thể đi học?” Phàm Phàm vuốt lỗ tai Gia Hàng, muốn Gia Hàng đặt toàn bộ sự chú ý lên người cu cậu.

“Bạn nhỏ đi học phải xếp hàng ăn cơm, xếp hàng đi vệ sinh, xếp hàng chơi trò chơi, vào lớp học không được chạy qua chạy lại, làm bài tập không được nói chuyện, Phàm Phàm bằng lòng không?”

Đôi mắt như quả nho đen không nhúc nhích, chân mày nhíu lại, hai cái chân béo múp co lại dè lên bụng, cuối cùng cu cậu lắc đầu nguây nguẩy.

“Đừng nên dọa Phàm Phàm như thế, coi chừng sau này con không chịu đi học.” Trác Thiệu Hoa thăm thì, âm lượng chỉ vừa đủ cho Gia Hàng nghe.

“Bây giờ nó biết chơi là được rồi, em chẳng cần nó sớm có nề nếp như thủ trưởng đâu. Đợi đến tuổi phải đi học, em sẽ kể chuyện thú vị ở trường học dụ dỗ nó, đảm bảo nó sẽ chạy đi nhanh như thỏ.”

“Em là bà mẹ lừa đảo.” Trác Thiệu Hoa âm thầm đồng cảm với Phàm Phàm, có điều nhớ về thời thơ ấu xa xưa, anh lại thấy hơi hâm mộ cu cậu.

“Thủ trưởng sẽ không lừa gạt em chứ?” Gia Hàng nháy mắt, bế Phàm Phàm ra sân chơi một lúc. Dì Lữ không nói sai hoàn toàn, quả thật không nên để Phàm Phàm ở bên thím Đường quá lâu. Thím Đường là vú nuôi, chỉ có thể nuôi lớn chứ không thể giáo dục đứa trẻ chu đáo. Từ mai trở đi, cô muốn mỗi ngày dành hai giờ toàn tâm toàn ý dạy dỗ Phàm Phàm, nếu không Phàm Phàm sẽ biến thành oắt con bất lương như cậu bé bút chì Shin.*

(*) Cậu bé bút chì Shin là một bộ phim hoạt hình của Nhật. Cậu thích bánh gấu, tạp chí hoa hậu bãi biển và thích người mẫu. Cậu có đầu giống hạt mít và tính hay quên. Cậu làm bố mẹ phải dọn lại những trò mà cậu nhóc bày ra. Cậu thích hóa trang thành siêu nhân, khủng long.

Chơi bồn cầu thì có gì đâu phải làm quá lên thế kia, trẻ con đứa nào chẳng thích những trò mới mẻ cơ chứ. Chỉ là hình như Phàm Phàm hơi thiếu sáng tạo thì phải. “Nhóc thối, mẹ cảm thấy con đúng là con của mẹ, tính cách giống y mẹ, nhưng mà con lại không thích chơi bóng. Ghét con quá đi.” Cô gãi gãi lồng ngực nhỏ xíu của Phàm Phàm, Phàm Phàm cười như chim sơn ca vui mừng hót líu lo.

Hôm nay mới đúng là đêm thu dễ chịu, máy lạnh làm việc suốt mùa hè cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi. Lâu lắm rồi cô không được thả lỏng như vậy, Phàm Phàm khiến cô kiêu hãnh, thủ trưởng nói rất nhiều lời tâm huyết với cô. Tương lai phía trước sẽ là ngày nối tiếp ngày trong bình yên. Không cần cố ý phức tạp để chứng minh cuộc đời vĩ đại, chỉ cần làm một người bình thường, sống những ngày bình thường, tĩnh lặng mà thôi.

Người đặc biệt từng gặp gỡ trong sinh mệnh, sẽ giữ lại ở vị trí đặc biệt.

Trời sao rực rỡ, vô biên vô hạn. Chu sư huynh, anh là ngôi sao nào trên bầu trời đêm?

“Mẹ!” Phàm Phàm tựa đầu vào ngực Gia Hàng, thoải mái, vui vẻ cảm nhận nhịp tim và sự dịu dàng ấm áp của mẹ.

“Buồn ngủ à?”

“Dạ không, Phàm Phàm nghe mẹ đọc sách. Phàm Phàm, từ từ sẽ được.” Phàm Phàm dụi mắt, ngáp một cái.

“Phàm Phàm thích nghe sao?”

Không có tiếng trả lời, Phàm Phàm không cố được nữa, ngủ khi ngon lành.

Đêm hơi tối, bóng lá cây lay động phản chiếu lốm đốm trên tường viện. Tử Nhiên đã ngủ. Đèn phòng thím Đường và di Lữ sáng lâu hơn mọi ngày. Trác Thiệu Hoa đang ở thư phòng làm việc ngoài giờ. Dịp lễ Quốc Khánh sắp đến trong quân đội tổ chức khá nhiều hoạt động chúc mừng, anh phải đi Quảng Châu tham dự một hoạt động, công việc giải quyết không xuể, hận không thể chia thời gian thành hai nửa. Đậu hũ hạnh nhân di Lữ hâm nóng anh không chạm vào, Gia Hàng cũng không chạm vào, mùi vị thơm nồng, ngửi thôi đã phát ngáy.

Bàn học Gia Hàng trống trơn, mấy ngày nay cô không mở máy tính, không đến bộ chỉ huy, không đi học. Kỳ lạ là cô không hề cảm thấy trống trải hay mất mát. “Thủ trưởng, chỉ bằng em từ chức trước, đợi Phàm Phàm lớn rồi kiểm việc sau?”

Trác Thiệu Hoa ngẩng đầu lên trước màn hình, “Bao nhiêu tuổi mới gọi là lớn?”

Gia Hàng suy nghĩ, “Chừng nào biết theo đuổi bạn học nữ.”

“Anh không có ý kiến, nhưng anh đoán bộ trưởng Trác sẽ khóc đấy.” Trác Thiệu Hoa không nói dối. Không phải anh ích kỷ, anh thực sự mong muốn cô nhóc này làm bà chủ nhà vui vẻ, không biết làm việc nhà cũng không sao, chỉ cần về nhà thấy cô và Phàm Phàm vui cười, đùa giỡn ầm ầm là đã mãn nguyện vô cùng. Nhưng trên người cô nhóc tỏa ra ánh sáng rạng rỡ, nằng chối chang giữa trưa cũng không thể nào che lấp.

“Ui, vậy cứ để bố khóc một chặp đi, em rất muốn xem đó.”

Trác Thiệu Hoa choàng tay ôm Gia Hàng, hai người chen chúc trên một chiếc ghế. Sau thoáng yên lặng nhìn nhau, Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng phủ môi lên môi Gia Hàng, di chuyển xung quanh. Gia Hàng e thẹn mở miệng, nụ hôn quấn quýt hòa quyện.

“Công việc làm hoài không hết thật phiền phức...” Cảm xúc dạt dào, anh ôm cả thân thể Gia Hàng, nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, thủ thủ bên tai cô.

Gia Hàng rụt rụt cổ, không chịu được cảm giác nhồn nhột bên tai. “Mình từ chức chung đi!”

Trác Thiệu Hoa phì cười, cảm thấy động tác nhỏ này của Gia Hàng hết sức đáng yêu, anh càng ôm cô chặt hơn. “Thế này thì bộ trưởng Trác không chỉ khóc thôi đâu, có khi lại đòi lấy quân pháp xử phạt anh không chừng.”

“Không sợ. Hôm nay thủ trưởng nhất định phải tặng ca ạ?” Quyển luyện nhiệt độ cơ thể thủ trưởng, Gia Hàng khê khằng hỏi anh, ánh mắt cô mềm mại bay bổng.

Trác Thiệu Hoa do dự rồi bất đắc dĩ cười khổ, “Đi ngủ đi, không mai lại nổi mụn, anh tranh thủ làm xong sớm một chút.”

Gia Hàng đứng lên rất không tình nguyện, bóng dáng nhỏ nhắn không cam lòng đó làm anh suýt chút rút lại lời mình nói, nhưng hiện tại anh không dám lơ là.

“Ngaoan!” Trác Thiệu Hoa đưa Gia Hàng đến tận ngoài cửa, có cô ở đây anh không thể tĩnh tâm làm việc.

Gia Hàng ngồi trên giường, bỗng dưng suy nghĩ thật nghiêm túc về chuyện từ chức, lại còn lên kế hoạch hẳn hoi. Thế nhưng trước khi ngủ, cô gật bỏ hết thảy. Từ chức ư? Nói thì dễ, làm mới khó làm sao.

□ □ □

Cố Thần đã phải hao tâm tổn sức không ít để mời cô nàng Ninh Mông đi ăn bữa cơm. Vì đây là lần hẹn hò đầu tiên giữa hai người, nếu suy tính không chu đáo, lần đầu tiên nhiều khả năng sẽ trở thành lần cuối cùng.

Anh quyết định chọn tiệm cơm Tây gần tiểu khu Ninh Mông sống, như vậy thì Ninh Mông sẽ không cần lái xe đến, anh lại có thể đưa cô nàng về nhà sau bữa ăn với chút rượu vang đỏ nhẹ nhàng.

Tiết trời dần đậm sắc thu, bầu không khí mỗi ngày một trong lành thoáng đãng. Mùa này, không gì thú vị cho bằng tản bộ giữa vẻ đẹp tuyệt vời của mây lúc hoàng hôn và vẻ bình yên lãng mạn của đêm thu khi trời nhuộm tối. Phòng ăn Tây sạch sẽ sáng sủa, khăn bàn trắng tinh, tiếng đàn violon dịu dặt, lắng đọng. Có ánh đèn, rượu ngon, món ngon, dù không nói chuyện cũng sẽ không tẻ nhạt.

Sau khi xác định địa điểm, Cố Thần gọi điện cho Ninh Mông. Ninh Mông nhận lời sau một thoáng do dự. Thời gian hẹn là buổi tối thứ sáu.

Trong lòng Cố Thần mừng khắp khối đến nỗi buổi tối trực đêm cũng rạo rực mong ngóng về một ngày cuối tuần đẹp đẽ và khó quên. Bác sĩ thực tập trực đêm cùng Cố Thần nhiều lần kinh ngạc nhìn anh, sao trông chủ nhiệm Cố giống cười ngây ngô vậy nhỉ? Phát hiện mình luống cuống, Cố Thần hắng giọng hai tiếng rồi che miệng đi ra ngoài. Lúc bước chân dừng lại, Cố Thần nhận ra anh đang đứng trước phòng bệnh của Lạc Gia Lương.

Sức khỏe Lạc Gia Lương khôi phục khá ổn, tuy toàn bộ ống dẫn trên người vẫn chưa rút ra hết nhưng anh ta đã ăn được thức ăn lỏng, cũng có thể tựa vào giường bệnh được nâng lên nói vài câu với Gia Doanh.

Trong phòng bệnh có không ít người, cả gia đình Gia Hàng đều có mặt, Thành Công cũng có mặt. Hôm nay lần đầu tiên Phàm Phàm được theo bố mẹ vào thăm ông ngoại, thằng bé hiếu động không thể tả. Cu cậu lúc thì chui xuống giường, lúc thì trốn sau lẵng hoa, cuối cùng nấp sau rèm cửa sổ chơi trốn tìm với Thành Công. Thành Công giả vờ tìm kiếm khắp nhà, sau cùng mới đi về phía cửa sổ. Người còn chưa đến gần, Tiểu Phàm Phàm đã không nhịn được cười nắc nẻ.

Trác Thiệu Hoa lo Phàm Phàm làm ồn ảnh hưởng đến Lạc Gia Lương, bèn bế cu cậu, nắm tay Gia Hàng chào Gia Doanh ra về.

“Chú Thành ơi, đến sinh nhật con rồi, chú có mua quà cho con không?” Trước cửa thang máy, Phàm Phàm nghiêng đầu hỏi Thành Công rất nghiêm túc.

Thành Công vò nhẹ đầu cu cậu, “Tặng quà phải là niềm vui bất ngờ chứ, sao con lại nói trước thế?”

“Con sợ chú Thành quên.”

“Chú Thành không già con nhé.”

“Nhưng chú Thành nhiều bạn gái, phải nhớ rất nhiều chuyện, không cẩn thận sẽ quên mất Phàm Phàm.”

Ánh mắt sắc bén của Thành Công quét một vòng, dừng lại trên người Gia Hàng, “Ai nói?”

Gia Hàng chú tâm nhìn thang máy, nói thầm: “Thủ trưởng, hôm nay thang máy đi chậm ghê nhỉ?” Trác Thiệu Hoa đáp: “Chắc tại chột dạ!”

Gia Hàng âm thầm rơi lệ trong lòng, thủ trưởng có cần hiểu em đến vậy không?

Đôi mắt đen láy của Phàm Phàm xoay xoay mấy vòng, cu cậu cắn cắn ngón tay, “Phàm Phàm nói ạ!”

Được cứu rồi! Gia Hàng mặt mày hớn hở, len lén giơ ngón tay cái với Phàm Phàm. Nam tử hán, dám làm dám chịu.

“Lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ, Thành Công, cậu đừng so đo với một đứa trẻ!” Trác Thiệu Hoa từ tốn lên tiếng.

“Không dạy con nuôi là lỗi của cha, tôi thấy cậu không hề có vẻ gì là hổ thẹn cả.” Anh ta oán hận nghiêng răng.

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm, “Thật sự thì Phàm Phàm chỉ không biết khéo léo thôi, thằng bé cứ nói trắng ra, nhưng không phải nói sai hoàn toàn.”

Cổ họng Thành Công nghẹn cứng, suýt chút tắt thở. Không ngờ cả nhà này đoàn kết hợp lực ức hiếp một mình anh ta. “Thang máy đến rồi, đi cẩn thận, không tiến!” Anh ta quay lưng bỏ đi không đợi cửa thang máy khép lại. Vừa đúng lúc gặp Cổ Thần đi tới từ phía đối diện, hai người gật đầu chào nhau.

“Thằng nhóc đáng yêu quá.” Cổ Thần khen.

“Đáng yêu nổi gì, nó là thằng nhóc thôi.” Về mặt cay cú nhưng giọng nói lại vô cùng tự hào. Nhóc thôi mà anh ta chính tay đỡ đỡ và nhìn nó lớn lên từng ngày biết nói móc anh ta rồi đấy! “Tôi nay cậu trực à?”

“Ừm, cậu có ca mổ?”

“Không, tôi đợi một chút rồi về ngay đây.”

“Các y tá khu nội trú đều nói gần đây thật hạnh phúc vì được gặp bác sĩ Thành hàng ngày.” Cổ Thần trêu chọc.

“Tất nhiên, có đại soái ca tôi đây nuôi dưỡng ánh mắt các cô ấy, không hạnh phúc mới là lạ.” Thành Công tự mãn đá mắt, cười như có như không.

Cổ Thần phá lên cười.

Hai người sóng vai bước xuống từng bậc thang, tại ngã rẽ cầu thang, Cổ Thần nhìn Thành Công vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi. Thành Công chau mày, “Sao vậy?”

Cổ Thần gãi gãi đầu, cười ha ha, “Tôi... sắp hẹn hò với Ninh Mông.” Đây vừa là chuyện nói riêng giữa hai người bạn với nhau, vừa là một lời tuyên bố: Anh muốn nghiêm túc bắt đầu với Ninh Mông.

Thành Công nhún vai, vỗ vai Cổ Thần, “Tôi đến ngoại khoa nào tìm chủ nhiệm Vương.”

Phòng bệnh ngoại khoa não nằm ngay bên dưới tầng VIP, bệnh nhân rất nhiều, giường bệnh kê khắp hành lang, mùi thuốc sát trùng nồng nặc xộc vào mũi. Thành Công đi nhanh đến trạm y tá rồi ngoảnh đầu lại, Cổ Thần đã không còn đứng đó. Anh ta chậm rãi thở một hơi, bỗng nhiên rất muốn hút thuốc.

Dường như Cổ Thần và Ninh Mông bắt đầu quá nhanh. Đây là chuyện tốt, nhưng không hiểu sao cảm xúc lại hơi rối loạn, không phải là ghen. Từ trước đến nay Thành Công luôn là người cảm được buông được, một khi đã buông thì tuyệt đối không dây dưa. Ninh Mông cũng là người như vậy sao? Mong là vậy! Cho dù là trò chơi thì vẫn cần quyết định thận trọng, hành động như một người trưởng thành và tự trách nhiệm về mọi hậu quả xảy ra.

“Oa, soái ca!” Các nàng y tá háo sắc kinh ngạc kêu toáng lên.

Thành Công nhú mày khinh bỉ, ném trả một cái liếc mắt xem thường, định mở miệng châm chọc mấy cô nàng vài câu. Nhưng ơ kìa, họ có nhìn anh ta đâu chứ, hàng loạt ánh mắt nóng bỏng đang đuổi theo một bóng người rảo bước đi nhanh. Quả đúng là một soái ca có phong cách nghệ sĩ. Tóc cột thành chùm sau gáy bằng sợi ruy băng màu đen; áo sơ mi vàng nhạt ôm sát người, phía trước in ảnh bán thân của Canon; dưới chân là... đôi boots da cao cổ. Nghe tiếng reo hò, soái ca nghiêng mặt qua. “Hoàng tử yêu tinh.” Ai đó bật thốt. Thành Công công nhận diện mạo khôi ngô kia rất giống Hoàng tử yêu tinh* trong Chúa tể những chiếc nhẫn, trong điệu dáng có mấy phần tao nhã, trong tạo nhả lại mang chút huyền bí.

Thứ phá hỏng bức tranh đẹp đẽ chính là hộp giữ nhiệt màu xanh nhạt Hoàng tử yêu tinh cầm trong tay. Song nói thật ra thì cái hộp ấy chỉ khiến các nàng y tá hâm mộ, đổ kị, tiếc hận mà thôi. Ai đã khiến cho Hoàng Tử phải hạ mình chịu nhiệm vụ trần như thế?

Lần đầu tiên bị các cô y tá hoàn toàn hất hủi, Thành Công có một cảm giác rất khó diễn tả. Anh ta không hiểu kỳ, nhưng lần này nhất định phải đi ngang phòng bệnh Hoàng Tử bước vào, tiện thể nhìn thử bên trong xem sao.

Đó là một phòng bệnh loại lớn, có mười giường, mỗi giường ngăn cách nhau bởi tấm rèm vải. Bệnh nhân đông, người chăm sóc đông, người thăm viếng cũng đông. Nói chung nhìn như siêu thị lớn, người ra kẻ vào tấp nập huyền ảo. Soái ca ngồi trước một giường bệnh, bệnh nhân trên giường đầu quấn toàn băng gạc, có vẻ bị thương không nghiêm trọng vì cánh tay vẫn cử động tự nhiên, trên một bàn tay còn cầm cuốn tạp chí, giọng nói cũng oang oang.

“Không ăn, không ăn, ghét nhất canh xương giá đỗ.”

Hoàng Tử ôn tồn dỗ dành: “Ngoan đi nào cục cưng, vất vả lắm mới nấu được, nếm một hóp đi. Anh đút em này!” Ngón tay thon dài mở nắp, múc ra một muống canh, quạt tới quạt lui rồi đưa đến gần.

Quyển tạp chí bị quăng ‘bốp’ lên tủ đầu giường, “Nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi em là cục cưng!”

“Rồi rồi, không gọi, uống canh nhé, uống xong anh mua bánh mì cho em ăn. Haiz, bánh mì đâu có chất dinh dưỡng gì, em đúng là hay sinh sự.” Nghe Hoàng Tử nói mới đau lòng làm sao, cứ như người cha già lo bạc đầu vì đứa con thơ dại.

“Anh cũng có tốt hơn em đâu, suốt ngày uống rượu, la cà hộp đêm.” Lời quở trách mềm mỏng, chẳng có sức lực vậy mà lại khiến Hoàng Tử cúi đầu xấu hổ, “Đúng rồi, anh không phải tắm gương tốt, anh sẽ sửa đổi. Giờ uống canh nha.”

Rốt cuộc bệnh nhân cũng nghe lời há to miệng. Uống được vài muống, Hoàng Tử lại lấy khăn ướt lau miệng cho bệnh nhân, động tác hết mực dịu dàng.

“Người ngứa quá, muốn tắm!” Uống canh no nê, bệnh nhân cọ cọ lưng vào giường cầu nhàu.

“Nhịn vài ngày nữa, đợi miệng vết thương hết sưng, kết vảy, chúng ta đi tắm nước hoa hồng.” Hoàng Tử đặt hộp giữ nhiệt xuống, ôm thân hình gầy gò vào lòng, xoa xoa bằng gạc trên đỉnh đầu, tiếng thở dài vang lên không ngớt, “Sao lại bất cần như vậy chứ!”

“Tai nạn nhỏ thôi mà.”

“Em nói dễ nghe quá, trái tim yếu ớt của anh đây thiếu điều tan tành rồi. Mau nằm xuống đi, đừng đọc sách, anh chuẩn bị nước ấm lau người cho em.”

Lần này bệnh nhân không có ý kiến, ngoan ngoãn nằm xuống.

Hoàng Tử cầm chậu rửa mặt ra phòng nước nóng phía ngoài, tại cửa, anh ta chạm mặt Thành Công. Soái ca nhìn soái ca, tầm mắt giao nhau rồi tách ra trong tích tắc.

Thành Công muốn bỏ đi, nhưng chân đã bước vào nửa bước, nửa bước kế tiếp anh ta xoay người đi vào phòng bệnh, tiến thẳng đến bên cạnh giường bệnh trông hơi cô đơn kia, rút tấm thẻ thông tin bệnh nhân trên tường ra xem, mắt nhắm lại rồi chậm rãi mở ra.

Mặc dù khuôn mặt băng bó thay đổi toàn diện, dáng người trong bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình không sao nhìn ra, nhưng thính giác của anh ta cực kỳ, cực kỳ nhạy bén.

Phòng: Ngoại khoa não. Bệnh nhân: Thiện Duy Nhất, chấn động não mức độ trung bình, thương tích mức độ thấp. Thời gian nhập viện: Ba ngày trước.

“A, bác sĩ Thành, trùng hợp vậy!” Ánh sáng trong phòng bệnh không tốt, tầm nhìn Thiện Duy Nhất lại bị băng gạc cản trở khá nhiều, nhưng cô nàng vẫn nhận ra Thành Công ngay lập tức, vui mừng chống người ngồi dậy.

Thành Công chậm rãi nhét tấm thẻ về chỗ cũ, “Thì ra cô còn quen biết tôi!”

Giọng điệu lạnh băng làm Thiện Duy Nhất sửng sốt, cô nàng cắn cắn môi, nụ cười rụt rè biến mất bên khóe môi, ngón tay bắt lực nín chặt drap giường, chẳng hề có chút khí thế vừa rồi quát mắng Hoàng Tử.

“Quen biết tôi vì sao không đến tìm tôi?” Nhập viện ba ngày trời, băng gạc còn thấm vết máu, chỉ bấy nhiêu cũng đủ hiểu tình cảnh khi đó thê thảm tới mức nào.

“Bác sĩ Thành là... khoa phụ sản... tôi bị thương ở đầu...”

“Ồ, bị thương đầu tốt ghê nhỉ, nhờ vậy cô mới thông minh ra, biết tôi không có giá trị lợi dụng, một câu chào hỏi cũng không thèm nói.” Tốt xấu gì anh ta cũng là quản lý Thành, dư sức tìm người và xử lý công việc trong cái bệnh viện này. Rõ ràng là xem thường anh ta. Một đốm lửa nhen nhóm trong lòng Thành Công, lửa gặp gió, bốc cháy ngàn ngạt.

“Không phải.” Thiện Duy Nhất lắc đầu, dù sao cô nàng vẫn đang bị thương, nhất thời trời đất quay cuồng, cô nàng ngã về phía sau, vừa hay ngã đúng vào cánh tay kịp thời duỗi ra của Thành Công. “Lúc mới đến người còn hôn mê, sau khi tỉnh lại, mắt cũng bị che, chẳng nhìn thấy gì hết. Sáng nay mới khỏe hơn một chút xíu.” Thiện Duy Nhất cố sức giải thích.

“Miệng cũng hồng luôn sao?” Thành Công cẩn thận kê gối cho cô nàng nằm xuống.

“Không có.” Thiện Duy Nhất hiểu ra ẩn ý trong lời Thành Công, “Tôi bị ngoại thương, không nghiêm trọng...”

“Bởi thế cần gì phải tìm tôi.” Thành Công tức giận kết câu thay cô nàng. Anh ta bị ruồng bỏ, xem thường một cách tệ hại thế này từ khi nào?

Thiện Duy Nhất cảm thấy mình giải thích đủ rõ ràng, không hiểu Thành Công tức giận chuyện gì, nhưng thấy mặt anh ta tối sầm, cô nàng tin mình thật sự cần phải xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi bác sĩ Thành, tôi sai rồi.”

Nếu đầu cô nàng không bị thương, Thành Công quả thật muốn đâm thật mạnh mấy nhát: “Cô sai chỗ nào?”

“Tôi nên báo anh biết trước.” Thiện Duy Nhất khép nép.

“Cô đã báo ai biết trước thế hửm?”

“Tôi!” Hoàng tử yêu tinh đứng phía sau, đến cả dáng vẻ cầm bình thủy cũng đẹp vô song.

(*) Hoàng tử yêu tinh: Nhân vật Legolas trong phim Lord of the Ring.

□ □ □

Lần thứ hai ánh mắt đôi bên giao chiến, lửa bốc cháy dữ dội.

Thật ra không cần Thiện Duy Nhất giới thiệu, Thành Công vẫn có thể nhận ra Hoàng tử yêu tinh là ông anh lẳng nhăng quý hóa của cô nàng. Mặc dù nhìn kiểu gì hai người cũng không hề giống cùng một mẹ sinh ra, nhưng gen di truyền luôn là vấn đề khó đoán nhất. Ngoại hình không tệ, khí chất thoáng u buồn, quần áo bảnh bao, vừa làm công việc tiếp xúc với các cô gái xinh đẹp, vừa toát ra vẻ lịch thiệp tao nhã pha lẫn lẳng tử bất cần đời – Hoàng tử yêu tinh quả thật có vốn liếng dễ lung lay, có kinh nghiệm làm phụ nữ điên đảo, có tiềm năng khiến bố mẹ bất lực đến tuyệt vọng. Hắn lẩn lộn với đời như thế nào, không đáng để Thành Công phải bận tâm, anh ta nổi giận chính bởi vì Thiện Duy Nhất từng gán cho cả hai cái danh Người gần gũi bên phụ nữ – một kiểu đánh đồng quá ư nhục nhã.

Thành Công nghiêng răng ken két, anh ta rất muốn tung một cú đấm vào Hoàng tử yêu tinh và nói cho hắn ta biết: Đàn ông phải ra dáng đàn ông – Thành Công tuyệt đối sẽ không giữ lại mái tóc dài hơn cả phụ nữ, không mang loại boots da sần thú, chẳng lẽ xem phụ nữ là con mồi? Và, anh trai phải ra dáng anh trai – Thành Công tuyệt đối sẽ không nói với Thành Vĩ những câu mờ ám như tình nhân, không làm loại hành vi khiến người ngoài lăm lăm.

Trong góc phòng bệnh âm u bất tỉnh linh mịt mừng khói thuốc súng, dày đặc mưa bom bão đạn.

“Anh trai tôi, Thiện Duy Thiên.” Thiện Duy Nhất mạo hiểm tính mạng, xông lên tiền tuyến. “Đây là... bác sĩ Thành.”

Ha, Duy Nhất, Duy Thiên, ông bà nhà họ Thiện rất có can đảm đặt tên cho con cái. Thành Công cười khẩy, đáng tiếc hữu danh vô thực.

“Bác sĩ Thành cho rằng Duy Nhất nhà chúng tôi làm sai sao?” Thiện Duy Thiên tiến lên trước một bước, cái mũi anh tuần áp sát Thành Công tới mức nhìn như muốn hôn môi.

Dám giỡn mặt với tôi à, trong lòng Thành Công hừ lạnh một tiếng. “Đúng vậy. Khi một người lâm vào tình thế nguy hiểm đến tính mạng thì nên gọi cho bác sĩ quen thuộc với họ, chứ không phải gọi người nhà. Bác sĩ có thể cứu sinh mạng trong thời gian ngắn nhất, còn người nhà ngoài khóc lóc và than trời trách đất thì làm được gì?”

“Tôi không có ý bất kính, nhưng xin hỏi có phải bác sĩ Thành lớn lên trong cô nhi viện không?” Trên đôi môi hơi nhếch lên của Thiện Duy Thiên thoáng hiện lên nụ cười khinh thường.

Cơn phẫn nộ không tên khiến máu cả người Thành Công sôi trào, anh ta tháo cà vạt, rồi dường như thấy không đủ, lại mở thêm hai cúc áo.

“Hình như bác sĩ Thành chưa từng cảm nhận được sự áp lực của gia đình. Trong lòng tôi và Duy Nhất, người thân quan trọng hơn tất cả. Vì người thân, tôi không sợ đắc tội với cả thế giới. Có lẽ bác sĩ có thể chữa trị bệnh tật, nhưng khi tính mạng nguy nan, chỉ ở bên cạnh người thân mới có thể vượt qua nỗi sợ hãi cái chết. Bác sĩ đã quá quen với sinh tử, dù trên thế giới này nhiều hơn hay ít đi một sinh mệnh, họ cũng chỉ thờ ơ. Nhưng với người thân thì lại là nỗi đau xé tim nát phổi. Bác sĩ Thành nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ người có thể nói ra lý luận vĩ đại như vậy nhất định sẽ không làm ra loại chuyện khiến người thân xấu hổ.” Thành Công tức giận.

Trên giường bệnh, cô nàng Thiện Duy Nhất đã nín thở từ bao giờ, giống như một đứa trẻ bị bán đứng bí mật không dám tưởng tượng hậu quả kế tiếp.

Thiện Duy Thiên quay sang nhìn Thiện Duy Nhất, dịu dàng xoa đầu cô, “Không sao, anh miễn dịch với lời người ngoài nói từ lâu rồi, xem như gió thoảng qua thôi. Anh chỉ quan tâm Duy Nhất thấy anh thế nào, có ghét anh không?”

Thành Công lạnh lùng hừ một tiếng. Máu mủ ruột rà gấn bó keo sơn, cho dù Thiện Duy Thiên giết người phóng hỏa thì vẫn mãi mãi là anh Thiện Duy Nhất. Cứ cố tình nói những câu mờ ám ghê tởm, đúng là mảnh khốc đàn ông!

Khóe miệng Thiện Duy Nhất hơi giật giật để lộ nụ cười ngượng ngập yếu ớt.

Đôi mắt đào hoa hẹp dài sâu thẳm của Thành Công hơi nheo lại, đôi môi mỏng bật ra giọng cười châm biếm: “Có phải nếu ngày nào đó Thiện Duy Nhất lấy chồng, anh cũng hy vọng xa vời là anh sẽ giữ vị trí quan trọng nhất trong lòng cô ấy?”

“Đó không phải hy vọng xa vời, mà là đương nhiên!” Thiện Duy Thiên lộ rõ vẻ không vui, trong âm cuối kéo dài tiềm ẩn mùi nguy hiểm. “A, nước sắp nguội rồi, mình lau người thôi. Quần áo để ở... Bác sĩ Thành làm gì đấy?” Thiện Duy Nhất định gờ tay kéo rèm thì tấm rèm bị Thành Công tóm lại.

“Mặc dù Thiện Duy Nhất là em gái anh, nhưng anh không ý thức được cô ấy đã trưởng thành, là một cô gái, chứ phải con nhóc bi bô tập nói.” Thành Công trừng mắt giận dữ, “Anh nên dành cho cô ấy sự tôn trọng đáng phải có.”

Thiện Duy Thiên nổi giận đùng đùng, “Duy Nhất đã bị thương tới nông nỗi này, cần gì phải để ý tới thứ luật lệ tập quán bất hợp lý cổ lỗ sĩ? Không lẽ khi bác sĩ Thành khám bệnh phải tuyển chọn giới tính, đối với phụ nữ thì vô lễ cấm nhìn?”

Thiện Duy Nhất hoảng sợ bụm miệng, cảm giác được rất rõ xung quanh giường bệnh nháy mắt bao trùm trong không khí lạnh ngắt như tờ. Quả tình cô chưa nói với anh trai chuyên ngành của Thành Công.

Thật ra sắc mặt Thành Công không biến đổi quá nhiều, ánh mắt một lần nữa nán lại trên gương mặt cô nàng, sau đó băng quơ chuyển hướng: “Bác sĩ cứu người, trong mắt bác sĩ, bệnh nhân không phân biệt giới tính.”

“Ồ, nghĩa là bác sĩ Thành muốn lau thân thể em gái tôi?” Thiện Duy Thiên trào phúng nói.

Thiện Duy Nhất váng đầu, bắt lực xem hai người ăn miếng trả miếng, cô nàng suy yếu nói xen vào: “Em nhìn được, mấy hôm nữa miệng vết thương kết vảy em sẽ thay quần áo.” Cô không biết vì sao anh mình và bác sĩ Thành lại tranh cãi. Chẳng qua chuyện anh trai lau người cho cô chỉ là đưa cô tắm khăn vắt khô, cô nấp trong chăn tự mình lau chùi, tự mình thay quần áo, có gì đâu chứ!

“Không được!” Hai anh chàng đồng thanh.

Thành Công hít sâu một hơi, bước tới cạnh tường ấn chuông điện, y tá trực ban có mặt rất mau chóng, “Phiền cô giúp cô ấy lau người, đừng để miệng vết thương thấm nước, quần áo thì đưa cho người giặt đồ.”

Y tá trực ban nghe Thành Công nói giọng ra lệnh sợ hoảng hồn, chỉ gạt đầu vâng lời, không dám hỏi nhiều.

Thành Công kéo roẹt tấm rèm vải, đồng thời gạt bàn tay đang nắm chặt cửa Thiện Dục Thiên ra. Hai người giống như thị vệ đứng canh gác hai bên trái phải, không ai thèm nhìn ai. Y tá lau vô cùng sạch sẽ, thay hai chậu nước ấm. Khi tấm rèm vải mở ra lần nữa thì Thành Công quay đi chẳng nói một lời, bóng lưng đẹp đẽ không dừng lại nửa giây và bước chân thong dong dần mất hút trong tầm mắt Thiện Dục Nhất.

Anh ta tìm bác sĩ chủ trị hỏi thăm tình trạng bệnh của Thiện Dục Nhất. Cô nàng bị thương khi đang theo giúp việc cho thợ sửa chữa. Đó là một quán ăn đêm, không có máy điều hòa trung tâm, mỗi phòng một máy độc lập. Một trong số những dàn khung đỡ máy điều hòa không biết vì lý do gì lại bị lỏng, vì tầng lầu không cao nên thợ sửa chữa ỷ ỷ, leo thẳng lên cây thang mà không cài dây bảo hộ bên hông, tay mới vừa nắm được khung thì cả người, máy điều hòa lẫn dàn khung đều đổ ập về sau. Thiện Dục Nhất chạy tới đỡ thợ sửa chữa theo bản năng. Thế là trong khi thợ sửa chữa chỉ bị trầy chút da, Thiện Dục Nhất lại đập đầu vào mặt đường xi măng, từ đầu, sau lưng, đến khuỷu tay đều xây xước nghiêm trọng, may mà não chỉ bị chấn động mức độ trung bình chứ không xuất huyết.

Vì công việc này mà Thiện Dục Nhất đầu tiên thì bị đau bao tử, giờ lại mèm mắt mọng, chẳng biết cái công ty đó có nên phong cho cô nàng danh hiệu ‘Nhân viên danh dự’ hay không. Bàn tay nắm bệnh án của Thành Công run rẩy vì lửa giận.

“Quản lý Thành, bệnh nhân đó là gì của anh vậy?” Y tá trực ban cười hì hì đi vào văn phòng bác sĩ.

“Cô đối xử tốt với cô ta một chút, nhất định có thể câu được Hoàng tử yêu tinh như ý muốn.” Thành Công không buồn ngược lên nhìn.

Y tá hờn mát, mặt đỏ ửng: “Quản lý Thành xấu bụng quá, hỏi một đằng đáp một nẻo. Quản lý Thành có bao giờ tốt với bệnh nhân nào như vậy đâu.”

“Không bệnh nhân nào dốt như cô ta.” Dốt đến nỗi anh ta muốn gào rống, muốn mắng chửi, muốn đánh nhau. Dốt tới mức anh ta không dám hít thở loạn, tới mức... trái tim một khi đã mang theo thì không cách nào rời bỏ.

Sáng hôm sau, mặt trời ló dạng, ánh nắng từ vàng mây xa xôi chiếu xuyên qua màn sương mù nhẹ nhàng như hạt cát li ti vàng nhạt bay khe khẽ trong không khí mát lạnh.

Thành Công đến phòng bệnh của Lạc Gia Lương trước. Gia Doanh đang bón Lạc Gia Lương ăn cháo, canh đặc sền sệt, không có một hạt cơm.

“Tối hôm qua ngủ không ngon à?” Gia Doanh quan tâm hỏi. Có lẽ là do góc nhìn, quảng xanh dưới đôi mắt Thành Công hiện lên thấy rõ.

Thành Công mân mê cằm, không để cho Gia Doanh nhìn thấy vết xước nhỏ anh ta lỡ tay gây ra khi cạo râu sáng sớm nay, “Hôm nay có hai ca giải phẫu, suy nghĩ nhiều nên mất ngủ. Chị hai, cho em mượn giỏ hoa đi thăm một người nhé.” Thành Công phát hiện trong phòng bệnh lại nhiều thêm mấy giỏ hoa, chắc là tối hôm qua có người đến thăm Lạc Gia Lương. Trong đầu anh ta nảy ra một ý nghĩ.

“Đừng lấy hoa, lấy giỏ trái cây ấy, tươi lắm!” Gia Doanh đặt chén xuống rồi chọn một giỏ trái cây.

“Anh rể, cướp đồ của anh ngại quá, đợi anh khỏe lại em sẽ mời anh uống rượu.” Thành Công đón lấy không từ chối.

Lạc Gia Lương mỉm cười khoát tay.

Bác sĩ vừa kiểm tra phòng xong, phòng bệnh rất sạch sẽ, các bệnh nhân im lặng đợi y tá cấp thuốc, truyền dịch. Trên tủ đầu giường Thiện Dục Nhất trống trơn, không thực phẩm dinh dưỡng, không hoa tươi, không trái cây, cạnh giường cũng không có người chăm sóc, cô nàng lẻ loi ngồi tựa vào giường đọc sách.

Trong lòng Thành Công lại thấy nghèn nghẹn, Thiện Dục Nhất rõ ràng bị thương do công việc, lãnh đạo không đến an ủi, đồng nghiệp không đến thăm đã đành, đảng này bạn bè, bạn học, tên bốn mắt cũng không thấy nốt. Làm người như tể bào đơn này quả thật không phải thất bại loại thường.

Thân hình Thành Công che khuất ánh sáng, Thiện Duy Nhất ngẩng đầu mỉm cười, “Chào buổi sáng, bác sĩ Thành!”

Vốn dĩ Thành Công muốn bình tĩnh nói vài câu thăm hỏi nhẹ nhàng, mắt vừa liếc thấy quyển sách, anh ta bỗng đứng không cách nào giữ bình tĩnh. Thiện Duy Nhất đang đọc sách ôn thi nhân viên công vụ toàn quốc, quyển sách dày như cục gạch, chữ viết chỉ chút.

“Cô cố ý tự đập đầu cho bị thương để danh chính ngôn thuận ở nhà lãnh lương đọc sách chờ đi thi phải không?” Thành Công nổi trận lôi đình.

Viên mắt Thiện Duy Nhất từ từ đỏ hoe, nước mắt từ từ dâng lên, “Tôi chưa bao giờ nghĩ vậy... Hôm ấy tôi đã viết đơn từ chức, một tháng sau rời công ty. Việc này thật sự là ngoài ý muốn...” Lần đầu tiên trước mặt Thành Công, cô nàng dừng cảm quay đầu đi không thêm nhìn anh ta.

Vết thương dài ngoằng bên sườn mặt không sâu, đã kết vảy, sau khi tróc ra sẽ không để lại dấu vết, còn bây giờ nhìn rất đáng sợ. Thành Công thở dài bất lực, xuống giọng thật nhỏ: “Xin lỗi, tôi nặng lời. Nếu ngoài ý muốn thì nên nghỉ ngơi thật tốt. Cuộc thi đó quan trọng tới vậy sao?”

“Mấy hôm nay đang ghi danh, tháng sau bắt đầu thi, thời gian không còn nhiều, tôi phải tranh thủ.” Thiện Duy Nhất sụt sịt mũi, nuốt trở vào nước mắt tràn mi, “Khó khăn lắm mới đợi được cơ hội này, tôi không thể bỏ cuộc. Tôi và anh ấy ghi danh dự thi cùng một thành phố.”

“Ở đâu?”

“Quê nhà anh ấy, Hàng Châu.”

Trong cái xã hội mà người ngu dốt tương đối nhiều này thì một người như con thiêu thân cố hết sức lực lao vào, vấy vùng trong lửa giống Thiện Duy Nhất có thể xem là đạt đến cảnh giới cao nhất của ngu dốt. “Nếu không thi đậu, công việc lại mất, cô sẽ làm sao? Nếu cô thi đậu, nhưng anh ta lại yêu người khác, cô định thế nào? Làm chuyện gì cũng đừng quá quyết tuyệt, phải giữ cho mình con đường sống.” Phải học được cách tự bảo vệ mình. Thành Công rất muốn tìm cây gậy thần gõ một cái cho cô nàng tỉnh ra.

Thiện Duy Nhất ngoảnh đầu lại, “Tính toán cẩn thận như vậy không phải tình yêu thật sự. Chưa nỗ lực, đã chăm chăm nghĩ đến thành quả. Nỗ lực, lại so đo ai mất ai được, sợ mình bị lừa gạt, sợ mình bị thua thiệt. Kể lừa đảo nào có nhiều đến vậy, hướng chỉ dùng tình cảm lừa gạt một người, bản thân mình cũng đâu được xem là chiến thắng. Trên thế giới bao la biển người, gặp được người khiến mình yêu thích là chuyện vô cùng may mắn, chính vì vậy tôi không nỗ lực. Nếu không thu được kết quả cũng không sao, anh ấy có quyền không yêu tôi. Nhưng ngộ nhỡ anh ấy cũng yêu tôi thì sao?”

Đôi mắt âm ỉ nước long lanh, ngồi sáng trong ánh nắng sớm mai nhìn Thành Công kiên cường và chăm chú. Không chịu nổi cái nhìn ấy, anh ta chậm rãi nhắm mắt lại. Thật sự rất muốn khen ngợi cô nàng biết cách phản biện, lại còn dùng mấy câu cũ rích. Tóm lại, chỉ đơn giản là chuyện tôi yêu anh không can hệ gì đến anh.

“Bác sĩ Thành, hỏi đó anh và vợ anh, ai yêu ai trước?” Thiện Duy Nhất tự nhiên nổi hứng buồn chuyện.

“Ai nói cô là tôi đã kết hôn?” Thành Công nổi cơn kích động muốn bóp chết cô nàng.

“Lần trước, chúng ta...”

“Đây là tự cô suy diễn, được chưa? Tôi không vợ con, không bạn gái, nghe rõ chưa? Lần sau còn dám phá hoại thanh danh của tôi, tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng.” Giỏ trái cây rơi xuống đất, một quả táo văng ra, lăn long lóc vào góc tường.

Thiện Duy Nhất xấu hổ cúi đầu không dám thở mạnh. Anh Thiện Duy Thiên răn dạy cô đến tận nửa đêm, bảo cô cách xa Thành Công một chút. Anh nói, “Vừa nhìn Thành Công đã biết không phải người lương thiện, em lại thiếu kinh nghiệm sống.”

Cô cảm thấy anh trai cũng bị té hồng đầu rồi, “Bác sĩ Thành có gia đình đề huề rồi cơ mà.”

Thiện Duy Thiên cười lạnh, “Chính hắn nói với em sao? Hừ, hắn ta sợ vợ mềm yếu miệng thì có. Một tên đàn ông đã có vợ sẽ không nổi điên với anh cái kiểu ấy.”

Cô không hiểu, tại sao bác sĩ Thành lại chưa kết hôn chứ? Đẹp trai đến thế, chín chắn đến thế, dịu dàng đến thế, gần gũi đến thế...

“Bác sĩ Thành, cuối cùng cũng tìm được anh rồi.” Y tá phòng giải phẫu hùng hổ lao đến túm chặt lấy Thành Công đang bước nhanh ra ngoài, “Bệnh nhân vào phòng giải phẫu cả rồi mà anh còn ở đây trên ghế con gái, đúng là thói quen khó sửa.”

“Gọi điện thoại cho anh ta, nói anh ta biết cô bị tai nạn. Chuyện gì cũng giấu trong lòng, không cho anh ta cơ hội thì sao biết được anh ta nghĩ gì!” Đoán chừng tên bốn mắt kia cũng cùng khuôn thụ động, chậm lụt y hệt cô nàng, có lẽ anh ta vẫn chưa cảm nhận được tình cảm sâu sắc Thiện Dục Nhất dành cho anh ta.

Không hiểu sao lúc ra ngoài phòng bệnh, Thành Công muốn quay lại nhìn Thiện Dục Nhất một lần. Chỉ qua một cái liếc mắt, anh ta đã thấy rất rõ khuôn mặt nhỏ nhắn bị băng gạc bao quanh, thấy đôi mắt rụt rè như nai con trong sáng tới mức chẳng thể che giấu điều gì.

Chạng vạng Thành Công lại đến thăm Thiện Dục Nhất. Tên bốn mắt đã đến và ngồi nghiêm chỉnh trên ghế dựa, Thiện Dục Nhất ngồi trên giường, quyển sách dày cộp như cục gạch mở ra đặt trên chân. Về mặt nghiêm túc của hai người rất giống hai học sinh giỏi thảo luận bài vở sau giờ học. Thành Công ghét nhất học sinh giỏi, thế là quay người bỏ đi. Không biết Phàm Phàm tới nay có đến thăm ông ngoại không, không có cũng không hề gì, chỉ cần con Heo đó tới đây là được, có người cãi nhau chí chóe sẽ khiến tâm trạng tồi tệ của anh ta tốt hơn.

Gia Hàng không đến, đi ăn pizza với Phàm Phàm rồi. Trác Thiệu Hoa đưa bà u Xán vào bệnh viện. Sau khi thăm hỏi theo phép lịch sự và thay mặt ông Trác Minh gửi lời chúc sức khỏe đến Lạc Gia Lương, bà ở lại chưa được mười phút đã bảo có việc phải đi. Từ lúc đến đến lúc đi, khuôn mặt bà như đeo mặt nạ, cơ thịt không một lần nhúc nhích. Trác Thiệu Hoa ở lại lâu hơn, ngày mai cậu ta đi Quảng Châu công tác nửa tháng.

Thành Công và Trác Thiệu Hoa cùng ra bãi đỗ xe, ngang qua hoa viên, hai người dừng lại rút một điếu thuốc. “Có thể về kịp sinh nhật Phàm Phàm không?”

“Có thể tranh thủ về kịp. Đôi lúc thời gian lại không nghe theo sự điều khiển của bản thân.” Trác Thiệu Hoa hít sâu rồi từ từ nhả ra một vòng khói thuốc, “Gần đây thường có cảm giác lực bất tòng tâm.”

“Là gia đình hay công việc?” Thành Công hỏi.

Trác Thiệu Hoa cười khổ, “Tôi hy vọng có thể phân biệt rạch ròi, nhưng trước mắt công việc đe dọa nghiêm trọng đến gia đình, gia đình cũng ảnh hưởng đến công việc.”

“Không cân bằng được thì cậu định nói dối Gia Hàng sao?”

Trác Thiệu Hoa không vội trả lời, anh hút hết điếu thuốc rồi dập tắt tàn thuốc trong tay, “Nếu cần, tôi sẽ làm vậy.”

“Lời nói dối trong hôn nhân giống như quả cầu tuyết, cậu sẽ không thể nào thu dọn tàn cuộc.”

“Ngày nào đó kết hôn rồi cậu sẽ hiểu tâm trạng khi nói dối của tôi.”

“Đừng khoe mẽ trước mặt tôi. Thiệu Hoa, cậu biết cảm giác được ai đó yêu một cách ngốc nghếch, yêu không cần đền đáp, không gây áp lực cho đối phương, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có thể thấy yêu nhau đến năm tám mươi tuổi là thế nào không?” Thành Công hỏi.

“Yêu một người mà không cần ở bên cô ấy, vậy tại sao phải yêu?” Tình yêu hẳn phải là ích kỷ, chiếm hữu, không thể chia sẻ cho bất cứ ai.

“Thì bởi vậy mới nói là ngốc!”

“Nếu quả có một người như vậy yêu cậu thì cậu phải giữ chặt lấy bằng mọi giá nhé, rất thích hợp với cậu.”

Thành Công trừng mắt nhìn Trác Thiệu Hoa, “Làm như hiểu tôi lắm vậy, đi mau đi, Gia Hàng và Phàm Phàm đang đợi cậu đấy!”

Trác Thiệu Hoa đi rồi, Thành Công lại châm một liều thuốc. Trời đêm tối om, không trăng không sao. Ngày mai có mưa ư? Sau cơn mưa, thu sẽ nồng và trời sẽ lạnh. Thu Bắc Kinh rất ngắn, vì rằng quá đẹp. Những gì tốt đẹp thường khiến con người trông mong, khao khát, bởi không có hoặc không thể có trong tầm tay. Thật lòng mà nói, Thành Công cảm thấy tên bốn mắt không đáng để Thiệu Duy Nhất phải trả giá, nhưng không thể không thừa nhận anh ta rất tốt số.

Được ai đó yêu một cách ngốc nghếch thật đáng ao ước!

□ □ □

Ngày từng ngày trôi qua trong tiết trời mỗi lúc một dịu lại.

Bầu trời xanh quang đãng chan hòa ánh nắng tươi đẹp. Gia Doanh nói, khó lắm mới gặp được thời tiết đẹp như vậy ở Bắc Kinh ngày nay.

Lạc Gia Lương nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, hơn một tháng nằm trên giường làm tóc anh ta dài hơn nhiều và gương mặt trở nên gầy rộc. “Muốn ra ngoài hít gió một chút quá!” Anh ta thấy nếu cứ nằm mãi một chỗ thế này mình sẽ như cành cây khô héo, hoặc nói không chừng lại còn mọc nấm.

“Ngày mai làm thêm một lần kiểm tra toàn diện nữa, ngày kia xuất viện mình ra công viên tản bộ.”

Anh ta ngồi xe lăn, chị đẩy phía sau, vừa nghĩ đến hình ảnh ấy Lạc Gia Lương đã cảm thấy áy náy. May sao đây chỉ là tạm thời, không bao lâu sau anh ta đã có thể bình phục. “Ngày kia là sinh nhật hai tuổi của Phàm Phàm.” Lần đầu tiên gặp nhóc con ở khách sạn, nửa kinh ngạc, nửa vui mừng. Cu cậu cười tí tắc với anh ta và Gia Doanh như quen thuộc từ lâu khiến hai người không sao thở nổi.

“Ừm! Hôm nay Hàng Hàng ra phố mua quà cho anh và Phàm Phàm.”

“Sao phải mua quà cho anh?”

Gia Doanh mỉm cười ngồi xổm xuống bên giường, “Mẹ gọi điện nói là bệnh nhân xuất viện phải mặc quần áo mới, vứt lại mùi ẩm mốc trong bệnh viện.”

Lạc Gia Lương cười, “Làm khó Hàng Hàng rồi!”

“Em cho con bé kích cỡ, bảo con bé cứ mua bộ quần áo ngủ bằng vải bông, màu tươi một chút là được.” Gia Doanh nhìn đồng hồ treo tường, “Lẽ ra nên về rồi chứ nhỉ, mới sáng sớm đã đi, giờ sắp chiều đến nơi rồi.”

“Ừ, ngày kia Thiệu Hoa nên rời Quảng Châu về Bắc Kinh thôi, bố mà không về kịp sinh nhật, thế nào miệng thẳng bé cũng dẫu thành cái bình dẫu.”

“Nghe nói mai bay chuyến tối.”

Trong lòng nghĩ nhỏ thì sẽ nhỏ, nghĩ lớn thì sẽ lớn. Một khi tinh thần thư thái, không gian trái tim bỗng nhiên rộng hơn rất nhiều, chuyện như vậy chỉ giống bong bóng nước mau chóng vỡ vụn.

Gia Hàng cầm bó hoa cúc đứng lặng thật lâu bên gốc cây dâm bụt.

Dâm bụt, thích ánh nắng nhưng cũng không chê nếu nửa trời âm u, chịu được giá rét, thích hợp trồng từ nam chí bắc, không kiêu kỳ kén chọn. Dâm bụt là loài hoa biểu tượng của đất nước Hàn Quốc, mang ý nghĩ về lòng kiên trì và sự dịu dàng. Dâm bụt sớm nở chiều tàn, mỗi một lần héo tàn đều vì lần nở rộ rực rỡ tiếp theo. Tựa như mặt trời không ngừng mọc rồi lại lặn, tựa như xuân qua thu đến bốn mùa xoay vòng, tựa như sự sống không ngừng sinh sôi.

Nếu sinh mệnh cũng được thêm một lần rực rỡ như hoa dâm bụt, thì thế gian đã không có quá nhiều tiếc nuối. Nếu... cô ghét từ này.

Tiểu khu cơ hồ không thay đổi, vẫn là bức tường bụi bặm và hàng hiên tối đen như hũ nút khiến người đi vào lo sợ dù giữa ban ngày ban mặt. Xung quanh an bình đến mức gọi cho người ta ý nghĩ đây là mảnh đất hoang hiểm dẫu chân người. Căn nhà Gia Hàng sống trước kia không biết đã đổi mấy lần khách trọ, bên ngoài cửa sổ nhà Chu sư huynh dán hàng chữ ‘Cho thuê phòng may mắn’.

Lần cuối cùng cảm ơn Chu sư huynh. Cảm ơn sự dịu dàng và kiên trì của anh, thật ra thì rất phí phạm vì cô không đáng để cho anh đối xử trân trọng đến vậy.

Lần cuối cùng tạm biệt Chu sư huynh. Dấu vết ở Bắc Hàng đã phai mờ không thể tìm thấy, đây là nơi Chu sư huynh sống trước khi ra ngoài, nếu từng cành cây ngọn cỏ, từng viên gạch mảnh ngói có trí nhớ, hẳn chúng sẽ nhớ Chu sư huynh vô cùng.

Lần cuối cùng xin lỗi Chu sư huynh. Nếu biết cái giá phải trả cho quả bóng có chữ ký Kobe quá lớn, cô sẽ không làm fan hâm mộ của Kobe.

Bó cúc trắng đặt trong một góc vắng lặng để tránh cái nhìn nhạy cảm từ những người xa lạ. Từng có khoảng thời gian họ sống gần nhau quá đỗi, nhưng chưa bao giờ vai kề vai sống bước bên nhau. Gia Hàng đi quanh quần một vòng trong tiểu khu, rồi lại đứng một lúc dưới lầu nhà trọ của Chu sư huynh.

Gia Hàng thầm nhủ lòng: Chu sư huynh, tạm biệt! Mai này cô vẫn sẽ phấn đấu vì hạnh phúc cuộc đời mình, nhưng vĩnh viễn không bao giờ chơi bóng nữa. Bóng rổ là một trong những tình yêu chân thành của cô, từ bỏ tình yêu chân thành là sự trừng phạt cô dành cho chính mình.

Mặt trời bị tòa nhà phía tây che lấp nhưng một vùng ngút ngàn ráng chiều đỏ au như lửa vẫn trải dài phía đường chân trời. Màu đỏ ấy soi rọi vào cỏ cây, khiến chúng trông như phông nền vở hí kịch rực lên dưới ánh đèn sân khấu khoa trương.

Gió đưa một chiếc lá dừng lại bên chân Gia Hàng, cô khom người nhặt lên. Đầu lá ửng đỏ, gân lá úa vàng. Cô lật xem mặt sau lá rồi sau đó nhẹ nhàng buông tay để nó bay đi theo gió.

Ai cùng chuyện cũ tan như sương khói, ai theo năm tháng trôi qua như dòng nước?

Kịch bản đã lựa chọn mình, ngoài đóng tròn vai diễn ra còn có thể làm gì hơn?

Khi màn đêm buông xuống là lúc trung tâm thương mại náo nhiệt nhất. Gia Hàng mua cho Phàm Phàm một hộp xếp gỗ hình liên minh các loài động vật đáng yêu sống trong rừng, độc đáo nhất là có cả dòng suối nhỏ có cá tung tăng bơi lội, Phàm Phàm nhất định sẽ thích. Quần áo ngủ của Lạc Gia Lương làm Gia Hàng khá đau đầu, màu sắc đồ ngủ kiểu nam rất đơn điệu, cô phải đi mấy cửa hàng mới mua được bộ đồ màu hồng. Lúc trả tiền thì nhân viên cửa hàng cười hỏi có người nằm viện phải không, Gia Hàng kinh ngạc. Nhân viên nói, màu này may mắn, đại phú đại quý. Cô mỉm cười đưa ra tấm thẻ tín dụng.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Gia Doanh gọi điện đến, lo âu hỏi cô đang ở đâu?

“Sắp rồi, sắp rồi, em đang đón xe đây.” Kịch thước đồ chơi xếp gỗ và bộ đồ ngủ không nhỏ, mỗi tay xách một thứ, đi tàu điện ngầm hay xe buýt đều không tiện.

Giao thông đang vào giờ cao điểm tan tằm, xe taxi cực kỳ ít, khó khăn lắm mới chờ được một chiếc chạy đến thì nó lại ở phía đối diện. Lái xe vầy vầy Gia Hàng ra hiệu cho cô băng qua cầu vượt, anh ta đứng đợi bên kia. Người đi trên đường đông nườm nượp, Gia Hàng hầu như phải đột phá vòng vây xông thẳng về phía trước mới xuống được bên dưới cầu vượt. Không ngờ tiếp theo lại xảy ra một chuyện làm người ta giận điên người, đúng lúc cô còn cách chiếc taxi khoảng sáu mét thì một người bước lên xe. Người đó... là Trác Thiệu Hoa, người mà lẽ ra đêm mai mới trở về. Mọi chuyện diễn ra rất nhanh. Lái xe vô cùng thiếu đạo đức nghề nghiệp, không hề từ chối, chiếc taxi phóng vù qua ngay bên cạnh cô.

Gia Hàng sững sờ, đầu óc như một cái máy chết, mọi phản ứng đều tê liệt. Sau khi gian nan hồi sinh, cô lập tức gọi vào di động Trác Thiệu Hoa.

Máy đang bận...

Cô tiếp tục gọi.

Một chiếc taxi khác chạy tới. Tài xế là một cô nàng đang nhai kẹo cao su, phùng miệng thổi bong bóng thật to, nhạc vắn đĩnh tai nhức óc. “Giúp tôi đuổi theo chiếc xe phía trước.” Gia Hàng chỉ vào chiếc taxi chỉ còn loáng thoáng trong tầm mắt.

“Cô chắc chứ?” Cô gái thổi thêm một cái bong bóng to khác, lắc lư thân hình theo tiếng nhạc.

“Chắc!”

Cô gái nháy nháy mắt với Gia Hàng, “Cô cũng phát hiện anh ấy rất đẹp trai?”

Gia Hàng bực bội.

Cô gái cười ha ha, “Tôi và anh ấy cùng một công ty, tôi cũng muốn theo đuổi anh ấy, gần quan được hưởng lộc, cô không có cơ hội chiến thắng đâu.”

Gia Hàng ngất xỉu, có liên quan gì đâu chứ?

Điện thoại vẫn bận.

Chẳng mấy chốc chiếc taxi phía trước đã mất hút giữa dòng xe cộ chảy xiết. Gia Hàng nhìn cô tài xế, cô nàng vỗ tay cái bốp rồi nhấc máy bộ đàm bên cạnh lên nói vài câu, một giọng nam trả lời lại.

Trác Thiệu Hoa xuống xe tại phố văn hóa cạnh bên gallery hội họa tên Họa Chi Thanh. Gia Hàng đang chần chừ không biết nên tiếp tục đuổi theo hay không thì xe của cô gái đã dừng lại.

Phố văn hóa buổi tối lung linh đèn hoa, tiệm ăn, quán bar, cửa hàng tận tình phô diễn cá tính đặc trưng khác biệt và vẻ phong tình lãng lờ. Những chàng trai cô gái khác màu da đi một mình hoặc đi cùng bạn, bước chân khoan thai nhàn nhã.

Cửa gallery Họa Chi Thanh khóa chặt, bên ngoài trang trí bằng mấy ngọn đèn nhỏ tỏa ánh sáng mờ nhạt. Sát bên là cửa hàng âm thanh, nhìn qua tủ kính thủy tinh có thể thấy bên trong ngoài chủ tiệm là hai khách hàng: Một phụ nữ trung niên và một thiếu niên. Đi thêm một đoạn là đến nhà sách cô mua sách chuyên ngành lần trước. Không nhìn thấy đâu bóng dáng bước vội vàng của thủ trưởng ở nơi này.

Gia Hàng ngó quanh quất, chậm rãi bước về phía trước, thỉnh thoảng lại nghiêng người nhường đường cho khách bộ hành.

Bả vai bị ai đó vỗ nhẹ từ phía sau, Gia Hàng quay đầu lại. Một cô gái tóc vàng mắt xanh tay cầm bản đồ, hai vai đeo túi, nhìn cô cười hỏi đường đến khu nghệ thuật 789. “Cô nói tiếng Bắc Kinh giỏi quá.” Giọng nói lại còn như trẻ con nữa chứ, Gia Hàng thốt lên khen ngợi.

“Tôi thích Trung Quốc, chuyên ngành đại học là tiếng Trung.”

Đôi mắt xanh như hồ nước của cô gái rất giống mắt Simon. Thật ra, giống như người Châu u nhìn gương mặt người Châu Á thấy không khác nhau mấy, người Châu Á cũng thấy gương mặt người Châu u gần như tương đồng. Gia Hàng xem bản đồ giải thích thật lâu mà cô gái vẫn một mực tỏ vẻ không hiểu.

Gia Hàng cực khổ giải thích rõ ràng xong, cô gái lại không mấy may nóng vội. “Xin lỗi đã làm phiền cô lâu thế này. Ôi, cô sắp đi họp mặt à? Đây là quà phải không?” Cô gái chỉ vào hộp xếp gỗ. “Tôi cũng rất thích chơi xếp gỗ! Chỗ họp mặt ấy có náo nhiệt không? Tôi có thể đến tham quan không?”

“Gia Hàng!” Trác Thiệu Hoa không biết xuất hiện từ nơi nào, bước nhanh về phía cô. Đứng trước một nhà hàng ăn kiểu Nhật cách đó không xa là bà Trác Dương, nhân viên nhà hàng từ từ kéo cánh cửa giấy khung gỗ ngăn trở ánh mắt khiển trách của bà.

“Sao em lại ở đây?”

Nơi đây là phố nghệ thuật, không có cửa hàng bán đồ xếp gỗ và quần áo ngủ, hơn nữa cô cũng không thể nói là mình theo dõi anh. “Em... đến mua hoa quả.” Gia Hàng hơi nhướng mắt thấy phía trên cửa hàng trước mặt có hình quả táo bị gặm một miếng, thế là cái khó ló cái khôn. Nói xong mới thấy hồng bét, hoa quả này không phải hoa quả đó.

“Thế mà anh lại không biết là em thích Apple.” Trác Thiệu Hoa đánh giá cô gái tóc vàng mắt xanh bằng cái nhìn vô cảm. Cô gái cũng tỏ mò nhìn lại anh.

“Bây giờ toàn dân đều thích, em không muốn khác người!”

Trác Thiệu Hoa nhìn cô qua đôi mắt sâu, rồi một tay đón lấy bộ xếp gỗ và quần áo ngủ, tay kia nắm tay cô, “Vừa hay không biết nên tặng quà gì cho em, tạm biệt bạn em đi, chúng ta đi mua hoa quả.”

Gia Hàng mới vừa vẫy tay với cô gái thì đã bị Trác Thiệu Hoa kéo đi. “Cô ấy không phải bạn em, chỉ là một du khách hỏi đường thôi. Vì sao lại tặng quà cho em?”

“Lần sau đừng tùy tiện nói chuyện với người lạ. Em quên rồi à, mai là ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta, anh không nên tặng quà cho em sao?”

À à à, ngày đăng ký hôn đó nắng nhạt nhòa xa xăm... Có điều là... Gia Hàng đứng lại, trừng mắt chất vấn, “Thủ trưởng, không phải anh nói ngày mai mới về sao, vì sao anh lại ở đây?”

“Đơn vị có một số tình hình khẩn cấp, hôm qua anh phải quay về giải quyết.”

Thủ trưởng là Đại Vũ thế kỷ hai mươi mốt, vì công việc mà ba lần không bước vào cửa nhà. “Giải quyết xong chưa?” Sau đó còn hẹn cô Trác Dương đi ăn món Nhật.

(*) Đại Vũ sinh vào ngày 6 tháng 6, năm 2297 trước Công nguyên và chết vào tháng 8, năm 2198 trước Công nguyên. Đại Vũ chính là con cháu của Hoàng Đế. Họ tên của Đại Vũ là Văn Mệnh, và cha ông tên là Cổn. Khi Đại Vũ lớn lên và nhìn thấy người dân đau khổ khỉnh vì nước lũ, ông đã quyết định kềm chế nó. Đại Vũ đã bỏ 13 năm cố gắng kềm chế lũ, đã bao bọc được một khoảng rất rộng lớn. Trong những năm đó, ông đã đi ngang nhà của mình ba lần nhưng vì quá bận rộn nên ông đã không thể dừng lại đó. Đây là một câu chuyện lịch sử nổi tiếng của Trung Quốc.

“Giải quyết ổn cả rồi. Tối nay hoặc ngày mai có khả năng sẽ xảy ra tình huống khẩn cấp tương tự. Hai tháng nay hình như là bị ai đó theo dõi, anh chưa gặp trường hợp này bao giờ. Bắn một phát rồi đổi mục tiêu, tuy vô thưởng vô phạt nhưng lại khiến mình đứng ngồi không yên.”

“Mạnh thế ư? Năng lực kỳ binh mạng bình thường vậy sao?”

Vẻ mặt Trác Thiệu Hoa nghiêm trọng, “Kẻ địch có ý đồ xấu.” Thấy vẻ rối rắm của Gia Hàng, trái tim anh mềm lại, “Dù sao cũng có chút thu hoạch, anh đã mang máng đoán được đối phương là tổ chức nào.”

Tổ chức? Khí thế thật khỉnh khiếp, thật hung hãn. Gia Hàng tắc lưỡi, cô thích chiến đấu kịch liệt như vậy. “Cô Trác Dương đang chờ anh đấy, mình không qua chào hỏi à?” Gia Hàng ngoảnh đầu nhìn nhà hàng Nhật, khung cửa gỗ lại mở ra, bước vào đó là một dáng dấp yểu điệu trông giống như đã từng quen biết.

“Anh và cô nói xong chuyện rồi. Bây giờ đi mua hoa quả thôi!” Rồi như thể không kịp chờ đợi, anh nắm tay kéo cô vào cửa hàng.

□ □ □

Ngày mười sáu tháng mười, mưa vừa. Mưa bắt đầu từ lúc hừng đông rồi tí tách rơi trên mái hiên cho đến sau khi trời sáng, hoa tàn lá rụng vương vãi khắp viện. Bầu trời và mặt đất hòa lẫn thành một thể trong màn mưa bụi mênh mông.

Dì Lữ nói ngày vui nhưng thời tiết không đẹp, thím Đường gặt đầu, không biết ngày mai sẽ rét đến mức nào sau trận mưa thu lạnh lẽo này.

Tâm tình Phàm Phàm không mấy may bị ảnh hưởng bởi thời tiết, dường như vì cu cậu biết ngày hôm nay yêu cầu bất cứ điều gì cũng được chiều chuộng. Sáng sớm thức dậy trên giường, cu cậu quần quýt lấy Gia Hàng, hết đọc sách lại đến ca hát, rồi còn trèo lên đầu gối Trác Thiệu Hoa, ôm cổ đòi bố hứa hôm nay tan tầm sớm về nhà chơi với cu cậu.

Dì Lữ làm cho cu cậu bát mì sợi có quả trứng chần nước sôi bên trên, cu cậu ăn sạch tới nỗi có thể lập úp bát. Thím Đường chuẩn bị cho cu cậu quần áo mới, những hai bộ, phòng khi không cẩn thận làm dơ có đồ thay ra ngay. Bộ đồ chơi xếp gỗ Gia Hàng mua đã được dàn rộng trên lãnh địa rộng một phần năm thư phòng của cu cậu. Thành Công tặng chiếc xe đạp trẻ em siêu oách, Gia Doanh tặng vòng tay bằng vàng, gửi vào đó niềm hy vọng Phàm Phàm lớn lên khỏe mạnh, bình an. Ông Trác Minh gọi điện nói chuyện, không biết hai ông cháu thì thăm gì mà nửa giờ sau mới cúp máy.

“Trung tá Gia, thật sự không cần tôi đặt bánh kem trước sao?” Trước khi đi chợ nông sản với cậu lính cần vụ, dì Lữ lại hỏi Gia Hàng. Tối nay bà u Xán muốn ghé viện ăn cơm nên dì Lữ hơi khẩn trương.

“Vâng, cháu sẽ dẫn Phàm Phàm đi cho thằng bé tự chọn.” Gia Hàng trả lời vọng ra từ thư phòng.

Công tác chuẩn bị cho việc lập trình hệ thống bảo vệ căn cứ vệ tinh đã kết thúc, bước tiếp theo là bắt đầu viết chương trình. Như một thói quen nghề nghiệp, Gia Hàng luôn quét toàn bộ máy tính mình một lần

trước lúc bắt tay soạn thảo để xác định chắc chắn không bị coi trộm hoặc quấy nhiễu. Rất kỳ lạ, khởi động máy hai lần liên tiếp, quét được một phần ba thì tiến trình ngắt quãng, sau lại hoạt động bình thường. Gia Hàng nhíu mày, ai đã động vào máy tính của cô?

“Mẹ ơi, đi mua bánh kem!” Phàm Phàm vui sướng chạy vào, trên khuôn mặt bé bỏng đầy ắp vẻ chờ mong.

Gia Hàng âu yếm hôn Phàm Phàm, cô tắt máy tính, quyết định đợi đến mai nghiên cứu lại vấn đề này. Tiểu Dụ đưa Trác Thiệu Hoa đi làm, nhân tiện chở theo hai mẹ con.

Cả nhà ba người đều ngồi ghế sau. Phàm Phàm chìa ngón tay bé xíu móc nghéo với Trác Thiệu Hoa. “Bố không được gạt Phàm Phàm!”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười, thơm lên hai má Phàm Phàm đầy yêu thương. “Mong Phàm Phàm mau lớn quá, lớn rồi có thể giúp bố cùng bảo vệ mẹ!”

Phàm Phàm không hiểu rõ ý nghĩa của câu nói sâu sắc ấy, hàng mi dày chớp chớp, “Có người muốn cướp mẹ ạ?”

“Nếu có người cướp, Phàm Phàm sẽ làm gì nào?”

Phàm Phàm giang hai tay che trước mặt Gia Hàng, đôi mắt đen láy mở to, “Mẹ đừng sợ, Phàm Phàm sẽ ăn thật nhiều cơm cho mau lớn, có sức mạnh bảo vệ mẹ.”

Gia Hàng ôm chầm Phàm Phàm, hạnh phúc trào dâng. Hàng xóm cạnh nhà cô ở quê Phượng Hoàng có hai cậu con trai, bà Gia rất ngưỡng mộ, thường nói đi nói lại mãi câu có con cái vạn sự sung túc. Đúng quá chừng!

Trước tiệm bánh kem không đỗ xe được, Tiểu Dụ đỗ xe trước cửa một ngân hàng, Trác Thiệu Hoa cầm ô che Gia Hàng và Phàm Phàm đi đến tiệm bánh. Cửa kính nặng trĩch vừa mở ra, Phàm Phàm tức thì kích động nhào lên quây hàng. Trác Thiệu Hoa kéo Gia Hàng lại, sợ Phàm Phàm bị ướt nên nửa bờ vai chếch ra ngoài cửa cô bị mưa hắt vào.

Gia Hàng quay người ra sau, trong đôi mắt hơi rung động của anh tựa như có vô vàn lời muốn nói.

“Giờ này hai năm trước, em vào phòng giải phẫu, anh đứng bên ngoài với tâm trạng vô cùng phức tạp, chờ mong rất nhiều nhưng lại không dám chờ mong quá sâu, sợ quá tham lam sẽ khiến em chán ghét. Hai năm qua, anh...” Anh nhìn cô, nhìn Phàm Phàm chạy lăn tăn quanh quây bánh, nhìn mưa rơi rồi đưa tay vuốt ve gương mặt cô, giọng trầm hẳn lại, “Tối gặp nhé!”

Mưa tầm tã, bọt nước bắn tung tóe theo mỗi bước chân. Rất nhanh đã không thể phân biệt được đâu là thủ trưởng trong biển ô trùng điệp.

Phàm Phàm đứng trong cửa thủy tinh gọi mẹ, bánh kem nhiều quá, cu cậu không biết chọn loại nào mới ngon. Cuối cùng, Phàm Phàm quyết định tự sáng tạo một cái bánh kem hoa quả có xoài, có dâu tây, có mấy loại quả kỳ lạ khác... Màu sắc kết hợp lại rất đẹp, Phàm Phàm thích mê tơi. Quả nhiên cu cậu vẫn thích vẽ tranh, nhạy cảm với màu sắc đến thế cơ mà. Lúc viết địa chỉ, trong lòng Gia Hàng thoảng chút chua xót.

Hôm nay không ăn cơm chiều sớm. Thím Đường sợ Phàm Phàm buồn ngủ, ăn trưa vừa xong là dỗ cu cậu ngủ trưa. Gia Hàng sắp sửa vào thư phòng kiểm tra lại máy tính thì ban chỉ huy hoạch định kế hoạch xây dựng căn cứ vệ tinh Hải Nam gọi điện đến nói, chỉ huy thường vụ muốn nghe các nơi báo cáo tình hình tiến triển của nhiệm vụ. Gia Hàng vội vàng thu dọn đồ đạc, nhấn di Lữ một tiếng rồi đón xe đến đại học Quốc Phòng.

Gặp Mộc Giai Huy là chuyện trong dự liệu, chuyện ngoài dự liệu là trong sổ thành viên có thêm một gương mặt mới – Triệu Đồng. Máu huyết Gia Hàng đột ngột tăng tốc, giống như một chiếc tàu lượn siêu tốc thỉnh linh ngoặt trái rẽ phải làm cơ thể vốn đang bình tĩnh chần động liên tục, máu vọt lên mặt, tưởng chừng muốn phá vỡ lớp da xồng ra ngoài.

Triệu Đồng hết sức xúc động và hưng phấn. Chị ta cảm ơn các lãnh đạo đã coi trọng mình, nói rằng vốn đã có sẵn kinh nghiệm công tác tại căn cứ phóng vệ tinh Cửu Tuyền và hai năm bồi dưỡng ở đại học Quốc Phòng, rồi hứa sẽ nỗ lực trong cương vị mới đồng thời cống hiến mọi khả năng sức lực của bản thân. Nói xong lời cuối cùng, chị ta nước mắt lưng tròng.

Triệu Đồng nhiệt tình nhìn Mộc Giai Huy, cô ta lật xem lịch làm việc trước mặt, cứ như mình và Triệu Đồng không hề thân quen.

Vì Mộc Giai Huy cùng hợp tác làm mật mã an toàn với Gia Hàng nên chỗ ngồi hai người được bố trí cạnh nhau. Mộc Giai Huy hết mực khiêm nhường, chỉ tập trung vào nhiệm vụ của mình, gần như là để Gia Hàng đại diện phát biểu, cô ta chỉ đợi bổ sung vài câu sau cùng. Từ đầu đến cuối, Mộc Giai Huy không nói với Gia Hàng bất kỳ câu gì ngoài phạm vi công việc.

Cuộc họp kết thúc, nhìn mưa vẫn mù trời như cũ, tâm trạng ủ rũ không sao vực dậy nổi. Gia Hàng vẫn đang choáng váng, cơn choáng váng khiến cô như rơi tòm vào đám mây bông bênh bồng xốp, khiến cô mất phương hướng không thể suy nghĩ điều gì. Cô đi vào văn phòng, vừa đặt tài liệu xuống thì thấy quả bóng có chữ ký Kobe. Vài ngày không nhìn đến, mặt trên quả bóng đã phủ lớp bụi mờ mờ. Gia Hàng dùng khăn giấy lau chùi quả bóng cẩn thận.

Di động vang lên, là điện thoại nhà. Phàm Phàm ỉ ỏi làm nũng, nói nằm mơ thấy mẹ bị kẻ xấu bắt đi, cu cậu muốn tìm mẹ. Nhóc thối lớn thật rồi, biết nói khéo nữa chứ, thật ra là muốn cô mau mau về nhà đây mà.

“Ừa, mẹ sẽ lên xe ngay bây giờ, chút nữa gặp nha.”

“Con muốn đợi mẹ về cắt bánh kem.”

Trong bộ chỉ huy chẳng còn mấy người, thang máy đi từ dưới lên rất nhanh. Đúng lúc Gia Hàng định vào thang máy thì Mộc Giai Huy gọi cô từ phía sau. Chỉ một mình Mộc Giai Huy, không thấy Triệu Đồng.

Mộc Giai Huy hỏi: “Có dám đánh cược với tôi không?” Khuôn mặt xinh đẹp tỏ rõ vẻ khiêu khích trong ánh chiều lợt lạt.

“Không dám!” Gia Hàng cau mày, Phàm Phàm đang nghênh cổ ở nhà đợi cô, cô không có thời gian chơi đùa với Mộc Giai Huy. Hơn nữa đấu qua đấu lại cũng chỉ mấy chiêu, thật sự chẳng thú vị.

Mộc Giai Huy không hề ngạc nhiên, “Biết ngay là cô sẽ nói vậy. Hôm đó trong bệnh viện, anh rể bảo vệ cô trước mặt tôi, cho nên cô cứ tưởng tôi giống hạng tiểu nhân vật vĩnh, gặp khó khăn là bỏ chạy.”

“Đâu có, cô đẹp hơn tiểu nhân vật vĩnh.” Gia Hàng hiểu đúng trọng tâm.

Mộc Giai Huy khẽ nhăn cái mũi thanh tú, “Đừng có lên giọng châm chọc, người thật sự đáng thương, thật sự bị ai chính là cô đấy. Anh rể xây cho cô tòa tháp ngà, cô ngờ nghệch sống trong đấy quá lâu nên không biết thế giới bên ngoài ra sao. Nếu hôm đó cô không có mặt, chị hai, anh hai cũng không, cô tưởng anh rể sẽ lạnh nhạt với tôi chắc?”

“Cô mong anh ấy đối với cô thế nào? Thương hương tiếc ngọc?” Nếu trước đây Gia Hàng từng có một chút tôn trọng với Mộc Giai Huy thì giờ phút này chút tôn trọng đó đã hoàn toàn mất sạch.

“Muốn tận mắt chứng kiến không?”

Gia Hàng bất động nhìn trừng trừng Mộc Giai Huy, thật sự kinh ngạc vì cô ta có thể ăn nói tự tin đến vậy.

“Cô không cần sợ hãi, anh rể tuyệt đối sẽ không phản bội cô, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện vi phạm nguyên tắc. Có điều, anh ấy cũng chỉ là người đàn ông có máu có thịt bình thường, khi ở trong không gian không cần sự điều khiển của lý trí, anh ấy sẽ cho phép bản thân thành thật đối diện với lòng mình, với tình yêu đích thực của mình.”

Có không gian như vậy ư? Đầu óc Gia Hàng lại rơi vào trạng thái chết, điều duy nhất cô có thể làm và biết làm chỉ là nhìn trừng trừng tiên nữ núi băng xinh đẹp đến đáng sợ không chớp mắt.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn giúp cô hiểu anh rể hơn thôi, có vậy mới hạnh phúc sống bên nhau được, dù gì hai người cũng là vợ chồng mà. Dám đánh cược chứ?”

Gia Hàng gật đầu, hình như không đánh cược không được.

“Chấp nhận thua cuộc nhé. Đây là chuyện giữa hai chúng ta, không được để anh rể biết. Anh ấy không làm gì sai, không làm gì có lỗi với cô. Cô bắt buộc phải thừa nhận rằng anh ấy là người đàn ông đủ tư cách. Tôi

nghĩ cô sẽ không khóc, anh rẽ đã dành gần hết tất cả cho cô, chỉ có trái tim anh ấy là thuộc về chị tôi, cô đã quá hạnh phúc...” Mộc Giai Huy nói.

“Đánh cược thế nào?” Gia Hàng mắt kiên nhẫn ngắt lời Mộc Giai Huy.

Mộc Giai Huy đến bên cửa sổ nhìn trời mưa xối xả rồi hít sâu một hơi: “Thật không ưa nổi mùa thu Bắc Kinh. Mỗi người chúng ta gọi cho anh rẽ một cuộc điện thoại bảo anh ấy đến đón, để xem anh ấy đồng ý với ai. Cô gọi trước tôi cũng không chấp.”

Gia Hàng nghĩ cô ta quá rảnh rồi nhàm chán, trò chơi này đơn giản chỉ là một sự giấu cợt với chỉ số thông minh của cô. Hôm nay không phải ngày bình thường, thủ trưởng đã ghé tay với Phạm Phạm rồi. “Không, cô gọi trước đi!”

Mộc Giai Huy ồ một tiếng rồi không tránh đi đâu khác, bấm số Trác Thiệu Hoa ngay trước mặt Gia Hàng. “Anh rẽ ạ? Em, Tiểu Huy đây. Mưa to quá, em đang ở đại học Quốc Phòng, mãi nói chuyện phiếm với Triệu Đồng đến quên cả giờ về, anh đến đón em được không... Bữa ấy đi đường kẹt xe làm anh phải đợi lâu ở nhà hàng Nhật, em có nhiều chuyện muốn nói lắm mà không gặp được anh rẽ... Nửa tiếng nữa anh đến ạ? Dạ được, anh rẽ lái xe từ từ thôi, em sẽ chờ anh.”

Mộc Giai Huy chậm rãi ngắt đầu nhìn Gia Hàng, “Tối lượt cô rồi đấy.”

Gia Hàng bất giác cắn môi, cô không tìm dây số trong danh bạ điện thoại mà ấn lần lượt từng phím một.

“Gia Hàng, Phạm Phạm quấy rầy em phải không?” Giọng anh cười nói hết sức gần gũi, dịu dàng.

Gia Hàng thấy cổ họng hơi khô rát, cô ra sức nuốt khan, “Em đang ở ngoài đường có việc, mưa lớn quá không đón xe được, khi nào anh về nhà sẵn ghé đón em nhé.”

Tựa như bị mắc kẹt trong vấn đề học búa, anh ngừng bật đúng mười giây rồi áy náy trả lời cô: “Chút nữa còn cuộc họp, không biết đến mấy giờ. Để anh bảo Tiểu Dụ đón em.”

Thủ trưởng đang nói dối, nói dối một cách tự nhiên và đường hoàng. Phải chăng đây không phải lần đầu tiên anh nói dối? Phải chăng lời nói của bà Trác Dương và Mộc Giai Huy không hoàn toàn chỉ là lời bịa đặt hân học mà còn có vài phần sự thật?

“Vây thôi, em đợi một lát thế nào cũng có xe.”

Gia Hàng ngắt đầu lên bình tĩnh nhìn thẳng Mộc Giai Huy. Tầng đá vừng vàng trong lòng cô đang lung lay, ngập tràn nguy khốn dưới sức rung dữ dội của cơn địa chấn cấp mười.

Mộc Giai Huy không tỏ thái độ đắc thắng mà chỉ nhìn cô với vẻ cảm thông, “Không cần ghen tuông, đổ kị, anh rẽ đối với tôi chỉ là yêu ai yêu cả đường đi thôi. Cô đừng khắc khe với anh ấy quá. Suy cho cùng đây chỉ là tình cảm thật lòng của anh ấy, anh ấy phải có ý chí mạnh mẽ lắm mới trải qua được nỗi khổ quá sức chịu đựng với người bình thường như vậy.”

Gia Hàng không phản bác lại lời nói này. Lúc Phạm Phạm còn bé xíu, anh đã giả vờ ngủ để đỡ Phạm Phạm đi vào giấc ngủ. Khoảnh khắc ấy gương mặt anh thả lỏng, hàng mi an tĩnh bao phủ lên mi mắt, thoát nhìn như ngủ rất say. Ngày ấy là lần đầu tiên anh và cô cùng giường chung gối, trước đó vài phút, họ còn ôm ấp, hôn môi, trong phòng dạt dào hương xuân. Anh có ý chí sắt đá đáng thán phục chứ không dễ mất tự chủ như cô.

Nếu thủ trưởng thật sự muốn lừa cô, vậy thì anh đã thành công đến mức không để lộ một sơ hở. Nghĩa là, cuộc sống của thủ trưởng rất không dễ chịu.

Vì cô sinh Phạm Phạm, cho Phạm Phạm một gia đình hoàn chỉnh nên những quý trọng, yêu thương, ngọt ngào, dịu dàng ấy chẳng qua chỉ là trách nhiệm và nghĩa vụ? Anh là người đàn ông đủ tư cách, là người chống làm tròn trách nhiệm, thế nhưng thủ trưởng ơi, anh có cảm thấy thiệt thòi không?

Hai vại hoa sen kia có khiến anh tức cảnh sinh tình, có làm lòng anh rơi lệ như mưa? Nghĩ kỹ lại thì quyết tâm sinh hạ Phạm Phạm thật ra hoàn toàn vì nguyện vọng của Giai Tịch. Giai Tịch chẳng khác nào trả giá cả sinh mệnh vì Phạm Phạm, thử hỏi làm sao anh có thể buông bỏ?

Tất cả, tất cả đều vì Giai Tịch?!

Chocolate – dành tặng người mình yêu nhất.

Hôm đó ở bệnh viện thật ra cô mới là tiểu nhân vật vãn, còn thủ trưởng và Giai Huy ngầm phối hợp với nhau, bằng quan nhìn cô tự diễn trò tự hả hê, đúng không?

Những tin nhắn chữ số đó, những ngày tháng trải qua ở quán cà phê đó, những bóng dáng bên nhau trong gallery đó...

Yêu ai yêu cả đường đi...

Phong ba bão táp, sóng ngầm cuộn cuộn nổi lên nơi mặt hồ trái tim mới bình yên chỉ được vài ngày. Rất nhiều việc không dám xác định.

Không thể nào oán trách, không thể nào chỉ trích.

Nửa giờ sau, xe của Trác Thiệu Hoa đến. Anh bung ô, chiếc ô sáng nay che cô và Phàm Phàm đến tiệm bánh kem giờ đang che chắn cho Mộc Giai Huy trong ngày mưa thu.

Đứng ngay phía sau cửa sổ, cô có thể thấy anh rất rõ nhưng anh lại không nhìn thấy cô. Cửa xe đóng lại, bọt nước tung trắng xóa rồi dần tan biến giữa màn mưa mịt mờ.

Nước đọng lại thành vũng sâu trên bãi tập, chỉ đi vài bước ống quần đã ướt đầm. Một chiếc xe buýt đỗ vào bên, cô bước vô định lên xe. Đi đâu cũng được, chỉ cần rời khỏi đại học Quốc Phòng. Mưa làm hoàng hôn sập tối sớm hơn mọi ngày, ống quần ẩm ướt dán vào chân lạnh cóng.

Di động vang lên, Phàm Phàm gọi cô phải không?

Đường đời dù quanh co hay thẳng tắp, vẫn kéo dài về phía trước, không cách gì quay trở lại. Nhưng chân cô dường như đã gãy, con đường trước mặt nên đi thế nào đây?

Đúng rồi, nên về nhà. Cô đã bỏ lỡ sinh nhật Phàm Phàm một tuổi, không thể lại lỡ mất sinh nhật hai tuổi của cu cậu.

Cánh cửa viện ướt sũng phát ra tiếng kêu cọt kẹt khi cô đẩy cửa bước vào. m thanh lớn là thế nhưng tất cả mọi người trong phòng khách không ai phát hiện ra.

Thủ trưởng vẫn làm tròn phận sự của một người cha. Anh không nuốt lời, đã về nhà và đang ngồi trên ghế sofa, hãnh diện nhìn Phàm Phàm ghé vào giá vẽ vẽ tranh. Giá vẽ mới, bút vẽ mới, giấy vẽ mới, quà của ai tặng?

Bà u Xán cũng đã đến, mái tóc dùng quá nhiều keo vuốt tóc để định hình trông cứng ngắc như biểu cảm của bà.

Vậy ai đang chỉ Phàm Phàm vẽ tranh thế nhỉ... Cô hoa mắt rồi sao? Mộc Giai Huy! Hôm nay đi Lữ làm đậu hũ hạnh nhân hay làm sushi?

Phàm Phàm vẽ xong bức tranh, phấn khích khoe bà u Xán xem. Bà u Xán xoa đầu thẳng bẻ, đó là cách khen thưởng xa xỉ nhất của bà.

Mộc Giai Huy quay người hôn lên má trái Phàm Phàm, Phàm Phàm mắc cỡ, chìa má phải qua bổ đôi hôn.

Trác Thiệu Hoa mỉm cười nhìn Mộc Giai Huy, ánh mắt họ nhìn nhau vừa ngán lại vừa dài, vừa sâu sắc lại vừa xa xôi.

Cô ngơ ngác đứng nhìn khung cảnh ấy giữa bóng đêm tăm tối bữa vậy xung quanh. Đến khi tâm trí chợt bừng tỉnh nhờ nước mưa tẩy rửa, cơn ớn lạnh vô hình bỗng loang ra khắp thân thể cô. Cuối cùng cô cũng hiểu, Giai Tịch đã trở về, trở về để lấy lại hết thấy những gì cô đã cướp đi từ chị – kể cả thủ trưởng, kể cả Phàm Phàm, kể cả tứ hợp viện này.

Trái tim đau đớn quá!

9. Chương 9

Mưa đã ngừng rơi, hương hoa quế thanh nhã lãng đãng trong không khí sũng ướt.

Trong phòng ăn, dì Lữ hệt hăng dọn dẹp chén bát. Cả buổi chiều nay bà bận rộn, dày công chuẩn bị bữa tối để rồi chẳng mấy ai động đũa. Bánh kem cửa hàng giao đến vẫn chưa cắt vì Phàm Phàm không cho, cu cậu kiên quyết đợi mẹ về mới cầm dao và hát bài chúc mừng sinh nhật.

Dì Lữ liếc trộm đồng hồ treo tường, qua mười phút nữa thôi là đến chín giờ rồi, Gia Hàng đi đâu đấy nhỉ?

Sắc mặt bà u Xán tối sầm như bóng đêm, bà khinh bỉ không thèm nói nhiều, chỉ ánh mắt sắc như dao đã đủ biểu đạt cơn thịnh nộ của bà. Không hiểu ông Trác Minh và Trác Thiệu Hoa tìm được điểm gì tốt đẹp ở một người đàn bà mà ngay cả sinh nhật con trai cũng vắng mặt? Cho dù dùng kính lúp bội số lớn bà cũng không soi ra được chút điểm tốt ít ỏi đó.

Mộc Giai Huy đang nhìn Trác Thiệu Hoa. Đêm thu lạnh lẽo nhưng anh chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản, ánh lửa nhỏ chập chờn khi sáng khi tối trên môi và trên ngón tay anh, đá Thái Hồ cao sừng sững ngăn trở ánh đèn trên hành lang làm mờ đi biểu cảm trên gương mặt anh, điều duy nhất cảm nhận được ở anh lúc này là vẻ bí ẩn khó diễn tả. Trong ấn tượng của Mộc Giai Huy, anh luôn là vậy, phong thái cao quý và vẻ mặt trầm tĩnh lạnh nhạt.

Đêm nay trước mặt bà u Xán và cô ta, anh đã mất kiểm soát, thường xuyên gọi di động và nóng lòng chạy vào chạy ra.

Mộc Giai Huy bỗng ngẩng mặt lên cười thật tươi với khoảng không đen đặc, đôi mắt bồ câu xinh đẹp lóe ra tia sáng quý dị. Cô ta đi đến bên Trác Thiệu Hoa: “Anh rể, em về đây!”

Trác Thiệu Hoa dập tắt điều thuốc: “Chiều nay họp ban chỉ huy xây dựng căn cứ vệ tinh Hải Nam à?”

“Vâng ạ, thông báo đột xuất.”

“Có gặp Gia Hàng không?”

“Chúng em ngồi cùng một chỗ. Cô ấy rời đi sau khi cuộc họp kết thúc. Triệu Đồng gọi em ở lại nói chuyện, vừa sắp vô tán gẫu là quên hết thời gian. Anh rể, có phải chuyện em đến ăn cơm làm anh khó xử không? Lần trước nghe cô Trác Dương nhắc sinh nhật Phàm Phàm, ban đầu em định nhờ cô mang quà đến nhưng cô bảo bận việc, em chỉ còn cách nhờ dì. Chiều nay vừa tạm biệt anh rể xong, không bao lâu sau thì dì gọi điện bảo em đến ăn cơm, em giật mình, khẳng khái từ chối làm dì nổi giận, thế nên đành vâng lời đến đây.”

“Em có lòng như vậy, mời em là chuyện nên làm, có gì không hay chứ?”

Mộc Giai Huy đau khổ cắn môi: “Mặc dù anh rể và dì đối với em rất tốt, tốt lắm, nhưng nói sao đi nữa ở nơi này em cũng chỉ là người ngoài. Anh rể không cần quá để ý đến cảm nhận của em, trung tá Gia mới là người anh cần coi trọng. Em sẽ từ từ thích ứng với cuộc sống như vậy, sẽ cố gắng hết sức không làm phiền anh rể nữa.”

Trác Thiệu Hoa chẳng nói chẳng rằng, hàng chân mày như núi dao động, ánh mắt vô cùng bình tĩnh. Anh nhìn cô ta một lúc rồi khẽ cười nói: “Lớn hơn Tiểu Huy mấy tuổi mà lại để em phải nhắc nhở, thật đáng hổ thẹn.”

Bà u Xán ra về cùng Mộc Giai Huy, bà không muốn nán lại thêm bất cứ một giây nào.

Trong viện dần yên tĩnh trở lại, từng ngọn đèn lần lượt vụt tắt. Phàm Phàm buồn ngủ đến mức mệt phờ nhưng đôi mắt vẫn bừng bừng nhìn chăm chăm cửa viện, hề có một tiếng động nhỏ là cu cậu lại chạy ra xem. Thím Đường nói cho cu cậu biết, đó là tiếng nước nhỏ trên mái hiên, tiếng bước chân mẹ không phải vậy.

Phàm Phàm nhào vào lòng thím Đường, nước mắt tủi thân dâng đầy trên vành mi.

Trác Thiệu Hoa nhìn Phàm Phàm, anh rất muốn bịa ra một lời nói dối để trấn an cu cậu nhưng không bịa nổi một từ. Gia Doanh gọi điện đến, anh không cho Phàm Phàm bắt máy. Hôm nay Lạc Gia Lương xuất

viện, anh không thể khiến anh chị hoảng sợ, ngoài nói chuyện nhà với Gia Doanh bằng vẻ bình thản cố nguy tạo, anh không nói điều gì khác. Tiểu Ngải và Ninh Mông thì anh có được số di động của hai cô nàng nhờ trước đây mời họ đến nhà ăn cơm đã cố ý hỏi với lý do tiện liên hệ khi cần thiết. Ninh Mông đang ở bên ngoài ăn cơm cùng khách hàng, giọng ép xuống cực thấp. Tiểu Ngải đang ở sân bay, sau tuần trăng mật và chuyến trở về quê nhà, cô và sư huynh sắp đáp máy bay về Bắc Kinh. Thậm chí anh còn gọi điện cho Thành Công, Thành Công lại đang nằm trên giường, cậu ta nói mình lao lực cực khổ vì Lạc Gia Lương nằm viện, đến hôm nay rốt cuộc có thể ngủ bù, vừa nhắm mắt lại thì Trác Thiệu Hoa gọi điện đánh thức, cậu ta nhảy dựng ra khỏi giường gào rống ồm tỏi.

Trác Thiệu Hoa lái xe đến Bắc Hàng, tìm kiếm ở mỗi một tiệm net tại mấy ngã tư gần đó. Gia Hàng từng nói, mỗi khi buồn hoặc vui cô thích đi dạo tiệm net.

Anh không nghĩ ra được đã xảy ra chuyện gì làm Gia Hàng cả đêm không về.

Bắc Kinh đêm khuya đèn đuốc sáng choang là vậy, nhưng anh có làm thế nào cũng không tìm thấy cô.

Rạng sáng hai giờ, anh kéo lê thân xác mỗi một quay về tứ hợp viện. Phàm Phàm mặc nguyên quần áo lên giường ngủ, thím Đường ngủ gà gật cạnh bên, bà vừa nói cởi đồ là cu cậu lập tức bừng tỉnh, đòi bà ôm ra ngoài tìm mẹ.

Anh vào thư phòng xem máy tính của cô, máy tính không còn nữa. Di Lữ nói lúc chiều Gia Hàng cầm theo túi máy tính ra khỏi nhà. Buổi tối gọi cho chỉ huy thường vụ xây dựng căn cứ vệ tinh, anh mới biết chiều nay có cuộc họp lâm thời. Gia Hàng đang ở đại học Quốc Phòng lúc gọi điện cho anh sao? Cô chỉ nói cô ở bên ngoài có việc.

Có phải lại là một lần ra đi không từ già? Cơ thể Trác Thiệu Hoa bất giác run lên, anh ra lệnh cho chính mình không được suy nghĩ nhiều hơn.

Chẳng biết trời sáng lên tự bao giờ, thời gian vừa như dài cả thế kỷ, vừa như chỉ trong chớp mắt. Nhiệt độ không khí đột ngột xuống thấp, gió bắc thổi ào ào, khung cửa sổ thủy tinh bị lớp hơi nước mờ nhạt phủ kín.

Cửa viện kêu ‘két’ một tiếng, là gió hay... tiếng bước chân?

Trác Thiệu Hoa lao ra khỏi phòng, cậu lính cần vụ đang quét dọn sân kinh ngạc sững sờ, di Lữ đứng cứng đờ tại cửa nhà bếp.

Gia Hàng tinh nghịch le lưỡi, trên gương mặt viết hàng chữ ‘Bị bắt quả tang’ đầy thất vọng, mái tóc ngắn bù xù lĩa chia, đôi mắt sáng lạ thường. “Chào buổi sáng, thủ trưởng!” Cô vẫy tay.

Trái tim Trác Thiệu Hoa phút chốc thả lỏng, rồi ngay giây sau lại co thắt bởi căng thẳng. “Ăn sáng rồi à?” Anh đưa tay đón lấy túi máy tính cô đang cầm.

Cô nhẹ nhàng né tránh, lướt qua anh và đi vào thư phòng: “Ừm, uống sữa đậu nành, ăn bánh quẩy.”

Anh đi vào theo cô, cô giơ hai tay lên, duỗi lưng rồi vò đầu: “Không nói chuyện với anh đâu, em phải đi ngủ đây.” Cô che miệng ngáp một cái thật to.

“Tối hôm qua em đi đâu?” Anh hơi cau mày.

Cô bỗng dừng phần khích hấn, nhảy đến trước mặt anh, khuôn mặt bừng sáng vẻ hăng hái: “Thủ trưởng, anh biết Warcraft không? Đó là game online kích thích nhiệt huyết người chơi nhất, siêu cấp vô địch. Em nghe nói nó mới nâng cấp nên đến Thế giới hoạt họa chơi ngay lập tức. Quả nhiên danh bất hư truyền, chơi sướng kinh khủng. Lần sau em tìm cơ hội đi chơi nữa mới được. Con người ta nếu không điên cuồng thì sẽ già nua cho mà xem.”

Cô cười hì hì hếch chiếc cằm hơi nhon lên.

Trong lòng Trác Thiệu Hoa chấn động mãnh liệt, nếu anh không nhìn lầm thì cô nhóc này hình như đang cố ý chọc giận anh. Anh càng thêm khẳng định, không phải cô đi chơi game cả đêm hôm qua mà là cố tình không về nhà. Cô không quên sinh nhật Phàm Phàm, nhất định đã có chuyện xảy ra.

“Đi tắm rồi ngủ một giấc thật ngon đi!” Anh nghe giọng nói trấn tĩnh của mình cất lên.

“Rõ, thưa thủ trưởng!” Cô nghiêm mặt trịnh trọng chào theo kiểu nhà binh, rồi cười rộn rã giả vờ làm mặt quỷ.

Tiểu Phàm Phàm đứng ngoài thư phòng. Nghe tiếng Gia Hàng, cu cậu bật dậy khỏi giường, đôi chân nhỏ mồm mồm không kịp mang giày để trần chạy băng qua hành lang đến nơi nhanh như chớp. Cái miệng nhỏ lúc phụng phịu lúc mếu máo, vừa muốn cười vừa muốn khóc.

“Tiểu Phàm Phàm, chân con dơ rồi này!” Gia Hàng khom người vuốt mũi Phàm Phàm.

“Con chưa cắt bánh kem.” Phàm Phàm nói thật lớn, cực kỳ tủi thân.

Gia Hàng chớp mắt mấy cái, vỗ vỗ đầu: “A, hôm qua là sinh nhật Phàm Phàm à, mẹ quên bém đi mất! Cho Phàm Phàm đánh một cái nha, xin lỗi!” Cô xòe tay ra.

Phàm Phàm lắc đầu, nắm tay Gia Hàng: “Bây giờ con cắt bánh cùng mẹ.”

“Sinh nhật một năm chỉ có một lần, hôm nay đã không phải sinh nhật Phàm Phàm rồi, bánh kem để tới hôm nay cũng không còn ngon nữa, quăng đi, sau này bảo bố mua lại cái khác.”

Giọt nước mắt lớn trào lên trong mắt Phàm Phàm, đôi vai nhỏ bé run run.

Gia Hàng nói nhỏ: “Nam tử hán mà thích rơi nước mắt ấy hả, con gái không thích đâu. Thím Đường, thím mang giày cho Phàm Phàm đi.” Cô ngồi xổm xuống, nhanh tay bế Phàm Phàm lên rồi buông ra.

“Thế này là sao, trung tá Gia?” Thím Đường đau lòng lau nước mắt cho Phàm Phàm. Phàm Phàm khóc thấy thương vậy mà cô ấy cũng không dỗ dành được một câu.

Trác Thiệu Hoa không nói gì, cửa sổ thư phòng mở toang, chiếc rèm trắng cuốn tung theo gió như con sóng quay cuồng không ngừng nghỉ. Về mặt anh từ đầu đến cuối không hề thay đổi, sóng mũi cương nghị chìm trong bóng tối dày đặc.

Gia Hàng đã ngủ. Cô nằm cuộn tròn trên chiếc giường nhỏ của Phàm Phàm, nhìn từ xa như chẳng lớn hơn Phàm Phàm là bao. Anh vén chăn cho cô, định cúi xuống hôn cô thì cô trở người đưa lưng về phía anh, cự nự chống đối cứ như không thích bị anh làm phiền.

Anh thấy khó chịu đến cùng cực, chẳng khác nào căn bệnh tim phát tác làm nảy sinh cảm giác yếu đuối trước nay chưa từng có. Rõ ràng gần trong gang tấc nhưng anh lại không cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Bánh kem vẫn cắt, nến vẫn thấp, anh hát cho Phàm Phàm nghe bài chúc mừng sinh nhật, chúc Phàm Phàm chóng lớn, hạnh phúc và khỏe mạnh. Anh vốn rất ít ăn đồ ngọt song vẫn cố gắng ăn hai miếng lớn, Phàm Phàm nín khóc, mỉm cười.

“Mẹ mệt lắm, để mẹ nghỉ ngơi cho khỏe, Phàm Phàm ngoan nhé!” Anh dặn dò Phàm Phàm lúc thay quần áo đi làm.

Phàm Phàm gật đầu: “Con yêu mẹ!” Cu cậu có thể chịu đựng, mặc dù khổ sở ghê lắm.

Trác Thiệu Hoa xúc động ôm Phàm Phàm bần thần nhìn về phía phòng ngủ. Giờ này cô đang ngủ say chẳng?

Cậu thư ký đã đặt một số công văn quan trọng lên bàn, phê duyệt xong, Trác Thiệu Hoa lại mở một cuộc họp ngắn. Sau bữa cơm trưa, anh đang định gọi điện hỏi dì Lữ Gia Hàng thức dậy chưa thì điện thoại nội bộ reo. Cậu trung úy giám sát phòng máy hốt hoảng nói: “Thủ trưởng, anh lên đây một chuyến được không ạ?”

Da đầu tê rần, gần đây quá nhiều sự việc đột ngột phát sinh khiến thần kinh anh đôi chút rối loạn.

“Chuyện gì vậy?” Anh bình tĩnh bước vào phòng giám sát.

Cậu trung úy chỉ lên màn hình giám sát: “Tôi vừa kiểm tra hộp thư đến, phát hiện có một email do... trung tá Gia gửi rạng sáng nay.”

“Cô ấy viết gì?” Cô đã phát giác, đây là nguyên nhân chính khiến cô tức giận bỏ nhà đi không về sao?

“Cô ấy nói mấy hôm nay vất vả rồi! Phần ngày tháng phía sau cô ấy ghi rõ thời gian từ lúc chúng ta bắt đầu theo dõi email cho đến hôm nay, chính xác từng giây. Tôi... hiện giờ đã không thể truy tìm địa chỉ IP của cô ấy.”

“Tôi biết rồi, chuyện này để tôi giải quyết.” Anh không bận tâm nhiều tới chuyện trấn an cậu trung úy mà gọi điện thoại ngay cho Tiểu Dụ, bảo cậu ta lái xe đến cổng chính.

Tiểu Dụ bị sắc mặt nghiêm trọng của anh dọa sợ, chặng đường gần một tiếng đồng hồ mọi hôm giờ rút ngắn chỉ còn bốn mươi phút.

Gia Hàng đã rời giường, cô nấu một bát mì ăn liền lớn, ngồi trong nhà bếp ăn ngon lành. Di Lữ nói thầm: “Tôi muốn làm điểm tâm cho trung tá Gia nhưng cô ấy không chịu.”

Anh bảo di Lữ đi làm việc, Phàm Phàm bị bế sang nhà hàng xóm lánh mặt.

“Thủ trưởng về sớm ạ.” Gia Hàng cầm điện thoại xem giờ, chỗ ống tay áo vén lên không còn tung tích chiếc đồng hồ nguyệt tượng. Từ khi anh đeo chiếc đồng hồ đó cho cô, nó chưa từng rời cổ tay cô kể cả khi tắm rửa, ngủ nghỉ. Cổ họng Trác Thiệu Hoa bị thứ gì đó chèn chặt, không tài nào hít thở. Máy tính xách tay kia cũng không phải ‘Hoa quả’ mới mua, mà là cái máy có màn hình sờn cũ, nước sơn bong tróc cô thường dùng lúc trước.

“Gia Hàng!” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, xoay hai vai cô lại, đẩy bát mì sang bên, “Về chuyện theo dõi máy tính của em, em hãy nghe anh giải thích...”

Một ngón tay dính mùi mì ăn liền cay xè dán lên môi anh: “Suýt, Tiểu Dụ và di Lữ đều đang ở ngoài!” Gia Hàng nháy mắt về bí mật, giọng nói nhỏ tới nỗi không thể nhỏ hơn: “Em biết, việc quan trọng, giám sát lẫn nhau là do công việc sắp đặt. Thủ trưởng làm việc công theo phép tắc, cần phải vậy. Về mặt công việc, em là cấp dưới của anh, người lính phải xem việc phục tùng là thiên chức.”

Cô cứ chặn miệng anh như thế làm anh cảm nín không trả lời được. Thật ra, anh muốn nói đó không phải lý do, nhưng cô không cho anh cơ hội.

Từ hôm nay trở đi, họ giống như hai chuyến tàu chạy ngược hướng, càng lúc càng cách xa.

□ □ □

Học kỳ mùa thu vừa bắt đầu, việc học ở đại học Quốc Phòng của Gia Hàng tạm dừng do không có lớp tự chọn, giai đoạn viết chương trình bức tường lửa cho căn cứ vệ tinh chính thức tiến hành. Những khi Trác Thiệu Hoa đi làm, suốt ngày cô giam mình trong thư phòng, bỏ cả bữa cơm, mệt không cầm cự nổi thì cô lên giường đánh một giấc từ sáng sớm đến sau giữa trưa. Buổi tối, tuy hai người cùng ngồi trong thư phòng nhưng chỉ cần anh mở miệng nói chuyện với cô là cô lập tức nửa làm nũng nửa yêu cầu: “Thủ trưởng, lập trình cũng phải dựa vào linh cảm, hiện giờ đúng lúc em đang có cảm hứng, đợi lát nữa mình tán gẫu nhé.” Mỗi lần chờ đợi là một ngày trôi qua.

Sớm tinh sương cuối thu, thấy cô tựa vào ghế ngủ mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bởi cái giá rét của mùa thu, anh nhẹ nhàng mở cửa thư phòng, định ôm cô lên giường. Nhưng khi cánh tay anh vừa chạm vào cô thì cô choàng tỉnh: “A, trời sáng rồi à! Chào buổi sáng, thủ trưởng!” Cô đứng lên, cơn buồn ngủ như bỗng thành linh bốc hơi. Cô ra sân thư giãn tay, nói chuyện với Tiểu Dụ, đi bộ một vòng rồi sẵn tiện đem bữa sáng ra ngoài ăn.

Họ không hề ăn cơm cùng bàn, không hề ngủ cùng giường, không ôm ấp, không hôn môi. Dù cô chẳng nói điều gì và nụ cười trên môi vẫn tươi tắn như mọi ngày, nhưng anh biết giữa họ đã có sự thay đổi. Bấy lâu nay nhất định là cô thích anh, bằng không đến gần cô sẽ rất khó khăn. Với chỉ số thông minh của cô, muốn xa lánh ai đó là điều vô cùng dễ dàng.

Người phiền muộn nhất là Tiểu Phàm Phàm. Lúc mẹ ngủ không được quấy rầy, lúc mẹ làm việc càng không được quấy rầy. Thỉnh thoảng nghỉ ngơi, Gia Hàng lại chạy đến thăm Lạc Gia Lương.

Cu cậu nhìn thấy bóng mẹ vụt qua, vừa chạy theo mẹ đã mất biệt, đợi đến khuya mẹ về nhà thì lại vào thư phòng.

Trước khi ngủ, Phàm Phàm ôm quyển sách tự mình lật qua lật lại xem, cu cậu muốn nghe mẹ đọc chữ trên sách, muốn nghe mẹ giải thích hình vẽ trên sách. Ngẩng mặt nhìn thư phòng, thấy bóng mẹ in trên cửa sổ, cu cậu lẳng lặng cúi đầu.

Phàm Phàm rất thích xe đạp chú Thành tặng, được thím Đường vịn cho chạy vài lần trong sân, cu cậu đã có thể thành thạo lái một vòng. Cu cậu quay đầu trông về phía thư phòng, muốn nói mẹ rằng cu cậu nghe thấy tiếng gió. Két, bánh xe đâm vào đá Thái Hồ, cu cậu ngã lún từ trên xe xuống đất, tay chảy máu. Cu cậu òa lên khóc nức nở, cửa thư phòng bật mở. Gia Hàng để cho cu cậu tự đứng lên và nói, em bé dũng cảm phải học tính độc lập.

Buổi tối cu cậu hỏi bố độc lập là gì, Trác Thiệu Hoa xoa đầu cu cậu rồi thở dài.

Phàm Phàm mách thím Đường, cu cậu không thích máy tính của mẹ vì mẹ chơi với nó nhiều hơn với cu cậu, cu cậu không thích cửa thư phòng vì nó luôn ngăn cách cu cậu với mẹ.

Một ngày nọ, Gia Hàng cảm thấy khô miệng, bèn mở cửa ra ngoài rót nước uống. Nước rót quá đầy cô phải cầm bằng hai tay, không kịp đóng cửa thư phòng. Phàm Phàm đang cưỡi xe đạp nhỏ trong viện thấy vậy nhảy xuống xe, chạy ngay vào trong. Gia Hàng vẫn đang chuyên tâm dán mắt vào máy tính, bước chân Phàm Phàm lại rất nhẹ nên cô không mấy may phát hiện. Qua một lúc thật lâu chờ đợi mòn mỏi, Phàm Phàm cuối cùng không nhịn được nữa, khe khẽ kéo tay Gia Hàng, lí nhí gọi mẹ.

Gia Hàng cứng người ngay tại chỗ, cô phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể quay đầu lại.

“Mẹ không bế Phàm Phàm, cũng không thơm Phàm Phàm.” Phàm Phàm đã cao hơn nhiều, cánh tay có thể đặt trên bàn, cu cậu chống cằm, chân mày chau lại.

Gia Hàng nhắm chặt mắt, khuôn mặt bé bỏng này cô không thể nhìn nhiều, cơ thể nhỏ nhỏ mềm mại này cô không thể ôm nhiều. Vì chỉ nhìn nhiều hơn một ánh mắt, ôm nhiều hơn một vòng tay, trái tim cô sẽ đau như bị rách tươm.

Nếu Phàm Phàm không thuộc về cô, nếu lòng thủ trưởng đứng yên ở quá khứ thì cô không còn tìm thấy lý do ở lại. Đau dài không bằng đau ngắn, cô muốn tập làm quen trước khi ngày đó xảy đến.

“Mẹ đang vội, để sau đi!” Cô trả lời qua loa tắc trách, muốn đuổi Phàm Phàm đi.

Phàm Phàm cúi đầu ngơ ngẩn nhìn chân mình, bàn tay nín chặt vạt áo, rồi bỗng nhiên cu cậu lại ngược mặt lên giang hai tay: “Mẹ, bế một chút chút đi, Phàm Phàm không mập.”

Gia Hàng cố sức chớp mắt, nếu không sẽ không sao ngăn lại dòng nước mắt cứ chực trào ra một cách kém cỏi. Trước đôi mắt chờ đợi của Phàm Phàm, trái tim cứng rắn dần mềm đi, nỗi nhớ kìm nén bao ngày bỗng chợt bùng lên. Cô xoay ghế lại bế Phàm Phàm vào lòng, Phàm Phàm vui mừng ôm cổ cô gọi từng tiếng mẹ, mẹ... cứ như cu cậu là đứa trẻ hạnh phúc nhất thế gian. “Mẹ Phàm Phàm xinh đẹp nhất, Phàm Phàm thích!” Cu cậu tặng Gia Hàng câu nịnh nọt như một tên tiểu nhân tinh ranh.

Lát sau, Phàm Phàm giãy ra muốn xuống đất: “Mẹ phải làm việc, Phàm Phàm tự đọc sách.”

Gia Hàng không nói lỏng tay: “Còn nữa chút chút nữa!”

“Nửa chút chút?” Phàm Phàm không hiểu.

“Hai nửa chút chút cộng lại thành một chút chút.”

Phàm Phàm chu miệng hôn Gia Hàng, cười khanh khách. Cu cậu kể mẹ nghe là hôm nay cu cậu chơi với con cún, con cún cướp mất miếng bánh trong tay cu cậu. Rồi cu cậu còn khám phá ra một tổ chim trên cây, cái tổ đó được ghép lại từ rất nhiều rất nhiều cành cây, không có nóc nhà, cách mặt đất cao ơi là cao, cu cậu nghe bên trong có tiếng chim non chirp chirp.

“Mẹ ơi, mình đi chơi bóng đi!”

Nhất định là cu cậu nói vậy cho cô vui đây, Gia Hàng run lên vì đau lòng. “Thôi, không chơi bóng đâu, mẹ muốn xem Phàm Phàm vẽ tranh.” Trốn tránh chẳng được, ngờ vực chẳng xong, chỉ đành tôn trọng tất cả sự thật từng diễn ra và đang diễn ra.

Phàm Phàm tròn xoe mắt: “Phàm Phàm được vẽ ở đây à?”

Gia Hàng gật đầu.

Phàm Phàm mừng rỡ mang hết bút vẽ mới và giấy vẽ mới của cu cậu vào thư phòng. Suốt buổi chiều, Gia Hàng lập trình, cu cậu vẽ tranh, không ai quấy rầy ai. Thím Đường kêu cu cậu ăn trái cây, cu cậu chạy đi rồi bưng một đĩa nhỏ trở lại, trèo lên đầu gối Gia Hàng. Hai mẹ con cùng ăn một quả quýt, mẹ một múi, con một múi.

Khi mặt trời sắp lặn xuống núi thì Gia Hàng nắm tay cu cậu ra ngoài tản bộ. Cây sơn trà trong phòng khách sắp nở hoa, chút xíu màu hồng nhú lên giữa tán lá xanh mơn mớn. Hoa cỏ trong viện điêu tàn hết cả, hoa sen trong vại im mình khô héo, bông súng vàng xác xơ, chẳng biết sang năm có thể hồi sinh hay không. Mây trời tuyệt đẹp như gấm, Phàm Phàm chỉ ngón tay, lúc thì nói mây giống ngựa, khi lại nói mây giống cá.

Tối đến, Gia Hàng lại ra khỏi nhà. Nếu ở lại lâu, cổ đại sẽ mọc lan tràn trái tim yếu đuối. Phàm Phàm quá lợi hại, cô không dần lòng được muốn ôm cu cậu lăn ra giường vui đùa âm ỉ, hát hò, đọc sách. Đôi chân trần mập mạp, cái mông phúng phính luôn làm môi cô cong lên và cả người mềm đi mất tự chủ. Không được, mềm lòng phải có chừng mực, nếu không sự lạnh nhạt vài ngày trước còn ý nghĩa gì, nếu không về sau sao có thể quay lưng?

Lạc Gia Lương đã có thể xuống giường đi lại, có điều chỉ đi một đoạn từ phòng khách đến ban công lưng áo đã đầm dề. Gia Doanh bảo anh ta nghỉ một lát, không nên nóng lòng. Nhưng anh ta không nghe, kiên trì đi qua lại hai vòng rồi mệt lả ngồi xuống sàn nhà, thở hổn hển như sắp đứt hơi.

Tử Nhiên đang ở trong phòng mình làm bài tập, Gia Hàng kiểm tra thấy chữ viết gọn gàng, tỷ lệ chính xác rất cao. Nửa năm nay Tử Nhiên bắt ngờ cao vút lên, sắp vượt qua cả Gia Hàng. Không thể vô đầu cậu chàng nữa, Gia Hàng vỗ vai hỏi, soái ca có theo đuổi bạn nữ vẽ tranh đẹp kia không nào? Cổ Tử Nhiên đỏ ửng đến tận mang tai.

Vừa qua chín giờ, Gia Doanh hối thúc Gia Hàng về nhà. Cô nũng nịu: “Chị ơi, muộn quá em ở lại ngủ sofa nhé, mai em về, lâu lắm rồi không tâm sự với chị.”

Gia Doanh lườm cô: “Ngày nào cô chẳng thế, chị chán cô lắm rồi. Cô đã làm mẹ thì ngoan ngoãn về nhà của mình đi.”

Gia Hàng cười ngượng ngùng, bắt đắc dĩ đi ra cửa.

Có tiếng người gõ cửa, Gia Doanh ra mở cửa. Trác Thiệu Hoa bế Phàm Phàm đứng bên ngoài, một bên bầu má Phàm Phàm treo giọt nước mắt long lanh, cu cậu vừa meo máo miệng nhìn Gia Doanh thì thấy Gia Hàng đứng bên cạnh, thế là miệng từ meo máo chuyển sang cong cong rồi toét toét to tướng. “Mẹ!” Cu cậu giơ cánh tay ra.

Gia Doanh ẵm cu cậu sang, thơm chùn chụt. “Phàm Phàm không thích dì cả à?”

Phàm Phàm cứ nhìn Gia Hàng không rời mắt, tay vươn ra trước, “Phàm Phàm thích dì cả, thích ông ngoại, thích cả Tử Nhiên nữa. Mẹ ơi!”

Gia Doanh và Lạc Gia Lương nhìn nhau thở dài: “Rốt cuộc vẫn thích mẹ nhất!”

Tử Nhiên đã làm bài xong, nó đi ra thở lấy hơi rồi hừ lạnh: “‘Thích cả Tử Nhiên nữa’, hừ, thì ra cho mình xếp hạng bét!”

Phàm Phàm lại mặc kệ chẳng để ý, cu cậu khóc văng lên, tay khua khoắng về phía Gia Hàng. Gia Hàng cười khổ tâm trong lòng, ẵm Phàm Phàm sang tay mình, và nghe thấy tiếng cu cậu thở dài nhẹ nhõm.

Ánh mắt Trác Thiệu Hoa không lộ liễu như Phàm Phàm, nhưng có lúc sẽ vô tình hay cố ý dừng lại trên người cô. Anh hỏi thăm tình hình Lạc Gia Lương, chẳng bao lâu nữa chỉ tiêu các hạng mục sức khỏe của Lạc Gia Lương sẽ đạt tiêu chuẩn, lúc ấy anh ta cần nhập viện làm hóa trị trong thời gian ngắn. Tuần sau Gia Doanh quay về ngân hàng làm việc, những vị lãnh đạo rất có tình người, không bắt buộc chị làm việc đúng giờ quy định mà cho chị đủ thời gian để chăm sóc Lạc Gia Lương.

Tất cả mọi chuyện ở nơi này đều tốt, chỉ là... Khóe môi Trác Thiệu Hoa lộ ra nét buồn bã, từ lúc anh vào nhà đến giờ, Gia Hàng không nhìn anh lấy một lần.

Lạc Gia Lương sắp ngủ, Phàm Phàm cũng ngáp ngáp dài liên tục, vì thế Gia Doanh giục ba người họ về nhà.

Bước ra ngoài mới cảm thấy gió đêm lạnh căm, chỉ một cơn gió nhẹ thổi đến cũng khiến Gia Hàng hít vào buồng phổi đầy hơi lạnh. Cô ôm Phàm Phàm sát vào lòng theo bản năng.

Xe đỗ cạnh bồn hoa tiểu khu, không thấy Tiểu Dụ ngồi bên trong, Trác Thiệu Hoa tự lái xe. Anh mở cửa bên ghế lái phụ, Gia Hàng do dự một chút rồi ngồi vào. Anh đi vòng qua đầu xe nghiêng người cài dây an toàn cho cô, đầu ngón tay chạm nhẹ cánh tay cô. Anh đưa mắt nhìn cô, cô cười: “Cảm ơn thủ trưởng!” Nụ cười ơ hờ tới mức châm chọc.

Qua hai ngã tư đường, Phàm Phàm đã ngủ say, lâu rồi không ôm Phàm Phàm nên cánh tay cô vừa mỏi vừa tê, nhưng cô thích cảm giác này, bởi nó nhắc nhở cô tất cả đều là hiện thực.

Đến đèn đỏ, Trác Thiệu Hoa đạp thắng: “Gia Hàng, có phải anh làm gì sai không?”

Giọng anh hơi nhỏ, có vẻ mơ hồ giữa thanh âm đường phố huyên náo, nhưng Gia Hàng nghe rõ. Cô nhếch môi không nói năng gì. Bởi vì đây không phải là sai. Thủ trưởng không làm trái Luật hôn nhân, không vi phạm nguyên tắc đối nhân xử thế của một người đàn ông. Anh cũng không giao bừa trái tim cho một người xa lạ nào khác, mà đó chính là Giai Tịch – người vợ anh hằng yêu sâu sắc. Cô chỉ thấy một chút chua xót, một chút đau lòng, một chút... Nếu muốn vạch lỗi sai thì người sai là cô, cô đã trở nên tham lam, cố tình kiếm chuyện, càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, càng ngày càng không... chống chọi nổi.

Tình yêu giống như tấm gương một mặt, cho dù chỉ nứt một đường nhỏ cũng khiến mình nhận ra hình ảnh người ấy mất chân thật và không thể khoan dung chút khiếm khuyết nhỏ nhoi.

Haiz, không biết đã dần sâu như vậy từ khi nào...

“Chắc chắn không chỉ anh làm sai, mà Phàm Phàm cũng làm sai, nên em mới giận bỏ con anh. Lỗi của Phàm Phàm có vẻ không quá nghiêm trọng, em đã tha thứ cho con, vì thế Phàm Phàm mới hùng hồn nói không có mẹ ở nhà, con sẽ không đi ngủ, lại còn nước mắt rơm rớm cho anh xem. Anh chỉ có thể nhắm mắt ôm con đi tìm em. Anh biết em không muốn gặp anh. Cảm giác này làm anh thấy mình rất thất bại, rất xấu hổ. Rốt cuộc anh đã làm gì khiến vợ anh ghét bỏ anh? Mấy hôm nay anh cũng không tốt. Gia Hàng, nói cho anh biết, được không?”

Những lời này như cái gai đột ngột đâm vào Gia Hàng làm tim cô co rút. Chị Gia Doanh từng nhắc nhở cô, cô và thủ trưởng chênh lệch mười tuổi, khoảng cách nhất định sẽ có, làm chuyện gì cũng không được trẻ con, phải quan tâm đến cảm nhận của thủ trưởng, phải giao tiếp khéo léo với thủ trưởng. Đúng vậy, giao tiếp, trao đổi thẳng thắn thành khẩn. Nhưng cô đã nghĩ, đối phương là thủ trưởng cơ mà. Nếu cô bộc bạch hết mọi ý nghĩ, thủ trưởng đảm bảo sẽ cho cô lời giải thích hợp lý, cho cô sự an ủi dịu dàng, làm cô tin rằng mình được yêu, được hạnh phúc – chẳng hạn như buổi tối hai người ngồi kề bên nhau tâm sự ở công viên sau khi trở về từ bệnh viện, lời nói không một kẻ hở của thủ trưởng đã xóa bỏ mọi hoài nghi trong cô. Thực tế thì sao? Làm sao cô có thể tự lừa dối mình khi Mộc Giai Huy đã cho cô tận mắt thấy một thủ trưởng thật sự? Và còn cả chuyện theo dõi giám sát IP, người thân cận nhất chính là người mình không đề phòng nhất. Thật không thể tưởng tượng, thủ trưởng lại chưa từng thực sự tin tưởng cô. Trái tim rơi tan tành trên mặt đất, không yêu cầu xa vời, cũng không nghĩ quá nhiều, mọi thứ đều ngừng lại. Làm vậy mỗi người đều cảm thấy thoải mái.

“Thủ trưởng nói chuyện giống nghệ sĩ thật, lạ quá đi! Đèn xanh sáng rồi kia!” Cô vờ gheo.

Trác Thiệu Hoa thả chân thắng, xe từ từ chuyển bánh về trước, lồng ngực dội lại cảm giác đau điếng, hô hấp không tìm được đứt quãng trong hai giây.

Về nhà, anh ẵm Phàm Phàm, Gia Hàng rửa chân, rửa móng, thay đồ ngủ cho Phàm Phàm. Giữa chừng Phàm Phàm ti hí mắt rồi ngủ thật say, nhưng miệng thì vẫn gọi bố mẹ rõ to.

Gia Hàng ngồi một lúc bên giường nhỏ, đợi đến khi chắc chắn Phàm Phàm không tỉnh lại cô mới vụng trộm rút ngón tay bị cu cậu nắm chặt rồi đi qua thư phòng.

Đèn thư phòng đã bật sáng, Trác Thiệu Hoa ngồi trong lãnh địa rộng hai phần ba của anh. Cô giật mình nói: “Em qua phòng khách đây!”

“Sao vậy?” Cô ghét anh tới mức ở cùng một phòng cũng không chịu đựng được ư?

Cô nhún vai: “Thủ trưởng biết thừa còn hỏi, hai chúng ta làm cùng ngành, công việc của mỗi người đều có tính chất bí mật. Bây giờ em đang soạn chương trình, lại càng tuyệt mật bậc nhất. Em nghĩ cho hình tượng của thủ trưởng thôi, để lỡ như xuất hiện việc thông tin bị bại lộ thủ trưởng có thể rút lui an toàn.”

Cô cười nói với anh, nhưng anh không cười nổi, chỉ thấy trái tim chìm chìm xuống hầm băng buốt giá. Anh chưa bao giờ khủng hoảng như vậy, nếu cục diện hoảng loạn này tiếp tục kéo dài, ắt sẽ đến ngày họ trở thành hai người xa lạ.

“Gia Hàng!” Anh đuổi theo cô.

Đèn phòng khách mở sáng, cửa phòng đóng chặt.

Trong chớp mắt, thời gian như quay ngược trở về hai năm trước, khi cô vừa hạ sinh Phàm Phàm và chuyển từ bệnh viện đến sống ở nơi này. Những đêm dài ấy anh thường đứng trong viện nhìn ánh đèn phòng khách. Có khác là, khi đó lòng anh tràn trề hy vọng, còn giờ phút này... đáy lòng tối tăm không một tia sáng.

□ □ □

Chủ nhật đầu tiên Tiểu Ngải trở về Bắc Kinh, cô nàng gọi ngay cho Ninh Mông và Gia Hàng hẹn nhau tụ tập. Nghỉ kết hôn, nghỉ đông rồi lại thêm nghỉ phép bù, tính đến hiện tại cô nàng đã nghỉ thỏa thuê hơn một tháng.

Địa điểm tụ tập do Ninh Mông chọn lựa. Ăn lẩu trong khí trời se lạnh nhưng vẫn còn ấm áp này vừa thiết thực vừa sáng khoái. Đứng trước nơi hẹn, Ninh Mông thất thần nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp Thành Công. Ngày ấy, cô và Gia Hàng trà trộn vào câu lạc bộ cao cấp, cứ nghĩ đâu sẽ câu được rùa kim quy, ai ngờ lại chạm trán Thành Công và Trác Thiệu Hoa. Buổi tối, Thành Công bắt Gia Hàng đãi ăn, Gia Hàng gỡ mảnh khoe đưa họ đến chỗ này. Nơi đây là địa điểm hẹn hò bí mật của ba cô nàng, gần Bắc Hàng, giá cả tiết kiệm.

“Ngơ ngác cái gì đấy, vào đi chứ!” Tiểu Ngải ở phía sau đẩy Ninh Mông, cô ‘a’ một tiếng sực tỉnh rồi vén lên tấm màn nhưa.

Quán lẩu này thật sự là một kỳ tích của Bắc Kinh. Từng ấy năm trôi qua mà ông chủ và bồi bàn vẫn là những khuôn mặt cũ một thời, bàn ghế nhìn vẫn không sạch sẽ lắm, chén dĩa vẫn thô kệch như trước, nhưng khách đến ăn vẫn đông nườm nượp.

“Gần gũi thật ấy.” Tiểu Ngải khoa trương hít vào sâu một hơi. “Tối nay tội mình uống bia đi!”

Ninh Mông không có ý kiến, tửu lượng của cô tốt nhất trong cả ba, còn loại thường cỡ Gia Hàng thì một chai bia là có thể hạ gục.

“Được!” Gia Hàng vội vàng gọi món ăn, đầu vẫn cắm cúi, cô nuốt nước miếng ừng ực, có cảm giác như đói bụng quá lâu.

Ninh Mông và Tiểu Ngải ngồi đối diện nhau, Ninh Mông sẫm soi Tiểu Ngải, bĩu môi: “Mức độ trong tuần trắng mặt thế nào mà cậu xanh xao vàng vọt thế?”

Tiểu Ngải sờ mặt, cười ngượng ngùng, sau đó rũ vai thở dài: “Nói thật, mình hối hận vì đã kết hôn.”

Mắt Gia Hàng và Ninh Mông không hẹn mà cùng trợn tròn.

“Này, các cậu đừng làm ra vẻ đáng sợ như vậy chứ, tình cảm giữa mình và sư huynh không có vấn đề gì. Chỉ là...” Tiểu Ngải rầu rĩ nhíu mày: “Chỉ là cảm thấy hôn nhân đúng là nằm mơ của tình yêu. Tuy vẫn là hai người sống bên nhau, nhưng chất lượng và tính chất không giống nữa. Hôn nhân khiến người ta thấy như chạy ba ngàn mét, khó khăn lắm mới chạy được đến đích, thế rồi khi hoàn thành nhiệm vụ, hai người bỗng đứng lơ lửng, không màng cố gắng thêm. Trước kia, buổi sáng sư huynh sẽ mua đồ ăn sáng cho mình, cả ngày anh ấy liên tục gọi điện thoại, buổi tối đi máy trạm xe đến công ty đón mình tan tầm. Cuối tuần mình và anh ấy sẽ lên kế hoạch làm chuyện này chuyện nọ, chẳng cần kiếm nhiều tiền, nhưng bao giờ mình cũng

trần trề hạnh phúc. Còn bây giờ, buổi sáng anh ấy dậy trễ hơn mình, cả ngày không gọi một cú điện thoại, trừ khi buổi tối đi nhậu nhẹt với bạn bè đồng nghiệp mới gửi mình một tin nhắn ngắn ngủn. Mình trách anh ấy không quan tâm mình, anh ấy lại oang oang nói, ‘Một người đàn ông đồng ý cưới em là đã giao cả cuộc đời cho em rồi, em nên mãn nguyện mới phải.’. Cậu cười cái gì đấy Ninh Mông?”

“Cười cậu cả đời làm công chúa, bắt sư huynh nâng niu cậu trong lòng bàn tay. Đàn ông cũng biết mệt mỏi. Anh ấy đuổi theo cậu bao nhiêu năm trời, bây giờ tâm nguyện đã đạt được, cậu cho anh ấy nghỉ xả hơi một chút, cho anh ấy không gian riêng đi.” Ninh Mông trả lời.

“Cậu có lấy chồng đâu mà hiểu, Heo, cậu nói gì đi chứ?” Tiểu Ngải lườm nguýt Ninh Mông, quay sang kéo tay Gia Hàng tìm kiếm đồng minh.

Hôm nay Gia Hàng ăn cả núi đồ ăn, nồi lẩu cay xé lưỡi, không cay không vui. “Hai cậu cứ tiếp tục, mình theo phe trung lập.” Cô một lòng một dạ tập trung vào chuyện ăn.

“Heo, hôm nay cậu nói ít ghê.” Ninh Mông nói.

“Tại các cậu nói nhiều.” Cô chưa từng trải nghiệm cảm giác đó của Tiểu Ngải, nếu không có gì để nói, chỉ bằng im lặng xem hai người đấu võ mồm cũng vui.

“Đúng rồi Heo, tối hôm đó đi đâu vậy, nhận điện thoại của thủ trưởng nhà cậu trái tim nhỏ của mình run lấy bầy.” Ninh Mông yếu kém ôm tim, nhìn như đến giờ vẫn chưa hết kinh hoảng.

“Chơi game ngoài đường.”

Ninh Mông và Tiểu Ngải khiếp sợ hít sâu: “Heo, cậu là phụ nữ có chồng, là mẹ có con.” Hai cô nàng cùng lấy ngón tay dí trán Gia Hàng, dí xong lại lo lắng hỏi: “Về nhà có bị đánh không?”

“Trên người cục xanh cục tím, muốn coi không?”

“Đáng đời!” Ninh Mông và Tiểu Ngải đồng thanh nói. Sau đó, Ninh Mông tận tình khuyên bảo: “Heo à, cậu bớt lại chút đi cho mình nhờ, cái điệu bộ này thật đáng trách.”

Tiểu Ngải gật gù phụ họa như gà mổ thóc.

Gia Hàng hết nhịn nổi ngẩng đầu lên: “Trái chanh kia, cậu thôi cầm đèn pha soi người khác đi, thành thật khai mau, gần đây xuống tay với ai?”

Ninh Mông căng thẳng đến nổi lắp bắp: “Cậu nghe... ai nói gì sao?”

“Đoán!”

Ninh Mông chậm rãi thở phào, lòng tự nhiên thấy buồn bực. Có lẽ Heo không biết chuyện cô và Cố Thần hẹn hò, nhưng Thành Công đương nhiên là biết. Cô còn mong chờ gì ở anh ta nữa chứ? Không lẽ trông mong anh ta sẽ đeo trường kiếm bên hông, cưỡi ngựa trắng, quyết sống mái một phen với Cố Thần để đoạt cô lại?

Hẹn hò với Cố Thần là mâu thuẫn trong lòng Ninh Mông.

Đêm hôm đó, Cố Thần đến công ty đón cô. Xe anh ta đậu cách công ty hơn trăm mét nhằm tránh ánh mắt nhiều chuyện của các đồng nghiệp. Cô vui vẻ đón nhận sự săn sóc của anh ta vì trong thâm tâm nghĩ sẽ không có nhiều người thấy họ đi cùng nhau.

Cố Thần mặc trang phục ngày thường tươm tất, áo sơ mi trắng tinh, tóc chải gọn gàng, ánh mắt hàm chứa niềm vui, dáng vẻ thông dong hiền hòa. Chỉ có điều vóc người anh không đủ cao, cô mang giày cao gót đứng ngang gần bằng vai anh ta. Mỗi ngày anh ta đều ngâm mình trong phòng phóng xạ, không ra gió không đội mưa, mà sao da để lại đen đúa thế.

Ninh Mông cắn môi, miệng lưỡi đắng nghét như nhai phải hoàng liên, mình đang so sánh anh ta với ai đây?

Giống như những cuộc hẹn hò thời thượng khác, họ gọi rượu vang. Từ tư thế cầm ly rượu cho đến uống rượu có thể thấy Cố Thần là người sành điệu. Anh ta sử dụng dao nĩa thành thạo, cách ăn uống nhã nhặn lịch sự, không làm ra vẻ.

Trong bữa ăn, Cố Thần nói về công việc và sở thích cá nhân của mình, về bộ phim điện ảnh đang nóng sốt, về quyển sách bán chạy và chuyện lạ nghe được ở đâu đó. Quan sát Cố Thần cẩn thận, Ninh Mông nhận thấy thái độ anh ta vô cùng đàng hoàng, cử chỉ đúng mực, không nói những lời mập mờ làm người ta đổ mắt. Lúc trò chuyện, ánh nhìn chăm chú và nụ cười trên gương mặt anh ta mang lại cho cô cảm giác được tôn trọng, quý trọng từng giây từng khắc. Còn ở bên Thành Công lại là cảm giác khác biệt hẳn. Ốc khôi hài của Thành Công khiến gương mặt người con gái ngời sáng, nhưng cô không thể biết đó là tác phong quý ông hay quyền lợi riêng mình cô hưởng thụ.

Ninh Mông thuận miệng nói một câu về chuyện đổi công việc trong lúc món ngọt tráng miệng được dọn lên.

“Môi trường làm việc hiện tại không thoải mái à?” Cố Thần hỏi.

“Tạm được.” Cô cười hơi gượng ép.

“Nếu về vấn đề môi trường làm việc hay tiền lương, em thử lựa lời thương lượng với người chủ quản xem. Thương lượng không thành công thì thôi việc trước, nghỉ ngơi một thời gian định vị cho mình hướng đi mới. Công việc hiện giờ và chuyên ngành em học là hai lĩnh vực khác nhau, muốn tìm một công việc vừa ý cần phải có thời cơ. Chứ cứ đổi việc liên tục thế này thì tinh thần sẽ mệt mỏi.”

Ninh Mông sững sờ, không biết vì cớ gì những lời này làm mũi cô cay cay. Tại sao người nói lại là anh ta?

“Chuyện thế nào đấy?” Tiểu Ngải hung hăn vỗ vai Ninh Mông, kéo cô dứt khỏi mạch suy nghĩ.

Cố Thần làm cô thấy ảm áp, yên tĩnh, đến mức trái tim cũng không loạn nhịp. Chuyện này nghĩa là gì ư? Cô không rõ.

“Bây giờ nghỉ lại, bốn năm ở Bắc Hàng chắc là thời gian đẹp nhất trong cuộc đời.” Vô ưu vô tư, tình cảm trong sáng không chứa tạp chất, tâm trí chặt chẽ chẳng nghĩ ngợi nhiều.

“A, nói Bắc Hàng mới nhớ, cậu đoán xem lần này mình đi nước ngoài gặp lại ai?” Tiểu Ngải hưng phấn vỗ tay.

“Ai?”

“Anh chàng huấn luyện viên tặng cậu kính viễn vọng đó, anh ấy đổi nghề rồi, đang làm việc ở phi trường, bạn gái hiện tại là tiếp viên hàng không, đẹp hơn cậu, có khí chất hơn cậu.” Tiểu Ngải dùng hết sức lực hạ bệ Ninh Mông.

Ninh Mông không hề giận: “Anh ta tặng mình kính viễn vọng, mình lại dùng nó để nhìn Chu sư huynh...” Ninh Mông im bặt, áy náy nhìn Gia Hàng.

Gia Hàng cười tủm tỉm nhìn cô, chai bia trong tay đã thấy đáy. Hôm nay bia không đắng như bình thường, ngược lại nghĩ kỹ còn thấy ngọt. Gia Hàng lấy tiếp chai nữa rồi tự rót cho mình.

Tiểu Ngải và Ninh Mông quay mặt nhìn nhau, ngay sau đó người này chỉ mũi người kia: “Cậu đưa Heo về nhà.”

“Đưa làm gì chứ, mình tự bắt xe.” Gia Hàng hơi không hiểu.

Tiểu Ngải chồm qua giật phắt cái ly. Gia Hàng lạnh lùng quát mắt: “Cậu điên hả, lúc ẩn lúc hiện.”

Tiểu Ngải bày vẻ mặt cầu xin với Ninh Mông: “Thấy chưa, Heo nói năng loạn xạ rồi đấy. Hay là mình với cậu cùng đưa Heo về đi, mình sợ vị thủ trưởng kia lắm.”

“Sợ? Thủ trưởng... anh ấy không hung dữ, anh ấy rất hiền, quậy phá cỡ nào anh ấy cũng không lớn tiếng.” Người lớn sẽ so đo với con nít sao? Cho dù cô tùy hứng, cố tình gây sự, hay làm ra chuyện gì khác người, anh cũng đối xử khoan dung với cô, để cô tự kiểm điểm, tự sửa sai. Vì thế cô rất phiền muộn, rất phiền muộn.

Gia Hàng cũng hoài niệm thời gian bốn năm ở Bắc Hàng... Trời xanh hơn bây giờ, không khí tươi mát hơn bây giờ, hàng cây phong bên cạnh, sân bóng rổ, đường băng dài ngút tầm mắt, đứng trên sân thượng thư viện ngược nhìn ánh sao, mùa thu đỏ rực như ráng chiều, đêm mùa đông ảm áp trong phòng máy, và cùng Chu sư huynh người rượt người đuổi...

Vì sao thời gian phải cũ kỹ, con người phải đổi thay?

“Phong cảnh đẹp nhất khi ở trên đường, tình yêu đẹp nhất khi chưa bắt đầu.” Gia Hàng duỗi tay ra rồi xòe năm ngón, bây giờ còn gì nữa đâu? Chỉ còn hồi ức.

Ninh Mông lải nhải suốt, Tiểu Ngải thì cứ lắc la lắc lư, bực mình quá, muốn yên thân ăn uống cũng không được, khó lắm mới có được một ngày cô thấy ngon miệng! Gia Hàng nổi giận, chống hai tay lên bàn gập cổ quát hai cô bạn.

Tiêu rồi, Bắc Kinh động đất à, quán ăn, bàn ghế đều nổi lững lơ trên không trung, dưới chân như dẫm trên đám mây. Cô gắng sức đứng vững, có cái gì đó bay tới từ phía trước, rất tối, rất nặng!

A...

Tiếng gì ồn ào thế! Gia Hàng mở mắt ra hoảng hốt bật người dậy, nhưng không thành công. Thân thể như bị xe tăng nghiền qua, đầu nặng ngàn cân, da thịt nóng hầm hập. Rèm cửa vân hoa quen thuộc, trần nhà sáng sủa, chiếc đèn bàn màu bạc trên tủ đầu giường. A, là giường lớn trong phòng ngủ!

Tiếng ồn không có dấu hiệu ngừng lại, Gia Hàng ráng chống người lên tìm nơi phát ra âm thanh, là từ di động.

“Mới sáng sớm cậu đã lên cơn điên hả?” Gia Hàng tức giận hét toáng với Ninh Mông.

“Sắp mười giờ rồi, sáng sớm cái gì, đừng nói mình là cậu vừa dậy nhé.”

Gia Hàng nhìn ra bên ngoài, trời vậy sao? Loáng thoáng nghe tiếng cười của Tiểu Phàm Phàm đang lái xe đạp ngoài sân. “Chuyện gì?”

“Thủ trưởng nhà cậu khỏe không?” Ninh Mông thậm thụt hỏi.

Là sao? “Hỏi anh ấy làm gì?”

“Tối hôm qua thủ trưởng nhà cậu đến đón cậu, cậu không chỉ ới đầy người anh ấy mà còn ôm anh ấy khóc lóc gọi Chu sư huynh. Heo, lần này mình thật sự không cứu được cậu, cậu nên đầu thú nhận tội, tranh thủ để được khoan hồng đi.”

□ □ □

Cổ linh chi xắt miếng, thêm vào nước tinh khiết, đun với lửa nhỏ hơn hai tiếng, sau đó chắt phần nước dùng, bổ sung lượng mật ong vừa phải là được.

Trác Thiệu Hoa dời ánh mắt ra khỏi trang sách, chú tâm khuấy chén mật ong. Trước mắt cổ linh chi là phương pháp giúp tỉnh rượu an toàn nhất, mật ong có thể làm giảm đau đầu sau khi say rượu. Anh chưa từng uống say, ngoại trừ vài lần không người nào phát giác. Với ý chí của mình, anh có thể tự trở về nhà, cởi quần áo lên giường ngủ một giấc, ngay sau đó sẽ trở lại bình thường. Thành Công đánh giá anh thuộc loại người uống rượu phẩm chất tốt. Không thể tưởng tượng được khi uống say Gia Hàng lại trở nên như vậy. Cô nôn mửa tới mức mặt mũi trắng bệch, rồi thì khổ sở bật khóc thảm thương trong khi cô vốn là người không dễ rơi lệ. Phải chăng vì đau khổ vượt quá giới hạn nên không cách nào kìm chế?

“Thiếu tướng Trác, canh sắp nguội rồi.” Dì Lữ đặt bát cháo và hai đĩa dưa cải vào trong khay, nhìn Trác Thiệu Hoa muốn nói lại thôi. Thiếu tướng Trác và trung tá Gia không ầm ĩ không cãi vã nhưng cả bà và thím Đường đều nhận ra hai người đang chiến tranh lạnh. Thiếu tướng Trác nhường nhịn trung tá Gia hết mực, vậy mà trung tá Gia lại không có ý định giảng hòa. Tối qua chứng kiến cảnh thiếu tướng Trác ôm trung tá Gia nồng nặc mùi rượu hôi thối về nhà, lau người, thay quần áo cho cô, đêm khuya châm trà dứt nước, tờ mờ sáng còn thức dậy tự tay nấu canh tỉnh rượu cho cô, bà không khỏi bất bình.

Trác Thiệu Hoa ném thử xem độ ẩm thích hợp chưa rồi bê khay vào phòng ngủ.

Gia Hàng nhắm mắt tựa nửa lưng vào giường, không biết đang suy nghĩ gì. Chút ánh sáng len qua khe hở rèm cửa sổ chiếu lên gương mặt cô tạo nên những bóng mờ rời rạc, hàng mi cô vẫn còn hơi nhú lại.

Trác Thiệu Hoa đặt khay lên trên tủ đầu giường, cô chậm rãi mở mắt. “Thủ trưởng, sao anh không đi làm?”

“Hôm nay là thứ bảy.”

Ừ nhỉ, hôm qua thứ sáu, hôm nay thứ bảy, cô đã trở nên mù mịt, chẳng hay biết thời gian trôi qua.

“Bây giờ em không quan tâm anh chút nào.” Trác Thiệu Hoa nửa thật nửa giả trách móc, cầm bát đưa đến bên miệng cô.

“Em chưa đánh răng.” Cô cúi đầu, đón lấy và nâng cái bát bằng hai tay.

Trác Thiệu Hoa đứng lên kéo rèm cửa sổ, hương nắng sạch trong nhưng lạnh lẽo tràn qua khung cửa mở rộng thoáng chốc vạch trần sự tĩnh mịch trong căn phòng. Anh không xoay người lại ngay mà đứng bên cửa xem Phàm Phàm cố hết sức khiêng xe đạp lên hành lang. Khuôn mặt cu cậu đỏ bừng, hết nhắc ghi-đông xe lại đến loay hoay dịch bánh xe, môi bặm thật chặt. Anh mỉm cười, tính cách thích khoe sức khoe tài này giống hệt Gia Hàng.

Ánh sáng đột ngột rơi vào mi mắt khiến Gia Hàng nhắm mắt lại theo phản xạ. Cô nhếch môi cười, không cần soi gương cũng tưởng tượng ra được bây giờ trông bộ dạng mình nhếch nhác dường nào. Nếu là trước đây, có lẽ cô đã quần bách chạy ào vào toilet, hy vọng cơ may vớt vát chút điểm hình tượng. Nhưng giờ phút này cô thản nhiên và lạnh nhạt, gió sương mưa tuyết hay sấm vang chớp giạt với cô đã không còn quan trọng. Lâu lắm rồi không được thả lỏng thế này!

Cô dùng ánh mắt bàng quan thưởng thức dáng vẻ thủ trưởng bên cửa sổ. Chỉ riêng bóng lưng đã toát lên phong thái phi phàm, anh minh, tuần tú. Không sai, thủ trưởng rất tuần tú, nhưng Phàm Phàm lớn lên có khi còn tuần tú hơn cả anh. Bởi vì Phàm Phàm đáng yêu hơn thủ trưởng.

Bát canh giã rượu nấu bằng tấm lòng đã hơi nguội lạnh.

Trác Thiệu Hoa không hồi thúc, chỉ hỏi: “Muốn ngủ thêm không?”

“Không, chút nữa rời giường ngay thôi, buổi chiều phải ra ngoài. Thủ trưởng, anh có gì muốn nói với em không?” Gia Hàng bắt giắc ngồi thẳng người. Bảo tố, đến đây đi!

Trác Thiệu Hoa vuốt vào nếp mấy sợi tóc dựng đứng trên đầu cô: “Lần sau đừng uống say nữa, rất tổn hại sức khỏe.”

“Thủ trưởng, anh khoan dung, độ lượng với em quá, đừng lo, da em dày lắm, anh nghĩ gì cứ việc phê bình.” Cô muốn mỉm cười nói chuyện với anh, song nụ cười vừa nặn ra lại càng thêm mĩa mai.

“Em sai rồi, anh không phải người đàn ông khoan dung, độ lượng, anh rất ích kỷ và tham lam, thậm chí tính toán cực kỳ chi li. Chẳng qua là anh đã không còn ở cái tuổi mặc ý làm bày.” Trác Thiệu Hoa bình tĩnh nhìn cô chằm chằm.

“Thế thì hết sức không giống tác phong của thủ trưởng, em lúc nào cũng nghĩ thủ trưởng khiêm tốn vô hạn, tấm lòng bao la như trời biển.”

“Gia Hàng, em có thật sự hiểu anh không?” Ánh mắt anh lạnh lùng nghiêm khắc, khoảnh khắc này cô thấy mình như ngọn lửa mãnh liệt bất ngờ bùng lên trong đáy mắt anh, nhưng bởi chứa nhiều thứ hỗn tạp nên ngay sau đó nó lại dần rồi tắt hẳn.

Quả thật cô chẳng hề nhìn để hiểu được thủ trưởng.

Trác Thiệu Hoa bưng bát cháo nguội lạnh và canh giã rượu đi. Tấm rèm cửa sổ đơn sắc nhè nhẹ phất phơ theo gió. Gia Hàng kéo chăn lên cao trùm cả người kín mít, tiếp tục thần thờ.

Thấy cửa phòng ngủ mở, Phàm Phàm gọi mẹ rồi chạy lú lú đến bên giường. Toàn thân cu cậu từ trước ra sau đỏ mồ hôi ướt nhẹp vì khiêng xe đạp. Gia Hàng xuống giường thay đồ cho cu cậu rồi hai mẹ con cùng vào toilet rửa mặt chải đầu. Phàm Phàm ngân nga một bài hát thiếu nhi, nói là bố dạy cu cậu.

Thủ trưởng sẽ vĩnh viễn là người cha tốt một trăm phần trăm của Phàm Phàm, từ lúc Phàm Phàm ra đời cô đã vững tin vào điều đó.

Sau giữa trưa, Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa một trước một sau rời nhà. Gia Hàng cầm túi máy tính, Trác Thiệu Hoa đi cùng Tiểu Dụ và Phàm Phàm ra ngoài. Xe chạy ngang trạm, trông thấy Gia Hàng đang đứng đó, Tiểu Dụ định phanh xe lại thì Trác Thiệu Hoa nói: “Đừng ngừng, chạy đi!” Anh che mắt Phàm Phàm không để cho cu cậu nhìn thấy mẹ.

Hôm nay là ngày đầu tiên Phàm Phàm đến nhà thầy giáo học vẽ tranh, anh muốn nói với Gia Hàng nhưng vừa mở miệng cô đã đánh lạc hướng rồi hấp tấp giành ra cửa trước.

Cô nhóc dường như đang cự tuyệt không cho anh bước vào bức tường lũy cao lớn mà cô xây dựng bốn phía xung quanh. Cô muốn dành trái tim cho ai?

Thầy giáo từng gặp Phàm Phàm một lần, thời gian trước vì mở triển lãm tranh nên lớp học phải hoãn lại. Phòng vẽ tranh của thầy rộng thênh thang, Phàm Phàm hiếu kỳ sờ hết chỗ này đến chỗ nọ. Bài học đầu tiên, thầy giáo cho Phàm Phàm vẽ phác thảo lên giấy rồi dạy Phàm Phàm cách phối màu từ những nét vẽ phác thảo đó. Sau cùng thầy hỏi Phàm Phàm thích cái gì nhất. Phàm Phàm trả lời thật to là thích cá. Vừa hay nhà thầy giáo nuôi một bể cá, thế là thầy cho Phàm Phàm quan sát cá rồi vẽ lại trên giấy. Suốt một buổi Phàm Phàm vẽ rất hăng say, không hề tỏ vẻ chán nản. Đến lúc chào thầy ra về cu cậu còn hẹn thứ bảy tuần sau sẽ đến nữa.

“Thiếu tướng Trác, anh bận rộn nhiều việc, hôm sau cứ bảo mẹ Phàm Phàm dẫn cháu đến.” Thầy giáo nói.

Phàm Phàm tranh trả lời: “Mẹ con bận hơn bố.”

“Thế à, mẹ Phàm Phàm làm nghề gì?”

“Chơi máy tính ạ.”

Thầy giáo nở nụ cười, ngồi xổm xuống thơm Phàm Phàm, đoạn nói với Trác Thiệu Hoa: “Phàm Phàm thông minh như vậy làm tôi thấy rất kỳ lạ, thì ra hai anh chị đều có IQ cao. Giên di truyền tốt quá.”

Rời nhà thầy giáo, Trác Thiệu Hoa dẫn Phàm Phàm đến KFC ăn gà rán và khoai tây chiên. Anh không tán thành Phàm Phàm ăn loại thực phẩm fastfood này nhưng không khí cuối tuần ở KFC rất thích hợp với trẻ con. Phàm Phàm ngoan ngoãn ngồi chờ trên ghế, lúc anh quay trở lại, cu cậu ghé vào bên tai anh thầm thì, bạn nhỏ bên trái đòi mẹ bón, bạn nhỏ bên phải nói mẹ mình muốn ăn kem. “Bố ơi, khi nào mẹ mới hết bận?” Phàm Phàm thấy hơi mất mát.

Anh không thể trả lời Phàm Phàm. Chuyện của ban chỉ huy kế hoạch xây dựng căn cứ vệ tinh không thuộc phạm vi công tác của anh nên không tiện hỏi, huống chi việc lập trình không phải cứ ra lệnh hoàn thành là hoàn thành ngay được. Chắc hẳn Gia Hàng thật sự dư dả thời gian, không nhất thiết phải gấp gáp chạy đua tới vậy. Nhưng bất kể là công việc hay cuộc sống, cô nhóc ấy đều không san sẻ cùng anh.

Trên đường về nhà, anh bất ngờ nhận được điện thoại ông Trác Minh. Nghe anh nói đưa Phàm Phàm đi học, ông vui mừng cười sang sảng. “Thầy giáo có khen họa sĩ nhí nhà bố không?”

“Có khen ạ, đây là học trò nhỏ tuổi nhất và khiến ông ấy hài lòng nhất.”

“Đương nhiên. Thiệu Hoa, con dặn dì Lữ thời gian này nhớ bồi bổ cho Gia Hàng nhiều vào.”

Trái tim nổi lên một đợt run rẩy, anh không lên tiếng.

“Tay nghề nấu nướng của dì Lữ chưa tốt lắm, để bố nói dì giúp việc nhà mình hầm canh mang qua. Thật sự bố rất hãnh diện, buổi ra mắt bức tường lửa chiều nay hết sức tốt đẹp, chương trình thiết kế lần này thể hiện tài năng và trí tuệ Gia Hàng vượt trội hơn người bình thường. Không chỉ vậy, con bé còn là người đầu tiên ở bộ hoàn tất nhiệm vụ trước bốn tháng chỉ trong thời gian cực kỳ ngắn.”

Vậy à? Chẳng có gì lạ khi ngày đêm cô bỏ ăn bỏ ngủ trước máy tính, công tác chuẩn bị trước đó hết sức chu đáo và bản thân cô lại có tài năng thiên phú đáng kinh ngạc. Vì sao anh không hề cảm thấy vui mừng? Anh thở dài trầm ngâm.

“Tiếp theo cô ấy được phân công nhiệm vụ gì ạ?”

“Sau khi công việc lập trình kết thúc, cho con bé nghỉ một tháng, sau đó sẽ giao cho nó nhiệm vụ quan trọng hơn.”

Buổi tối nay Gia Hàng không về trễ. Cô chơi trò mèo đuổi chuột cùng Phàm Phàm trong sân, trông giống như đang phấn khích. Sau khi ăn cơm bữa tối cùng cả nhà, cô kể Phàm Phàm nghe chuyện cổ tích Vịt con xấu xí.

“Con vịt mẹ đó thật sự không nhìn ra thiên nga không phải con mình sao mẹ?” Phàm Phàm hơi không hiểu.

“Ừm, không nhìn ra, vì vịt mẹ và thiên nga mẹ đều từ một trứng sinh ra. Giống y chang em bé mới sinh ra ấy.” Da nhăn nhúm hệt con khỉ con.

“Mẹ có nhận nhầm Phàm Phàm không?”

“Khì khì, không đâu, hình dáng Phàm Phàm và bố rất giống nhau!”

“Con cũng rất giống mẹ, cũng có hai con mắt.”

Gia Hàng phì cười: “Nếu nhiều hơn một con mắt là thành Nhị Lang thần* rồi. Vậy ha, nhóc thối, mẹ đi tắm cùng con, sau đó mẹ dọn dẹp tài liệu, tối nay mẹ muốn ngủ một giấc thật ngon.”

(*) Nhị Lang thần (Dương Tiễn) là một nhân vật trong thần thoại Trung Quốc và là một vị thần trong tôn giáo truyền thống Trung Quốc là Đạo Giáo và Phật Giáo. Dương Tiễn được miêu tả là một nam thanh niên khôi ngô tuấn tú, thân cao, vạm vỡ, có ba mắt.

“Ngủ cùng Phàm Phàm ạ?”

“Đúng rồi, ngủ cùng.”

“Vậy Phàm Phàm giúp mẹ dọn dẹp.”

“Không được, em bé ngoan phải ngủ sớm dậy sớm.”

Trác Thiệu Hoa lặng lẽ ngồi một bên, anh thật sự hâm mộ Phàm Phàm vì cu cậu dễ dàng có được trọn vẹn tình thương yêu của Gia Hàng. Tối nay phòng khách không bật đèn, một mình anh đơn độc trong thư phòng rộng lớn, bóng dáng phản chiếu trên tường trông cô tịch không nói nên lời. Anh chạy qua phòng ngủ, một vùng tối đen. Chờ đến khi tầm mắt thích ứng với bóng đêm, anh mới thấy Phàm Phàm đang gối đầu lên khuỷu tay cô ngủ ngon lành. Từng có những đêm anh lên bế Phàm Phàm đi, ôm cô sang giường lớn. Cô mơ mơ màng màng, có khi gọi anh là thủ trưởng, có khi gọi anh là Thiệu Hoa, kéo tới kéo lui chặn trên giường cho tới lúc anh tiến vào ổ chăn và cánh tay anh ôm trọn lấy cô, cô mới áp vào vòm ngực anh, bật ra một tiếng ‘ưm’ rồi yên lặng đi vào giấc ngủ sâu. Nếu tối nay anh cũng ôm cô đi thì sáng mai cô sẽ nhìn anh với biểu cảm gì?

Anh đã nghĩ đến sự khác nhau giữa họ, quan điểm về một số vấn đề của cả hai có phần bất đồng, tuy nhiên trước nay anh chưa bao giờ có ý nghĩ cô sẽ ghét anh. Bị cô ghét là nỗi đau không thể nào tưởng tượng.

Anh dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ vàng trán thanh tú của cô, cô xoay đầu đi như sợ nhột, rúc người vào chăn.

Trác Thiệu Hoa thu tay lại, quay lưng đi. Sau một lúc loay quanh hai vòng trong viện, anh ra ngoài cửa bấm số điện thoại Thành Công.

“Trác Thiệu Hoa, tôi có thù hận gì với cậu hả? Sao cứ nhắm đúng giờ linh gọi tôi thế? Tôi vừa xong một ca đại phẫu dài tám tiếng.” Thành Công hét ầm lên như sấm.

Trác Thiệu Hoa xoa mũi cười khổ: “Hiểu rồi, xin lỗi cậu, nghe tôi nói chút thôi.”

Thành Công ‘ồ’ một tiếng, hoàn toàn tỉnh ngủ: “Nếu tôi không hiểu sai thì hình như cậu đang tìm kiếm sự an ủi của tôi.”

“Cho là vậy đi!” Anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường, sẽ có lúc hoang mang, có lúc mờ mịt, khả năng chịu đựng có hạn.

“Không phải chứ, cậu có vợ đẹp, con ngoan, lại còn có cô em vợ trước mặt cho cậu ngắm nghía. Người trước giờ lẻ loi là tôi đây nên tìm kiếm sự an ủi ở cậu mới đúng!”

Lặng thinh. Đánh thức người đang ngủ mơ có lẽ không đạo đức cho mấy.

“Được rồi, được rồi, rốt cuộc ai làm gì cậu vậy? Mai tôi tìm người bắt kẻ ấy đem đi thiêu hủy.”

Vẫn lặng thinh. Trên đời này đâu ai làm gì được anh! Chỉ có một người, một người duy nhất.

“Không lẽ con Heo kia dạo này không ngoan?”

“Thành Công, cậu nói xem mùa đông năm nay có lạnh không?” Trác Thiệu Hoa ngẩng đầu nhìn trăng mờ sao nhật trên bầu trời đêm sâu hun hút.

Thành Công im bật, đề tài chuyển hướng quá khiên cưỡng. Xem ra thật sự là con Heo kia làm rối loạn trái tim thiếu tướng Trác rồi. Anh ta vừa có phần vui sướng khi người khác gặp họa, lại vừa có phần tò mò.

☐ ☐ ☐

Thành Công vừa khéo gặp Gia Hàng trên đường đến câu lạc bộ thể hình vào ngày hôm sau. Cô mặc chiếc quần rộng thùng thình, áo sơ mi ca rô hở cổ màu vàng nhạt, cầm túi máy tính đứng dưới bóng râm ven đường chơi với hòn đá, mái tóc dài chấm vai rối tung trong gió. Trông cô hết như một sinh viên suy sụp tinh thần.

Thành Công bấm còi hai lần nhưng cô không buồn liếc mắt sang. Anh ta dừng xe bên vệ đường rồi thảnh thơi tựa vào bên cạnh xe chờ cô đi tới. Về ưu thương hiển hiện trên gương mặt Gia Hàng khiến Thành Công sửng sốt, cuối cùng thì ai làm rối loạn trái tim ai?

“Thành lưu manh?” Thoạt tiên Gia Hàng ngẩn ra, sau đó đột ngột nhoén môi giấu tất cả biểu cảm sau tấm mặt nạ nụ cười.

“Bộ dạng tôi xấu tới mức cô phải làm ngơ tôi à?” Thành Công giật túi máy tính ném lên ghế sau.

“Làm gì có, anh phát sáng quá trời, nhìn từ xa tôi cứ tưởng anh là UFO! Trả túi đây cho tôi!”

“Sợ tôi ném cô ra ngoài hành tinh sao?” Thành Công gian tà nhướn mày.

Gia Hàng gật đầu: “Ừm, không thích nghi được, thôi không nói nhảm với anh nữa, tôi còn có việc!”

Có việc gì mà có việc, rõ ràng là không muốn nói chuyện với anh ta. Thành Công đóng cửa sau, lời Gia Hàng nhét vào ghế lái phụ: “Có việc ở đâu, tôi đưa cô đi.”

“Không tiện đường.”

Mặt Thành Công tối sầm: “Cô có biết tôi đi đâu đâu, sao lại nói không tiện đường?”

“Thành lưu manh, bữa khác đùa với anh nhé, hôm nay tôi... thật sự không có tâm trạng.”

“Cãi nhau với Thiệu Hoa? A, thì ra cô giận cá chém thớt nên bài xích cả bạn Thiệu Hoa là tôi đây? Đừng vậy chứ, Phàm Phàm tốt xấu gì cũng là con nuôi tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng tự giác về phe cô.”

Gia Hàng dở khóc dở cười, Thành lưu manh nói chuyện có mắc xích đầu đuôi, cô không đủ sức phản bác. Cô miễn cưỡng lên xe, nói bữa một địa chỉ.

Thành Công nhìn xoáy vào mắt cô một cách quái lạ rồi khởi động xe.

Gia Hàng trốn từ nhà ra đây. Hôm nay Chủ nhật, Trác Thiệu Hoa không làm ngoài giờ, Phàm Phàm vui mừng phấn khích đòi đi ngồi xe đẩy cùng bố mẹ. Xe đẩy cu cậu nói chính là xe mua hàng trong siêu thị. Với tâm trạng bây giờ, muốn cô sắm vai gia đình ba người đầm ấm với thủ trưởng quả thật cô không tài nào làm được. Cô viện cớ đến ban chỉ huy rồi chạy tới chỗ này, không dám ngoái lại nhìn ánh mắt tội nghiệp của Phàm Phàm.

Đôi khi cô nghĩ, hay thôi đừng hà khắc nữa, được ngày nào hay ngày đó, hãy quên hết lời nói của Mộc Giai Huy và xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Thế thì thủ trưởng vẫn là thủ trưởng cô có thể làm nũng, tự do tùy hứng, cô lại còn được đùa giỡn vui quên trời đất với Phàm Phàm và ngày tháng sẽ tiếp tục qua đi trong niềm vui. Trên thế giới này có biết bao gia đình vẫn tồn tại mà không cần dựa vào tình yêu đó thôi?

Chính vì cô thay đổi. Cô trở nên thích để tâm vào chuyện vụn vặt, trở nên yếu đuối, miễn cảm, đầu óc trở nên hẹp hòi. Hôn nhân chỉ có trách nhiệm và nghĩa vụ rất đáng buồn, hạnh phúc bị lừa gạt rất xót xa. Sau này nên làm gì cô cũng không biết, hoặc có lẽ không còn sức lực suy nghĩ, nào có đâu một cây đao có thể chặt đứt hoàn toàn tất cả.

Nếu vứt bỏ, nếu tuyệt tình thì biết ăn nói ra sao với bố mẹ, chị hai, anh rể, biết tạm biệt Phàm Phàm thế nào đây?

Rút dao chém xuống nước nước càng chảy mạnh, nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm.

(*) Bài hát Mộng Uyên Ương Hồ Điệp. Nghe ở đây.

“Bài gì vậy?” Tiếng hát chậm chậm trôi xuôi trong không gian xe. Sự thấu hiểu ấy có được qua năm tháng tôi luyện, chuyện xưa bỗng chợt ủa về giữa buổi hoàng hôn mưa lạnh.

“Đây là bài hát Thiệu Hoa thích nghe nhất, cô chưa nghe bao giờ?” Thành Công bắt mắt bấu môi, Gia Hàng thức thời giữ im lặng.

“Thiệu Hoa mặc đồ lót size mấy, thích màu gì, sở thích là gì, cô cũng không biết phải không?” Thành Công không kìm được, to tiếng hỏi.

“Pháp luật không quy định phải biết.” Gia Hàng hơi không phục.

Xe thắng gấp, Gia Hàng suýt chút đâm sầm vào cửa kính phía trước: “Thành lưu manh, anh điên hả?”

Thành Công hừ mũi: “Đúng đấy, tôi giận điên lên vì cô! Cô làm vợ kiểu gì thế? Cô tưởng cứ tối tối ôm ấp, hôn nhau, đùa giỡn là hoàn thành nhiệm vụ sao? Tôi có thể vỗ ngực nói cho cô biết, cô mặc đồ lót size mấy, Thiệu Hoa dễ dàng trả lời được tất!”

“Ồ lưu manh!” Gia Hàng cau giận tóm quyển tạp chí trước mặt ném vào Thành Công, anh ta không né tránh.

“Không sai, tôi làm người lưu manh, làm việc cũng lưu manh, nhưng tôi là lưu manh hòa nhã, tận tâm, chuyên nghiệp. Còn cô, cô có làm tròn bổn phận người vợ chưa? Thiệu Hoa lớn hơn cô mười tuổi, chắc hẳn từng trải, trầm tĩnh, lý trí hơn cô. Nhưng cô có bao giờ nghĩ, cậu ấy vẫn là một người đàn ông bình thường, sẽ buồn khổ, sẽ có chuyện không thể giải quyết, sẽ có lúc không cách nào giải bày cùng cô, cậu ấy cũng cần sự yêu thương, quan tâm, đồng cảm, ủng hộ từ cô hay không? Không cần cô phải vì cậu ấy lên núi đao, xuống biển lửa, chỉ cần nắm ba câu sắn sóc là đủ. Nếu hai người gắn bó khăng khít, kẻ thứ ba làm sao có cơ hội xen vào? Cô đúng là đồ con heo... Xuống xe!”

Thành Công đá văng cửa, chiếc xe chấn động tới mức khiến Gia Hàng khiếp hãi, cô ngơ ngác nhìn theo bóng lưng nổi giận đùng đùng của Thành Công. Câu nói nặng nề của thủ trưởng chợt vang lên trong trí nhớ, “Gia Hàng, em có thật sự hiểu anh không?” Cô có không?

Thành Công quay trở về với hộp bánh bông lan trên tay, bánh bông lan màu mật ong được cắt thành những khối vuông nho nhỏ. Thành Công cầm một miếng lên cho hết vào miệng, Gia Hàng nuốt nước miếng theo bản năng. “Muốn ăn một miếng không?”

Gia Hàng xua tay.

“Ăn một chút đồ ngọt lúc tâm tình không tốt sẽ làm tan cay đắng trong lòng. Vị ngọt là vị của hạnh phúc.” Thành Công không giải thích dài dòng thêm, cầm miếng bánh nhét mạnh vào miệng Gia Hàng làm cô thiếu điều mắc nghẹn. Ừm, bánh ngọt này ngọt đến tận cùng.

“Cô nói cô muốn đi đâu?” Thành Công phui vụn bánh, dùng khăn giấy lau tay.

Gia Hàng tròn mắt ngó ra, vừa nãy thuận miệng nói địa điểm mà không hề suy nghĩ.

Thành Công cười khinh thường, cầm vô lăng nhìn trước nhìn sau rồi quay đầu xe: “Heo nói dối thì ngu càng thêm ngu, đi theo tôi!”

Anh ta đưa cô đến phòng ngâm chân. Trong nhận thức ít ỏi của Gia Hàng, nơi này là điểm đến của những người đàn ông lao động tay chân, không ngờ ngoài trang hoàng xa hoa, người đẹp nhiều vô kể, nó lại còn có quy chế hội viên.

Gia Hàng và Thành Công được dẫn vào một gian phòng trang nhã không cửa sổ, tuy ánh sáng chẳng rõ lắm nhưng lại không làm người ta nẩy sinh suy nghĩ không nên có mà chỉ cảm thấy yên bình, ấm cúng. Phảng phất trong không gian hương thơm tươi mát như vườn cây sau cơn mưa.

Nhưng Gia Hàng vẫn mất tự nhiên. Đôi chân trần của cô ngay trước mặt Thành Công, chân anh ta trắng hơn chân cô, cả móng tay cũng sạch sẽ, gọn gàng, mượt mà hơn móng tay cô. Cô cười tự giễu: “Tôi thấy anh giống phụ nữ hơn tôi.”

Thành Công suýt nghẹt thở, không biết tại sao lại nghĩ đến cụm từ “Người gần gũi với phụ nữ” mà Thiện Duy Nhất hình dung về anh ta. Anh ta giận tím gan: “Heo đúng là heo, suy nghĩ quả nhiên không giống người thường. Trên đời này chỉ có phụ nữ lừa, không có phụ nữ xấu! Tôi cảm thấy bị thương thay cho Thiệu Hoa.”

Về mặt Gia Hàng bỗng nhiên buồn rười rượi, cô cúi đầu nhìn nhân viên phục vụ rót nước ấm, bỏ muối tắm, rải cánh hoa hồng vào thùng gỗ, thậm chí đôi chân này được rửa một cách thật cao quý.

Ngâm chân xong đi ra đã đến sau giữa trưa, Thành Công đề xuất đi ăn bánh Roti Prata* Ấn Độ nhưng cô kiên quyết từ chối.

(*) Bánh Roti Prata

“Bị tôi kích thích nên muốn tìm chỗ để khóc à?” Thành Công liếc mắt hỏi.

“Một con heo ngu ngốc sẽ không nghĩ quá nhiều đâu.” Gia Hàng buồn bực trả lời.

Thành Công thở dài, lời cô đơn như thế nói ra từ miệng Heo khiến lòng người ta thương tiếc. Nhưng Thành Công không biết làm sao an ủi, bởi cô không bộc lộ hết tâm tư với anh ta. Thành Công thất bại nhìn cô lên xe buýt. Cô về nhà hay tiếp tục tha thẩn ngoài đường, anh ta không biết. Anh ta muốn gọi một cú điện thoại cho Trác Thiệu Hoa hẹn cùng đi tập thể hình, sẵn tiện hỏi xem giữa hai người cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, song do dự một lúc rồi từ bỏ ý định. Lái xe vòng vèo hồi lâu cuối cùng lại phát hiện mình quay về bệnh viện. “Rối loạn ám ảnh cưỡng chế*?”, Thành Công nặng lời châm chọc bản thân.

(*) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

☼☼☼

Ngừng xe xong, anh ta đi thẳng ra khỏi bệnh viện, quẹo mấy ngõ hẻm, lên cầu thang, gõ ba tiếng. Trong nhà có người hỏi: “Ai đó ạ?”

“Tôi!” Anh ta mất kiên nhẫn, gõ cửa lần nữa.

Cửa mở, Thiện Duy Nhất mặc bộ đồ ở nhà rộng lủng thùng, tay cầm cây bút, hai mắt chớp lia lịa như đang kinh hãi: “Bác sĩ Thành tìm tôi có việc ạ?”

“Tôi chưa ăn cơm trưa.” Hừm, chỗ cửa ra vào có một đôi dép bông giống y đôi Thiện Duy Nhất mang. Có đàn ông thường ghé đến?

“Đó là cho anh tôi mang!” Thiện Duy Nhất đọc hiểu về mặt anh ta.

Anh ta mỉm cười, thay dép rất tự nhiên rồi dạo xung quanh một vòng.

Hiện giờ Thiện Duy Nhất đang ở nhà dưỡng thương, trên đầu đã tháo băng gạc. Nhờ Thiện Duy Thiên chăm sóc, miệng vết thương hồi phục cũng không tệ lắm, lúc xoa tóc gần như không thấy vết tích. Gương mặt cũng tròn trịa, mịn màng hơn lúc trước. Quả là một cô gái rất nghiêm túc, sẵn sàng dốc mọi sức vì tình yêu. Trên ghế sofa đầy các loại tài liệu thi nhân viên công vụ quốc gia. Trên màn hình laptop đang mở có một người đàn ông đang đứng bên bảng đen giải đề thi, sổ ghi chép của Thiện Duy Nhất chi chít chữ.

“Tôi ăn hết cơm rồi, chỉ có thể làm mì sợi cho bác sĩ Thành thôi.” Thiện Duy Nhất khó xử nhìn Thành Công.

Thành Công tỉnh bơ nằm xuống sofa, co hai chân, kéo máy tính sang rồi chọn một trò chơi không cần động não. “Tôi sẽ không giúp cô đâu, cô làm gì cũng được.”

Tay nghề nấu nướng của Thiện Duy Nhất tiến bộ đáng kể. Dù chỉ là một bát mì Dương Xuân nhưng đủ cả màu sắc lẫn hương vị. Trứng gà vàng nhạt bên trên vắt mì sợi, hành thái xanh biếc nổi dập dềnh trong nước súp, sợi mì không dai không bở, ăn rất vừa miệng.

“Tự học thành tài à?” Thành Công kinh ngạc.

Thiện Duy Nhất vui vẻ đáp: “Anh tôi tự tay dạy tôi, anh ấy phải làm việc, không thể chăm sóc tôi mỗi ngày.”

Thành Công gấp một đĩa mì ăn thật chậm rãi. Thiện Duy Nhất ngồi phía đối diện quan sát anh ta: “Bác sĩ Thành, anh... có phải trong lòng không vui không?”

“Không phải.”

“Từ lúc vào nhà tới giờ anh thở dài tám lần rồi.”

Thành Công ngẩng lên, sau một lúc trầm ngâm lại bắt giác thở dài: “Đôi bạn thân của tôi đang mâu thuẫn, tôi lại không có cách khuyên giải họ.”

“Họ là người thế nào?”

“Phải gọi là nhân tài kiệt xuất trong số tình anh.”

Miệng Thiện Duy Nhất há tới mức tròn vo: “Bác sĩ Thành đã vô cùng xuất sắc rồi mà còn đánh giá họ như vậy, chắc hẳn họ đặc biệt siêu phàm. Nếu họ có mâu thuẫn, bác sĩ Thành đừng can thiệp!”

“Là sao?” Thành Công sững sốt.

“Anh nghĩ xem, một học sinh xuất sắc gặp bài toán khó, nếu anh ở bên cạnh khoa tay múa chân giúp anh ta, anh ta sẽ rất khó chịu. Bài toán khó là thách thức, là niềm vui đối với anh ta. Cũng tương tự, bạn thân của anh thông minh như vậy, đạo lý gì họ cũng biết cả. Do đó mâu thuẫn hiện tại giữa họ trừ khi chính bản thân họ nghĩ thông suốt và mong muốn giải quyết, bằng không người khác giúp đỡ trái lại sẽ chỉ cản trở, làm cho mâu thuẫn lớn thêm thôi.”

Thành Công toát mồ hôi lạnh. Đúng rồi, Thiệu Hoa không phải người vô tâm, Heo cũng không phải không yêu Thiệu Hoa, không phải không nỗ lực, nếu không thì làm sao cam tâm chấp nhận rằng buộc.

“Cãi vã cũng không hẳn là chuyện xấu, bố mẹ tôi ầm ĩ suốt ngày nhưng vẫn sống bên nhau đến bạc đầu. Tôi luôn hâm mộ những ai có đối tượng để họ tức giận.” Thiện Duy Nhất cười ngượng ngịu.

“Chẳng phải cô có tên bốn mắt còn gì? Sau này cứ xem anh ta như nơi trú ẩn đi.” Thành Công và hai ba lần hết quả trứng gà, sau đó nhận ra Thiện Duy Nhất tự nhiên quay người sang chỗ khác, thờ thẩn nhìn ban công, “Hai người cãi nhau?”

“Anh ấy không thi nhân viên công vụ.”

“Tại sao?”

“Công ty có cơ hội thăng chức, khả năng được đề bạt của anh ấy rất cao, anh ấy muốn dồn hết sức cho nó.”

“Tốt thôi, vậy cô cũng không cần thi.” Thành Công lạ lẫm phát hiện ra tâm trạng buồn bã vì Gia Hàng đã người ngoai.

“Anh ấy cổ vũ tôi đi thi, nói tôi đừng để anh ấy ảnh hưởng.”

“Ồ ngốc, cô nói cho anh ta biết, cô làm tất cả những việc này là vì anh ta, vì cô thích anh ta.”

Thiện Duy Nhất hờ hững cười buồn: “Bác sĩ Thành, nếu anh đến miền núi công tác, có một cô gái nói muốn đi cùng anh, anh sẽ nghĩ tới điều gì?”

Suy nghĩ đầu tiên sẽ là cô ấy thích mình, và cũng không phải thích hời hợt. Nhịp thở của Thành Công ngưng trệ trong giây lát. Hóa ra tế bào đơn này cũng rất thông minh. Cô nàng ngượng ngùng và khéo léo tỏ tình bằng cách dùng hành động thể hiện cho anh chàng bốn mắt biết, cô nàng yêu anh ta. Anh ta hiểu, nhưng lại lựa chọn phớt lờ như một cách khước từ.

“Thế thì càng không cần đến cái xứ Hàng Châu tồi tàn kia.” Thành Công không hề che giấu thái độ bênh vực, coi thiên đường nhân gian như chốn khỉ ho cò gáy: “Anh ta không biết quý trọng là tổn thất của anh ta. Được rồi, không cần đọc sách nữa, chúng ta ra ngoài chơi cho đã.”

Thiện Duy Nhất cắn môi, nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi muốn thi đỗ, nhất định phải thi đỗ.”

“Cô ngốc quá!”

“Tôi thích anh ấy sáu năm! Sáu năm nay tôi đã trải qua rất nhiều khó khăn, có khi tưởng chừng gục ngã, nhưng vừa nghĩ đến có thể ở bên cạnh anh ấy, trong người lại tràn đầy năng lượng. Mặc dù không có kết quả, tôi vẫn muốn đến xem thành phố nơi anh ấy trưởng thành, đến ngôi trường anh ấy từng đi học, con đường mòn anh ấy đến trường, công viên anh ấy và bạn học đùa vui, siêu thị anh ấy đi dạo, những người cô người chú nuôi nấng anh ấy, nữ sinh anh ấy từng thích, người thầy anh ấy tôn kính nhất... Ha ha, có thể sau khi trở về Nam Xương, cuộc đời tôi sẽ không còn liên hệ với anh ấy nữa.”

Anh ta muốn mắng cô nàng ngu ngốc nhưng nhất thời không sao mở miệng nổi, chỉ biết nhìn cô nàng không chớp mắt. Giờ phút này nhất định trong lòng cô nàng đã sụp đổ, giống như một người luôn dựa dẫm vào ai đó, thế rồi người ấy đột ngột dứt ra, làm sao cô nàng đứng vững khi không còn điểm tựa?

Thật ra Thiện Duy Nhất hết sức hết sức kiên cường, kiên cường tới độ làm trái tim anh ta run rẩy và mềm nhũn.

Nhưng nghĩ tới việc cô nàng thẳng thừng nói muốn rời Bắc Kinh, ngọn lửa không tên lập tức đốt rụi mọi ý nghĩ. “Thiện Duy Nhất, tôi vừa gõ cửa cô đã mở ngay là sao? Cô tưởng an ninh ở Bắc Kinh tốt lắm hả?”

Tự dưng bị anh ta quát tháo, Thiện Duy Nhất chẳng hiểu mô tê gì: “Tôi nghe ra anh là bác sĩ Thành mà.”

“Tôi không phải đàn ông, không có ý nghĩ sai trái chắc? Không chỉ tôi, nếu ông anh trai kia tới, cô cũng không được để anh ta ở lại lâu.”

Thiện Duy Nhất cau mày, sờ sờ trán Thành Công, xong lại sờ sờ trán mình, rồi lầm bầm: “Không khác mấy, đâu có nóng đâu nhỉ!”

“Không phải tôi mê sảng, tôi đang cảnh báo cô đấy. Phụ nữ độc thân sống một mình phải học cách tự bảo vệ mình.”

Thiện Duy Nhất bị sắc mặt Thành Công dọa sợ, cô nàng gật đầu thỏa hiệp: “Anh no chưa?”

Giận quá no rồi! “Cô đang giục tôi đi đấy à?”

Thiện Duy Nhất lại không hề phủ nhận.

Thành Công ôm ngực, chẳng nói thành lời.

“Anh tôi nói chiều nay mang đồ ăn và hoa quả đến, anh ấy... không cho tôi gặp bác sĩ Thành.”

“Không lẽ tôi là ma quỷ ăn thịt cô?”

“Không phải! Anh tôi nói làm vậy vì muốn tốt cho bác sĩ Thành, nếu không các cô y tá sẽ xâm xì bàn tán, ảnh hưởng đến thanh danh của bác sĩ Thành.”

“Cô không bận tâm thanh danh của cô sao?” Cách Thiện Duy Nhất tẩy não Thiện Duy Nhất thật ghê gớm.

“Tôi đã đi khỏi Bắc Kinh mất rồi.”

Thành Công phút chốc nhận ra, khi cô nàng rời xa Bắc Kinh để vừa tìm kiếm dấu tích quá khứ của gã bốn mắt, vừa từ từ xóa bỏ mọi liên hệ với hắn, thì anh ta cũng có mặt ở một khoảng lưng chừng nào đó. Từ lần hội ngộ đáng sợ trên máy bay, đến những lần gặp gỡ bất ngờ sau này, trong lúc vô tình anh ta đã xem cô nàng như một người đặc biệt, vậy mà cô nàng tựa như không hề có cùng ý nghĩ.

Anh ta không đáng để cô nàng lưu luyến một chút nào ư? Khinh người quá đáng! Thành Công quay đầu nhìn Thiện Duy Nhất bằng ánh mắt dữ dội, cô nàng bỗng nhiên rùng mình.

□ □ □

Tường cao, cổng đỏ. Cây hoa quế vươn ra phía trên bờ tường không mấy may chịu tác động bởi thời tiết, lá cây vẫn tươi xanh mượt mát như trước, duy chỉ cánh hoa là đã héo hắt. Hương thơm hoa cúc đại đoá, cúc mâm xôi tỏa ra ngào ngạt khắp trời. Hoa thiên nga, hoa sen thuần khiết... chỉ cần nghe tên hoa, trong đầu đã phác họa nên vẻ xinh đẹp của chúng, đến khi tận mắt ngắm nhìn mới thấy vẻ đẹp ấy vượt xa hơn nhiều so với tưởng tượng. Phòng khách trồng hoa bách hợp, phòng ăn trồng hoa mã đề. Tất cả đều là những loài hoa quý phái thanh tao.

Gia Hàng hít vào thật sâu, mỗi lần đến ngôi nhà tường cao cửa rộng của ông Trác Minh, bao giờ kiểu cách trang hoàng tao nhã quá độ của bà u Xán cũng làm cô nảy sinh ý nghĩ muốn chạy trốn đến một chợ nông sản nào đó, ôm lấy bó rau cải ướt sượt để gấp gấp bổ sung dưỡng khí.

Quả nhiên dưa mớ không chời được tới mâm son! Gia Hàng phì cười.

Cửa trước mở ra cùng với tiếng cọt két, một chiếc ô tô chạy vào, cậu lính cần vụ hô vang khí thế: “Chào thủ trưởng!”

Trái tim thành thịch tăng tốc.

“Hàng Hàng đến đây à, lại còn mang quà cho bố nữa chứ. Ha ha, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây!” Ông Trác Minh vừa đi vừa gỡ mớ gừng trên cổ áo.

Gia Hàng chạy tới chào đón như cún vẫy đuôi.

“Nào, anh hùng Quốc Phòng của chúng ta, mau lại đây bố nhìn xem. Chắc, gầy rồi, mặt mũi nhỏ xíu vàng vọt.” Ông Trác Minh đứng dưới tàng cây tử vi cách Gia Hàng sáu mét, ngắm nghía từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Một mai nếu ra đi, cô sẽ nhớ lắm bậc bề trên có bề ngoài nghiêm khắc nhưng tấm lòng nhân hậu này. Đối với cô, ông thương yêu như con ruột. “Đại thủ trưởng, đừng nói chuyện anh hùng Quốc Phòng nữa, ở đây là nhà, chúng ta chỉ nói chuyện nhà thôi.” Một chút chua xót lặng lẽ dâng lên trong lòng cô. Thật ra, không chỉ đại thủ trưởng mà từng trang quá khứ ấm êm, tuyệt vời trong quãng thời gian hai năm qua đã rút cạn sinh lực cả cơ thể cô. Cô rất muốn làm con chim đà điểu vui đùa vào cát, chuyện gì cũng không thấy, không nghe, không buồn nghĩ ngợi.

“Đúng đúng, tiếp thu lời phê bình của Gia Hàng.” Ông Trác Minh cười xoa đầu Gia Hàng. Gió thổi tới, ông hắt xì một cái thật to, “Chịu không nổi cái mùi hoa này, nhưng cứ vừa nói là mẹ con lại tức giận, bố phải chịu thôi chứ hết cách rồi!”

Gia Hàng gật đầu đồng cảm: “Thì ra đại thủ trưởng cũng có điều ấm ức.”

“Đương nhiên, có ai sống dễ dàng đâu.”

Một già một trẻ nhìn nhau cười ha ha.

“Đại thủ trưởng, rửa mặt xong bố muốn luyện chữ trước khi ăn tối không? Con mài mực cho đại thủ trưởng.” Gia Hàng liếc mắt nhìn phòng bếp rồi ghé vào tai ông Trác Minh: “Tối nay dì giúp việc làm sủi cảo tôm, dì nói không có phần của bố, lúc ăn cơm con sẽ bí mật chia bố một nửa.”

“Hàng Hàng, động cơ của con có vẻ bất lương thì phải.” Ông Trác Minh nhìn Gia Hàng chăm chăm.

Gia Hàng le lưỡi nghịch ngợm: “Đại thủ trưởng đúng là có hỏa nhãn kim tinh! Dạ, hôm nay con tìm đại thủ trưởng thương lượng đi cửa sau.”

Gia Hàng muốn từ chức. Cô đã kiểm tra những quy định liên quan, quân sĩ đang tại ngũ không được phép từ chức mà chỉ có thể chuyển ngành. Trước đó phải làm báo cáo chuyển ngành và trình cho thượng cấp chủ quản của Đảng xét duyệt, nếu không nhận được sự đồng ý sẽ không thể rời bỏ nhiệm vụ. Rồi Gia Hàng cân nhắc, hiện tại nếu trình báo cáo chuyển ngành chắc chắn sẽ bị bác bỏ, nghĩ đi nghĩ lại chỉ ông Trác Minh là có khả năng giúp cô làm việc này.

Nghe Gia Hàng trình bày xong, ông Trác Minh không trả lời mà đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, cởi áo khoác, xắn cổ tay áo lên đến khuỷu tay. “Thiệu Hoa đã làm chuyện xấu gì khiến con khó chịu phải không?”

Gia Hàng thất vọng cúi đầu, chán chường đến phát khóc. Biểu hiện của cô thẳng thắn đến thế, tại sao Thành Công và đại thủ trưởng chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu được ngay tâm tư cô?

“Không hề ạ. Con là người tự do vô kỷ luật, quân đội quá nhiều phép tắc, không thích hợp với con.”

“Nếu so với lần đến Nam Kinh tham gia đợt tập huấn tuyển chọn lực lượng bảo vệ an ninh mạng của Liên Hiệp Quốc hai năm trước, phép tắc bây giờ có đáng kể không?”

Khoảng thời gian ấy... Gia Hàng cúi mặt không trả lời. Những ngày đầu, vì trình độ học vấn thấp, kiến thức lý luận kém, không chịu nổi những đợt huấn luyện thể lực gian khổ, rồi lại còn nhớ nhung Tiểu Phàm Phàm và thủ trưởng, nên đã có một lần cô muốn từ bỏ. Ban đêm cô gọi điện thoại cho ông Trác Minh trút hết mọi nỗi lòng thoải mái. Ông Trác Minh đáp, được, bây giờ ta sai người đến đón con, nhưng con chắc mình muốn làm vậy chứ? Cô cảm ông nghe ngược nhìn bầu trời đêm tầm tối. Lúc ấy Giang Nam đương tháng hai, tiết xuân lạnh se sắt, môi cô run run nhưng trái tim lại háo hức. Từ bỏ, ném tất cả áp lực cho thủ trưởng, còn cô thì nép dưới đôi cánh của anh ư? Không ạ, con chịu đựng được. Cô nghe tiếng mình đáp lời ông Trác Minh. Nếu muốn hạnh phúc, nhất định phải cố gắng. Cô muốn mình và thủ trưởng như đôi chim sẻ cánh bay bên nhau trên bầu trời. Sau đó, cô thật sự vượt qua gian khó và lại được sum vầy cùng thủ trưởng và Tiểu Phàm Phàm.

“Không đáng kể gì, nhưng ai cũng có giới hạn của mình. Hiện tại con đã chán ngấy loại công việc có quá nhiều tính chất nguy hiểm, cơ mật và ép buộc.” Gia Hàng ngẩng cao đầu.

“Đừng nói một câu vô trách nhiệm với bản thân như vậy.” Ông Trác Minh cau mày, không biểu lộ cảm xúc. Gia Hàng không hề đòi hỏi bất cứ điều gì từ ông, con bé nói chuyện thật trọng thể này hiển nhiên bản thân đã cân nhắc, đắn đo kỹ càng, không phải lời nói trong phút bồng bột.

“Đại thủ trưởng, ngài hiểu rõ con nhất, nhất định sẽ giúp con phải không?” Gia Hàng làm nũng với ông Trác Minh.

“Không giúp.”

Gia Hàng ngơ ngàng.

“Con là trung tá Gia, ta không giúp. Con vừa là trung tá Gia, vừa là con của ta, ta lại càng không giúp. Ta không thể mặc con càn quấy. Công việc không phải bữa cơm đãi khách, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Mai sau Phàm Phàm trưởng thành, nhắc lại chuyện này, nó sẽ nghĩ thế nào về con?” Gương mặt ông Trác Minh trở nên nghiêm khắc.

Gia Hàng ương bướng quay mặt sang bên, như thể cho dù ông Trác Minh không giúp, cô cũng nhất quyết không đổi ý.

“Nhưng bố sẽ cho con nghỉ phép dài hạn, đợi khi nào bình tâm trở lại con hãy quay về đi làm.” Giọng ông Trác Minh dịu lại.

“Nếu con vẫn không bình tâm được thì sao?” Gia Hàng bực tức hỏi lại.

“Nếu không bình tâm được, vậy vấn đề không chỉ ở Thiệu Hoa, mà ngay chính bản thân con cũng có vấn đề rất nghiêm trọng.” Ông Trác Minh giận dữ đập bàn.

“Sao đấy?” Bà u Xán vừa tan tầm trở về, lạnh lùng quét mắt qua hai người: “Có chuyện gì từ từ nói, nổi giận làm gì vậy?”

“Anh đang dạy dỗ con anh, em đừng xen miệng vào!” Ông Trác Minh cau gắt quát bà u Xán.

“Được rồi, không quấy rầy hai người nữa, tôi đi bảo dì giúp việc chuẩn bị cơm nước.” Mặt tối sầm, bà u Xán quay lưng bỏ đi.

“Làm cha mẹ phải yêu thương con cái, nhưng nếu biết rõ con mình phạm sai lầm mà không ngăn cản, thì đó không phải là yêu con, đó là hại con. Hàng Hàng, con về nhà nghĩ kỹ những lời bố nói.” Ông Trác Minh thở dài nặng nề.

Gia Hàng mím chặt môi không dám nói câu nào, nếu mở miệng cô sợ lời đầu tiên bật ra sẽ đầy ghen ghét.

Bữa cơm chiều diễn ra trong không khí ảm đạm. Cả ba người không ai chạm vào món tôm sủi cải dill giúp việc chuẩn bị công phu mà chỉ ăn chút cháo. Sau bữa ăn, ông Trác Minh quay vào thư phòng đọc công văn, bảo cậu lính cần vụ đưa Gia Hàng về nhà. Bà u Xán đi cùng cô ra gara.

“Ngày sinh nhật Phàm Phàm, nghe nói sáng hôm sau cô mới về nhà.” Bà u Xán vừa cất tiếng đã không che được sự ghét bỏ của bản thân.

Nghe nói, nghe ai nói? Gia Hàng mỉm cười đáp: “Cháu đi thư giãn.”

“Cô biết chọn ngày quá nhỉ!” Thái độ phớt tỉnh của Gia Hàng châm ngòi cơn thịnh nộ trong bà.

“Cháu không chọn, hôm đó tâm trạng vui vẻ nên cứ đi ngay vậy thôi. Cháu và bà nội Phàm Phàm là hai kiểu người khác nhau, cách thức vui vẻ của cháu bác không lý giải nổi đâu.” Hương hoa cúc nồng nặc xộc vào khiến mũi ngứa ran, cái hắc xì mắc kẹt trong hốc mũi không thoát ra được làm cô sắp ứa nước mắt.

“Cô... đúng là khoác lác không biết ngượng mồm!”

“Vâng, cháu không muốn nói dối bà nội Phàm Phàm.”

“Thật ra tôi không hề thất vọng, từ lúc bắt đầu, tôi đã mất hết mọi hy vọng với cô.” Bà u Xán tức giận đến run người: “Tôi không đau lòng cho Thiệu Hoa, nó tự làm tự chịu.”

“Bà nội Phàm Phàm cảm thấy thủ trưởng cực khổ lắm ạ?” Rốt cuộc cũng dần xuống được cơn hắc xì, mũi ê ẩm.

“Sống cùng một người đàn bà nó không yêu, không cực khổ thì chẳng lẽ lại là may mắn?” Bà u Xán oán hận nói.

“Bác sai rồi ạ, thủ trưởng yêu cháu, nếu không anh ấy cưới cháu làm gì?”

“Thiệu Hoa chỉ muốn thoát khỏi cô, nhưng mười ngàn đô la Mỹ cũng không bịt nổi miệng cô, cô quá tham lam.” Bà u Xán khinh bỉ trả lời.

“Mười ngàn đô la?” Gia Hàng ra sức nuốt nước bọt, cả người đột ngột lạnh run.

“Lúc Phàm Phàm đầy tháng, Thiệu Hoa chưa cho cô mười ngàn đô la sao?”

À à, mười ngàn đô la, hơn sáu trăm ngàn nhân dân tệ, nghe nói đồng đô la đã rớt giá thảm hại. Giai Tịch cho cô tiền sinh hoạt phí đi học ở Harvard, thủ trưởng nói đó là giao kết giữa cô và Giai Tịch, cô nhận tiền đồng nghĩa với việc chuyện ngày trước hoàn toàn chấm hết, anh và cô bắt đầu lại từ đầu. “Bà nội Phàm Phàm, bác không giống người thích vu oan giá họa người khác. Khi ấy cháu và thủ trưởng đã kết hôn. Luật hôn nhân quy định, sau khi cưới toàn bộ tài sản thuộc quyền sử dụng của hai vợ chồng. Không chỉ riêng mười ngàn đô la, tất cả những gì của thủ trưởng đều là của cháu. Quà năm mới anh ấy tặng cháu là chiếc đồng hồ nguyệt tượng trị giá ba mươi hai ngàn đô. Nhắc lại thấy cũng hơi phá của, nhưng cháu rất cảm động. Thủ trưởng đã trải qua bao nhiêu năm trưởng thành, hẳn đại thủ trưởng và bác đều biết cách dạy con nên làm gì, không nên làm gì. Bác nghĩ sao ạ?”

Bà u Xán nhất thời nghẹn lời, bà trừng mắt nhìn Gia Hàng, lồng ngực phập phồng như gió bão tràn qua đồng cỏ.

Cậu lính cần vụ lái xe từ gara ra tới.

Gia Hàng vịn cửa xe, đến lúc ngồi xuống mới hay hai đầu gối run rẩy dữ dội. Dây thần kinh cơ mặt cô co giật làm cậu lính cần vụ cứ nghĩ cô đang mỉm cười.

Mười ngàn đô la, chỉ có cô, thủ trưởng và Giai Tịch nằm dưới lòng đất biết. Cô không hề kể với bất cứ ai, kể cả chị Gia Doanh; Giai Tịch cũng không thể nhảy ra khỏi lòng đất rêu rao với toàn thế giới. Nghĩa là, chỉ có... Gia Hàng đề tay lên ngực, đau đớn như thể bị ngàn mũi tên bắn xuyên trái tim.

“Trung tá Gia, cô không khỏe à?” Cậu lính cần vụ nhìn qua kính chiếu hậu thấy cô không ổn.

Cô rất không khỏe, không khỏe tới mức muốn chết. Chết đi rồi, có lẽ mới là hạnh phúc thật sự.

Cô đợi một lát rồi nhẹ nhàng đáp: “Tôi không sao.” Nghiêng người trông ra ngoài cửa sổ, tầm mắt nhạt nhòa không rõ. Sương mù mờ đục, à không, không phải sương, mà là khói bụi – một loại khí hình thành từ không khí ô nhiễm. Tuy Bắc Kinh được xem như trung tâm văn hóa chính trị, nhưng môi trường rất không phù hợp cho con người ta sinh sống.

Ánh đèn đường chiếu xuyên qua lớp sương mù dày đặc, cổ căng mắt nhìn chỉ có thể thấy chừng trăm mét phía trước. Giờ cao điểm tan tầm đã qua lâu, xe cộ chạy trên đường không chậm lắm.

□ □ □

Thủ trưởng vẫn chưa về nhà, cửa gara rộng mở, đèn nhà bếp, đèn phòng thím Đường sáng choang. Phàm Phàm đang lái xe đạp vòng vòng quanh sân, miệng hát: Mùa xuân ở nơi nào, mùa xuân ở nơi nào, ở chốn rừng núi xanh tươi. Nơi này có hoa hồng, nơi này có cỏ cây xanh biếc, í a í a... Đây là bài hát cu cậu học được trong tiết mục nhi đồng trên ti vi. Chỉ nghe tới đa hai lần, Phàm Phàm đã hát đúng y boong giai điệu. Không chỉ thích vẽ tranh, cu cậu còn say mê tất cả những gì liên quan đến nghệ thuật, âu cũng là bẩm sinh. Số mệnh đã định Phàm Phàm sẽ trở thành một nam nghệ sĩ.

Gia Hàng không ưa đàn ông làm nghệ thuật, nhưng nếu đó là Phàm Phàm thì cô nghĩ mình có thể chấp nhận.

Tiếng hát trong trẻo, dễ thương hòa lẫn tiếng vòng bánh xe quay rộn ràng. Phàm Phàm cười giòn tan, chút tinh nghịch đó, chút bướng bỉnh đó sao đáng yêu quá đỗi... Phàm Phàm đang lớn lên trong hạnh phúc, nếu... chuyện tiết lộ ra ngoài không chỉ mười ngàn đô la, mà kéo theo đó là cả nguồn gốc của Phàm Phàm...

Một mùi ngai ngái xông lên trong lồng ngực, lông măng khắp người Gia Hàng dựng đứng, sóng lưng lạnh toát.

Cô dùng hết sức lực chớ che, yêu thương Phàm Phàm, nhưng bà u Xán và đại thủ trưởng sẽ nhìn cu cậu bằng ánh mắt gì nếu chân tướng về nguồn gốc ấy bị phơi bày? Liệu bé con có còn vui vẻ ca hát, vui vẻ chơi đùa được như lúc này không?

Gia Hàng co chặt nắm tay.

“Mẹ!” Phàm Phàm đang lượn một vòng thật thành thạo, thấy Gia Hàng, cu cậu nhảy xuống xe, mừng rỡ giang hai tay reo vui chạy tới.

Gia Hàng bế Phàm Phàm lên vùi mặt vào cổ cu cậu. Mùi hương êm dịu của trẻ thơ, ngửi bao nhiêu cũng không đủ. “Tối nay mình xem Bầy chú lùn nha mẹ.”

Bầy chú lùn bảo vệ nàng công chúa Bạch Tuyết, Gia Hàng thật sự muốn họ đến đây dẫn Phàm Phàm thoát khỏi thế giới hiện thực đầy nỗi sợ hãi của cô.

Bỏ trốn? Gia Hàng cắn chặt răng.

“Mẹ ơi, tiếng ở đây lớn lắm, nghe bùm, bùm.” Phàm Phàm dán tai vào ngực Gia Hàng.

“Nhóc thối, con đạp xe tiếp nha, mẹ đi rửa tay.” Ý nghĩ trong đầu giống như mầm cỏ nhú lên khỏi mặt đất, có làm cách gì cũng không ngăn được nó sinh sôi.

“Dạ!” Phàm Phàm ngoan ngoãn tuột người xuống đất.

Gia Hàng bước lên bậc thang, cô muốn vào thư phòng tìm một chút sự yên tĩnh.

Trong nhà bếp khói bốc nghi ngút, dì Lữ đang nói chuyện điện thoại với ai đó, nước trên lò sôi sùng sục cũng không quan tâm.

“Chiến tranh lạnh kinh khủng lắm, hình như dạo này không cùng ngủ giường lớn nữa... Cô ta cũng không còn thương Phàm Phàm như trước, chẳng biết trong đầu nghĩ gì, không ở lì trong thư phòng thì cũng ra ngoài đi lung tung... Thiếu tướng Trác nhường nhện cô ta, nói chuyện làm việc phải xem sắc mặt cô ta... Vâng... tôi thấy rất khó ư... Vâng, sau này vẫn giữ liên lạc. Mà này, Tiểu Huy, không cần mua hạnh nhân mang đến, lần trước còn nhiều mà!”

Dì Lữ gác điện thoại, cuống cuống tắt lò lửa, nước từ trong ấm trào ra ướp lênh láng cả bếp lò. Bà nhấc ấm lên, xoay người lại, vừa thoáng nhìn đã thốt lên kinh hoảng: “Trung tá Gia, cô về từ lúc nào vậy?”

Gia Hàng nhắm chặt mắt rồi lại mở ra: “Dì Lữ, dì già thật rồi.”

Dì Lữ đặt ấm lại trên bếp lò, cười chột dạ: “Lâu lâu lơ là một lần ấy mà, tôi rất ít khi thế này.”

“Ngày mai tôi nói Tiểu Dự mua cho dì vé xe lửa, tiền lương tháng này của dì tôi tính tròn tháng, dì không cần làm việc nữa, về phòng thu xếp đi.” Gia Hàng gần từng chữ, nói hết sức chậm rãi và rõ ràng.

Dì Lữ cứng lưỡi nhìn cô trân trối: “Thế này là sao, sao khi không trung tá Gia lại nói vậy?”

“Chắc hẳn dì biết. À, nhớ mang theo cả hạnh nhân của dì, nhà chúng tôi không thích ăn thứ đó.”

Về mặt dì Lữ phút chốc tái xanh: “Trung tá Gia, tôi chỉ tán gẫu vài câu thôi. Chưa tới mức phạm vào lỗi lớn. Sau này tôi sẽ coi chừng cái miệng của tôi.”

Gia Hàng cười nhạt: “Tôi đã cho dì cơ hội, nhưng dì luôn không nhớ hiện tại tôi là vợ Trác Thiệu Hoa. Tôi đi gọi thím Đường, dì để nhà bếp đẩy cho thím ấy dọn dẹp.”

“Trung tá Gia...” Đúng lúc dì Lữ bước tới kéo Gia Hàng lại định tranh cãi thì ngoài sân đột ngột vang lên một tiếng ầm, tiếp theo là cái gì đó đổ sập trên mặt đất.

Gia Hàng gạt tay dì Lữ lao ra ngoài, thím Đường cũng chạy vọt ra.

Cạnh bên góc sân, Phàm Phàm bị ngã sóng soài trên đất đang bò ra từ dưới xe đạp, thấy Gia Hàng lo lắng, cu cậu mếu máo chỉ chỉ cái trán: “Mẹ ơi, ở đây có quả bóng.”

Gia Hàng nhìn xem thì thấy một cục u to tướng có vết máu rỉ ra mờ mờ trên trán cu cậu.

“Tại nó đụng Phàm Phàm!” Phàm Phàm rất đau, nước mắt lăn ra khỏi viền mi.

Vại hoa sen! “Thím Đường, thím mang Phàm Phàm về phòng xức thuốc nhé. Còn nữa, bịt tai thẳng bé lại!” Con giun xéo lăm cũng oằn, không cần nhin nữa. Gia Hàng nhìn khắp xung quanh, cạnh góc tường có một tảng đá tròn mà dì Lữ thường dùng để ướp rau cải vào đầu đông. Cô cầm tảng đá, giơ lên thật cao rồi hung hãn ném thẳng vào vại hoa sen.

Một tiếng rầm vang lên, mép vại nứt một lỗ lớn, Gia Hàng lại ném tiếp, cái vại thành mảnh vụn tả tơi trên mặt đất. Cái còn lại cũng không thoát khỏi số phận bị đập nát.

Cô phủi bùn đất trên hai tay, thở một hơi dài nhẹ nhõm, lòng thấy rất hả giận, rất sáng khoái.

10. Chương 10

Trác Thiệu Hoa đứng bên cạnh đá Thái Hồ, anh trở về viện đúng vào lúc Gia Hàng cầm đá đập vại sen. Dù lên tiếng chẳng nữa, anh cũng không ngăn được cô. Trong đôi mắt long lanh trong sáng của cô như có đốm lửa rừng rực cháy.

Nửa giờ trước, ông Trác Minh gọi điện cho anh nói Gia Hàng muốn chuyển ngành. Anh yên lặng lắng nghe và không thể đưa ra lời đáp khi bố mình hỏi nguyên nhân tại sao. Đáng buồn thay, mọi quyết định của cô đã không còn mối liên hệ nào với anh, anh là người cuối cùng được biết chuyện.

“Thiếu tướng Trác,” Nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt, dì Lữ khóc lóc chạy tới: “Trung tá Gia muốn sa thải tôi, kêu tôi ngày mai đi. Tôi đến nơi này từ lúc cậu kết hôn, bao nhiêu năm trời, không có công lao cũng có khổ lao...”

Cơn ù tai dội đến cùng cảm giác da đầu tê dại. “Tôi biết rồi, để tôi hỏi Gia Hàng xem sao, dì đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Ngày mai tôi tạm thời chưa đi được không cậu?” Dì Lữ nín lấy cớ cứu mạng.

“Không cần hỏi làm gì, tôi không thay đổi quyết định đâu.” Tiếng nói Gia Hàng đột ngột cắt ngang. Ánh lửa trong mắt cô chiếu sáng khắp bầu trời đêm, cả người cô căng ra tựa như đã chuẩn bị sẵn sàng đấu với anh một trận kịch chiến.

“Gia Hàng, chúng ta nói chuyện một chút nhé.” Trác Thiệu Hoa bước đến nắm tay cô.

Cô giật phắt tay ra sau lưng như phải bỏng, trừng mắt nhìn anh khiêu khích. “Chẳng lẽ anh cũng cho rằng trong cái nhà này em không có quyền làm chủ?”

“Em lý trí chút đi, đừng trẻ con như thế!” Trác Thiệu Hoa nhún mày.

“Hóa ra anh luôn coi em như một đứa con nít!” Gia Hàng bật cười, cười vang thành tiếng, cười ra nước mắt. Hóa ra, người dạy mình khiêu vũ chưa hẳn đã có thể đồng hành bên mình đến tận cuộc.*

(*) Câu gốc: Đòi người tựa như một buổi vũ hội, người dạy bạn khiêu vũ chưa hẳn đã đồng hành bên bạn đến tận cuộc.

“Em chịu đủ rồi.” Cô mở hai tay, nhún vai bất cần. Máu toàn cơ thể chảy theo một đường huyết mạch xông thẳng lên bộ não, cô không còn khống chế được chính mình: “Từ trước đến nay em chưa bao giờ muốn ở đây, ngay từ đầu nó đã là một trò lừa gạt. Anh có biết thánh nữ Giai Tịch xinh đẹp trong lòng anh vô liêm sỉ tới mức nào, xấu xa tới mức nào không...”

“Em im ngay đi, Gia Hàng! Hãy tôn trọng Giai Tịch!” Giai Tịch đã qua đời, bất kể chuyện cô ấy làm đúng hay sai thì tất cả đều đã theo cô ấy xuống mồ, hãy để cô ấy được yên nghỉ.

Tôn trọng Giai Tịch! Gia Hàng cúi đầu lặp lại bốn chữ này, lửa giận thiêu đốt lí trí còn sót lại của cô thành tro tàn.

“Chị dạy em phải biết trân trọng. Anh không cần em giặt quần áo, lọ dầu có ngã cũng không cần đỡ, rau xanh ngoài chợ bao nhiêu tiền một cân không cần biết. Trong nhà có dì giúp việc, ra khỏi nhà có lính cần vụ đưa đón. Nhà cửa sung túc, không cần lo lắng phát, không cần bận tâm giá phòng tăng cao bao nhiêu... Em như sống trong tòa tháp ngà bốn mùa đều là mùa xuân. Anh cho em cuộc sống như vậy, em còn gì bất mãn, kén chọn nữa chứ? Nhất định em phải là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng, Trác Thiệu Hoa, ở nơi đây em không hề vui vẻ một chút nào. Em ghét bốn bức tường khô khan, ghét mảnh sân mà đến cả cây cỏ cũng nặng nề. Em ghét không khí cứng nhắc trên bầu trời, em ghét vẻ xa cách, thái độ cố ý lễ phép, sự tin cậy giả dối giữa người với người. Em ghét công việc hiện tại, cái gì cũng bí mật, nó bắt em phải nói dối trước mặt cả người thân lẫn bạn bè. Thứ dối trá chết tiệt, thứ lý trí chết tiệt, thứ rộng lượng chết tiệt này, em chịu đủ cả rồi...”

Hai tay đang vung lên của Gia Hàng dừng lại giữa không trung, lời nói như pháo liên thanh đông cứng bên bờ môi. Cảm xúc trên gương mặt Trác Thiệu Hoa khiến cô hoảng hốt, đó là một loại cơn giật bởi đau lòng đến cực hạn mà cô chưa bao giờ nhìn thấy. Nét mặt ấy cũng đâm một nhát đau đẫm vào trái tim cô.

Cô hối hận, đáng lẽ cô không nên nói năng bừa bãi, thiếu suy nghĩ. Thật ra, chuyện lừa gạt chẳng thể trách Giai Tịch, chỉ có thể trách mình ngu xuẩn. Thật ra, mỗi một ngày sống ở nơi đây cũng không phải không vui, rất nhiều lúc và đa phần thời gian đều là niềm vui.

Bốn bề xung quanh đột ngột rơi vào tĩnh mịch.

“Mẹ ơi, đừng cãi nhau với bố!” Góc áo bị kéo nhẹ nhẹ, cô ngoảnh lại thấy Phàm Phàm hoảng sợ đứng phía sau, mặt mũi tèm nhèm nước mắt.

Gia Hàng ngồi xổm xuống ôm chầm lấy Phàm Phàm, mặt cô nóng bừng, xấu hổ đến mức tim muốn ngừng đập. Cô quên mất Phàm Phàm đang ở đây, quên mất dì Lữ và thím Đường đang nhìn, quên mất còn có hai cậu lính cần vụ.

“Gia Hàng, tối nay anh muốn chúng ta yên tĩnh một chút, ngày mai mình bàn lại.” Trác Thiệu Hoa phải ra sức nắm chặt tay thành quyền mới có thể điều khiển bản thân trấn tĩnh nói ra câu này. Dứt lời, anh đau khổ nhìn Gia Hàng rồi trầm mặc xoay người rời đi.

Trác Thiệu Hoa! Lần đầu tiên cô gọi thẳng tên anh sao nghe lại chói tai, buốt tim đến nhường này?

Tiểu Dụ dậm bước đi theo, anh xua tay ôn tồn nói: “Cám ơn cậu, tôi không đi đâu xa, chỉ tản bộ gần đây thôi.”

Còn gì để bàn cơ chứ? Lời nói dối bị bóc trần chỉ càng làm nổi bật thêm cái đáng thương của bản thân mà thôi. Gia Hàng nhếch môi cười mỉa mai.

“Phàm Phàm yêu mẹ không?” Cô xót xa dùng môi sưởi ấm khuôn mặt bé bỏng lạnh cóng của Phàm Phàm.

“Yêu ạ,” Phàm Phàm sợ hai chữ này không đủ, nói thêm một câu: “Yêu nhất!”

Cảm giác êm ái dâng lên trong trái tim Gia Hàng: “Được, mình đi thôi!” Rời xa nơi này, không cần dựa dẫm bất cứ ai. Cô sẽ che mưa chắn gió cho cu cậu, sẽ để cu cậu được sống hồn nhiên, khỏe mạnh, lớn lên trong bình an.

Phàm Phàm nhìn ra cửa sân, cúi đầu không nói.

“Trung tá Gia, cô muốn đi đâu vậy?”

Gia Hàng mỉm cười rồi bế Phàm Phàm lên.

Ở đằng sau, di Lữ lau khô nước mắt, lê hai chân nặng trĩu về phòng thu dọn hành lý. Mặc cho buổi tối hỗn loạn này kết quả ra sao, bà cũng không còn đường ở lại. Giữa vợ và người giúp việc, dù Trác Thiệu Hoa công bằng cách mấy, bà vẫn không thể giành phần thắng, suy cho cùng người ta là vợ chồng. Huống chi, bản thân bà cũng có lỗi phần nào.

□ □ □

Đêm nay dài vô tận, sương mù dày đặc phủ lấp bầu trời sao, vạn vật, đèn đóm đen kịt, tựa như ngày mai không bao giờ đến.

Chuyện gì cần phải tới rồi cũng sẽ tới.

Trác Thiệu Hoa lấy thuốc lá và bật lửa ra, không biết vì tay lạnh hay vì điều gì, bật lửa tuột khỏi lòng bàn tay rơi xuống đất. Cũng may mặt đất lát cỏ nên bật lửa chỉ dính chút bùn. Anh cầm lên lau qua lau lại, tách một tiếng, ngọn lửa xanh lam bùng đưa trong bóng tối. Anh dùng tay che lửa, châm thuốc.

Anh có thể không hút thuốc lá mỗi ngày, nhưng ngày nào cũng mang theo bật lửa bên mình như vật tùy thân. Đây là quà Gia Hàng tặng anh, khi đó cô khiến anh cảm thấy hạnh phúc, mãn nguyện khôn xiết.

Mùi thuốc lá cay cay kích thích vị giác và dần dần thức tỉnh các dây thần kinh.

Anh không nhớ rõ lần cuối cùng ngăn người là khi nào, có lẽ là chưa bao giờ. Công việc bẽ bộn tới mức hận không thể xem giây như giờ, thời gian ngăn người xa xỉ thế này anh không dám mơ đến, kể cả trong ý nghĩ.

Anh đứng ngây ra dưới cây bạch quả suốt ba tiếng đồng hồ. Nơi này là phía trong cùng của quân khu đại viện, có cánh cửa nhỏ luôn khóa chặt vì an toàn, có gốc cây rậm rạp cao lớn, có những công trình trò chơi đơn giản cho trẻ em xây trên bãi cỏ. Các cụ già thường dắt chó đi dạo qua lại, lũ trẻ rất thích đến đây chơi.

Anh thần người để mặc thời gian vụt trôi qua, không muốn nghĩ sâu hơn. Nghĩ quá nhiều sẽ khiến nỗi sợ hãi trong lòng đột ngột dâng cao. Nhưng sợ vẫn hoàn sợ. Anh chợt nhớ lại một giấc mơ cách đây rất lâu khi anh đến quân khu Lan Châu công tác. Anh mơ thấy Gia Hàng kéo vali hành lý bỏ đi trước mặt anh và Phàm Phàm, mặc kệ anh gọi thế nào, Phàm Phàm khóc ra sao, cô cũng không quay đầu lại, như thể không một chút luyến tiếc. Anh bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cả người toát mồ hôi lạnh.

Ánh đèn trong viện chằng sáng là bao nhưng lại soi rõ sự oán hận đối với anh trong đáy mắt cô. Khoảnh khắc đó tay chân anh lạnh cứng, hô hấp biến mất, vạn vật trên thế gian cũng không tồn tại, trái tim rơi tự do với tốc độ 1000m/s, mọi cảm giác lùi về con số không. Không còn sức lực đối diện với cô, anh chỉ có thể ép mình quay lưng đi.

Hai năm nay, cô đã phải trải qua quá nhiều áp lực, quá nhiều buồn phiền sao? Nếu cô không muốn chịu đựng mà muốn ra đi, anh có thể giữ cô lại hay không? Luống cuống và hoang mang là thái độ vốn dĩ không nên có ở anh. Nhưng đối diện với tình yêu, mấy ai dám tự tin hoàn toàn?

Không thể ngờ, ngôn ngữ lại sắc bén hơn cả lưỡi dao.

Tiếng chuông di động trong túi áo vang lên đánh thức anh khỏi suy tư.

Đã sắp nửa đêm song chính ủy Vĩ vẫn chưa ngủ: “Tâm trạng bức bối quá không bình tĩnh được, muốn hàn huyên với anh một chút.” Chính ủy Vĩ chắc đang gọi điện ngoài ban công, giọng nói oang oang.

“Về nhà là gạt ngay công việc qua một bên, nếu không sẽ rất mệt mỏi.” Trác Thiệu Hoa nói.

Chính ủy Vĩ tặc lưỡi: “Tôi lớn tuổi hơn thiếu tướng Trác nhiều nhưng sức chịu đựng kém xa anh. Tôi đã dễ bị kích động rồi mà còn gặp phải cái mùa thu khó sống! Hiện giờ các bộ phận kỳ binh mạng, các ban ngành của quân khu liên tiếp bị tập kích. Tấn công kịch liệt như vậy chúng tôi không phải cướp vật, mà được tiến hành một cách có tổ chức, có kế hoạch, chuẩn bị kỹ lưỡng. Lũ khốn! May nhờ anh chỉ huy thỏa đáng nên không bị tổn thất gì. Tiếp theo lại tới chuyện các nước xung quanh đồng loạt công khai lên án chúng ta. Anh nói xem rốt cuộc là bọn nào ăn no rủng mỡ, mạo danh chúng ta chơi trò vu oan, gây sóng gió khắp nơi? Chúng ta liên can gì tới đám hacker nhãi ranh đó chứ? Tôi đoán những nước nhỏ đang lấy cớ để gây sự với chúng ta. Anh thấy đó, Nam Hải, Đông Hải liên tục gặp rắc rối cũng vì lý do này. Haiz, sợ chúng ta nhàn rồi quá phải không?”

“Chính ủy uống hớp trà giải nhiệt đi! Thời điểm này không ai dám đánh nhau bằng súng thật đạn thật, nếu có đánh thì cũng là thông tin chiến, hàng không chiến, tâm lý chiến. Thành lập kỳ binh mạng để làm gì? Chính là để đương đầu với những tình huống này. Không sao, cứ mặc bọn chúng tác quái, cũng vừa hay làm phong phú kinh nghiệm thực chiến của kỳ binh mạng.”

“Ha ha, có anh ở đây tôi không việc gì phải lo lắng.” Chính ủy Vĩ tạm ngừng giấy lát rồi thở dài: “Chẳng qua là đôi khi rất muốn cầm khẩu súng, vụng trộm nhắm ngay sau lưng bọn chúng, bắn một phát cho hả dạ. Cả chuyện của Chu Văn Cẩn nữa chứ, hề hề đến là thấy tức nghen.”

Chu Văn Cẩn đã mất tích gần hai tháng, Trác Thiệu Hoa day mũi: “Chính ủy, có việc này muốn thương lượng với anh. Thời gian tới tôi định nghỉ phép vài ngày.”

“Thời điểm này à?” Chính ủy Vĩ khó xử: “Thiếu tướng Trác, anh vất vả nhiều thế nào, tôi rất hiểu. Anh cần cho mình một kỳ nghỉ dài hạn, tôi đồng ý một vạn lần. Nhưng tôi chỉ nắm vững công tác tư tưởng, về mặt chuyên ngành hoàn toàn là tay ngang. Hiện thời tình hình tập kích dày đặc, chuyện bất trắc xảy ra dồn dập, tôi không đủ bản lĩnh đối phó!”

“Yên tâm, tôi sẽ an bài tốt tất cả mọi việc, bất cứ lúc nào cũng giữ liên lạc với anh. Chính ủy, xin anh giúp tôi.”

“Đừng nói lời khách sáo như vậy. Sắp đi đâu, đi với ai? Ha ha, coi tôi khờ chưa, nhất định là trung tá Gia rồi. Việc Chu Văn Cẩn mất tích khiến trung tá Gia rất căng rít, quả thật anh nên dẫn cô ấy ra ngoài giải sầu. Đó chỉ là tai nạn ngoài ý muốn, không dính liếu gì đến cô ấy.”

“Cám ơn chính ủy!”

Có cơn gió thổi qua, lá cây bạch quả rụng đầy mặt đất. Sương mù thưa dần theo gió, bóng tối từ từ trở về màu sắc nguyên thủy.

Nghe tiếng bước chân, thám Đường và Tiểu Dụ chạy từ trong nhà ra trước tiên: “Ô, là thiếu tướng Trác!”

Anh quay nhìn phòng ngủ theo phản xạ, đèn vẫn sáng nhưng không nghe thấy một chút động tĩnh.

Đêm lạnh như nước, giá rét ập đến cùng màn sương dày đặc thấm vào tận trái tim. Anh không thể không chế cơn run rẩy.

□ □ □

Phạm Phạm há miệng tròn xoe mắt đứng trước bức tường kính ô vuông. Cu cậu chưa từng nhìn xuống biển đèn Bắc Kinh từ trên tầng cao thế này vào buổi tối, khung cảnh tráng lệ tới nỗi làm cu cậu giật mình kinh ngạc.

Gia Hàng tắm gội qua loa, không mang theo quần áo để thay lúc rời nhà, cô mặc đồ áo choàng tắm, quần Phạm Phạm trong chiếc khăn lông lớn, may sao nhiệt độ trong phòng ấm áp chứ không lạnh.

“Mẹ!” Phàm Phàm quay lại vẫy vẫy tay gọi cô, chiếc khăn lông tuột xuống một nửa, Gia Hàng vội vàng kéo lên rồi ôm cu cậu vào lòng, “Cao ơi là cao!” Phàm Phàm hươ tay diễn tả.

Khu nhà xa hoa sáu mươi tầng, mẹ con cô ở tầng cao nhất, cho dù đêm hay ngày cũng đều rất kích thích thị giác, cảm tưởng như đô thành cổ xưa bị đắm dưới chân mình. Đẳng cấp của con ngựa bạch bao đó rõ ràng càng ngày càng cao.

Gia Hàng tìm đến Mã Soái vì lý do khách quan lẫn chủ quan. Cô ẵm Phàm Phàm đi ngoài phố trong đêm, Phàm Phàm hơi lạnh nên cô đã dẫn cu cậu đến quán ăn, tiệm bánh kem, ngoài quán bar và tiệm net tất cả những hàng quán khác đều đến giờ đóng cửa. Trẻ em không được vào quán bar, thế là cô quyết định vào tiệm net ngồi. Ai ngờ người quản lý chặn cô ngoài cửa, chỉ Phàm Phàm nói, trẻ chưa đến tuổi vị thành niên không được vào tiệm net. Gia Hàng phân bua, “Tôi là mẹ thằng bé, nó không lên mạng, người lên mạng là tôi.” Người quản lý giận dữ quả măng, “Không khí trong tiệm net không tốt, lại muộn thế này rồi, cô muốn hại cháu bé sao? Cô phải mẹ ruột của cháu không?”

Nghe xong lời người quản lý đáng kính tận tâm, Gia Hàng hổ thẹn bỏ ngay ý định ấy. Hai mẹ con lại tiếp tục đi ngoài đường, dường như cảm giác được mẹ đang sốt ruột, Phàm Phàm nói: “Mẹ ơi, mình đến thăm dì cả đi.”

Gia Hàng cười khổ, nếu được vậy thì tốt biết bao. Không chỉ nhà chị Gia Doanh, Tiểu Ngải, Ninh Mông, Thành Công, mà ngay cả khách sạn cô cũng không thể đến. Vì những nơi đó Trác Thiệu Hoa đều dễ dàng tìm được cô.

Tiết mục trốn nhà ra đi trình diễn hai lần, thật ra không phải thủ đoạn gì, cũng không thể uy hiếp ai. Tối nay cô chấp nhận xé toạc tất cả tấm mặt nạ, nói tất cả những lời không thể cũng như có thể nói. Cảm xúc quá tải, cộng với ý định ‘Bỏ trốn’ luẩn quẩn trong lòng cuối cùng đã dẫn đến cái kết không thể cứu vãn.

Bỗng nhiên cô nhớ tới Mã Soái. Ông ta thừa khả năng tìm chỗ ở cho cô, vả lại sau này cô cũng có cách trả nợ ông ta.

Mã Soái chạy bay đến, gần như điên vì mừng. Đúng là loại thương nhân thức thời hiểu chuyện, rõ ràng nhìn thoáng qua là thấy ngay tình cảnh khốn đốn của cô, nhưng chẳng nói câu nào mà chỉ khen Phàm Phàm không ngớt. Ông ta có mấy căn nhà ở Bắc Kinh, không biết kim ốc tàng kiều hay đầu tư bất động sản. Căn nhà nằm trên tầng cao nhất này được trang bị hết sức đầy đủ, chẳng có dấu vết người ở, mọi thứ đều mới tinh.

“Cô ở đây đi, có yêu cầu gì cứ việc nói tôi. Ha ha, tôi nằm mơ cũng muốn một ngày nào đó cô cho tôi cơ hội biểu hiện. Ngày mai tôi sẽ đem quần áo, đồ ăn, đồ chơi lại đây cho cô và tiểu thủ trưởng. Cô muốn mua sách hay máy tính gì đó cứ liệt kê danh sách, tôi đi mua.” Mã Soái làm động tác kéo khóa miệng: “Tôi cam đoan đây là nơi an toàn nhất. Đích thân tôi phụ trách hậu cần.”

Phàm Phàm ngáp một cái, buồn ngủ lắm rồi nhưng hoàn cảnh xa lạ khiến cu cậu hơi bất an, cu cậu nhìn từng gian phòng một rồi nói với Gia Hàng: “Mẹ đừng sợ, Phàm Phàm bảo vệ mẹ.”

Đêm hôm nay Gia Hàng không sao ngủ được, vì rất nhiều nguyên nhân. Rạng sáng vừa chớp mắt thì Phàm Phàm nói mớ ‘Bố, bố ơi’, cô giật mình tỉnh giấc rồi ngồi lặng người cho đến hừng đông. Cánh chim cô có thể đem đến cho Phàm Phàm bầu trời trưởng thành không buồn đau, nhưng cô lại bỏ sót một điều: Phàm Phàm yêu thủ trưởng.

Sáng ngày thứ hai, phu quân vác Mã Soái đem tới cho Gia Hàng và Phàm Phàm các vật dùng mà mấy tháng không cần ra khỏi nhà vẫn có thể xài thoải mái. Gia Hàng chơi trốn tìm, đọc sách, ca hát với Phàm Phàm, hai mẹ con ngồi trước vách tường kính nhìn mây bay ngang trời, xem máy bay hạ cánh rồi cất cánh. Chiều đến, mẹ con cô đi thang máy xuống hoa viên dưới lầu tản bộ, đi dạo trong cửa hàng tiện lợi cạnh bên.

Di động tắt nguồn, những người gặp trên đường, những cảnh vật lướt qua đều như một thế giới mới.

“Phàm Phàm, ở đây có tốt không?” Nắng đẹp như tiết dương xuân, Phàm Phàm bất ngờ phát hiện ra một ổ kiến dưới bụi hoa hồng, cu cậu ngồi xổm cả buổi trời nhìn đàn kiến bận rộn.

“Tốt ạ!” Phàm Phàm toét miệng cười với Gia Hàng.

“Vậy sau này ở đây với mẹ luôn nhé?”

Phạm Phạm giơ bàn tay lên: “Ồ mấy ngày ạ? Không thể ở quá lâu, nếu không thím Đường và chú Tiểu Dụ sẽ quên Phạm Phạm.”

Phạm Phạm nhớ tứ hợp viện. Gia Hàng dịu dàng xoa đầu Phạm Phạm, voi và kiến là hai sinh vật có cấu tạo khác biệt dị thường, làm sao sinh ra một chú kiến voi được chứ! Ngay cả ngụ ngôn cũng chọc thủng lớp áo ngụy trang của cổ tích.

Buổi tối, trên ti vi phát tiết mục tình cảm nói về chuyện cãi nhau giữa hai người đang yêu. Chuyên gia nói, cãi nhau không phải vì tình cạn, mà bởi vì tình sâu. Khi tình yêu đang sâu đậm thì một mâu thuẫn nhỏ cũng sẽ gây tổn thương cho con người. Vì quá xem trọng đối phương nên không thể buông bỏ. Thật ra nếu không yêu, chia tay cũng chẳng đáng kể. Nhưng nếu yêu, sẽ nguôi giận và dễ dàng tha thứ. Trong tình yêu, không thể không xảy ra tranh cãi, song điều mấu chốt là không chia tay. Yêu là kiên trì ở bên nhau.

Gia Hàng cười nhạt: Kiên trì? Nói dễ hơn làm đấy.

☐ ☐ ☐

Buổi tối ngày thứ ba, Phạm Phạm không còn hứng thú nào với biển đèn bên ngoài bức tường kính. Tắm xong cu cậu lên giường vẽ tranh. Hòn đá to to, cỏ cây thưa thớt, gian phòng xiêu vẹo, phải tứ hợp viện đó không?

Cốc cốc cốc... có người gõ cửa dồn dập.

“Mẹ ơi, con đi mở cửa.” Phạm Phạm hưng phấn nhảy từ trên giường xuống.

Gia Hàng ôm cu cậu lại, hỏi vọng ra: “Ai đó?” Chiều nay Mã Soái gọi điện nói buổi tối ông ta có bữa tiệc xã giao nên sẽ không đến đây.

“Chị!” Giọng nói ấy khiến Gia Hàng bỗng chốc không dám thở.

“Dì cả!” Phạm Phạm nghe ra tiếng dì, vui mừng vùng vẫy chân: “Mẹ ơi, mở cửa nhanh lên.”

Tầng lầu sáu mươi như vách núi cao vạn trượng, không hề có lối sau để tẩu thoát. Không chỗ trốn tránh, không nơi giấu diếm, Gia Hàng đành nhắm mắt ra mở cửa.

Có ba người đứng ngoài cửa, là Gia Doanh, thủ trưởng và cả Mã Soái.

Mã Soái chấp hai tay thành quyền, trán lấm tấm mồ hôi hột: “Xin lỗi, trung tá Gia, tôi là kẻ tiểu nhân sợ chết, tôi không dám không nhận tội. Thủ trưởng nhà cô...” Ông ta không dám nhìn ngang ngó dọc. Từ lúc Trác Thiệu Hoa tìm được ông ta ở khách sạn, tuy không nói một lời nhưng ánh mắt đó viết rất rõ: Phá hoại quân hôn, chờ ngày ra tòa đi!

“Dì cả, bố!” Cậu nhóc Phạm Phạm mừng rỡ lúc lắc khua khoắng chân tay, hoàn toàn không hay biết mây đen đang bao phủ bầu trời trên hàng hiên.

Gia Hàng cúi gằm, khe khẽ gọi một tiếng ‘Chị’. Rồi khi thoáng thấy vẻ hốc hác, tiều tụy của thủ trưởng, oán giận trong cô tức khắc bị hất vào quên lãng, chỉ còn lại sự đau lòng không sao tả xiết.

Gia Doanh ẵm Phạm Phạm đưa cho Trác Thiệu Hoa, cố gượng cười: “Tổng giám đốc Mã, cho tôi mượn chỗ nói riêng với Hàng Hàng vài câu nhé.”

“Vâng vâng, xin chị cứ tự nhiên!” Mã Soái khúm núm.

Gia Doanh đóng cửa lại. Tròn một phút đồng hồ, chị không nói tiếng nào mà chỉ nhìn Gia Hàng trừng trừng không rời mắt, nhìn tới nỗi tóc gáy cô dựng đứng.

“Chị...”

Bốp!

Gió sượt qua, một cái tát rơi xuống má trái. Gia Hàng chớp mắt theo phản xạ, ngơ ngác nhìn Gia Doanh. Chị đánh mình ư?

Gia Doanh cũng không tốt hơn bao nhiêu, môi chị không ngừng run rẩy, chẳng thốt ra nổi một từ; tay chị giơ lên rồi hạ xuống, hạ xuống rồi lại giơ lên; đôi mắt chị phút chốc ướt nhòa.

“Chị hiểu con người Thiệu Hoa, nếu chỉ là chuyện bình thường, cậu ấy sẽ không cho chị hay, nhất là khi sức khỏe anh rể em đang trong tình trạng này. Thiệu Hoa đã thức trắng ba ngày hai đêm, chẳng biết có ăn cơm hay không. Cậu ấy thật sự không còn cách nào khác, hơn nữa lại cảm thấy không thể gạt chị nên mới đến tìm chị. Cậu ấy vừa dứt lời, trước mắt chị tối sầm. Hàng Hàng, em do chị sinh ra thật sao? Chị đã bao giờ dạy em vô trách nhiệm như thế chưa?” Gia Doanh khóc không thành tiếng.

“Chị ơi!” Gia Hàng bước đến định ôm Gia Doanh nhưng chị đẩy cô ra.

“Vợ chồng nào chẳng xích mích, có phải thâm cừu đại hận đâu mà đến nỗi bỏ nhà ra đi? Khi em và Thiệu Hoa đến với nhau, em bị mang tiếng xấu, Thiệu Hoa phải chịu kỷ luật. Dễ dàng lắm sao em? Vì sao không biết quý trọng? Còn cả Phàm Phàm đáng thương của chị nữa... Trong lòng đứa trẻ, bố mẹ là đất là trời, là toàn bộ thế giới. Thấy cảnh bố mẹ gây gổ, thế giới của con trẻ sẽ sụp đổ. Em có biết trái tim nhỏ bé của con sợ sệt, bất an nhường nào không? Sau này nếu để lại ám ảnh tâm lý, em vui về nổi không? Hàng Hàng, em quá ích kỷ, tùy tiện, thật sự không xứng làm mẹ!”

“Chị ơi, em xin lỗi, em sai rồi!” Gia Hàng sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện, chỉ cần nước mắt chị không rơi.

“Đừng xin lỗi chị, em xin lỗi Thiệu Hoa, xin lỗi Phàm Phàm đấy!” Gia Doanh lau sạch nước mắt, đi ra mở cửa.

Mã Soái đã thức thối rồi đi, đứng trước cửa thang máy là bóng dáng cao lớn của Trác Thiệu Hoa. Phàm Phàm ngả đầu lên anh ngủ khì, cuối cùng bố đã đến đây đưa mẹ về nhà, cu cậu không còn sợ hãi nữa.

“Thủ trưởng, em rất không chín chắn, không khống chế được lời nói và hành vi của mình, nên đã gây ra bao phiền toái cho anh, thật sự xin lỗi anh!” Gia Hàng nghiêm túc khom người, cất giọng thành khẩn.

Trái tim Trác Thiệu Hoa đau thắt lại, đây không phải là điều anh muốn, anh thà thấy cô gào thét, làm ầm ĩ với anh còn hơn. “Chị hai, chị chăm Phàm Phàm vài hôm giúp em được không ạ? Em và Gia Hàng sắp đi nghỉ phép khoảng mấy ngày.”

Cái gì?! Bây giờ họ còn tâm trạng đi nghỉ phép? Trác Thiệu Hoa đưa tay bị kín miệng Gia Hàng, khẩn thiết nhìn Gia Doanh.

Gia Doanh liếc Gia Hàng một cái sắc như dao, chị hồ thẹn nói: “Dĩ nhiên! Thiệu Hoa, em bao dung Gia Hàng nhiều hơn giúp chị nhé, hãy cho con bé thời gian để làm một người vợ, người mẹ xứng đáng, nó vẫn chưa chuẩn bị tốt.”

“Em cũng có quá nhiều chỗ không chu đáo chị ạ.” Trác Thiệu Hoa nói.

Gia Doanh bế Phàm Phàm rời đi, Tiểu Dự đang đợi dưới lầu. Trác Thiệu Hoa bước vào nhà trọ, anh không nhắc lại chuyện ở tư hợp viện, cũng không nói làm thế nào tìm được Mã Soái. Anh ngồi lẳng lẳng như thể sức lực đã cạn kiệt và cần chút thời gian nghỉ ngơi để bình thường trở lại.

Gia Hàng rót cho anh ly nước, anh không đón lấy mà kéo cô qua ôm siết vào lòng: “Đừng động đây, Gia Hàng!” Thân thể mềm mại của cô, mùi vị thơm mát của cô, anh đã tìm lại được sau khi đánh mất ba ngày hai đêm.

“Thủ trưởng, đừng như vậy! Chúng ta...” Miệng lại bị che kín bởi ngón tay nồng mùi thuốc lá. Gần đây thủ trưởng hút thuốc nhiều lắm sao?

“Đừng dễ dàng nói ra những lời sắc bén ấy, đó không phải tình cảm thật của em. Anh có tai để nghe, có mắt để nhìn, có trái tim để cảm nhận. Hai năm qua, chúng ta rất tốt, tốt vô cùng!” Hơi thở ấm áp quanh quần bên tai cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp nhẹ nhàng gỡ bỏ sợi dây cứng rắn trói tim cô, “Đừng cự tuyệt anh, ba ngày tới sẽ không một ai biết vợ chồng mình ở đâu, mình cứ bình tĩnh nói chuyện với nhau. Xin em cho anh một cơ hội, cho chúng ta một cơ hội, cho anh, em và Phàm Phàm một cơ hội. Nếu ba ngày sau, em vẫn... vẫn ghét anh như hiện tại, anh... sẽ...” Cô là gió phóng khoáng, là mây phiêu du, là Gia Hàng không chịu gò bó trói buộc, nếu không giữ lại được thì hãy để cô tự do tự tại bay đi! Chỉ cần cô vui, đau mấy, khổ mấy, anh cũng có thể thâm lặng cam chịu.

☐☐☐

Họ đi đến miền Nam.

Tàu lặn bánh rời ga Bắc Kinh, càng xuôi về phương Nam, cảnh sắc bên ngoài cửa sổ càng ngát xanh rạng rỡ. Từ toa hành khách phổ thông hạng hai, ghế ngồi rộng rãi, không gian sạch sẽ; đến cô nhân viên phục vụ nói chuyện nhỏ nhẹ hòa nhã với nụ cười tươi tắn trên môi, đều rất ăn khớp với tên gọi ‘Hài hòa’ của đoàn tàu. Ngồi phía đối diện là hai người đàn ông. Họ mặc áo khoác, đóng bộ đồ Tây, đeo cà vạt, vừa an vị là mở máy tính, nhúu chặt mày làm việc không ngừng, trông như cán bộ lãnh đạo đi công tác.

Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa mặc quần áo đơn giản gọn nhẹ như bao cặp vợ chồng bình thường đi lữ hành đó đây. Cô cố chấp định nghĩa chuyến đi này là ‘lữ hành’, thay vì ‘du lịch nghỉ phép’. Du lịch nghỉ phép là thuần túy thả lỏng, vui chơi, còn lữ hành là đi xa vì một mục đích nào đó.

Mục đích nào đó... Gia Hàng hít thật sâu một hơi, ngước đôi mắt mơ hồ lên nhìn anh.

“Muốn uống nước không?” Trác Thiệu Hoa mở nắp bình giữ nhiệt, hơi nước lượn lờ bay lên.

Quầng thâm dưới mắt thủ trưởng rõ nét vô cùng, giờ phút này một giấc ngủ đầy đủ cần thiết cho anh hơn nhiều so với chuyến đi xa nhà. Lúc soát vé anh vẫn nói chuyện điện thoại với chính ủy Vĩ. Sau khi lên tàu, anh tắt máy. Ở nơi công cộng thế này, tuyệt đối không được để người khác nhận ra tính chất công việc của anh.

Công việc cơ mật cứ thế nối tiếp ngày qua ngày, năm qua năm, chắc anh cũng mệt mỏi lắm! Gia Hàng bỗng chợt hiểu ra.

“Em không khát, anh chớp mắt chút đi, còn lâu lắm mới đến ga mà!” Dù quan hệ giữa họ đã bên bờ vực thẳm nhưng từ đầu đến cuối Gia Hàng luôn cho rằng cô và thủ trưởng không phải kẻ thù. Cô không hận thủ trưởng, hận tại không hận, mai này không hận, vĩnh viễn không hận, chỉ hận vận mệnh trêu đùa.

Trác Thiệu Hoa cười khẽ, đặt bình giữ nhiệt về lại chỗ cũ: “Ăn bánh hay hoa quả không?” Thím Đường chuẩn bị cho họ một túi đồ ăn. Dì Lữ đã về quê, về phần thủ trưởng thuyết phục bà như thế nào, Gia Hàng không hỏi đến.

“Tạm thời không muốn ăn.”

“Nghe nhạc?”

“Không, em chỉ muốn yên tĩnh chờ đợi.”

Trác Thiệu Hoa xoa xoa đầu cô, kéo một tay cô qua nắm trong lòng bàn tay anh rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khi Trác Thiệu Hoa đưa ra đề xuất du lịch nghỉ phép, Gia Hàng chỉ trầm ngâm một lát rồi đồng ý ngay. Về việc tại sao đồng ý đề xuất này, trong lòng Gia Hàng hiểu rất rõ. Cô thật sự hy vọng thủ trưởng có thể giải thích tường tận, cặn kẽ, để màn sương mù trước mắt cô được xua tan, để trái tim cô được rộng mở, để cô được yêu anh không kiêng dè và mong muốn anh cũng yêu cô vô biên vô hạn.

Làm sao cô không yêu thủ trưởng, làm sao không muốn bên anh đến thiên trường địa cửu cơ chứ!

Cô lặng yên quan sát gương mặt thiếu ngủ của thủ trưởng, hàng chân mày sáng ngời trí tuệ, sóng mũi thẳng tắp rắn rỏi, đường nét cương nghị rõ ràng... Nếu thủ trưởng không thể có lời giải thích xác đáng, vậy ba ngày này sẽ là lần cuối cùng họ bên nhau. Và rồi năm tháng qua đi, hồi ức quý giá nhất trong lòng cô chính là từng giây từng phút hiện tại có anh.

Hắn cô sẽ nhớ anh khôn nguôi.

Cô kim lòng không đậu nghiêng người tựa vào vai anh. Trác Thiệu Hoa không mở mắt, chỉ khước miệng là hơi cong cong mím cười tạo nên nếp nhăn mềm mại trên gương mặt.

“Phàm Phàm đầy tháng thì em đi Nam Kinh, cũng chuyến tàu này!”

Gia Hàng đáp ‘vâng’ một tiếng, đây là chuyến tàu cô dùng để hợp lý hóa lời nói dối với Gia Doanh. Tại nhà ga ngày ấy, cô bắt gặp anh rẽ chỗ một cô gái sau xe máy, trí thông minh của cô phán đoán anh rẽ ngoại tình. Sau đó, cô lại gặp ông Án Nam Phi ở Nam Kinh.

Đó là vận mệnh, không thể nào thoát khỏi vận mệnh.

“Điện thoại tắt máy, anh tìm đến đại tạp viện, cửa nhà khóa chặt, nói dối để chủ nhà mở cửa, mong tìm ra một chút manh mối. Loay hoay bên trong cả buổi, kết quả lại đóng gói tất cả đồ vật của em mang về nhà. Lúc đó anh nghĩ, lần này em sẽ không còn lý do bỏ chạy nữa.” Trác Thiệu Hoa bật cười lắc đầu.

Trí nhớ thủ trưởng thật tốt, mỗi một chi tiết nhỏ anh đều nhớ như in.

“Gia Hàng!” Trác Thiệu Hoa dịu dàng gọi tên cô, âm giọng kéo dài thật dài.

Ba giờ sau, họ đến ga. Nam Kinh ấm hơn so với Bắc Kinh, Trác Thiệu Hoa xách hành lý, trên cánh tay Gia Hàng vắt áo gió của anh. Không có người ra đón, không có xe chuyên chở đặc biệt, hai người lại bắt chuyến ô tô đường trường dài ba tiếng đồng hồ. Mãi đến khi mơ mơ màng màng tỉnh lại giữa chiều tà, Gia Hàng nhìn thấy trước mắt mình một hồ nước rộng bát ngát. Ánh tịch dương soi nghiêng theo dãy núi xuống mặt nước trong vắt lẫn lẫn gợn sóng, lá cây trên núi rơi lao xao trong gió. Phiêu đảng trong không khí là hương nước xanh và hương quýt thơm lành đặc trưng.

“Quýt nơi này không nổi tiếng như quýt Hoàng Nham Chiết Giang, nhưng hương vị cũng không tệ.” Để đến khách sạn phải đi qua một bờ đê dài ngút mắt, hai bên tiếng nước róc rách vỗ vào ghềnh đá. “Ban đầu chỉ là một hồ chứa nước, giờ đã sửa thành thắng cảnh du lịch, gọi là hồ Thiên Mục. Mùa này vắng người, rất yên tĩnh.”

Quả nhiên yên tĩnh thật, trên bờ đê chỉ có hai người. “Thủ trưởng quen thuộc nơi này lắm à?” Gia Hàng nhìn ánh đèn lồng lánh tỏa sáng nơi núi rừng sâu thẳm xung quanh, chắc hẳn họ sẽ ở khách sạn.

“Năm anh năm tuổi, cô và thầy đến đây vẽ phong cảnh thiên nhiên, bố mẹ đều bận việc nên cô cũng mang anh theo. Khi ấy là giữa mùa hạ, hoa sen nở rất đẹp.”

“Mỗi mình anh thì chơi với ai?”

“Không chơi, anh cũng học vẽ thiên nhiên.”

Gia Hàng dừng bước chân, hơi thở chậm lại. Hòn đá dưới chân cô rung rung theo từng đợt sóng nhỏ xô bờ. “Hồi bé, có phải thủ trưởng rất thích vẽ tranh hay không?”

“Thầy nói, tài năng thiên phú của anh tốt hơn cô. Không chỉ vẽ tranh, anh còn từng muốn học đàn ghi-ta.” Trác Thiệu Hoa bật cười lắc đầu: “Thật ngạc nhiên là anh cũng có tố chất văn nghệ! Phàm Phàm rất giống anh, nhưng con hạnh phúc hơn anh vì có được một người mẹ cưng chiều con.”

Hóa ra tài năng thiên phú của Phàm Phàm được di truyền từ thủ trưởng, sao cô lại không nghĩ đến tình huống này? Không, không phải không nghĩ được, mà là không muốn nghĩ theo chiều hướng ấy, ánh mắt cô bị lòng tham che mờ, cô không muốn Phàm Phàm có một chút xíu nào giống Giai Tịch, không muốn trong lòng thủ trưởng có vị trí cho Giai Tịch...

“Bà nội Phàm Phàm đặt kỳ vọng rất cao ở thủ trưởng.”

“Nhà làm tướng không thể có đứa con vô dụng, nếu không đó chính là sự sỉ nhục. Hai bàn tay anh từ nhỏ đã dành để cầm súng, không phải cầm bút vẽ.”

Nhưng giấc mơ vẫn hiện hình trong tim thủ trưởng dù bấy nhiêu năm đã trôi qua, thế nên anh mới vui mừng tột độ khi phát hiện ra năng khiếu của Phàm Phàm, thế nên... thủ trưởng mới yêu Giai Tịch từ ánh mắt đầu tiên. Bà Trác Dương không bịa đặt.

Tình yêu nào cũng có ngọn nguồn.

“Tính cách Phàm Phàm giống em, hoạt bát sôi nổi. Không như anh, khuôn phép nề nếp. Nhóc thói kẻ thừa mọi ưu điểm của hai chúng ta... Gia Hàng, em sao vậy?”

Sự im lặng đột ngột của cô khiến anh chú ý.

“Đi thôi.” Gia Hàng sải bước thẳng về phía trước. Chắc chắn Phàm Phàm là con cô, nhưng vì sao tâm tình cô vẫn chông chênh mây đen? Thật ra vướng mắc của cô không còn đặt ở vấn đề này từ lâu, Phàm Phàm do cô mang nặng đẻ đau, do cô nuôi lớn, dù thế nào đi nữa cô cũng yêu cu cậu.

“Hai anh chị muốn phòng giường lớn hay phòng tiêu chuẩn ạ?” Cô tiếp tân hỏi lúc họ đăng ký phòng.

Chính ủy Vĩ lại gọi điện, Trác Thiệu Hoa xoay người nghe máy. “Phòng tiêu chuẩn!” Gia Hàng đáp.

Gian phòng hết sức đặc biệt. Mở cửa ra, đập vào tầm mắt là một sọt quýt, một nia củ ấu, đậu phộng, bình hoa đan bằng mây tre cắm hoa cúc dại hái từ trên núi. Cửa sổ nhìn ra hồ nước mênh mông, ngẩng đầu lên sẽ thấy mảnh trăng lưỡi liềm treo nơi chân trời. Trăng xa xứ sáng hơn bình thường hay chẳng? Có lẽ vì không khí nơi đây mát mẻ trong lành, nên trăng dường như cũng sáng tỏ hơn ánh trăng hàng đêm ở Bắc Kinh.

Nếu không gắn với mục đích lữ hành thì buổi đêm an bình đẹp đẽ này hẳn đã là một đêm tuyệt diệu!

Đêm tuyệt diệu? Gò má Gia Hàng hơi hơi ửng hồng, cuối cùng cô thở dài không thành tiếng.

Tắm xong trở ra, Trác Thiệu Hoa lấy pin điện thoại ra sạc, di động anh đã đình công sau cuộc nói chuyện vừa rồi. “Mình xuống tầng ăn hay gọi khách sạn phục vụ?” Gia Hàng hỏi.

“Đã đến hồ Thiên Mục thì phải ăn đầu cá nấu nôi đất chứ! Dĩ nhiên là mình xuống dưới ăn rồi!” Trác Thiệu Hoa nhìn Gia Hàng, hơi nhúm mày, rồi vào toilet lấy khăn lông lau khô tóc cô. “Buổi tối nhiệt độ vùng núi xuống thấp, không lau khô tóc sẽ bị cảm lạnh!”

Gia Hàng không tránh né, ngoan ngoãn cúi đầu, hai tay khê kéo vạt áo anh.

Món đầu cá nấu nôi đất đầy ắp một bàn ăn, có món kho tàu, có cả món canh*. Trác Thiệu Hoa chọn món canh, bát mì được dọn lên với lớp rau thơm xanh biếc và thịt cá tươi ngon, trắng mượt bên trên. Anh còn gọi thêm chút nấm mọc trên núi và món ăn gia đình đặc sản địa phương. Anh không gọi rượu.

(*) Món đầu cá nấu nôi đất

Kho tàu

Món canh/soup

Trác Thiệu Hoa múc cho Gia Hàng bát canh, bảo anh phục vụ đưa lọ tiêu rồi rắc một ít vào bát. “Ăn canh sẽ giúp làm ấm người.”

Gia Hàng nhai hạt cơm, nói với anh phục vụ: “Đổi giúp tôi bát cơm mềm hơn chút được không anh?” Anh phục vụ hơi kinh ngạc, ông bà cụ mới ăn cơm mềm, lúc này anh ta còn đặc biệt chọn cơm khô cho hai người.

“Hai hôm nay dạ dày anh ấy không tốt lắm, cơm cứng quá ăn không dễ tiêu.”

Anh phục vụ hiểu ra, vội vội vàng vàng đổi cơm khác cho họ. Trác Thiệu Hoa im lặng nhìn Gia Hàng chăm chú không nỡ chớp mắt. Ba ngày hai đêm cô nhóc ôm Phàm Phàm bỏ đi, anh uống chưa đến một ngụm nước, nuốt không trôi một hạt cơm. Gia Hàng trong cơn kích động, nhưng có Phàm Phàm bên cạnh, anh biết mẹ con cô nhất định sẽ an toàn. Vả lại không có khả năng cô rời khỏi Bắc Kinh, vì ra đi vội vàng nên mọi giấy tờ tùy thân đều còn ở nhà. Nhưng anh vẫn không tìm thấy cô. Cô gọi điện cho ai, cô trút nỗi lòng với ai, ai giúp đỡ cô, cô nương nhờ ai... từng câu hỏi thì nhau nuốt chửng anh vào bóng tối. Anh liệt kê một danh sách chi tiết những nơi cô đi qua, nơi cô thường đến, không thường đến; người quen, người thân thiết, người sơ giao của cô. Anh kiểm tra từng chút một như mò kim đáy bể. Gọi điện cho Mã Soái, ông ta sưng sốt một giây, anh nhắm mắt lại mà lòng ngực căng thẳng.

Anh phục vụ nhiệt tình giới thiệu, đầu cá do ngư dân đánh bắt từ hồ Thiên Mục trong ngày, cá sống trong thiên nhiên hoang dã, không ăn chút thức ăn gia súc nào, những nơi khác không hề có món này. Nếu đang mùa du lịch nhộn nhịp, có khi muốn ăn cũng không được.

“Vì sao lúc chúng tôi đi không thấy thuyền đánh cá?”

Anh ta cười nói: “Sáng mai thức dậy cô nhìn lại thử xem, đó là cảnh đẹp nhất của hồ Thiên Mục chúng tôi. Mùa này, buổi sáng đặc biệt quang đãng, những con cá nhồng thường sẽ xuất hiện giữa hồ, một đàn khoảng hai chục con ngơ ngác im lìm trong nước, một lúc lâu sau chúng sẽ quây một cái tạo nên gợn sóng tí ti trên mặt hồ.”

“Buổi tối có thể ra bờ hồ tản bộ không?” Lần này là Trác Thiệu Hoa hỏi.

“Trong rừng trúc ven hồ có con đường mòn, có điều lá trúc rơi rụng cả rồi. Nếu nghe thấy âm thanh gì thì đừng sợ, là con cò đi dạo đấy ạ.”

“Anh diễn tả nghe nên thơ hữu tình quá.” Gia Hàng khen, chỉ mới tưởng tượng hình ảnh ấy thôi trái tim đã xốn xang.

Anh phục vụ hơi ngưng ngừng: “Chúng tôi sống nhờ du lịch, với lại hai anh chị từ nơi xa xôi đến đây, cũng phải thu hoạch được chút gì chứ ạ.”

Thu hoạch? Hi vọng là có! Gia Hàng chuyển hướng nhìn sang Trác Thiệu Hoa phía đối diện, anh cũng đang nhìn cô.

□ □ □

Tản bộ quanh bờ hồ vào mùa này phải quần người cho người thật ấm. Mặt hồ vàng cam dưới ánh chiều tà, sáng bạc dưới ánh trăng. Bước chân giẫm lên lá trúc trên con đường mòn nghe giòn giã, hương quýt càng lúc càng nồng nàn báo hiệu rừng quýt ở gần đâu đây. Hồ nước dần yên ắng trở lại, cá không nhảy lặn tấp nập vỡ sự tĩnh lặng, chim chóc không cất tiếng hót, cả lá cây cũng thôi rơi trong không khí cuối thu lặng lẽ.

Đường mòn được đặc biệt xây dựng nhằm phục vụ du khách, đi đến cuối đường, phía trước là bụi cỏ lau nom um tùm tười tốt lạ lung.

Vẻ đẹp của trăng, của hồ nước núi non yên tĩnh làm người ta nín thở vì ngỡ như thoát khỏi chốn trần gian thế tục. Gia Hàng sờ sờ mũi, chớp mũi lạnh tê. Trác Thiệu Hoa đứng ngay bên cạnh cô, dường như cũng mê say trước cảnh đêm nên mãi lâu không thấy anh lên tiếng.

Giây phút này cả thế giới thật sự chỉ còn lại hai người. “Thủ trưởng...”

“Gia Hàng, anh không làm được.” Trác Thiệu Hoa thở mạnh, giọng nói cứng rắn kiên quyết: “Anh... sẽ không để em đi, cho dù em không thể tiếp tục yêu anh. Tình cờ gặp gỡ thực chất chính là sự chờ đợi dài lâu, chẳng qua đôi khi cả bản thân chúng ta cũng không biết mà thôi. Từ tháng sáu năm ấy em mang thai cho đến hiện tại, mỗi một ngày sống trên đời đều mang ý nghĩa sâu sắc đối với anh. Anh chọn làm một người đàn ông ích kỷ, anh không thể để mất em.”

Thủ trưởng rất cao, Gia Hàng phải ngẩng mặt lên mới có thể nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt thủ trưởng đen thẫm, sâu hút.

“Bắt đầu từ tháng bảy, do công việc bận bịu nặng nhọc nên anh đã thiếu quan tâm đến em, thậm chí chuyện tới nước này anh mới nhận ra giữa chúng ta xuất hiện quá nhiều vấn đề. Với tư cách một người chồng, anh thật sự hết sức hổ thẹn. Trước đó anh cũng phát hiện ra, nhưng lại mặc nhiên xem như việc nhỏ, muốn đợi qua giai đoạn bận rộn này mới nói chuyện rõ ràng với em. Đó là sai lầm tệ hại. Cho dù chỉ vài lời, nhất định cũng phải nói, đừng lựa chọn im lặng vì đình ninh đối phương chắc chắn sẽ hiểu. Việc theo dõi máy tính của em là do anh chỉ thị. Một thiên tài IT như em bị theo dõi lâu đến vậy lại không hề phát giác, chính là sự sỉ nhục với năng lực của em, nhưng nhiều hơn cả là sự tự tôn và lòng kiêu hãnh của em bị tổn thương. Em không thể tha thứ cho bản thân, cũng không thể tha thứ cho anh. Tại vì anh, nên em mới mất cảnh giác.”

Hơi thở nghẹn trong cuống họng Gia Hàng khiến lồng ngực cô khó chịu. Có phải cô trong mắt thủ trưởng là màn hình tiếng Trung luôn hiển thị rõ ràng mọi chữ viết?

“Nếu em đã hiểu rõ, tại sao vẫn cố ý vậy Gia Hàng? Simon đến Trung Quốc không đơn giản để đi du lịch và tìm em ôn chuyện, hẳn ta có một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng.”

“Anh nghe lén em nói chuyện sao?” Mặt Gia Hàng bắt giắc tái đi.

“Lần đó Tiểu Dụ nghe lén bị Simon phát giác, kết quả thất bại. Khi em và Simon đang phối hợp thực hiện nhiệm vụ ở Mumbai, thì anh đã tiến hành xâm nhập điều tra về hắc thông qua cơ quan tình báo. Anh làm vậy không chỉ vì tính ghen tuông của một người đàn ông, mà đồng thời còn muốn bảo đảm sự an toàn cho em.”

“Anh ta uy hiếp được sự an toàn của em chắc?” Thủ trưởng toàn chuyện bé xé ra to.

“Có lần bố cho anh xem một phần bảng xếp hạng các nhân tài IT trên thế giới do CIA gửi sang. Simon đứng đầu, em xếp thứ hai. Kể từ ngày ấy, một chút biến động nhỏ cũng làm anh thần hồn nát thần tính, anh không thể cho phép em có một mảy may sơ suất.”

Gia Hàng nổi cáu: “Cho nên anh cứ không tin tưởng em như thế ư? Bảng xếp hạng quỷ quái gì chứ? Chẳng lẽ chỉ cần người ngoài nói mấy câu, em sẽ ngu xuẩn vứt bỏ hiện tại, chạy đi làm hacker?” Nếu muốn làm, cô đã làm từ lâu.

“Giang hồ hiểm ác, em không bỏ chạy chỉ vì vài câu nói của kẻ khác, nhưng kẻ ấy cũng không dễ dàng buông tha cho em chỉ vì một câu từ chối nhẹ nhàng của em.”

“Bọn chúng có thể làm gì? Bắt cóc em?” Gia Hàng mất kiên nhẫn nói: “Được thôi, cứ cho là chúng bắt cóc em đi, nhưng có kẻ dao ngay cổ em bắt em làm hacker, em không theo cũng vô dụng.” Thủ trưởng xem quá nhiều phim thổ phỉ rồi!

“Gia Hàng, chúng ta không tưởng tượng nổi phương thức của bọn chúng đâu, chúng sẽ có cách khiến em không thể không khuất phục.”

Gia Hàng càng ngày càng cảm thấy tác phong làm việc của thủ trưởng khiến người ta khó nắm bắt, hoàn toàn không thể lý giải. “Vì thế, anh quyết định theo dõi máy tính của em?”

“Tuổi em còn trẻ, thường làm công việc kỹ thuật, chưa tiếp xúc với hoàn cảnh phức tạp, hơn nữa em lại rất nghĩa khí, ngay thẳng. Simon công khai hẹn em ra ngoài bàn chuyện vì muốn nhìn thấu em. Quả nhiên lúc về nhà em không hề nhắc một chữ nào liên quan đến Simon với anh. Nếu anh hỏi, em sẽ không tin, dĩ nhiên cũng bất mãn. Anh theo dõi máy tính của em, để nếu xuất hiện email khác thường, có thể phát giác sớm nhất, bảo vệ sớm nhất.”

“Có lẽ em suy nghĩ không thấu đáo bằng thủ trưởng, thủ trưởng làm vậy nhằm phòng ngừa trước rủi ro, không hề sai. Nhưng em chưa từng nhận được email khác thường nào cả.”

Sự im lặng của anh tựa như đêm khuya nặng nề, dồn nén cô đến mức không thể hô hấp tự nhiên. “Anh còn phát hiện dấu hiệu khác thường ở chỗ nào nữa sao?” Không lẽ cô có giá trị liên thành*?

(*) Giá trị liên thành là một thành ngữ hay dùng trong phim kiếm hiệp. Nó chỉ một vật rất có giá trị, bằng nhiều thành trì liên tiếp nhau gộp lại. Ngày xưa mỗi thành trì là một vùng đất lớn, có tường bao bọc chung quanh. Tương đương với thành phố ngày nay.

“Ừ, một lĩnh vực xa lạ.” Trác Thiệu Hoa ngừng lại chốc lát, nhìn lướt qua gương mặt Gia Hàng với ánh mắt sâu xa, có chuyện đã kìm nén trong lòng rất lâu, nhưng sau một thoáng đắn đo, anh vẫn lựa chọn giữ im lặng.

Gia Hàng chợt nhớ ra thủ trưởng đã từng kể với cô. “Thủ trưởng, việc anh theo dõi máy tính của em khiến em có cảm giác bị tổn thương, hôm nay anh giải thích, em chấp nhận. Tuy nhiên, đây không phải vấn đề mấu chốt giữa hai chúng ta.”

“Lại là Giai Huy? Từ trước đến nay, chuyện này chưa bao giờ là vấn đề.” Trác Thiệu Hoa thất vọng và hơi giận, không đời nào anh nghĩ có ngày mình sẽ trở thành đối tượng bị tình nghi ngoại tình, sai đường lạc lối.

“Phải. Cho dù thủ trưởng đưa cô ta đi du học, tìm việc cho cô ta, an bày cho cô ta chỗ ở, tiến cử bạn thân cô ta vào ban chỉ huy xây dựng căn cứ vệ tinh, dẫn cô ta đi uống cà phê, xem triển lãm tranh, đưa đón cô ta ngày mưa gió...” Cô nói liền một mạch, đã cố gắng không đau xót nhưng vì sao trái tim vẫn quặn từng cơn cay đắng? “Tất cả em đều xem như không quan trọng, em tin tưởng nhân cách thủ trưởng. Thủ trưởng làm những chuyện đó đều vì giữ thể diện cho Giai Tịch. Vậy thì, có thể chấm dứt được chưa? Từ nay về sau, thủ trưởng đừng gặp lại Mộc Giai Huy, đừng có bất kỳ liên hệ nào với cô ta. Cô ta không phải viên chức trong quân đội, nếu thủ trưởng cần cố vấn về công việc thì có giáo sư Mạnh trình độ cao hơn cô ta. Thủ trưởng làm được thì hãy đồng ý, đừng đối gạt em. Còn nếu không làm được, anh chẳng cần nói gì hết.”

Chữ cuối cùng biến mất trong bóng đêm mịt mù, lồng ngực vốn ngạt thở nhẹ nhõm hơn đôi chút. Nhưng cùng lúc này, một cơn đau mới lại tái sinh tại nơi nào đó trong tim, nó chảy dọc theo mạch máu lan tràn khắp bốn phương tám hướng, khắp các ngón tay và ngón chân, nó khiến mỗi một vị trí trên cơ thể đều đau nhức râm ran.

“Cô bé ngốc này!” Lát sau, giọng nói trầm ấm của Trác Thiệu Hoa vang lên bên tai cô, “Giai Huy nói gì với em à?”

Gia Hàng không trả lời, hàng mi hơi rũ xuống. Thủ trưởng, anh mau nói đồng ý đi, mau lên, em sắp không cầm cự được nữa rồi.

Trác Thiệu Hoa thở dài, xoay vai cô lại để cô nhìn thẳng anh: “Em đã tin tưởng nhân cách của anh, vì sao còn bị lời nói người khác chi phối?”

Nếu chỉ đôi ba câu, cô còn đủ sức đề kháng. Đằng này cô lại tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trong màn mưa ở đại học Quốc Phòng hôm đó, chính nó đã lật đổ hoàn toàn mọi điều cô hiểu về thủ trưởng.

Cô cười khổ tâm, tự chế nhạo mình, thôi không ôm hy vọng nữa, trái tim đã chết. Thủ trưởng quang minh lỗi lạc, mạnh mẽ oai phong, nhất ngôn cửu đỉnh. Giai Tịch không chỉ in dấu trong trái tim anh, mà còn dung nhập vào cốt tủy anh. Vì yêu thật sự, nên mới quanh co đến thế.

“Anh không làm được, đúng không? Vì không thể quên Giai Tịch, không nỡ rời bỏ Giai Huy. Như Kiều Phong đối với A Tử, mặc kệ A Tử điều ngoa ngổ ngược, gây ra bao nhiêu chuyện khác người, Kiều Phong vẫn luôn tha thứ cho cô ta, bởi vì anh ta yêu A Chu sâu sắc.” Gia Hàng thấy ánh mắt Trác Thiệu Hoa dần trở nên lạnh lẽo. Cô không muốn tiếp tục che giấu nữa, hãy cứ để cho sự thật phơi bày bộ mặt ban đầu hoặc dữ tợn, hoặc xấu xa của nó.

“Anh biết không thủ trưởng, thật ra lúc đầu đối tượng Giai Tịch tìm để mang thai không phải em, mà là một sinh viên học viện điện ảnh năm tư. Chính em đưa Giai Tịch đi ký hợp đồng mang thai hộ. Quá trình thụ thai vô cùng thuận lợi, Giai Tịch thuê cho cô ta một căn nhà, nhưng đúng lúc cái thai được bốn tháng thì cô ta đột nhiên cao chạy xa bay cùng số tiền bốn mươi vạn tệ lừa gạt được từ Giai Tịch. Giai Tịch bỗng chốc ngã bệnh, rồi lại phải gọi điện thoại khắp nơi vay tiền người khác. Thấy chị ấy như thế em không ngừng tự trách mình, nên đã chủ động đứng ra giúp chị ấy. Sau này, vào buổi tối biết được ông Ân Nam Phi là bố em, em nhìn thấy cô sinh viên kia biểu diễn ngoài phố. Cô ta nói, chuyện mất tích là màn kịch cô ta và Giai Tịch tính toán kỹ lưỡng từ trước để diễn cho em xem, hòng khiến em có cảm giác tội lỗi, khiến em chủ động nhận lấy việc mang thai hộ. Vì thân thể em khỏe mạnh, tính tình nghĩa khí, hơn nữa chỉ số thông minh lại cao, nên em là vật dẫn rất tốt cho việc thụ thai. Về sau nữa thì em nghe Thành Công nói, một bức tranh của Giai Tịch bán được năm mươi vạn tệ. Ha, anh bảo em có ngu quá không? Thủ trưởng, em nói chuyện này không phải vì muốn cho anh thấy Giai Tịch thật sự là hạng người gì. Người đã qua đời, mọi sai lầm thì phi đều khép lại dưới nắm mồ. Em tin chị ấy yêu anh, em chỉ muốn nói rằng, nếu đây không phải một âm mưu thì người vợ hiện tại của thủ trưởng chính là cô sinh viên kia.”

Sức mạnh và lòng can đảm phải nhiều đến chừng nào mới có thể nói hết một đoạn dài như vậy. Giống như bị con dao cùn xẻ từng nhát từng nhát vào máu thịt, cuối cùng cô đã vứt được con dao ấy đi để đổi lấy cảm giác nhẹ nhõm của máu thịt hỗn độn.

Thế giới của hai người quá chật hẹp, hoặc ra đi, hoặc là tất cả. Vòng ôm của thủ trưởng rộng lớn, ấm áp khôn cùng, nhưng cô sẽ thuyết phục mình không lưu luyến nữa.

Đêm mênh mông sâu thẳm. Vì sao trên trời xa xôi sáng ngời, cô giơ tay lên không trung bắt lấy, bật cười nhạo báng: Làm gì có chuyện Heo hái được sao?

Trác Thiệu Hoa nhíu chặt chân mày, đường nét chiếc hàm cương nghị căng cứng như đóng băng: “Em lý giải hai năm qua chúng ta sống bên nhau thành thế này à? Em cho rằng anh cưới em không phải vì em là Gia Hàng mà vì em sinh Phạm Phạm? Gia Hàng, em ghét anh sao cũng được, nhưng hãy tôn trọng bản thân mình một chút.” Trong ánh mắt hồ lấp lánh, lần đầu tiên đôi mắt anh không chan chứa triu mến, dịu dàng, bao dung, mà dần hóa thành đại dương thất vọng, giận dữ, bi thương vô tận.

Cơ thể Gia Hàng rung lên, bỗng không dám đối diện với Trác Thiệu Hoa, cô cúi đầu: “Thủ trưởng, em có câu hỏi này, rất ngốc cũng rất vô lý, nhưng em vẫn luôn băn khoăn một cách xuẩn ngốc là nếu... Giai Tịch còn sống, nếu em và chị ấy đồng thời xuất hiện trước mặt anh thì anh sẽ yêu ai từ cái nhìn đầu tiên?”

Anh buông tay Gia Hàng thay vì trả lời.

Nơi cổ tay đau nhói, hóa ra thủ trưởng cũng có thể tàn nhẫn đến vậy với cô. Sự im lặng của Trác Thiệu

Hoa nằm trong dự liệu của Gia Hàng, bởi thế gian này không có ‘Nếu’; bởi nếu cô và Giai Tịch đồng thời xuất hiện thì ở độ tuổi thực tế khi đó của thủ trưởng, cô vẫn là cô nhóc học trung học; bởi Giai Tịch và thủ trưởng có vô cùng nhiều sở thích, hứng thú chung... Cho nên, chỉ có thể là Giai Tịch.

Một đôi ngọc bích có một không hai trên đời!

“Em nghĩ em đã hiểu rõ thủ trưởng. Kỳ thực, bất cứ ai cũng vậy, khi người mình yêu rời xa nhân thế, đoạn tình cảm kia cũng theo người ấy thành vĩnh hằng, không thể chuyển dời sang người khác. Dù bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa, cuối cùng tình yêu vẫn khác ngày xưa. Ninh Mông luôn thích nói con người rất đê tiện, lúc có không biết quý trọng, chỉ khi mất đi rồi mới biết đó là báu vật gì.”

Trác Thiệu Hoa đứng thẳng trước chiều gió. Cô nói về anh và Giai Tịch, hay về cô và Chu Văn Cẩn? Hoặc sự thật là, trước khi nói ra những điều này, cô đã muốn tìm một cái cớ...

Chỉ một ý niệm, đã biến gần trong gang tấc thành cách xa vạn dặm.

“Khuya rồi, về phòng thôi!” Giọng Trác Thiệu Hoa lạnh nhạt lạ thường, anh quay lưng đi trước. Còn tiếp tục đứng đây, anh sẽ không khống chế được lửa giận trong lòng mình.

Lên đến triền dốc ven sông, không nghe tiếng bước chân phía sau, anh quay đầu lại và chỉ kịp nhìn thấy bóng hình Gia Hàng ngã về phía trước. Ừm một tiếng, đóa hoa bọt nước khổng lồ nổ bung trên mặt hồ.

□ □ □

Ánh đèn êm dịu như nước nghiêng xuống gương mặt Gia Hàng. Cô ngủ trông thật say, đôi mắt hàng mi duyên dáng yên bình, cánh môi tinh nghịch hơi cong cong, một chân nghịch ngợm thò ra khỏi chăn.

Trác Thiệu Hoa thở dài, dèm chăn, cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mi tâm cô. Hiện tại, chỉ khi nào ngủ yên cô mới ngoan ngoãn, mới không xa lánh anh, mới không nói ra những lời sắc bén như dao.

Kỳ nghỉ phép ba ngày rốt cuộc lại mất đi hai ngày vì Gia Hàng sốt cao. Giữa họ vẫn trời giá lạnh đất đóng băng như cũ, mùa xuân cũng trở nên xa xôi, hoặc giả sẽ không còn trở lại.

Trác Thiệu Hoa đưa tay lau trán Gia Hàng, thấy nhiệt độ đã giảm, anh tắt đèn rồi nhón chân đi đến ngồi xuống mép ghế dựa. Chiếc giường thuộc về anh ngay phía đối diện đã mất hết công dụng, hai đêm liền anh đều trải qua trên cái ghế này. Thân thể rõ ràng mệt mỏi đến kiệt sức, nhưng thần kinh lại vẫn đặc biệt tỉnh táo, mỗi một chiếc lá rụng ngoài cửa sổ anh đều quay nhìn theo bản năng. Trong đầu như chiếu một thước phim, từ buổi đầu gặp gỡ Gia Hàng đến cuộc nói chuyện bên bờ hồ, từng cảnh từng cảnh cứ hiện đến hiện đi. Cuộc sống hai năm qua với anh mà nói là đầy màu sắc, phong phú, đa dạng với rất nhiều thứ lần đầu tiên trải nghiệm trong đời. Giá trị nhớ giống như khung ảnh thì anh sẽ đóng mỗi một ngày thành khung ảnh rồi treo lên tường, anh nghĩ biểu cảm của mình trong hình nhất định phong phú lắm, thờ dài nhiều, nhưng mỉm cười lại càng nhiều hơn.

Vì sao cảm nhận của Gia Hàng và anh trái ngược nhau đến mức này? Vì anh không truyền đạt chính xác tâm lòng mình, hay vì trái tim cô... đã bay xa?

Không biết thiếp đi từ lúc nào, lúc anh tỉnh lại thì bất ngờ đối diện với đôi mắt trong veo của Gia Hàng. Anh gần như giật mình, sau đó mới mở miệng hỏi: “Thấy đỡ hơn chút nào không?”

Giọng Gia Hàng hơi khàn do bị sốt, câu đầu tiên cô nói là: “Ồ, trời sáng rồi à.”

Thật ra chẳng sáng cho lắm, nắng sớm còn khuất sau dãy núi, sương mù còn bao phủ khắp mặt hồ, chỉ có thể thấy lơ mơ vài bóng thuyền đánh cá.

Trước khi nói câu thứ hai, Gia Hàng thở hổn hển một lúc lâu: “Không phải em quần trí nhảy hồ đâu, em tưởng bên cạnh bụi cỏ lau có con đường, định đi về phía trước chút xíu, ai dè phía dưới lại là hồ nước.”

Trác Thiệu Hoa gật đầu, cô nhóc lớn lên bên bờ sông này kỹ năng bơi không tốt. Dẫu tận thế Gia Hàng cũng không dễ dàng buông xuôi theo số mệnh, trừ phi cô cho rằng không đáng cố gắng.

“Em muốn uống nước không?” Ấm nước đã cầm sẵn trên tay, anh rót chừng nửa cốc rồi hơi lắc nhẹ thân cốc cho nước mau nguội.

Gia Hàng vịn mép giường ngồi dậy, sắc mặt cô hơi vàng vọt sau cơn sốt. “Em đã suy nghĩ nghiêm túc rồi, em muốn đến Vancouver ở một thời gian.” Đây là câu thứ ba của cô.

Cốc nước đang đang đưa thành linh dừng bật, nước trong cốc theo đà dao động suýt chút văng ra ngoài.

“Anh đừng nói với em về danh sách hay tổ chức hacker nguy hiểm gì gì đó, trên thực tế thủ trưởng không có chứng cứ, tất cả đều là suy nghĩ chủ quan và phỏng đoán của anh. Nếu có chuyện gì xảy ra, thủ trưởng hoàn toàn vô can. Đây là quyết định của em, không ai có thể ngăn cản. Em biết sĩ quan tại ngũ nếu không được phê chuẩn thì không thể ra nước ngoài, nhưng nếu lấy danh nghĩa giao lưu học thuật, có thể xuất ngoại rất nhanh. Ông ấy... vừa mổ viêm ruột thừa, tình hình hồi phục không tốt lắm, em qua thăm ông ấy. Thành phố đó em đã từng sống, tương đối quen thuộc.”

Anh cũng từng đến nơi ấy với thân phận du khách, từng đứng trước cổng vườn bách thảo nhìn cô và Simon chạy bộ buổi sáng, chỉ được nhìn, một lời chào hỏi cũng không thể nói. Vậy mà cô lại nhận ra anh, cô gửi đến anh một bó hoa sao, giữa bó hoa sao đặt một con heo bông.

Khi ấy, trái tim anh hạnh phúc như bay lên cõi thiên đàng. Chẳng qua là, niềm hạnh phúc ấy quá ngắn ngủi.

“Em muốn rời khỏi Bắc Kinh, cho dù không bao lâu. Nếu còn nán lại ở đây, em và thủ trưởng chỉ biết gây tổn thương cho nhau, em sẽ biến thành một kẻ đáng ghét tới nỗi chính em cũng không nhận ra. Em không muốn chịu uất ức thế này, hợp thì ở, không hợp thì tan, sống một cuộc sống quá phiền toái, rồi rắc để làm gì chứ? Vì vậy, đừng giữ em lại.”

Anh không giữ, giữ cũng không được. Bất luận anh nói gì đi nữa, cô cũng nghe không vào. Suốt thời gian qua, anh dè dặt cẩn trọng bảo vệ cô, thậm chí còn theo dõi máy tính của cô vì lúc nào cũng sợ cô bị cám dỗ, bị tổn thương. Kết quả, hết thấy đều uống công.

Anh trung thành với ranh giới của anh, trung thành với tôn nghiêm của anh.

Hợp thì ở, không hợp thì tan, một Gia Hàng mới phóng khoáng tự tại làm sao! Trác Thiệu Hoa cười nhạt, nuốt cay đắng ngập đầy trong miệng xuống, “Vậy phiền em nói tạm biệt Phàm Phàm cho tốt.” Đây là yêu cầu duy nhất của anh.

Nói xong, anh lập tức mở cửa đi ra ngoài.

Gia Hàng không ngờ Trác Thiệu Hoa lại đồng ý một cách thần nhiên ngoài sức tưởng tượng. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng những lời phản bác quyết liệt. Quần áo ướt nhẹp, tóc tai cũng ướt nhẹp, cả người vẫn còn suy yếu, mới nói mấy câu mà cô đã thở hồng hộc.

Gia Hàng mang máng nhớ ra giấc mơ trong giấc ngủ chập chờn giữa cơn sốt cao. Trong mơ, cô thấy mình chạy mãi chạy mãi trên biển hoa diên vĩ xanh không bến bờ. Ngay lúc bị mất phương hướng, cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng đại thủ trưởng: Con coi, đứa con trai trầm ổn, biết tự kiềm chế của bố hể dính vào chuyện của con là lo lắng bất an, không thể bình tĩnh phân tích. Con nói xem, đó là vì sao? Vì sao... cô cũng tự hỏi mình, cho đến lúc choàng tỉnh. Trác Thiệu Hoa chống cằm ngủ gật, nhìn dáng hình thẳng tắp vững chãi cả khi ngủ của anh, cô ngẫm nghĩ, anh chịu nhiều ràng buộc lắm phải không?

Bữa sáng do người phục vụ mang vào. Vị bác sĩ đến đo lại thân nhiệt nói cô đã hết sốt nhưng phải uống nhiều nước, giữ ấm cơ thể. “Lần này cô làm chồng mình sợ lắm đấy.” Bác sĩ mỉm cười nói.

Lúc đột ngột rơi xuống nước, cô kinh hoảng quên cả phản ứng, mãi đến khi thủ trưởng bế cô đi lên cô mới tỉnh lại, sau đó rã rã trên rã rã dưới run lập cập, sau nữa thì cô không nhớ.

Cô nhẹ giọng đáp ‘vâng’. Thủ trưởng ăn sáng ở đâu?

Trước bữa cơm trưa, Gia Hàng rời giường tắm rửa thay quần áo, tuy cơ thể vẫn yếu nhưng đã cảm thấy hết sức thư thái.

Bữa trưa vẫn do người phục vụ đưa lên, món canh vịt trời cách thủy nấu công phu làm cô dù không đói bụng vẫn nghĩ thấy thơm phức.

Trác Thiệu Hoa trở về phòng vào buổi chiều, gương mặt anh không có biểu hiện gì bất thường. Anh lấy vali hành lý xếp quần áo của hai người vào, rồi nói với Gia Hàng xe của quân khu Nam Kinh đang chờ dưới lầu.

Tới đón họ là một người tài xế và một vị thượng tá trạc tuổi Trác Thiệu Hoa, dọc đường đi thủ trưởng và anh ta đều nói chuyện về người quen. Chuyến xe đưa đón đặc biệt làm quãng đường dài ba tiếng như ngắn lại. Họ đi thẳng ra sân bay, vé máy bay đương nhiên đã đặt sẵn từ trước.

Lúc này đây Gia Hàng mới hiểu, toa hành khách hai tầng trên chuyến tàu tốc hành và xe buýt công cộng chen chúc người mới là thế giới của hai người. Còn hiện tại, họ chính là hai hạt cát bé nhỏ trong vũ trụ bao la, một làn gió nhẹ thổi qua thôi cũng đủ thành muôn trùng cách biệt.

□ □ □

Vừa ra khỏi sân bay đã thấy ngay cánh tay vẫy cao của Tiểu Dụ.

Mở cổng chính bước vào tứ hợp viện, Phàm Phàm cười như gió xuân chạy sà đến: “Bố, mẹ!” Phàm Phàm ngó Trác Thiệu Hoa rồi lại ngó Gia Hàng, miệng toe toét hết cỡ. Cu cậu đòi bố bế, đòi mẹ nắm tay, ba người đi song song vào nhà bếp.

Gia Doanh và thím Đường đang cùng làm bữa tối. “Hôm nay Phàm Phàm mở cửa những hai mươi lần.” Gia Doanh lườm Gia Hàng, xằng giọng: “Tại em không hiểu chuyện cả đấy. Thiệu Hoa, mệt không em?”

“Em làm chị hai lo lắng rồi.” Trác Thiệu Hoa cười nhợt nhạt: “Em phải ghé Bộ có chút việc, để dành cho em chút cơm chiều ạ, khó có dịp được nếm thử tay nghề nấu nướng của chị hai.”

“Sau này về nhà với Gia Hàng nhiều vào, muốn ăn món gì chị làm cho em.” Gia Doanh nói.

“Vâng ạ!” Trác Thiệu Hoa thơm Phàm Phàm: “Bố phải đi làm rồi, ở nhà chơi với mẹ nha, nhưng đừng làm mẹ mệt, hôm qua mẹ mới bị bệnh xong.”

“Mẹ bệnh vậy bố có bón mẹ uống thuốc không?” Phàm Phàm bé nhỏ biểu lộ vẻ mặt lo lắng như người lớn.

“Có chứ!”

“Mẹ uống thuốc có ngoan không ạ?”

“Ng ngoan hơn Phàm Phàm!” Trác Thiệu Hoa vuốt mũi Phàm Phàm, thả cu cậu xuống đất rồi quay đầu nhìn Gia Hàng: “Buổi tối đừng đợi anh, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Gia Hàng cười qua loa, thủ trưởng làm vậy cốt để chị thấy họ vẫn hòa thuận như lúc ban đầu. Cả ngày hôm nay, những lời thủ trưởng nói với cô chỉ đếm được trên đầu ngón tay, ánh mắt cả hai hầu như không hề giao nhau.

Nhìn lại chuyến lữ hành ba ngày, dường như mục đích của chặng đường xa xôi không gì khác ngoài một trận ốm đau.

Ban đêm Trác Thiệu Hoa về nhà lúc nào, Gia Hàng không biết. Trước khi đi, Gia Doanh lại lên lớp cô một thôi một hồi, nói tới nỗi cô buồn ngủ kinh khủng, đầu vừa dính lên gối là mê man, quên cả chúc Phàm Phàm ngủ ngon.

Bữa sáng hôm sau, ba người cùng nhau ăn sáng. Phàm Phàm đã biết cầm đũa rất ra dáng, cái bánh bao chiên gấp lên rút xuống bàn, cu cậu bình tĩnh buông đũa xuống, thò tay bốc bỏ vào miệng. Dì Lữ đi rồi, thím Đường bận đầu tắt mặt tối vì vừa phải chăm Phàm Phàm, vừa phải làm việc nhà, nên Gia Hàng nhận hết về mình mọi chuyện của Phàm Phàm. Phải làm sao để nói với cu cậu việc chính một cách thật tốt đẹp, cô mãi vẫn chưa nghĩ ra giải pháp.

Ba ngày sau, chỉ huy thường vụ gọi điện đến thông báo với Gia Hàng, giữa tháng mười một Vancouver mời sang dự hội nghị giao lưu học thuật, tổ chức quyết định cử cô đi tham gia.

Gia Hàng cảm ông nghe mà kinh ngạc không nói nên lời, cô đã viết báo cáo đầu chú! Ngay lập tức, cô gọi điện cho ông Trác Minh. Thư ký của ông nghe máy, nói hôm nay ông đi thị sát hải quân, cực kỳ nhiều việc. Khi nghe Gia Hàng báo tối nay gọi lại, thư ký trầm ngâm một lúc rồi nói thẳng, hai hôm nay tâm trạng

bộ trưởng Trác không tốt lắm, nếu việc không nghiêm trọng thì đừng nên quấy rầy, hôm qua bộ trưởng nổi giận với thiếu tướng Trác, ném bể cả ấm trà tử sa bộ trưởng quý nhất.

“Về chuyện công việc ạ?” Gia Hàng nín thở.

Thư ký thấp giọng cười: “Chắc là chuyện của trung tá Gia rồi! Công việc hiện tại của trung tá Gia thuộc loại cơ mật cấp quốc gia, tuyệt đối không được xuất ngoại, trừ phi trong giai đoạn chiến tranh đặc biệt. Thiếu tướng Trác thuyết phục bộ trưởng, nói mọi hậu quả cậu ấy đều gánh chịu. Gì nữa nhỉ? À, trung tá Gia đương nhiên sẽ không làm loại chuyện phản bội tổ quốc, nhưng chung quy cũng rất mạo hiểm, thiếu tướng Trác chẳng khác nào đánh cược cả tiền đồ lẫn danh dự của mình vào trung tá Gia.”

Cuối mùa thu, ngày tan đi, đêm lại đến. Đêm thành phố không u ám nhờ ánh đèn đường bao phủ lên bóng tối như tấm lụa mỏng. Một cảm xúc khó diễn tả từ từ kéo Gia Hàng ngồi xuống, Phàm Phàm chạy đến bên cô nói gì đó, cô không trả lời, chỉ cầm bàn tay nhỏ xíu của cu cậu áp vào hai má mình.

“Phàm Phàm này, mẹ từng nói con có mấy ông ngoại ha?”

Phàm Phàm giơ hai ngón tay lên: “Hai ông ạ. Một ông ngoại già là bố của dì cả. Một ông ngoại là bố của Tử Nhiên.”

“Phàm Phàm còn một ông ngoại nữa, là bố của mẹ. Ông ở một nơi rất rất xa, mẹ muốn đi thăm ông.”

“Phàm Phàm quen ông không ạ?”

“Quen chứ, lúc Phàm Phàm còn bé tẹo ông đã bế Phàm Phàm cơ mà.”

Phàm Phàm thở phào nhẹ nhõm: “Vây nhất định ông cũng yêu Phàm Phàm, mẹ dẫn Phàm Phàm đi cùng đi.”

Nhóc thối xảo quyết thật, hỏi quanh co là vì muốn đi theo cô. “Bố về nhà, mẹ không có ở nhà này, Phàm Phàm cũng không có ở nhà này, chẳng ai nói chuyện với bố hết, bố sẽ cô đơn lắm.”

Phàm Phàm nghĩ ngợi chốc lát rồi gật gật đầu. “Mẹ ơi, mẹ đừng để ông ngoại ở rất rất xa, mẹ mang ông tới cạnh nhà Tử Nhiên đi, vậy thì Phàm Phàm được đi thăm ông với mẹ, buổi tối còn được về nhà với bố.”

Gia Hàng nâng khuôn mặt Phàm Phàm lên, âu yếm hôn cu cậu: “Được rồi, mẹ và ông sẽ nói chuyện này.” Làm công tác tư tưởng cho Phàm Phàm êm xuôi, cô như đỡ xuống được tảng đá nặng trĩu trong lòng.

Mười phút trước giờ cơm chiều, ngoài cửa viện vọng vào tiếng ô tô, Trác Thiệu Hoa đã về. Tiểu Dụ không lái xe vào gara, chắc là ăn xong lại phải đi. Từ sau khi trở về từ hồ Thiên Mục, mặc cho bận bịu thế nào, Trác Thiệu Hoa vẫn luôn dành thời gian ăn sáng và ăn chiều cùng Gia Hàng và Phàm Phàm. Sau bữa cơm chiều, có khi anh sẽ tiếp tục đi làm ngoài giờ, có khi anh ở thư phòng chờ đợi đến đêm khuya, cứ như anh và Gia Hàng của ngày trước đối vai cho nhau. Thời gian hai người gặp riêng nhau luôn sai lệch, bằng một cách vô tình hay cố ý.

Đợi Phàm Phàm nuốt xong miếng cơm cuối cùng trong miệng, Trác Thiệu Hoa đứng dậy. Gia Hàng gọi anh lại.

Ánh mắt anh nhìn cô vẫn chăm chú như trước nhưng đã mất đi vẻ dịu dàng khi xưa.

“Chuyện đi Vancouver, em làm phiền anh rồi.” Hơi thở Gia Hàng có chút khó khăn.

Anh ‘ừ’ nhẹ: “Chuyện làm được trong khả năng, không có gì gọi là phiền. Chuyện anh có thể làm cho em không nhiều. Khí hậu Vancouver đẹp hơn Bắc Kinh, em đi chơi vui vẻ. Khi nào gặp chú Ân thì giúp anh gửi lời thăm.”

Chắc thủ trưởng biết ngày cô khởi hành, nhưng cô vẫn muốn nói thêm đôi chút. “Giữa tháng mười một em đi.” Từ hôm nay tới lúc ấy chỉ vãn vãn một tuần.

“Ừ, anh và Phàm Phàm tiễn em ra sân bay.” Nói xong, anh để lại cho cô bóng lưng bước đi vội vàng.

Một tuần kế tiếp, Gia Hàng dẫn Phàm Phàm đi học vẽ tranh, dắt Phàm Phàm đi xem phim, rồi còn đưa Phàm Phàm đến nhà trẻ ở chơi cả nửa ngày để cu cậu làm quen trước với cuộc sống trường học.

Gia Doanh có phần nghi ngờ chuyện Gia Hàng đi Vancouver: “Tại sao phải là lúc này?”

“Khi anh rẽ làm phẫu thuật thì trùng hợp ông ấy cũng nằm viện, bệnh viêm ruột thừa phát tác. Vừa hay nhiệm vụ của em đã kết thúc, thời gian dư dả, em phải nghe theo sự sắp xếp của tổ chức ạ.”

Gia Doanh thở dài: “Phàm Phàm lại phải nhớ mẹ nữa rồi đây.”

“Chị giúp em chăm sóc Phàm Phàm nhiều nhiều nhé chị.”

“Hàng Hàng, chị đúng là thiên vị thật, nhưng nói một câu công bằng thì em làm mẹ không ra thể thống gì hết, chỉ Thiệu Hoa mới bao dung được em. Nhớ về sớm đây.”

Gia Hàng ngoảnh đầu nhìn Lạc Gia Lương nắm tay Phàm Phàm đi bộ ngoài sân nhỏ, trong lòng dâng lên nỗi chua xót không sao nói được. Chỉ là bao dung thôi!

Chớp mắt đã đến ngày lên đường. Gia Hàng chỉ đem theo một ba lô và một vali, Trác Thiệu Hoa xách hành lý bỏ vào cốp sau, Tiểu Dụ lái xe, thím Đường dẫn Gia Hàng mỗi ngày phải gọi điện về nhà. Gia Hàng nhìn một lượt qua phòng tiếp khách, thư phòng, phòng khách, phòng ngủ... cỏ cây lúa thừa trong viện rồi cụp mắt, cần môi mở cửa xe.

Dù yêu nhau hay ra đi, cũng đều cần can đảm.

Trên đường ra sân bay, Phàm Phàm ngoan ngoãn vô cùng. Đến khi vừa vào phòng chờ máy bay, ngay lúc Trác Thiệu Hoa giúp Gia Hàng đẩy hành lý đi làm thủ tục ký gửi thì Phàm Phàm bỗng đứng nổi bướng. Cu cậu giãy giụa khỏi lòng Gia Hàng, tuột xuống đất, trèo lên vali hành lý, nhất quyết không cho nhân viên sân bay chạm vào.

“Mẹ đừng đi hôm nay, bên ngoài không có nắng.” Cu cậu lại còn tìm một lý do quang minh chính đại.

“Mẹ và ông ngoại nói xong cả rồi, ông ngoại đợi không thấy mẹ sẽ lo lắng.” Gia Hàng thủ thỉ lý lẽ với cu cậu.

Phàm Phàm lắc đầu dứt khoát: “Mẹ và ông ngoại nói lại lần nữa được mà.”

Trên đường đi bị kẹt xe nên thời gian làm thủ tục và kiểm tra an ninh không còn nhiều. Trác Thiệu Hoa cứng rắn ôm Phàm Phàm ra khỏi va li, Phàm Phàm òa lên khóc văng. Là khóc thật, nước mắt nước mũi tèm lem. “Con muốn mẹ, con muốn mẹ!” Hai chân cu cậu vùng vẩy, giãy đạp về phía Gia Hàng.

“Phàm Phàm ngoan nào, nói tạm biệt mẹ đi con!” Trác Thiệu Hoa lau nước mắt cho Phàm Phàm, dịu dàng dỗ dành cu cậu.

“Con không nói, không nói!” Phàm Phàm khóc đến nổi nấc cục.

“Thủ trưởng, em đi đây.” Gia Hàng nhận thẻ lên máy bay từ tay nhân viên.

“Đi cẩn thận.” Kỳ lạ làm sao, giờ phút này trong lòng anh còn âm thầm nuôi hy vọng Gia Hàng sẽ từ bỏ quyết định đi Vancouver.

Gia Hàng gian nan đi đến vạch kiểm tra an ninh, tiếng khóc của Phàm Phàm khiến tai cô đau đớn, trái tim cô đau đớn. Cô rất muốn chạy lại ôm cu cậu, hôn cu cậu, cũng muốn nhìn xem biểu cảm trên gương mặt thủ trưởng lúc này ra sao. Nhưng cô không dám quay đầu, chỉ có thể bước từng bước một về phía trước.

Tiếng bước chân hối hả truyền đến từ phía sau, cô sững sốt. Nụ hôn in vội vàng lên má phải, hơi thở quen thuộc, tiếng nói khó quên. “Về sớm sớm, anh và Phàm Phàm chờ em!” Lời này anh vẫn muốn nói cô nghe, cho dầu cô bằng lòng nghe hay không.

Cả người Gia Hàng run lên khe khẽ.

Kiểm tra an ninh xong, Gia Hàng cầm hộ chiếu đứng một lát rồi rẽ vào khúc quanh, bóng hình duyên dáng mảnh mai biến mất trong tầm mắt của Trác Thiệu Hoa và Phàm Phàm.

“Mẹ là người xấu, mẹ đã nói ở bên Phàm Phàm mãi mãi!” Tiếng khóc của Phàm Phàm làm nhân viên an ninh và những người khác mỉm cười.

Trác Thiệu Hoa vẫn còn thần người nhìn cửa ra trạm kiểm soát, giấc mơ xa xưa về quân khu Lan Châu lại hiện lên trong trí óc. Mong sinh ra từ tâm tưởng, tất thấy quả nhiên đã thành sự thật.

“Đừng khóc nào, ngoan, bố và Phàm Phàm sẽ bên nhau mãi mãi.” Không phải không xót xa, không phải không mất mát.

Phàm Phàm đang khóc tím mặt thì bỗng ọe lên một tiếng, nôn hầu như hết sạch bữa ăn sáng hôm nay.

☐ ☐ ☐

“Nổi thủy đậu?” Thành Công nhẹ hít vào một hơi khí lạnh, trợn mắt nhìn chủ nhiệm khoa nhi.

Chủ nhiệm khoa nhi đẩy đẩy gọng kính lão trên sóng mũi: “Quản lý Thành ngạc nhiên cái gì, trẻ em từ hai đến sáu tuổi bị nổi thủy đậu là bình thường, có phải bệnh nan y gì đâu, nội trong hai tuần là khỏi ngay. Hết bệnh xong là miễn dịch cả đời.”

Những điều này Thành Công biết hết, vấn đề là người bị bệnh tên Trác Dật Phàm nên anh ta hết sức đau lòng. “Tình hình bây giờ thế nào ạ?”

“Đã hạ sốt, không còn nôn nữa, tất cả mụn nước cũng nổi hết rồi, nằm viện quan sát một ngày, nếu bệnh không có biến chứng thì cho về nhà điều trị cách ly.”

Thành Công cảm ơn chủ nhiệm khoa nhi rồi vội vã chạy tới phòng bệnh, vừa chạy vừa rửa thầm trong bụng, Thiệu Hoa làm cái quái gì mà chuyện lớn như vậy lại không gọi điện báo mình? May nhờ vừa rồi gặp Tiểu Dụ mua bữa sáng ngoài bệnh viện, anh ta mới biết Phàm Phàm bị đưa vào bệnh viện vì nửa đêm sốt cao không hạ và liên tục nôn nữa.

Ra khỏi thang máy, chợt nghe thấy tiếng khóc khàn khàn của Phàm Phàm, quả tim Thành Công đau thắt lại. “Bảo bối Phàm Phàm ơi, chú Thành đến rồi đây.”

Thím Đường cũng có mặt trong phòng bệnh, bà nhìn Thành Công thở dài sườn sượt muốn nói lại thôi. Trác Thiệu Hoa ngồi bên giường, hai tay đang đề lại cánh tay của Phàm Phàm. Trên khuôn mặt bé xíu lộ ra bên ngoài của Phàm Phàm rải rác những đốm mụn nước lớn nhỏ không đều màu hồng trong suốt.

Phàm Phàm vừa thấy Thành Công là miệng méo xệch: “Chú Thành, con ngứa, con đau!”

Thành Công sắp khóc đến nơi: “Phàm Phàm ngoan nào, chúng ta là nam tử hán, cố chịu đựng nhé con, ngay lập tức sẽ qua thôi.”

“Lập tức là một chút chút ạ?”

“Một chút chút?”

“Mẹ nói một chút chút chính là hai nửa chút chút.”

Thành Công ngẩng đầu lên, hèn chi anh ta cứ cảm thấy kỳ quái thế nào đó, hóa ra là vì không thấy Gia Hàng. “Con Heo mẹ kia chạy đi đâu lười biếng rồi?”

Phòng bệnh lặng phất như tờ, miệng Phàm Phàm càng méo mếu gấp bội.

Thành Công kinh ngạc nhìn Trác Thiệu Hoa trừng trừng, Trác Thiệu Hoa đứng dậy nói: “Phàm Phàm, bố đi vệ sinh, thím Đường ngồi đây với con được không?”

Phàm Phàm ghen ngào nói ‘dạ’.

Trác Thiệu Hoa vỗ vỗ vai cậu bạn Thành Công đang ngơ người, đưa mắt nhìn ra ngoài. Thành Công hiểu ý đi theo anh đến cửa cầu thang, mỗi người một liều thuốc lá. Rất lâu sau, Trác Thiệu Hoa vẫn không lên tiếng mà chỉ rít vào thật sâu hết hơi thuốc này đến hơi thuốc khác.

Thành Công hỏi: “Trước kia không đau ồm gì, sao tự nhiên lại bị lây thủy đậu?”

Trác Thiệu Hoa dụi tắt tàn thuốc: “Mấy ngày trước Gia Hàng dẫn thằng bé đi nhà trẻ chơi, nghe nói trong lớp có mấy bạn nhỏ nổi thủy đậu, đại loại là truyền nhiễm.”

“Ha, con Heo kia sẽ dẫn vật tới mức muốn mổ bụng tự sát luôn.” Thành Công nhếch mép cười xấu xa.

“Gia Hàng không biết.” Trác Thiệu Hoa vén ống tay áo lên xem đồng hồ. “Chắc cô ấy đến Vancouver rồi.” Vừa dứt lời, chuông di động reo. Ở đầu kia điện thoại, ông Án Nam Phi kích động nói với anh ông vừa đón Gia Hàng, trên đường đi mọi việc đều thuận lợi, tinh thần Gia Hàng khá tốt. Đã có khoảnh khắc anh suýt không kìm được cơn xúc động, muốn nói ông Án Nam Phi đưa điện thoại cho Gia Hàng để báo cô hay rằng, Phàm Phàm bị bệnh, anh rất lo lắng, Phàm Phàm muốn cô ôm, anh muốn nắm tay cô.

“Vậy là tốt rồi ạ, chú Án lái xe cẩn thận!” Câu lễ phép anh nói ra khỏi miệng không hề vương một chút đau đớn.

Chậm rãi khép di động lại, anh chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Thành Công đứng phía sau anh sững sờ nín thở khi thấy hai vai Trác Thiệu Hoa hơi run run.

Thiệu Hoa đang khóc ư? Quen Trác Thiệu Hoa từ bé, Thành Công chưa từng thấy Trác Thiệu Hoa hoảng sợ, chưa từng thấy Trác Thiệu Hoa mừng rỡ điên cuồng, càng chưa bao giờ bắt gặp Trác Thiệu Hoa rơi nước mắt bi thương. Trác Thiệu Hoa – luôn cứng cỏi, vững chắc tựa nham thạch; luôn trầm ổn, kiên cường, thông dong, bình tĩnh tựa núi cao.

“Một phút!” Trác Thiệu Hoa gơ tay ra hiệu Thành Công dừng đến gần. Anh vốn tự tin nghĩ có thể giấu biệt tâm trạng mình, vậy mà vừa nhớ đến cô lại mất kiểm soát.

Một phút sau, Trác Thiệu Hoa quay người lại, trừ một chút ẩm ướt trên khóe mắt, trông anh không có gì khác thường.

Thành Công nhún vai: “Hôm nọ tôi gặp Heo trên đường, bộ dạng cô ấy đã làm tôi có dự cảm hai người cãi nhau, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng tới mức độ này. Rốt cuộc nguyên nhân là gì?” Tâm trạng Thành Công cũng không khá hơn mấy, Heo đi Vancouver mà chẳng nói anh ta một tiếng. Lúc trước, cô năn nỉ anh ta chăm sóc Phàm Phàm, anh ta lén lút cung cấp cho cô chút thông tin tình báo. Cô không coi anh ta là bạn nữa sao?

Trác Thiệu Hoa ảo não cup mắt: “Gia Hàng hỏi tôi, nếu cô ấy và Giai Tịch đồng thời xuất hiện, tôi sẽ lựa chọn ai?”

Thành Công cười phụt ra. “Ha ha, cô ấy thật sự đã hỏi giữa cô ấy và Giai Tịch, cậu yêu ai nhiều hơn? Chà, ghen tuông, đố kị đây mà! Heo càng lúc càng giống loại phụ nữ hẹp hòi, khi không lại hỏi cái câu tự ti như thế. Bất kể nói thật hay nói dối cậu cũng đều phải nói yêu cô ấy nhiều nhất nhiều nhất.”

“Tôi không muốn lừa gạt cô ấy.”

Thành Công choáng váng. Khi thật thà gặp gỡ góc khuất thì ắt sẽ tạo ra một trận bão táp hoàn mỹ.

“Gia Hàng và Giai Tịch là hai người hoàn toàn khác nhau, trong lòng tôi chưa bao giờ so sánh hai người với nhau. Tôi không thể cho cô ấy đáp án.”

“Vì thế, Heo tức giận bỏ chạy?” Tình yêu và sự nghiệp của Trác Thiệu Hoa đều thuận buồm xuôi gió, vừa vặn đến tuổi kết hôn thì gặp được Mộc Giai Tịch. Sau khi Mộc Giai Tịch qua đời, Gia Hàng lại xuất hiện cùng với Phàm Phàm trong bụng. Trác Thiệu Hoa tốt số tới độ làm Thành Công muốn đánh cậu ta một trận cho hả tức. Thành Công có suy nghĩ rất vô nhân đạo, kệ, nên để cậu ta chịu khổ vì tình một chút.

“Cậu cho rằng tôi sẽ ôm ấp người phụ nữ tôi không thích sao?”

“Tôi là bạn thân của cậu. Cho dù cậu thay đổi thất thường, tôi vẫn sẽ bao che cho cậu. Bởi vì giữa chúng ta là tình bạn. Tình bạn rộng lớn như biển cả, nhưng tình yêu thì lại hẹp hòi, ích kỷ, mọi chuyện đều so đo tính toán. Tôi và Heo có yêu cầu khác nhau đối với cậu. Nhưng gì thì gì, tôi cảm thấy Heo không giống loại phụ nữ nhỏ nhen như vậy. Thiệu Hoa, cậu đang tránh nặng tìm nhẹ.”

Trác Thiệu Hoa trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Khi yêu một người, bản thân mình sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức có thể lên trời xuống biển vì người ấy. Nhưng đồng thời, cũng tự biến mình thành ra bạc nhược. Cậu sẽ khủng hoảng vì không thể hoàn thành mong muốn của cô ấy, khủng hoảng vì sợ một ngày nào đó cô ấy chán ghét cậu, khủng hoảng vì cậu không có cách nào bảo vệ cô ấy.”

“Những lời này cậu nói Gia Hàng nghe chưa?” Đáp án Gia Hàng muốn nghe rõ ràng là vậy còn gì?

“Đây là lối tư duy quen thuộc của phòng vệ, lối tư duy của Gia Hàng là tấn công. Cô ấy không thích dong dài lời thôi, cũng không kiên nhẫn chờ đợi. Cô ấy có lòng tin đối mặt với mọi trận ác chiến, nhưng lại đánh không nổi một âm mưu nhỏ nhặt. Những lời này cô ấy nghe không lọt tai.” Giọng Trác Thiệu Hoa chùng xuống mang theo cảm giác bất lực.

Xem chừng tình hình không chỉ ác liệt mà còn rất phức tạp. Thành Công không hỏi thêm, lờ mờ nhận ra chuyện có dính dáng đến công việc của hai người. “Cho Heo thời gian đi, cô ấy còn nhỏ. Chỉ cần cô ấy yêu cậu, sẽ không giận cậu quá lâu đâu, nói không chừng mấy ngày nữa lại về đây.”

Trác Thiệu Hoa nhẹ gật đầu, thẳng thắn mà nói, trong lòng anh chẳng còn suy nghĩ lạc quan này nữa rồi.

Phạm Phạm cuối cùng đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt ngây thơ nhú lại. Nổi thủy đậu mấy bữa trước, ngứa ngáy khó chịu, nhưng lại không được gãi vỡ nốt đậu. Trẻ con không có khả năng tự kiềm chế, phải có người bên cạnh trông chừng từng giây từng phút. Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ bé đáng thương lộ ra bên ngoài chăn của Phạm Phạm lên, cả lòng bàn tay cũng lấm đốm mụn nước. Trên gương mặt tuần tú của anh dâng lên nỗi thương xót và lo âu.

“Thiếu tướng Trác, điện thoại của chính ủy Vĩ.” Tiểu Dụ cầm di động gấp gấp chạy vào phòng bệnh, nói nhỏ. “Anh ấy nói điện thoại anh đang bận nói chuyện nên gọi sang máy em.”

Chân mày Trác Thiệu Hoa thoáng chau lại, anh cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Lúc trở về, Thành Công ngăn anh bên ngoài phòng bệnh: “Tôi thấy cậu tâm thần không yên, như vậy đi, thím Đường và Phạm Phạm hai tuần này chuyển đến nhà tôi, chỗ tôi không ai ra vào, tiện cho việc điều trị cách ly. Cậu cứ an tâm làm việc.”

Trác Thiệu Hoa lắc đầu: “Một mình thím Đường chăm sóc Phạm Phạm đã đủ mệt mỏi rồi, lại còn phải nấu cơm làm này kia, không được. Hơn nữa hoàn cảnh xa lạ, Phạm Phạm sẽ không quen.”

Thành Công trừng mắt không vui: “Xa lạ cái gì? Tôi tốt xấu gì cũng là cha nuôi Phạm Phạm, biết thằng bé gần gũi với tôi nhiều thế nào không? Cậu bớt lo nghĩ giùm cái, tôi sẽ tìm bạn chơi với Phạm Phạm, làm cho thằng nhóc vui quên ngày quên tháng luôn.”

“Bạn chơi?” Trác Thiệu Hoa nghi hoặc nhìn anh ta.

“Cậu không tin nhiệm tôi?” Thành Công cau tiết.

Trác Thiệu Hoa không nói gì, thật lâu sau, anh bỗng nhiên choàng tay ôm Thành Công một cái thật chặt. “Cảm ơn cậu, Thành Công.” Giọng anh khàn khàn.

Thành Công vỗ vỗ phía sau lưng anh, “Đây không làm công không nhé, đợi Heo quay về, hai người phải trả ơn tôi hậu hĩnh đấy. Cậu đi đi! Ở đây giao hết cho tôi.”

“Ừm, nhất định!” Chỉ mong có cơ hội được trả ân tình này.

Trác Thiệu Hoa hôn Phạm Phạm nhiều lần, sau đó anh gần như dùng hết toàn bộ ý chí mới có thể bước khỏi phòng bệnh.

□ □ □

Bên ngoài đang đổ mưa, hạt mưa bụi như có như không, những chiếc lá thừa thớt trên cây run run trong gió. Cái lạnh cắt da cắt thịt tràn về theo gió làm nền cho sắc trời ảm đạm và quang cảnh phố phường buồn tẻ.

Bầu trời Vancouver giờ đây hắt sáng sủa hơn Bắc Kinh. Dưới bầu trời trong xanh ấy, con Heo kia buồn vui ra sao?

Thành Công trầm mặc nhún vai, châm cho mình một điếu thuốc rồi móc di động trong túi áo ra. Còn hàng tá việc đang chờ anh ta phía trước. Căn hộ của đàn ông độc thân – vấn đề ngăn nắp hay thoải mái thì hãy khoan bàn tới – bây giờ bỗng nhiên có một nhóc con dọn vào nên rất nhiều việc cần làm, rất nhiều thứ cần mua.

“Chào bác sĩ Thành!” Thiện Duy Nhất đứng là học trò ngoan, chưa bao giờ để người khác phải chờ nghe điện thoại, chỉ là hơi thở cô nàng rối loạn cứ như vừa chạy một trăm mét xong, “Tôi cũng chuẩn bị đi tìm anh đây ạ.”

“Ồ, vậy là chúng ta thần giao cách cảm.” Hôm kia Thiện Duy Nhất mới từ Hàng Châu về Bắc Kinh. Vừa xuống xe lửa, cô nàng gọi ngay cho Thành Công nói có cảm giác mình làm bài thi rất tốt, chắc chắn thi đỗ. Lần này trở về, cô nàng muốn trả lại nhà trọ, chào tạm biệt bạn bè bạn học, sau đó về quê nhà Nam Xương đợi thông báo phỏng vấn.

“Tôi không phải bạn học, cũng không phải bạn bè cô, cô tạm biệt tôi làm cái quái gì!” Lúc nhận điện thoại thì Thành Công vừa xong một ca đại phẫu dài sáu tiếng đồng hồ, chưa kịp tắm rửa, tóc ướt nhẹp dínhбет vào trán, cả tinh thần lẫn thể xác kiệt sức không gượng dậy nổi. Một câu tạm biệt nhẹ tênh của Thiện Duy Nhất trong điện thoại khiến tâm trạng Thành Công cực kỳ tệ hại.

Trên thực tế, Thành Công cũng không thể định vị quan hệ giữa mình và Thiện Duy Nhất. Nói một cách nghiêm túc, họ không phải quan hệ bác sĩ – bệnh nhân, nhưng xui rủi thế nào lại bất ngờ gặp nhau hết lần này đến lần khác, rồi cứ thế tiếp diễn cho đến khi quen thuộc vô cùng.

Mấy hôm không thấy cô nàng cập nhật blog, anh ta sẽ không tự chủ được mà tra hỏi hướng đi của cô nàng, sợ nếu không để ý, cô nàng tự dừng xuất hiện thì lại thêm một màn kinh sợ. Lần này cô nàng ra đi, có lẽ khả năng họ bất ngờ gặp nhau sẽ chấm dứt. Trong cuộc đời cô nàng, Bắc Kinh suy cho cùng chỉ là một trạm dừng chân chứ không phải điểm đến cuối cùng. Mai sau, cô nàng sẽ đặt ra mục tiêu cuộc sống mới, sẽ yêu ai đó với tất cả trái tim và sự nỗ lực một lần nữa, sẽ nhớ mong vì ai đó, buồn phiền vì ai đó, cười khờ khạo vì ai đó, thức trắng đêm không ngủ vì ai đó, chăm sóc hoa vì ai đó, trồng rau vì ai đó, trang trí phòng ốc vì ai đó, mua áo ngủ tình nhân vì ai đó, làm tất cả những chuyện xuẩn ngốc, trả giá bằng hết thấy những gì mình có... vì ai đó.

Mẹ kiếp, ai đó là kẻ nào? Thành Công nghiêng răng ken két.

“Bác sĩ Thành là người đáng kính nhất tôi gặp được ở Bắc Kinh.” Câu trả lời của Thiện Duy Nhất suýt chút làm Thành Công học máu chết, nghe cách gì cũng giống ông già nhân từ râu tóc bạc phơ.

“Alo, alo, sóng không tốt ạ?” Cô nàng đột ngột lên tông cao vút, kéo Thành Công đang vượt thời gian trở về hiện thực. “Tôi nghe đây, cô nói gì?”

“Tôi tặng bác sĩ Thành hai chậu phong lan, rất dễ trồng, đem phơi nắng tưới chút nước là xong ạ.”

“Sắp xếp đồ đạc xong chưa?”

“Rồi ạ, tối nay tôi qua ở nhà anh trai.”

Mặt Thành Công tối sầm, định vắt chanh bỏ vỏ thật à? Giống như quả táo trong định luật Newton, tế bào đơn này dùng phương thức không thể tránh né thành linh rơi xuống cuộc sống anh ta. Đương nhiên cô nàng không gây ra phong ba bão tố gì, nhưng cũng khơi dậy vài gợn sóng trong đời anh ta. Thế thì, cô nàng phải chịu trách nhiệm với vài tia sóng này mới phải lẽ chứ!

“Tôi đang ở bãi đỗ xe, cô đến đây đi!”

Trước khi xuống lầu, Thành Công đi thăm chừng Phàm Phàm lần nữa. Phàm Phàm đã thức, cu cậu không khóc, không làm ồn, ngoan ngoãn đến lạ kỳ, nói cũng ít đến lạ kỳ, nhìn đôi mắt tròn xoe hay híp lại mỗi khi cười giờ không còn long lanh nữa mà lòng anh ta đau nhói.

Thành Công và Thiện Duy Nhất gần như đến bãi đỗ xe cùng lúc. Cô nàng Thiện Duy Nhất đang thất tình, thất nghiệp như thay đổi linh hồn, nụ cười nhẹ nhàng phần chần chừ hơn trước, tác phong cũng tự tin hẳn lên. Có lẽ không phải lo nghĩ quá nhiều mới đúng là một Thiện Duy Nhất nguyên sơ.

“Từ mai trở đi cô rảnh rồi lắm phải không?” Khóe miệng anh ta không kìm được hơi giãn giãn.

“Hai tháng trước học tập cực khổ quá nên tôi muốn tận hưởng thật thỏa thích. Tôi định chơi cho đến khi về Nam Xương, vui ới là vui.”

“Ồ, có mang di động theo không?”

“Có ạ!”

Thành Công đón lấy hai chậu phong lan: “Cô gọi điện cho cái người gần-gũi-với-phụ-nữ kia nói thẳng cô đi chơi mấy ngày, không đến chỗ anh ta.”

“Vì sao?” Thiện Dục Nhất chớp mắt.

“Tôi giúp đỡ cô quá nhiều rồi cô à, làm người phải biết đền ơn đáp nghĩa, hành vi vong ân phụ nghĩa rất đáng xấu hổ. Hiện giờ tôi có việc cần cô giúp, cô nhất định sẽ đồng ý, không thể từ chối, đúng chứ?”

Thiện Dục Nhất suy nghĩ rồi gật gật đầu.

“Hỏi nhỏ cô có bị bệnh thủy đậu không?”

“Bị rồi ạ!”

“Tốt, chúng ta đi siêu thị!” Thành Công cẩn thận đặt chậu phong lan vào chỗ ngồi phía sau rồi mở cửa bên ghế lái phụ.

“Đi siêu thị làm gì?” Thiện Dục Nhất ngơ ngác như lạc trong sương mù.

“Mua mấy thứ đồ ăn vật dụng cho con nít, à, cho cả cô nữa.”

“Sao? Con nít nhà ai cơ?”

“Con tôi.” Thành Công gian tà nháy nháy mắt với Thiện Dục Nhất.

□ □ □

Kia là... Thành Công?

Ninh Mông nhìn lại lần thứ hai, người đàn ông đẩy xe siêu thị đứng trước quầy hàng tạp hóa chọn mua khăn giấy với một cô gái chính xác là Thành Công. Ban đầu cô tưởng mình nhìn nhầm, người phong lưu phóng khoáng như Thành Công không đời nào lại làm cái việc của người đàn ông gia đình mẫu mực đó là, đi dạo siêu thị với phụ nữ và lựa đến lựa đi một hộp khăn giấy.

Ánh mắt cô chuyển hướng sang cô gái bên cạnh Thành Công. Một vẻ đẹp thanh tú trong sáng, mỗi lúc cười rộ lên sẽ ngượng ngùng sờ sờ mũi. Thành Công nói vài lời rồi đưa tay búng ót cô gái. Bị đau, cô gái ôm đầu kháng nghị vài câu, sau đó vẫn vui vẻ nhảy lên bắt lấy hộp khăn giấy trên kệ hàng.

Ít nhiều có hơi đau mắt, tâm trạng dĩ nhiên là tồi tệ. Họ cùng nhau đi mua đồ dùng hằng ngày chứng tỏ quan hệ vô cùng thân thiết, vô cùng đặc biệt. Ninh Mông nhớ lại lúc cô và Thành Công quen nhau, quanh đi quẩn lại chỉ nhà ăn, quán bar, phòng karaoke, chưa từng trải qua khoảnh khắc ầm áp giống vậy.

Cố Thần gọi điện đến, Ninh Mông cuống quýt tránh sang một góc nghe máy. Họ qua lại đã được một thời gian, quan hệ không tốt không xấu, không có tiền triển gì đáng kể. Chủ yếu vì Ninh Mông không tích cực. Hôm qua, Cố Thần bảo anh học được mấy món ăn từ các cô y tá trong bệnh viện, cô buột miệng tiếp lời, “Hôm nào cho em nếm thử xem.” Cố Thần lập tức mời cô tối nay ghé nhà ăn cơm chiều. Không thể tay không đến nhà người ta làm khách, Ninh Mông ngẫm nghĩ rồi quyết định ra siêu thị mua chai rượu vang. Thế giới nhỏ bé lạ kỳ, Bắc Kinh bạt ngàn siêu thị là vậy, thế mà cô lại gặp Thành Công ngay tại đây.

Cố Thần lo nguyên liệu nấu nướng bán ở siêu thị không tươi nên cất công lái xe ra chợ nông sản mua. Anh đã mua xong, đang trên đường đến siêu thị.

“Được, em ra cửa chờ anh.” Ninh Mông gập di động mà lòng thấp thỏm không yên. Ngoảnh đầu nhìn lại, Thành Công đã không còn ở chỗ cũ. Cô tìm kiếm trên lầu dưới lầu một lúc lâu, cuối cùng nhìn thấy Thành Công trước quầy đồ tươi, họ đang chọn sữa, cô gái tỉ mỉ xem ngày trên hộp rồi nghiêng đầu sang Thành Công nói nhỏ.

“Bác sĩ Thành, trùng hợp quá!” Ninh Mông hất mái tóc dài, yếu điệu đi về phía Thành Công. Trên gương mặt cô là nụ cười đã qua nguy trang chỉnh chu, hơi bất ngờ một chút, hơi xa cách một chút.

Thành Công và Thiện Duy Nhất đồng loạt ngẩng đầu lên. Thiện Duy Nhất mắt sáng rỡ nhìn Thành Công, nói bằng khẩu hình: “Người đẹp!” Hình ảnh này trong mắt Ninh Mông lại biến tướng thành cổ tình cho cô thấy sự thân thiết trên mức bình thường, trái tim bỗng nhiên bị bóp nghẹt.

“Lâu rồi không gặp.” Thành Công lạnh nhạt gật đầu: “Duy Nhất, cần mua thêm ít trứng gà, cô qua bên kia xem xem.”

Thiện Duy Nhất cười tủm tỉm với Ninh Mông rồi đẩy xe mua hàng đi.

“Sao không giới thiệu, bạn gái mới à?” Ninh Mông chưa xốt nhếch miệng nhìn bóng lưng Thiện Duy Nhất.

Thành Công không phủ nhận, chỉ lịch sự hỏi lại: “Dạo này khỏe không?”

“Tất nhiên không khỏe bằng bác sĩ Thành rồi.” Ninh Mông cong môi cười trào phúng. “Nhưng mà bác sĩ Thành ác quá, dụ dỗ em gái ngây thơ như vậy không thấy tội lỗi à?”

“Nếu giữa chúng tôi là tình yêu thật sự thì cũng chẳng có gì đáng trách.” Thành Công miễn cưỡng bỏ hai tay vào túi áo măng tô.

Ninh Mông mỉm cười: “Hiện tại tôi đã có bạn trai, thế nên chẳng còn bất cứ ý nghĩ nào với bác sĩ Thành từ lâu rồi. Anh đừng vợ bừa một cô ả đến diễn trò trước mặt tôi, giả dối lắm. Bác sĩ Thành tìm kiếm bao nhiêu năm trời, có loại con gái nào chưa từng gặp chứ, dễ dàng trói buộc cả đời mình vào một gốc cây nhỏ đến thế, không riêng gì tôi mà tất cả những ai từng là bạn gái anh đều phải cười đến rụng răng. Nhưng bác sĩ Thành là người thông minh, chắc sẽ không làm chuyện ngu xuẩn đó đâu nhỉ?”

“Hình như cô sợ tôi yêu cô ấy thật thì phải!” Thành Công thở nhẹ một hơi, khoe mắt nhìn về phía cô nàng Thiện Duy Nhất đang mua trứng gà. Đồ ngốc, trứng gà xấu xí nổi gò mà phải lựa từng quả một thế kia?

Ninh Mông sượng sùng phẩy tóc: “Bác sĩ Thành cứ đùa, anh yêu ai liên quan gì tới tôi!” Nhưng chỉ ít dừng tâm thường kiêu đó, chỉ ít phải khiến cô thua tâm phục khẩu phục, nếu không chẳng cách nào nuốt nổi cục tức này.

“Phải rồi, tôi và cô không liên quan gì, người liên quan tới cô là Cố Thần mới phải.” Thành Công nhìn Ninh Mông bằng ánh mắt quái dị, “Tôi rất cảm ơn bố mẹ tôi đã cho tôi hoàn cảnh sống giàu có và tự do, nhờ vậy tôi mới có thể lựa chọn theo ý mình muốn, không phải khuất phục trước hiện thực. Thật ra mong muốn của tôi rất đơn giản, tâm hồn hòa hợp là được, còn lại không quan trọng. Một khi đã gặp đúng người, cho dù người khác thấy thế nào cũng chẳng sao, bản thân tôi cảm thấy hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất. Tâm tình này, tôi và cô cùng cố gắng vậy.”

“Anh chắc chắn là cô ta?” Ninh Mông nhìn Thành Công chòng chọc.

Thành Công tao nhã vuốt cằm: “Ngại quá, chúng tôi phải tính tiền rồi.”

“Thành Công, anh rất... kém cỏi, anh làm tôi thất vọng quá.” Ninh Mông lắc đầu lầm bầm.

“Ngoài cô ấy ra, tôi không có nghĩa vụ làm hài lòng bất cứ ai hết.” Thành Công đi về phía Thiện Duy Nhất.

Di động trong túi lại vang lên, Ninh Mông đỡ dẫn theo dòng người ra cổng siêu thị. Mưa bụi nhạt nhòa, gió cuối hoàng hôn buốt giá đến lạ. Cố Thần đứng ven đường vẫy tay với cô, cô đi đến bên cạnh xe mới sực nhớ ra mình quên mua rượu.

“Không sao đâu, anh mua rượu gạo rồi, anh chưa uống bao giờ, nghe nói hơi ngọt một chút.” Cố Thần thất dậy an toàn cho cô: “Tối nay không cho phép kêu la ăn uống điều độ vân vân mây mây gì đó nhé, anh làm món gì em cũng phải ăn nhiệt tình vào đấy.”

“Em thấy Thành Công đi cùng bạn gái anh ta.” Trong lòng Ninh Mông khó chịu như bị móng vuốt mèo cào cào, cô muốn tìm ai đó trút bằng hết khổ sở.

Cố Thần nhìn cô, nhẹ nhàng ‘ò’ một tiếng: “Thành Công có bạn gái à?”

Ninh Mông nhắm mắt, tức giận nói: “Đúng đấy, anh ta dù gì cũng là quản lý, hơn nữa với gia thế đó, sự từng trải đó, ít nhất cũng nên cặp với ai tương xứng chứ. Anh mà thấy bạn gái của anh ta thế nào cũng rút mắt kính cho xem. Đáng người tầm thường, bề ngoài cũng chỉ thanh tú, quần áo mặc trên người vừa nhìn

là biết ngay hàng chợ đồ ra bán vỉa hè, không hề có một chút đẳng cấp. Tuổi tác cũng kém xa Thành Công, đứng kể bên anh ta kỳ cục chết được.”

“Củ cải rau xanh, ai cũng có sở thích riêng, Thành Công thích là được.” Cổ Thần lướt mắt một vòng qua gương mặt Ninh Mông, động tác khởi động máy có phần cứng nhắc.

“Nói thì nói vậy, nhưng tìm bạn gái chứ đâu phải nuôi con chó. Chuyện này phải thận trọng, không thể tùy tiện bừa bãi, phải cân nhắc chu toàn. Nếu không, dẫn theo ra ngoài sẽ rất xấu mặt. Mắt mũi không biết mọc ở đâu nữa, đúng là bị quỷ ám mà.” Ninh Mông nhận ra sắc mặt Cổ Thần hơi không bình thường, nhưng cô vẫn cố chấp nói cho thỏa.

“Anh không định hỏi, nhưng anh thật sự muốn biết, vì sao em lại để ý chuyện của Thành Công nhiều như vậy?” Phụp. Xe tắt máy, đầu ngón tay cầm vô lăng của Cổ Thần trắng bệch, khuôn mặt anh tái đi, “Cậu ta qua lại với kiểu bạn gái nào dính dáng gì đến em?”

“Em...” Ninh Mông nghẹn lời.

Cổ Thần nở nụ cười lạnh nhạt tự giễu: “Tóm lại, dù Thành Công tìm được kiểu bạn gái nào em cũng có thể lấy ra công kích, trừ khi người đó là em.”

“Anh... nói bậy bạ cái gì đấy?” Ninh Mông hổ thẹn ngoảnh mặt sang một bên, vì hoảng sợ nên giọng điệu trách cứ cũng không quá mạnh mẽ, dứt khoát.

Cổ Thần cười cô đơn: “Quá khứ của bất cứ ai cũng không phải mờ nhạt, nhưng chỉ vì ấn tượng sâu đậm với một người, mà từ hiện tại đến tương lai luôn khẳng định rằng ký ức cũ là hạnh phúc nhất. Từng tuổi này rồi mà còn suy nghĩ ngây thơ ấy thì thật quá nực cười! Ninh Mông, đừng dối lòng, em vẫn không quên được Thành Công.”

Ninh Mông giật mình nhận ra sự kiên quyết trong giọng nói Cổ Thần, anh không nói đùa. Cô mấp máy môi muốn phân bua để cải thiện bầu không khí, nhưng cuối cùng chỉ tiu nghỉu cúi gằm. “Xin lỗi, em không nên nói nhiều như vừa này. Thật ra em không...”

“Không cần xin lỗi, chuyện tình cảm đừng nên miễn cưỡng. Anh cũng không muốn làm thế thân cho ai cả. Cũng may chúng ta chưa bên nhau lâu, tình cảm chưa sâu đậm, hẳn sẽ không khó quên em trước khi mối tình tiếp theo đến. Bữa cơm tối hôm nay anh thật sự không còn tâm trạng làm nữa. Anh đưa em về.”

Ninh Mông nhìn khuôn mặt lạnh băng của Cổ Thần, cảm giác đau bỏng rát xâm chiếm lồng ngực rồi từ từ lan tràn khắp tứ chi.

Một buổi tối đáng lẽ ra đầy lãng mạn và ấm áp đã bị cô hủy hoại. Cô khinh thường chính mình, ngượng ngập nhắm mắt lại, lần tay lên chốt cửa xe. “Hóa ra tôi là một người dễ dàng bị người khác quên lãng đến vậy...” Cô muốn cười, nhưng âm thanh phát ra lại thành nghẹn ngào. Tuy rằng bên nhau chưa bao lâu, chia tay hẳn nhiên đơn giản, song cô đã chìm đắm trong sự săn sóc, nhần nại, dịu dàng của Cổ Thần từ bao giờ chẳng hay.

“Em không cho anh cơ hội để quý trọng, không quên thì nên thế nào?”

Ninh Mông co chặt tay, đầu ngón tay đâm sâu vào da thịt, phải làm vậy cô mới không bật khóc thành tiếng. Khi cô mở mắt ra thì thấy Cổ Thần đang nhìn thẳng cửa kính xe phía trước. Nước mưa phủ đầy mặt kính như nước mắt ràn rụa trong lòng cô.

Ngày mai, lại trở về một ngày mai lẻ bóng.

Ô tô khởi động lần nữa trong cơn mưa, cần gạt nước không ngừng di chuyển, ánh trời chiều xuyên qua cửa kính xe rọi vào bên trong. Dù xe đang chạy hay dừng tại ngã tư chờ đèn xanh, họ đều không nói chuyện với nhau.

Cổ Thần che ô đưa Ninh Mông đến cửa thang lầu: “Thứ lỗi cho anh, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, anh cũng biết mệt mỏi. Anh không thể khoan dung và tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi được nữa. Ngủ ngon!” Anh cố gắng mỉm cười chào cô, rồi quay lưng bước đi.

Ninh Mông nép mình sau cửa thang lầu nhìn Cố Thần xách mấy gói to từ ghế sau ném vào thùng rác ven đường, tất cả đều là nguyên liệu nấu ăn anh đặc biệt mua vì cô. Cuối cùng Ninh Mông không tìm chế được mình nữa, nước mắt rơi như mưa.

11. Chương 11

Kẹt xe trong đêm mưa Bắc Kinh dễ khiến người ta nổi điên. Thành Công buộc phải nhìn mưa, trong khi Thiện Duy Nhất ngồi bên vô thức vẽ vẽ vòng tròn lên cửa kính xe. Đây là chuyến thứ hai họ trở về nhà Thành Công, chuyến đầu tiên là đến siêu thị mua đồ. Cô nàng chưa kịp tham quan đây đó đã bị anh ta kéo về nhà giặt quần áo, dọn dẹp, nhét đầy đồ vào tủ lạnh. Giữa chừng Thành Công lái xe ra ngoài một lát, lúc trở về anh ta ẵm trong lòng một bé trai kháu khỉnh, theo phía sau là một dì tuổi trung niên. Cô nàng mới cười tươi như hoa với cậu bé thì lại bị Thành Công lôi tuột đi. Lần này họ đến quần khu đại viện để chở về một xe nào quần áo trẻ em, nào đồ chơi, rồi còn có cả bút vẽ, giấy vẽ.

“Con tôi thông minh lắm, thằng bé là tiểu yêu tinh đấy. Cô không cẩn thận là bị nó xỏ mũi dắt đi ngay.” Thành Công nói với vẻ mặt hiền hòa.

Thiện Duy Nhất nghiêm túc trả lời: “Nếu bác sĩ Thành sinh con trai, nhất định cũng rất anh tuấn, rất thông minh.” Thành Công đã kể vắn tắt tình hình cho cô nghe.

“Sao cô chắc chắn thế?” Thành Công nhướn mày hỏi thờ ơ.

“Vì bác sĩ Thành rất đẹp trai, rất tài giỏi, không lý nào ghen tốt đến thế lại di truyền thất bại.”

“Lỡ mẹ thằng bé ngốc thì sao?” Thành Công bỗng mím chặt môi, như thể kinh ngạc vì chính mình nói ra câu này.

Thiện Duy Nhất chớp chớp mắt ngỡ ngàng: “Làm sao có chuyện đó được, thị lực bác sĩ Thành tốt quá chừng. Phải rồi, hình như người đẹp vừa này gặp ở siêu thị để ý bác sĩ Thành lắm, tôi định nói hai người mà kết hôn, em bé sinh ra nhất định...”

“Cô ta là bệnh nhân của tôi.” Thành Công buột miệng nói.

Thiện Duy Nhất tiếc rẻ lắm bấm gí đó, rồi im lặng trở lại, tiếp tục vẽ vòng tròn trên cửa kính.

“Này, tỏ thái độ cái gì hả, nếu tôi muốn tiến xa hơn với bệnh nhân thì dễ ợt chứ khó gì.” Như để chứng minh lời nói vừa rồi không có ẩn ý khác, Thành Công bổ sung thêm một câu.

Thiện Duy Nhất lườm anh ta, lắc đầu: “Nói bậy rồi, bác sĩ Thành không phải loại đàn ông hèn hạ dùng công việc trục lợi bệnh nhân. Tôi luôn tin rằng bác sĩ Thành không chỉ có y thuật cao siêu, mà đạo đức và hành vi của anh cũng khiến người khác tin tưởng và muốn dựa dẫm. Suy cho cùng, bác sĩ Thành vừa từng trải, vừa điển trai, lại vừa là bác sĩ phụ khoa, nếu không tự nghiêm khắc ràng buộc mình, nếu hành động buông thả thì thứ bay ngấp trời không phải mưa mà chính là tai tiếng. Bác sĩ Thành tôn trọng bệnh nhân nên mới được bệnh nhân tôn trọng. Tất cả người dân Bắc Kinh đều biết phòng khám chuyên gia của bác sĩ Thành nửa đêm đã có người đến xếp hàng đăng ký. Đây là bằng chứng.”

Lông mắng sau lưng Thành Công dựng đứng cả lên.

Ba mươi lăm năm qua, người đàn ông làm bác sĩ sản phụ khoa – trước sự phán xét, châm chọc, thiếu cảm thông, hoài nghi... từ bố mẹ, họ hàng, người thân, bạn bè – hai tai đã mọc kén và trái tim đã sớm chết lặng. Anh ta tự tin bất chấp mọi lời đàm tiếu, cũng có thể tự tin phớt lờ tất cả không để chúng mây may ảnh hưởng đến mình. Thật ra rất nhiều người hay chăm chăm vào biểu tượng của sự vật, mà không biết rằng nếu xé bỏ lớp vỏ ngoài nhìn bản chất trên trong sẽ phát hiện đầu óc họ đầy thành kiến. Ngày ngày bao lượt bệnh nhân đến rồi đi, trong khi người khác chỉ biết so ai già ai trẻ, ai đẹp ai xấu, chỉ biết nghĩ anh quá tốt phước; thì chuyện duy nhất anh ta quan tâm là những người phụ nữ đó mắc bệnh gì và cần chữa trị ra sao.

Lúc Thiện Duy Nhất gọi anh ta là ‘Người gần gũi với phụ nữ’, trong lòng anh ta nổi nóng, cứ tưởng do nguyên nhân nghề nghiệp nên cô mới có cách lý giải quái gở ấy. Nhưng hóa ra cô nàng nhìn sâu, nhìn thấu quá đỗi!

Khi che mặt mình bằng cái vể nửa tà nửa chính, con đường Thành Công bước đi không hề dễ dàng, liệu có mấy ai tin anh ta sẽ nghiêm khắc tự trói buộc bản thân?

Vì sao lại là cô ấy? A, là cô ấy ư? Từng vòng gọn sóng lan tỏa trong trái tim Thành Công, một đáp án mau chóng nhảy bật khỏi mặt nước.

Dòng xe tắc nghẽn phía trước dần thông thoáng, Thành Công hậm hực đạp chân ga: “Con nít ranh mà cũng bày đặt học người ta nịnh nọt, hừ!”

Thiện Duy Nhất sờ sờ mũi, cô nàng toan phản bác thì bị Thành Công trừng mắt một cái, thế là ngoan ngoãn ngậm miệng ngồi im.

Thành Công phóng khoáng điều khiển vô lăng thoát sang trái thoát sang phải, chiếc xe như con cá nhanh nhẹn sống động quẫy quẫy đuôi bơi về phía trước cuốn tung sóng nước trắng xóa hai bên.

Thiện Duy Nhất cười tủm tỉm, cô cảm nhận được tâm tình bác sĩ Thành không tệ chút nào.

□ □ □

Trận tuyết đầu đông đến lặng lẽ giữa đêm khuya rồi ngừng rơi khi trời rạng sáng để lại lớp tuyết dày trong viện. Bà Thành đứng trên ban công xót xa tự trách mình không chú ý dự báo thời tiết, lần này rất nhiều hoa cỏ bị tàn phá bởi giá rét vì không được bảo vệ đúng cách, chẳng biết năm sau có thể sống lại không.

Bí thư Thành cầm áo choàng tấm khoác lên vai vợ, cười nói: “Không sống được thì mình mua hoa khác.” Bà Thành trả lời: “Anh nói dễ nghe quá nhỉ, em gieo trồng, tưới nước, bắt sâu, bón phân, nhổ cỏ cho chúng, khó khăn lắm mới thấy chúng ra hoa, chúng chẳng khác nào con em, sao có thể nói bỏ là bỏ chứ.”

“Ai bảo con em yếu ớt quá làm chi, có mỗi trận tuyết cũng không chịu nổi, sau này mua cây nào thô thô chút đi, như rau xanh, rau chân vịt, củ cải đây, sương tuyết chẳng sao, ngon ngọt khỏi chê.”

“Chúng ta không có tiếng nói chung, anh chỉ biết có ăn thôi.”

Bí thư Thành xoa xoa bàn tay lạnh cóng của vợ, kéo bà vào trong nhà: “Dân dĩ thực vi tiên*, không lẽ sai à?”

(*) Mạnh Tử nói: “Quốc dĩ dân vi bản, dân dĩ thực vi tiên”, có nghĩa là “Nước lấy dân làm gốc, dân lấy ăn làm đầu.”

“Dung tục!”

“Anh vốn là người cầm súng thô kệch, không biết tao nhả. Thành Công, mới sáng sớm mà đi đâu đấy?” Vừa mở cửa ra, bí thư Thành thấy Thành Công đang mặc áo măng tô, giở xách đặt ngay cửa ra vào.

“Con về nhà trọ.” Thành Công quần hai ba vòng khăn quàng lên cổ.

Bà Thành nhìn ra bên ngoài, không khí gần như đông cứng thành băng: “Dì giúp việc làm bữa sáng ngon lắm, ăn chút cho ấm rồi hẵng đi.”

“Thôi ạ, con có chỗ ăn cơm rồi.” Cứ đình ninh tài nghệ nấu nướng của dì Lữ trên cả tuyết vời, không ngờ thím Đường nấu cũng ngon không kém, bà nhắc tay một cái là có ngay các món ăn gia đình đầy đủ hương vị màu sắc. Hai tuần nay, Thành Công hoàn toàn trở thành người đàn ông tốt không muốn xa gia đình. Chỉ cần không có ca mổ đặc biệt khẩn cấp, đến giờ là anh ta chạy ngay về nhà trọ. Anh ta vừa rời thang máy, cửa nhà đã mở ra liền lập tức, Tiểu Phàm Phàm lấy dép lê cho anh ta, Thiện Duy Nhất ngồi trên sofa làm thủ công ngẩng đầu nhìn anh ta cười dịu dàng, mùi thơm ngào ngạt nóng hổi từ nhà bếp tràn vào cánh mũi. Anh ta thừa nhận mình quá bất lương khi cứ mong ngóng bệnh thủy đậu của Tiểu Phàm Phàm chậm khỏi một chút. Nếu không phải hơn mười ngày anh ta không về nhà thăm bố mẹ, bà Thành đã không đòi đến nhà trọ tra xét. Thế là tối hôm qua anh ta buộc phải về nhà sửa sai.

Chỉ có điều, trong hạnh phúc luôn thấp thoáng đau thương. Phàm Phàm hết bệnh thủy đậu rất nhanh. Mỗi lần uống thuốc, cu cậu há miệng thật to, đắng mấy cũng không nhăn mày. Đến lúc bôi thuốc, cu cậu ngoan ngoãn để thím Đường cởi hết quần áo, cả người lấm chấm như búp bê hoa, chính cu cậu cũng bị người trong gương dọa sợ tới mức nhắm tịt mắt. Cu cậu ngọt ngào non nớt nói với Thành Công, con muốn mau khỏe lại, nếu mẹ về nhà không tìm thấy con sẽ lo lắng lắm.

Thành Công nghe mà tan nát trái tim, trong bụng rửa xả Gia Hàng tơi bời. Mỗi ngày Trác Thiệu Hoa đều ghé nhà chơi với Phàm Phàm chốc lát, mỗi ngày cậu ta đều gọi điện cho Gia Hàng. Điều khiến Thành Công cảm thấy kỳ quái chính là, dù biết rõ Phàm Phàm nóng lòng nhớ mẹ, và thừa hiểu có thể cho thằng bé nghe chút giọng nói của mẹ hoặc trò chuyện qua webcam, thế nhưng đến tận bây giờ cậu ta không hề làm vậy.

“Nhìn hai người tôi càng không muốn kết hôn. Vợ chồng thăm thiết một bỏ xừ!” Một hôm Thành Công nói với Trác Thiệu Hoa.

“Chúng tôi thăm thiết?” Trác Thiệu Hoa thở dài, lần đầu tiên nhắc tên Chu Văn Cẩn với Thành Công.

Thành Công chợt nhớ ra đã từng gặp Chu Văn Cẩn một lần lúc còn qua lại với Ninh Mông. “Xời, gã Chu sư huynh đó tuyệt đối không phải đối thủ cậu cần phí sức.”

“Cậu biết nhiều thật!”

Thành Công sững sủa: “Không lẽ một chút tự tin đó cậu cũng không có?”

“Anh ta cắm rễ trong lòng Gia Hàng theo một cách đặc biệt.” Trác Thiệu Hoa từ từ nhả khói thuốc.

Phàm Phàm sà vào làm cuộc nói chuyện giữa hai người bị gián đoạn. Trác Thiệu Hoa ở chơi với Phàm Phàm đến mười giờ tối rồi quay về văn phòng.

May nhờ hôm qua không lười biếng, chiếc xe đổ vào gara chưa mất bao nhiêu thời gian đã nổ máy. Cậu lính cần vụ đã quét dọn sạch sẽ đường cho xe chạy, lúc tăng tốc bánh xe hơi trơn trượt. Hoa cỏ trong vườn rữ rượi không còn sức sống.

Thành Công vừa lái xe vừa nghĩ: “Có lẽ trồng rau là ý tưởng hay, vừa xanh tươi vừa bảo vệ môi trường.”

Vừa mở cửa, Tiểu Phàm Phàm liền nhào lên ôm cổ Thành Công: “Chú Thành, tối qua cô Thiện tắm cho con.” Để tránh bị cảm lạnh, mấy hôm nay cu cậu chỉ được lau người, lâu lắm rồi không được tắm.

“Chết chưa, di Thiện là nữ sinh, con lại cởi sạch trơn trước mặt nữ sinh cơ à!” Thành Công ôm Phàm Phàm hôn trái hôn phải.

Đôi mắt tròn đen lay láy của Phàm Phàm đảo qua đảo lại mấy vòng, cu cậu giận dỗi hỏi: “Vậy ai mới được cởi sạch trơn trước mặt cô Thiện, chú Thành sao?”

Thiện Duy Nhất biến thành cây cà chua chín mọng trong chớp mắt.

Thành Công nhếch đôi môi mỏng cười mỉm: “Nếu cô Thiện của con bằng lòng, chú sẵn sàng. Muốn nhìn không?”

Thiện Duy Nhất lắc đầu cắt lực, sợ hãi tới độ không thể hô hấp bình thường. “Bác sĩ Thành, có Phàm Phàm ở đây, anh đừng nói những câu không phù hợp với trẻ con.”

Thành Công xáp lại gần cô: “Đợi Phàm Phàm không ở đây hai ta nói tiếp.”

Thiện Duy Nhất ngắt xiu.

“Chú Thành không được bắt nạt cô Thiện!” Phàm Phàm nói.

Đến cả Phàm Phàm cũng nhìn ra thì đủ hiểu tình cảnh của cô thăm thương biết chừng nào, Thiện Duy Nhất rất muốn khóc. Dường như càng ngày cô càng không kháng cự nổi sự chế giễu, trêu đùa của bác sĩ Thành, cô vẫn thích một bác sĩ Thành độc mồm độc miệng, hay quát tháo nạt nộ như trước kia hơn.

Đến nhà trọ này đã được hai tuần, Thành Công phải đi làm, không thể thường xuyên ở nhà, hàng ngày thím Đường và Thiện Duy Nhất thay phiên nhau trực. Thím Đường ngoài nấu nướng ra đôi khi còn phải về tứ hợp viện dọn dẹp một lúc, nên Thiện Duy Nhất ở bên Phàm Phàm tương đối nhiều. Thiện Duy Nhất biết

kể chuyện cổ tích, biết làm thủ công, biết gấp hình động vật nhỏ bằng giấy y như thật, biết hát nhiều bài thiếu nhi. Không những vậy, cô còn có thể ngồi lặng yên cả buổi xem Phàm Phàm vẽ tranh. Thím Đường nói con gái thời nay rất ít ai có được sự kiên nhẫn đó. Một cách tự nhiên, Phàm Phàm chẳng mấy chốc đã yêu mến cô Thiện.

Thành Công nghĩ, công ty với quan hệ nhân sự phức tạp làm Thiện Duy lao đao chật vật, chuyên ngành chính cũng chẳng đi đến đâu, có lẽ cô nàng làm giáo viên dạy trẻ là lý tưởng nhất!

Thím Đường dọn điểm tâm lên bàn, bà đợi Thành Công ngồi xuống rồi nói: “Phàm Phàm đã hết bệnh thủy đậu rồi, chiều nay thiếu tướng Trác đón chúng tôi về tứ hợp viện. Ăn cơm xong, tôi sẽ giúp bác sĩ Thành dọn dẹp nhà cửa. À, có cái này, thiếu tướng Trác tặng Duy Nhất.” Thím Đường lấy trong phòng khách ra chiếc iPad phiên bản mới nhất còn nguyên bao bì.

Thiện Duy Nhất sửng sốt, vội vàng nhìn Thành Công.

“Thiệu Hoa làm vậy là sao, tặng quà cho Duy Nhất phải là tôi tặng chứ, người cậu ta nợ ơn nghĩa là tôi đây này.” Thành Công bực mình buông đũa.

“Thiếu tướng Trác bắt cần ấy mà, cậu ấy không nói quà cáp gì cả, chỉ mong Duy Nhất nhận lấy đừng từ chối.”

“Thím cứ để đấy đi!” Tâm trạng tốt đẹp lúc vừa vào nhà thành linh sụp đổ, Phàm Phàm về nhà thì Thiện Duy Nhất sẽ không còn lý do ở lại. Nghĩ đến căn phòng tối om lạnh ngắt chào đón mình mỗi tối mở cửa, ngay cả đôi đũa Thành Công cũng cảm không nổi: “Hôm nay tôi sẽ tan tâm sớm một chút.”

Trái tim tiêu điều, rét cóng như không khí trôi nổi ngoài trời. Đa tình tự cổ đau ly biệt, sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét.* Haiz, Thành Công chán chường vò vò đầu.

(*) Hai câu thơ trong bài Vũ Lâm Linh. Người dịch: Châu Hải Đường.

Đến bệnh viện cũng không bớt lo, báo cáo cho đơn siêu âm màu kê hôm qua vẫn chưa thấy dấu trong khi chiều nay đã lên lịch mổ. Thành Công nổi giận qua khoa phóng xạ truy hỏi, chưa kịp mở miệng, Cố Thần đã cướp lời như ăn phải thuốc nổ: “Làm gì cũng phải có trước có sau, bệnh nhân của quản lý Thành là báu vật, còn một chồng phim X-quang trên bàn tôi là rơm rạ.”

Thành Công híp mắt: “Chủ nhiệm Cố, khoa phóng xạ không đủ nhân lực thì có thể xin viện trưởng cho tăng người. Mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ. Làm chậm trễ việc chữa trị, gây ra tai nạn cho bệnh nhân, đó mới là chuyện lớn.”

Cố Thần chậm rãi đứng dậy, cười lạnh nói: “Tám trăm năm trước đã xin rồi, có chấp thuận đâu? Việc nhỏ việc lớn cái gì, cậu định hăm dọa ai? Khả năng tôi có hạn, quản lý Thành phải có nhân viên thích hợp, chủ nhiệm tôi đây xin rút lui.”

Những lời này không ổn cho lắm, nghe cứ như chĩa mũi dùi vào Thành Công. “Chủ nhiệm Cố, cậu có ý kiến gì với tôi à?”

“Không dám! Quản lý Thành không có việc gì khác phải không? Bên ngoài còn cả hàng dài đang chờ làm siêu âm B, tôi đang bận.”

Thành Công không trả lời mà đi thẳng đến chồng phim X-quang lục ra tấm phim của bệnh nhân mình. Mặc dù không giàu kinh nghiệm bằng Cố Thần, nhưng trên tấm phim này anh ta cũng nhìn ra được bảy tám phần.

Cố Thần nhìn anh ta trừng trừng, lỗ mũi cũng thở méo méo.

Thành Công đi qua vỗ vỗ vai Cố Thần: “Tôi có chỗ không phải với cậu, cho tôi cơ hội giải thích nhé. Đừng có phát hỏa vô cớ như bà già tới thời mãn kinh vậy chứ.”

Cả hai tai Cố Thần ửng lên đỏ bừng.

□ □ □

Ca phẫu thuật buổi chiều kết thúc trước bốn giờ nhưng không ngờ sau đó lại có một bệnh nhân thai ngoài tử cung chuyển vào đột ngột trong tình trạng cực kỳ nguy cấp, đúng lúc ấy các bác sĩ khác đều bận nên Thành Công phải vào phòng mổ lần thứ hai. Lúc đi ra, hoàng hôn đã tối sẫm. Anh ta lê cả người bải hoải lái xe về nhà, ngẩng đầu nhìn lên thấy nhà nhà đèn đuốc sáng tỏ còn cửa sổ căn hộ mình tối mịt tối mù. Điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ, có của Trác Thiệu Hoa, cũng có của Thiện Duy Nhất. Lũ người bạc tình, chưa đợi anh ta về đã bỏ đi không còn một mảnh.

Đêm lạnh bao nhiêu, tim lạnh bấy nhiêu.

Hút xong liên tục hai liều thuốc, gian nan lắm Thành Công mới lấy được chút sức lực bước vào thang máy. Cửa vừa tra vào ổ khóa, cửa đã mở ra từ bên trong. Thiện Duy Nhất vỗ vỗ ngực: “Ồi, bác sĩ Thành về rồi ạ!”

Cô ấy chưa đi, cô vẫn đợi mình, cảm giác vui mừng khôn xiết trào dâng từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu rồi chậm rãi lan tỏa đến từng ngõ ngách cơ thể. Trái tim chua chát, viêm mắt nóng ran cay xè.

Mái tóc mây dưới ánh đèn êm dịu như được mạ vàng sáng óng vàng, áo len màu xanh nhạt dài ngang gối ôm tròn vòng eo thon thả, đôi mắt rèm mi thanh tú, làn môi hồng phấn, nụ cười hiền lành... Thành thật, thành thật, trống ngực đập dồn dập. Ngón tay co rồi mở, mở rồi lại co. Sâu thẳm trong đáy lòng cuộn cuộn một dòng nước xiết, muốn ôm cô ấy, muốn hôn cô ấy, muốn...

Có lẽ vì nhất thời xúc động, có lẽ vì chờ đợi quá lâu, có lẽ vì trò đùa ban ngày vượt qua giới hạn cuối cùng nên sợi dây trong lòng anh ta rung chuyển, có lẽ vì... không thể dẫn lòng thêm nữa...

“Bác sĩ Thành, anh không sao chứ?” Đợi mãi không thấy Thành Công đáp lời, Thiện Duy Nhất hơi lờ mờ không hiểu.

“Đang ở nhà tại sao không bật đèn?” Thành Công tưởng mình sẽ dịu dàng đôi chút, ai dè vừa mở miệng đã cộc lốc.

Căn phòng sáng trưng thế này, không phải đèn chẳng lẽ là mặt trời? Bác sĩ Thành uống rượu á?

“Bật có phòng khách ai thấy được hả? Nhà ăn, phòng bếp, thư phòng... đèn chỗ nào cũng phải bật hết người về nhà mới thấy ảm áp chứ!” Báo hại anh ta tốn biết bao thời gian đứng dưới lầu xót thương cho thân phận.

“Nhưng Phàm Phàm đâu ở đây, lãng phí như vậy làm gì ạ. Bác sĩ Thành, nhà cửa tôi đã quét dọn sạch sẽ và khôi phục lại nguyên trạng cho anh rồi đó. Tôi và Thím Đường để chìa khóa chỗ này.” Thiện Duy Nhất chỉ cái ổ nhỏ đặt ở cửa vào. Cái ổ đó cô nàng mua về rồi trải lên lớp vải hoa vừa thanh nhã vừa mềm mại. Cô nàng nói loại ổ này sẽ không cọ xát, làm trầy xước sơn vật dụng gia đình, đặt đâu cũng được. Bên trong để chìa khóa, tiền xu, vợ tay là lấy được ngay, hết sức tiện dụng.

“Cô muốn đi đâu?” Thành Công cởi áo măng tô ném cho Duy Nhất theo thói quen. Cô nàng phải bụi, vuốt phẳng rồi treo lên giá áo. Nhìn thấy giỏ xách cô nàng đem theo để trên bàn, anh ta nhắm chặt mắt.

Thiện Duy Nhất cúi đầu, hai lỗ tai xinh xắn đỏ như gấc. “Tôi còn tiếp tục ở đây thì không được... tốt, hay để tôi đến chỗ anh trai đi! Tôi cũng nên về Nam Xương rồi.”

“Chúng ta sống chung hai tuần nay, nếu không tốt thì đã không tốt từ lâu. Có cơm tối ăn chưa?” Anh ta cố tình nói thật mờ ám rồi thỏa mãn nhìn Thiện Duy Nhất đỏ mặt.

“Thím Đường làm nhiều đồ ăn lắm, có cả cơm nữa.”

“Cô hâm nóng lại cho tôi, tôi đi tắm cái đã.”

“Bác sĩ Thành...” Thiện Duy Nhất bối rối níu cánh tay anh ta, nuốt nước bọt, “Tôi sắp trễ chuyến tàu điện ngầm cuối cùng.”

“Chịu ơn người một giọt nước, phải báo đáp cả dòng sông. Lần đầu gặp trên máy bay, cô không chỉ nắm đến đau cổ tay tôi, mà còn bắn Sprite lên người tôi, người khác nhìn tôi cả người ướt nhẹp ra khỏi sân bay cứ tưởng tôi giả trò lưu manh...” Anh ta vừa thông thả nói vừa nhìn xoáy vào mắt cô, nghe như không phải đặt yêu cầu với cô mà là đang thuật lại một sự thật không thể thay đổi.

Thiện Duy Nhất tước vũ khí đầu hàng. Từ trước đến nay cô không phải là đối thủ của Thành Công. Cô cam chịu đi vào phòng bếp, thẳm nhủ, cùng lắm thì lát nữa mình bắt xe vậy.

Khi Thành Công thoải mái tắm nước nóng xong đi ra, trên bàn đã bày sẵn ba món mặn một món canh nóng sốt, ngoài ra còn có một đĩa cam cắt khéo léo.

“Tôi không thích rửa chén.” Thiện Duy Nhất mở miệng nói trước, Thành Công hơi nhú mày.

Thiện Duy Nhất thu lại bàn tay toan lấy giỏ xách, ngồi xuống sofa. Tien tay mở tivi xem bản tin buổi tối, tình trạng suy thoái kinh tế toàn cầu và ô nhiễm môi trường nghiêm trọng khiến người nghe hoảng sợ. Chuyển kênh khác, bộ phim Hàn ‘Vinh quang gia tộc’ đang phát sóng, sống trong gia tộc hiển vinh chẳng hề sung sướng mà chỉ rối rắm, phức tạp.

Đội Thành Công ăn cơm tối, cất bát đĩa vào tủ, rót cà phê, tắt đèn nhà bếp xong xuôi, Thiện Duy Nhất kiểm tra toàn bộ lại lần nữa, lúc này đồng hồ treo tường điểm mười giờ bốn mươi lăm phút. Cô len lén liếc Thành Công, bây giờ cô đi được rồi chứ!

“An ninh Bắc Kinh quá tệ, gì mà đấu súng, cầm dao uy hiếp, lại còn nửa đêm cưỡng hiếp rồi giết chết.” Thành Công mở hộp iPad ra lên mạng xem tin tức, không ngừng tặc lưỡi.

“Tôi gọi điện cho anh trai bảo anh ấy đến đón.” Thiện Duy Nhất làm Thành Công mặt cắt không còn giọt máu.

Thành Công ngắc đầu, đi đến đối diện Thiện Duy Nhất rồi vươn tay nắm vai cô: “Băng tuyết ngập trời mà cô lại bỏ tôi chạy đến ôm ấp một tên đàn ông khác. Đây là sự sỉ nhục rất lớn đối với tôi.”

Thiện Duy Nhất kinh hoàng trợn to mắt, vì khoảng cách quá gần nên có thể ngửi được rõ ràng hương sữa tắm dịu dịu tỏa ra từ cơ thể Thành Công, giống hệt loại Phàm Phàm hay dùng.

“Lần này từ biệt, mai sau muốn gặp sẽ rất khó khăn. Ở lại, nhé?” Thành Công nhích đến gần cô hơn một chút, hơi thở ấm nóng phả vào mặt mũi cô, giọng nói nhỏ nhẹ tựa thủ thỉ.

Máu cả người Thiện Duy Nhất đột ngột tăng tốc như con ngựa thoát khỏi dây cương điên cuồng tung vó. Trước giờ Thành Công luôn thích trêu chọc, nói chuyện nửa thật nửa giả với cô, cô cũng chỉ cười cho qua. Nhưng giờ phút này, ánh mắt sáng rực một cách khác thường của anh ta gây cho cô cảm giác mê loạn, trời đất ngả nghiêng, choáng váng đến độ muốn chạy trốn.

“Bác sĩ Thành, đừng đùa tôi nữa.” Cô gắng sức chuyển tầm mắt sang cửa nhà, giật lùi ba bước.

Ánh mắt Thành Công trở nên lạnh lẽo, rồi bỗng anh ta nâng cằm cô lên. Thiện Duy Nhất chưa kịp hiểu chuyện gì thì Thành Công đã dịu dàng phong tỏa đôi môi cô, đầu lưỡi trượt vào bất chấp lý lẽ, biến lưỡi cô thành lãnh địa, tùy ý xáo trộn, tiếp xúc, dò xét, trêu đùa, khê cắn, thúc bách, quần quýt, hận không thể hút cạn toàn bộ chất lỏng nơi đó trong chớp mắt.

Trước mắt Thiện Duy Nhất là bầu trời đầy sao lập lờ, chớp nháy. Đây là một trải nghiệm lạ lẫm với cô, quá bất ngờ, quá mãnh liệt, cô không biết đáp lại, không biết phản kháng, thân thể không kịp được cứ run lên lấy bầy.

“Thế này có giống đùa giỡn không?” Từng luồng từng luồng hơi thở hùng hực mê hoặc đánh úp về phía Thiện Duy Nhất, Thành Công nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng cô, cơ thể càng dán sát vào cô hơn.

Thiện Duy Nhất tưởng chừng mình biến thành dòng suối, xuôi theo rừng cây, xuôi theo triền núi, xuôi theo dòng cỏ, về phía trước, về phía trước...

Đầu ngón tay hơi lạnh di chuyển từ vầng trán, xuống gò má, lưu luyến nơi cổ, quanh co thật lâu ở xương quai xanh, Thiện Duy Nhất phút chốc bừng tỉnh khỏi cơn mê. “Bác sĩ Thành, chúng ta không phải... quan hệ này.”

“Em thích tôi, đúng không?” Thành Công cắn tai cô.

Thiện Duy Nhất không đứng vững được nữa, đầu óc nóng giãy như nồi nước sôi. Người trong lòng cô là... anh cận thị kia mà! Bác sĩ Thành thích chọc ghẹo cô, nói chuyện cũng không thân thiết, nhưng cô biết anh thực sự quan tâm đến cô, bất kể cô thẳm hại hay khốn khó, chưa bao giờ anh bỏ mặc khi cô cần sự san sẻ.

Cô ngưỡng mộ anh, tôn trọng anh nhưng sẽ không yêu anh. Cho dù tuổi tác họ tương đương, cô cũng sẽ không xem anh như đối tượng thâm thương trọng nhó. Bác sĩ Thành khôi ngô, lỗi lạc, chín chắn, lịch thiệp... người con gái có thể chiếm giữ vị trí trong trái tim anh hẳn phải may mắn đến nhường nào.

“Ngoan, thả lỏng, đừng sợ!” Rõ là ngây thơ, cả người cứng đờ ngoài sức tưởng tượng. Thành Công khom người xuống bế bổng cô lên. “Chúng ta vào phòng ngủ!” Thân thể anh ta giống như người khổng lồ, mỗi một thớ thịt đều giật nảy, mỗi một vị trí đều kêu gào cuồng loạn. Thiện Duy Nhất biến thành áng mây mềm nhũn, chẳng biết bay về đâu ngoài nương tựa anh ta sít sao.

Từng mảnh quần áo rời xa thân thể, bên trong gian phòng ấm áp tựa mùa xuân, cô không lạnh nhưng cứ run cầm cập liên hồi. Tình cảnh hiện tại là gì, cô không đủ sức ngăn cản, nhịp tim đập mạnh đến nỗi cô ngỡ mình sẽ chết ngay trong giây kế tiếp.

Đôi mắt hẹp dài của Thành Công sâu thẳm mà rạn rở, làn da cô trơn láng mượt mà. Môi lưỡi anh ta nâng niu mỗi một nơi nhấp nhô trên tấm thân cô bằng tất cả sự mềm mại. Rất nhanh, từ trong ra ngoài cơ thể cô, từng nơi từng nơi dần thức tỉnh dưới sự khuấy động của anh ta.

Thành Công nở nụ cười trầm thấp. Không kịp chờ đợi để nhận định và quan sát tỉ mỉ, anh ta cúi người ôm chặt cô, dẫn dắt cô xâm nhập nơi rừng sâu, rơi vào chốn cùng cốc, va chạm, điên cuồng, hoang dại...

Từ nay về sau, dấu cô đi đến chân trời góc biển, dấu sông cạn đá mòn, cô mãi mãi là duy nhất của anh ta.

Cách làm này dễ tiện bề ỉn thật, nhưng vô cùng hiệu quả.

Sau trận tuyết, ban mai đến cùng ánh nắng vàng tươi.

Thành Công mở mắt, ôm trong lòng thân thể êm ái. Tầm nhìn từ từ dời xuống, Thiện Duy Nhất cũng mở mắt, rõ ràng đã tỉnh lại một lúc, hoặc căn bản cô không hề ngủ vì dưới mắt cô có quầng thâm.

Cảm giác được cử động của anh ta, cô tức thì nhắm tịt mắt, ngay cả hơi thở cũng ngừng bật.

Thành Công nén cười kè sát vào tai cô: “Thân thể không sao chứ?”

Đề tài này làm Thiện Duy Nhất thôi ngay hành động ngủ giả vờ. Cô xấu hổ, quần bách khôn cùng. Suốt đêm qua, cô sắp xếp lại cẩn thận từng dòng suy nghĩ nhưng không tài nào tìm ra lời giải, vì sao giữa cô và bác sĩ Thành lại xảy ra chuyện này? Cô là người cổ hủ, truyền thống, lạc hậu, không theo kịp bước tiến thời đại, không làm được chuyện vượt rào. Hiện tại thì sao?

Cô không quen mình và người khác ôm nhau ngủ, định âm thầm rời giường nhưng không thể tránh được cánh tay Thành Công nên đành lẳng lặng nằm yên, đợi anh tỉnh lại, đợi anh cùng cô đối mặt với một buổi sáng đã định trước sẽ rối bời.

“Mình tắm chung nhé.” Thành Công hôn thùy tai đồ ỉn của cô.

“Bác sĩ Thành...” Cô lưỡng lự một chút rồi thu hết can đảm quay sang nhìn Thành Công.

“Ngốc quá, đến giờ này mà còn gọi bác sĩ Thành!” Thành Công mỉm cười nắn nắn mũi cô.

“Anh... yêu tôi sao?”

Thành Công mỉm cười, ôn hòa đáp: “Tôi thích em.”

Thích, không phải yêu? Trái tim loạn choạng mắt đi điểm tựa.

“Về sau, chúng ta...”

“Ngay ngày mai chúng ta kết hôn.”

“Đừng nói đùa nữa, được không?”

“Ha ha, em cũng nghe ra tôi đang nói đùa à? Chuyện cười đấy. Chẳng ai lấy cả đời ra cam kết chỉ vì một đêm cả, cho dù cam kết cũng chỉ là nói dối. Sau này chúng ta vẫn sống chung như trước.”

Sống chung như trước nghĩa là sao? Vậy họ rốt cuộc có phải người yêu không? Thiện Duy Nhất vẫn chưa rõ.

“Đừng học đòi loại phụ nữ tham lam, hãy giữ lấy mình! Tôi thích nhất ở em chính là điểm đặc biệt này.”

Phụ nữ tham lam thì sao? Cô đặc biệt chỗ nào chứ?

Thành Công vào nhà tắm tắm trước, sau đó chu đáo mở nước đầy bồn tắm và làm đầy bong bóng xà phòng cho cô. Đến lúc cô đi ra thì anh ta đã hâm nóng sữa và chiên trứng gà xong xuôi.

“Định ngày nào về Nam Xương?” Thành Công hỏi.

Cô ngơ ngác nhìn anh ta như thể không biết đáp án. Một lúc lâu sau cô mới trả lời: “Ngày kia.”

“Đi xe lửa hay máy bay?”

“Xe lửa.” Cô nghiêm túc uống từng hớp sữa, ăn trứng gà, sau đó mang ly và đĩa đi rửa sạch sẽ.

Đến giờ đi làm, Thành Công thay vào áo măng-tô để ra khỏi nhà, anh ta giang hai tay: “Đến đây tôi hôn một cái nào.”

Thiện Duy Nhất lắc đầu: “Bác sĩ Thành, chúng ta đều là nam nữ trưởng thành. Chuyện xảy ra trong một đêm giữa bầu không khí bất chợt đơn giản chỉ là một lần lầm lạc, là chuyện ngoài ý muốn, không cần viện cớ, không cần lý do. Nhưng bây giờ trời đã sáng, ý thức đã tỉnh táo, nếu để chuyện tái diễn lần nữa thì không thể tha thứ. Bất luận là ôm, hôn, hay lên giường, tôi chỉ muốn dành cho người tôi yêu và yêu tôi mà thôi.”

Cô cầm giỏ xách lên nhẹ nhàng đi lướt qua anh ta. Khoảnh khắc cánh cửa khép lại, nước mắt lặng yên lăn dài.

□ □ □

Mười phút nữa là Vancouver sáu giờ chiều và Bắc Kinh mười giờ sáng ngày hôm sau. Bình thường vào giờ này Trác Thiệu Hoa sẽ gọi điện sang đây. Thời gian trò chuyện ngắn đến nỗi chỉ đủ để người này cảm giác được sự tồn tại của người kia. Gia Hàng luôn lặp lại câu hỏi cũ, Phàm Phàm thế nào ạ? Anh trả lời, thằng bé hư lắm. Vancouver lạnh không em? Cô đáp, Ấm hơn Bắc Kinh, năm nay lại còn không có tuyết. Sau đó, cả hai rơi vào im lặng. Cuối cùng Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng nói, tạm biệt. Cô nói, vâng.

Vancouver mưa liên tục hơn mười ngày nay, cả biển khơi cũng bị nhấn chìm trong mưa. Tựa như khởi nguồn từ nơi vĩnh viễn không khô cạn trên tầng trời cao, cơn mưa dằng dai nặng hạt đổ xối xả xuống vịnh, biến đại dương thành một vùng xám tro, xối tung những bọt biển xốp mịn nơi vùng vịnh mịt mù. Trong cơn mưa trắng trời ấy, mặt nước thoát nhìn ngờ tĩnh lặng, thế nhưng ở nơi xa xa có một nguồn lực to lớn chẳng dễ dàng phát hiện đã cuốn tảng hơi nước mông lung trên biển đến mọi ngã đường sưng ứ khắp bốn cạnh và khoác lớp áo lấm tấm mờ sương lên những ngôi nhà xây ven bờ biển. Dù ở bất cứ phương hướng nào, hơi thở hít vào cũng tràn ngập nước, bầu không khí tưởng chừng có thể uống được.

Mặc dù sang đây lần thứ hai nhưng Vancouver tháng mười hai vẫn khiến Gia Hàng cảm thấy xa lạ. Đi trong màn mưa mùa đông mênh mông, tâm tình không cách nào bình yên.

Chuông cửa vang lên, ông Án Nam Phi đã tan tầm. Tay trái ông ôm túi bánh mì, tay phải xách hoa quả và rau cải mua từ siêu thị.

Ông Án Nam Phi thuộc tầng lớp trí thức cao cấp của thành phố hiện đại. Ông sở hữu một căn nhà bên bờ biển, buổi sáng đứng trên ban công rộng thênh có thể ngắm thái dương nhô lên từ mặt biển. Ông có một chiếc xe, thời gian đi làm cố định, ngày nghỉ vô số kể, thỉnh thoảng ông tự mình lái xe đi trượt tuyết, leo núi hoặc giơng buồm ra khơi du ngoạn.

Vào độ tuổi trung niên, sự quyến rũ, từng trải, dịu dàng, hào hoa phong nhã ở ông không hề suy giảm so với thời trẻ. Có điều, mái tóc ông đã bạc trắng.

Ban đầu gặp ông, suýt nữa Gia Hàng tưởng mình nhận nhầm người. Năm tháng tàn nhẫn đến vậy ư?

Nói là đến thăm ông, chăm sóc ông, kết quả ông không để Gia Hàng chạm tay vào bất kỳ việc gì. Ông mua cho Gia Hàng quần áo ngủ, đồ dùng rửa mặt mới tinh, lại còn sắm hẳn dàn máy tính và bộ loa mới. Điều khiến Gia Hàng khóc dở mếu dở chính là việc ông mua cho cô không ít gấu bông. Rõ ràng trong mắt ông cô không khác gì một cô học trò bé nhỏ.

Buổi tối đầu tiên, ông ngủ trên sàn phòng khách, hàn huyên với cô đến hừng đông. Cô hơi nhắm mắt một chút, vừa mở mắt ra đã thấy ông ngồi bên mép giường ngân ngấn nước mắt nhìn cô.

Thời khắc ấy, cô tin lời chị nói, người ông phụ là chị, không phải cô. Ông là một người cha tốt yêu thương cô hết mực, chỉ là chị chưa cho ông cơ hội mà thôi. Có thêm một người để yêu thương, thật ra cũng chẳng phải chuyện xấu. Nút thắt rối bện trong thời gian dài đã được tháo gỡ tự nhiên như thế. Sáng ngày thứ hai thức dậy, Gia Hàng nói rất tự nhiên: Chào buổi sáng, bố ơi! Tay ông Án Nam Phi run bắn, ly nước cam rơi xuống vỡ toang trên nền nhà.

Khi đi làm, có lúc ông ăn trưa ở công ty, có lúc ông hẹn Gia Hàng ra ngoài ăn. Gia Hàng đến công ty đón ông, ông nắm tay cô giới thiệu với đồng nghiệp, đây là con gái tôi. Người ngoại quốc cực kỳ tôn trọng chuyện riêng tư của người khác nên họ không hề ngạc nhiên khi ông đột ngột ra mắt cô con gái lớn từng này. Ai nấy đều mỉm cười quan sát Gia Hàng rồi khen giống hệt ông Án Nam Phi. Ông Án Nam Phi há miệng cười toe toét, hồng hết cả hình tượng.

Sáng sớm, hai cha con cùng nhau chạy bộ; buổi tối, dạo siêu thị, đi xem phim, đến quán cà phê nghe nhạc jazz. Chủ nhật, sau khi đi xem thi đấu khúc côn cầu, sẽ lái xe dọc theo bờ biển đến vùng ngoại ô chụp cơ man là hình. Ngày ngày qua đi cùng những sắp đặt đầy màu sắc, bao rối rắm phức tạp ở Bắc Kinh dường như đã tiêu tan cùng gió biển.

Đến Vancouver giải sầu là đúng đắn, phải không? Gia Hàng tự hỏi mình.

“Sao ở nhà suốt vậy con gái, ra ngoài dạo chơi nhiều hơn đi chứ, không khí Giáng Sinh đã về trên đường phố rồi đây.” Ông Án Nam Phi đặt một gói to lên bàn ăn, xắn tay áo chuẩn bị làm bữa tối. Ông cố gắng làm món Trung Quốc, có điều tay nghề nấu nướng chỉ tạm tạm. Mặc dù vậy Gia Hàng không hề kén chọn, món nào cô cũng ăn hết sạch. Chỉ khó hiểu là, rõ ràng ăn ngon miệng nhưng sao cô cứ liên tục sụt cân. Những khi một mình, cô luôn thần thờ như mang trong lòng tâm sự nặng nề. Hễ ông lựa lời hỏi cô là cô lảng ngay sang chuyện khác, cứ như đó là khu vực cấm không cho ai bước chân vào. Ông tự trách mình, nói cho cùng, vì không ở bên cô trên quãng đường trưởng thành nên mới đọc không hiểu nổi ưu tư nhỏ nhẻ ấy.

Gia Hàng ngẩn ngơ, Giáng Sinh ư... thời gian trôi nhanh đến vậy từ bao giờ?

Ông Án Nam Phi lấy trong túi áo ra hai vé ca nhạc như hóa phép ảo thuật: “Buổi biểu diễn của Sarah Brightman, muốn xem không?”

Gia Hàng đón lấy, lật trái lật phải xem mấy lần: “Là đêm mai ă, vé này khó mua lắm!”

“Bố cũng không rõ nữa, Hán Luân tặng đấy.”

Lại là Hán Luân!

Hán Luân là đồng nghiệp mới, bạn mới của ông Án Nam Phi, từ Mỹ sang đây chưa bao lâu, biết nói tiếng Trung. Lúc ông Án Nam Phi bị phát bệnh viêm ruột thừa, chính ông ta đã đưa ông đến bệnh viện và ở bên chăm sóc. Tuy chỉ mới đến Vancouver một thời gian ngắn nhưng ông ta đã thông thuộc các quán ăn Trung Quốc chính gốc, những quán ông Án Nam Phi dẫn Gia Hàng đến đều do Hán Luân giới thiệu. Hán Luân tặng họ vé vào cửa xem thi đấu khúc côn cầu, hôm nay Hán Luân được cấp trên khen ngợi, Hán Luân... hầu như ngày nào ông Án Nam Phi cũng nhắc về Hán Luân với Gia Hàng.

Gia Hàng ghé công ty vài lần nhưng chưa bao giờ gặp Hán Luân, ông ta không đi gặp khách hàng thì cũng đến thành phố khác công tác.

“Giáng Sinh này bố định mời Hán Luân đến nhà ăn cơm tối. Cậu ấy cũng đơn độc ở Vancouver.”

“Ông ấy và bố tuổi tác xấp xỉ nhau ă?”

Ông Án Nam Phi cười ha hả.

Trác Thiệu Hoa gọi điện sang, nói lâu hơn nửa tiếng so với bình thường. Gia Hàng cầm điện thoại vào phòng nói chuyện. Cách mấy ngàn cây số, giọng thủ trưởng vẫn rõ ràng như ngay bên cạnh.

“Hôm nay nhà cửa cuối cùng náo nhiệt lại rồi, Phàm Phàm đã về nhà.” Trác Thiệu Hoa nói.

“Phàm Phàm đi đâu ă?” Gia Hàng hoảng sợ, đã có chuyện gì đó xảy ra mà cô không hề hay biết.

Trác Thiệu Hoa cười nhẹ: “Ra ở riêng với thím Đường mấy ngày. Giờ con đang trong thư phòng nghịch máy tính.”

Thủ trưởng ám chỉ chuyện nói chuyện qua webcam? Gia Hàng cắn môi nhìn bầu trời u tối bên ngoài cửa sổ. Từ dạo đến Vancouver, cô chưa một lần chạm vào máy tính. “Dạo này công việc còn bẽ bộn không?”

“Trái ngược hẳn so với trước, rảnh rỗi khác thường.”

Bỗng nhiên cô muốn tâm sự với thủ trưởng về Hán Luân, nhưng sau một thoáng do dự vẫn lựa chọn im lặng.

“Hôm nay Bắc Kinh khói bụi dày đặc, môi trường rất tệ.”

“Vancouver mưa dầm dề cả ngày.”

“Khắp Canada đều mưa, vào mùa đông mưa rất nhiều.”

“Tối mai em đi xem Sarah Brightman biểu diễn, trong các ca sĩ nước ngoài em chỉ thích có cô ấy.”

Trác Thiệu Hoa cười: “Chú Yến rất thương yêu em, thôi ngừng ở đây nhé, Phàm Phàm gọi anh rồi.”

“Thủ trưởng?”

“Ừm!” Tiếng trả lời dịu dàng trầm ấm như lời thì thầm khi anh ôm cô mỗi đêm khuya im ắng.

“Tạm biệt!” Khoảng cách xóa mờ đau đớn trong tim, những chấp nhất đeo bám quá lâu chậm rãi phai nhạt, nhớ nhung từ từ dậy lên thành bọt nước. Quan tâm anh quay quắt, nhớ anh cồn cào. Khi còn bên anh, sớm chiều có nhau, nước mắt, nụ cười, thở dài, đều là hạnh phúc.

“Tạm biệt, Gia Hàng!”

Lúc cô ra khỏi phòng, ông Án Nam Phi đã dọn bữa tối lên bàn: “Trác Thiệu Hoa có hỏi con khi nào về không?”

“Muốn giữ con ở lại lâu lâu không nào?” Gia Hàng không nhéo khoác cánh tay ông Án Nam Phi.

Ông Án Nam Phi thở dài: “Nếu con chưa kết hôn sinh con, bố sẽ không cho con về nước.”

“Vậy bố về nước cùng con đi. Phàm Phàm nói để ông ngoại ở bên cạnh nhà con, vậy thì lúc con đi thăm ông ngoại có thể dẫn thằng bé theo.”

Khóe môi ông Án Nam Phi lộ ra nụ cười khổ tâm: “Đi rửa tay rồi ăn cơm.”

Gia Hàng đi vài bước rồi quay đầu lại: “Bố này, cho dù bố sống xa thật xa, nhưng những quan hệ phức tạp kia chỉ như không hề tồn tại, con đã không bị ảnh hưởng gì nữa rồi. Bố không muốn gặp con và Phàm Phàm mỗi ngày sao?”

Muốn chứ, trên đời này chỉ còn Hàng Hàng và Phàm Phàm là có quan hệ máu mủ với ông, nhưng trở về... Có lẽ ông ích kỷ, đến Vancouver vì muốn tìm một nơi lánh nạn cho tâm hồn. Ở lại Bắc Kinh, Gia Doanh đã thành quá khứ, còn Trác Dương thì sao? Nhớ lại cảnh bà tự sát, đến giờ phút này ông vẫn lạnh lùng mình.

“Bố vẫn luôn nhớ bà ấy phải không ạ? Trong lòng bố, giữa chị và bà ấy, ai hơn ai?” Gia Hàng quay lại ngồi xuống bên bàn ăn. Chủ đề này sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của bữa tối, nhưng trốn tránh mãi cũng không hay.

Nhắc đến chuyện cũ, ông Án Nam Phi thấy như tự tay xé mở lớp da mặt thít chặt, phơi bày cái xấu xí loang lổ bên trong. “Có người cả đời chỉ yêu một lần, có người cả đời lại yêu vài lần. Thời gian khác biệt, con người khác biệt, mỗi câu chuyện tình yêu đều khác biệt. Khi gặp chị con, bố cho rằng thế giới rất tốt đẹp, bản thân có thể làm được tất cả mọi thứ. Vì tình yêu mà tưởng mình như đoàn tàu hỏa, chẳng e sợ bất cứ điều gì. Bố gặp Trác Dương khi đã vào tuổi chín chắn. Thật ra bà ấy rất khó ở chung, rồi lại thêm gia thế của bà ấy. Song vì yêu, có thể bao dung và nhường nhịn. Tuy đáp án này không làm con hài lòng, nhưng đó là sự thực. Cho dù là Gia Doanh hay Trác Dương, bố đều yêu thật lòng, không đặt nặng bên này xem nhẹ bên kia. Đừng nên so sánh, bởi đó là tâm tính và hành xử khi bố ở những độ tuổi khác nhau.”

Hóa ra tình yêu chân thành không mập mờ, không lẫn lộn, không có trước sau và có thể phân định rõ ràng rành mạch. Trái tim Gia Hàng bỗng nhiên đập nhanh hơn.

“Bà ấy chắc hẳn còn yêu bố.”

“Bà ấy yêu bố không nhiều bằng bố yêu bà ấy, bà ấy chỉ hưởng thụ tình yêu bố dành cho bà ấy. Nếu bà ấy thực sự yêu bố, vì sao không mở lòng đón nhận con? Con là đứa con duy nhất của bố, hơn hai mươi năm bố chưa từng làm tròn nghĩa vụ và trách nhiệm của mình. Bà ấy chắc chắn hiểu rõ tình cảm của bố đối với con ra sao. Nhưng bà ấy chỉ nghĩ cho bản thân, không hề nghĩ cho bố.” Ông thất vọng nhún vai, mức cho Gia Hàng chen cạnh.

Ông cũng oán giận nên mới kiên quyết bỏ đi thật xa. Làm sao có thể đòi hỏi người khác một khoảng trời hoặc một đám mây, trong khi bản thân chẳng muốn bỏ ra bất cứ thứ gì?

“Bố ơi, nếu bố muốn giữ con lại lâu thêm mấy ngày, bố phải đồng ý với con một điều kiện.” Gia Hàng nghich ngợm chớp chớp mắt.

Ông Án Nam Phi dứt suy nghĩ ra khỏi đề tài nặng nề: “Đừng nói một điều kiện, một trăm điều kiện bố cũng đồng ý hết.” Đôi mắt ông ướt ươn, ông có tài đức gì mà lại có cô con gái hiểu lòng người thế này.

“Ngày mai bố con mình đi nhuộm tóc nhé, con không muốn mỗi lần ra ngoài với bố, người ta lại không rõ bố là ông nội con hay bố con đâu.”

“Bố già thế sao?” Ông Án Nam Phi chưa nói cho Gia Hàng biết, những người lấy lòng ông trong công ty đều là các cô gái trẻ măng.

“Vâng ạ, rõ lắm luôn ấy! Nhuộm tóc xong trông bố sẽ trẻ như thanh niên, một ngày nào đó bố cưới cô vợ nhỏ, sinh thêm một em bé, thế là Phàm Phàm nhà con không phải giả bộ làm cậu rồi!”

Ông Án Nam Phi dở khóc dở cười, tư duy của Gia Hàng xoay chuyển quá nhanh: “Bố không phải thần tình yêu, trái tim không còn nhiều sức lực để đi tiếp một mối duyên mới. Chẳng phải người ta nói con gái là người yêu kiếp trước của bố hay sao? Cuộc đời còn lại, bố yêu Hàng Hàng và Phàm Phàm là đủ rồi.”

Gia Hàng chìa ngón tay út: “Ngoéo tay nào. Yêu con, vậy hành động ngay đi, về nước với con nhé!”

“Rốt cuộc con giống ai thế nhỉ!” Thông minh, cơ trí hết sức.

“Con giống Phàm Phàm nhà con.”

Ông Án Nam Phi đỡ cảm trầm tư. Ông không dõi theo từng bước trưởng thành của con bé, quả nhiên không tốt chút nào, con bé nói năng lung tung, bừa bãi, rối như bông bong. Về nước ư? Hôm nào đó sẽ suy nghĩ vậy.

Hôm sau, không đâu lại được cô con gái, trước khi xem biểu diễn ông Án Nam Phi phải đi nhuộm tóc. Tiệm làm tóc nằm trong khu dân cư, đối diện khoảng sân một căn biệt thự. Trước gara biệt thự, những người hàng xóm cầm đủ loại kiểu dáng quần áo trẻ sơ sinh treo lên một sợi dây thừng, trông như quốc kỳ các nước. Người qua đường dù hiểu hay không đều dừng lại nhìn xem, trên gương mặt nở nụ cười triu mến.

“Đây là phong tục gì vậy ạ?” Gia Hàng ngạc nhiên hỏi ông Án Nam Phi.

“A, nhà ấy chắc vừa sinh em bé, hàng xóm đến chúc mừng đấy! Hàng Hàng có nghĩ sinh thêm đứa nữa không?” Ông Án Nam Phi đang trùm cái túi lớn trên đầu nên không tiện cử động. Đợi một lúc lâu không nghe tiếng Gia Hàng trả lời, ông ngẩng đầu lên và thấy trong gương Gia Hàng đang trợn tròn mắt nhìn chằm chặp bên ngoài.

“Hàng Hàng?”

Gia Hàng giật mình như bị hù dọa. Vừa rồi, cô nhận ra một tầm mắt xa lạ. Cô nhìn sang đó, nhưng không phát hiện được điều gì. Vừa quay người đi, cảm giác ấy lại ập đến lần nữa. Người đi đường ngoài kia có thể đếm trên đầu ngón tay, chẳng tìm thấy điểm nào bất thường. Tâm trạng cô bỗng nhiên cáu kỉnh.

Nhuộm tóc xong, hai bố con đi ăn cơm chiều, xem biểu diễn. Gia Hàng luôn có cảm giác ánh mắt kia theo sát cô. Vì tham gia lực lượng bảo vệ an ninh mạng của Liên Hiệp Quốc nên khi ở Nam Kinh cô đã được

huấn luyện trên phương diện theo dõi và phản theo dõi. Chắc chắn không phải ảo giác. Mặc dù buổi biểu diễn của Sarah Brightman vô cùng đặc sắc, cô vẫn đứng ngồi không yên.

Tối nay, Gia Hàng mất ngủ. Sáng sớm cô mang cặp mắt gấu mèo ra khỏi phòng nói với ông Ân Nam Phi, cô nhớ Phàm Phàm không chịu nổi, cô muốn về nước. Ông Ân Nam Phi rất ngạc nhiên, mới hôm qua còn nói ở lại với ông thêm vài ngày kia mà. Nhìn lại bộ dạng hồng hồng của Gia Hàng, ông bất đắc dĩ nói: “Để bố đặt vé máy bay cho con!”

Chạng vạng tối, Trác Thiệu Hoa gọi điện đến như thường lệ. Đường dây vừa kết nối, Gia Hàng đã giành nói trước thời gian cất cánh chuyến bay của mình. Anh im lặng suốt một lúc lâu, cô nghe hơi thở anh khi nặng khi nhẹ, tâm tình anh dường như biến chuyển mạnh mẽ. “Anh ra sân bay đón em.” Anh bình tĩnh trả lời.

Hôm sau, trước lúc lên đường ra sân bay, Trác Thiệu Hoa lại gọi điện sang. Ông Ân Nam Phi xách vali xuống lầu, Gia Hàng vừa nghe điện thoại vừa khóa cửa. Bỏ hành lý vào cốp xe xong, ông Ân Nam Phi mở cửa ghế sau cho Gia Hàng. Cô vừa ngồi vào thì phát hiện trên ghế pho lá có một người đang ngồi.

“Hàng Hàng, đây là Hán Luân.” Ông Ân Nam Phi giới thiệu với Gia Hàng.

“Hi!” Hán Luân nhẹ nhàng gật đầu.

“Không ngờ bố cũng có bạn trẻ thế này!”

Gia Hàng chậm chậm nhắm mắt một lúc rồi mở ra lại. Đúng vậy, chẳng thể nào tưởng tượng được, vất hết trí óc cũng không nghĩ ra.

“Gia Hàng, có chuyện gì à?” Cảm giác của Trác Thiệu Hoa từ trước đến nay luôn nhạy bén, một thay đổi dù rất nhỏ trong hơi thở của cô, anh cũng nhận ra ngay lập tức.

Gia Hàng định thần lại: “Bố em đang chào hỏi đồng nghiệp.”

“Hôm nay Vancouver có mưa không? Chuyến bay sẽ không đến muộn đâu nhỉ.” Câu trả lời của cô không khiến giọng anh bớt lo âu.

“Hôm nay nắng gắt, cả gió cũng không có, sẽ cất cánh đúng giờ. Gặp nhau ở Bắc Kinh nhé!” Rồi không đợi anh trả lời, cô gấp lại di động, nhìn Hán Luân ở phía trước. Hán Luân đã quay sang chỗ khác, đang cười nói chuyện người và việc ở công ty với ông Ân Nam Phi bằng tiếng Anh. Đến ngã tư đường, anh ta quay ra sau nhìn Gia Hàng, khuôn mặt tuần tú, phong thái tao nhã, nụ cười ôn hòa.

Gia Hàng không hề chớp mắt, mười ngón tay đặt trên hai đầu gối hơi run run.

Ông Ân Nam Phi đưa xe vào bãi đỗ. Hán Luân giúp Gia Hàng mang hành lý đi làm thủ tục trước. Người đến sân bay ồ ạt như thủy triều, trước mỗi quầy làm việc người xếp thành hàng dài. Một người đàn ông cao to gấp gấp đi tới từ phía đối diện và phải Gia Hàng, vé máy bay cô cầm trên tay rơi xuống đất. Hán Luân nhặt lên giúp cô. “Có sao không?”

Gia Hàng hít sâu một hơi, nhìn anh ta thản nhiên mỉm cười: “Không sao, Chu sư huynh!”

□ □ □

Một câu chuyện đặc sắc luôn có tình tiết phát triển theo hướng bất ngờ.

Khoảnh khắc ô tô rơi xuống nước, Chu Văn Cẩn mở cửa xe theo phản xạ. Nghìn lớp bọt sóng ập vào anh ta, dưới bầu trời tối đen, anh ta như kẻ mù lòa chết sặc trong nước. Sau cùng, anh ta đứng phải một thứ gì đó trước khi rơi vào hôn mê trong cơn hoảng loạn. Đến khi anh ta thật sự tỉnh lại thì đã là mười ngày sau. Anh ta được thuyền viên con tàu chở hàng viễn dương cứu, họ nói thấy anh ta nổi trên mặt nước, sau khi vớt lên mới phát hiện vẫn còn thở. Tiếp theo là những ngày anh ta bị sốt nhẹ ngắt quãng, trên người anh ta lại không có bất cứ giấy tờ nào, họ không biết liên lạc với ai nên buộc phải giữ anh ta lại trên tàu.

Chu Văn Cẩn rời khỏi phòng ra đứng trên boong tàu. Biển khơi yên ả, trời đã tối, một màu tối của sâu thẳm, mênh mông, vô biên vô hạn. Những vì sao vẫn chưa hiện ra, chỉ có một dải xanh đen dày đậm uốn cong theo đường chân trời – đó là dấu vết mặt trời để lại khi lặn bóng. Lần đầu tiên nhìn thấy bầu trời đêm chấn động lòng người đến vậy, anh ta cảm thán: “Hùng vĩ quá!” Thuyền trưởng đi đến từ phía sau: “Đương nhiên, bầu trời Vancouver là đẹp nhất.”

Anh ta ra chợ đen mua giấy tờ tùy thân rồi tìm một việc làm ở cửa hàng máy tính. Sau này, đọc được trên báo thông tin tuyển dụng cố vấn an ninh mạng của một công ty đa quốc gia lớn, anh ta lập tức đi nộp đơn, người phỏng vấn là ông Ân Nam Phi.

Bao giờ cũng vậy, ngồi trong góc quán cà phê mang vết tích thời gian với những người khách đủ màu da bên cạnh để ôn lại chuyện cũ, sẽ chẳng ai nhìn mình bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Chu Văn Cẩn ra hiệu cho người phục vụ rót đầy ly cà phê đen. Gia Hàng gọi hồng trà Đại Cát Linh, hoa văn xung quanh tách trà gây hứng thú với cô hơn là mùi vị của nó.

“Mất tích quá lâu, lại thêm tính chất công việc anh đang làm, nếu trở về chắc chắn không tránh khỏi việc bị thẩm tra, mà có khi sau này sẽ luôn nằm trong phạm vi theo dõi. Anh suy nghĩ rất lâu mới quyết định bắt đầu lại lần nữa. Heo, em có hiểu cho anh không?” Chu Văn Cẩn với tay ra nắm chặt bàn tay Gia Hàng.

Tay Chu sư huynh thon dài gầy gò, lòng bàn tay hơi lạnh, nơi cổ tay sần lên vết chai nhỏ của những người quanh năm làm việc với máy tính.

Bỗng nhiên nước mắt Gia Hàng tràn mi.

“Heo, em sao vậy?” Trong đôi mắt lành lạnh của Chu Văn Cẩn lộ vẻ căng thẳng.

Gia Hàng cười trong nước mắt, không rút tay mình về: “Chu sư huynh, dù biết chuyện cũ tam sao thất bản, nhưng em không bận tâm. Có người nói với em, không điều gì khác quan trọng bằng còn sống. Vì vậy, nhìn Chu sư huynh cười, nghe Chu sư huynh nói, không phải mơ mà là thực, đối với em đã là rất tốt...” Anh tốt hay xấu, cao thượng hay dối trá, khiến người ta yêu hay hận – tất cả đều không quan trọng. Gương mặt sống động này không phải một luồng không khí, một đám mây, một nắm tro tàn... Còn gì để oán hận nữa đâu?

“Em vẫn thông minh như trước.” Trái tim Chu Văn Cẩn dao động như thủy triều, đôi mắt tài trí nhìn cô tha thiết chân thành: “Chỉ cần có thể khiến em nhìn thẳng vào nội tâm của chính mình, anh sẵn sàng làm mọi chuyện.”

“Nội tâm của em?”

“Người em yêu là anh.” Lần này Chu Văn Cẩn cầm tay cô bằng cả hai tay. “Heo, thời gian đã quay ngược trở lại, bây giờ không còn hạn chế chỉ tiêu nữa, chúng ta cùng đi nhé.”

Thời gian tựa như đã quay ngược trở lại. Trong sân trường Bắc Hàng, Chu sư huynh lắc hai cánh tay cô, hỏi cô nếu thời gian quay ngược trở lại, nếu chỉ tiêu không bị hạn chế, nếu anh và cô cùng xuất ngoại, mọi chuyện sẽ thế nào?

Đây là điểm báo trước của cả câu chuyện? Sau lưng Gia Hàng toát mồ hôi lạnh.

“Từ trước đến nay chưa bao giờ anh tin rằng em yêu anh ta, chẳng qua em chỉ bị anh ta trói buộc bằng trách nhiệm và nghĩa vụ, anh ta lợi dụng em. Làm sao anh có thể nhìn em sống cả đời như vậy. Anh xin thề sẽ dẫn em đi, đi thật xa...”

Gia Hàng cảm thấy quán cà phê bỗng chốc chật chội, cô hơi bực mình.

Chu Văn Cẩn sát lại gần cầm tay cô đưa lên bên môi, trân trọng đặt một nụ hôn: “Gia Hàng, anh yêu em. Vì yêu em, anh từ bỏ tất cả, quốc tịch, danh dự, người thân, tên họ.”

Khi xưa, để đạt được suất bồi dưỡng của bộ Công nghệ Thông tin, dù biết rõ cô quan tâm anh đến mức nào, biết rõ lòng tự tôn của cô cao bao nhiêu, anh vẫn bất chấp hết thấy rồi bỏ cô. Anh là thanh niên phẩm chất tốt, là đối tượng hâm mộ của bạn bè đồng trang lứa, thông thạo chuyên môn, tiền đồ tươi đẹp, mai sau làm rạng rỡ tổ tông. Vậy mà giờ anh lại làm chuyện phá hoại, cố tìm đường sống trong chỗ chết. Nếu nói là vì yêu, thì tình yêu này ai dám đón nhận?

Có vẻ đã nhìn thấu tâm tư của cô, Chu Văn Cẩn cười phớt lờ: “Buông bỏ tất cả quả thật đáng tiếc, nhưng so với em, những thứ nhỏ nhặt ấy chẳng là gì. Tồn tại trong cuộc đời không có em, anh chỉ đơn giản là khối xác thịt biết hít thở.”

“Nếu tình cảm của em với anh không phải là yêu thì sao?” Cô thấy sợ trước sự ung dung và tự tin trong giọng nói anh.

Anh ta nhìn cô chằm chằm vẻ thương tiếc: “Đừng che giấu, đừng cố thể hiện, em sống cũng không vui vẻ gì, nếu không đã không chạy trốn đến Vancouver. Nghe nói em đến nhà trọ viếng anh, anh xúc động đến mức muốn liên lạc với em ngay lập tức. Nhưng anh đã chịu đựng, anh chỉ có thể đợi, anh muốn đợi đến khi em chủ động về bên cạnh anh. Gia Hàng, hãy để anh chăm sóc em, yêu thương em.”

“Anh vẫn luôn theo dõi em.” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định. Thế mà cô hoàn toàn không phát hiện ra cặp mắt sau lưng ấy!

“Chưa một giây phút nào anh ngừng yêu em. Quyết định được ăn cả ngã về không của anh bắt đầu từ buổi chiều hè gặp Ninh Mông, lúc cô ấy nói với anh vài điểm đáng nghi ngờ trong chuyện em sinh con, anh đã hơi chấn động. Cũng vừa may ngày hôm ấy chúng ta gặp nhau, em mua áo đầm, anh đưa em ra bến xe buýt, suýt nữa em đã bị xe máy tông phải. Em cự tuyệt sự an ủi của anh để vội vàng chạy về nhà. Lúc đó anh mới ý thức được em đã thật sự vứt bỏ anh ra ngoài lề. Anh không cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

Không biết nên nói gì, ngôn từ phút chốc suy nhược. Trong tình yêu, thiên thần và ác quỷ chỉ cách nhau một ý niệm.

Bi đất xiết bao!

“Chúng ta phải đi rồi.” Chu Văn Cẩn vẫy tay tính tiền.

Nơi họ đi dĩ nhiên không phải cửa lên chuyến bay từ Vancouver đến Bắc Kinh. Lúc Chu Văn Cẩn nhặt vé máy bay từ mặt đất lên, quỹ đạo đã đổi chiều. Sau bảy tám lần rẽ ngoặt, qua cánh cửa kính sân bay vĩ đại, Gia Hàng nhìn thấy một chiếc máy bay tư nhân trên bãi đáp.

“Có long trọng quá hay không?” Gia Hàng mỉm cười hỏi Chu Văn Cẩn.

“Em xứng đáng.” Tiếng trả lời truyền đến từ phía sau.

Gia Hàng không ngoảnh đầu lại mà nheo mắt nhìn trời. “Hi, Simon!” Hiếm hoi lắm mới có được một ngày đông trong trẻo và ánh tà dương rực rỡ. Đẹp quá!

“Thiên thần của tôi ơi, tôi đã nói với em là họ yêu em vô cùng.” Đôi mắt Simon xanh như bầu trời, khoe môi gợi cảm nở nụ cười gian ác.

Ừm, Gia Hàng vẫn nhớ. “Nếu tôi không lên máy bay, nếu tôi báo cảnh sát, hậu quả là gì?” Cô cười tươi nhìn Chu Văn Cẩn, rồi lại nhìn Simon.

Chu Văn Cẩn mím chặt môi, sắc mặt hơi cứng lại.

Simon nhún vai, nhếch miệng theo kiểu tồi bại rồi giơ hai ngón tay: “Thứ nhất, Chu sư huynh sẽ chết trẻ vì đau lòng. Thứ hai, thủ trưởng của em sẽ ra trước vành móng ngựa, thanh danh ô uế.”

“Nghĩa là tôi không còn đường lui?”

Simon giang rộng hai tay ôm Gia Hàng một cái thật chặt: “Em yêu, nhưng phía trước em là trăm hoa khoe sắc.”

Đồ giặc Tây, lại khoe khoang thứ tiếng Trung sứt mẻ. Gia Hàng khó chịu lắc đầu: “Đi thôi!”

Đúng là loại hưởng thụ xa hoa. Ba bốn bộ bàn ghế, quây rượu, âm nhạc, tiếp viên hàng không đẹp hơn cả ngôi sao – tất cả trong một cabin rộng lớn. Gia Hàng ngồi cạnh cửa sổ, nhìn chiếc Boeing 747 với hàng chữ ‘Công ty hàng không quốc tế Trung Quốc’ ngoài thân máy bay từ từ trượt trên đường băng cách đó không xa, lồng ngực khó chịu như bị đục khoét, trái tim ướm lấy lợi từng tắc một.

Gần như vậy, xa đến thế!

“Heo!” Chu Văn Cẩn rút cho cô ly nước trái cây, cô đón lấy, cảm giác được anh ta nheo ngón tay cô. “Chúng ta ở bên nhau rồi.”

Nước cam chua lại bỏ thêm cục đá, mặt Gia Hàng nhăn tít lại.

Bên nhau, già từ quá khứ rồi rằm, không còn muộn phiền về những điều hỗn loạn. Khóa chặt, chôn sâu thời gian ba năm bên thủ trưởng để bắt đầu lại lần nữa?

Bên nhau, giản dị nhất luôn đẹp dễ nhất.

Bên nhau, bốn mùa không ngừng đổi thay.

Bên nhau, tin tưởng đôi ta vĩnh viễn không chia ly.

Tốt thôi, vậy thì bên nhau đi!

☺ ☺ ☺

Bắc Kinh.

Lại là một trận tuyết lớn, khắp trời trắng xóa, tuyết rơi lả tả như lông ngỗng, chưa đầy nửa ngày tuyết đã dâng cao gần hai đầu gối. Tivi nói toàn bộ mười con đường cao tốc xung quanh Bắc Kinh đóng cửa, ở sân bay hàng trăm chuyến bay đến trễ hoặc hủy bỏ.

Dù vậy chuyến bay từ Vancouver sang Bắc Kinh vẫn cập cảng đúng giờ. Trác Thiệu Hoa đứng tại nơi đón máy bay. Nhận được điện thoại của ông Ân Nam Phi hơn mười tiếng trước, biết trên máy bay không có Gia Hàng nhưng anh vẫn đến. Đến không phải vì hy vọng có kỳ tích xuất hiện, mà vì anh đã hứa sẽ đón cô.

Trời đổ bông vải bay phất phơ, những dấu chân sâu loáng chốc đã bị lấp vùi trong tuyết, người qua đường ôm vai rụt cổ bước vội vàng. Mọi hành khách đều đã rời đi, tiếp sau không còn chuyến bay nào hạ cánh, chỗ đón máy bay có phần vắng vẻ, nhân viên sân bay lo âu rì rầm bàn chuyện thời tiết.

“Thủ trưởng, chúng ta nên về bộ thôi ạ.” Tiểu Dụ đi tới nhắc anh.

“Ừ!” Anh bình tĩnh thu lại ánh mắt, xoay người bước những bước vững vàng, khoan thai.

Ông Ân Nam Phi mới tách Gia Hàng và Hán Luân đi để xe chưa đến mười phút đã hoàn toàn mất liên lạc. Ngay lập tức ông gọi điện cho Trác Thiệu Hoa, Trác Thiệu Hoa cấp tốc hành động. Kỹ xảo quen thuộc cũ kỹ, hệ thống camera sân bay tê liệt. Quá ỷ lại vào công nghệ cao nên khi gặp chuyện, cả sân bay náo loạn. Trong hàng chục máy bay cất cánh từ sân bay Vancouver vào khoảng thời gian đó, không một ai tên Gia Hàng trong số tất cả các hành khách. Về phần Hán Luân, mọi hồ sơ nhân sự ở công ty liên quan đến anh ta đồng loạt biến mất. Trác Thiệu Hoa gửi ông Ân Nam Phi một tấm hình, hỏi có phải Hán Luân rất giống người này không? Ông Ân Nam Phi bàng hoàng cả buổi không nói nên lời. Anh trấn an ông Ân Nam Phi rằng, Gia Hàng không sao, bây giờ cô ấy rất an toàn.

Chính ủy Vĩ chờ anh trong xe, quanh người lượn lờ khói thuốc, chân mày nhíu chặt thành chữ ‘Xuyên’ (). Thấy Trác Thiệu Hoa, anh ta dịch người vào bên trong. Tiểu Dụ khởi động máy, tuyết làm bánh xe liên tục trơn trượt nên cậu ta phải lái hết sức cẩn trọng.

“Thiếu tướng Trác, tôi vẫn không tin nổi Chu Văn Cẩn sẽ làm loại chuyện này.” Chính ủy Vĩ lấy hộp thuốc lá ra ném cho Thiệu Hoa. Nền gọi là phản quốc hay đào ngũ? Anh ta tặc lưỡi.

Trác Thiệu Hoa rút ra một điếu thuốc, nhưng không châm lửa. Ngay từ lúc Chu Văn Cẩn viết báo cáo về hệ thống an toàn trung tâm phóng vệ tinh nhân tạo Tửu Tuyền, Trác Thiệu Hoa đã để mắt đến anh ta. Chu Văn Cẩn kiêu căng ngạo mạn, không đủ can đảm đứng dưới người khác. Nói trắng ra là, không thể chịu thua. Vốn tưởng rằng Chu Văn Cẩn đã thay đổi sau sự việc hoa diên vĩ xanh, nào ngờ anh ta lại sa xuống vực sâu.

“Không phải ngay từ đầu anh đã nghi ngờ cậu ta giả vờ mất tích đấy chứ?” Chính ủy Vĩ nhìn Trác Thiệu Hoa, Gia Hàng là vợ Trác Thiệu Hoa, tại sao cậu ta bình tĩnh còn mình lại sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng?

Trác Thiệu Hoa gật đầu chắc chắn: “Nếu không xuất hiện quả bóng rổ có chữ ký Kobe, có lẽ tôi đã không nghi ngờ.”

Chính ủy Vĩ há hốc miệng, quả bóng rổ anh ta mang về từ New York rất bình thường mà?

“Thư ký đại sứ quán chết đuối, Chu Văn Cẩn mất tích, xe bị hủy hoại, chỉ duy nhất quả bóng rổ còn nguyên vẹn, ngay cả chữ ký cũng không bị nước làm nhòe đi. Trước đó, chắc hẳn Chu Văn Cẩn đã nói với anh phải đưa quả bóng cho Gia Hàng?”

“Phải, cậu ta đã nhắc tôi hai lần. Một lần lúc trên máy bay, còn lần kia là lúc lấy vé. Tôi biết trung tá Gia thích chơi bóng rổ, cô ấy muốn một quả bóng có chữ ký Kobe là cực kỳ dễ hiểu.”

“Vấn đề ở đây là cậu ta muốn anh nhất định phải mang quả bóng về cho Gia Hàng. Thử hỏi khi xảy ra tai nạn ngoài ý muốn có ai bận tâm tới một quả bóng không? Làm vậy chẳng khác nào dùng tính mạng đổi lấy quả bóng có chữ ký. Nếu nhận được món quà ấy, anh sẽ nghĩ gì?”

Chính ủy Vĩ hít một hơi khí lạnh.

Trác Thiệu Hoa nhắm mắt lại, Chu Văn Cẩn đã cắm rễ trong lòng Gia Hàng bằng cách đó – mỗi lần nhìn quả bóng rổ sẽ nhớ về anh ta, nhớ về chuyện cũ ở Bắc Hàng, nhớ về thời gian họ cùng nhau trải qua. Có thể nói, anh ta đã thành công làm nhiễu loạn trái tim cô.

“Chu Văn Cẩn có tình cảm đặc biệt với trung tá Gia?”

Qua một lúc lâu im lặng, Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng đáp, “Ừ.”

Chính ủy Vĩ buồn bực: “Đã vậy tại sao... vào lúc này lại để trung tá Gia xuất ngoại?”

“Đó chỉ là phỏng đoán, tôi không có chứng cứ. Cho dù tôi nói Gia Hàng nghe, cô ấy cũng sẽ cảm thấy...” Khóe môi kiên nghị nở nụ cười khổ sở.

Chính ủy Vĩ bỗng chốc thông suốt: “Cậu ta đã chẳng khác nào một người chết, mà anh còn so đo, ghen tuông, nói xấu cậu ta, quá mất phong độ, quá kém cỏi, trung tá Gia sẽ ghét anh. Người qua đời thì cả khuyết điểm cũng được khảm vàng hào quang và biến thành hồi ức tốt đẹp.”

Cho nên chỉ đành im lặng, chỉ đành trở mắt nhìn chuyện xảy ra.

Chính ủy Vĩ không ngớt sụt sịt, vỗ vỗ vai Trác Thiệu Hoa: “Thiếu tướng Trác, làm khó anh rồi. Không phải tôi bất lực, mà là quân địch quá hùng mạnh.” Anh ta đột nhiên trợn hai mắt: “Cái tên Chu Văn Cẩn này còn lợi hại hơn nữa, một người dễ gì làm được nhiều chuyện như thế! Nói ra thật không hiểu nổi, chỉ vì thích một người mà lại khiến trời long đất lở!”

Trác Thiệu Hoa chậm rãi cúi đầu: “Tên tiếng Anh của Gia Hàng là Wing, đối với tổ chức hacker, cái tên này vô giá.”

Gương mặt chính ủy Vĩ biến sắc: “Lúc trước, nhóm kỳ binh mạng gặp phải những cuộc tập kích và xâm nhập dày đặc, đó là...”

“Để phân tán sự chú ý của tôi, để tôi không thể quan tâm đến Gia Hàng.”

“Chúng đã âm mưu từ lâu?”

“Chắc chắn có lên kế hoạch kỹ lưỡng.”

“Tiếp theo chúng ta nên làm sao?” Chính ủy Vĩ khẩn trương vặn xoắn hai tay.

“Đợi.”

“Đợi cái gì?”

Lần này, Trác Thiệu Hoa không trả lời ngay mà ngoảnh đầu nhìn tuyết rơi. Ngày mai trời quang mây tạnh nhưng nhiệt độ vẫn xuống rất thấp, phải nhắc thím Đường dừng cho Phàm Phàm ham chơi tuyết, cu cậu vừa khỏi bệnh thủy đậu, không được để lại bị cảm cúm.

□ □ □

Xe vừa vào cổng chính, thư ký đã vội vàng thông báo Trác Thiệu Hoa và chính ủy Vĩ đến phòng hội nghị. Không khí trong phòng hội nghị lạnh lẽo như sương giá bao phủ bầu trời, ngoài ông Trác Minh và bí thư Thành, còn có mặt tất cả các thành viên trong ban kiểm tra kỷ luật.

Chính ủy Vĩ trình bày tình hình, trung úy Chu Văn Cẩn không những không mất tích mà còn bắt cóc trung tá Gia.

“Anh có bằng chứng nào chứng minh đó là bắt cóc mà không phải đồng lõa?” Chủ nhiệm ban kỷ luật lớn tiếng chất vấn: “Lần trước cũng chính các anh khẳng định Chu Văn Cẩn mất tích.”

“Trung tá Gia không phải đồ đàn, Bắc Kinh có gia đình, có con của cô ấy, cô ấy đồng lõa làm cái gì?” Chính ủy Vĩ tức giận.

“Chúng tôi có tin tình báo xác nhận trung tá Gia từng tiếp xúc với thành viên tổ chức hacker.” Chủ nhiệm ban kỷ luật ung dung nói.

“Anh chỉ biết thả ngựa sau pháo*, tại sao lúc đó các anh không bắt cô ấy ngay lập tức? Giải thích hoàn toàn vô căn cứ, các anh thực chất đang bêu xấu cô ấy!”

(*) Thả ngựa sau pháo: Việc xảy ra rồi mới hành động hoặc mới nói, không có tác dụng gì cả.

Chủ nhiệm ban kỷ luật giận đỏ mặt tía tai, trong nhất thời không cách nào phản bác.

Ông Trác Minh mặt nặng như chì, không nói một lời.

Bí thư Thành nghiêm nghị nhìn sang Trác Thiệu Hoa: “Thiếu tướng Trác, trước đó cậu không phát hiện ra bất kỳ điều gì sao?”

Trác Thiệu Hoa trả lời: “Hiện giờ suy nghĩ của tôi rất hỗn loạn, xin cho tôi thời gian, sau khi sắp xếp lại ổn thỏa tôi sẽ báo cáo với các vị lãnh đạo.”

Bốp. Ông Trác Minh thình lình đập bàn đứng lên, chỉ thẳng mặt Trác Thiệu Hoa giận dữ quát: “Anh dùng ngôn ngữ ngoại giao trả lời qua loa tặc trách với ai đấy hả? Lúc xin tổ chức cho trung tá Gia xuất ngoại tham gia giao lưu học thuật, anh nói nếu có chuyện xảy ra, một mình anh sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Bây giờ chuyện đã xảy ra, anh nói xem anh chịu được trách nhiệm gì? Có cho anh thời gian, trung tá Gia cũng sẽ không bốc hơi khỏi trái đất. Trung tá Gia vừa thiết kế xong hệ thống tường lửa cho căn cứ vệ tinh Hải Nam, nếu thông tin bị rò rỉ, Trác Thiệu Hoa, anh gánh nổi hậu quả không?”

“Tôi gánh được!” Đôi mắt Trác Thiệu Hoa rực sáng như đuốc, “Vì chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, tôi tin tưởng trung tá Gia, cô ấy đã hứa thì chắc chắn sẽ làm được.”

“Anh giải thích tình hình hiện tại thế nào?”

Trác Thiệu Hoa không mảy may chùn bước: “Tôi cần thời gian.”

“Được, ba ngày sau, vào giờ này, tại nơi này, chúng tôi sẽ nghe anh báo cáo.” Ông Trác Minh phần nộ rồi đi. Đợi sau khi chủ nhiệm ban kỷ luật cũng ra khỏi phòng họp, bí thư Thành đến nói với anh: “Thiệu Hoa, quen nhau mấy mươi năm, bác chưa từng thấy bố cháu giận như vậy. Lần này, cháu có phần sơ suất rồi.”

Trác Thiệu Hoa im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng, trong phòng hội nghị chỉ còn chính ủy Vĩ và Trác Thiệu Hoa.

Chính ủy Vĩ lo lắng chùng chắt: “Ba ngày đủ không thiếu tướng Trác?”

Trác Thiệu Hoa cười nhẹ: “Nghĩ rằng là cầm cự được thôi.”

Đến nước này, chính ủy Vĩ chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Trác Thiệu Hoa: “Cùng lắm thì chúng ta từ bỏ một vạch một sao trên vai, sao chứ, chẳng lẽ trái đất ngừng quay à?”

“Ha ha, mặt trời vẫn mọc như thường.” Hai người bắt tay nhau.

Ông Án Nam Phi cũng gọi điện cho Gia Doanh. Nghe ông nói định mai bay về Bắc Kinh, Gia Doanh bảo ông đừng rời Vancouver, ngộ nhờ Gia Hàng trở về cần có người trông nom.

Gia Doanh không nói chuyện này cho Lạc Gia Lương nghe, chị bất chấp trời tuyết nguy hiểm chạy đến tư hợp viện. Nước mắt chị chảy mãi không ngừng, Phàm Phàm thấy dì cả khóc cũng mếu máo ôm dì cả khóc theo.

Trác Thiệu Hoa vừa về đến nhà đã gặp ngay cảnh tượng này.

“Bố, con muốn đi cứu mẹ!” Hai cánh tay nhỏ bé lau nước mắt, Phàm Phàm trịnh trọng tuyên bố.

Trác Thiệu Hoa thơm con trai, âu yếm hỏi cu cậu có ngoan ngoãn ăn cơm chiều không. Thím Đường lật đật xin lỗi, nghe kể chuyện Gia Hàng, bà mắt hờn hờn vừa quên bằng làm cơm chiều. “Nấu chút canh ăn cho ấm.” Trác Thiệu Hoa nói.

“Thiệu Hoa, rốt cuộc Hàng Hàng có nguy hiểm không em?” Gia Doanh lo sợ hỏi.

“Không đâu chị à.” Trác Thiệu Hoa trả lời chẳng chút lưỡng lự.

“Con bé sẽ quay về Bắc Kinh chứ?”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười: “Chị hai, Hàng Hàng do chị sinh ra, chị phải hiểu cô ấy nhất chứ ạ. Cô ấy không phải đứa trẻ ích kỷ, bốc đồng, nở lòng làm chị lo lắng, cô ấy nhất định sẽ quay về.” Từ trước đến nay anh luôn vững tin vào điều này. Dù bị cám dỗ bởi lợi ích, dù rung động trước tình yêu, dù trong lòng cô không có anh, nhưng nếu tổn thương đến chị hai hoặc Phàm Phàm, cô cũng sẽ không dễ gì bị thuyết phục. Nguyên nhân nào đã khiến một Gia Hàng khí khái, quật cường lựa chọn phối hợp với Chu Văn Cẩn? Giống những gì anh suy đoán chẳng?

Gia Doanh xúc động nói: “Người hiểu Gia Hàng nhất vẫn là em.”

Trên gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ dịu dàng: “Nên vậy ạ.” Kể từ khi quen cô, anh luôn đọc cô một cách tỉ mỉ. Cô là một quyển sách thú vị chứ không phải một quyển sách phức tạp.

Sau khi Gia Doanh nửa tin nửa ngờ rời đi thì bà u Xán đến.

“Mẹ, nếu mẹ muốn trách mắng gì thì để sau hẵng nói, hôm nay con mệt mỏi lắm rồi!” Ba ngày, chỉ vồn vện bảy mươi hai tiếng, anh cần giữ mình yên lặng, tĩnh táo để từ từ sắp xếp lại từng manh mối.

Bà u Xán hậm hực: “Con hỏi hận chưa hả? Nó hại con bị kỷ luật, giờ lại dồn ép con ra nông nỗi này. Trong mắt nó không hề có phép tắc kỷ cương. Nếu con không phải con mẹ, mẹ rất muốn nói một tiếng đáng kiếp. Mẹ cầu cho nó đừng về nữa. Hồi đó con mà kiên quyết cho nó ăn no dứt điểm một lần thì sau này đâu xảy ra chuyện.”

“Cho ăn no?” Mọi dây thần kinh của Trác Thiệu Hoa đều bị kéo căng ra.

“Con đã định dùng mười ngàn đô tống cổ nó đi, nhưng nó từ chối, khăng khăng đòi con cưới nó. Không phải sao?”

Hầu kết Trác Thiệu Hoa di chuyển lên xuống liên tục, tay siết thành nắm đấm, anh lẳng lẳng nhìn bà u Xán đến một phút đồng hồ.

“Tới giờ này rồi mà con còn bao che cho nó, đừng tưởng mẹ không biết. Mẹ đã hỏi nó, nó không hề phủ nhận.” Hề nhớ đến việc này, gương mặt đẹp đẽ quý phái của bà u Xán lại co rút.

Trời ạ, cô nhóc kia nghe vậy chắc hẳn trong lòng uất ức lắm! Quá nhiều nỗi buồn đồng loạt ập đến như cuồng phong bão táp, chẳng trách cô kiên quyết bỏ đi. Nếu còn ở lại, cô sẽ chết ngạt mất. “Đạo này Tiểu Huy có hay liên lạc với mẹ không?” Mặc cho trong lòng biển đang dậy sóng, chân mày Trác Thiệu Hoa vẫn không chút dao động.

Bà u Xán nhất thời chưng hửng: “Thỉnh thoảng cùng đi uống cà phê. Con hỏi Tiểu Huy làm gì?”

Anh chậm rãi thở một hơi dài: “Lâu rồi không liên lạc, con cũng muốn mời em ấy uống một ly cà phê.”

□ □ □

Trong quán cà phê thoang thoang hương thơm, cách khung cửa sổ sát đất, ánh đèn đường và sắc tuyết hợp thành dòng sông lặng lẽ chảy xuôi trong màn đêm.

Chiếc loa trên trần nhà rả rã giai điệu Sophisticated Lady của Duke Ellington trong tiếng kèn saxo dặt dìu của Harry Carney, ông chủ quán thông dong làm công việc pha chế rượu. Bao nhiêu năm đã trôi qua, nơi này chưa từng thay đổi.

Bàn số sáu.

Gật đầu với người phục vụ vừa bê lên ly nước chanh, Trác Thiệu Hoa nhìn thấy Mộc Giai Huy từ ngoài bước vào. Cô ta vẫn ăn mặc duyên dáng như mọi khi cho dù tiết trời giá rét, mỗi bước chân đi thu hút không ít ánh nhìn.

“Bắc Kinh khó bắt xe quá, em đợi ngoài trường thật lâu mới gọi được một chiếc.” Mộc Giai Huy ngồi xuống, cởi khăn choàng lông cừu màu xanh nhạt trên cổ, thoáng nhìn xung quanh.

“Muốn uống chút gì không?”

Mộc Giai Huy thốt lên một tiếng ‘Ồi’ ra chiều đầy kinh ngạc: “Là bàn này ạ, vậy là anh rể đặt trước chỗ ngồi rồi!”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười: “Trí nhớ em tốt thật.”

“Đây là nơi chị em và anh rể hẹn ước, chị từng dẫn em đến một lần, em có ấn tượng hết sức sâu đậm. Thời gian qua nhanh quá, mới đó mà chị đã mất ba năm. Lễ Vu Lan đi tặng hoa cho chị, nhìn chị nở nụ cười trên bìa mộ em vẫn vô cùng khó chịu.” Mộc Giai Huy vẽ vòng tròn trên bàn với vẻ oán trách không che giấu: “Em cứ tưởng anh rể quên chị rồi chứ.”

Trác Thiệu Hoa gọi cà phê đen, không thêm sữa, không thêm đường, chất lỏng màu nâu tỏa ra hương vị đắng chát nguyên thủy của cà phê đen. Anh nhắc cốc cà phê uống một hơi như có điều suy tư, lẩm bẩm hỏi: “Vậy à?”

Cho rằng lời nói vừa rồi của mình đã tác động đến nơi nào đó trong lòng anh, Mộc Giai Huy bèn dờ dẫm mọi phòng bị, nói không cần suy nghĩ: “Anh rể thật sự quá tàn nhẫn, lần nào gặp mặt em cũng vì trung tá Gia. Nếu không phải vì cô ta, em nghĩ khó khăn lắm mới gặp được anh rể! Chỉ cần chuyện liên quan đến trung tá Gia, bất kể ở đâu, làm gì anh rể cũng bỏ tất cả chạy đến. Em là em chị Giai Tịch đấy, sao anh lại lộ liễu tới mức không đếm xỉa đến cảm nhận của em chứ?”

Chân mày anh nhíu lại rất khế, lúc này Latte của Mộc Giai Huy đã được dọn lên. Hai người phút chốc trầm mặc, lẳng lặng uống cà phê.

“Hình như trong đề tài nói chuyện với em, anh chưa từng nhắc đến Gia Hàng.”

“Em đâu có gốc, đoán một cái là ra ngay. Mật mã là vấn đề cơ mật cấp quốc gia, can hệ gì đến cuộc sống hàng ngày? Thế mà anh lại lén nhờ em phân tích giúp anh, thậm chí anh còn tự mình tham gia, giữ bí mật nghiêm ngặt với cô ta, không ngại nói dối cô ta hết lần này đến lần khác. Bấy nhiêu đã chứng tỏ nội dung mật mã đó liên quan đến cô ta, chắc chắn nó khiến cô ta rơi vào thế cực kỳ bị động. Anh muốn gấp rút phân tích nó, gấp rút tìm ra biện pháp bảo vệ cô ta. Vì mật mã, chúng ta đã nhiều lần đến gallery xem tranh. Có một lần, anh đứng trước bức vẽ của chị, nhưng lại thất thần vì mật mã. Uống cà phê, ăn cơm, lúc nào phác thảo phân tích mật mã cũng vẽ đầy bàn. Mật mã, mật mã, em phát ngáy lên rồi.” Hai tròng mắt xinh đẹp của Mộc Giai Huy hơi long lên, cô ta che đậy nó bằng cách cúi đầu nhấp một hơi cà phê.

“Trong lòng có nhiều điều bất mãn như vậy mà em vẫn đồng ý giúp anh.” Không một gợn sóng nhỏ nào hình thành trên khuôn mặt tuần tú của Trác Thiệu Hoa, nhưng ánh mắt anh đã dần trở nên lạnh giá.

“Bởi vì anh là anh rể em...” Mộc Giai Huy có phần sợ hãi trước cái nhìn đó.

Trác Thiệu Hoa mỉm cười tiếu nuối: “Không phải, em chỉ muốn biết đó là bí mật gì, nhằm tìm ra cách đối phó với Gia Hàng. Em hận Gia Hàng cướp đi tất cả của Giai Tịch, trả thù hay không chưa biết, nhưng chí ít không thể cho phép Gia Hàng sống thoải mái.”

Ánh đèn nhân nhật rọi xuống từ phía trần nhà bị gốc cây phát tài cao lớn bên cạnh bàn chia thành những vệt sáng ngồn ngộn chiếu vào gương mặt anh, khiến biểu cảm khi mờ khi tỏ. Mộc Giai Huy đột ngột tròn to mắt cảm tức, tại sao anh ấy có thể nói ra dễ dàng đến thế? “Đúng đấy, em hận anh bất chấp tất cả thiên vị cho cô ta. Tình cảm thâm thiết trước đây giữa anh và chị em thì sao hả? Chỉ một cơn gió thổi qua đã xóa hết dấu vết.”

Cà phê trong cốc dần nguội lạnh, Trác Thiệu Hoa đẩy cốc sang bên: “Anh đã liên lạc với giáo sư hướng dẫn em trong thời gian em du học tại Moscow. Ông ấy nói đã tiến cử em ở lại làm trợ giảng, em đồng ý. Nhưng

sau đó em đột ngột thay đổi ý định, kiên quyết muốn về nước. Vì sao?”

Đôi tay đang đặt trên bàn của Mộc Giai Huy chuyển qua đầu gối, mười ngón tay xoắn chặt: “Thì sao chứ, em góp sức xây dựng đất nước, không được à?”

“Rất lâu trước đây, em từng nói ghét cơ chế giáo dục trong nước, môi trường sống cũng không tốt, vì thế khăng khăng đòi xuất ngoại, mong muốn được định cư ở nước ngoài. Là Simon khiến em thay đổi? À không, có thể hẳn ta còn một cái tên khác. Tóc vàng, mắt xanh, phong thái lịch lãm, vung tiền như rác, rất biết làm đẹp lòng các cô gái trẻ. Em kiêu kỳ cao ngạo, những thứ này không thu hút được em. Hẳn ta trở thành bạn em, hẳn thiết kế một chương trình giải mã nhằm làm em thán phục. Trong hôn lễ con trai đại sứ Lý, hẳn là tên bạn em dẫn theo.”

Quán lại đổi sang khúc nhạc khác, tiếng kèn saxo bài Tình cảm lá dành cho rẽ nồng nàn bay bổng giữa không trung, như kể như ngâm.

“Anh... sao anh biết?” Môi khô khốc, Mộc Giai Huy đưa mắt tìm kiếm người phục vụ, phân vân không biết nên gọi thêm ly nước hay không.

Trác Thiệu Hoa không trả lời nhưng sắc mặt anh nói với cô ta rằng chuyện anh biết vượt xa tưởng tượng của cô ta. Cô ta tự trấn an, không được hoảng sợ, không được để mình bị anh hù dọa dễ dàng, không được để anh nắm thóp. “Phải, em quen Simon, nhưng qua sự giới thiệu của giáo sư hướng dẫn.”

Thật quá ngông cuồng, ngay cả tên cũng không thêm bịa ra một cái tên giả. Trác Thiệu Hoa hít sâu một hơi. “Rồi thông qua Simon, em đã biết Gia Hàng.” Cô đã ở lại Moscow khá lâu trong thời gian thi hành nhiệm vụ cùng Simon.

Ánh mắt Mộc Giai Huy chợt lóe sáng, cô ta không phủ nhận. Cô ta và Simon ra ngoài dùng cơm, tình cờ Gia Hàng đi ngang qua quán ăn. Simon bảo cô ta đoán tuổi tác, nghề nghiệp của Gia Hàng. Cô ta nói, sinh viên đại học. Simon cười sặc sụa bảo, con trai người ta sắp một tuổi rồi, chồng là thiếu tướng, ông ngoại là... Buổi tối trở về phòng ngủ cô ta gọi điện cho bác gái, nhắc đến Giai Tịch, bác gái nức nở khóc suốt. Hôm sau cô ta gặp lại Simon, hai người chỉ nói chuyện về Gia Hàng. Biết càng nhiều, thù hận trong lòng càng sâu. Chị thương yêu cô ta, chăm lo cho cô ta nhiều biết mấy, cô ta không thể để chị bơ vơ rơi lệ dưới lòng đất. Vì thế, cô ta quyết định về nước.

“Chính sự sợ sệt của em đã khiến anh nghi ngờ, ban đầu lúc mẹ nói em liên lạc với mẹ thì anh không nghĩ gì nhiều. Dù sao phong tục tập quán, văn hóa của nước ngoài khác xa trong nước, rất nhiều người không thể thích nghi.” Simon đã gieo rắc mầm mống thù hận trong lòng Mộc Giai Huy, đây chỉ mới là bước đi đầu tiên của hẳn ta. “Tiểu Huy, có điều này em nói đúng, nhờ em phân tích mật mã là do anh ích kỷ. Thật ra, anh đã cân nhắc. Em chuyên về mật mã u Mỹ, trong khi giáo sư Mạnh là người có quyền uy trong giới mật mã. Nếu nhờ bà, việc phân tích hẳn sẽ nhanh chóng hơn. Mật mã quả thực có liên quan đến Gia Hàng, nhưng nguyên nhân cũng là vì Giai Tịch. Có một số bí mật chỉ có thể chia sẻ với người nhà. Cho nên anh thấy để em phân tích là hợp lý nhất.”

Mộc Giai Huy cắn chặt môi, một lúc lâu sau, cô ta ngập ngừng hỏi lại: “Ý anh là gì, chẳng phải chị đã qua đời rồi sao?”

“Em đã giải mã được từ sớm, không lẽ em không đọc kỹ?” Ánh mắt Trác Thiệu Hoa càng thêm thâm sâu.

“Thì... cũng không sớm gì mấy, trước đó chưa lâu thôi.” Mộc Giai Huy ập a ập ứng, ánh mắt lẩn tránh. “Nhưng có một ít tư liệu về gia đình bên anh, em... không kết nối được.”

Rốt cuộc cũng vào vấn đề mấu chốt. “Vì sao không nói với anh?”

“Dạo này rất... bận!”

Một mối không có sức chỉ trích những âm mưu, tính toán vụng trộm, Trác Thiệu Hoa nhắm mắt lại rồi mở ra, trầm giọng nói: “Em là em gái Giai Tịch, anh đã nói có việc gì cứ tìm anh, anh sẽ cố hết sức trong phạm vi khả năng. Tiểu Huy, bây giờ, anh không giúp em được nữa.”

Cả người Mộc Giai Huy run lên bần bật.

“Gia Hàng không chỉ là vợ anh mà còn là trung tá Gia Hàng. Trung tá Gia Hàng là chuyên gia an ninh cấp quốc gia, hiện tại cô ấy đang bị tổ chức hacker bắt cóc. Có thể em không cố ý, nhưng quả thật em đã giúp tổ chức hacker một việc đáng kể. Nếu em báo anh biết sớm hơn, mọi chuyện đã được ngăn chặn.”

Trác Thiệu Hoa đứng lên, chậm chậm cúi đầu với Mộc Giai Huy. Cái nhìn toát ra trong đôi mắt anh khiến cô ta hoảng sợ cực độ, hình như đó là thương xót.

“Sao lại thế được? Sao lại thế được?” Mộc Giai Huy khó tin lặp đi lặp lại. Chỉ là chuyện nhà chuyện cửa thôi mà!

“Nhân viên nghiệp vụ của Cục An ninh Quốc gia sẽ cho em biết. Tiểu Huy, em không thích hợp làm công việc mật mã. Sau này em nên đổi nghề đi!” Anh nghiêm khắc nhìn cô ta rồi quả quyết rời đi.

Mộc Giai Huy đuổi theo tới cửa, túm tay áo anh, mặt mũi trắng bệch: “Anh rể, em sẽ không ngồi tù chứ?”

Anh thở dài, không nói không rằng. Rõ ràng cô ta hiểu tầm quan trọng của mật mã, nhưng lại tùy tiện tiết lộ và hành động theo cảm tính. Đây không chỉ là thất trách, mà trên hết còn là sai lầm không thể tha thứ. Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, sao có thể không trả giá nặng nề?

12. Chương 12

Ngày thứ hai, Trác Thiệu Hoa đến cửa hàng bán hoa mua bó hoa hồng trắng, sau đó lái xe một quãng đường dài đến thăm Giai Tịch. Trên bia mộ là tấm ảnh lưu niệm được chụp vào dịp Giai Tịch nghỉ phép bên bờ biển. Váy dài hai dây buông lơ lửng vai trần, mái tóc tung bay, nụ cười trên môi cô dịu dàng khôn tả. Nếu đặt Gia Hàng vào khung cảnh ấy, thế nào cô nhóc cũng گیر cao hai tay hò hét ôm tới, chẳng biết làm loạn đến đâu.

Chắc vợ chồng giáo sư Mộc thường đến nơi này, bó cúc trắng trên mộ mới vừa héo tàn. Trác Thiệu Hoa ngồi xổm xuống, đặt bó hoa trước bia mộ, lặng lẽ châm điếu thuốc rồi rít vào ba hơi thật sâu. Anh nói với lòng mình: Xin lỗi Giai Tịch, đáng ra anh không nên quấy nhiễu sự yên tĩnh của em. Nhưng lúc này đây, hãy tha thứ cho anh, anh buộc phải làm vậy.

Cuộc sống ba ngày qua với chính ủy Vĩ dài bằng ba năm, ruột gan nóng như lửa đốt, cả miệng cũng nổi nhọt, ấy thế mà tìm mãi vẫn không thấy Trác Thiệu Hoa. Chiều ngày thứ ba đi vào văn phòng, anh ta thấy Trác Thiệu Hoa đang ung dung đợi mình. Anh ta ngoảnh nhìn khắp bốn phía, không hề thấy bóng dáng một tờ giấy: “Chưa viết báo cáo à?”

Trác Thiệu Hoa cười: “Cũng gần như vậy, đi thôi, sắp đặt hội trường xong cả rồi!”

“Sắp đặt?” Chẳng lẽ còn treo thư pháp, cắm hoa tươi? “Thiếu tướng Trác, anh coi bộ dạng tôi đây này, nói thật tình hình cho tôi biết đi, để tôi còn biết đường chuẩn bị.”

“Chà, bị cảm lạnh đây mà, uống nhiều nước vào.”

Chính ủy Vĩ ngửa mặt lên trời thở dài, khóc không ra nước mắt.

Trên tường phòng hội nghị treo một màn hình lớn, cậu thư ký của Trác Thiệu Hoa đang canh chỉnh máy chiếu. Lát sau, ông Trác Minh bước vào cùng bí thư Thành, chủ nhiệm kiểm tra kỷ luật theo sau.

“Để tôi!” Trác Thiệu Hoa nói với cậu thư ký.

Cậu thư ký gật đầu rời đi, trước khi cửa khép lại cậu ta nghe Trác Thiệu Hoa nói: “Hôm nay, tôi sẽ không báo cáo mà sẽ kể lại một câu chuyện cũ. Chuyện bắt đầu từ ba năm trước...”

□ □ □

Nửa đêm, chân trời vẫn chưa ngập trong bóng tối, thấp thoáng nơi phân chia giữa trời và đất một đường kẻ vàng lấp lánh. Bầu trời rực rỡ mây cuộn mây tan khiến người ta lưu luyến không rời chuyển dời tầm mắt.

“Đẹp tuyệt!” Simon đi đến bên cạnh Gia Hàng. Áo lông dày sự mặc trên người làm cả hai trông như hai con gấu ngốc nghếch. “Chỉ ở Tromsø mới có thể chiêm ngưỡng cảnh đẹp thế này.” Vừa nói một câu, hơi trắng đã phủ ra theo hơi thở.

Tromsø – thành phố lớn nhất trong vòng Bắc cực – thật ra chỉ là thị trấn nhỏ không hơn không kém, phía bắc dựa vào dãy núi, bề mặt hướng ra đại dương, trong vòng một ngày là có thể đi hết cả thành phố. Nơi đây có đại học Bắc cực hàng đầu, nhà thờ Bắc cực hàng đầu, nhà máy chưng cất rượu Bắc cực hàng đầu trên thế giới và là con đường phải đi qua để đến Bắc cực. Vùng đất của yên bình, tĩnh dưỡng, nghệ thuật và học thuật.

Nói thật lòng, với một người dỏ địa lý như Gia Hàng thì đây là lần đầu tiên cô biết đến sự hiện hữu của nơi này trên trái đất. Đẹp không? Khi máy bay từ từ hạ cánh giữa không trung, toàn cảnh thành phố Tromsø hiện lên bên dưới – thánh đường màu trắng, cây cầu lớn bắc ngang biển như cầu vồng, ngôi nhà gỗ màu đỏ, vịnh hẹp màu xanh lam... đẹp không sao tả xiết.

“Tiếng Trung có từ gì ấy nhỉ, à, chốn đào nguyên, rất thích hợp để ẩn cư. Phải nói Chu sư huynh của em chỉ điểm định cư tại nơi này là cực kỳ sáng suốt. Ai mà đoán được hai người ở đây chứ? Từ nay về sau, hai người sẽ là một đôi thần tiên quyến lữ.”

Mọi biểu cảm trên gương mặt Gia Hàng trống rỗng, chết lặng giữa băng giá. Cô chắc chắn trong xương cốt Simon có một nửa tàn ác, một nửa lãng mạn. Đêm hôm khuya khoắt, anh ta kéo cô đến bờ biển xem ánh sáng cực Bắc với lý do làm rung động trái tim cô.

“Kỳ thật tôi không thích Chu sư huynh của em, anh ta chẳng hài hước tí nào. Em nói xem, nếu em và tôi tách ra đi riêng, anh ta có giống chúng ta ở...”

“Đủ rồi, Simon.” Khó khăn lắm Gia Hàng mới tìm lại được giọng nói của mình.

Simon cười khì khịt như trộm được con chuột béo ngậy. “Mỗi người đều có một điểm yếu không thể chống cự, đó là yêu. Điểm yếu của anh ta chính là em. Em yêu, em cũng có điểm yếu đấy.”

“Anh có không?”

“Ngoài tiền ra, tôi chẳng yêu ai hết. Mà tiền tuyệt đối sẽ không khiến tôi lao tâm khổ trí, cho nên tôi không có điểm yếu, tôi hoàn mỹ.” Simon đắc ý nháy mắt.

Vũ trụ cuối cùng lại trở về với bóng tối, tia sáng lộng lẫy phía chân trời tắt ngấm, sóng biển lao xao xô bờ.

Gia Hàng chạy men theo sóng biển, ít nhất làm vậy cũng giúp cơ thể cô ấm áp hơn đôi chút. Simon ở phía sau ca hát, huýt sáo, anh ta không đuổi theo cô. Bây giờ dù gần cho Gia Hàng đôi cánh, cô cũng không bay đi đâu được, nói chính xác là, cô không dám. Chỉ mới nghĩ đến đây thôi Simon đã cảm thấy sung sướng. Có điều, tâm huyết phải bỏ ra cực kỳ nhiều.

Ván bài lật ngửa trên máy bay. Trước khi lên máy bay, Gia Hàng đã linh cảm sẽ có chuyện xảy ra, nhưng cô hoàn toàn không ngờ họ nắm trong tay đến từng đường tơ kẽ tóc. Anh ta vẫn nhớ gương mặt khiếp sợ và đôi mắt to tròn của cô lúc ấy, nom mới đáng yêu làm sao.

“Con em tên Trác Dật Phàm, sinh ngày mười sáu tháng mười cách đây hai năm, vì tràng hoa quần cổ nên thời gian mang thai viết trên bệnh án là tám tháng. Qua đó suy ra, chắc chắn em mang thai từ tháng hai. Tuy nhiên, trong suốt thời gian từ tháng một đến tháng hai năm đó, Trác Thiệu Hoa đi công tác ở Tây Tạng và Tân Cương. Cho dù tính thêm sai số, hay ngoài ý muốn chẳng nữa, em cũng không cách nào mang thai, trừ phi em chạy đi tìm anh ta. Ha ha, chuyện viễn vông. Hai tháng ấy em chỉ sống tại một đại tạp viện, những người hàng xóm nói có một cô gái xinh đẹp thường xuyên đến thăm em, không phải một người đàn ông điển trai. Vì thế, chúng tôi lập tức đặt ra giả thiết, em mang thai hộ hai vợ chồng họ? Để nghiệm chứng giả thiết này, chúng tôi đã điều tra giấy tờ ngân hàng của em. Mang thai hộ ấy mà, bao giờ cũng được trả tiền thù lao cả. Với tình hình đất nước Trung Quốc, mười ngàn đô la Mỹ không phải là cái giá bèo. Em yêu, tôi hơi đau lòng đấy, loại chuyện này đâu giống tác phong của em? Em thiếu tiền lắm sao? Sau đó thì tôi nhớ ra, nghe nói em muốn đi Harvard, Chu sư huynh đang đợi em. Sức mạnh của ái tình vĩ đại quá đôi.” Simon ôm ngực, khuôn mặt bị thương thâm thiết như đang hát tuồng.

Chu Văn Cẩn đưa lưng về phía cô và Simon, từ đôi vai căng cứng của anh có thể phần nào nhận ra anh giận dữ cực độ.

Trong khoang máy bay đóng kín cửa chỉ có ba người họ, những người khác đều sang buồng lái, tôn trọng sự riêng tư của cô chẳng? Trái tim Gia Hàng như bị bão táp càn quét, tan tác ngổn ngang chẳng còn nguyên hình dạng.

Simon dong đưa ngón tay ngồi xuống ghế sofa bên kia một cách biếng nhác: “Những chuyện xảy ra sau khi em quyết định kết hôn với Trác Thiệu Hoa, chúng tôi không có hứng thú.” Rồi bỗng anh ta kể sát tai cô, nói bằng âm lượng chỉ đủ để cô nghe: “Nhưng hình như càng ở lâu em càng có tình cảm với anh ta, bởi vậy em mới sợ hãi thế này, đúng không? Đừng sợ, đừng sợ, chúng tôi yêu em không hết nữa là, làm sao nữ tởn thương em chứ!”

Simon thao thao bất tuyệt suốt cả chuyến bay. Tựa như có những hạt châu rơi rải đầy mặt đất, còn cô là người tìm được sợi dây khâu chuỗi lại từng hạt một.

Cô xấu hổ đến mướt mồ hôi, vì cô, đám người phía Simon thật sự đã đổ hết tâm sức.

Mọi chuyện được sắp đặt ngay từ khi còn ở Moscow. Chúng thành công khiến cho Mộc Giai Huy về nước, cô ta là một nhân vật cực kỳ quan trọng. Với thân phận em gái Mộc Giai Tịch, cô ta thuận lợi xâm nhập vào cuộc sống của Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa. Vừa hết sức khôn khéo, vừa chất chứa trong lòng đầy oán hận, cô ta dễ dàng kích thích sự đố kỵ và ghen tuông ở Gia Hàng. Làm sao tìm được điểm cắt mấu chốt? Đó là nhờ thông tin tình báo Chu Văn Cẩn cung cấp, anh ta vốn đã nghi ngờ cuộc hôn nhân của Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa. Từ hướng này, quả thật đã điều tra ra chân tướng. Làm sao để vừa truyền tải dữ liệu vừa khiến Trác Thiệu Hoa phát hiện? Bọn chúng tiếp xúc với công ty bộ Công nghệ Thông tin đang giám sát và theo dõi – Siêu Hằng, bằng cam kết tương lai sẽ rót nguồn tài chính và hỗ trợ duy trì kỹ thuật, nhất định khiến công ty này cháy lại từ tro tàn. Siêu Hằng đồng ý hợp tác. Dữ liệu lấy bức họa của Thạch Đào làm cơ sở, viết thành mật mã, gửi qua đường email. Trác Thiệu Hoa chú ý đến nó rất nhanh, đồng thời nhạy bén gắn kết mối liên hệ với Gia Hàng. Tính cách Gia Hàng chính trực, dễ xúc động, chỉ cần việc liên quan đến Trác Thiệu Hoa và Phàm Phàm, cô dĩ nhiên sẽ liều lĩnh gánh vác hết thảy, hoàn toàn không đoái hoài hậu quả mình phải chịu. Bản thân là trung tá mà lại làm chuyện mang thai hộ khiến người đời dèm pha, cơn sóng xã hội hung dữ sẽ vùi dập cô như thế nào, Trác Thiệu Hoa hiểu rõ hơn ai hết. Anh cẩn trọng che giấu chuyện này bằng hai tay không để Gia Hàng phát hiện, lặng thinh tìm đến Mộc Giai Huy tiến hành giải mật mã. Có lẽ anh đã loáng thoáng nghĩ, lỡ mình lo lắng vô cơ thì sao? Chỉ phân tích mật mã, hiểu được nội dung, anh mới biết cần phản công thế nào.

Đúng vào thời điểm anh rối trí nhất, kỳ binh mạng bị tập kích dồn dập, Chu Văn Cẩn mất tích.

“Em yêu, tôi thật sự nỗ lực thủ trưởng của em. Trong tình huống như thế mà anh ta vẫn có thể bình tĩnh đối mặt, chỉ huy quyết đoán đâu ra đấy. Nhưng, chúng tôi vẫn thắng. Em mất lòng tin với anh ta, em không thể chịu được lời nói dối của anh ta, em bắt đầu lung lay.” Simon nhắm mắt ra vẻ thông cảm: “Cho nên mới nói, tình yêu là điểm yếu đáng sợ. Chẳng khác nào em đưa cho đối phương gói thuốc nổ, em không biết anh ta cầm đi khai sông mở đường, hay là xoay người lại làm em nổ tan xương nát thịt.”

Thật quá ngu xuẩn, quá ngây thơ! Những lời nói dối sau lưng đó, những lần muốn nói đành bất đắc dĩ im lặng đó, gương mặt khô ngô mệt mỏi đó, đều chan chứa yêu thương. Tại cô khờ dại, nên nhìn không hiểu. Thủ trưởng thường nói, cuộc chiến mạng không chỉ là kỹ thuật chiến, mà còn là tâm lý chiến. Cô có thể rất mạnh về kỹ thuật, nhưng tâm lý lại vô cùng yếu đuối.

Nước mắt cứ thế trào ra, lăn dài qua hai gò má, rơi trên mu bàn tay, nóng hổi.

“Em yêu, đừng khóc, tôi xin thề trên nhân cách của tôi, thủ trưởng của em vẫn là thủ trưởng quang minh lỗi lạc, con trai em nhất định lớn lên trong hạnh phúc. Những dữ liệu này tôi sẽ xóa sổ hoàn toàn.” Simon nói.

Cô lau nước mắt qua loa, chậm rãi nhếch miệng cười: “Vất vả rồi!”

Simon thoáng giật mình rồi lập tức mỉm cười bước tới ôm cô: “Tôi thích Wing, bởi vì em thông minh giống tôi.”

Tối hôm nay ánh sáng cực Bắc huyền bí không xuất hiện. Các du khách sau khi chờ đợi quá lâu thất vọng trở về khách sạn cùng hướng dẫn viên du lịch. Mỗi năm đến mùa đông lại có người người lũ lượt đến Tromsø xem ánh sáng cực Bắc. Mặc dù rất nhiều nghiên cứu có thể chứng minh sự hình thành mang tính chất khoa học của ánh sáng cực Bắc, nhưng mọi người vẫn bảo nhau rằng: Ánh sáng cực Bắc là ngôn ngữ đẹp để xuất phát từ bầu trời, nó là lời chào hỏi gửi đến người trái đất bằng cách thức siêu nhiên.

“Đừng nản lòng, em sống ở đây, sau này có rất nhiều cơ hội nhìn thấy ánh sáng cực Bắc.” Simon an ủi Gia Hàng khi hai người đạp tuyết đi về phía chiếc xe đỗ ven đường.

Cô không nản lòng, ngược lại, nhiệt huyết dâng trào.

Đêm rét căm, phải làm nóng xe một chút mới khởi động được. Trong lúc chờ đợi, Gia Hàng hỏi Simon: “Mộc Giai Huy cũng được coi là thành viên của các anh?”

Simon huýt sáo: “Diễn tả bằng tiếng Trung Quốc thì thế nào nhỉ, a, cô ta cười ngựa xem hoa.”

“Lần sau đừng khua môi mua mép trước mặt tôi. Simon, tôi đồng ý ở lại, nhưng với một điều kiện.”

“Em yêu, tôi chờ câu này của em đã mười ngàn năm rồi. Nói nhanh xem nào.”

“Trừ anh và Chu sư huynh ra, tôi không muốn gặp bất cứ ai trong tổ chức các anh, tôi cũng không tham gia bất kỳ hoạt động nào. Có nhiệm vụ, tôi làm một mình, không hợp tác với ai hết.”

“Thù lao thì sao?”

“Làm cho tôi tấm thẻ, tôi tin các anh!”

“Cool!” Simon híп cặp mắt dài hẹp, nhấn chân ga, chiếc xe phóng vút vào màn đêm.

“Có điều, nếu để tôi phát hiện các anh không tuân thủ cam kết, một phân đoạn nào đó xuất hiện sai sót, vậy thì anh cũng biết năng lực phá hoại của tôi rồi đấy.” Gia Hàng nghiêng người héch mặt lên, nở nụ cười vô hại cho cả người lẫn vật.

“Không lẽ em vẫn còn điều gì lo sợ?” Simon hỏi.

Không sợ, toàn bộ thủy lôi đã nổ, núi non, sông ngòi, đồng bằng, chớp mắt không còn sót lại gì. Vậy cũng tốt, vận mệnh ra sao thì cứ vui vẻ đối mặt thôi.

Nếu như yêu, cho dù bạn hai bàn tay trắng, thanh danh sụp đổ, tình yêu vẫn nguyên vẹn.

Họ chuyển đến đảo Mùa Hè – một hòn đảo nhỏ mang phong vị nên thơ tình tứ của Đông Nam Á, rất gần Tromsø. Đây mới là chốn thế ngoại đào nguyên đích thực. Trên đảo xây một căn biệt thự bằng gỗ bao quanh bởi bốn bề biển cả, tuy chỉ sửa sang đơn giản nhưng có ban công rộng rãi và cửa sổ sát đất cực lớn. Đường phố sạch sẽ tĩnh lặng, thứ duy nhất có thể phá vỡ sự tĩnh lặng đó không phải tiếng động cơ ô tô, mà là tiếng chim hải âu.

Gia Hàng ở tầng trên, Chu Văn Cẩn ở tầng dưới.

Ngày vô cùng nhàn hạ, dù lạnh đến mấy, sáng nào Gia Hàng cũng dậy sớm chạy bộ. Rất nhanh, bộ quần áo thể thao đồ rục và thân hình khỏe khoắn đã trở thành hình ảnh đẹp trên đảo. Từ mười giờ sáng đến bốn giờ chiều, Gia Hàng ngồi đợi trước máy tính. Nhiệm vụ của cô đều do Simon chuyển đến qua email. Như thường lệ, Gia Hàng sẽ hỏi hạn chót của nhiệm vụ. Cô không làm sớm, cũng không trì hoãn, mà đến đúng thời hạn cô sẽ giao nộp sản phẩm một cách hoàn mỹ. Simon nói cô lợi hại hơn, dữ dội hơn so với thời còn ở đội bảo vệ an ninh mạng. Gia Hàng không khiêm tốn, chứ sao, tôi có thiên phú làm hacker mà. Các nhiệm vụ Gia Hàng nhận đều tương đối phức tạp, lợi ích dĩ nhiên không nhỏ, nhưng những vấn đề này cô không hỏi đến. Sau bốn giờ, Gia Hàng sẽ ra bến tàu xem tàu thuyền cập cảng, đó cũng là lúc Chu Văn Cẩn trở về.

Chu Văn Cẩn làm việc ở Tromsø, mỗi sáng anh đều lái xe đến đó, anh làm việc gì, Gia Hàng chưa bao giờ hỏi, mà anh cũng không kể. Khi về nhà, anh sẽ mua hoa tươi và trái cây.

Giấc mộng của Simon đại khái cũng đã thành hiện thực. Anh ta có một trang trại rượu lấy tên mình làm thương hiệu, thi thoảng lại mang chai rượu ghé thăm Gia Hàng, và cảm thấy khó hiểu trước việc Gia Hàng

và Chu Văn Cẩn người lầu trên kẻ lầu dưới. Những lúc ấy, Chu Văn Cẩn luôn dịu dàng nhìn Gia Hàng, còn cô vẫn cười vô tư như thể chuyện chẳng liên can gì tới mình.

Người giúp họ quét dọn nhà cửa nấu nướng cũng là người quen – cô gái hồi đường nói tiếng Trung cực chuẩn xác Gia Hàng từng gặp ở phố nghệ thuật. Tóc vàng, mắt xanh, vẻ ngoài rất giống Simon. Cô ta là em họ Simon, tên Mena. Mena không hề hỏi chuyện với Gia Hàng, trái lại rất thân quen với Chu Văn Cẩn. Nghe hai người nói chuyện, Gia Hàng biết được nhà trọ cô ta thuê ở chính là căn nhà ban đầu cô sinh sống, cùng một tiểu khu với Chu Văn Cẩn.

Không cần hỏi nhiều, có một số việc trong lòng tự khắc sáng tỏ.

□ □ □

Sau lễ Giáng Sinh, Simon rời Tromsø. Nơi đây rất ít người Trung Quốc nhưng vô cùng nhiều người Nhật Bản, thậm chí còn có chi nhánh của Muji*, những gương mặt cùng mang nét Á Đông nên nhìn nhau thấy khá gần gũi.

(*) Tập đoàn thương mại nổi tiếng của Nhật Bản.

Chủ nhật, Chu Văn Cẩn lái xe chở Gia Hàng đi Tromsø uống cà phê, dạo chơi quanh các cửa hiệu đủ màu sắc, đến thủy cung xem phim phóng sự trên màn ảnh 180 độ.

Ngày giao thừa hôm nay, họ đã nhìn thấy ánh sáng cực Bắc. Chùm tia sáng huyền bí ấy đẹp như đóa hoa quỳnh, màu sắc của nó không từ ngữ nào diễn tả được.

Chu Văn Cẩn ôm cô từ phía sau, cùng cô ngược lên nhìn bầu trời lồng lộng. “Khi học ở Harvard, anh đã theo giáo sư hướng dẫn đến Na Uy và cũng nhìn thấy ánh sáng cực Bắc. Thời khắc đó, anh nhớ em da diết. Nếu lúc ấy có em bên cạnh thì tốt biết bao. Bây giờ anh không có gì nuối tiếc cả.”

Gia Hàng im bật.

“Heo, nhớ nhà phải không?” Chu Văn Cẩn hỏi.

“Anh thì sao?”

“Không nhớ. Nhớ nhà sẽ chỉ làm con người ta trở nên nhu nhược.”

Đó chẳng qua là ý nghĩ, là tự thôi miên chính mình, hướng chi đã không thể trở về được nữa. Mỗi khi nghĩ đến những việc Chu Văn Cẩn làm, Gia Hàng đều ngạt thở một cách khó kiềm chế.

“Hiện tại anh có em.” Gió rét lướt qua đuôi chân mày đưa mùi thổ nhưỡng tràn vào hơi thở, anh ta bắt giác xúc động, cúi xuống tìm kiếm đôi môi cô. Cô ngoảnh đầu đi, nụ hôn rơi trên bờ vai.

“Chu sư huynh, đừng làm vậy, em là phụ nữ có chồng.” Cho dù cô đang đứng tại Bắc Cực và Bắc Kinh ở tận Nam Cực xa xôi, trái đất xoay tròn thế nào cũng chẳng thể gặp nhau, nhưng chuyện đã xảy ra ở nơi đó không thể xóa nhòa. Cho dù cô là Gia Hàng, là Wing, hay mang một thân phận mới mà Simon gán ghép, chồng cô vẫn là Trác Thiệu Hoa và họ cùng có một nhóc con tên Phàm Phàm.

Chu Văn Cẩn cứng đờ như nham thạch, chán chường như bị băng tuyết bao trùm cơ thể. “Vì sao vậy Heo?” Anh ta không hiểu. Cả thế giới này cô chỉ còn anh ta, vì sao cô không đón nhận?

Ánh sáng cực Bắc chóng tàn tựa phù du, bầu trời trở về màu đen thẫm vốn có, sao từng chùm nhấp nháy. “Em là mẫu người tấn công, anh là mẫu người phòng thủ, chúng ta sẽ là đồng minh tấn thương lẫn nhau, nhưng không thích hợp làm người yêu. Bởi vì cả hai chúng ta đều không thể bao dung đối phương.”

Nếu cô có thể bao dung anh, thì khi anh đến Harvard, cô sẽ không chán chường rũ bỏ bản thân mà sẽ đợi anh trở về. Cô biết, khi ấy không phải anh không có tình cảm với cô, mà là anh đặt sự nghiệp lên vị trí hàng đầu. Nếu anh bao dung cô, thì anh sẽ không nói nếu thời gian quay ngược trở lại. Thời gian như nước sông chảy mãi về phía trước, nào có thể xoay ngược dòng. Anh không thể chấp nhận chuyện cô từng kết hôn, từng sinh con. Anh đưa cô đến thị trấn ở chốn Bắc Cực vắng vẻ heo hút này vì không ai quen biết họ, để rồi tự lừa mình dối người rằng, giữa họ chưa từng có quá khứ.

Kỳ thực, anh vẫn không cam tâm bại dưới tay thủ trưởng, anh nuốt không trôi cục tức ấy. Anh muốn thắng, muốn lật đổ tất cả để đoạt cô lại. Ôi Chu sư huynh kiêu ngạo! Đó không phải yêu mà là cuộc độ sức tranh thắng thua giữa hai người đàn ông. Cô là phần thưởng chăng?

Buồn cười. Thật vinh hạnh làm sao.

Chu Văn Cẩn tức giận chất vấn: “Anh đã làm đến nước này, em còn muốn anh phải thế nào? Để anh cầm dao mổ ngực moi tim ra cho em xem!” Nếu cô không đáp lại tình yêu của anh ta, ngần ấy hy sinh còn ý nghĩa gì nữa?

“Khiếp, nếu thế một mình em đợi ở đây, không chết vì sợ thì cũng chết vì lạnh mất.” Gia Hàng cười khẽ, giật giạt tay áo anh ta một cách thân thiết: “Lạnh quá, chúng ta về nhà thôi.”

Con đường về nặng nề ngọt ngào.

Nếu không xem đồng hồ, ngày và đêm ở nơi đây luôn mơ hồ không rõ. Sau khoảng tối tắm giặt ngủ, bầu trời lại hừng sáng. Gia Hàng mở cửa, cởi áo khoác, vào nhà bếp tìm đồ ăn. Chu Văn Cẩn kéo cô lại ôm ghì vào lòng: “Heo, mặc kệ em hận anh hay yêu anh, đời này chúng ta nhất định phải sống nương tựa lẫn nhau.”

Hình như là vậy, Gia Hàng không phản bác.

“Anh nhớ năm tháng chúng ta ở Bắc Hàng, lúc này đây có thể em chưa thể tìm lại cảm giác xưa, không sao cả, mình còn rất nhiều thời gian. Anh yêu em!” Anh ta dịu dàng hôn lên trán cô: “Chúc mừng năm mới!”

Một ngày trời trong nắng đẹp, Simon chẳng biết từ đâu chui ra, lái chiếc xe việt dã màu đỏ rêu rao khắp nơi gây sự chú ý chở đến cho Gia Hàng rất nhiều quần áo, trang sức gói ghém cực kỳ đẹp đẽ. “Quà tiếp viện năm mới của tôi đâu?”

“Tính đi! Chu sư huynh của em không ở nhà à?” Simon lộ đầu vào trong xem.

Gia Hàng trừng mắt: “Biết thừa còn hỏi. Anh ấy đi làm rồi.”

Simon nhướn mày trêu ghẹo: “Vậy thì tốt, đỡ cho cậu ta phải căng thẳng mù quáng. Em đọc chưa, tin trên mạng quân sự Trung Quốc đấy.”

Gia Hàng chỉ ‘Ờ’ một tiếng vô thưởng vô phạt. Cô đã đọc, tiêu đề là: Liên quan đến quyết định xử phạt hành vi thất trách của thiếu tướng Trác Thiệu Hoa.

“Em đừng hiểu lầm nhé, chuyện này không phải chúng tôi làm. Xem ra anh ta đã tiết lộ mật mã, vội vã gây sức ép, tự ý hành động. Ha ha, nếu anh ta không lên lút tự tung tự tác, sớm báo cáo với cấp trên thì đâu đến nỗi chịu trách nhiệm. Một người là trung úy, một người là trung tá, đều làm nhiệm vụ cơ mật, coi bộ khùng khiếp đấy. Xử phạt kiểu gì ta? Giáng chức? Ghi tội? Em yêu, em có ý kiến gì không?” Simon nhìn Gia Hàng dò xét.

Gia Hàng nhún vai, rót cho mình ly nước rồi tiện tay rót cho Simon một ly. “Tôi ý kiến gì chứ? Tôi rất hưởng thụ cuộc sống bây giờ, tự do tự tại, sướng khoái nhàn hạ.”

Vệ tinh tình báo của phía Simon đã bị phá hủy. Tin tức không nêu cụ thể nguyên nhân xử phạt thủ trưởng, phỏng chừng có liên quan đến việc mang thai hộ, tuy không thể dùng danh dự thủ trưởng uy hiếp cô, nhưng chuyện cô làm cho phía Simon đã không thể che giấu sự thật cô là thành viên tổ chức hacker. Khi cô bước chân lên máy bay, đường lui đã bị cắt đứt. Cô thức thối, khí phách cũng không mạnh. Sống ở đâu mà chẳng phải là sống! Vả lại cuộc sống thế này là hình ảnh đẹp nhất cô dệt nên trong tâm tưởng rất lâu rất lâu về trước. Tất cả mọi thứ ở hiện tại, cho dù dùng bất cứ cách nào cũng không dễ gì có được. Một khi thay đổi góc độ suy nghĩ, sẽ không thấy phiền muộn. Sống cuộc đời bị bắt cóc, nếu không thể phản kháng, chỉ bằng học cách phối hợp. Than trời trách đất chẳng xoay chuyển được gì, hãy lạc quan lên, tươi tắn lên. Những khi Chu Văn Cẩn đi làm, cô luôn chân thành dặn anh ta lái xe cẩn thận. Buổi tối, hai người ngồi bên bàn ăn bữa tối và nghe tiếng sóng biển hòa cùng tiếng gió, nụ cười của cô lúc đó cũng xuất phát từ tận đáy lòng.

“Em yêu, tôi yêu em!” Simon vừa nhào tới định ôm cô thật chặt thì bị cô dùng ánh mắt chặn lại.

Simon kéo Gia Hàng ra ngoài uống cà phê, luyên thuyên không ngớt chuyện trang trại rượu của anh ta, chuyện mới quen em người mẫu ‘non mềm’. “Bình thường anh làm việc lúc nào?”

“Lúc nào tâm tình tốt.” Ngồi kế bên là cô thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, Simon không an phận phóng điện lung tung, Gia Hàng bật cười ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa. Đúng lúc có người mẹ dẫn cô con gái nhỏ đi qua. Cô bé trông chỉ chừng hai ba tuổi, mái tóc xoăn xoăn, gương mặt bụ bẫm rất đáng yêu. Không hiểu vì sao, tự nhiên cô bé trượt chân một cái, ngã sấp xuống đất. Cô bé đòi mẹ bế mình, nguofì mẹ động viên cô bé đứng lên. Cô bé không nghe lời, nằm lăn ra đất khóc nhè. Người mẹ tức giận bỏ đi để lại cô bé khóc tới nỗi tắt tiếng. Người mẹ nhìn cũng không buồn nhìn, cứ tiếp tục bước về phía trước. Cô bé đành phải lồm cồm đứng dậy đuổi theo mẹ. Người mẹ nghe tiếng bước chân quay đầu lại, cô bé tức thì nằm bệt xuống đất, gơ hai cánh tay mập mập lên đòi mẹ bế.

Gia Hàng cười phì thành tiếng, đúng là một cô nhóc bướng bỉnh.

“Em đang cười tôi đấy à?” Simon bồn chồn hỏi.

“Không phải. Simon, tôi nghe nói vì đêm Na Uy đặc biệt dài, nên nữ hoàng Na Uy đã viết một quyển truyện cổ tích để xua tan đêm dài.”

“Em đang ám chỉ tôi gia tăng lượng công việc cho em?”

“Đẹp đi! Mình thì cả ngày sống mơ mơ màng màng, thế mà lại coi người khác như nô lệ, anh tưởng anh là vua chúa hả?” Gia Hàng khinh bỉ lườm anh ta, sau đó khéo môi gợn lên nụ cười hòa nhã: “Tôi muốn viết trò chơi, gắn liền với truyện cổ tích thiếu nhi.”

□ □ □

Nửa đêm dạ dày Ninh Mông đau như thể có cây kéo rỉ sét vặn xoắn bên trong. Đại khái là tối qua cô nàng đi ăn lẩu vị Tứ Xuyên cùng đồng nghiệp, ăn cay nhiều nên dạ dày kháng nghị. Uống vài viên thuốc cũng chẳng có tác dụng, cô nàng đành cắn răng đứng dậy đi ra ngoài. May nhờ ông trời thương tình cho cô nàng bắt được chiếc xe ngoài cổng chính tiểu khu, bác tài tinh mắt nhận ra sắc mặt Ninh Mông như ma quỷ, không đợi cô nàng mở miệng đã lái xe thật nhanh đưa cô nàng đến bệnh viện – bệnh viện nơi có quản lý Thành Công và chủ nhiệm Cố Thần.

Nước mắt đầm đìa! May sao giờ đang là giữa khuya, xác suất tình cờ gặp mặt vô cùng thấp.

Cô nàng đăng ký khám cấp cứu, nói dạ dày quặn đau. Bác sĩ hỏi Ninh Mông có phải thường xuyên uống rượu, ba bữa cơm thất thường hay không. Cô nàng ủ rũ cúi gầm mặt.

“Đừng ý y vào tuổi trẻ và vốn liếng giàu có, sớm muộn gì cũng có ngày cô sẽ phải hối hận.” Bác sĩ bị đánh thức lúc nửa đêm nên giọng điệu cực kỳ khó chịu. Ông ta kê cho cô nàng vài lọ nước hạ sốt và tờ đơn nội soi dạ dày.

Nội soi dạ dày tức là luồn một ống dẫn nhỏ xíu từ vòm họng xuống dạ dày. Vừa mới tưởng tượng ra cảnh đó, Ninh Mông thoáng chốc nhũn cả người: “Cháu không làm nội soi dạ dày đâu, làm cái khác đi.”

“Nội soi dạ dày hay CT?” Bác sĩ ghét loại bệnh nhân cò kè mặc cả, lạnh lùng hỏi.

Cả hai thứ đều khiến Ninh Mông liên tưởng đến từ “Ung thư”. “Cháu làm siêu âm B.” Ninh Mông anh dừng trả lời như tráng sĩ bước lên đoạn đầu đài.

“Cô chắc chứ?” Bác sĩ hơi nhíu mày.

Ninh Mông cười hì hì ngượng ngùng: “Đây là quyết định sau khi đã suy nghĩ kỹ của cháu.”

Bao lâu rồi không liên lạc với Cố Thần? Lễ Giáng Sinh qua đi, tết Dương Lịch qua đi, tết Nguyên Đán qua đi, lễ Tình Nhân qua đi, tiết Trông Cây qua đi, đường phố dào dạt hương xuân, hây hây gió mát, rất nhanh thôi sẽ đến tiết Thanh Minh. Không điện thoại, cả tin nhắn chúc tết khi khắp chốn mừng vui cũng không. Một nỗi cô đơn trước nay chưa từng có.

Tiểu Ngải sắp sinh em bé nên bị chồng quản lý rất chặt, không dễ gì được phép ra khỏi nhà. Gia Hàng bỗng nhiên cũng không liên lạc được, hỏi thủ trưởng nhà cô nàng, thủ trưởng nói Gia Hàng bận việc. Công việc của Gia Hàng thần thần bí bí, không tiện hỏi nhiều. Ninh Mông lại càng không muốn tìm đến đám hồ

bằng cầu hữu chèn ché say sưa trong chốc lát, để rồi sau đó rơi xuống vực sâu tịch mịch. Thời gian bỗng rộng lớn khôn cùng, chẳng biết cách nào xua đi ngày dài. Thế nên cô nàng giậm chân hạ quyết tâm, thay đổi công việc lần nữa. Công việc mới là quản lý bộ phận nghiệp vụ của một khách sạn ngoại giao lớn, điều kiện tuyển dụng là có kinh nghiệm công tác trong lĩnh vực PR và thông thạo máy tính – tất cả như được đo ni đóng giày cho Ninh Mông. Tóc tai không một sợi rối, đồng phục màu xanh đậm phẳng phiu thắt nơ bướm màu trắng. Nhìn hình ảnh mình trong gương, thần thái Ninh Mông hết sức phấn khởi, rốt cuộc trông mình cũng giống trí thức bán chuyên nghiệp, hơn nữa lại không phải bay nhảy hết chỗ này đến chỗ khác xã giao như bình hoa di động.

Ninh Mông đi truyền dịch trước. Kim tiêm đâm vào mu bàn tay, chất lỏng lạnh lẽo theo mạch máu truyền vào thân thể. Khẽ ngoái đầu nhìn xung quanh, cho dù già hay trẻ, nam hay nữ đều có người ở bên chăm sóc, chỉ riêng cô nàng cuộn mình tro trọi trên ghế truyền dịch. Không dám ngủ, giữa chừng muốn đi vệ sinh phải bày ra khuôn mặt tươi cười cầu cạnh y tá giúp đỡ. Chợt cảm thấy mình đáng thương đến cùng cực, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên đôi gò má.

Rạng sáng bốn giờ, cả thành phố còn say trong giấc nồng. Dịch truyền ngấm dần, cơn đau giảm bớt phần nào, mấy bình còn lại sẽ để sang ngày mai. Sau khi đi qua lại ba vòng trên hành lang tòa nhà khu cấp cứu, Ninh Mông cẩn mõi bước về hướng khoa phóng xạ. Cửa khép hờ, ánh đèn hắt ra từ bên trong. Cô gõ cửa một lần, người trong phòng đáp: “Mời vào.”

Không phải giọng Cố Thần. Ninh Mông thở phào an tâm, anh ấy là chủ nhiệm, sẽ không trực đêm thường xuyên.

Là một bác sĩ nam mặt trẻ măng, bằng tên đeo trên ngực viết hai chữ ‘Thực tập’. Trống ngực Ninh Mông bắt đầu đập mạnh, cô nàng hoài nghi cậu ta không đủ chuyên nghiệp.

“Nằm xuống đi, kéo áo lên.” Ánh mắt bác sĩ thực tập bình thản, ôn hòa.

Ninh Mông ngần ngừ nửa giây rồi nằm xuống cái giường chật hẹp, vén chiếc áo len mỏng lên đến ngực. Bác sĩ thực tập bôi lớp chất nhầy lạnh ngắt như keo dán lên vị trí dạ dày, cô nàng bất giác nổi da gà toàn thân.

“Tiểu Chu, có bệnh nhân à?” Cửa bị ai đó mở ra từ phía ngoài.

Bốn mắt giao nhau.

Ninh Mông muốn chết. Gần nửa năm bắt vô âm tín, hôm nay lại trùng phùng trong cảnh cô nàng phơi bụng trắng bóng trước mặt anh. Rất muốn nhảy dựng lên bỏ chạy, nhưng lại không đủ can đảm lấy sức khỏe mình ra đùa, thế là đành phải nhắm nghiền mắt giả đồ chẳng nhìn thấy ai.

Cố Thần cũng giật mình y hệt, ngay sau đó lập tức lấy lại bình tĩnh: “Cậu đi ngủ một lát đi, để tôi làm!” Anh nói với bác sĩ thực tập.

Bác sĩ thực tập vừa rời đi, bầu không khí mau chóng rơi vào sự yên tĩnh đáng sợ, đáng sợ đến mức có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng đồng hồ trên cổ tay Cố Thần.

“Dạ dày đau thế nào mà phải làm siêu âm B?” Cố Thần cầm tờ đơn siêu âm B, có phần cau có: “Thế này không thấy rõ lắm, nên làm...”

Ninh Mông chậm chạp mở to mắt, giọng như muỗi vo ve: “Tự em yêu cầu.”

Trên gương mặt Cố Thần thấp thoáng nét cười. Anh thao tác vô cùng cẩn thận, thời gian dài vô tận, có những khoảnh khắc Ninh Mông tưởng như thời gian ngừng trôi.

“Xong rồi!” Anh rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Ninh Mông. Cô nàng lau nguệch ngoạc khắp người rồi bước xuống giường sửa sang lại quần áo. “Có... vấn đề gì không?” Ninh Mông nhìn sang thấy anh đang viết viết gì đó trên giấy.

“Dạ dày tốt, chú ý ăn uống, từ từ điều trị. Nhưng trên túi mật phát hiện có nựu thịt thừa.”

Trái tim Ninh Mông chóp mắt vọt thẳng tới cổ họng, tay chân lạnh băng: “Có đáng sợ lắm không, có phải làm phẫu thuật không?”

Cố Thần ngẩng đầu, nhắm mắt: “Bây giờ vẫn còn rất nhỏ, không có gì đáng lo ngại. Nếu sau này nó lớn hơn mới cần làm phẫu thuật.”

Tâm trạng bỗng chốc nặng trĩu, cô nàng gắng gượng cười nói cảm ơn Cố Thần rồi xoay người rời đi. Dù ít dù nhiều cũng có đôi chút sợ hãi, cô nàng phải về nhà nhanh nhanh để tiêu hóa hết chuyện này.

Ngày đã sáng rõ.

Trước mỗi hàng xe bán điểm tâm dừng tại cổng bệnh viện người người tấp nập, hơi khói bốc lên từ đám đông che mờ tầm mắt Ninh Mông.

Cô nàng sắp gơ tay bắt xe thì một chiếc xe chậm rãi dừng lại ngay trước mặt, cửa kính hạ xuống, Cố Thần nói với cô nàng: “Lên xe đi, anh đưa em về.”

Nếu có tiền đồ, chắc chắn sẽ nghiêm giọng cự tuyệt. Nhưng với một người đang ốm đau, thì thôi đừng nhắc chuyện tiền đồ. Ninh Mông thật sự không còn sức lực đứng đánh làm cao, cơ thể suy yếu, đầu óc choáng váng, tâm trí hoảng loạn. “Làm phiền anh vậy.” Cô nàng ngồi nép một bên ghế sau, cúi thấp đầu.

“Thịt thừa trong túi mật là bệnh thông thường rất nhiều người bị, cho dù giải phẫu cũng chỉ là tiểu phẫu, em đừng tự khiến mình hoảng sợ. Hai ngày nay xin nghỉ phép, nghỉ ngơi cho thật tốt.” Cố Thần nói.

“Em vừa đổi công việc.”

“Thì sao? Công việc mới phải làm liên tục hai mươi bốn giờ không ngừng nghỉ như một cái máy? Nếu ngay cả bệnh mà xin nghỉ phép cũng không được thì em bỏ việc luôn cho xong.”

Giọng nói bình thản, bảo vệ đó tự dưng làm mũi Ninh Mông cay xè. Cô nàng ngoan ngoãn gọi điện xin nghỉ hai ngày, nhận lấy bữa sáng Cố Thần mua cho mình trên đường đi. Lúc bước lên cầu thang, cô nàng ngoảnh lại và thấy Cố Thần đang vẫy vẫy tay với mình. Trong ánh nắng buổi mai, nụ cười anh dịu dàng như làn gió nhẹ lướt qua bên tai.

Ngủ hơn nửa ngày, dạ dày không còn đau đớn nữa. Buổi chiều rời giường nấu cho mình chút cháo, di động bỏ trong túi áo ngủ, cứ chốc chốc lại lấy ra xem. Nồi cháo sôi trào, vụn lửa lớn thành lửa liu liu, nấu từ từ mãi cho đến lúc cháo trở nên đặc sệt rồi sánh dẻo, mà di động cũng không reo một tiếng. Cầm bát đứng bên bồn rửa chén ăn, làm cách nào cũng không nuốt nổi một muỗng.

Sáng hôm sau, đúng giờ đi làm cô nàng đến bệnh viện truyền dịch. Lĩnh thuốc từ hiệu thuốc xong, vừa quay đầu lại đã thấy Cố Thần đứng phía sau, Ninh Mông ngẩn ngơ nhìn anh.

Cố Thần đặc biệt nhờ y tá trưởng truyền dịch cho cô nàng. Lúc châm kim y tá nói mạch mảnh quá khó tìm, Cố Thần bảo đừng làm vội, đổi chỗ nào sáng sủa hơn hẵng châm. Y tá trưởng mỉm cười, “Chủ nhiệm Cố chu đáo quá, yên tâm, kỹ thuật của tôi nào kém thế.” Cây kim đâm vào, Ninh Mông run run.

“Em ngủ đi, hôm nay anh nghỉ, không bỏ đi đâu đâu.” Cố Thần ngồi xuống bên cạnh cô, cầm tờ báo buổi sáng lật xem.

Cô nàng cúi đầu đáp ‘Vâng’ rồi nhắm hai mắt lại. Thật ra thì không buồn ngủ tí nào, chẳng qua là không biết đối mặt với anh ra sao. Vì tối qua trực đêm nên hôm nay mới nghỉ? Hay vì cô nên chuyển ca, sáng sớm đứng ở hiệu thuốc kiên nhẫn đợi cô? Đây là đáp án đúng? Muốn hỏi mà không dám hỏi.

“Lạnh không?” Anh thử sờ bàn tay đang được truyền dịch của cô, “Lạnh quá!” Anh khẽ thốt lên rồi áp lòng bàn tay ấm áp lên tay cô.

Được một lát, anh rút tay mình về, động tác hơi cứng ngắc. Cô nàng mở mắt ra, bắt gặp anh đang lặng người nhìn ngoài cửa. Từ hướng nhìn của anh, cô nàng thấy một góc áo trắng vừa vụt qua.

“Người mới đi ngang là quản lý Thành.”

Ninh Mông buồn bã cắn môi, cắn mạnh tới mức trên môi hẳn một loạt vết răng. Cho đến tận khi kết thúc truyền dịch, cô nàng cũng chẳng nói lấy một lời.

Cố Thần bảo cô nàng đứng ở ven đường đợi anh ra bãi đỗ xe lấy xe. “Không cần đâu, em tự ngồi xe về được.” Nói xong cô nàng cầm đầu đi về phía trước.

“Em đang bị bệnh.” Cố Thần giữ chặt cánh tay cô nàng.

“Dính dáng gì tới anh, anh chẳng là gì của em hết.” Ninh Mông giận mình khi không lại ghen ngào, cứ như phải chịu nhiều oan ức lắm vậy.

Cố Thần không buông cô nàng ra, ngược lại còn dùng sức kéo cô nàng đến gần. “Muốn gặp anh nên mới yêu cầu làm siêu âm B phải không?”

“Anh nói chuyện cười gì đó, không đời nào, em... không thèm gặp anh...” Không thèm nhớ anh. Họ chia tay nhau đã gần nửa năm, cả đời sẽ không qua lại nữa.

Cố Thần cười khổ tâm: “Là anh tự mình đa tình. Anh thường dặn mình, đừng hẹp hòi, đừng tính toán chi li, có ai yêu đương mà không cãi vã dẫu chút, đàn ông phải mặt dày một chút, chủ động một chút. Anh muốn gọi điện thoại cho em, nhưng hoàn toàn thiếu tự tin. Quản lý Thành có gia cảnh, y thuật và ngoại hình như vậy, dù cố gắng đi nữa, cả đời này anh cũng không thể vượt qua. Em lấy anh và cậu ta ra so sánh sẽ chỉ khiến em thất vọng mà thôi. Vì thế, anh không nên tiếp tục làm phiền em.”

“Em so sánh anh và anh ta, bởi vì có so sánh mới biết ai thích hợp nhất!” Ninh Mông nhấn mạnh từng chữ, hàng mi ẩm ướt, vẻ mặt thật sự nghiêm túc, “Anh ta rất tốt, rất cuốn hút em. Anh ta chưa bao giờ nổi giận với em, lúc nào trên khuôn mặt cũng thường trực nụ cười quyến rũ, nói chuyện tao nhã dí dỏm, mỗi lần cùng đi ra ngoài, anh ta càng chăm sóc em nhiều hơn. Em tưởng đó là dịu dàng, là quan tâm, nhưng sau này mới biết, trên thực tế đó là một kiểu lạnh nhạt. Vì không bận tâm, nên chẳng buồn so đo tính toán. Vì không quan trọng, nên phóng khoáng ung dung. Em là một người rất bình thường, em muốn gặp một người thương em, yêu em, lo lắng cho em, thiếu em sẽ cảm thấy trái đất ngừng quay, cưới được em sẽ cho rằng mình là người đàn ông chiếm được cả thế giới. Được như vậy là em cảm thấy hạnh phúc. Yêu cầu này có cao không?”

“Rất bình thường.” Giọng Cố Thần run run, tâm tình xán lạn như gốc cây đón nắng mặt trời: “Em xem anh có thích hợp không?”

Không đợi cô nàng trả lời, đôi môi anh đã gấp gáp, nồng nhiệt phủ lên cánh môi cô nàng. Trong lòng Ninh Mông lẳng lặng buông tiếng thở dài, nửa năm rồi bởi, lưỡng lự, nhưng nhớ, cô đơn, cuối cùng cô nàng đã không để mùa xuân vượt khỏi tầm tay. Hoa thơm liễu biếc, cỏ mọc chim bay. Cô nàng vòng tay ôm chặt người đàn ông không giàu có, cũng không cường tráng nhưng lại mang đến cho mình chỗ dựa ấm áp không gì sánh bằng.

Hai cô y tá đi ngang qua không kịp dừng chân đứng nhìn.

“Ôi, phải chủ nhiệm Cố kia không?”

“Hình như là vậy đó, hôn lười cơ đấy, muốn trình diễn cảnh hạn chế người xem sao?”

Ninh Mông không còn mặt mũi nào nhìn người khác, cô nàng nắm góc áo Cố Thần chôn mặt vào ngực anh, sống chết không chịu ngẩng đầu. Mặt Cố Thần cũng đỏ au, nhất thời kìm lòng không đậu nên đã quên mất đây là đâu.

□ □ □

Một lẽ hiển nhiên, Ninh Mông trở thành ‘khách quen’ của bệnh viện, cô nàng và Cố Thần thể hiện tình cảm thâm thiết chẳng chút kiêng dè. Một lẽ hiển nhiên, Ninh Mông cũng thường gặp Thành Công. Trái tim phẳng lặng lạ thường. Không còn mang tâm tư ấy nên nhìn lại Thành Công thấy chẳng đẹp trai tới mức người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở. Không biết anh ta bị ai chọc giận, cả ngày đeo bộ mặt xám xịt, kể cả lúc cô nàng chào hỏi, anh ta vẫn giữ nguyên vẻ vô cảm. Chủ nhật nọ, Cố Thần trực đêm, hẹn Ninh Mông hôm sau đến bệnh viện hai người cùng ăn sáng. Ninh Mông đỗ xe xong ngẩng đầu lên thì xe Thành Công cũng vừa vào đến. Cửa xe bật ra, con người đó đeo cặp kính râm to sụ như đại ca xã hội đen gục đầu bước đi phẳng phang, không hề nhìn thấy Ninh Mông ngay bên cạnh.

Tuy sắp sang hè nhưng thời tiết buổi sớm vẫn còn se lạnh, hôm nay lại là một ngày trời nhiều mây, đeo mặt nạ đen làm gì chứ? Ninh Mông kể chuyện này cho Cố Thần nghe, anh cũng thấy hơi quái dị.

Sự thật là, Thành Công cố ý như không thấy Ninh Mông, bởi vì dung nhan hiện tại của anh ta hơi đáng sợ. Cô y tá trẻ khoa phụ sản không nể mặt phán thăng đây chính xác là cái đầu heo, rồi còn khuyên anh ta đừng nên vào phòng bệnh kéo làm các em bé sơ sinh sợ hãi.

Thành Công nghiêng rằng, trẻ sơ sinh trong vòng ba tháng chưa phát triển thị lực, thấy được anh ta mới là lạ! Có rất nhiều người bày tỏ sự tò mò và quan tâm trước diện mạo mới của anh ta, với ai anh ta cũng trả lời một câu y hệt, tông phải cửa. Cô y tá trẻ nói, quản lý Thành tông cửa có kỹ xảo ra phết.

Sự thật là, anh ta chạy đi đánh nhau một trận với Thiện Duy Thiên.

Thiện Duy Nhất mất tích, điện thoại tắt máy, weibo đóng cửa.

Thành Công nói với Trác Thiệu Hoa: Hai anh em chúng ta quả thực cá mè một lứa. Trác Thiệu Hoa lạnh mặt nói, cậu đừng tưởng bở, cô Thiện là vợ cậu chắc?

Thành Công suýt chút tắc thở, chưa từng thấy người nào mất vợ mà mồm miệng cay độc như vậy, cậu ta coi mình là nơi trú ẩn chứ gì! Anh ta xem như có tình có nghĩa với Trác Thiệu Hoa, con Heo kia bắt vô âm tín, anh ta lo một mình Trác Thiệu Hoa chăm sóc Phàm Phàm không xuể nên chủ động chia sẻ một nửa trách nhiệm vú em. Một tuần bảy ngày, năm ngày Phàm Phàm đi nhà trẻ, buổi tối về nhà Trác Thiệu Hoa chăm; thứ bảy Chủ nhật, anh ta dẫn thằng nhóc đi học vẽ tranh, dạo công viên, chơi trò chơi. Những hôm Trác Thiệu Hoa đi công tác, anh ta tự giác dọn đến ở tứ hợp viện chẳng đợi ai nhắc nhở.

Phàm Phàm là cậu bé nhạy cảm và hiểu chuyện. Trước mặt anh ta và Trác Thiệu Hoa, cu cậu không nhắc một chữ nào tới Gia Hàng, rất ra dáng một đứa trẻ ngoan ngoãn hồn nhiên. Nhưng Gia Doanh vừa đến nhà là cu cậu lập tức sà vào lòng chị, cả buổi trời không ngẩng đầu lên. Khi hai dì cháu tách nhau ra mới thấy vết ẩm ướt loang rộng trên vạt áo Gia Doanh. Anh ta nhìn mà trong lòng mưa rơi tầm tã.

Heo đang ở nơi đâu? Trác Thiệu Hoa bị giáng chức vì chuyện này. Những lúc ngồi một mình, cậu ta hút thuốc điên cuồng. Thăng hoặc Thành Công lại chủ động nhắc đến Gia Hàng, Trác Thiệu Hoa trả lời, sẽ có một ngày cô ấy quay về.

Ngày nào? Trời biết!

Thiện Duy Nhất ra đi để lại khoảng trống trong trái tim Thành Công. Những ngày trở về căn hộ vắng bóng Thiện Duy Nhất, không một góc nào anh ta không bắt gặp hình ảnh cô.

Buổi tối hôm ấy, bị mê hoặc bởi bầu không khí hay bị dẫn dắt bởi cảm xúc, anh ta không muốn phân biệt rõ ràng. Việc rõ ràng nhất chính là, anh ta và Thiện Duy Nhất đã lên giường. Anh ta không xem nó như trò đùa và cũng không suy nghĩ sâu xa, tìm tan thành nước, nước chảy thành sông thế thôi. Sáng sớm tỉnh lại, anh ta phát hiện có gì đó không đúng lắm, hình như mình làm sai rồi. Bao nhiêu năm qua Thiện Duy Nhất cố chấp yêu đơn phương một người, ngây ngô nỗ lực, ngốc nghếch chờ đợi. Với một Thiện Duy Nhất như vậy, lên giường cùng nhau tương đương lời hứa hẹn trọn đời. Cô nàng chắc chắn bị dọa sợ nhưng vẫn điều chỉnh rất tốt trạng thái tình cảm, và hơn thế còn có đôi chút mong chờ ở anh ta khi thu hết can đảm hỏi anh ta về tương lai mặc dù chưa thoát khỏi nỗi sợ... Anh ta cho cô nàng một đáp án mơ hồ, trên thực tế, chính bản thân anh ta cũng không biết. Nhưng trối cả đời mình vào ai đó chỉ vì một đêm, anh ta cảm thấy rất không đáng phải chịu trách nhiệm. Anh ta không phải loại thanh niên nhiệt huyết có thể yêu chớp nhoáng, bỏ chớp nhoáng. Trái tim khóa trong lớp vỏ cứng rắn hơn ba mươi năm cũng sẽ biết căng thẳng khi chuyện xảy ra quá nhanh. Thiện Duy Nhất không ngốc, cô hiểu, không hề khóc lóc đòi anh ta phải chịu trách nhiệm, mà cũng không cố làm ra vẻ tự nhiên thoải mái. Cô chỉ nói, cần một lý do.

Sau đó, cô bước ra khỏi cuộc đời anh ta.

Cô nàng chắc hẳn không dễ dàng quên được anh ta, dù sao anh ta cũng là người đàn ông làm tổn thương cô nàng, phải hận mới đúng chứ! Nửa năm qua, ký ức về cô nàng không nhiều không ít, tựa như thời gian dừng lại trong giây phút ấy và cô nàng vẫn còn đó, chưa từng ra đi. Anh ta xem trên mạng thấy vòng thi viết, thi phỏng vấn nhân viên công vụ quốc gia đã kết thúc, bây giờ đang sang giai đoạn kiểm tra chính trị.

Giờ này cô ấy đang ở Nam Xương hay Hàng Châu?

Bà Thành dành hẳn nửa vườn hoa để học trồng rau củ. Chẳng hiểu vì sao, khu vườn trồng hoa ra hình ra dáng là thế lại không thích hợp trồng rau củ, thành quả thu hoạch được nom vô cùng quái dị. Bà Thành

than thở với ông Thành, ông Thành ừ hử cho có lệ. Anh ta ở bên cạnh ngó xem, bụng bảo dạ nếu Thiện Duy Nhất ở đây, mẹ mình sẽ có đối tượng nói chuyện cực kỳ ăn ý.

Ý nghĩ này dọa anh ta sợ đến toát mồ hôi nửa người, phải chăng từ trong tiềm thức anh ta đã suy nghĩ rất sâu xa?

Một hôm, anh ta và Phàm Phàm ra khỏi nhà thầy giáo dạy vẽ. Lúc lên xe, Phàm Phàm hỏi anh ta có phải nhớ cô Thiện lắm không? Anh ta nhìn thấy vẻ mặt thất thần của mình trong đôi mắt đen láy của Phàm Phàm. Phàm Phàm nói, “Vừa rồi ở nhà thầy chú Thành gọi, Duy Nhất, về nhà thôi!”

Thành Công cúi kính xướng giọng, “Con nít con nôi đừng nói bậy.”

Phàm Phàm nói, “Con đi học rồi, không phải con nít nữa. Con biết chú Thành thương con, xem con như vật thí nghiệm để thực tập làm vú em. Không sao hết, con không để ý đâu ạ.”

Anh ta dở khóc dở cười, sao con Heo kia và Thiệu Hoa lại sinh ra một con yêu quái ma mãnh thế này?

Từ hôm đó trở đi, số lần nghĩ về Thiện Duy Nhất ngày càng nhiều hơn. Thiện Duy Nhất quả thật không thể xem là mỹ nữ. Anh ta đã gặp rất nhiều dạng mỹ nữ, ba phần ngoại hình, bảy phần trang điểm, nếu Thiện Duy Nhất trang điểm cẩn thận, cô nàng cũng sẽ sáng chói không thua ai. Nhưng anh ta lại thích nhan sắc dung dị, trong sáng, nhẹ nhàng, bất cứ lúc nào cũng có thể hôn môi, chẳng cần lo ngại ngáy nuốt ngập miệng toàn mỹ phẩm. Thiện Duy Nhất cũng không phải tài nữ. Heo là đại tài nữ đấy, nhưng nhìn đi, Trác Thiệu Hoa vất vả khổ cực, phòng bị đủ mọi bề, cuối cùng vẫn đánh mất đó thôi. Giày vò như thế anh ta không chịu nổi. Chẳng cách nào hình dung Thiện Duy Nhất, vừa như bình thường, vừa như đặc biệt. Kỳ thực đâu cần phải định nghĩa cụ thể, Thiện Duy Nhất là Thiện Duy Nhất, một Thiện Duy Nhất khiến anh ta ngổn ngang, bối rối, không biết sắp xếp lòng mình ra sao.

Cứ thế, mỗi ngày trần trở với bao cân nhắc, suy tính, không thể dễ như vậy, đôi bên cần gặp nhau nói chuyện cho ra lẽ, đây là trách nhiệm một người đàn ông phải gánh vác.

Thông qua bạn bè trong giới giải trí, anh ta tìm được Thiện Duy Thiên.

Thiện Duy Thiên đang chụp chân dung người mẫu bên cạnh hồ trữ nước Mật Vân, non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình. Anh ta đỗ xe ven đường rồi đi bộ sang. Người mẫu đứng trước ống kính chỉ mặc bikini hai mảnh, đang là mùa xuân song tiết trời không ấm lắm, môi cô gái không kìm được run run cho dù trên mặt đã phủ một tầng dày son phấn. Thiện Duy Thiên rất chuyên nghiệp, chụp bên sườn hay chụp góc nghiêng đều nằm sấp trên mặt đất, chụp xong một loạt kiểu, anh ta khoác cho người mẫu chiếc áo măng tô. Rõ ràng thấy Thành Công, thể nhưng vẫn tính bơ chộc em người mẫu cười duyên không ngớt. Thật ra thì trước đây Thành Công cũng thường xuyên làm chuyện thể hiện sức quyến rũ của đàn ông giống vậy, có điều không hiểu sao hiện giờ nhìn bộ dạng Thiện Duy Thiên, anh ta bỗng thấy chướng mắt.

“Tôi có việc tìm anh.” Anh ta đi tới vỗ vai Thiện Duy Thiên.

Thiện Duy Thiên liếc xéo anh ta, vô cùng không tình nguyện đi cùng anh ta đến bờ sông: “Tôi đang làm việc, thời gian có hạn, anh nhanh giùm cho.”

Thành Công đầu chịu nổi thái độ đứng đưng ấy, chân mày lập tức xoắn lại: “Cho tôi số điện thoại Duy Nhất.”

“Dựa vào cái gì, anh tưởng anh là ai hả?” Thiện Duy Thiên hất mái tóc dài, ánh mắt hàn học. “Lấy gương soi lại mình đi, già như ông chú rồi mà còn quần lấy nữ sinh nhà người ta, không biết xấu hổ.” Từ trước đến nay anh ta luôn ghét cái vẻ kênh kiệu, ngạo mạn của Thành Công.

Đôi mắt tối tăm của Thành Công bắn ra tia nhìn hung dữ, cô người mẫu kia nhìn chưa đến mười tám tuổi, làm sao anh ta có thể xuống tay? “Bây giờ đang thịnh hành xu hướng nữ sinh theo đuổi ông chú già, muốn từ chối cũng từ chối không được.”

“Mày đã làm gì em gái tao phải không?” Gân xanh trên trán Thiện Duy Thiên hằn lên dữ tợn, anh ta xông tới tóm cổ áo Thành Công. Thành Công không né tránh, lạnh nhạt trả lời. “Mày thật thông minh! Chính xác, tao làm rồi đấy, mày nghĩ sao?”

Thiện Duy Nhất gầm lên giận dữ rồi lập tức vung nắm đấm về phía Thành Công, Thành Công cũng không yếu thế, nhấc chân đá thẳng một cước. Hai anh chàng đánh đấm túi bụi, cuối cùng người mẫu và trợ tá phải vận hết sức mới lôi được hai người ra. Kết quả, Thành Công đã chẳng hỏi được câu nào, lại còn bị phá tướng.

“Mày đừng có mơ, cả đời này đừng hòng gặp lại em gái tao!” Thành Công lên xe rồi, Thiện Duy Thiên vẫn đuổi theo phía sau gào thét, mắt đỏ ngầu giống hệt một tên côn đồ.

Thành Công thật sự không phục, anh ta không tin mình không thể tìm thấy Thiện Duy Nhất nếu thiếu Thiện Duy Thiên. Anh ta chạy ngược chạy xuôi, cuối cùng cũng tìm được lãnh đạo Cục Công an thành phố Nam Xương, ngay lập tức ra tra Thiện Duy Nhất và số điện thoại nhà cô nàng. Gọi điện đến thì mẹ cô nàng bắt máy, anh ta nói mình là đồng nghiệp trước kia của Thiện Duy Nhất. Bà Thiện rất hiền lành, nhiệt tình mời anh ta đến Nam Xương chơi, nói cho anh ta biết Thiện Duy Nhất đi Hàng Châu rồi, điện thoại cũ đã mất, sắp xin dây số mới.

Vất vả bao phen mới nối được sợi dây giờ lại bị cắt đứt. Chẳng lẽ kiếp này cứ thế bỏ lỡ nhau?

Cả đời này Thành Công chưa từng phiền muộn đến vậy, và cũng chưa từng thất bại đến thế. Cái bộ mặt hắc ám đó, trong phạm vi mười thước không ai dám bén mảng đến gần. Các cô y tá lén lút thảo luận, hay là quản lý Thành đến thời kỳ mãn kinh? Thành Công đột nhiên cảm thấy Thiện Duy Nhất quá ư bạc tình, một lần lên giường bằng một đêm vợ chồng, trăm đêm ân ái, làm sao có thể nói tuyệt giao là tuyệt giao, cô nàng không lưu luyến anh ta chút nào ư?

Phần nộ, rất phần nộ!

Hôm nay lại đến ngày phòng chuyên gia khám bệnh. Không biết nguyên thủ nước nào đến chơi, mới sáng sớm tinh mơ đã lập đàn tế bái, quản chế giao thông. Thành Công bị chặn trên đường, điện thoại của y tá gọi đến liên tục như phóng hỏa. Thành Công nổi điên quát âm lên: “Cô tiêu diệt hết người trên đường cho tôi, năm phút sau tôi có mặt ngay lập tức.”

Y tá nuốt nước bọt, cả thở mạnh cũng không dám.

Thành Công bực mình hạ cửa kính xuống hít vào chút không khí mát mẻ. Trước tòa nhà lớn ven đường, cả nam lẫn nữ xếp thành hàng dài không biết làm gì. Bỗng dưng, trái tim Thành Công đập hụt nửa nhịp. Anh ta nhìn thấy Thiện Duy Nhất đứng phía sau cùng bên hàng nữ, cầm trong tay một tờ giấy và đọc rất nghiêm túc.

Không hề nghĩ ngợi, Thành Công mở cửa xe và sải bước về phía cô nàng. Các cô gái đang xếp hàng thấy anh ta mất sáng rõ vì bất ngờ. Cho đến khi anh ta đứng trước mặt Thiện Duy Nhất, cô nàng mới phát hiện ra.

Mặt đỏ ửng, tay không biết để đâu, ánh mắt bối rối nhìn chằm chằm xuống mặt đất. Tốt lắm, anh ta vẫn còn ảnh hưởng tới cô nàng. “Em ở đây làm gì?” Thành Công ra sức nén cổ họng, tiếng nói vừa nhẹ nhàng vừa trầm thấp.

“Phỏng vấn.” Thiện Duy Nhất thở dài, đã trốn đông trốn tây mà sao cứ phải gặp bác sĩ Thành?

“Phỏng vấn cái gì?” Lại một người nữa đến xếp hàng sau lưng Thiện Duy Nhất.

“Phi thành vật nhiều* của đài Giang Tô.”

(*) Lấy theo tên bộ phim Phi thành vật nhiều (If you are the one) do hai diễn viên Thư Kỳ và Cát Ưu đóng.

Thành Công không tài nào bình tĩnh được nữa. Anh ta chưa bao giờ xem loại chương trình xem mắt nhảm chán ấy, nhưng không có nghĩa là anh ta không biết rằng trong chương trình đó có hơn hai mươi cô ngốc đứng thẳng đờ như cọc gỗ trước mặt một gã kén cá chọn canh. “Em đã già tới mức phải đẩy mạnh tiêu thụ bản thân rồi sao?”

“Anh trai ghi danh cho tôi, anh ấy nói chương trình này xác suất thành công thật sự rất thấp, chủ yếu là tham gia để giúp tôi rèn luyện sự gan dạ, vô cùng có lợi cho công việc của tôi sau này.”

Thành Công tức muốn bể phổi, Thiện Dục Thiên, anh ta đã nhớ kỹ cái tên này, dám ngấm ngấm ra chiều hiểm độc với người phụ nữ của anh ta. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Thở ra, hít vào... sau đúng ba lần, Thành Công mới dìm được lửa giận xuống tận đáy lòng và ôn tồn nói: “Ừm, có lý đấy. Nhưng phải độc thân mới được tham gia chương trình này chứ? Em định giấu tôi đi đâu hử?”

Cô gái xếp hàng trước Thiện Dục Nhất lộ tai rất thính, kinh sợ thốt lên: “Cô có chồng rồi còn ghi danh á?”

Thiện Dục Nhất xua tay xoành xoạch: “Tôi không có, anh ấy nói giỡn đó.”

“Nhìn tôi giống nói đùa lắm à?” Thành Công nghiêm mặt, trông đứng đắn hơn bao giờ hết, “Ngoài tờ giấy chứng nhận ra, cả hai chúng ta chẳng khác nào đã kết hôn.”

Thiện Dục Nhất ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn ngập sự lên án không lời. Cô sẽ không đỏ mặt e thẹn chỉ vì lời nói ám muội mập mờ, vì câu đùa bốn không chút thành thật của Thành Công nữa. “Bác sĩ Thành, phải xe của anh không? Sắp bị cảnh sát kéo đi kìa.”

Thành Công vẫn đứng yên tại chỗ: “Tôi đang đợi câu trả lời thuyết phục của em đây.”

“Tôi muốn có cơ hội được thể hiện mình, ngẩng cao đầu, thẳng lưng, mỉm cười tự tin trước mặt mọi người.”

“Em có thể tham gia diễn thuyết, tranh cử, rất nhiều cơ hội, không nhất thiết phải là chương trình này.” Thành Công nhả nhai thuyết phục, chỉ bảo. “Một khi tham gia chương trình này, người ta sẽ ngay tức khắc trở thành trọng tâm, không còn gì riêng tư hết.”

Từ trước đến nay Thiện Dục Nhất luôn thất bại trước tài hùng biện của Thành Công, cô không muốn nói thêm nữa: “Anh đi đi, bác sĩ Thành, tôi sẽ không thay đổi quyết định đâu.”

Thành Công mỉm cười: “Được, nếu em muốn tham gia đến thế, tôi đi cùng em.” Vừa dứt lời, anh ta thoải mái đứng xếp hàng phía sau cô, di động trong túi áo reo liên tục cũng chẳng thèm nghe. Chỉ mỗi Thiện Dục Nhất là mất kiên nhẫn. “Anh nghe điện thoại đi chứ, coi chừng cấp cứu đấy.”

“Muốn nghe thì em nghe đi này.” Anh ta thẳng tay ném di động cho cô nàng.

Thiện Dục Nhất cầm nó như cầm củ khoai nóng phỏng tay, nghe không được, ném trả lại càng không được. Di động vẫn cố chấp kêu inh ỏi, không hề có ý bỏ cuộc, cô nàng đành bấm bụng ẩn phím nghe.

Tiếng y tá nức nở sắp khóc: “Bác sĩ Thành ơi, cứu mạng! Bệnh nhân muốn phá cửa, anh tới nhanh với ạ!”

Thiện Dục Nhất hốt hoảng: “Có chuyện xảy ra rồi, anh về mau lên.”

“Không, ở bên em quan trọng hơn.” Thành Công nhàn nhã bỏ tay vào túi quần, mỉm cười khoe hai hàm răng trắng bóc với cô nàng.

Thiện Dục Nhất nắm chặt tay đến nỗi tái nhợt: “Anh thắng rồi, tôi không tham gia chương trình này nữa, anh về bệnh viện đi.”

“Ừm, nghe lời em!” Thành Công nhếch miệng cười gian xảo, nắm tay dắt Thiện Dục Nhất rời khỏi hàng ngũ.

Thiện Dục Nhất ngoảnh đầu nhìn lại hàng ngũ, thở dài bất lực.

“Anh buông tay ra, chúng ta không đi cùng hướng.” Thiện Dục Nhất muốn hất tay anh ta ra nhưng không làm được.

“Ồ, vậy em đi đâu, tôi đi cùng em.”

Thiện Dục Nhất hoàn toàn gơ tay đầu hàng, cô tin Thành Công dám nói dám làm. “Xe bị câu lưu rồi.” Trên chiếc xe tải lớn đang trước, xe của Thành Công một nửa ở phía trước, nửa còn lại bị kéo lê phía sau.

Thành Công chẳng những không nhăn mày mà lại còn cười hơn hớn như đón gió xuân.

Kết quả, Thiện Dục Nhất cam chịu cùng anh ta đón xe trở về bệnh viện, cam chịu ngồi trong văn phòng của phòng khám bệnh chuyên gia nhìn bệnh nhân nối tiếp nhau người đến người đi. Lúc khám bệnh, Thành Công như thay đổi thành con người khác, mặt lạnh lùng, mày cau chặt, cách xa người ta cả ngàn dặm, dường như đây mới là dáng vẻ của chuyên gia. Khi kiểm tra cho bệnh nhân, anh ta ý nhị kéo màn lại, ân

cần hỏi han tình trạng bệnh nhân. Kiểm tra xong, anh ra ngoài trước rồi kéo màn lại lần nữa để bệnh nhân có không gian riêng tư chỉnh trang quần áo. Một Thành Công thế này dễ khiến người ta bỏ qua tuổi tác, giới tính để tin tưởng và ỷ lại vào anh ta một cách rất tự nhiên.

Hễ viết xong một đơn thuốc là anh ta lại ngẩng đầu nhìn cô một lần, cứ như đề phòng cô bỏ chạy thoát thân.

Thiện Duy Nhất rất khó xử. Anh ta là chuyên gia sản phụ khoa, tình trạng bệnh đồng nghĩa với vấn đề riêng tư, bệnh nhân có thể bộc bạch hết thảy với bác sĩ, nhưng nếu để người ngoài nghe được, cho dù đối phương cùng là phụ nữ, trong lòng vẫn sẽ vướng mắc. Thiện Duy Nhất cũng hết sức bất đắc dĩ, chỉ cần cô để lộ chút ý định lảng tránh, mặt Thành Công sẽ lập tức đen sì như Bao đại nhân trong khi cô thấy rõ ràng anh ta đang tập trung sự chú ý vào bệnh nhân. Cô y tá đưa cho Thiện Duy Nhất quyển sách đọc giết thời gian, cúi đầu nhìn thấy tựa đề ‘Mang thai mười tháng cần phải biết’, cô nhếch miệng.

□ □ □

Hôm nay tổng cộng có ba mươi số, khi mọi việc xong xuôi thì trời đã về chiều. Thành Công sắp xếp sơ qua bệnh án, cởi áo blouse treo lên giá rồi gọi Thiện Duy Nhất, “Chúng ta đi thôi!” Cô khẽ nhìn anh ta, rũ mắt xuống. Ra khỏi tòa nhà khám bệnh, bên trái là cổng chính bệnh viện, bên phải là hướng bãi đỗ xe.

“Tạm biệt bác sĩ Thành!” Thiện Duy Nhất nhìn lướt qua Thành Công rồi xoay lưng rẽ trái.

“Em vẫn hăng hái quá nhỉ!” Thành Công giữ chặt tay Thiện Duy Nhất: “Tôi không ưa loại phụ nữ già mồm đâu, làm mình làm mẩy cũng vừa vừa thôi.”

“Trêu cợt tôi vui đến thế sao?” Thiện Duy Nhất ra sức giằng ra khỏi bàn tay anh ta, cô giật lùi một bước và va vào gốc tử vi đằng sau, vài chiếc lá lao xao rơi xuống đậu trên mái tóc cô.

Thành Công thật sự rất bức bối, hiếm lắm mới có được một lần đứng đắn vậy mà người ta lại không thêm tin. “Được rồi, em nghe đây, tôi sống đến từng này tuổi nhưng lần đầu tiên hành động vừa ngu xuẩn vừa ấu trĩ như sáng nay. Em hiểu ý tôi chứ?”

Thiện Duy Nhất hơi nhếch môi, không trả lời.

“Em xem cả ngày hôm nay tôi mệt quá rồi, đi ăn gì trước đã, có chuyện gì sau này từ từ nói.” Cuối cùng anh ta đã tóm được cô nàng. Lần này muốn chạy nữa à? Đâu có dễ!

Không thể xác định về mặt Thiện Duy Nhất là cao hứng hay mất hứng, chỉ cảm thấy cô nàng có phần quái lạ, “Trong chuyện tình cảm bao giờ bác sĩ Thành cũng tràn đầy tự tin như vậy ư?” Cô hỏi bằng vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Thành Công nhú mày.

Thiện Duy Nhất im lặng xoay người nhìn về phía Tây. Nắng hè sau bốn giờ chiều lướt qua cành lá sum suê rơi xuống những tia lóa mắt. “Chỉ cần anh để ý đến ai đó thì người ta nên sung sướng nhảy cẫng lên, nên vừa mừng vừa lo vì được yêu thương. Anh thích hay không mới quan trọng, còn người khác không được quyền lựa chọn. Sự tự tin ấy đến từ đâu? Từ y thuật cao siêu, bề ngoài tuần tú, sự từng trải chín chắn của bác sĩ Thành? Thế nhưng, thích một người là thích tất cả ở đối phương, chứ không riêng gì điều kiện bên ngoài của họ. Nếu không, đó không phải là thích thật lòng. Vì có gì lại để điều kiện bên ngoài phân chia cao thấp trong tình cảm? Cảm xúc khi thích một người là như nhau, không phân biệt hơn kém. Có lẽ bác sĩ Thành cho rằng anh quan tâm đến tôi, tôi nên vô cùng vui vẻ mới phải. Nhưng cảm xúc của tôi đối với bác sĩ Thành lại khác, vì vậy tôi không hề vui.”

Như có bàn tay vô hình giáng thẳng một cái tát, khuôn mặt điển trai của Thành Công bỗng rât. Anh ta đã bị người ta vút bỏ, vút bỏ một cách hoa lệ.

“Tôi thực sự kính trọng bác sĩ Thành, tuy đã xảy ra chuyện... chuyện ấy, nhưng tình cảm kính trọng này vẫn nguyên vẹn. Nếu khi ấy tôi từ chối, anh sẽ không làm khó tôi, vì thế... đừng nên áy náy, đừng cảm thấy có lỗi với tôi, cũng đừng làm chuyện gì đặc biệt vì tôi.” Cô quay lưng đi, không biết vì nắng chiếu vào hay vì khẩn trương mà khuôn mặt nhỏ gầy đỏ ửng.

“Em vẫn cho rằng chuyện đêm hôm đó là ngoài ý muốn?” Mấy tháng không gặp nhau, Thiện Duy Nhất của hiện tại giống như trái cây bị tiêm thuốc kích thích sinh trưởng, lớn mạnh đến mức làm trái tim anh ta chấn động run rẩy. Ai là kẻ đầu sỏ gây ra tội lỗi này?

Nếu không, còn có thể là gì? Thiện Duy Nhất vẫn nhớ ngày rời Bắc Kinh cô cùng quần, tan nát cõi lòng ra sao. Họ có phải người yêu đầu chứ, với cô nó còn khó chịu hơn cả việc thức tỉnh từ giữa mỗi lưu luyến si mê với anh chàng cận thị. Cảnh cô bạn thân tự sát vì Thiện Duy Thiên ám ảnh cô trong cơn ác mộng suốt mấy năm liền. Bố mẹ dặn cô, nếu gặp gã đàn ông nào giống anh trai, nhất định phải tránh càng xa càng tốt. Từ lần đầu gặp gỡ Thành Công trên máy bay, hình như cô đã tự thúc đẩy mình chạy đến gần anh ta. Quả đúng là số mệnh!

Thành Công cũng có cảm giác đây chính là số mệnh không thể tránh khỏi. Đôi mắt không thông minh nhưng chỉ một ánh nhìn đã khiến anh ta không chốn nường thân; mỗi một câu nói đều đâm vào tim anh ta đau nhói; thậm chí chút cá tính ngốc xít toát ra từ cốt cách anh ta cũng cảm thấy rất hay ho; và cả những sở thích nho nhỏ khác nữa, tất cả đều soi sáng duyên số của anh ta. Ba mươi lăm năm gieo họa khắp nhân gian, cứ thế, chẳng cần người đánh cá tung lưới, anh ta đã chủ động nhảy lên khoang thuyền. Khi ông Trời tạo ra con người luôn khéo léo tạo thành một đôi, không phải giống nhau, mà là phù hợp. Và cuối cùng gặp được nhau là xiết bao gian nan, xiết bao may mắn!

“Duy Nhất!” Anh ta gọi tên cô, nắm hai tay cô, nở nụ cười mê hoặc, “Trong thế giới rộng lớn này, có một người rõ ràng chẳng có mối liên hệ gì với em, nhưng em lại gặp được người ấy. Gặp một lần là duyên mỏng, gặp hai lần là duyên may, gặp năm lần là duyên quý. Chúng ta gặp nhau bao nhiêu lần rồi?”

Thiện Duy Nhất nín thở, không biết trong hồ lô của Thành Công bán thuốc gì đây.

“Chúng ta đã gặp nhau mười lần, là kim ngọc lương duyên, số mệnh đã định.”

Mười lần sao? Không đến, hoặc là, hơn cả thế. Có điều, lời tha thiết nóng bỏng khiến người ta đỏ mặt tim run, anh ta lại nói ra với tiếng cười nhẹ nhàng, nghe sao cũng giống câu đùa cợt. Đủ rồi, không hiểu nổi anh ta thì chẳng cần phải nhìn làm gì. Cô dời tầm mắt sang hướng khác, nhưng Thành Công chẳng những không định từ bỏ mà còn đặt tay lên eo cô hết sức tự nhiên. Cô kinh hoàng suýt chút giật nảy người. “Em vốn dĩ khờ khạo, kinh nghiệm yêu đương lại ít đến đáng thương, thả lỏng mình đi, đừng nghĩ lung tung nữa. Nhìn tôi, nghe tôi nói này.” Anh ta xoay mặt cô lại, nhìn sâu vào mắt cô: “Mọi tình yêu đều không có cách thức, chẳng ai quy định phải nắm tay trước, sau đó hôn môi, rồi cuối cùng mới lên giường. Chỉ cần thích là chúng ta có thể đảo ngược trình tự, ngắt đầu bỏ đuôi vào thẳng khúc giữa cũng chẳng sao.”

Ý anh ta là gì? Đầu óc Thiện Duy Nhất lại rối tinh rối mù.

Gáy bị búng nhẹ một cái: “Đồ ngốc, Thiện Duy Nhất, chúng ta bàn chuyện yêu đương đi!” Đã nói thẳng đến mức này thì cô nàng phải thông rồi chứ!

“Không!” Thiện Duy Nhất cương quyết cự tuyệt.

“Em nói không á?” Thành Công cho rằng mình nghe nhầm. “Chẳng lẽ em không thích tôi? Em đã không thích tôi mà còn lên giường với tôi? Thiện Duy Nhất, em sa đọa quá đấy, dám chơi cả tình một đêm!” Lửa giận bốc ngùn ngụt, Thành Công không khống chế được âm lượng của chính mình.

“Tôi không có.” Thiện Duy Nhất rơi nước mắt tủi thân. Dẫu cô dặn mình hãy xem đêm ấy như tình một đêm, nhưng trong lòng vẫn không sao thừa nhận. Đó là lần đầu tiên của cô, nếu không phải là bác sĩ Thành, liệu cô có mê đắm? Không, tuyệt đối sẽ không. Vì là anh ta, nên cô mới lạc lối. Có lẽ từ rất lâu rất lâu trước đó, cô đã thích anh ta mà chẳng khống chế được lòng mình. Nhưng anh ta rất vô tư nên cô luôn cho rằng cảm xúc đó đơn giản là ảo giác và cũng không nghĩ sẽ có chuyện gì xảy đến. Đêm hôm ấy, mặc dù mê loạn nhưng lại đẹp đến mức không sao diễn tả. Anh ta dịu dàng với cô, quý trọng cô biết bao, vì vậy trong lòng cô đã nảy sinh thêm nhiều ảo giác, cô hỏi, sau này chúng ta... Anh ta nói vẫn như trước, cô phút chốc tỉnh ngộ. Đau đớn đó, cô không chịu nổi lần thứ hai. Nếu yêu ai, cô sẽ yêu người ấy nhiều hơn người ấy yêu cô, cô ngốc vậy đó, cô chấp vậy đó. Anh ta yêu cô sao? “Tháng tám tôi bắt đầu đi làm, muốn thích ứng với môi trường làm việc mới, không chừng sẽ rất bận. Bắc Kinh xa quá.”

Thành Công bỗng nhiên hiểu ra: “Chuyện này cứ giao cho tôi xử lý.”

“Không cần phiền như vậy.” Anh ta nghe không hiểu cô đang viện cớ à? Cô sẽ thôi không mơ mộng về anh ta nữa. Cô dừng cảm ngắc đầu lên nhìn người đàn ông đầu tiên trong sinh mệnh mình lần sau cuối, sau đó xoay lưng bước đi, đi nhanh như chạy. Đến khi Thành Công đuổi kịp thì cô đã chạy đến đường dành cho người đi bộ tại ngã tư đường. Đèn đỏ, dòng người mắc cửi. Cô lẩn trong đám đông, chẳng chút thu hút, dễ dàng chìm lấp. Qua đôi mắt sáng rực, anh ta thấy vô cùng rõ ràng, trái tim cũng vô cùng rõ ràng, nếu lúc này đây lại để cô ra đi, giữa anh ta và cô sẽ chính thức ‘game over’.

Cô cần một lý do, được, anh ta cho cô một lý do.

Anh ta đứng dưới biển quảng cáo, hào hoa phong nhã, đẹp rạng ngời không thua gì người mẫu nam trong quảng cáo.

Một loạt cặp mắt đổ về phía anh ta.

Anh ta nhắm mắt, hít sâu một hơi, bởi sự trang trọng xưa nay chưa bao giờ thể hiện nên vừa cất lời cổ họng đã khàn đi. “Thiện Dục Nhất.” Anh ta gọi.

Đèn vàng vụt tắt, đèn xanh bật sáng, dòng người di chuyển về phía trước. Cô ngạc nhiên quay đầu lại.

“Tôi yêu em.” Bỗng qua trăm hoa, bỗng qua dòng người, anh ta đi về phía cô. “Có thể ở lại vì tôi không?”

Cô ngơ ngác há hốc miệng, trong tích tắc, hành động này của anh ta dọa cô sợ đến quên cả phản ứng. Thật ra cũng không biết phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy đây không phải câu đùa bỡn. Anh ấy thật sự thích mình, không, anh ấy nói rất rõ ‘Tôi yêu em’.

Thành Công không trông mong cô sẽ giống nữ chính trong vở kịch diễm tình – sau khi nghe nam chính thổ lộ sẽ nức nở chạy bỏ nhào về phía nam chính rồi hai người ôm chầm nhau – thế nên, chẳng lấy gì làm thất vọng. Thay vì vậy, anh ta chỉ hơi nắm mạnh tay cô, sau đó chỉ đèn xanh đèn đỏ quá lớn: “Rốt cuộc em có hiểu kiến thức giao thông cơ bản không hả? Nói chuyện với người ta phải vô lễ đường đứng chứ, sao lại đứng giữa đường giữa xá thế kia?”

“Tôi...” Cô nàng lắp bắp.

“Tôi tôi cái gì, dám cãi nữa à?”

Người qua đường nhao nhao ghé mắt nhìn họ, nghĩ thầm: Cái anh này coi tướng tá chẳng đến nỗi, nhưng tính tình không được tốt cho lắm.

Đèn xanh lại bật sáng, anh ta nắm tay dắt cô trở lại lề đường. Cô nói một câu khi đầu óc đã hoạt động bình thường trở lại: “Nhân viên công vụ không được phép thay đổi công việc trong vòng hai năm.”

Anh ta vẫn sải chân bước đi cứ như chẳng hề nghe thấy. Không cho đổi thì bỏ quách đi, học hai năm giáo viên mầm non, ở Bắc Kinh này tìm công việc cô nuôi dạy trẻ đâu có khó!

“Sau này chúng ta...” Cô nàng lại nói một câu ngốc nghếch.

Đối với loại đơn bào này, không thể để tự suy luận mà phải nói toạc móng heo: “Không phải sau này, mà từ giờ trở đi, chúng ta sẽ lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết để yêu đương!”

Gió khê khàng thổi rối hàng tóc mái lơ thơ, lá cây nhẹ rung rinh trên cành, buổi tối đầu hạ tiết trời dần trở nóng. Cô bỗng nhiên cảm thấy tất cả tựa như giấc chiêm bao, lúc mới quen trên máy bay, khi gặp lại trong bệnh viện, bao nhiêu lần không đếm hết...

Khóe mắt Thành Công lơ đãng liếc sang, bắt gặp nụ cười ngượng ngùng bên môi cô, đôi mắt hẹp dài lấp lánh ánh sáng khê nhường lên, độ cong khóe môi càng lúc càng lớn dần.

Trên dòng sông cuộc đời, yêu và được yêu vô tình đã đan thành tấm lưới.

Dù lắm lúc khó tránh khỏi tổn thương, cũng chẳng mong người phải bù đắp.

Bởi vì tôi cam tâm tình nguyện gắn kết cùng người.

Đời này kiếp này, từ sáng sớm đến đêm thâu.

□ □ □

Cơn mưa rào tầm tã đổ xuống khi trời nhá nhem tối chừa lại những vũng nước chưa kịp trôi trên hầu hết mọi ngã đường. Ôtô như chạy giữa lòng sông, dọc đường đi bọt nước bắn tung tóe. Dù cần gạt nước làm việc không ngơi nghỉ, tầm nhìn vẫn bị hạn chế. Tiểu Dự nói Trác Thiệu Hoa rằng cậu ta lái xe hoàn toàn dựa vào cảm giác. Trác Thiệu Hoa dặn cậu ta chú ý an toàn, chạy chậm một chút cũng không sao, Phàm Phàm đang ở chỗ Thành Công nên không cần về nhà vội.

Sấm sét lại dội lên ầm ỉ, trời tối đen tựa nửa đêm. Bóng đèn đường ngoài kia đâu có bật sáng cũng chỉ là đốm sáng nhỏ nhoi. Trong tiếng mưa hòa lẫn cùng tiếng kèn xe cộ, cả thế giới tưởng chừng đều nôn nóng bất an.

So với mùa hè khô hạn năm ngoái, hè năm nay mưa rất nhiều, nhiều đến độ thách thức hệ thống thoát nước của cả thành phố này. Kể từ khi Gia Hàng ra đi, Trác Thiệu Hoa cảm thấy mỗi một mùa năm mới hình như đều phần nào khác năm cũ. Anh vẫn hay tự hỏi mình – nơi có Gia Hàng đang vào mùa nào? Dẫn không biết cô ở bán cầu Đông hay bán cầu Tây, nhưng anh vẫn cảm giác được sự tồn tại của cô.

Gia Hàng vừa mất tích, toàn bộ hệ thống kỳ binh mạng đã hoạt động bình thường trở lại, không còn phải đương đầu với các cuộc tập kích đột ngột. Công ty Siêu Hằng tuyên bố phá sản, nhưng ngay tiếp sau đó lại đăng ký một trang web mới, nhanh chóng phát triển thị trường dựa trên công nghệ và chất lượng phục vụ xuất sắc, chẳng mấy chốc đã vượt lên dẫn đầu các doanh nghiệp trong ngành. Hiện tại đang là thời buổi cạnh tranh nên đây cũng là điều dễ hiểu. Anh đã truy ra được công ty này được sự hỗ trợ công nghệ từ một công ty lớn hoạt động hợp pháp ở nước ngoài. Đối với hacker, ngoại trừ thủ đoạn kiếm tiền không thể để lộ ra ngoài ánh sáng thì họ vẫn kinh doanh như các công ty lớn, đôi khi còn có thêm chiếc áo khoác ngoài hào nhoáng. Anh không cách nào điều tra thêm được nữa. Tiếp sau đó, một số quốc gia và các công ty công nghệ cao nổi tiếng bị hacker tấn công ồ ạt. Tuy họ kín miệng không tiết lộ mức độ tổn thất, nhưng căn cứ vào số tiền truy nã khổng lồ có thể đoán được hacker đã làm bùng nổ cơn chấn động dữ dội trên toàn thế giới. Trong các đợt tấn công anh từng nghiên cứu, có hai đợt cực kỳ dứt khoát và mạnh mẽ, rất giống phong cách Gia Hàng.

Một thiên tài hacker điển hình có lẽ không làm được bao nhiêu chuyện, nhưng khi được tổ chức chiêu mộ, tham gia vào hành động có kế hoạch, có mục đích, thì năng lực phá hoại sẽ vô cùng đáng sợ.

Mức thưởng cho việc lùng bắt tội phạm đã cao tới mức khiến người ta tặc lưỡi, song cũng như quảng hòn đá vào biển rộng mênh mông, mặt biển muôn đời vẫn gió êm sóng lặng. Một tổ chức hacker bí mật – có vẻ như quy tụ các nhân tài IT toàn cầu – đang trở thành đề tài đàm luận sôi nổi của chuyên gia quân sự các nước. Có rất nhiều tin đồn liên quan nhưng không ai biết được một chút thông tin chính xác về nó. Tất cả những gì mọi người có thể làm là chờ đợi hành động tiếp theo của nó để tóm lấy dấu vết để lại.

Mỗi sớm thức dậy, anh luôn xem di động trước rồi sau đó kiểm tra hộp thư. Tất cả vẫn như cũ, anh bình tĩnh khép di động và đóng hộp thư lại. Như anh đã dự liệu từ trước, phòng vệ của tổ chức hacker luôn là loại phòng vệ đứng đầu thế giới, chưa bao giờ có ngoại lệ. Dù muốn gửi bất kỳ tin tức nào, Gia Hàng cũng không thể thực hiện, ngay cả khi đó chỉ là ý nghĩ nhen nhóm. Anh lại không được phép giống trống khua chiêng đi tìm cô, làm vậy sẽ khiến cô bị các tổ chức phi pháp khác nhòm ngó, vì dù gì cô cũng là nhân viên quân đội nắm giữ trong tay nhiều bí mật.

Chẳng thể làm gì hơn ngoài chờ đợi ánh bình minh lộ dạng.

Người tức giận nhất là ông Trác Minh. Hễ nhìn thấy anh là mặt ông tối sầm, ông không thể tha thứ hành động tự ý xử lý mật mã của anh, hoặc giả không thể tiếp nhận sự thật Phàm Phàm là đứa trẻ chào đời từ ca mang thai hộ. Khác ở chỗ, với Phàm Phàm, ông càng yêu thương thẳng thắn bé nhiều hơn trước. Hàng tuần, mặc cho công việc bận rộn đến mấy, ông cũng dành một buổi tối đến tư hợp viện thăm Phàm Phàm. Hai ông cháu ngồi trên sofa, có hôm ông Trác Minh kể Phàm Phàm nghe chuyện xưa lịch sử, có bữa Phàm Phàm vẽ cho ông Trác Minh bức tranh. Nhờ được thầy dạy dỗ, khả năng vẽ của Phàm Phàm tiến bộ thấy rõ, thầy bảo mười tuổi có thể mở triển lãm tranh. Nói chung cu cậu được cưng chiều hết mực và cổ vũ vô điều kiện, đầu như anh, ngày còn bé muốn học vẽ bị ông Trác Minh và bà u Xán phản đối kịch liệt.

Người trải qua những ngày khó khăn nhất là Gia Doanh, cứ nhắc đến Gia Hàng là mắt chị đỏ hoe. Kết thúc giai đoạn hóa trị, Lạc Gia Lương nghỉ ngơi thêm một tháng, giờ anh đã đi làm trở lại. Kế hoạch đi Lệ Giang cùng Gia Doanh vào mùa hè này chỉ còn cách kéo dài thời hạn. Gia Doanh nói, Hàng Hàng không về

chị cũng không đi.

Ông Ân Nam Phi cuối cùng vẫn không cầm lòng được, đáp chuyến bay về Bắc Kinh. Nước mắt ông rơi như mưa khi đối diện với Gia Doanh. Ông chỉ ở Bắc Kinh đúng ba ngày, không gặp bà Trác Dương. Sau này bà Trác Dương nghe kể lại, những bức vẽ bị xé vụn vương vãi đầy mặt đất.

Chuyện xảy ra tám tháng kể mấy câu đã kể hết, nhưng nỗi nhớ hằng đêm dài lại tựa như nước sông tuôn mãi chẳng dừng.

Một hồi còi chói tai kéo Trác Thiệu Hoa ra khỏi mạch suy nghĩ, Tiểu Dụ quay ra sau nói với anh xe phía trước tông phải người đi đường, cậu ta muốn đi vòng đường khác đến nhà Thành Công. Đường đó khá xa, lộ trình phải hơn nửa giờ đồng hồ.

Trác Thiệu Hoa gật đầu, gọi điện cho Thành Công. Thành Công nói: “Đừng tới, Duy Nhất đang chơi với Phàm Phàm, muộn quá rồi tôi đi ngủ đây.”

Thành Công và Thiệu Duy Nhất đang yêu nhau thắm thiết, tình yêu của họ có khoảng cách rất lớn về tuổi tác và hoàn cảnh gia đình. Có điều, miễn Thành Công thật lòng, tất cả đều không thành vấn đề. Tính cách Thành Công nửa tà nửa chính, bí thư Thành và Thành phu nhân từ trước đến nay luôn chẳng biết làm sao với anh ta.

“Tôi đến ngay.” Trác Thiệu Hoa khẳng khái giữ ý định. Anh sợ cái thói thích biểu lộ tình yêu mặc kệ người bên cạnh của Thành Công sẽ làm hư Phàm Phàm.

Lúc anh xuống xe, mưa chỉ còn lất phất, mây đen đã tan đi ít nhiều, không khí cũng không ngột ngạt tới mức khó thở.

Thành Công đang tập thể dục, áo thun ba lỗ quần lửng, cả người mồ hôi mồ kê đầm đìa như mới từ dưới sông ngoi lên. Thiệu Duy Nhất và Phàm Phàm ở trong phòng. Nghe tiếng nói chuyện, cu cậu mở hé cửa ló đầu ra ngó nghiêng, chào ba một câu rồi quay vào thúc giục, “Nhanh lên, nhanh lên cô Thiệu ơi, đừng để vệt mẹ bị thương.”

“Chơi gì vậy?” Trác Thiệu Hoa hỏi, nhướn mày nhìn pizza và coca gọi bên ngoài giao tới đặt trên bàn cơm.

Thành Công cầm khăn lông lau mồ hôi: “Chơi game! Cái trò thiếu năng phát khiếp, chẳng biết chơi vui chỗ nào mà hai người ru rú trong phòng cả tiếng, không ai nói chuyện với tôi hết.”

Trác Thiệu Hoa quy định thời gian Phàm Phàm chơi máy tính không được vượt quá một giờ, bằng không sau này mắt kém không thể vẽ tranh, Phàm Phàm rất nghe lời anh.

“Cậu đừng khó khăn thế chứ, game đó đặc biệt thiết kế cho trẻ em dưới năm tuổi, vừa có tính chất đối thoại, vừa khuyến khích ý chí phấn đấu, hơn nữa lại còn mở mang trí tuệ, cả hình ảnh lẫn màu sắc đều rất đẹp.”

“Thông thường trò chơi phù hợp với một đứa trẻ hiếu động chỉ kéo dài nhiều nhất là hai mươi phút.”

“Game này giống bộ phim dài tập, chia thành rất nhiều cửa, cậu phải qua được cửa này mới có thể vào cửa tiếp theo. Một cửa cũng hơn mười phút! Nghe nói đây là game bán chạy nhất trên thị trường hiện nay, rất được các bậc phụ huynh ưa chuộng. Bây giờ đang thời đại Công nghệ Thông tin, không cấm con nít tiếp xúc với Internet được thì chọn giải pháp tốt nhất thôi.”

“Hình như cậu cũng thích thì phải?” Nếu không sao lại rành rọt như thế.

Thành Công cười: “Duy Nhất thích, cô ấy gốc quá, cứ hay bị kẹt lại ở cửa nào đó, tôi không chịu nổi nên giúp cô ấy chơi.”

“Cậu qua cửa thành công à?” Rõ là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

“Không. Có vài cửa là mặt hồ, trong hồ trồng đầy hoa sen. Vệt mẹ và thiên nga đen đi tới ven hồ, vệt mẹ không đi tiếp mà cũng không biết bay, thế là nó và thiên nga đen mỗi con một phương. Ngay lúc ấy, trời bỗng sập tối và vệt mẹ chợt ngủ thiếp đi. Nó nằm mơ, trong mơ nó thấy mình như được dẫn đường. Đó, cái giấc mơ ấy tôi đoán không ra.”

Ừm, giống truyện cổ tích thật. Trác Thiệu Hoa lơ đãng hỏi: “Game này tên gì?”

“Vịt mẹ tìm con kị, à, cải biên từ Vịt con xấu xí đấy.”

Ánh bình minh dường như bỗng lóe lên trong khoảnh khắc chớp nhoáng. Mạch máu nơi cổ tay Trác Thiệu Hoa đập gấp rút, sâu trong đáy lòng bỗng nở một đóa hoa tỏa hào quang vạn dặm. Có khả năng này không? Có không? Cô chẳng những là cao thủ lập trình mà còn đặc biệt xuất sắc trong lĩnh vực trò chơi.

“Thiệu Hoa, cậu khỏe chứ?” Thành Công thoáng nhận ra Trác Thiệu Hoa thở gấp.

Trác Thiệu Hoa đứng lên, đẩy cửa phòng ra. Hai người đang bò toài trước màn hình đồng loạt ngẩng đầu, Thiệu Duy Nhất mang vẻ mặt xấu hổ, Phàm Phàm lí nhí năn nỉ: “Bố ơi, cho con chơi tí nữa nha bố. Thiên nga đen mua cho vịt mẹ sô cô la, vịt mẹ nói vịt mẹ không vui. Sô cô la ngon lắm mà, sao không vui hử bố?”

Sô cô la?

Đúng là cô rồi!

Vào đêm trăng mới từ Hải Nam về Bắc Kinh, cô nắm tay anh bước ra quân khu đại viện trong bộ quần áo ngủ. Lúc ngang qua cổng, cô ngưỡng ngừng nấp sau lưng anh. Tại cửa hàng tiện lợi, anh mua cho cô cây kem Lục sắc tâm tình và một hộp sô cô la. Chị chủ tiệm đã nói thế nào nhỉ... chocolate Ferrero Rocher – dành tặng người thương yêu nhất.

Thấy Trác Thiệu Hoa cứ mỉm cười, Thành Công phát bực. “Này, nói nghe xem, rốt cuộc là sao?”

Trác Thiệu Hoa ẵm Phàm Phàm lên âu yếm hôn cu cậu. Nhóc thối, con có biết rằng con hạnh phúc lắm không? Đây là trò chơi mẹ viết cho con đó. Anh trấn tĩnh ngồi xuống, cho Phàm Phàm ngồi lên đùi mình rồi nói với Thiệu Duy Nhất: “Tôi thấy trò chơi này được đấy, cô chơi lại từ đầu được không, tôi muốn xem xem thế nào!”

Thiệu Duy Nhất bụm miệng, kinh ngạc nhìn Thành Công.

Thành Công về cầm, nhìn Trác Thiệu Hoa với vẻ tìm tòi nghiên cứu. “Để đó anh, em đi làm món gì cho mọi người ăn đi.” Anh ta đẩy Thiệu Duy Nhất đi.

Phàm Phàm vỗ tay, ba và chú Thành cùng gia nhập đội ngũ chơi trò chơi khiến cu cậu phấn khích cực kỳ.

Mở đầu là hình ảnh một trang trại xinh đẹp, hoa bìm bìm leo khắp hàng rào, đàn bò yên bình ăn cỏ trên thảm cỏ, thỏ trắng bé nhỏ vui vẻ rượt đuổi cùng bạn bè, ngoài bờ sông đàn vịt con líu ríu bơi qua bơi lại. Một con vịt dễ thương leo lên bờ về nhà trước, thấy một quả trứng trong bụi cỏ. Nó thoáng chớp chớp mắt nghi hoặc rồi mừng rỡ hiểu ra và nhủ, nhất định mình đã sinh quả trứng này trong lúc ngủ.

Ngày ngày vịt mẹ đều đến ấp trứng, chờ mong vịt con ra đời trong niềm hạnh phúc ngọt ngào. Rồi bỗng nhiên đến một hôm tỉnh lại từ giấc mơ, vịt mẹ nhìn thấy vỏ trứng bể tan tác trên mặt đất, chẳng thấy đâu vịt con bé bỏng. Kể từ đây, vịt mẹ bắt đầu hành trình tìm con.

Năm cửa đầu tiên qua được dễ dàng. Trên đường đi gặp vài con vật xa lạ ra chiều hiểu biết, vịt mẹ bèn dựa vào trí nhớ thời thơ ấu mô tả cho chúng nghe hình dáng vịt con, chúng nói cho vịt mẹ nhiều đáp án khác nhau, vậy là vịt mẹ đã gặp một số trở ngại. Ở cửa thứ sáu, thiên nga đen xuất hiện. Nó cũng đang tìm đứa con mất tích – một quả trứng thiên nga. Hai cô cậu cãi nhau, ai cũng khẳng định đó là con mình. Cuối cùng chúng thỏa thuận, cùng đi tìm vịt con rồi cho vịt con tự lựa chọn.

Phàm Phàm buồn ngủ, dụi mắt, há miệng ngáp một cái thật to. Thiệu Duy Nhất định bế cu cậu lên giường thì cu cậu lắc đầu nói, con thích vịt mẹ, con muốn xem vịt mẹ. Cuối cùng, không chống lại được cơn buồn ngủ, cu cậu ngủ gà gật xiêu vẹo trong lòng Trác Thiệu Hoa, Thiệu Duy Nhất lẳng lẳng ẵm cu cậu về phòng.

Sau mỗi một cửa, đối với một đứa trẻ mà nói, trò chơi càng lúc càng khó. Dưới sự chỉ đạo của Trác Thiệu Hoa, Thành Công như thông thả dạo chơi trên sân vắng. Vịt mẹ và thiên nga đen trải qua hiểu lầm, chia lìa và đủ mọi thử thách. Có lần suýt chút chúng đã mỗi con một ngã. Thiên nga đen nói, cho anh một cơ hội, chúng ta hãy đến một nơi xa lạ, nơi chỉ có hai chúng ta, anh có rất nhiều điều muốn nói với em.

“Cậu đợi đã!” Thành Công như không kìm nén được cảm xúc, Trác Thiệu Hoa đứng dậy đi đến bên cửa sổ, bất động thật lâu trước bóng đêm.

Khấp lòng anh ráo riết hét gào: Gia Hàng!

Tại nơi xa lạ đó, vịt mẹ đã hiểu được thiên nga đen, chúng lại cùng nhau bước tiếp chặng hành trình.

Cuối cùng, hai cô cậu cũng tìm thấy vịt con – một con thiên nga đen tuần tú. Lúc này đây, vịt con là con của ai đã không còn quan trọng, chỉ còn lại vòng ôm siết chặt của ba sinh linh. Trên bầu trời xuất hiện chùm tia sáng rực rỡ, những dải màu lục, lam, hồng, tím chợt sáng chợt tối bành bồng phiêu đảng. Xa xa, tiếng sóng biển lao xao vọng bên tai không dứt.

“Cực quang!” Thành Công kinh ngạc thốt lên.

“Trong nhà không có bản đồ à?” Trác Thiệu Hoa hỏi Thành Công, đầu ngón tay anh hơi run rẩy.

“Có một quả địa cầu.” Thành Công lấy quả địa cầu trên giá xách xuống.

Trác Thiệu Hoa xoay quả địa cầu: “Trên thế giới có một vùng cực quang, các thành phố xung quanh khu vực này có thể dễ dàng nhìn thấy cực quang – Alaska của Mỹ, Greenland của Đan Mạch, Tromso của Na Uy...” Đầu ngón tay anh không di chuyển tiếp nữa, cái tên Tromso như thể có ma lực thần bí hút ngón tay anh dính chặt vào nó.

13. Chương 13

Tromso đã vào hè.

Trong một năm, nơi này có năm tháng nhiệt độ xuống dưới 0 độ C. Mùa đông đi qua với những đêm dài lê thê và buồn chán đến nỗi bạn chỉ hận không thể giờ tay hoàn hô mỗi khi tia mặt trời ló dạng. Mùa hạ lại khác. Dù bạn đến từ nơi nào, chỉ cần lên đường vào ban ngày bạn sẽ không có cảm giác lệch múi giờ khi đến Tromso, bởi bất kể là đêm hay ngày chào đón bạn luôn là nắng mai chói chang.

Mỗi tối trước nhà thờ Thiên Chúa Bắc Cực thường có buổi hòa nhạc Mặt Trời Nửa Đêm. Ban nhạc gồm một ca sĩ và hai tay chơi nhạc cụ, họ biểu diễn rất nhiều bài dân ca đặc trưng của Bắc u và Ireland. Khán giả theo dõi hết sức chăm chú trong không gian chẳng lẫn chút tạp âm, đến tận khi chương trình kết thúc mới có tiếng vỗ tay.

Gia Hàng từng đi nhờ xe tiện lợi của hàng xóm đến xem một lần. Cô đã rất thân thuộc với hàng xóm láng giềng trên đảo, dường như cô là gương mặt Đông phương duy nhất tại hòn đảo này. Chu Văn Cẩn thay đổi quá nhiều, anh để râu, nuôi tóc dài, bộ râu dày rậm che đầy gương mặt khôi ngô ngày trước. Đồ ăn Bắc u làm con người ta dễ vạm vỡ đến kỳ lạ. Sáng sớm thức dậy, Gia Hàng bước từ cầu thang xuống dưới nhà, Chu Văn Cẩn pha cà phê trong nhà bếp, nhìn tấm lưng rộng lớn đó cô bỗng dưng sững sờ chẳng nhớ nổi người ấy là ai.

Ca sĩ nhìn thấy Gia Hàng giữa đám đông, hát riêng tặng cô một đoạn bài Tiến ái* bằng tiếng Anh.

Sao băng giăng khắp trời, vô biên vô hạn

Nước mắt em chẳng thể lau khô

Em cất vụn tình yêu thổi vào biển rộng

Biết bao lần nước mắt rơi đã khiến em hiểu rõ

Em ngây thơ khờ khạo cứ ngỡ giang rộng hai tay sẽ chống đỡ được cả tương lai

Có ngờ đâu rằng chẳng ai dám khẳng định tình yêu vĩnh viễn không một lần vướng bụi

(*) Nghe bài Tiến ái ở đây.

Gia Hàng gật đầu theo giai điệu, vành mắt dần dần đỏ hoe.

Cô gầy rộc người, lúc ra bến cảng xem thuyền chủ tiệm tạp hóa cạnh nhà cứ dạn đi dạn lại: Tiểu thư đừng ra gần biển. Kéo gió biển mạnh quá sẽ thổi bay cô mất.

Hàng tháng Chu Văn Cẩn phải rời Tromso một tuần, Mena đưa anh sân bay. Chu Văn Cẩn chắc chắn đã được tổ chức giao nhiệm vụ nặng nề, cô nhận ra được điều đó qua vẻ tất bật của anh ta. Khi trở về nhà, dù Gia Hàng đang thức hay ngủ, anh ta đều gọi cô ra mở cửa và nói dăm ba câu.

Gia Hàng hầu như đã hoàn toàn hòa nhập với bầu không khí ở Tromso. Từ nụ cười trên gương mặt cô, anh ta cảm giác được cô thích nơi này và cũng đón nhận công việc mới. Thế nhưng, cô vẫn khẳng khái cự tuyệt tình cảm của anh ta, thậm chí còn cố chấp hơn trước.

Hơn tám tháng trôi qua, giữa họ không mấy may có một chút tiến triển. Gia Hàng vẫn duy trì khoảng cách vô hình như có như không với anh ta. Cảm giác bất lực trầm trọng vì chẳng tài nào nắm bắt được cô luôn làm Chu Văn Cẩn thấy ngột thở.

Ngày hè trên đảo luôn có nhiều tiết mục phong phú – ra khơi, mở tiệc nướng, đốt pháo hoa. Chu Văn Cẩn uống rượu say khướt, Gia Hàng dìu anh ta về nhà. Anh ta mượn cảm giác say ôm cô, hai người ngã nhào xuống nền nhà. Tình cảm dồn nén trong thời gian quá dài loáng chốc như núi lửa phun trào, anh ta hôn môi cô. Cô vùng vẫy, né tránh. Trong lúc giằng co, anh ta xé toạc áo T-shirt của cô. Cô giơ tay giáng cho anh ta một cái tát. Tỉnh rượu, anh ta ngồi lặng yên một mình ngoài ban công cho đến khi nước biển phủ lấp mặt trời. Làn da bị cháy nắng lúc tắm gội đau rát như xát muối.

“Nếu không có chút tình cảm với anh thì tại sao khi anh mất tích em lại phải đau lòng tới vậy? Cho anh hy vọng rồi lại khiến anh tuyệt vọng. Em muốn anh chết phải không?” Khuôn mặt anh ta nhàu nhĩ, tiếng cười phát ra như tiếng gào khóc, cười tới độ nước mắt giàn giụa. Cuối cùng, tiếng cười ngưng bật, chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Gia Hàng nhìn thẳng vào anh ta, trong đôi mắt trong veo của cô chẳng ẩn chứa bóng dáng của cái gọi là tình cảm.

Anh ta đóng sầm cửa bỏ đi.

Qua hôm sau, Gia Hàng đang ngủ thì nghe tiếng lộc cộc. Cô xuống lầu thấy Chu Văn Cẩn xách vali đứng trong phòng khách. “Anh phải đi xa nhà một thời gian, có lẽ khá lâu. Không phải anh muốn tranh giành với Trác Thiệu Hoa, anh yêu em thật lòng. Nếu em không yêu anh, hãy nói thẳng với anh. Anh sẽ rời khỏi Tromso, dọn đi nơi khác. Em ở ngay trước mắt anh, em gần như vậy mà anh lại không thể yêu. Thật sự rất đau khổ.”

Gia Hàng vừa mở miệng, anh ta đã giơ tay ngăn lại: “Bây giờ em đừng nên nói gì cả, đợi anh về.”

Anh ta đặt hành lý xuống bước đến gần cô, giang tay ôm cô vào lòng và nói khẽ bên tai cô: “Chân trời góc biển, vách núi vạn tượng, chúng ta đã cùng nhau đến nơi này. Đừng tàn nhẫn với anh quá.”

Gia Hàng co chặt nắm tay, cứng ngắc như cột đá.

Anh ta đi chậm rãi ra xe mang theo vẻ thất vọng và nản lòng. Mena lái xe giúp anh ta, vỗ vỗ vai anh ta an ủi.

Nắng giữa trưa đẹp mắt vô cùng, Gia Hàng đứng dưới hàng hiên thật lâu mới trở vào nhà. Trong máy tính có email Simon gửi đến, mục tiêu lần này là quân đội Israel. Nghe nói Israel bí mật huấn luyện một nhóm binh lính xâm nhập vào Iran nhằm chuẩn bị phát động một chiến dịch quy mô lớn, Simon muốn Gia Hàng tìm được phần tài liệu này. Gia Hàng nhếch miệng, đóng hộp thư lại. Hôm nay tâm trạng sa sút, cô không muốn làm gì cả. Cô vòng qua vòng lại lầu trên lầu dưới rồi vào phòng Chu Văn Cẩn. Anh đi vội vàng, cửa tủ quần áo mở toang. Vài món quần áo bẩn vắt vẻo trên giường, cô nhặt lên bỏ vào giỏ giặt quần áo. Notebook trên tủ đầu giường vẫn còn hiển thị trang web anh xem và bài hát anh nghe, không cần dùng cho công việc nên cũng không cài mật mã. Cô mở các tập tin ra xem thử, ngoại trừ bài hát, tất cả đều là ảnh chụp cuộc sống của họ ở Tromso.

Ngoài cửa có người gọi, bà cụ hàng xóm mới nướng mẻ dâu tây nhờ người mang sang cho Gia Hàng. Gia Hàng chạy qua nhà bà cụ, chú cún của bà thấy cô là háng hái bổ nhào tới, bà cụ có vốc người mập mạp nờ nụ cười hiền từ khôn tả.

“Chúng tôi thấy chồng cô lại vừa đi xa nhà.”

Gia Hàng đáp ‘dạ’ một cách qua loa. Láng giềng ở đây ai cũng đình ninh cô và Chu Văn Cẩn là đôi vợ chồng mới cưới đến Tromso hưởng tuần trăng mật, sau đó vì yêu mến nên định cư luôn ở thành phố này. Tình tiết quá sức lãng mạn, Gia Hàng nghe xong không khỏi thấy buồn cười.

“Hôm nay có thuyền rời bến, cháu muốn đi theo ra biển câu cá không?” Bà cụ niềm nở đề nghị.

“Có tiện không ạ?” Gia Hàng rất muốn ra khơi để được thoải mái hít gió biển.

“Đương nhiên là tiện rồi. Nhớ bôi kem chống nắng, cháu yêu à, bây giờ cháu cũng chẳng trắng mấy đâu.”

Gia Hàng cười ngất, hè về chưa bao lâu mà cô đã giang nắng đến đen nhẻm.

“Khóa cửa nẻo cẩn thận vào, gần đây trên đảo có nhiều người lạ lắm đấy.”

Cô thay vào bộ quần áo gọn nhẹ, đội mũ lên đầu rồi chạy ra bến tàu. Một chiếc ô tô màu đen đỗ ven bến tàu, vài ngư dân vây xung quanh nhìn ngó bốn khuôn mặt xa lạ bên cạnh xe.

“Họ là khách du lịch đến nghỉ dưỡng ạ?” Gia Hàng tiến lại gần cùng những người khác. Bốn người đàn ông cao to mặc áo đen, trông không giống du khách lắm.

Một người to lớn trong số đó nghe thấy giọng nói Gia Hàng, ánh mắt sắc bén lập tức hướng về phía cô. Anh ta lấy một tấm hình trong ngực ra nhìn lướt qua. “Gia Hàng?” Anh ta hỏi bằng tiếng Trung với đôi chút ngờ vực.

Cô gái vừa đen vừa gầy trước mắt có đôi chỗ giống với cô gái xinh đẹp tươi cười rạng rỡ trong hình.

Gia Hàng giơ ngón tay gạt đi mái tóc rối tung bởi gió biển, nhịp tim từ từ tăng tốc. “Thế các anh đến tìm ai?” Cô cũng hỏi bằng tiếng Trung.

Anh ta trao đổi ánh mắt với người đi cùng, cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó ghé tai Gia Hàng nói ra một cái tên. Biển nổi gió lớn, những người ngư dân chỉ kịp nhìn thấy cả người Gia Hàng lao đảo chấp chới. Anh ta đỡ lấy cô, mở cửa xe. “Tiểu thư, cô có vẻ không được khỏe, chúng tôi đưa cô đi bệnh viện.”

Quả thật cô giống hệt như bị bệnh, tay chân không cách gì cử động, đầu vầng mắt hoa. Đây là thật ư? Cô níu chặt tay nắm cửa xe, lơ mơ không dám tin.

Bốn người đàn ông đều nhảy lên xe, đầu xe thoát cái vòng ngược trở lại chạy băng băng về hướng cây cầu lớn bắc ngang biển. Từng hình ảnh đại dương, thuyền buồm, cây cối lần lượt vụt qua rồi mất hút.

“Chúng tôi đã đến Tromso một tuần nay. Thành phố này tuy gọi là nhỏ, nhưng tìm người không dễ dàng gì. Cũng may gương mặt Châu Á không nhiều lắm.” Người đàn ông nói.

Anh ta không cần Gia Hàng trả lời, vẻ như chỉ giao tiếp với cô vài câu có lệ, sau đó anh ta trao đổi với những người còn lại bằng một ngôn ngữ cô không hiểu, vẻ mặt cả bốn người đều cực kỳ bặm trợn.

“Chúng ta sắp đi đâu?” Xe chạy về hướng sân bay Tromso, Gia Hàng cố gắng trấn tĩnh.

Anh ta hơi nhếch mép. “Bắc Kinh!”

Bắc Kinh! Gia Hàng cắn môi, cảm giác đau đớn nói cho cô biết tất cả không phải là ảo giác. Hàng cổ thụ cao vút tầng mây, ngã tư đường đông nghịt người xe, ngày hè nóng như tắm hơi, mảnh sân vuông vức, tiếng nói trong trẻo của Phàm Phàm, thủ trưởng... Một cơn choáng váng thành linh ập đến kéo bóng tối bao trùm lên tầm mắt Gia Hàng, cô không còn biết gì nữa cả. Đến khi tỉnh lại thì cô đã ngồi trên máy bay, ngoài cửa sổ mây trời trải rộng từng mảng lớn. Hơi lạnh từ máy điều hòa trong khoang máy bay tỏa ra dư dả, cô khẽ rụt vai như sợ lạnh. Ngồi hai bên trái phải cô là hai người đàn ông mặt lạnh băng, một người hắng giọng nói: “Trung tá Gia, hai tiếng nữa máy bay sẽ đáp xuống sân bay Bắc Kinh. Nhiệt độ Bắc Kinh hôm nay là 37 độ C, mưa vừa.”

Không sao, dù 39 độ C cũng chẳng hề hấn gì, cô có thể thích nghi.

Về rồi. Cuối cùng cô đã được bước đi trên mảnh đất quê hương – đi trong hiện thực, không phải trong mơ.

Tám tháng không nhìn thấy nhau, thủ trưởng ơi, anh có khỏe không?

Tromso.

Nhận được điện thoại khi vừa xuống máy bay, Chu Văn Cẩn tức tốc quay về nhà, Simon cũng chạy đến. Trong thư phòng, máy tính của cô vẫn mở, cả căn phòng lồng lộng gió biển, quần áo cô phơi trên ban công bay phấp phới theo gió. Thông tin đã được xác nhận, hiện giờ cô đang trên máy bay quay về Bắc Kinh.

Simon nặng nề cau mày: “Tin tức rò rỉ từ đâu? Nơi này thuộc tọa độ 69 độ vĩ Bắc, vùng Bắc Cực, không lý nào đám người đó lại tìm ra được.”

Nói những thứ này còn nghĩa lý gì nữa? Họ đã tìm được cô và mang cô đi. Chu Văn Cẩn diên tiết nắm tay lên bàn.

Simon tấm tắc tiếc nuối: “Đổ ra cả đồng công sức lừa gạt, rốt cuộc chỉ ở lại được tám tháng. Tôi cũng muốn diên lên đây, kẻ nào đáng ghét vậy chứ? Lần này Wing đi chắc phải ra tòa án quân sự vì tội phản quốc?”

Chu Văn Cẩn cười khổ: “Chuyện đó không cần tôi và anh phải bận tâm, Trác Thiệu Hoa yêu cô ấy sâu sắc.” Anh ta luôn hiểu rõ điều này.

Simon vỗ vai Chu Văn Cẩn đồng cảm, nói lời trấn an: “Cấp trên rất thích Wing, sau này chúng ta sẽ nghĩ cách khác. Lần này đúng là quá sơ suất.” Hóa ra trên đời không có nơi nào an toàn tuyệt đối.

“Thôi. Tổ chức không tổn thất bao nhiêu, vả lại cô ấy cũng không biết rõ về các thành viên và bí mật nội bộ.” Tất cả các lợi thế vốn có đều đã mang ra sử dụng, Trác Thiệu Hoa sẽ không cho bọn họ thêm bất cứ cơ hội nào khác. Chu Văn Cẩn lấy tay bưng mặt, chậm rãi ngồi xuống. Ông Trời dùng cách này thay cho câu trả lời của cô với anh ta sao?

Simon ngẩn ra, chẳng lẽ từ lâu cô nàng đã dự phòng trước cho ngày hôm nay? Đồ Wing xảo quyệt!

Đêm đã khuya nhưng nắng vẫn còn gay gắt, cái gay gắt khiến đau thương không có chỗ giấu mình.

Chu Văn Cẩn nốc sạch một chai rượu để làm cho mình say đến bất tỉnh, nếu không anh ta chẳng biết làm sao đối mặt với căn nhà trở lại lạc lõng. Không có cô, mọi thứ đều vô nghĩa. Tỉnh lại trong cơn đau đầu búa bổ, Chu Văn Cẩn mở máy tính theo thói quen rồi đi rửa mặt. Sau âm thanh khởi động máy, một tập tin đột ngột nhảy ra màn hình.

Không có can đảm nhìn vào mắt Chu sư huynh nói ra những lời này, thôi anh nghe ở đây đỡ vậy. Có lẽ cả hai chúng ta còn quá trẻ và kinh nghiệm sống quá ít ỏi, nên chúng ta luôn đối đãi với nhau dựa trên sở thích của chính bản thân, chứ không hề đặt mình vào vị trí của người còn lại để suy nghĩ. Vì vậy vận mệnh đã định chúng ta là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau. Em rất may mắn vì trong đời mình có Chu sư huynh, sự tồn tại của anh đã làm cuộc đời em vẻ vang và giá trị. Chu sư huynh, nhận lời thách thức của em, làm đối thủ của em đi! Đời này có một đối thủ ngang sức ngang tài có thể đối kháng với mình, khiến mình tôn trọng, hẳn cũng là một niềm hạnh phúc. Vì Chu sư huynh, em muốn mình phải mạnh mẽ hơn nữa. Em sẽ luôn để mắt đến anh, chờ thời cơ đánh bại anh, anh nhớ cố gắng hết mình đấy nhé.

Lặp lại quãng thời gian ở Bắc Hàng ư? Anh thiết kế tường lửa, cô chạy đến tấn công, ngày xưa ấy vừa gây căng, căng thẳng, lại vừa đầy nhiệt huyết và niềm vui.

Không thể thành người yêu thì thành đối thủ mạnh của nhau, suốt đời.

Cô hứa hẹn rồi cô cam kết! Không chấp nhận thì có thể làm được gì?

Chu Văn Cẩn bật cười với màn hình, sau đó yên lặng để mặc nước mắt chảy dài. Người con gái xinh đẹp thông minh ấy đã hoàn toàn biến mất khỏi anh ta như thế.

Sân bay Bắc Kinh.

Gia Hàng đã thấy khuôn mặt điển trai, vầng trán ngời sáng, đôi mắt sâu thẳm, dáng lưng thẳng tắp.

Cho dù đi đến phương trời nào, cô cũng không bao giờ gặp được một Trác Thiệu Hoa thứ hai.

Tại sao khi ấy cô lại đành lòng rời xa anh đến một nơi xa xôi? Tại sao lại đành lòng nói với anh rằng nếu sống bên anh thì một ngày nào đó sớm hay muộn cô sẽ sụp đổ? Tại sao lại đành lòng hạch hỏi anh yêu cô hay không?

“Về rồi à!” Anh mỉm cười với cô, cười rất nhạt. Rồi ngay lập tức anh dời ánh mắt sang hai người đồng hành cùng cô và gật đầu nhẹ.

Không có cái ôm sau biệt ly đằng đẳng, lời hỏi han triu mến cũng không có nốt. Gia Hàng cúi đầu, sự mệt mỏi từ chuyến bay đường dài và căng thẳng về mặt tâm lý khiến cả người cô lả đi. “Thủ trưởng!” Cô giữ lấy cánh tay anh.

Thủ trưởng – danh xưng cô đã gọi thì thầm vô số lần trong giấc chiêm bao, như thể từ ấy đồng nghĩa với hạnh phúc.

Đây là nhiệt độ cơ thể của thủ trưởng, mũi cô bắt giác cay cay.

“Xe đậu ngay bên ngoài.” Anh rút cánh tay mình về, giọng nói cũng chẳng có chút hơi ấm.

Cô cứng đờ, trái tim run run.

Có hai chiếc xe cả thảy, một chiếc đóng kín cửa, không thấy rõ người ngồi trong; chiếc còn lại do Tiểu Dụ lái. Cậu ta nhìn cô cười hì hì ngây ngô: “Trung tá Gia, nhìn cô giống y như mới đi Châu Phi về.”

Cô cười không nổi, muốn khóc nữa là đằng khác.

“Trước mắt cứ để cô ấy về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai tôi sẽ đưa cô ấy sang đó.” Trác Thiệu Hoa nói với người ngồi trong chiếc xe kia.

Hai người đi cùng cô lên chiếc xe kia đi trước. Cô và thủ trưởng cũng rời sân bay ngay sau đó. Mưa rơi từng giọt tanh tách nặng nề lên cửa kính xe. Gia Hàng có rất nhiều lời muốn nói với Trác Thiệu Hoa nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ biết mong ngóng anh giúp cô nói câu mở đầu.

Trác Thiệu Hoa đang nghe điện thoại của chính ủy Vĩ gọi đến, anh ta quan tâm hỏi chuyến bay của Gia Hàng có đến đúng giờ không. Anh trả lời thật sự ngắn gọn và cúp điện thoại rất nhanh. Rồi thì, anh lặng thinh.

Tiểu Dụ chú tâm lái xe, sợ bất cẩn làm rối loạn bầu không khí nên ngậm miệng thật chặt.

Anh đang giận cô đó sao? Gia Hàng len lén nhìn anh, tuy chỉ nhìn qua khuôn mặt anh nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Bên ngoài trời tối om, cơn mưa dầm dề làm Gia Hàng không đoán ra nổi giờ giấc. Xe chạy vào quân khu đại viện, nơi ngỡ như đã cách xa mấy đời. Cổng chính tứ hợp viện mở ra, cô tần ngần giây lát rồi mới bước vào.

Anh đưa cô đi dọc hành lang đến cửa phòng ngủ rồi dừng lại trước tấm rèm mỏng ngoài cửa: “Anh không nói Phàm Phàm hôm nay em về, sợ con phấn khích quá độ, con ngủ rồi. Em đi tắm rồi ngủ sớm đi.”

“Vậy còn anh?” Cô buột miệng hỏi.

“Anh còn phải qua bộ họp với mọi người.”

“Liên quan đến em sao?” Anh không phủ nhận.

“Em xin lỗi thủ trưởng, em sai rồi. Nhưng em có làm theo lời anh dặn mà.” Cô thật sự không chịu đựng nổi thái độ lạnh nhạt của anh, anh chẳng hề biết cô nhớ anh nhiều tới mức nào!

Ngày đi Vancouver, lúc làm xong thủ tục ở sân bay, cô vừa quay lưng cất bước thì anh bé Phàm Phàm khóc thút thút chạy theo cô, hôn lên gương mặt cô và nói nhỏ: “Gia Hàng, cho dù gặp phải chuyện gì, em cũng đừng suy nghĩ gì hết, mạng sống là quan trọng nhất, biết càng ít bí mật càng an toàn.”

Lúc đó cô không hiểu, sau này cô mới hiểu: Thì ra, bằng trực giác nhạy bén, anh đã dự liệu được cô sẽ gặp chuyện chẳng lành. Anh không ngăn được cô, lại không thể ở bên cạnh bảo vệ cô, nên muốn cô học cách tự bảo vệ mình. Khi gặp nguy hiểm, phải tấn công bên sườn, không được đánh trả trực diện. Anh không lo ngại cô sẽ trở thành người thế nào, chỉ cần cô sống thật tốt. Phải sống tốt mới có cơ hội nghĩ chuyện tương lai. Cô thỏa thuận với Simon để mình được đơn phương hành động, không tham gia bất cứ hoạt động nào, không gặp gỡ bất cứ ai. Chính vì vậy, cô không phải mang theo bất kỳ bí mật gì và mai này rời đi cũng không đáng để người khác phải lặn lội ngàn dặm giết người diệt khẩu. Anh chưa một lần xem cô như trung

tá Gia, trong lòng anh cô chỉ là người con gái anh quý trọng, trong mọi hoàn cảnh anh luôn đặt sự an nguy của cô lên hàng đầu, những thứ khác chỉ là phù vân.

“Anh biết.” Về mặt anh không chút thay đổi.

“Thế... Anh biết em ở Tromso qua trò chơi phải không?” Cô tra hỏi đến cùng.

“Phải!”

Đã thần giao cách cảm nhường ấy vì sao còn lạnh lùng thế chứ? Cô ầm ỨC, bĩu môi giận dữ.

Sau đó, anh đi và để lại cho Gia Hàng cả núi nghi hoặc.

Tiểu Dụ mở cửa cho Trác Thiệu Hoa lên xe. Lúc đóng cửa xe, nhìn Gia Hàng đứng đằng kia với ánh mắt tha thiết trông mong, anh thở dài: “Xương gò má nhô cao, mặt lớn chưa bằng bàn tay.” Giọng điệu tiếc thương lưu luyến vô hạn.

Ấy thế mà Tiểu Dụ vừa quay ra sau nhìn một cái, Trác Thiệu Hoa đã khôi phục lại vẻ bình thường.

□ □ □

Phạm Phạm không ngủ giường cu cậu, thím Đường đã bế cu cậu đi. Cô vòng vòng trước cửa phòng thím Đường một hồi, rồi kiềm nén nhớ nhung trở về phòng ngâm mình trong bồn tắm và lên giường ngủ.

Đứng bên cạnh chiếc giường rộng rãi trong phòng ngủ, nhìn đôi gối kê đầu đặt song song, hồi tưởng lại những bài xích, lạnh nhạt vô lý một cách thái quá của mình vì sự khiêu khích của Mộc Giai Huy, cô bỗng nhiên thấy hổ thẹn vô cùng.

Lúc đó chắc thủ trưởng cũng khó chịu ghê lắm!

Cô tiện tay kéo mở ngăn thứ nhất trên tủ đầu giường, bên trong có di động ‘Hoa quả’ thủ trưởng mua cho cô, có cả chiếc đồng hồ nguyệt tượng cô đã tháo khỏi cổ tay trong phút giận dữ. Thật tùy hứng hết sức!

Kỳ thực, trong thâm tâm Gia Hàng luôn cảm thấy cho dù mình làm gì đi nữa, thủ trưởng cũng luôn bao dung, tha thứ cho cô, vậy nên cô mới mặc sức tung hoành. Thành lưu manh từng nói, thủ trưởng cũng là người, cũng khao khát được yêu, khao khát được thấu hiểu.

Gì thế này? Giấy hôn thú!

Gia Hàng sững sờ nhìn tờ hôn thú đáng lẽ nên cất trong tủ hồ sơ đang nằm bên dưới điện thoại di động, hình như thường bị lật xem nên góc giấy hơi cong cong.

Có phải đêm khuya vắng lặng nhớ cô, anh mở tờ hôn thú ra nong nàn ngắm nghía?

Gia Hàng nhồm miệng cười ngọt ngào.

Cô ôm gối kê đầu của Trác Thiệu Hoa, cuộn tròn mình giữa giường. Đây là nhà cô, không cần cảnh giác, không cần bố trí phòng vệ, cô đã được an toàn. Cô chìm vào giấc mộng đẹp với nụ cười nở trên môi. Đường như mới chỉ chớp mắt giây lát, cô đã nghe loáng thoáng tiếng thở phì phì, rồi một bàn tay nhỏ bé sờ ngang sờ dọc mặt mũi cô làm cô nhột nhột ngứa ngứa. Cô mở mắt ra, thấy hai mắt tròn xoe của Phạm Phạm đang nhìn mình chăm chăm. Ngón tay nho nhỏ chìa tới chọt vào mắt cô.

“Nhóc thối, đau!” Cô kêu lên.

Phạm Phạm cười khanh khách: “Là mẹ, mẹ về rồi, bố không gạt con!” Cu cậu ôm cổ Gia Hàng, hôn đến nổi mặt cô nhoe nhoét nước miếng.

Thủ trưởng ở nhà, vậy tối qua anh ngủ ở đâu?

Nhóc con đúng là chẳng biết oán giận, xa nhau lâu vậy mà chẳng hề lạnh nhạt với cô tí xíu nào. “Phạm Phạm nhớ mẹ không nào?”

“Dạ nhớ, ngày nào cũng nhớ, ở trong này.” Phạm Phạm chỉ chỉ đầu, rồi lại chỉ chỉ tim, “Bố nói nhất định mẹ sẽ về, chỉ vì nhiều việc nên bị trì hoãn. Mẹ ơi, trì hoãn nghĩa là gì?”

“Nghĩa là có sợi dây thừng trói chân mẹ làm mẹ không đi được ấy.”

“Phàm Phàm bóp chân cho mẹ!” Rồi như một con sóc lanh lợi, Phàm Phàm tíu tít chui vào từ đầu giường bên kia, ôm bàn chân của cô nhẹ nhàng nắn nắn.

Ngày cô đi, gương mặt Phàm Phàm tròn trịa, mắt híp lại thành đường kẻ mỗi khi cu cậu cười xảo quyệt. Còn bây giờ, đầu thoát nhìn cao lên khá nhiều, cằm cũng nhọn hơn trước, cách nói chuyện nghiêm túc y hệt đứa con nít lớn. Trong cuộc đời cu cậu, cô đã bỏ lỡ biết bao nhiêu thời khắc xúc động lòng người! Nước mắt bỗng chốc không tìm lại được.

“Mẹ ngoan, mẹ đừng khóc. Có Phàm Phàm ở đây, không còn ai ăn hiếp mẹ nữa đâu.” Phàm Phàm lau nước mắt cho cô, nghiêm trang nói.

Cô nuốt nước mắt, cười hì hì.

Rửa mặt xong, tự dưng Phàm Phàm hết như bị mất chân, đi đâu cũng vùi Gia Hàng bế, vẻ mặt tràn ngập kiêu hãnh, kể cả lúc ăn sáng cu cậu cũng muốn ngồi trên đùi cô, muốn cô bón cho ăn.

Thím Đường cười mãi: “Ghê thật, mẹ vừa về là Phàm Phàm hết ngoan ngay.”

Gia Hàng trả lời đầy nuông chiều: “Không sao, mẹ thấy Phàm Phàm ngoan là được rồi ha.”

Cái đuôi nhỏ phía sau Phàm Phàm lại càng được thể vểnh lên thật cao. Trác Thiệu Hoa ngồi phía đối diện nhìn xuống, ánh mắt phẳng lặng như nước.

Sau bữa ăn Trác Thiệu Hoa nói với Gia Hàng: “Chúng ta phải ra ngoài một lát.”

Gia Hàng hiểu ý anh: “Vâng, em khỏe rồi, anh đi thay quần áo đi!”

“Không cần thay!”

Tim Gia Hàng rung lên. Bỗng cô hiểu ra, hôm nay thủ trưởng đưa cô đi gặp các vị lãnh đạo với danh nghĩa một người chồng, chứ không phải thiếu tướng Trác Thiệu Hoa. Ừ nhỉ, Trác Thiệu Hoa bị giáng chức rồi, bây giờ anh là đại tá phải không?

Đến đón họ là chiếc xe và những gương mặt lạ lẫm Gia Hàng chưa từng gặp. “Chỉ làm theo thông lệ thôi, không sao hết. Họ hỏi gì em cứ thành thật trả lời.” Trước khi lên xe, anh nắm tay cô: “Anh sẽ đợi em bên ngoài.”

Có mặt người ngoài, hai người không nói chuyện với nhau. Đường phố Bắc Kinh chẳng có gì đổi khác, vẫn đông đúc người xe như cũ. Nửa giờ sau, xe rẽ vào một nơi cây cối xanh tươi – hình như là tiến vào cửa sau – rồi lại chạy tiếp một đoạn. Thấy nhà ăn, thư viện, ký túc xá lướt qua, Gia Hàng kinh ngạc tự hỏi, đây là đại học? Cô nhìn sang Trác Thiệu Hoa, anh quay qua cô nhắm mắt lại thay lời đáp.

Xe ngừng bánh trước tòa nhà hai tầng bằng gạch sơn xanh có cây cổ thụ cao ngút trời, cánh cửa hình mặt trăng trắng và bồn hoa nhỏ xây hình thoi trông khóm hồng trắng đang mùa khoe sắc.

Hai người đi vào cánh cửa hình mặt trăng, một người đàn ông trung niên bước ra bắt tay Trác Thiệu Hoa rồi nhìn Gia Hàng nói: “Trung tá Gia, mời!”

“Vào đi, anh ở ngoài đợi em!” Trác Thiệu Hoa nói.

Gia Hàng đi vài bước rồi ngoảnh đầu lại, nhướn miệng cười với anh vào đúng khoảnh khắc cánh cửa khép kín.

Nơi này là tòa nhà tư liệu của một khoa nào đó thuộc đại học, giờ nó thành Bộ Tổng chỉ huy của kỳ binh mạng. Ngay sau khi tin tức bị kỷ luật do thất trách xuất hiện trên trang web quân đội, anh đã bắt tay vào làm công việc này. Anh bỏ ra ba tháng để sắp xếp lại một cách thống nhất toàn bộ hệ thống chỉ huy và phân công các thành viên đúng người đúng việc. Tổng chỉ huy là bí thư Thành, phó tổng chỉ huy là anh. Phòng máy trước kia của bộ được giữ lại như cũ, nhưng chỉ để vận hành Internet hàng ngày, không can thiệp vào những sự vụ quan trọng. Anh nói với chính ủy Vĩ, được ngủ vài đêm yên giấc rồi. Chính ủy Vĩ trêu, ngày nào trung tá Gia chưa trở lại, ngày đó tôi chưa tin anh có thể ngủ yên.

Anh đi qua đi lại mấy vòng trong phòng làm việc, vậy là hết thấy đã đi vào quỹ đạo, mọi việc đang được tiến hành theo trình tự đã định. Anh rút tách trà ngồi xuống, nhìn đồng hồ – Gia Hàng đã vào trong đó

nửa tiếng. Người nói chuyện với cô chắc chắn là thành viên ban Kiểm tra kỷ luật và ban Quản chế. Anh phải ở đây, vì hai người là vợ chồng nên anh phải tránh mặt. Thật ra sau khi phân tích thông tin qua trò chơi, Gia Hàng cũng đã chứng minh được sự trong sạch của cô.

Thời gian nói chuyện rất dài, ngay cả cơm trưa cũng đưa vào trong. Bốn giờ chiều, cánh cửa đóng chặt bật mở, thành viên ban Quản chế bước ra trước. Thông thường, với một cuộc nói chuyện mang ý nghĩa chính trị, sắc mặt của người nói chuyện lẫn người được nói chuyện đều rất nghiêm trọng. Trác Thiệu Hoa kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ phấn khởi của thành viên Quản chế: “Thiếu tướng Trác, có tin tình báo quan trọng.”

Anh không đáp lại, chỉ nhìn Gia Hàng đi ra. Mỗi cô hơi tái đi, cô phàn nàn cái máy lạnh bên trong bật vì vù hại cô chết rét.

“Ra ngoài trời phơi nắng nhé!” Sau giữa trưa mùa hè mà nói câu này sẽ khiến người ta nghĩ mình thần kinh không bình thường. Trác Thiệu Hoa phì cười.

Sân bóng chuyền bao bọc xung quanh bởi hàng rào lưới sắt đầy tràn dây leo xanh biếc, cỏ dại mọc trên sân được tưới tắm đủ đầy nước mưa đã cao ngang đầu gối. Nắng từ phía Tây rải nghiêng những đốm nho nhỏ chẳng đến nỗi nóng bỏng người.

“Em nghĩ chắc họ nể mặt thủ trưởng đó, nói chuyện rất nhã nhặn, rất tôn trọng em.” Cô kiễng chân bẻ nhanh cổ đuôi chó nắm trong tay đùa nghịch.

“Không phải, em xứng đáng được họ tôn trọng.” Anh nói thật lòng.

Cô nhếch miệng, vòng hai tay ra sau lưng, mắt nhìn xa xăm: “Lúc ấy như mảnh thuyền cô độc trôi nổi trên biển rộng mênh mông, nhưng em lại tin chắc rằng một ngày nào đó thủ trưởng sẽ đưa em về nhà. Tuy những tin tình báo đó không phải mất thấy tai nghe, song với phe thứ ba mà nói thì một ít bí mật quân sự, bí mật thương mại vẫn rất có giá trị. Chính vì vậy nên em luôn cố hết sức lưu ý.” Cô đã nghĩ đến chuyện này ngay từ lúc Simon giao nhiệm vụ. Mặc dù Simon rất mạnh, nhưng có mấy lần cô cũng đột nhập thành công vào máy tính anh ta xem được chút tài liệu quan trọng của tổ chức hacker. Sợ tải xuống để lại dấu vết, cô chỉ xem sơ qua và ghi nhớ điểm mấu chốt nhất. Những điểm này với kỳ bình mạng đã là cực kỳ quý giá.

Trác Thiệu Hoa không những không xúc động, mà trên gương mặt anh còn tăng thêm vẻ giận dữ và chỉ trích.

Gia Hàng suy nghĩ chốc lát rồi áy náy nói: “Vì em, thủ trưởng đã phải chịu nhiều áp lực, thậm chí còn bị kỷ luật. Em đi Vancouver, một nửa là do thật sự không chịu nổi cảm giác ngột ngạt, nếu tiếp tục ở lại Bắc Kinh, biết đâu em và thủ trưởng sẽ chia tay không chừng, em không muốn thế. Còn nửa kia là, nếu những gì thủ trưởng dự đoán là đúng, em ghét nhất loại âm mưu ngầm ngầm đâm sau lưng ấy, em muốn mặt đối mặt với họ, để coi họ định cư xử với em thế nào.”

“Sau đó thì sao?”

Gia Hàng liếc trộm Trác Thiệu Hoa một cái, cúi đầu nói lúng búng: “Thủ trưởng đoán đúng, em bị lừa rồi. Nhưng em tương kế tựu kế cơ mà, đâu có tính là bại dưới tay họ.”

Cô lại còn đắc ý nữa chứ! Trác Thiệu Hoa bắt lực nhắm mắt lại. “Không muốn chia tay anh, tin một ngày nào đó anh sẽ đưa em về nhà. Đã tin tưởng và ỷ lại như vậy vì sao không kiên nhẫn với anh thêm một chút, sao còn muốn ra đi? Chẳng lẽ ở bên nhau không hạnh phúc hơn chia cách? Chúng ta có quan hệ cấp trên cấp dưới, nhưng chúng ta vẫn là vợ chồng. Hay em cho rằng anh sẽ không lo lắng cho em, sẽ không nhớ em, chỉ cần tin tưởng thôi là đủ?”

Gia Hàng ghen lời trước những chất vấn của thủ trưởng, vừa nãy còn biện hộ đủ lý lẽ đúng đắn, giờ mới ngộ ra thực chất là tự tay cầm giáo đâm vào lá chắn của chính mình.

“Có vẻ từ khi chúng ta kết hôn, em luôn muốn rời đi. Gia Hàng, anh mệt mỏi rồi. Đôi lúc anh nghĩ, có lẽ ngay từ đầu anh đã làm sai, nếu anh không khẳng khái giữ em lại theo ý mình thì giờ đây cuộc đời em đã yên ổn hơn nhiều.”

Thủ trưởng nói thế thì nguy to rồi! Gia Hàng gãi đầu, phải nói câu gì tình cảm thấm thiết để xoa dịu bầu không khí có nguy cơ đóng băng này mới được. “Cuộc đời em không có thủ trưởng tham dự sẽ chỉ là cái

đầm động nước, còn bây giờ em đã mạnh mẽ như triều dâng sóng dậy...” Nói vậy nghe quái dị, mĩa mai làm sao đâu!

Cô tiu ngưu rũ vai, muốn tìm kẻ hờ chui xuống cho xong.

Gia Hàng hãy còn rất sơ ý. Căn bản cô không ý thức được mặc dù Trác Thiệu Hoa giận sự bốc đồng, tùy hứng của cô, nhưng anh càng giận bản thân mình nhiều hơn thế. Nếu thật trọng thêm chút nữa, nếu sớm phát giác ra việc Mộc Giai Huy đã giải được mật mã, anh đã có thể ngăn cô lại và sẽ không có tám tháng chia lìa. Biết cô thông minh cơ trí, nhưng anh vẫn không sao hình dung nổi cô phải sống trong hoàn cảnh nào, người ở bên cạnh cô là loại người gì, cô biết chăm sóc bản thân hay không. Lúc đón cô tại sân bay, khi bóng dáng đen đúa gầy guộc của cô đập vào tầm mắt anh, trái tim anh đau tan nát.

Tuy lúc trước vì cuộc hôn nhân này một mình anh đã phải lãnh án xử phạt tác phong không đứng đắn, nhưng có thể bảo vệ được cô và Phàm Phàm, anh cảm thấy rất đáng giá. Quả nhiên, con người không được phép có nhược điểm, thế gian cũng không có bí mật nào tuyệt đối. Gia Hàng đi rồi, anh bỗng tỉnh táo nhận ra – chỉ những ai thành thật phơi bày thiếu sót, nhược điểm dưới ánh mặt trời đúng thời điểm mới là người mạnh nhất, như vậy người khác mới không tìm ra lỗ hổng để xâm nhập và mình mới hoàn toàn không có kẻ hờ. Gia Hàng không phải người con gái bình thường, cô chịu đựng được hậu quả của việc mang thai hộ. Phàm Phàm rồi sẽ hiểu, để đến được cuộc đời này, cu cậu đã may mắn biết bao. Còn anh, anh là một người đàn ông hạnh phúc.

May thay lúc hủy bỏ nhật ký của Giai Tịch, sau một thoáng đắn đo anh đã quyết định tạm thời giữ nó lại. Quyển nhật ký ấy đã đưa chuyện cũ ra ánh sáng. Khi anh kể xong ngọn nguồn sự việc, phòng họp lặng ngắt như tờ. Tình tiết khoa trương và giả tạo chỉ xuất hiện trong các bộ phim dài nhiều tập lại tồn tại như sự thật hiển nhiên ngay trước mắt mọi người. Ai nấy ngơ ngác nhìn nhau, không bình luận được một lời. Ông Trác Minh sa sầm mặt, cau mày.

Bí thư Thành lên tiếng trước, ông nói, “Mẹ Trác Dật Phàm là Gia Hàng, bố là anh, đúng chứ?” Anh gật đầu. Bí thư Thành mở lòng bàn tay, “Quân giải phóng đúng là chú trọng kỷ luật thật, nhưng không chi li đến mức quy định cả cách thức mang thai của nữ quân nhân. Chúng tôi chỉ biết, anh và Gia Hàng là vợ chồng, hai người cùng có một đứa con. Còn chuyện hai anh chị quen nhau, yêu nhau thế nào, hừm, mọi vấn đề đã rõ ngay từ lúc anh bị kỷ luật. Chuyện này mà truyền ra ngoài, ai nghe được cũng chỉ cảm thấy nực cười thôi.”

“Đâu đơn giản như thế.” Ông Trác Minh lớn tiếng nói: “Thân là trung tá lại làm chuyện mang thai hộ vi phạm luân thường đạo lý, có chắc sẽ không gây ra tác động xấu gì đến xã hội không? Còn anh, một thiếu tướng, không chỉ ngậm dung túng hành vi mang thai hộ, mà còn cất công bao che. Hành vi này phải nghiêm trị.”

Đêm đó, Đảng ủy mở cuộc họp giáng anh xuống cấp thấp nhất với lý do không làm tròn phận sự. Tin này được gửi lên trang web chính phủ trước tiên. Hình thức kỷ luật Gia Hàng thì đợi cô về quyết định sau.

Sáu tháng sau, Đảng ủy lại mở cuộc họp khôi phục quân hàm thiếu tướng cho anh, vì trong thời gian kỳ binh mạng bị tổ chức hacker tấn công dồn dập anh đã chỉ huy quyết đoán, giúp quân đội tránh khỏi tổn thất nặng nề.

Hôm sau, anh qua nhà ông Trác Minh ăn cơm. Khi bà u Xán đuổi theo anh hỏi “Chuyện mang thai hộ do Giai Tịch nghĩ ra thật à?”, anh chỉ cười khổ. Bà u Xán thất vọng tràn trề, cứ lẩm bẩm, “Sao Giai Tịch lại như vậy chứ?”. Sau đó bà nhắc đến Gia Hàng, “Nó mà là con mẹ, mẹ bóp chết nó ngay. Đã không vì tiền, không vì danh, lại còn nghĩa với chả khí, đúng là nhà thiếu cha dạy dỗ nên chẳng nên thân.” Ông Trác Minh xua bà ra khỏi thư phòng, bên tai Trác Thiệu Hoa mới được yên tĩnh.

“Anh tìm tôi làm gì?” Ông Trác Minh hỏi với vẻ khó chịu và lạnh nhạt.

Anh đáp, “Con đến đây cảm ơn bố.”

Ông Trác Minh liếc anh một cái, hừ lạnh.

“Cảm ơn bố đã khoan dung và hiểu cho con và Gia Hàng. Xét về mặt đạo đức, là hai đứa con làm sai. Bọn con chấp nhận kỷ luật, nhưng rất may là bọn con đã sai.”

“Anh đang ba hoa cái gì đấy?” Ông Trác Minh nổi giận.

Anh mỉm cười. “Trong mắt của rất nhiều người, con là người mang lại cho người khác cảm giác an toàn, họ nghĩ con chín chắn tới mức có thể bảo vệ bất cứ ai. Nhưng, vì chuyện mang thai hộ, Gia Hàng luôn muốn bảo vệ con một cách ngốc nghếch. Tổ chức hacker đã ngay lập tức lợi dụng điểm này để trói buộc cô ấy. Bây giờ con bị kỷ luật, không cần bảo vệ, sau khi Gia Hàng biết tin này, sẽ không gì có thể trói buộc được cô ấy. Cô ấy sẽ nghĩ cách liên lạc với con. Bố đề nghị kỷ luật con, thật sự là đã phải suy tính chặt chẽ, chu đáo.”

“Hay nhỉ. Tôi cần anh khích lệ sao? Trác Thiệu Hoa, tôi nói cho anh biết, tôi rất giận, rất giận đấy. Lần này tôi dứt khoát không tha thứ cho vợ chồng anh!” Ông Trác Minh đập bàn rầm rầm.

Ngày đã dài như trước, sau sáu giờ, mặt trời lặn xuống núi. Chân Gia Hàng mỏi nhừ, trong khi thủ trưởng vẫn rảo bước quanh sân bóng chuyền không nói một lời. “Phải rồi, thủ trưởng, họ cho em về nhà chờ quyết định. Quyết định gì nữa vậy?”

“Em sẽ bị cách chức, chuyển đến nơi khác làm việc.” Chẳng phải cô không thích công việc hiện tại đó sao? Cũng tốt. Hơn nữa, không giữ chức vụ trong quân đội sẽ không thu hút ánh hào quang nhiều như vậy. Tối hôm qua, anh vừa biết còn một quyết định khác, có nên nói cho cô không đây?

Gia Hàng sững sốt, họ thực sự coi cô là kẻ phản bội ư? Cô xin ông Trác Minh cho mình chuyển ngành chỉ vì giận dữ, chứ thật ra cô thích kẻ vai chiến đấu với thủ trưởng lắm mà. Vì thủ trưởng, cô muốn mình trở thành một người không đơn giản, cố gắng bấy lâu nay cuối cùng lại bị đánh trở về nguyên hình. Quá là sỉ nhục!

Nhìn điệu bộ cô bĩu môi chống đối, Trác Thiệu Hoa quyết định không nói thì hơn.

□ □ □

Thím Đường trở hết tài nghệ nấu nướng làm một bàn đầy ắp đồ ăn, rồi gọi cả nhà Gia Doanh và Thành Công đến cho Gia Hàng đãi khách. Phàm Phàm đã báo cáo với Gia Hàng chuyện của Thành Công và Thiện Duy Nhất. Gia Hàng sùng bái Thiện Duy Nhất vô vàn vì cô nàng đã hàng phục được Thành lưu manh một cách quá ư thần kỳ. Thành tâm muốn ‘bái lạy’ Thiện Duy Nhất, cô bèn gọi điện dặn Thành Công dẫn cô nàng theo cùng, Thành Công trả lời cụt ngủn, “Mặc kệ cô.”. Buổi tối, anh ta tỉnh bơ đi một mình tới thật.

“Tôi có ăn thịt cô ấy đâu, chỉ nhìn một cái thôi mà.” Gia Hàng bế Phàm Phàm chạy theo Thành Công.

“Đề nghị giữ khoảng cách với tôi, cô là phụ nữ có chồng, tôi là đàn ông có bạn gái.” Thành Công nghiêm chỉnh nói. Anh ta không đành lòng dẫn người mình yêu tới cho con Heo xấu tính tiêu khiển.

Gia Hàng thiếu điều cười phụt ra: “Già thế này mới có bạn gái mà nói không biết ngượng mồm.”

“Ồ, có người lớn đầu rồi còn chơi trò trốn nhà bỏ đi!” Thành Công nhếch mép như yêu quái gian ác.

Gia Hàng nghiêng răng kèn kẹt, hận không thể cắn nát xương cốt Thành Công ra.

“Gia Hàng, chị hai tới kìa.” Trác Thiệu Hoa ho một tiếng.

Gia Hàng đáp ‘vâng’ thật to, không nhìn ra cửa sân mà cười tươi rói với Trác Thiệu Hoa trước.

Thành Công tặc lưỡi huých vai Trác Thiệu Hoa: “Ồ, con Heo này coi bộ ngoan hơn trước.”

Trác Thiệu Hoa không hiểu nổi tại sao cứ vừa gặp Thành Công là hai người anh ăn miếng tôi trả miếng cứ như kẻ thù truyền kiếp.

“Thiệu Hoa, lần này cậu đặt tim lại vào lồng ngực được rồi đấy.” Anh ta cũng có thể chuyên tâm thu xếp cuộc sống hạnh phúc của mình, không cần phải thót tim lo nghĩ cho con Heo vô ơn nữa. Chẳng qua là Thành Công không buồn tính toán so đo thôi, từ trước đến nay chẳng có kẻ nào bắt ép được anh ta, và một khi đã cho đi anh cũng bắt cần nhận lại. Duy Nhất là trường hợp ngoại lệ duy nhất.

Trác Thiệu Hoa thở một hơi dài nhẹ nhõm. Khoảng thời gian vô vọng chờ đợi cô trở về, đã có lúc anh từng bị dao động bởi ý nghĩ phải chăng cô đã thật sự từ bỏ tất cả để theo Chu Văn Cẩn phiêu bạt giang hồ? Dẫu sao Chu Văn Cẩn cũng là rung động đầu đời của Gia Hàng. Trong tình yêu nào ai dám tự tin tuyệt đối!

Các nhân viên an ninh đến Tromso giải cứu Gia Hàng tìm được cô đúng lúc Chu Văn Cẩn vừa đi xa. E xảy ra chuyện bất trắc, họ đưa cô đi ngay chứ không dám ở lại. Trong cuộc nói chuyện, trước câu hỏi về Chu Văn Cẩn của thành viên ban Quản chế, Gia Hàng chỉ đáp anh ta là thành viên tổ chức hacker, còn làm việc gì cụ thể thì cô không rõ. Cô có khả năng lên vào máy tính Simon thì dĩ nhiên cũng biết chuyện liên quan tới Chu Văn Cẩn. Anh tôn trọng sự im lặng của cô, Chu Văn Cẩn đã không còn khả năng gây nguy hiểm cho kỳ binh mạng. Cô đã trở về, những chuyện khác chẳng đáng bận tâm.

Gia Doanh nắm tay Gia Hàng, khóc sụt sịt mãi: “Chúng nhốt em ở đâu, ăn uống cực khổ lắm phải không em?”

Gia Hàng im thin thít, không dám ho he mình ở Tromso được hưởng thụ xa xỉ.

“Không sao hết, chị sẽ nuôi em khỏe mạnh trở lại. Em về là tốt rồi, mọi chuyện ổn cả rồi.” Gia Doanh lau nước mắt, vững tin khẳng định.

Gia Hàng liếc mắt nhìn Trác Thiệu Hoa đang nói chuyện với Thành Công, suốt buổi tối nay anh chẳng nhìn cô lấy một lần. Cô nghĩ mọi chuyện chưa coi là ổn được.

Quyết định kỷ luật Gia Hàng được ban hành vào hai ngày sau đó. Lý do kỷ luật là lén lút kinh doanh trò chơi trong khi đang giữ cương vị sĩ quan quốc gia. Tiếp theo, ban Hậu cần làm thủ tục chuyển ngành cho cô. Họ ném giấy chứng nhận của cô vào thị trường lao động chứ không hề bố trí công việc khác. Chuyện lộ liễu tới mức chỉ thiếu cầm loa rêu rao ngoài phố, người cần biết đều biết hết cả.

Gia Hàng thấy rất ảm ức, cô tự giam mình trong nhà chơi đùa, vẽ tranh với Phàm Phàm, không gặp bất kỳ một ai. Trác Thiệu Hoa tan sở về nhà, cô quay ngoắt đầu đi giả bộ không nhìn thấy. Giận sôi người!

Bữa cơm chiều, Gia Hàng ăn sạch bong đĩa mướp đắng xào thịt trên bàn không cho Trác Thiệu Hoa cơ hội động đũa. Mướp đắng – quả thật đắng như tên gọi – cô ăn đến méo cả miệng. Trác Thiệu Hoa hơi nhượng mày nói: “Lương của anh hẳn đủ cho em ăn mướp đắng xào thịt băm mỗi tối. Em không cần lo lắng chuyện tiền nong.”

Gia Hàng trừng mắt cẩu kính, thủ trưởng lẩn thẩn rồi hay sao, rõ ràng chuyện liên quan đến nhân cách trong sạch của cô chứ tiền bạc gì ở đây? “Quân tử không ăn của bố thí.” Vừa nói xong, Gia Hàng biết ngay mình lại lỡ lời. Nói vậy chẳng khác gì đắp thêm tầng sương dày đặc lên mối quan hệ đang cần phải thận trọng giữa cô và thủ trưởng.

Cô vụng trộm nhìn qua mi mắt, y như rằng, khuôn mặt điển trai của Trác Thiệu Hoa lạnh lùng đến đáng sợ. Gia Hàng thở dài đánh thượt.

Buổi tối, cô kể chuyện xưa cho Phàm Phàm xong thì Trác Thiệu Hoa từ thư phòng quay về phòng ngủ. Cô nghe tiếng anh tắm trong nhà tắm, ước chừng lúc anh sắp đi ra nói với Phàm Phàm đang ngủ mơ mơ màng màng, “Lạnh quá, mẹ không muốn bị cảm.” Phàm Phàm lẩm bẩm câu gì đó rồi co chân đạp chăn xuống tận lòng bàn chân, “Mẹ, Phàm Phàm nóng!”

Trác Thiệu Hoa đang lau tóc, khóe miệng không kìm được giật giật mấy cái.

Thủ trưởng đành chịu thua đến bên giường nhẹ nhàng dém chăn cho cô, khẽ sờ trán cô, rồi sau đó quay lại phòng ngủ lớn mà không hề ôm cô. Trong đêm tối, Gia Hàng ngược nhìn trần nhà than thở. Tự bản thân mình gây ra, chẳng trách được thủ trưởng, nhưng đến bao giờ tình hình mới tốt đẹp đây? Cô nghiêng người sang Phàm Phàm tìm câu trả lời. Phàm Phàm ngủ say bí tỉ, khóe miệng cong lên rõ to.

Ninh Mông vẫn tốt hơn ai hết. Cô nàng không chỉ gọi điện an ủi mà còn dẫn Gia Hàng đi ăn món Ấn Độ. “Đúng là lương thủ trưởng nhà cậu cao thật đấy, nhưng không phải ai cũng sợ thiếu tiền nhá. Cậu không trộm không cướp, kiếm được tiền nhờ lao động trí óc, sai cái gì? Chức sĩ quan đó khỏi làm cũng chả sao, sau này chúng ta muốn kiếm tiền thế nào thì kiếm thế ấy, không thêm nhìn sắc mặt ai hết.”

Gia Hàng cảm động đến mức muốn ôm Ninh Mông khóc một trận, kể ra thì tình cảm bốn năm học cùng nhau không đời nào là giả. Ninh Mông kể với Gia Hàng Cố Thần đang sửa chữa căn hộ, đã cầu hôn với cô nàng, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì mùa thu sang năm họ sẽ kết hôn.

“Oa, rốt cuộc cậu cũng gả đi được rồi, nếu không lại gieo tai họa cho xã hội này mất.” Gia Hàng giả làm mặt xấu. “Thật sự quên được Thành lưu manh rồi hả?”

Ninh Mông cười sâu xa: “Cũng phải trải qua mấy lần lên voi xuống chó mình mới khôn ra được. Anh ta không phải mâm đồ ăn của mình.”

“Tiểu Ngải sao rồi?”

“Nghe nói cậu ấy có thai.”

“Sao lại nghe nói, phải xác minh coi đúng không chứ. Có thai là chuyện lớn mà.”

Rời nhà hàng, hai cô nàng lập tức đi thẳng đến công ty Trì Sánh. Đang đăng ký với bàn tiếp tân thì chuông cửa thang máy vang lên, Mã Soái đi ra. Gia Hàng giơ tay lên vẫy, cười tươi chào ông ta.

Mã Soái nhìn chòng chọc, nhìn chòng chọc, rồi lại nhìn chòng chọc. Sau khi chắc chắn mình không nhìn nhầm, ông ta thở phì phì hùng hổ bước tới: “Vừa hay luật sư của tôi muốn tìm cô đấy.”

“Tìm tôi á?” Gia Hàng chỉ vào mũi mình.

“Khởi tố cô tội ăn cắp ý tưởng của tôi.”

Gia Hàng ho sặc sụa: “Ý tưởng gì chứ?”

“Vịt mẹ tìm con ký là trò chơi giáo dục dành cho trẻ em tôi gợi ý cô viết lúc trước, đã thế tôi còn thanh toán cả tiền đặt cọc.” Mã Soái lòng đau như cắt, trò chơi đó là miếng thịt béo bở trên Internet, người sử dụng tính ra phải đến cả triệu và con số này vẫn đang tiếp tục tăng cao. Nguồn lợi tiềm ẩn từ trẻ em quả thật khai thác không bao giờ hết, từ trò chơi này, có thể thiết kế thời trang trẻ em hay cải biên thành phim hoạt hình. Nếu bản quyền thuộc sở hữu công ty Trì Sánh, giá cổ phiếu và danh tiếng công ty sẽ lại vượt lên một tầm cao mới.

Gia Hàng nghe vậy đã hiểu ra vấn đề, cô nói Ninh Mông đi gặp Tiểu Ngải trước còn mình thì ở lại giải quyết rắc rối với Mã Soái: “Tiền đặt cọc tổng giám đốc Mã thanh toán cũng là do tôi đề xuất. Tôi sẽ bồi thường.”

“Tôi ra giá bồi thường trên trời.”

Gia Hàng nhún vai: “Hiện tại tôi là kẻ nghèo túng thất nghiệp! Ông cứ nói đi, tôi không sợ.” Bây giờ người sấm vai ác là Dương Bạch Lao, Hoàng Thế Nhân* xê ra đi.

(*) Các nhân vật trong bộ phim Bạch Mao Nữ – một trong những bộ phim nhựa đầu tiên của nền điện ảnh cách mạng Trung Quốc. Dương Bạch Lao và con gái Hỷ Nhi là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân độc ác.

Mã Soái trợn trừng hai mắt, trừng tới nỗi Gia Hàng thấp thỏm lo sợ: “Ông có ý đồ xấu gì đó?”

“Tôi có thể không yêu cầu cô bồi thường, nhưng tôi có điều kiện.”

“Sao?”

“Đến Trì Sánh làm kỹ sư trưởng, đãi ngộ hậu hĩnh, cuối năm được chia hoa hồng.”

Gì cơ? Nghe không tệ chút nào. “Nhưng tôi... Con người tôi không ngồi yên một chỗ được, loại công việc sáng chín giờ chiều năm giờ này tôi không thể đảm bảo thời gian. Vả lại tiểu thủ trưởng nhà tôi còn nhỏ, thỉnh thoảng tôi lại muốn dẫn con theo bên mình.”

Mã Soái trầm ngâm một lúc rồi nói: “Thời gian đi làm của cô do cô định đoạt, tôi không có bất cứ yêu cầu gì, tiểu thủ trưởng muốn tới công ty lúc nào cũng được. Nhưng, mỗi năm cô phải viết cho Trì Sánh tối thiểu một trò chơi.”

Vậy hời quá rồi, cứ làm thử xem sao. Gia Hàng mở to mắt, giơ tay lên đập tay với Mã Soái: “Hợp tác vui vẻ!”

Mã Soái nhập vai ngay tích tặc: “Khụ, khụ, kỹ sư trưởng Gia, thị trường trò chơi cho người già trước giờ chưa ai khai thác, cô có ý kiến gì không?”

Gia Hàng ngất xỉu, thị trường người già? Con ngựa này mất kiểm soát quá.

Thế là công việc đã giải quyết suôn sẻ, nhất định phải chia sẻ với thủ trưởng tin vui này mới được.

Gia Hàng ẵm Phàm Phàm ra khỏi công ty. Thời gian vẫn còn sớm, hai mẹ con đi dạo trung tâm thương mại, nghỉ chân ở tiệm bánh kem uống trà chiều. Phàm Phàm ăn miếng sandwich to, cứ có khách vào quán là cu cậu lại cười hì hì vui vẻ với họ như người gác cổng tí hon. Ăn xong, hai mẹ con bắt xe đến văn phòng Trác Thiệu Hoa. Lúc xuống xe, đứng trước tòa nhà trang nghiêm yên tĩnh, Gia Hàng bỗng cảm thấy bước chân mình có đôi chút khó khăn.

Một lớn một bé nắm tay nhau vòng đi vòng lại trước cổng tòa nhà. Ánh nắng chói lọi tỏa xuống mặt đất thiếu bóng cây, chính ủy Vĩ vừa ra ngoài làm việc đã phát hiện mục tiêu cách mình trên năm mươi mét.

“Trung tá Gia, sao cô không vào?” Anh ta vui hơn hở ẵm lấy Phàm Phàm, cộ bộ râu ram ráp vào cu cậu.

Gia Hàng xấu hổ, bây giờ cô là ‘kẻ phản bội’ chứ đâu phải trung tá. Cô ngượng ngập gãi đầu: “Không biết thủ trưởng có trong ấy không, trước khi đến tôi cũng không báo trước.”

“Chắc có đấy.” Chính ủy Vĩ đi cùng Gia Hàng đến trạm gác đăng ký. Trong lúc Gia Hàng vẫn băn khoăn không biết có nên lên lầu không thì thang máy đã đi từ tầng trên xuống. Cửa thang máy mở ra, ông Trác Minh và hai người đàn ông mặc đồng phục đại tá cùng bước ra ngoài.

“Ông nội!” Đang chu miệng phụng phịu vì bị râu của chính ủy Vĩ đâm vào thì thấy ông Trác Minh, cu cậu giang tay ra đòi ông bế như gặp cứu tinh.

Hai vị đại tá vội vàng chào ông Trác Minh, ông bế Phàm Phàm vào lòng, không quên quét ánh mắt sắc bén qua Gia Hàng.

Gia Hàng giấu túi giấy ra sau lưng, nở nụ cười cầu tài với ông Trác Minh. Chính ủy Vĩ rất muốn cười nhưng lại không thể cười trước mặt ông Trác Minh, nhịn cười tới nổi mặt mũi biến dạng.

Thang máy dừng lại. “Tới chỗ ta trước.” Ông Trác Minh lên tiếng. Gia Hàng lùi về sau nửa bước chân, vẫy tay chào chính ủy Vĩ rồi hỏi ông Trác Minh: “Có kem ăn không bố?”

“Đừng tưởng gọi ta bằng bố thì ta sẽ tha thứ cho con. Ta nói cho con biết, không bao giờ!” Trên gương mặt ông Trác Minh sương lạnh giăng kín.

“Con bị kỷ luật rồi mà, so đo gì nữa, bụng dạ thật hẹp hòi.” Gia Hàng lầu bầu.

“Con đã phạm phải lỗi sai căn bản.” Ông Trác Minh nghiêm giọng quở trách.

Gia Hàng thức thời im lặng, ngoan ngoãn theo phía sau ông Trác Minh. Ông mở cửa văn phòng, tìm giấy và bút cho Phàm Phàm vẽ tranh, sau đó xoay người lại cho Gia Hàng cái quắc mắt đáng sợ.

Phân biệt đối xử quá đáng, Gia Hàng kháng nghị.

“Con tự kiểm điểm lại hành vi của mình chưa?” Ông Trác Minh hỏi.

Gia Hàng đồng dục đáp: “Rồi ạ, vì con không đủ lòng tin với thủ trưởng nên mới tạo cơ hội cho tổ chức hacker lợi dụng.” Đây cũng là lý do vì sao dù trong lòng ảm ức tội bậc, cô vẫn sẵn sàng chịu đựng.

Ông Trác Minh nhắm mắt lại: “Chỉ vậy thôi?”

Gia Hàng buồn bực, ngoài chuyện này ra cô chẳng làm gì nữa cả!

“Tại sao lại mang thai hộ?” Ông Trác Minh thình lình mở to mắt, hai luồng sáng lạnh lẽo bắn về phía Gia Hàng.

“Chuyện đó...” Chẳng phải thủ trưởng đã giải thích hết cả rồi ư? Gia Hàng chột dạ nuốt nước bọt.

“Chắc trong lòng con cảm thấy mình rất tự trọng nghĩa, rất tốt với bạn bè, tuy bị người ta lợi dụng nhưng con không thẹn với lương tâm.”

Đây chính xác là điều cô nghĩ.

“Nhưng con phải thừa nhận rằng, đây là vết nhơ rất lớn trong cuộc đời con.” m lượng giọng nói ông Trác tăng thêm một nấc.

Gia Hàng mỉm cười: “Dùng một vết nhơ để đổi lấy thủ trưởng và Phàm Phàm, đáng lắm ạ.”

Đầu ngón tay ông Trác Minh run rẩy, không lẽ này giờ ông đang đàn gảy tai trâu? Ông thở dài nặng nề, trầm giọng cất tiếng: “Hàng Hàng, bố rất đau lòng, con thông minh và hoạt bát như vậy, nếu không gặp được Trác Thiệu Hoa thì con sẽ ra sao? Xã hội không đơn giản như những gì phơi bày trước mắt con, nơi mắt con không thể nhìn thấy là bóng đen, là tội ác.”

Hóa ra đại thủ trưởng đang giận cô vô trách nhiệm với cuộc đời mình, ông không xem cô như con dâu, mà như con gái của ông. “Bố ơi, con sai rồi.” Cô hối hận vô hạn. Ví như cô và thủ trưởng có duyên, gian nan trắc trở cách mấy rồi cuối cùng cũng sẽ có ngày gặp nhau. Khi đó, cô xuất hiện với dáng vẻ tươi tắn đầy sức sống, chứ không phải hết như viên thiên thạch đột ngột rớt xuống trước mặt anh. Nếu vậy, tình yêu của họ có lẽ đã thuận lợi hơn rất nhiều.

“Tuổi trẻ là vậy, không phải dạy vài ba câu là trưởng thành, phải trải qua nhiều thất bại mới nghiệm ra được. Cứ từ từ, làm chuyện gì cũng suy nghĩ kỹ lưỡng rồi hẵng làm.”

Gia Hàng nghiêm túc gật đầu.

“Bắt đầu công việc mới rồi à?”

Gia Hàng ngây cả người, đại thủ trưởng có thiên lý nhãn hay sao mà nhìn một cái đã biết cô tìm được việc mới.

“Từ tiền phương lui về hậu phương sẽ không khiến người khác chú ý, tính cơ mật cao, tương đối an toàn, áp lực đối với Thiệu Hoa cũng giảm đi phần nào.”

Gia Hàng càng nghe càng lơ mơ, bố đang nói ai vậy?

“Thiệu Hoa chưa nói gì với con?” Ông Trác Minh nhận ra vẻ nghi hoặc của Gia Hàng.

Bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa, Phàm Phàm đang im lặng vẽ tranh bột dây mừng rỡ chạy ra mở cửa. “Bố!” Cu cậu ôm hai chân Trác Thiệu Hoa cười nắc nẻ. Trác Thiệu Hoa căng thẳng nhìn Gia Hàng, thấy cô cười, anh kín đáo thở phào nhẹ nhõm.

“Thư ký nói có công văn quan trọng trình bố xem. Gia Hàng, Phàm Phàm, chúng ta đi xuống nhé!”

Gia Hàng vội vàng đứng ngay ngắn, túi giấy kêu loạt xoạt trong bàn tay cô, ánh mắt cô bối rối không biết nhìn hướng nào.

Trác Thiệu Hoa bình tĩnh bế Phàm Phàm lên: “Phàm Phàm tạm biệt ông nội đi con.”

Vào thang máy, anh nói: “Anh nghe chính ủy Vĩ nói mẹ con em đến đây nên qua xem tình hình.”

Bầu không khí hơi kỳ lạ. Lạ ở chỗ không phải gượng gạo, mà ngược lại lại giống như ngọt ngào.

Vừa vào văn phòng, Gia Hàng đặt ngay túi giấy lên sofa, lấy từ trong ra chiếc đèn bàn. Cô đến bên cạnh bàn rút phích cắm của cái đèn kia ra, cắm phích cắm của đèn bàn mới vào. Ánh sáng dịu nhẹ tràn ra khắp bàn. Đèn bàn màu xám bạc, hình dáng mô phỏng một cách cường điệu sản phẩm ngoài không gian, mặt trên dán hai tấm hình sticker cỡ lớn chụp cô và Phàm Phàm ngoác miệng cười to tới độ nhìn rõ cả miếng amidan phía trong.

Lần này khoe miệng Trác Thiệu Hoa chính thức bị chuột rút.

“Đèn này dùng lâu quá rồi, nên đổi cái khác thôi.” Cô bảo cậu thư ký đưa hộp cho mình, cất đèn bàn cũ vào rồi cẩn thận nhét xuống ngăn tận cùng trong tủ hồ sơ. Xong xuôi, cô ngẩng đầu nhìn anh vẻ hơi hơi mắc cỡ.

Trong khoảng lặng ngắn ngủi này, trái tim anh chìm dần trong cảm giác mềm mại, áp áp. Cảm giác ấy mỏng manh nhưng rõ ràng lạ thường, bởi lẽ đã lâu lắm rồi anh không gặp lại.

□ □ □

Ba người ngồi xe về nhà, lúc ngang qua một trạm nhỏ anh bảo Tiểu Dụ ngừng xe xuống đi bộ. Dư âm oi ả của ánh mặt trời vẫn chưa tan, người tản bộ chỉ lác đác thưa thớt. Mới đi được một lát, cả Phàm Phàm lẫn Gia Hàng đều đổ mồ hôi ướt trán. Một chiếc xe kem đỗ bên góc phố đối diện, chú bán kem phe phẩy chiếc quạt hương bồ to tướng cất tiếng rao vang khắp con đường.

“Kem!” Phàm Phàm và Gia Hàng liếm môi một cái, hai mắt sáng rỡ.

“Đứng yên đây nhé.” Trác Thiệu Hoa nhìn xe cộ chạy hai bên, thấy không đông xe lắm, anh chạy sang đường thật nhanh mua hai cây kem.

Người đàn ông đẹp trai cao lớn một tay cầm kem vani, tay kia cầm kem dâu. Bấy giờ xe đã nhiều hơn, dù anh băng qua đường cái bằng tốc độ nhanh nhất có thể cũng không tránh được cảm giác chạy trốn thảm hại.

Tự hủy hoại hình tượng chỉ vì hai cây kem...

Trong khoảng cách gang tấc, cô thấy rõ trong đôi mắt tĩnh tại của anh có triều dâng cuộn cuộn, có màu đen thăm thẳm và có bóng hình nho nhỏ của cô dập dờn theo ngọn sóng. Bỗng nhớ một buổi tối rất lâu về trước, cô bị Thành Vĩ bắt nạt, anh đưa cô đến trường bắn bắn súng, khi lên xe chân cô hơi tê, anh đã ngồi xuống dịu dàng bóp chân cho cô... Đường như chỉ là những việc nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng gắn kết chúng lại với nhau mới hay anh chiều chuộng cô đến thế nào.

Ăn kem xong cả miệng ngọt lịm, về nhà, Gia Hàng đưa túi giấy cho thủ trưởng mang vào phòng ngủ, còn mình thì dắt Phàm Phàm đi rửa mặt trước. Trác Thiệu Hoa tiện tay đặt lên bàn, túi giấy ngã xuống, một chiếc đĩa hát đổ ra ngoài. Anh cầm lên xem, là album của một ca sĩ nhạc đồng quê người Mỹ anh thích. Anh bèn xem tiếp bên trong túi giấy. Gì đây? Quần lót kiểu nam, rồi còn cả tờ giấy viết nhãn hiệu và số đo anh thường dùng.

Trong viện, Gia Hàng và Phàm Phàm đang chạy rượt đuổi đùa giỡn mặc kệ bàn tay ướt nhẹp, tiếng cười xua tan chút nóng bức cuối cùng của tháng tám.

Buổi tối Gia Hàng kể Phàm Phàm nghe câu chuyện Ba con heo xây nhà một cách cực kỳ sống động, Phàm Phàm hỏi rất nhiều câu kỳ quái, mà câu trả lời của cô cũng khác xa tư duy của người bình thường. Đáng lẽ đang bận làm việc trong thư phòng thì Trác Thiệu Hoa lại đứng ngoài hành lang. Phàm Phàm không ngoan ngoãn đến mức khiến người ta xót xa như trước nữa, Gia Hàng đã về nên cu cậu dần lộ hết bản chất nhóc thối. Chẳng ai có thể thay thế tình yêu Gia Hàng dành cho cu cậu.

Trăng kéo rèm mây giấu ánh sáng tinh khiết vào trong, gió đêm như có như không. Đèn phòng ngủ đã tắt, chắc hai mẹ con ngủ rồi. Biết vậy nhưng anh vẫn đứng đó, lưu luyến không muốn đi.

“Thủ trưởng?” Thấy bóng thủ trưởng soi trên rèm cửa sổ, Gia Hàng mở cửa bước ra ngoài.

Anh không đáp lại, chỉ đi đến bên cô.

Gia Hàng chưa kịp nhìn rõ gương mặt anh đã bị anh đột ngột kéo vào lồng ngực ấm áp, khoang mũi đầy áp hơi thở của anh. Anh cúi đầu kề sát môi mình bên vành tai cô, thì thầm: “Em từng hỏi anh, nếu Giai Tịch và em cùng xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ chọn ai.”

Phải, cô từng hỏi vậy ở hồ Thiên Mục và đã tự mình tìm được đáp án.

“Anh sẽ chọn Giai Tịch.”

Cô ngây ra như phỗng.

“Ở bên Giai Tịch, khi đã hết lòng với nhau, nếu có chuyện bất trắc xảy đến thì anh vẫn sẽ bình yên sống qua ngày. Duyên phận giữa người với người ngắn ngủi hay dài lâu là do Trời cao sắp đặt, không ai có thể khống chế. Duyên phận đã hết thì sẽ không để lại điều gì nuối tiếc, xem như đã trọn vẹn. Nhưng ở bên em, dù hết lòng với nhau nhưng khi gặp tai ương anh lại không thể bình tĩnh, dường như cuộc đời mình ngắn đi, như không có ngày mai, không còn ý nghĩa. Những đêm dài vô tận, nỗi cô đơn, hiu quạnh trước nay chưa từng hiện diện làm anh không thở nổi...”

“Đừng nói nữa, thủ trưởng!” Cô che miệng anh lại, nước mắt đầm gò má từ bao giờ. Cô đã nghe lời bày tỏ nồng nàn nhất của thủ trưởng, dù anh chưa nói tiếng ‘Yêu’. Tại cô không hiểu, tại cô ngốc nghếch nên đã ép thủ trưởng phải nói những lời không giống anh.

Phải đáp lại sao mới thỏa đáng đây, hình như chỉ có... “Thủ trưởng, hôn em đi!” Cô run run trong lòng anh, ánh mắt nghiêm túc và kiên định.

Anh cúi xuống, không hôn lên môi cô mà lại khàn giọng hỏi: “Gia Hàng, đây là đâu?”

Cô sửng sốt trả lời: “Nhà em!”

“Anh là ai?”

“Thủ trưởng!”

Im lặng...

“Chồng em!”

Lúc nào cô cũng thông minh: “Là người đàn ông em yêu, yêu sâu đậm.” Bằng câu kết luận mạnh mẽ, cô cam tâm tình nguyện giao nộp trái tim mình. Không phải vì sự trọng nghĩa với Giai Tịch, không phải vì muốn cho Phàm Phàm một gia đình hoàn chỉnh, không phải vì bất kỳ điều gì khác, cô ở lại chỉ vì một lý do: Cô yêu anh, muốn bên anh trọn đời, trọn kiếp!

Đôi mắt Trác Thiệu Hoa chợt tối đi, anh từ từ đến gần rồi hôn lên cánh môi chờ mong đã lâu của cô. Anh nhắm mắt, từng sự dịu mềm, vẻ xinh đẹp, nét trong veo thân quen dần được khắc họa lại nguyên vẹn trong tâm trí.

Giữa phút quán quýt môi lưỡi cùng anh, hô hấp Gia Hàng bắt đầu hỗn loạn. Hai tay cô di chuyển trên tấm lưng vững chãi của anh vẽ nên một đường cong hoàn mỹ từ bờ vai đến giữa lưng, hướng chậm chậm xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại bên hông anh.

Anh mở mắt ra, nhìn như do dự nhưng thật ra là đang phân tích tình hình, sau đó quả quyết ôm cô đến phòng dành cho khách đến phúng điếu. Bằng qua bãi cỏ, bước lên bậc tam cấp, anh không bật đèn, cũng chẳng kịp kéo rèm cửa sổ. Trăng ló ra khỏi tầng mây rót ánh sáng khắp căn phòng.

Anh đặt cô nằm ngang trên giường, nóng vội cởi quần áo trên người cả hai rồi ôm cô vào lòng khi giữa họ không còn gì cản trở. Anh giữ eo cô, những nụ hôn nồng cháy ập đến tựa bão táp làm thân thể cô phút chốc nóng rực. Khoảnh khắc hòa làm một, hai cơ thể run không kìm được run lên nhẹ nhẹ. Bởi nhớ thương phải chịu giam cầm quá lâu nên giờ đây nóng bỏng và cuồng nhiệt dâng trào. Chẳng thể cảm nhận được gì ngoài thể giới cả hai lấp đầy trong nhau, tuyệt vời không sao tả xiết.

Trong vòng tay ôm xiết của anh, mỗi một nơi trên cơ thể cô đều dán chặt vào anh, cô theo anh rong ruổi, bay lượn, vẫy vùng ngang dọc...

Mồ hôi thấm ướt đêm sâu, tiếng thở dốc nối hai con tim sát lại bên nhau.

Nắng sớm bàng bạc.

Chẳng cách nào ngủ được, Trác Thiệu Hoa nhắm mắt thao thức cả đêm, dù vậy anh không hề cảm thấy mỏi mệt. Anh lẳng lặng ngắm nhìn Gia Hàng say giấc trong lòng mình – hàng mi, đôi mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc bồng bềnh của cô. Anh nở nụ cười hiền hòa và mãn nguyện.

“Chào buổi sáng!” Vừa mở mắt đã nhìn thấy phần thân trên trần trụi của Trác Thiệu Hoa, cô mắc cỡ nói lí nhí, nhắm tịt mắt lại rồi nằm im lìm. Xa cách thủ trưởng đã lâu, nếu giờ cô không chịu rời giường mà nằm nướng thêm chút nữa chắc chẳng ai phản đối đâu nhỉ?

“Sao không gọi thủ trưởng?”

Anh cười trêu cô.

“Sau này em muốn gọi anh là chồng cơ, em đổi nghề rồi, anh không phải thủ trưởng của em nữa.” Cô rúc dưới chăn cười khúc khích, tình nghịch vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay anh.

“Xét về chức vụ, anh vẫn là thủ trưởng của em. Hiện tại em là cố vấn an ninh của kỳ binh mạng, quân hàm trung tá. Vài hôm nữa chính ủy Vĩ sẽ thông báo cho em. Có điều công việc này và công việc em tiếp xúc trước kia đều có tính bí mật nghiêm ngặt ngang nhau, em chuẩn bị tư tưởng nhé.” Anh chau mày, vẫn nhớ rất rõ cô từng nói không thích công việc của mình vì chẳng được thoải mái nói chuyện với người thân, bạn bè, lúc nào cũng phải giữ bí mật. Về sau ngẫm lại, anh thấy cô nói cũng có lý. Công việc này quả thật quá nặng nề với một người có tính tình sôi nổi, cởi mở như cô.

Sao? Ý thủ trưởng đây là công việc phía sau tấm màn sân khấu? “Sao vậy thủ trưởng, em chẳng phạm lỗi gì cơ mà?”

Anh ngừng lại chốc lát, “Sau vụ việc lần này, cấp trên nhận thấy chúng ta ăn ý đáng kinh ngạc. Nếu em làm trợ thủ của anh, kỳ binh mạng sẽ trở thành lực lượng vững mạnh. Nhưng nếu em có ý định khác, anh sẽ ủng hộ em.”

Thủ trưởng luôn đặt cảm nhận của cô ở vị trí hàng đầu.

Anh cho em cả bầu trời sao để em được tự do tung cánh

Em biết em có được một phần tình yêu lặng thầm sâu rộng

Em thành thoi viết lời thơ đắm lẹ

Còn trong khu vườn ngày nắng sáng tươi

anh trồng em thành bụi tường vị thỏa thuê sinh trưởng

Nhưng hạnh phúc của em nào chỉ có vậy

Dưới đôi cánh bảo vệ vững chãi dịu dàng của anh

Em biết, em rất biết

Em là cô gái được chiều chuộng dung túng

nên mới có thể thành thoi viết lời thơ đắm lẹ.

Mùi cay cay, nước mắt cảm động ứa ra. Cô chậm rãi ngồi dậy nhìn vào mắt anh. “Thủ trưởng, về sau anh hãy quản lý em thật nghiêm vào.” Đột nhiên cô nhớ ra một việc: “Làm sao đây, hôm qua em đã đồng ý làm kỹ sư trưởng của Trì Sánh mất rồi.”

“Tốt quá. Có công việc đường hoàng như vậy làm lớp chắn em càng an toàn hơn. Thời gian làm việc tự do à?”

“Ông Mã nói cho em tự quyết định. Thủ trưởng này, làm trợ thủ của anh nghĩa là giữa mình không còn gì bí mật nữa đúng không?”

“Em nghĩ sao?”

Cô dụi đầu vào ngực anh: “Lúc biết thủ trưởng giấu em, nói dối em, em khó chịu kinh khủng, nhưng sau khi cảm nhận được nỗi khổ của thủ trưởng, em vui vô cùng. Nhưng em không muốn thủ trưởng phải chịu đựng quá nhiều thứ một mình đâu, em muốn được chia sẻ tất cả với thủ trưởng.”

Anh cúi đầu hôn lên mái tóc cô: “Anh hiểu rồi.”

“Giai Huy giờ sao rồi anh?” Quên sao được nhân vật này cơ chứ, có điều bây giờ không còn oán ghét nữa mà chỉ thấy cô ta quá bất hạnh, thông minh thế kia mà lại làm quân cờ cho người khác.

“Về quê ở Hàng Châu.” Mất việc, chịu án tù hai năm, được hoãn thi hành một năm. Mẹ cô ta đến Bắc Kinh đưa cô ta về nhà, nói trong nhà thiếu người làm ruộng, giờ thì tốt rồi. Anh đến tiễn, mua quà biếu và chỉ dừng lại ở đó. Trác Thiệu Hoa đã nói với Gia Hàng, nếu Giai Huy có việc nhờ anh giúp, anh sẽ làm hết khả năng, còn chuyện cô ta lèo lái con đường đời thế nào, trở thành dạng người gì thì không liên can đến anh.

Gia Hàng không hỏi gì thêm, hai người im lặng ôm nhau.

Tiếng cửa mở kêu binh thật to, ngay sau đó là giọng Phàm Phàm òa lên khóc: “Thím Đường!”

Hai người tức tốc nhảy xuống giường, mặc vội quần áo rồi lao ngay ra ngoài.

Cái miệng mếu máo từ từ mím lại, cu cậu chớp chớp mắt hỏi lạnh lùng: “Bố, mẹ, bố mẹ trốn trong đó làm gì vậy?”

Thím Đường đang phơi quần áo trong viện, cậu lính cần vụ đang quét sân, Tiểu Dụ đang lau chùi ô tô. Cả ba người đều vờ bận tới nỗi không kịp ngước lên xem biểu cảm của hai người đứng trước phòng trọ.

□ □ □

Một sáng cuối hạ, cỏ cây xanh biếc, hương hoa ngào ngạt khắp bốn bề.

Thím Đường nói thời tiết đẹp quá, lại sắp đến sinh nhật Tiểu Phàm Phàm nhà chúng ta rồi.

Hôm nay sinh nhật Phàm Phàm, gia đình ba người lái xe đi ngoại ô dã ngoại. Khăn trải bàn mở ra dưới tàng cây, thức ăn lần lượt được xếp lên. Trác Thiệu Hoa cầm máy ảnh chụp cho Gia Hàng và Phàm Phàm rất nhiều hình.

“Bố ơi, con cũng chụp bố mẹ một tấm!”

Anh chỉ làm mẫu sơ qua, Phàm Phàm đã hiểu cách sử dụng máy chụp hình. Anh ôm eo Gia Hàng, đứng thẳng tắp. Gia Hàng chỉ tay lên trời hỏi, “Thủ trưởng, cái gì thế?” Anh vừa ngẩng đầu thì cô quay ngoắt sang cù lét anh, ban đầu anh còn rảnh nhin, sau đó buồn cười, cuối cùng cười hết ga.

Lúc xem lại tấm hình Phàm Phàm chụp anh hết sức sững sờ, trước nay chưa bao giờ anh cười giống vậy – cười như thể mở toang mọi cánh cửa lòng mình.

Hôm sau, anh nhận được điện thoại của Thành Công.

Anh đưa Gia Hàng đến bệnh viện kiểm tra phụ khoa, cô có vẻ thêm chút da thịt so với lúc mới về nhưng vẫn còn gầy nhom. Anh lo lắng không yên.

“Sức khỏe bình thường, là vấn đề tâm lý. Do ở Tromso áp lực quá lớn, thần kinh căng thẳng, vượt ngoài giới hạn chịu đựng của thân thể nên hệ thống hấp thu bị sai lệch. Cứ từ từ đi, sẽ mập lại ngay thôi.” Thành Công trấn an.

Trác Thiệu Hoa cúp điện thoại đi vào thư phòng. Gia Hàng đang ngồi trước máy tính vạch kế hoạch cho công việc ở Trì Sán. Nghe tiếng bước chân, cô quay đầu lại cười tươi tắn, dạt dào sức sống như mùa xuân.

Anh kéo ghế ngồi xuống đối diện, nắm tay cô. Có thông minh, có bình tĩnh cách mấy chẳng nữa thì khi đột ngột lâm vào hoàn cảnh ấy ở cái tuổi tròn hai mươi lăm, cô vẫn sẽ sợ hãi, sẽ hốt hoảng, lo âu không biết ngày tháng sẽ kéo dài bao lâu, không biết có còn được về lại bên anh và Phàm Phàm không. Bên ngoài cô ngụy trang rất tốt, nhưng trong lòng chẳng tài nào dối gạt.

Thật may là mọi chuyện đã trôi qua.

“Gia Hàng, chúng mình sinh thêm một đứa nữa đi!”

“Vì... sao ạ?” Về mặt thủ trưởng nghiêm túc quá!

Anh ôm cô ngồi lên đùi mình, hôn lên má cô: “Em không cảm thấy khi em mang thai Phàm Phàm đã thiếu mất một công đoạn, còn anh cũng bỏ lỡ rất nhiều hay sao? Chúng ta nên bổ sung những chuyện đáng tiếc đó.”

Hình như đúng là thế thật, Gia Hàng nghịch nút áo sơ mi của Trác Thiệu Hoa, ngập ngừng hỏi: “Muốn thật... à?”

“Anh muốn lắm, nhưng giờ sức khỏe em hơi yếu, em phải chăm sóc bản thân cho khỏe trước đã.”

Nghĩ đến công đoạn đó, Gia Hàng thẹn thùng.

Cuộc sống vui vẻ ngọt ngào như cảnh xuân trôi đi thật nhanh. Phàm Phàm bốn tuổi lên lớp chồi mẫu giáo, vào năm này cu cậu đạt được giải thưởng vàng trong cuộc thi vẽ tranh nhà trẻ cấp quốc gia. Thầy giáo nói ngay cả xếp trong nhóm thiếu niên, cu cậu cũng phải đến top three. Phàm Phàm nhận được rất nhiều quà

sinh nhật, Trác Thiệu Hoa hỏi cu cậu có nguyện vọng gì cho ngày sinh nhật, cu cậu nói muốn đi Hương Sơn về lá đỏ.

Thế là Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa dành hẳn một ngày đi Hương Sơn.

Trước lúc lên xe, Phàm Phàm hỏi Gia Hàng: “Mẹ ơi, đi Hương Sơn phải lái xe lâu lắm, mẹ muốn đi vệ sinh không mẹ?”

Gia Hàng gật đầu, Phàm Phàm dắt cô đi cùng, nhắc cô bước chậm chậm kéo em gái lại ý kiến.

“Bây giờ mẹ xấu xí lắm phải không?” Gia Hàng cúi xuống nhìn ‘cái nôi’ úp ngược trên bụng. Mang thai sáu tháng, ‘cái nôi’ này tuy không lớn nhưng Gia Hàng cảm thấy vất vả hơn so với lúc mang thai Phàm Phàm. Đi khám thai, lúc Cố Thần làm siêu âm B cho cô, Thành Công đứng cạnh bữu môi, “Coi cái bào thai nằm ngang kia, biết ngay là một con heo nhỏ không an phận.” Trác Thiệu Hoa nắm tay cô, mắt sáng lấp lánh.

“Mẹ con đẹp nhất, di Ninh Mông hơi xấu.” Cự Phàm Phàm bình luận.

Ninh Mông cưới theo ‘chỉ định’ của bác sĩ, chạy vất vả lên cổ đã dành, đàng này vừa mang thai cô nàng đã bị nổi ban đầy mặt, mỹ phẩm loại gì cũng không che nổi, chẳng khác nào dán tờ quảng cáo lên mặt. Ngày kết hôn, Ninh Mông giam mình trong phòng trang điểm không chịu ra gặp khách khứa. Cố Thần dỗ dành mãi cô nàng mới miễn cưỡng chịu ra ngoài, mặt cứ cúi gầm, làm như thẹn thùng lắm vậy.

Gia Hàng và Tiểu Ngải xấu bụng cười nhả răng suốt, Tiểu Ngải sinh được cậu con trai, người mập lên không ít, cô nàng cứ tóm lấy Gia Hàng hỏi chuyện dạy dỗ con cái.

Thành Công cũng chuẩn bị kết hôn, có điều gặp chút trở ngại đến từ anh trai Thiện Duy Nhất. Nghe đồn hai người đàn ông từng xảy ra xô xát, mà Thiện Duy Nhất lại hết sức quan tâm anh trai. Nhắc đến ông anh vợ tương lai là Thành Công lại nghiêng răng nghiêng lợi. Nói chứ anh ta có sợ, cùng lắm thì cũng cưới theo ‘chỉ định’ của bác sĩ thôi!

Dường như ai cũng đã tìm được cho mình nửa còn lại phù hợp.

Một ngày nọ, đội kỳ binh mạng nhận được văn kiện của lượng bảo vệ an ninh mạng Liên Hiệp Quốc về tổ chức hacker của Simon nói rằng họ đã vô tình để lại dấu vết trong một lần hành động, hy vọng các quốc gia có thể liên minh tấn công tổ chức hacker này. Quá trình lần theo dấu vết gặp trở ngại giữa chừng, Trác Thiệu Hoa nhận xét phòng vệ rất mạnh, Gia Hàng thì chẳng nói chẳng rằng, chỉ lặng lẽ đi ra ngoài.

Đêm khuya về nhà, khi hai người nằm xuống, anh nhẹ giọng hỏi cô, “Là cậu ấy à?”

Cô hít vào thật sâu, đáp ‘Vâng.’ Đúng là Chu sư huynh, chẳng những tinh thần không suy sụp mà anh còn mạnh hơn trước, vì lời tuyên chiến của cô chẳng? Vậy cũng tốt, chưa đến nỗi bi thảm.

Trác Thiệu Hoa đặt tay lên bụng cô: “Gia Hàng, đang động đậy phải không nhỉ?” Anh cảm nhận được nguồn lực kỳ diệu rung rung trong lòng bàn tay mình.

Lúc ấy cô mang thai bốn tháng, lần đầu tiên máy thai.

Khi Gia Hàng ra khỏi nhà vệ sinh thì Trác Thiệu Hoa đang nghe điện thoại. Cô lên xe ngồi trước, Phàm Phàm ngồi cạnh cô đọc sách. Phàm Phàm đã nhận biết được hơn hai nghìn từ, dễ dàng đọc được các loại sách thông thường.

“Mẹ gọi, mẹ hỏi thăm tình hình em.” Trác Thiệu Hoa lên xe.

Cô cười, tin cô mang thai con gái chẳng biết kích thích đến dây thần kinh nào của bà u Xán mà bà bỗng dưng nhiệt tình lạ thường, mỗi ngày bà gọi tận mấy lần, nói là muốn báo cáo ông Trác Minh. Gia Doanh cũng rất vui, gộp lại cả kỳ nghỉ dài hạn và nghỉ Tết, Lạc Gia Lương đưa chị đi Lệ Giang du lịch. Ông Án Nam Phi về Bắc Kinh hai lần một năm, mỗi lần ông đều ở tại tư hợp viện một tuần nhưng không bao giờ đề cập đến chuyện về nước định cư, vẫn cứ một mình đi đi về về.

Bà Trác Dương tiếp tục phiêu bạt khắp nơi như ngày xưa, rất ít khi gặp mặt. Bà u Xán cũng không nhắc đến bà, mối duyên vợ chồng giữa bà và ông Án Nam Phi dần tiêu tan theo năm tháng.

Gió thu cuốn theo hơi thở mùa thu thổi bay mái tóc bông, phớt xá lùi về phía sau.

Thoát khỏi dòng du khách, xe rẽ vào một lối nhỏ có cây hồng và đường ray xe lửa bỏ hoang. Phóng tầm mắt về phía xa là Hương Sơn rực màu lá đỏ. Gió thổi qua làm lá rơi rì rào như cơn mưa cuối thu.

Cậu nhóc Phàm Phàm mê nghệ thuật ngắm say sưa không chớp mắt.

Gia Hàng hơi mệt, dựa vào một thân cây nghỉ ngơi, vỗ nhẹ nhẹ lên ‘cái nôi’, bên trong lập tức có người hưởng ứng. Trác Thiệu Hoa một tay ôm cô, một tay dắt Phàm Phàm đi dọc theo đường ray về phía trước.

“Bố ơi, kia là trời xanh, đó là Hương Sơn.” Phàm Phàm giơ ngón tay bé tí chỉ trỏ, sau đó cúi nhìn đường ray: “Đây là gì ạ?”

“Đường ray!”

“Đi tới đâu ạ?”

“Tới phương xa!”

“Phương xa là thành phố ạ?”

“Không phải con à, phương xa là ngày mai.”

“Ngày mai?” Cặp mắt đen láy của Phàm Phàm xoay tròn, cu cậu chưa hiểu lắm.

Đến một ngày nào đó Phàm Phàm sẽ hiểu, rằng ngày mai vừa như rất gần, vừa như rất xa, chẳng thể nào đoán trước điều gì đang chờ đợi chúng ta, có thể là bình yên phẳng lặng, có thể là chấn động lòng người. Gia Hàng ngoảnh sang nhìn hai người đàn ông một lớn một bé sáng ngời như vì sao đi bên cạnh mình, có hai người làm bạn ngày mai của cô dĩ nhiên chói chang rực rỡ rồi!

“Cười ngây ngô gì vậy?” Thừa dịp Phàm Phàm đắm chiêu tự hỏi, Trác Thiệu Hoa hôn nhẹ lên môi cô.

“Thủ trưởng ơi, nắng đẹp quá!” Cô nheo mắt.

Nắng cuối thu hôm nay vẫn nhạt nhòa xa xăm như thuở đầu họ gặp gỡ...

Ngoại truyện: Lần đầu tiên

1

Đêm hôm ấy, sương rơi. Đèn neon khó nhọc len lỏi qua màn sương mù dày đặc nhuộm ánh sáng thành ánh ngũ sắc lấp lánh. Nhìn cảnh vật nhập nhòa bên ngoài ô cửa kính, Gia Hàng thấy như đường xá càng lúc càng trống trải, người càng lúc càng thưa thớt.

Trên chiếc xe buýt không dư một ghế ngồi, người nào cũng chăm chú nhìn phía trước với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, chẳng ai nói chuyện với ai.

Miệng Gia Hàng hơi khô, cô liếm nhẹ môi, khẽ đằng hắng. Vị lãnh đạo quân hàm thượng tá ngồi cạnh bác tài quay lưng lại quét cái nhìn sắc bén lên người Gia Hàng, cô vội vàng bấm chặt miệng.

Xe tiến vào một cánh cổng lớn, chạy hơn mười phút rồi đỗ lại trước một tòa cao vút. Đã có vài sĩ quan và đồng nghiệp học viên chờ đợi giữa bụi sương mịt mù.

Ngay sau đó lại có thêm vài chiếc xe buýt chạy vào. Sau khi tất cả mọi người đến đông đủ, một vị lãnh đạo lên phát biểu. Thì ra nơi này là căn cứ huấn luyện của quân khu Nam Kinh.

Nỗi lo sợ âm thầm dâng lên trong Gia Hàng. Ông Trác Minh chỉ nói lần này điều kiện tuyển chọn của lực lượng bảo vệ an ninh mạng sẽ rất khắc khe, dặn cô chuẩn bị tốt công tác tư tưởng. Gia Hàng không ngờ được rằng ứng viên tham gia dự tuyển nhiều tới mức này; và càng không thể ngờ cô lại là người có trình độ thấp nhất, nhỏ tuổi nhất trong số họ. Những học viên có mặt ở đây đều do các quân khu tiến cử hoặc được lựa chọn từ các học viện lớn, bằng cấp tối thiểu là thạc sĩ. Cô là thí sinh đặc biệt duy nhất.

Gia Hàng vốn nghĩ mình là người rất tự tin. Ấp ôm trong tim tình cảm chân thành của thủ trưởng, cô tin mình sẽ có thêm sức mạnh, sẽ dũng cảm đối mặt với mọi khó khăn. Nhưng đứng giữa đám đông lúc này đây, cô thật sự manh nha ý nghĩ bỏ cuộc nửa đường.

Thật ra, đây vẫn chưa phải nguyên nhân chính.

Lần đầu tiên ‘bỏ nhà trốn đi’, cô nhớ thủ trưởng, nhớ Phàm Phàm, lòng như bị mèo cào cứ khắc khoải không yên.

Bài phát biểu của lãnh đạo kết thúc, tất cả học viên về phòng nghỉ ngơi, năm giờ sáng mai dậy sớm chạy bộ, cứ như lại trở về thời cấp sách đến trường. Gia Hàng cùng phòng với hai học viên quân khu Quảng Châu, cả hai đều là tiến sĩ. Hoàn cảnh cạnh tranh khốc liệt khiến người ta ít nói chuyện với nhau, cho dù cùng đến từ một quân khu. Hai cô gái nọ giành đi tắm trước rồi mỗi người một ngọn đèn bàn ngồi xuống vùi đầu đọc sách.

Trong phòng không có tivi, không có bất kỳ phương tiện truyền thông nào, di động tạm thời gởi lại cho chính trị viên. Lúc Gia Hàng giao điện thoại ra thì pin chỉ còn hai vạch, cô nhỏ giọng dặn dò chính trị viên, ngộ nhỡ di động hết pin phải thay ngay lập tức. Cô lo lỡ Thành lưu manh gửi tin nhắn nhằm lúc máy tắt sẽ không nhận được.

Haiz, Tiểu Phàm Phàm, chân mày Gia Hàng tự dưng nhíu lại. Ở nhà có thím Đường, có thủ trưởng, nhưng tối đến nhóc thối chỉ đeo theo cô mà thôi, cu cậu cứ nhìn chăm chăm giường lớn rồi chen vào nằm giữa cô và thủ trưởng cho bằng được. Tối nay được một mình nằm cả giường rộng thênh, cu cậu có vui không? Còn thủ trưởng nữa, anh có vì thiếu vắng cô mà làm chuyện gì quá khích không?

Thời gian nhích từng nhịp chậm chạp mệt mỏi, giữa tâm tư phiền muộn ngổn ngang, tiếng thở dài nối tiếp nhau không dứt.

Cứ thế, cô thức trắng đêm đến khi trời rạng sáng. Tỉnh dậy với cái đầu quay như chong chóng, lúc chạy bộ cô cứ tưởng hai chân mình giẫm lên bông vải. Huấn luyện viên huyết sáo ra hiệu dừng lại, cô không nghe thấy ngã oạch xuống đất. Cô cố chịu đựng không rơi nước mắt, nhưng trong lòng nước đã ngập thành đại dương.

Buổi sáng, tất cả các học viên dự tuyển đều nắm vững bài kiểm tra lý thuyết. Vừa ra khỏi phòng thi, Gia Hàng biết ngay mình làm bài không tốt. Khả năng thực chiến của cô còn tạm được, chứ lý thuyết cô kém xa người khác. Đến buổi thi chiều, cô không tới mức đội sổ nhưng gần như thuộc nhóm đối tượng bị đào thải.

Điểm thi được công bố trên mạng nội bộ của căn cứ, ai cũng xem được. Lúc ăn cơm chiều, Gia Hàng nhận ra mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt cảm thông. Hai cô gái cùng phòng thì lựa lời an ủi cô, nói cô đừng quá lo lắng, thành tích này không nói lên được điều gì, quan trọng là biểu hiện sau này. Gia Hàng chẳng nói chẳng rằng chạy đi tìm chính trị viên, nói muốn gọi điện thoại.

Chính trị viên lạnh lùng nhìn cô, hỏi muốn gọi ai. Gia Hàng thành thật khai báo, gọi ông Trác Minh. Rất ít người ở căn cứ huấn luyện biết về thân phận của cô, chính trị viên trùng hợp là một trong số ít đó.

Chính trị viên không hỏi nhiều, dẫn cô vào một gian phòng, chỉ điện thoại trên bàn rồi lập tức đi ra ngoài.

Câu nói đầu tiên của Gia Hàng là: “Trình độ con rất kém, không đủ tư cách dự tuyển. Con muốn về Bắc Kinh.”

Ông Trác Minh trầm ngâm chốc lát rồi hỏi: “Thật sự không theo kịp hay con nghĩ không theo kịp?”

“Thật sự không theo kịp ạ.” Gia Hàng trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Được, vậy con về Bắc Kinh, ta cho người đến đón con. Áp lực và mọi chuyện sau này cứ giao hết cho Trác Thiệu Hoa, nó giỏi cáng đáng lắm. Nó lo cho con, tuyệt đối sẽ không để con phải chịu thiệt thòi.”

Hô hấp Gia Hàng đột ngột nghẹn ứ, miệng há ra mấy lần mà không nói nổi câu nào.

“Bây giờ con về thu dọn hành lý. Gọi chính trị viên nghe máy cho ta.” Ông Trác Minh nghiêm giọng ra lệnh.

Tay cầm ống nghe của Gia Hàng chợt run lên lập cập, môi mím lại, cô nơm nớp hỏi: “Bố ơi, Phàm Phàm khỏe không ạ? Thủ trưởng khỏe không ạ?”

Giọng ông Trác Minh có phần dịu lại: “Con không tin lời ta hứa với con sao?”

Gia Hàng lắc đầu, rưng rưng nước mắt: “Không phải ạ, con... Con về phòng ôn bài đây.” Cô lắc đầu thật mạnh, nén xuống tất cả nhớ nhung dâng tràn đến cổ. Cô sẽ không trốn chạy, không yếu đuối nữa, cô sẽ khiến mình trở nên mạnh mẽ để sớm đến ngày được đoàn tụ với thủ trưởng và Phàm Phàm.

Ông Trác Minh ở đầu dây bên kia lặng lẽ thở ra.

Sương mù mịt mù vài ngày đã tan đi, mở rèm cửa sổ có thể thấy dãy núi xanh cách đó không xa và bãi cỏ rộng lớn dưới lầu. Đây mới đúng là Giang Nam – bãi cỏ phơn phớt màu xanh non mơn mớn, những cây ngọc lan ra nụ đầy cành, từng khóm hoa màu tím li ti mọc cạnh sân cỏ. Chú đầu bếp nhà ăn gọi chúng là mộc lan tháng hai, loài hoa chỉ riêng mùa này ở Nam Kinh mới có.

Sau mười ngày huấn luyện nghiêm ngặt, các học viên lại đương đầu với vòng kiểm tra sát hạch mới. Huấn luyện viên yêu cầu mỗi một học viên trình diễn thao tác xâm nhập máy tính bằng việc lợi dụng lỗ hổng mạng vô tuyến.

Các học viên ngơ ra nhìn nhau, thông thường khi xâm nhập hacker cần có Internet hỗ trợ. Nếu thiếu phương tiện kết nối, thử hỏi anh vượt chướng ngại vật đến đích bằng cách nào?

Lần này, Gia Hàng từ nô lệ lên thẳng tướng quân thống lĩnh.

Cô lợi dụng lỗ hổng trong chương trình điều hành ổ đĩa dự phòng cấp độ cao của hệ thống vô tuyến, chiếm quyền kiểm soát máy tính xách tay. Tuy máy tính không kết nối Internet, cô vẫn đánh cắp mật mã online, chi tiết tài khoản ngân hàng và các thông tin nhạy cảm khác được như thường. Ngoài ra, cô còn có thể đọc, tạo và xóa tài liệu trên máy tính.

Cô mỉm cười kết luận: “Trang web truyền thống giống như ngôi nhà không có cửa sổ, chỉ là một gian phòng với một cánh cửa. Nhưng trong mắt tôi, nó lại có vô số cửa sổ và là gian phòng với cánh cửa xoay. Cứ khóa thật kỹ hai cửa chính trước sau đi, có sao đâu, tôi chui qua cửa sổ thôi.”

Thêm một lần nữa, những ánh mắt mang vẻ lạ lẫm lại đổ dồn về phía cô, trong đó không thiếu những cái nhìn nóng hừng hực.

Tắm xong lên giường nằm, việc đầu tiên cô làm là mở ví tiền lấy tấm ảnh gia đình chụp hôm Phàm Phàm đầy tháng ra ngắm, cười, thì thầm ngậm ngùi để bù đắp nhớ thương. Bình thường cô hay ngắm đến cả giờ đồng hồ.

Có là tiến sĩ chẳng nữa, phàm là con gái thì ai cũng có tính ‘buồn dưa’ trời sinh. Bạn cùng phòng dời mắt khỏi máy tính, liếc sang Gia Hàng, lạnh nhạt nói một cái tên, hỏi cô có để ý tới người nọ không.

Gia Hàng cất tấm hình thật cẩn thận: “Tôi không có ấn tượng gì cả.”

“Hôm nay anh ấy hỏi tôi về cô, hình như rất hứng thú với cô đấy.” Giọng điệu bạn cùng phòng nghe hơi chua.

Gia Hàng tưởng chuyện gì to tát, cười chảy cả nước mắt: “Nào anh ta đâu có úng nước, sao thích phụ nữ có chồng như tôi được?”

Hai cô bạn cùng phòng ngẩng phắt lên, đồng thanh hỏi: “Cô có chồng rồi?”

“Con tôi sắp hai tuổi đấy, nó là tên nhóc thối quậy như giặc.” Gia Hàng tỏ ra đầy hãnh diện vì được làm mẹ.

“Cô bịa chuyện nhảm nhí!” Hai cô bạn nhất quyết không tin cô. Ở độ tuổi này, làm sao Gia Hàng có thể kết hôn, sinh con? Gia Hàng cười cười đứng lên, kéo quần ngủ xuống một chút, chỉ vào đường sẹo mờ: “Dấu vết sinh mổ.”

Tay nghề phẫu thuật của Thành lưu manh có thể gọi là hoàn hảo. Chỉ nhìn thoáng qua sẽ không tài nào nhận ra vết sẹo, nhưng nếu để ý kỹ vẫn nhìn ra được. Một đêm nọ, Phàm Phàm được đặt nhẹ nhàng sang bên kia giường, cô ngủ trong lòng Trác Thiệu Hoa, chẳng biết sao bỗng dưng lại nhắc đến tình cảnh lúc sinh Phàm Phàm.

Trác Thiệu Hoa đột ngột ngồi dậy mở đèn, ánh mắt lảng lảng dừng lại trên vết sẹo. Sau đó, anh cúi xuống âu yếm hôn lên nó. Cô trêu anh, “Hôn thế có xóa sẹo hiệu quả không nhỉ? Cứ thế này biết đâu bụng em lại trơn nhẵn như trước đó.”

Trác Thiệu Hoa không cười đáp lại mà thở phào thật nhẹ rồi ôm siết lấy cô với tất cả sự trân trọng. Anh may mắn được cô nhóc yêu thương, nếu không, cô làm sao tìm được hạnh phúc thuộc về mình khi mang trên người vết sẹo này?

“Lúc sinh Phàm Phàm, vì sao em lại hỏi anh định thế nào nếu chẳng may ca mổ thất bại?”

Cô chớp mắt lia lịa, đỏ mặt vì xấu hổ: “Từ nhỏ tới lớn em là đứa khỏe mạnh, ngoại trừ một lần bị bệnh thủy đậu, bình thường kể cả cảm mạo cũng hiếm lắm em mới bị, tự đứng phải làm phẫu thuật nên em thấy hơi lo. Xung quanh em đều là người xa lạ, chỉ có anh là có chút quen thuộc, em lại không biết giải bày với anh thế nào nên mới nói vậy.”

Trác Thiệu Hoa yêu thương hôn lên mái tóc cô: “Khi ấy anh cũng không biết trấn an em ra sao, cảm giác như nói gì làm gì cũng sai. Trước lúc em vào phòng sinh, anh rất muốn ôm em nhưng cuối cùng vẫn không cách nào đưa tay ra.”

“Nếu anh ôm em thật, em cũng chẳng nghĩ gì nhiều đâu.”

“Bây giờ thì sao?”

Cô hờn dỗi ghé sát vào tai anh thủ thỉ mấy câu. Đôi mắt anh trầm lại, bàn tay nóng bỏng đặt trên eo cô hối hả lần tìm xuống dưới. Cô ngăn lại tay anh, ngoảnh mặt sang Phàm Phàm nằm kế bên đang í ới mè nheo.

Tiểu Phàm Phàm sợ nóng, hai cánh tay duỗi hết ra ngoài, miệng chóp cha chóp chếp, không biết là muốn nói chuyện hay muốn ăn cái gì.

Trác Thiệu Hoa hít mạnh một hơi, chẳng thể làm gì hơn ngoài ôm cô vào lòng trở lại: “Gia Hàng!” Anh khẽ gọi tên cô từng lần một như câu thần chú, tựa như làm vậy có thể xoa dịu cảm giác nóng bức trong lồng ngực anh.

“Thủ trưởng, anh gọi em thế có phải hơi khô khan không?” Gọi cục cưng, bé yêu, thiên thần nhỏ sẽ làm người ta nổi da gà, nhưng nói gì đi nữa, những người yêu nhau vẫn rất cần một tên gọi thân mật. Các bạn của cô gọi cô là Heo, bố mẹ và chị gọi cô là Hàng Hàng, vậy thủ trưởng gọi cô là Hàng được đó.

Cô cười rúc rích.

Trác Thiệu Hoa thoáng chút khó hiểu, duỗi thẳng tay ra cho cô gối lên rồi với tay kia tắt đèn.

“Thủ trưởng, anh gọi em là vợ yêu đi, nhanh lên, gọi nhanh lên!” Cô cười nghịch ngợm cù eo anh.

Anh nghiêng người áp cô dưới thân mình trừng phạt cô bằng nụ hôn ngọt ngào. Cô nũng nịu cầu xin tha thứ.

“Anh lớn hơn em mười tuổi.” Trong đêm yên tĩnh, anh buông nhẹ tiếng thở dài: “Gọi vậy gượng gạo lắm.”

“Trong tình yêu có quy định tuổi tác đâu chứ, anh không thấy Lương Thật Thu lớn hơn người vợ sinh viên năm ba những mười tuổi mà mỗi ngày đều viết thư tình đó sao?”

“Anh không phải Lương Thật Thu*, anh là Trác Thiệu Hoa. Anh không hiểu phong hoa tuyết nguyệt, cũng không có tình thơ ý họa. Yêu em là chuyện bất ngờ lớn nhất trong đời anh. Trời cao đã an bày như vậy nên anh luôn thận trọng từng chút một. Gọi thẳng tên em để có thể thu lại phần nào khoảng cách giữa hai chúng ta, để em cảm thấy anh chưa đến nỗi già nua và giữa mình không tồn tại sự khác biệt.”

(*) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

Nghe những lời bộc bạch của thủ trưởng, Gia Hàng thấy đau lòng lạ lùng: “Thủ trưởng, yêu em áp lực quá phải không?”

“Có áp lực đi nữa, vẫn rất hạnh phúc, anh sẵn lòng chịu đựng.” Anh dịu dàng, tình tứ.

“Em vẫn cho rằng anh mới là ngôi sao trên trời.” Người chịu áp lực là cô thì đúng hơn.

Anh cười, thật ra cô mới là ngôi sao lộng lẫy nhất trên bầu trời của anh, còn anh là người đàn ông may mắn biết bao khi được ôm cô sâu vào lòng mình.

Hai cô bạn cùng phòng kinh ngạc tới nỗi mắt lồi cả ra: “Vừa tốt nghiệp xong là cô kết hôn á?”

Gia Hàng cười gượng, cào cào tóc: “Gần gần như thế.”

“Chồng cô là bạn học của cô?” Hai cô bạn gỡ phăng kính, gạt sách vở sang bên, sà đến phủ phục bên mép giường của cô.

“Không phải.” Gia Hàng thầm hồi hận vì nói quá nhiều.

“Là thầy dạy cô?”

“Ồ, chuyện đó thì...” Dù gì thủ trưởng cũng là nhân vật tiếng tăm trong quân đội, cô không thể ăn ngay nói thật được. Gia Hàng đảo mắt mấy vòng: “Anh ấy là một người đàn ông từng trải.”

“Từng trải cỡ nào?”

“Cực kỳ cực kỳ từng trải.”

“Không lẽ cô gả cho một lão già?” Bạn cùng phòng hít vào một hơi khí lạnh.

Gia Hàng mếu máo, cười hì hì: “Cũng tạm tạm, không già lắm đâu.”

Hai cô bạn trao đổi ánh mắt với nhau, không hỏi thêm câu nào.

Sau đó vài hôm, một tin tức lan truyền rộng rãi giữa các học viên cùng khóa – cô nàng Gia Hàng nhỏ tuổi nhất là phụ nữ đã kết hôn, chồng là một lão già. Không hiểu sao tin này lại lọt vào tai chính trị viên, anh ta ngó người rồi phá lên cười ha hả.

Nửa tháng sau, Gia Hàng được tuyển vào lực lượng bảo vệ an ninh mạng của Liên Hiệp Quốc nhờ thành tích hạng nhất. Trạm đầu tiên là đến Mumbai Ấn Độ thi hành nhiệm vụ, người cộng tác với cô tên Simon.

2

Dạo gần đây không hiểu vì có gì Trác Thiệu Hoa thấy mình có đôi chút mất bình tĩnh. Cảm giác ấy cứ điên cuồng sinh sôi tựa như cỏ dại sau cơn mưa xuân utoran.

Ngẩng lên uống hớp trà sau một lúc lâu chú tâm làm việc, Trác Thiệu Hoa đột ngột bắt gặp ánh mắt dò xét chưa kịp thu về của cậu thư ký. Anh nhú mày, cậu thư ký vội sửa sai bằng cách quay nhanh người sang phía khác.

Tình trạng này đã từng xuất hiện sau khi anh nhìn thấy Simon trên webcam, trong thời gian Gia Hàng thực hiện nhiệm vụ của lực lượng bảo vệ an ninh mạng Liên Hiệp Quốc.

Simon vào phòng Gia Hàng giữa lúc cô và Phàm Phàm đang đùa giỡn thân thiết qua màn hình máy tính. Trước mặt Phàm Phàm, anh ta vò rối tóc cô, rồi lại còn nắm vai cô, trông thoải mái như thể đó chỉ là một hành động tự nhiên.

Nếu có thể, anh muốn xuyên qua màn hình bẻ gãy cái tay đó.

Nôn nóng bất an, đứng ngồi không yên.

Mặc dù bộ chỉ huy kỳ binh mạng và ban tình báo chỉ cách nhau bốn tầng lầu, nhưng vì công việc của mỗi người đều mang tính cơ mật nên ngày thường rất hiếm khi giao du qua lại.

Thế nên lúc anh sải bước qua cửa ban tình báo, đại tá Từ – người học cùng khóa với anh ở đại học Quốc Phòng – cũng sởn không dám tin vào hai mắt mình.

Anh cố gắng trình bày ý nghĩ một cách tự nhiên hết mức có thể, rằng anh cần hồ sơ chi tiết về Simon, bao gồm cả người thân, tình trạng kết hôn và khuynh hướng tình dục.

Khuynh hướng tình dục? Đại tá Từ chết trân như bị sét đánh.

Trác Thiệu Hoa đã nắm trong tay một số thông tin về Simon. Trong giới IT, muốn không biết về tên tuổi Simon là điều quá khó khăn. Ban đầu anh chỉ quan tâm đến bản thành tích xấu của Simon, giờ mới biết anh ta chẳng những rất trẻ mà còn rạng rỡ, sáng chói và đẹp trai đến mức khó tưởng tượng!

“Không phải ở Mỹ những người có tài thường có khuynh hướng đặc biệt sao?” Ánh mắt anh bình thản, giọng nói điềm đạm.

Đại tá Từ càng không đứng vững được nữa: “Đúng là có nhiều người như vậy, nhưng thế thì liên quan gì đến công việc của chúng ta?”

“Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

“Bây giờ anh ta đã thay đổi theo chiều hướng tốt, không phải địch, mà là bạn.”

“Địch công kích là đánh công khai. Nhưng bạn phản bội thì lại là đâm sau lưng, anh khó mà phòng bị được.”

Đại tá Từ đành khoát tay đầu hàng trước thiếu tướng Trác, “Chúng tôi có hồ sơ chi tiết về Simon, nhưng không chi tiết tới mức này.”

“Anh có bao nhiêu cứ đưa tôi bấy nhiêu.” Trác Thiệu Hoa không hề đòi hỏi.

Bố mẹ Simon đã ly hôn từ lâu, hiện tại họ đã xây dựng gia đình mới và có con riêng. Simon không có bạn gái, nhưng thay vào đó là vô số fan nữ cuồng nhiệt. Nghĩa là, anh ta thích phụ nữ! Vậy anh ta có tình cảm đặc biệt với Gia Hàng chăng?

Đại tá Từ nhìn mặt Trác Thiệu Hoa từ từ tối sầm.

Loại cảm xúc hỗn loạn và xa lạ này đeo bám anh suốt mấy tháng trời, mãi cho đến khi Gia Hàng về nước tâm trạng anh mới khả quan hơn đôi chút.

Lâu lâu anh lại vờ như vô tình hỏi Gia Hàng hợp tác với Simon có vui không. Gia Hàng nhún vai đáp, “Học được khá nhiều thứ về nghiệp vụ, còn những chuyện khác...” Cô bày ra vẻ mặt không dễ gì chấp nhận, “Giống như người ngoài hành tinh và người trái đất, không phải đồng loại.”

Anh chậm rãi thở một hơi dài.

Lần này là bởi vì sao?

Cuối tuần này Trác Thiệu Hoa không cần làm thêm giờ. Anh gọi điện cho Gia Hàng, cô nói trước sáu giờ cô sẽ rời Trì Sán về nhà dẫn Phàm Phàm đi xem Kỷ Băng Hà 4.

Hôm nay là lễ ra mắt phiên bản sửa đổi hoàn chỉnh của Vịt mẹ tìm con ký, sáng sớm Mã Soái đã lo đến đón Gia Hàng đi trang điểm, thay quần áo.

Gần tối, trời đổ mưa phùn.

Anh nhìn đồng hồ, che dù đi vào cửa đại viện. Mưa muộn gió nghiêng, không khí ẩm ướt, tiết trời lạnh lẽo bất thường.

Cậu lính gác mới đến chào anh bằng tư thế hơi khép nép. Anh mỉm cười ôn hòa đáp lại, nụ cười chưa thành hình thì khóe môi đã đông cứng.

Gia Hàng đứng cạnh chiếc Mercedes màu đen, hai vai thấm ướt mưa, vẻ mặt bức dọc, tay vung vẩy loạn xạ. Gã trai trẻ đối diện cô vẫn ngoan cố muốn tặng cô bó hoa hồng.

Nhờ chuyên gia trang điểm chuyên nghiệp mà toàn bộ vẻ xinh đẹp, duyên dáng, trẻ trung, một chút quyến rũ và cả một chút tomboy của Gia Hàng được khơi ra hết không sót lại gì.

“Gia Hàng!” Anh gọi.

Hai người cùng quay đầu lại, Gia Hàng vui tới độ sắp nhảy cẫng lên: “Chồng tôi kia kia.” Cô chỉ tay về phía anh.

Mặt gã trai xám xịt cứ như bị sỉ nhục: “Kỹ sư trưởng Gia, cô tưởng tôi ngốc hả? Nếu cô muốn lừa gạt tôi thì cũng phải tìm người tương xứng chút chút.”

Cô và thủ trưởng chênh lệch đến thế sao? Như có con sâu nhỏ bay vào trong mắt, hàng mi cong vút của Gia Hàng chớp chớp liên tục.

Gã trai hằm hằm dúi hoa hồng vào lòng Gia Hàng rồi tức giận lên xe bỏ đi.

“Anh mới ngốc đấy!” Gia Hàng dứt nắm đấm theo bóng chiếc xe, ném phăng bó hoa hồng vào thùng rác chẳng chút tiếc nuối, mỉm cười chạy đến dưới tán ô của Trác Thiệu Hoa, “Đúng là em không quen mang giày cao gót, chân tê hết cả.”

Anh lặng thinh nhìn cô.

Gia Hàng bĩu môi, nhíu mày, vò kiểu tóc cực kỳ cá tính rồi thành một nùi, cuối cùng tự giác thành thật khai báo: “Đây là trợ ký tổng giám đốc Mã chọn cho em, vì thời gian em đi làm tự do nên một số việc phải có anh ta đại diện. Mắt anh ta có vấn đề, anh ta cứ nghĩ em... còn độc thân, em đã nói anh ta biết là em kết hôn lâu lắm rồi!”

Anh ‘Ừ’ nhẹ: “Đi thôi em, không lại muộn giờ xem phim.”

Gia Hàng quàng tay anh cười hết sức hồn nhiên, có lẽ cô nghĩ chuyện này chẳng mấy chốc sẽ trôi vào quên lãng. Trong khi anh cả đêm lại thao thức.

Sáng sớm thức giấc, anh nhìn tấm ảnh chụp cả nhà ba người đi cắm trại đặt trên tủ đầu giường. Hình như anh hơi nghiêm nghị, hơi thâm trầm, còn Gia Hàng... ngấm kiểu nào cũng giống một đứa trẻ! Người ngoài không đến mức xem cô như con gái anh, nhưng đại loại họ sẽ cho rằng anh là ông chú của cô. Mười tuổi chứ đâu phải ít ỏi gì...

□ □ □

“Thiếu tướng Trác chưa về nhà à?” Chính ủy Vĩ từ ngoài bước vào. Anh ngẩng đầu lên, không nhận ra trời đã sắp nhá nhem.

“Bây giờ tôi về đây.”

“Ngày mai cuối tuần rồi, thời tiết Bắc Kinh đẹp lắm, anh có đưa con đi chơi không?” Hai người sóng vai ra cửa thang máy.

“Chính ủy thì sao, hẹn các chiến hữu đi uống một chén chứ nhỉ?”

Chính ủy Vĩ thở dài: “Tôi có một nhiệm vụ lớn. Bà nhà tôi không biết bị ai đầu độc, muốn tôi tặng quà kết hôn ba mươi năm. Tôi nộp hết thẻ lương từ đời nào rồi, bà ấy muốn mua gì cứ mua, giờ chẳng lẽ tôi phải mua thứ gì giá trị nữa?”

Trác Thiệu Hoa mỉm cười: “Chắc vậy rồi!”

Chính ủy Vĩ cười ha ha: “Tôi biết thiếu tướng Trác lãng mạn, anh gợi ý giúp tôi đi.”

“Chị nhà sẽ ra ám hiệu cho anh.” Thời gian Giai Tịch còn tại thế, một tuần trước khi đến ngày đặc biệt cô thường kéo anh đi dạo cửa hàng chuyên doanh. Cô nán lại ở đó thật lâu, thử hết món trang sức này đến món trang sức khác với vẻ đắn đo, lưỡng lự. Sau khi về nhà, cô luyến tiếc kể với dì Lữ, “Hôm nay thấy thứ kia, thích lắm, lẽ ra nên mua mới phải.” Cô nói câu này liên tục trong vài ngày, cho đến khi anh hiểu ra và mua nó về. Rồi thì cô xúc động nhảy lên ôm chầm lấy anh, “Chồng ơi, anh tốt quá!”

Đây chẳng qua chỉ là mảnh khước nhỏ của chị em phụ nữ, vậy mà Gia Hàng cũng học không xong, đến cả một chiếc đồng hồ nguyệt tướng cũng phải nhờ anh sử dụng chút mưu kế cô mới chịu nhận.

“Bà ấy làm gì dễ đổi phỏ đến thế. Phụ nữ đều thích đồ trang sức, hay là tôi lại mua cho bà ấy chiếc nhẫn?” Chính ủy Vĩ hỏi.

Trác Thiệu Hoa mở ngón tay mình ra, trái tim bỗng nhiên đập mạnh.

Nghe nói sắp đi dạo phố, Tiểu Phàm Phàm cười hí hửng, Gia Hàng dẩu môi: “Em chẳng có gì cần mua hết, dạo phố yếu xìu, mình ra sân vận động chơi bóng đi!”

“Nhưng anh có!” Anh bế Phàm Phàm đi tìm Tiểu Dụ lấy chìa khóa.

Gia Hàng buồn bực.

Nơi đi dạo chính là cửa hàng bán đồ trang sức. Gia Hàng dụi mắt, không đi nhầm chỗ chứ? Trác Thiệu Hoa thần nhiên bước vào cửa hàng. “Anh chị muốn mua quà kỷ niệm một năm ngày cưới à?” Bị thu hút bởi Phàm Phàm đáng yêu, nụ cười trên gương mặt cô bán hàng thêm phần ấm áp và bớt đi vẻ công nghiệp hóa.

“À không, chúng tôi muốn mua một đôi nhẫn cưới.” Trác Thiệu Hoa nói.

Gia Hàng nắm chặt cánh tay anh, thì thầm: “Ai sắp kết hôn vậy anh?” Quà này hoành tráng quá!

“Anh chọn size nào ạ?” Cô bán hàng hỏi.

“Cô đo giúp chúng tôi xem.” Trác Thiệu Hoa đưa tay trái của mình ra.

Gia Hàng ngơ ngác, thủ trưởng nhầm lẫn rồi sao, quân nhân đâu được đeo trang sức? Thành Công từng nói, lễ cưới của thủ trưởng và Giai Tịch tuy long trọng nhưng không có đoạn trao nhẫn cưới.

“Anh định sau này truyền lại cho ai á?” Gia Hàng nhìn Tiểu Phàm Phàm bên cạnh, nếu không phải vậy thì mua về chỉ để trưng bày thôi.

Trác Thiệu Hoa nghiêm túc trả lời: “Chúng ta đeo!”

Đeo như thế nào? Đeo lúc nào?

Trác Thiệu Hoa nói: “Anh sẽ đeo những lúc không đi làm. Còn em, em đã chuyển ngành, lúc nào đeo cũng được. Việc này là do anh sơ suất. Chúng ta không phải người coi trọng hình thức, nhưng có một số phong tục vẫn nên làm theo. Ít nhất như vậy sẽ không cho người khác cơ hội hiểu lầm.”

Thì ra thủ trưởng vẫn canh cánh trong lòng chuyện trợ lý...

Đo kích cỡ và chọn nhẫn xong, cô bán hàng nhìn nhẫn thở phào một hơi. “Rất hợp với phong cách của anh chị đây ạ!” Hình như ngày thường cô nàng xem kịch quá nhiều, biểu cảm vô cùng khoa trương.

Phàm Phàm nhìn với ánh mắt ước ao, cu cậu không có nhẫn. “Đợi tay con lớn bằng tay bố, con sẽ có nhé!” Trác Thiệu Hoa an ủi.

Nhẫn ư? Y hệt một kiểu trói buộc, làm gì cũng không quen. Gia Hàng ngoảnh đầu nhìn thủ trưởng, ngón tay thon dài mạnh mẽ thế kia mà đeo vào chiếc nhẫn rõ là... “Thủ trưởng có khó chịu không?”

“Không, anh cảm thấy thật sự hạnh phúc. Giờ thì tất cả mọi người đều biết anh không phải là người đàn ông đơn độc trên đời này, anh có một người vợ yêu anh và có một gia đình ấm áp.”

Ngón tay anh chạm vào cô, ấm áp làm sao. Anh đứng yên, cô cũng vậy. Hai đôi mắt giao nhau, hơi thở bỗng chốc loạn nhịp.

Nhẫn, hóa ra không phải sự trói buộc, mà là lời tuyên ngôn vang vọng của tình yêu.

3

Luyến Nhi lọt lòng mẹ vào một ngày mùa xuân tháng ba tốt lành có hoa cỏ khoe sắc, chim hót véo von. Gia Doanh nói thời tiết càng lúc càng ấm áp, bé con mặc quần áo ít hẳn đi nên tay chân nghịch ngợm chẳng chịu yên.

Tưởng đâu chỉ mỗi Phàm Phàm là nhóc thối, ai ngờ Luyến Nhi cũng không phải hạng vừa. Ngay từ khi còn trong bụng mẹ cô nhóc đã cực kỳ hiếu động, cứ lặn qua lặn lại suốt làm Gia Hàng mệt đứt hơi.

Phàm Phàm đã lên bốn vậy mà Trác Thiệu Hoa lại như lần đầu tiên làm bố. Trước khi quyết định có Luyến Nhi, anh cai thuốc, tập thể dục hàng ngày, cố gắng dành thời gian đưa Gia Hàng đi xem phim, nghe nhạc, tản bộ.

Tin Gia Hàng mang thai đến vào ngày Quốc tế Thiếu nhi. Ngày ấy, anh và cô đến nhà trẻ xem Phàm Phàm biểu diễn tài năng. Khi cả nhà ba người đi ăn kem sau buổi liên hoan, Gia Hàng nôn một trận choáng váng mặt mũi.

Từ hôm đó trở đi, Gia Hàng nôn gần ròng rã ba tháng.

Gia Hàng nói vậy mới đúng là mang thai. Chẳng như lúc mang thai Phàm Phàm, cô y hệt một con chuột bạch thí nghiệm, không tình thương, không cảm xúc. Mỗi lần nhớ đến ngày tháng ấy là cô lại ôm chặt Phàm Phàm hôn lấy hôn để vì quá đổi ray rứt.

Ba tháng sau Gia Hàng đã phần nào ổn định trở lại. Thế nhưng đến ba tháng kế tiếp, cơ thể cô bắt đầu phù nề, huyết áp cũng cao hơn chút ít. Dù chỉ là phản ứng bình thường khi mang thai nhưng trái tim Trác Thiệu Hoa lại sắp nhảy bật ra ngoài lồng ngực.

Là con gái nên đồng danh thế đó, Gia Hàng nói đùa.

Rồi ba tháng ấy cũng trôi qua cùng những chuyện bi hài đan xen.

Bác sĩ đảm nhiệm lần sinh mổ này vẫn là Thành Công.

Trác Thiệu Hoa chợt nhớ lại lúc Gia Hàng sinh Phàm Phàm, không bao lâu trước ngày mổ Thành Công đã bất chấp quy định bệnh viện tiết lộ cho anh biết đó là một thằng nhóc dài ngoằng. Ngày đó hộ lý ôm bọc tã ra khỏi phòng sinh gọi tên anh, cười chúc mừng và nói, “Ngoại trừ bác sĩ, hộ lý, bố phải là người đầu tiên bế và áp tai bé lên trái tim mình.”

Máy móc đón lấy bọc tã, Trác Thiệu Hoa nhìn khuôn mặt hồng hồng nhăn nheo có lọn tóc lơ thơ trên trán. Chạm phải ánh mắt anh, cặp mắt nhắm chặt kia từ từ mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Oa... Tiếng khóc văng trời làm Trác Thiệu Hoa toát mồ hôi ướt trán, anh căng thẳng nhìn thím Đường phía sau lưng.

Thím Đường nói: “Không có gì đâu, thằng bé đói bụng đó mà.”

Anh giục: “Nhanh lên thím, cho nó ăn chút gì đi.”

Thím Đường cười bảo: “Không được, thằng bé phải nhịn đói để thải sạch hết chất trong bào thai trước đã rồi mới bú sữa được.”

“Không sao chứ thím?”

“Cậu đừng lo, sức sống của trẻ con mạnh mẽ lắm, nhịn đói bảy ngày cũng được đấy!”

Trái tim anh bỗng quặn lên kỳ lạ cứ như bị ai đó ngắt nhéo. Đau lòng quá. Đau lòng vì tên nhóc thối mặt nhăn nheo này phải nhịn đói, đau lòng vì thằng bé ngoài khóc ra không biết làm sao bày tỏ mong muốn của mình.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được một cách vô cùng chân thật rằng, tạo vật nhỏ bé này không phải là quả trứng thụ tinh nhân tạo mà đến từ chính cơ thể anh, đập cùng một nhịp tim với anh, mang trong mình máu thịt anh và là sự nối tiếp sinh mệnh của anh.

Anh vụng về ôm đứa bé nhìn Gia Hàng vừa tỉnh lại sau cơn mê.

Gia Hàng đặt tên ở nhà cho nhóc thối là Phàm Phàm, anh đặt tên khai sinh là Trác Dật Phàm.

Sau khi từ bệnh viện trở về tư hợp viện, anh nói thím Đường buổi tối anh sẽ chăm Phàm Phàm.

Miệng thím Đường há to đến mức có thể nhét vừa quả trứng gà, “Thiếu tướng Trác, buổi tối phải thay tã, phải cho bú sữa, phải...”

Anh xua tay, “Từ từ tôi học.” Anh đã lỡ mất sáu tháng của Phàm Phàm, nếu giờ cha con lại không gần gũi anh sợ Phàm Phàm sẽ xem mình như người xa lạ.

Trước nửa đêm, Phàm Phàm rất ngoan. Từ nửa đêm về sáng, rõ ràng anh đã cho uống sữa và thay tã, nhưng bỗng nhiên cu cậu lại khóc mãi không dứt, khóc tới mức gáy nhể nhại mồ hôi, như thể mang hết sức lực có trong người ra để khóc.

Anh chỉ còn cách xuống giường bế Phàm Phàm đi vòng vòng trong phòng ngủ, nhưng cuối cùng vẫn chẳng có tác dụng gì.

Ngay khi hoang mang dần tăng lên theo tiếng khóc của Phàm Phàm, anh thở dài thành tiếng: “Haiz, Gia Hàng...” Nếu Gia Hàng ở đây lúc này, có phải đã tốt hơn rồi không?

Bỗng tiếng khóc yếu dần. Anh sững sờ, tiếp tục thì thầm: Gia Hàng, Gia Hàng... Tên gọi ấy như câu thần chú đưa Phàm Phàm chìm vào giấc mơ đẹp một lần nữa.

Anh lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Phải chăng vì từ khi còn trong bụng mẹ Phàm Phàm đã quen thuộc với cái tên này nên vừa nghe là cu cậu cảm thấy an toàn và hạnh phúc?

“Thiệu Hoa, mau đến đây nhìn này, em bé đáng yêu lắm!” Cửa phòng mở vừa mở ra Gia Doanh đã chạy đến đón lấy đứa trẻ trước tiên, giọng giọng chị run lên xúc động.

Lạc Gia Lương nói: “Con bé có hết mọi ưu điểm của hai em. Để anh gọi điện cho bố mẹ hay.” Ông bà Gia ở trấn Phượng Hoàng túc trực bên điện thoại suốt cả ngày hôm nay.

Bà u Xán cũng đến bệnh viện: “Tôi... bế một chút được không?” Bà có hơi mất tự nhiên.

Gia Doanh nhìn bà với vẻ không yên tâm, nhắc chừng: “Đỡ lưng em bé nhẹ nhẹ ạ.”

Hàng chân mày nhíu lại trên gương mặt cứng đờ của bà u Xán, tôi cũng từng làm mẹ người ta đấy cô!

Thật đáng yêu hết sức, mái tóc đen tuyền, vàng trán thanh tú, đôi mắt hai mí, mười ngón tay thon dài xinh xắn... Bà u Xán cười thật tươi.

“Bà nội ơi, cho con nhìn với.” Phàm Phàm cấp theo bút vẽ đến bệnh viện, nói là muốn vẽ hình dáng vừa sinh ra của em gái.

Bà u Xán ngồi thấp xuống.

Phàm Phàm mím chặt môi không nói câu nào, mặt đỏ ửng quay sang nhìn Trác Thiệu Hoa. Anh đang dán mắt vào phòng giải phẫu, đến giờ cô vẫn chưa ra.

Rồi đột nhiên, Phàm Phàm im lặng chạy về phía phòng bệnh, đi nằm phòng bên cạnh hôm qua vừa sinh em bé. Cu cậu chen vào giữa đám đông vây xung quanh chiếc nôi.

“Tiểu soái ca cũng muốn nhìn em bé à?” Có người nhắc bồng cu cậu lên.

Phàm Phàm nghiêm túc đánh giá em bé nằm giữa nôi, trái tim rối cuộc đã trở về vị trí cũ. May quá, cũng không có chân mày, trên gương mặt cũng toàn là lông mịn mịn. Vậy là không phải chỉ mỗi em gái cu cậu trông kỳ quái, mà tất cả các em bé đều trông kỳ quái như nhau.

Phàm Phàm bán tín bán nghi vòng trở về phòng giải phẫu. Giường bệnh đã được đẩy ra, gió đầu mùa xuân se lạnh lùa vào phòng qua cánh cửa sổ ai đó mở sẵn. Trác Thiệu Hoa cởi áo khoác trên người đắp lên mặt Gia Hàng, một tay dè chắn cho cô, một tay cầm bàn tay không truyền dịch của cô đưa lên môi hôn âu yếm.

Gia Doanh và bà u Xán liếc nhau rồi mỉm cười chuyển mắt sang hướng khác.

Mặt Gia Hàng xanh xao, môi khô nứt nẻ, Thành Công bảo cô ráng ngủ lấy sức, cô lắc đầu không chịu, đang phần khích dễ gì ngủ được?

Cuối cùng thủ trưởng cũng tự tay bế Luyến Nhi, động tác thành thạo và ánh mắt yêu chiều của anh rất phù hợp với hình mẫu một người cha lý tưởng.

“Phàm Phàm nhìn em chưa?” Sao thủ trưởng vẫn chưa ôm Luyến Nhi qua đây? Gia Hàng hơi nóng ruột.

Phàm Phàm gật đầu, vẻ mặt khá nghiêm trọng.

“Xinh xắn, dễ thương lắm phải không?”

Phàm Phàm há hốc miệng nhìn Gia Hàng. Em gái mình như thế có xem là xinh xắn được không?

Gia Hàng mỉm cười: “Đừng lo, lúc mới sinh con cũng y chang thế á, từ từ sau này lớn lên sẽ khác, như Phàm Phàm bây giờ này, đẹp trai hết sẩy!”

“Em sẽ giống Phàm Phàm ạ?”

“Em là con gái, không giống Phàm Phàm lắm đâu.” Gia Hàng không tự tin cho mấy, theo biểu hiện khi còn trong bụng mẹ thì Luyến Nhi chắc chắn không phải thực nữ dịu dàng thùy mị. Cũng đúng thôi, người như cô làm sao sinh ra thực nữ được chứ!

Phàm Phàm vẫn chưa hết lo âu.

Thủ trưởng ẩm Luyến Nhi đến bên giường Gia Hàng, cô ngẩng ngược ngẩng xuôi cô nhóc rồi cười ngô nghê.

Rất lâu về trước, thủ trưởng nói bố mẹ cô hẳn phải vất vả lắm khi có một người con gái như cô, cô hỏi anh muốn tự trải nghiệm không, anh không chỉ gạt đầu mà còn đặt tên cho con gái. Không ngờ rằng tất cả đều thành sự thật.

Luyến Nhi...

Thật ra giống cô cũng đâu có gì là xấu.

Người vui mừng hơn ai hết là ông Trác Minh, dù đang tham dự hội nghị ở Nga nhưng một ngày ông gọi đến mấy cuộc điện thoại, không những vậy còn bảo Trác Thiệu Hoa chụp hình Luyến Nhi gửi email cho ông.

Thím Đường tiếp tục nhận nhiệm vụ chăm sóc Luyến Nhi. Bà u Xán sai đi giúp việc trong nhà qua giúp một tay rồi tìm cho mình người giúp việc khác. Một bà u Xán hòa nhã thân thiện đến vậy rất xa lạ trong mắt mọi người. Gia Doanh kín đáo rĩ tai Gia Hàng, bà u Xán thấy Luyến Nhi có chút gì đó giống bà. Gia Hàng không dám cười vì sợ rách miệng vết thương.

Trái tim Trác Thiệu Hoa dần trĩu nặng.

Một ngày thứ bảy năm ngoái, Gia Hàng dắt Phàm Phàm đến sân vận động xem trận bóng rổ. Hai mẹ con mặc quần áo giống nhau trong khi anh chỉ mặc quần áo ngày thường, đứng cạnh mẹ con cô anh thấy mình lạc loài vô cùng. Nhưng biết sao được, anh không yên tâm để mặc hai người giữa đám đông.

Hôm đó là trận thi đấu giữa đội Thượng Hải và đội Sơn Đông. Gia Hàng là fan của đội Thượng Hải, anh có thể hiểu được tại sao cô nhảy lên hú hét mỗi lần bóng vào rổ. Nhưng Phàm Phàm chẳng phải fan của đội nào, vậy mà cứ hễ Gia Hàng hét lên là cu cậu ngay tức thì lắc lắc cái bình nhỏ cầm trong tay, bập bẹ hò reo theo mẹ, vẻ mặt phấn khích tột độ. Chẳng mấy chốc hai mẹ con đã thu hút sự chú ý của người khác, ngay cả các nhiếp ảnh gia cũng xoay hết ống kính sang bên này để chớp lấy hình ảnh vô cùng đặc biệt.

Trác Thiệu Hoa quay đầu nhìn chỗ khác, chỉ tiếc không thể phân rõ giới hạn với hai mẹ con.

Giọng bình luận viên oang oang: Fan hâm mộ trẻ nhất trong lịch sử đội Thượng Hải đã ra đời.

Gia Hàng bế Phàm Phàm vẫy tay chào mọi người, Phàm Phàm cười quên trời quên đất, Trác Thiệu Hoa dè dặt lên ngực ngăn chặn cơn tức thở.

Anh ngẫm nghĩ, liệu mình có nên gánh hết nhiệm vụ dạy dỗ nhóc thối?

Luyến Nhi giống ai không quan trọng, con gái được nâng niu là lẽ thường, nhưng xem tình hình này, dễ chừng ngàn vạn nuông chiều dồn hết cho cô nhóc lắm đây. Trác Thiệu Hoa ôm ngực, lại một lần nữa bắt đầu lo nghĩ về vấn đề giáo dục.

Luyến Nhi rất bước bình, cô nhóc quyết liệt chống lại chuyện bú bình, đã vậy còn khóc nức nở tới mức trán ướt mồ hôi. Thím Đường thở dài, xem ra chỉ còn cách bú mẹ thôi.

Gia Hàng vui vẻ đồng ý ngay, việc này chẳng khó khăn chút nào.

Có điều hơi xấu hổ tí xíu.

“Hai bố con tránh đi được không?” Cô yếu ớt hỏi ý kiến hai người đàn ông đứng hiên ngang trước giường.

“Anh ở đây để có gì còn giúp được em.” Thấy Gia Hàng ôm Luyến Nhi thành một nhúm xộc xệch, anh toát mồ hôi hột.

Phạm Phạm sợ phát khiếp: “Cái đó... ăn được ă?”

Ồi ôi, lúc còn bé nhóc thối đầu đã được hưởng phúc lợi này. Gia Hàng gãi đầu, giải thích thế nào đây! “A, con gái yếu lắm nên mẹ phải ăn trước rồi vắt ra cho em uống. Phạm Phạm tất nhiên phải khác rồi, Phạm Phạm là nam tử hán, muốn ăn bát to thì ăn bát to, muốn uống ly nhỏ thì uống ly nhỏ.”

Trác Thiệu Hoa thở dài, một người mẹ thế này đã đạt tiêu chuẩn chưa?

Phạm Phạm nhìn em bé nằm trong mẹ đói đến độ không tìm ra chỗ đưa miệng vào với vẻ thông cảm, thâm nghĩ, thì ra con gái phiền phức dễ sợ!

Luyến Nhi thật thông minh, cô nhóc tìm ra ‘đồ ăn’ của mình mà chẳng cần ai chỉ điểm, ăn được rồi cô nhóc vui vẻ hẳn ra! Gia Hàng lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi.

Trác Thiệu Hoa lại gần nhìn cái miệng xiu xiu mút mút, ánh mắt anh chan chứa yêu thương.

Ăn uống no nê xong một lớn một nhỏ đồng loạt nằm xuống ngủ thiếp đi.

Anh kéo lại rèm cửa sổ rồi ôm Phạm Phạm ra ngoài. “Phạm Phạm làm anh thấy thích không?”

Phạm Phạm suy nghĩ rồi đáp: “Dạ thích. Hình như em có cách đối phó với mẹ, từ giờ mẹ sẽ không dễ dàng bỏ Phạm Phạm đi được nữa.”

Trác Thiệu Hoa cười vang, tiếng cười vọng lại thật lâu trên hành lang dài.

Cây bạch ngọc lan ngoài cửa sổ đã ra hoa, từng đóa, từng đóa rực rỡ, ngát hương.

4

Mùa đông năm Luyến Nhi chào đời đến tháng mười hai trời mới đổ tuyết.

Ngày cuối cùng của năm cũ, đợi sau khi Luyến Nhi đã ngủ thật say, Gia Hàng vào thư phòng nói với Trác Thiệu Hoa, “Ngày mai mình đi thăm Giai Tịch đi anh.” Lúc nói câu này mi mắt cô rũ xuống.

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm giây lát rồi gật đầu, “Ừ.”

Nghĩa trang trắng xóa, hàng thông xanh biếc bị phủ trong lớp tuyết dày.

Khi còn sống, nhân vật Hương Sơn trong Phi thành vật nhiều đã nói như sau lúc đến khảo sát nghĩa trang: “Cái quái gì đây, hóa ra là cái giường ghép cỡ lớn ư? Lúc còn sống thì chịu tù túng giữa đám đông, đến khi chết đi rồi vẫn là cảnh người chen lấn người.”

Nếu không có thủ trưởng dẫn đường, Gia Hàng quả thật không cách nào nhận ra đâu là Giai Tịch giữa bạt ngàn bia mộ liền kề san sát giống nhau cả về hình dạng lẫn kích thước.

Giai Tịch vốn thích yên tĩnh, liệu chị có quen không khi giờ đây phải nán lại ở nơi huyên náo này?

Gia Hàng đặt bó cúc trắng cầm trong tay xuống, lạy ba lạy trước bia mộ. Lúc ngoảnh đầu lại cô thấy Trác Thiệu Hoa đang bế Luyến Nhi đứng phía sau, còn Phạm Phạm thì ngơ ngác hết nhìn bố lại nhìn mẹ như muốn hỏi, di đó là ai?

Nghĩa trang nằm ở vùng ngoại ô, phải chạy xe một quãng đường dài mới đến nơi. Gió thổi lồng lộng trong không gian trống trải tuyết bay lênh đênh, sợ Luyến Nhi lạnh, Trác Thiệu Hoa chắn gió cho cô nhóc và kéo mũ áo ấm kín thật kín. Luyến Nhi không nhìn thấy bên ngoài bên ngoặt trong áo y hệt con sâu bé.

“Để em bế Luyến Nhi cho.” Gia Hàng lỡ hít vào miệng đầy không khí lạnh, cả người rét cóng đến nỗi mất hết cảm giác. Cô không nhìn về mặt thủ trưởng.

Kỳ lạ làm sao, cô không hề ghen tuông nhưng lại sợ thấy vẻ ưu thương biểu lộ trên gương mặt thủ trưởng.

Cô quay sang nói với Phạm Phạm: “Phạm Phạm, đây là nơi mẹ Giai Tịch nằm ngủ. Nếu không có mẹ Giai Tịch, Phạm Phạm sẽ không thể làm nhóc thối của bố mẹ, càng không thể có em gái Luyến Nhi.”

Phạm Phạm chau mày, cu cậu còn quá nhỏ để hiểu được mối quan hệ nhân quả rối rắm này.

Trác Thiệu Hoa phủi tuyết trên bia mộ, lui về sau vài bước rồi khom người cất tiếng: “Giai Tịch, đã lâu không gặp! Mùa đông Bắc Kinh vẫn lạnh lẽo khô hanh, cuộc sống vẫn bận rộn vội vàng như trước, chỉ có khác biệt nho nhỏ là trong nhà nhộn nhịp hơn mọi năm. Anh và Gia Hàng đã có thêm bé gái, chị hai nói con bé quậy phá còn hơn cả Gia Hàng lúc nhỏ, thế nhưng mọi người đều cam tâm tình nguyện vây xung quanh nó. Phàm Phàm càng ngày càng xuất sắc, thằng bé là đứa trẻ khiến bố mẹ vô cùng vui mừng và hạnh diện. Anh rất hạnh phúc, Giai Tịch, mong em ở bên ấy cũng hạnh phúc. Chúc em năm mới vui vẻ!”

Luyến Nhi nghe thấy Trác Thiệu Hoa nhắc tới tên mình lại càng thêm sốt ruột, ngo nguẩy đầu mạnh hơn nữa. Gia Hàng chỉ còn cách kéo khóa áo ấm xuống một chút, cô nhóc vừa lộ đôi mắt tròn xoe lay láy ra nhìn quanh quất đã bắt gặp ngay ảnh chụp trên bia mộ. Sau khi hình ảnh đã được định dạng hoàn chỉnh, Luyến Nhi không chớp mắt, không cười cũng chẳng nói chuyện. Hoàn cảnh xa lạ và trang nghiêm này khiến cô nhóc hơi hồi hộp.

“Phàm Phàm, mau đến lấy mẹ Giai Tịch đi con!” Trác Thiệu Hoa dắt Phàm Phàm đến lấy trước mộ Giai Tịch.

“Mẹ ời!” Phàm Phàm quay ra sau nhìn Gia Hàng rồi chạy ào đến bên cô. Đây mới là mẹ mình cơ, di kia có phải đâu.

Gia Hàng ngồi xổm xuống cầm bàn tay nhỏ bé của Phàm Phàm lên hà hơi mấy lần, sau đó cô nói Trác Thiệu Hoa đưa Phàm Phàm và Luyến Nhi đi trước.

Trước khi đi anh dặn cô: “Em đừng ở lại lâu quá, trời lạnh lắm.”

Cô gật đầu, dõi theo đến khi ba bố con đã đi được mấy bậc thêm mới quay đầu lại.

“Chị Giai Tịch, em đến đây không phải để khoe khoang. Em biết nói lời này thật sáo rỗng, nhưng dù vậy em vẫn muốn nói: Cảm ơn chị.”

Đã từ lâu cô không còn ray rứt lý do vì sao Giai Tịch tìm đến cô nhờ mang thai hộ. Bởi, thời gian đó cô thật sự cảm nhận được ở chị sự quan tâm lo lắng và chuyện mang thai hộ cũng xuất phát từ chính trái tim tự nguyện của cô. Xem như Giai Tịch là thiên sứ có pháp lực tiên tri, biết cô và thủ trưởng sẽ yêu thương và nên duyên vợ chồng nhưng không thể gắn kết với nhau trong hoàn cảnh bình thường, nên chị đã sắp đặt một phương thức đặc biệt. Vì vậy, cô phải nói lời cảm ơn chị.

Cô nhìn Giai Tịch một lần nữa rồi vẫy tay chào rời đi.

“Chúc hai người hạnh phúc.”

Cô ngẩn người, dường như nghe tiếng cười nói loáng thoáng bên tai.

Cô quay lưng lại, nụ cười Giai Tịch vẫn dịu dàng trên bia mộ tĩnh lặng. Ồ, thì ra là gió.

Trên đường trở về, Trác Thiệu Hoa lái xe, Gia Hàng ôm Luyến Nhi và Phàm Phàm ngồi ở ghế sau. Được cởi bỏ cái áo lạnh dày sự nhờ trong xe ấm áp, Luyến Nhi phấn khích hơn hẳn, cô nhóc cứ ôm Phàm Phàm sờ lung tung mặt mũi cu cậu. Gia Hàng vừa giữ cho Luyến Nhi khỏi bị ngã, vừa lặng lẽ nhìn về phía thủ trưởng.

Tuyết rơi làm đường đi hơi trơn trượt nên anh luôn phải chú tâm nhìn phía trước, Gia Hàng không tìm thấy điều gì khác thường trên gương mặt anh.

Hôm nay đi cả chặng đường dài, tất cả mọi người đều mệt mỏi.

Thủ trưởng và Phàm Phàm tắm nước nóng, cô chỉ xối nước qua loa. Bây giờ Luyến Nhi ngủ ngoan hơn cả Phàm Phàm, chưa khi nào cô nhóc thối thức ngủ phòng lớn hay phòng nhỏ, cứ đặt lên giường là ngủ mê mệt. Thím Đường đã bế cô nhóc đi từ nãy.

Gia Hàng lau khô tóc và đi vào phòng ngủ lớn. Thấy thủ trưởng ngồi ở đầu giường cầm quyển sách, cô đứng yên bên giường không nhúc nhích.

Trác Thiệu Hoa ngược mắt lên.

“Thủ trưởng, hay thôi hôm nay em ngủ với Phàm Phàm ha anh?”

“Chán anh rồi à?” Trác Thiệu Hoa chậm rãi vén góc chăn lên, cô chui ngay vào nhanh như tên bắn, ôm vòng eo gọn gàng của anh, cọ cọ đầu vào vòm ngực anh. Ôm anh dễ chịu nhường này, chán dễ lắm sao?

“Đâu có. Em chỉ muốn cho anh không gian riêng tư thôi.”

“Để làm gì?” Anh vỗ về cô để cô mau chìm vào giấc ngủ.

“Để anh được tự do nghĩ tới người khác.”

Anh hít vào thật sâu, hình như có mùi dấm chua đâu đây.

Cô lằm bằm lầu bầu chốc lát rồi dần dần im lặng.

Anh tắt đèn, nằm xuống. Vừa định ôm cô vào lòng thì nghe tiếng cô thở dài: “Em lớn rồi mà thủ trưởng!”

Anh không kìm được phì cười.

Gia Hàng ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại vào sáng hôm sau, trên giường chỉ còn một mình cô, vắng bên tai là tiếng Tiểu Phàm Phàm gọi Luyến Nhi lạnh lạnh. Cô dụi mắt ngồi dậy, vừa nhấc tay thì một trang giấy bay ra từ dưới gối kê đầu.

Cô tiện tay cầm lên xem, ơ, là chữ viết đẹp dễ rần rỏ của thủ trưởng.

Trái tim anh là một tòa thành

Một tòa thành nhỏ nhất

Không có cảnh chợ ồn ã

Không có dân cư đông đúc

Cô liêu hoang vắng

Chỉ có một chiếc lá rơi

Chỉ có một khóm hoa

Vậy nhưng vẫn âm thầm che giấu...

Chút ít ỏi tình si!

Anh là một tòa thành nhỏ

Một tòa thành nhỏ nhất

Nơi chỉ một người có thể trú ngụ

Người trong giấc chiêm bao của anh

Người trong lòng anh

Người anh yêu thương...

Gia Hàng.

Cô rất muốn cười, nhưng khóe môi không nghe theo ý muốn còn đôi mắt thì lại đỏ hoe. Một người sống nề nếp nghiêm túc như thủ trưởng mà lại sửa thơ Cố Thành* thành một bài hoàn toàn khác chỉ để làm vợ cảm động, vợ chồng cô đúng là một đôi buồn nôn!

(*) Cố Thành là một trong những nhà thơ lớn nhất của Trung Quốc cuối thế kỷ 20.

Thủ trưởng không còn là ngôi sao nữa, giờ đây anh muốn làm một tòa thành nhỏ, thế thì cô hãy làm một con heo tự do ra vào tòa thành của anh thôi!

Ngoại truyện: Tiền đồ rộng mở

Lệnh điều động được đưa xuống khi Bắc Kinh vừa từ giã Giáng Sinh để bước sang những ngày rét lạnh nhất mùa.

Gia Hàng nhận được điện thoại lúc đang trong thư phòng, người gọi điện cho cô là ông Trác Minh. Trong giây lát, đầu óc Gia Hàng đột ngột trống rỗng, cô không biết nói gì với ông. Ông Trác Minh an ủi cô, “Con đừng lo, mẹ Thiệu Hoa nhất định nghỉ hưu ở nhà, chị hai và anh rể con cũng không ở đâu xa, Án Nam Phi lại đang ở trong nước, tất cả mọi người sẽ giúp con trông nom Phàm Phàm và Luyện Nhi.”

Nhưng bố ơi, đây đâu phải nguyên nhân chính làm con hoang mang!

Năm tháng dần qua, tuy gương mặt còn đỏ nét ngây thơ trẻ con nhưng Phàm Phàm càng ngày càng giống phong cách của thủ trưởng. Cu cậu trầm tĩnh, hiểu chuyện, học vắn lẩn đạo đức đều vượt trội. Gia Hàng tự tưởng tượng ra hình ảnh một bà mẹ vĩ đại không có nổi những lo lắng, muộn phiền con con.

Gia Hàng hơi buồn rầu, cô nhớ biết bao nhiêu tên nhóc thối cười nắc nẻ xưa kia. Cô thì thầm với thủ trưởng, anh ngược mắt nhìn cô, “Em ghen tị vì Phàm Phàm không di truyền khuyết điểm của em đó à?” Cô hùng hồn phản biện, “Em là người hoàn mỹ, không có khuyết điểm.” Thủ trưởng mỉm cười, vuốt gọn gàng mái tóc rối bù của cô. “Có mẹ nào như em không, suốt ngày chỉ mong con mình gây họa để được tỏ rõ oai phong. Thật ra Phàm Phàm vẫn là nhóc thối đó thôi, có điều con lớn rồi, không để lộ cảm xúc ra ngoài như trước nữa. Em xem, Phàm Phàm có bị ai chi phối bao giờ chưa? Con chỉ làm những gì con thích thôi đấy.”

“Vậy chẳng phải là nham hiểm trong truyền thuyết sao, giống ai vậy chứ?” Gia Hàng trợn mắt.

Khóe miệng Trác Thiệu Hoa giật giật, anh chậm rãi nói: “Em rảnh thì đi xem Luyện Nhi đi, con bé mới đập cái gì thì phải, hình như là chậu hoa mẹ vừa tặng.”

Gia Hàng lập tức chạy vù ra ngoài.

Nếu làm phép so sánh thì quả thật từ ‘nhóc thối’ còn thua xa tiểu phần tử khủng bố Luyện Nhi. Cô nhóc dồi dào nhiệt huyết đến độ người khác phải tắc lưỡi. Mỗi phút mỗi giây từ khi mở mắt xuống giường đến khi thay đồ đi ngủ, cô nhóc chưa bao giờ ngồi yên được một chút. Luyện Nhi tò mò với tất cả mọi thứ, ngôn ngữ dồi dào phong phú, biểu cảm muôn hình muôn vẻ, động tác nhanh nhẹn mau mắn, mỗi ngày cô nhóc gây ra ít nhất ba tai họa nhỏ.

Gia Hàng cảm thấy cái tên Trác Diệc Tâm hết sức thực nữ thật chẳng phù hợp với phần tử khủng bố.

Tiểu Ngải và Ninh Mông đều sinh con trai, thoát nhìn tướng đã xong Cát Tường Tam Bảo của Bắc Hàng đời thứ hai, ai dè lại chui ra thêm một tiểu công chúa Luyện Nhi quậy hơn cả bốn cậu nhóc gộp lại.

Thật đúng là làm người ta cười ra nước mắt!

Luyện Nhi cực kỳ thích bóng rổ. Mỗi lần đi công viên nhìn thấy các bé trai đang chơi bóng là cô nhóc giãy tay ra khỏi Gia Hàng, reo vui mừng rỡ bỏ nhà về phía mấy chú nhóc.

Ninh Mông bĩu môi, “Rất có tiềm chất làm sắc nữ, thấy soái ca là hai mắt sáng rỡ. Heo này, sao con bé chẳng giống do cậu sinh ra tí nào, có ôm nhằm con ai không đấy?”

Khả năng ôm nhằm gần như bằng không, vì ngày Luyện Nhi ra đời có lực lượng quân đội hùng hậu canh gác bên ngoài phòng sinh. Nhưng biết đâu đấy, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Gặp Gia Doanh, cô hỏi nhỏ. Gia Doanh ‘hừ’ một tiếng lạnh lùng: “Nhằm thế nào được, hồi nhỏ em y như vậy đấy, mẹ hỏi sao lưng mẹ lại khòm, tại em chứ ai, em gây rối nhiều quá nên ngày nào mẹ cũng phải khom lưng xin lỗi người ta hết.”

Gia Hàng sờ mũi, từ nay không dám đồng dạng rắn dạy trước mặt Luyện Nhi nữa. Thì ra ngàn lỗi vạn lỗi của con bé mình đã phạm hết cả!

“Luyện Nhi, tại sao con phải đập bể chậu hoa này chứ?” Đây là hoa bà u Xán tặng, tên là hoa hồng New Zealand gì gì đó, quý báu vô cùng! Bà u Xán dốc hết tâm sức rèn giũa Luyện Nhi thành tiểu thư khuê các, tinh thông âm nhạc, nhảy múa, vẽ tranh, trà đạo... Mỗi lần thất bại là một lần bà rối tinh rối mù. Ấy nhưng bà không hề nản chí, “Chẳng sao, cháu bà còn bé, con gái có đến mười tám lần thay đổi lớn.”

Gia Hàng không muốn đả kích tinh thần bà u Xán, con là tấm gương có sẵn của Luyến Nhi đây, sau ba mươi năm thay đổi con thành thế này này.

Hôm qua Luyến Nhi thấy nụ hoa lớn ời là lớn. Cô nhóc lau mồ hôi trên trán rồi quạt bùn lên. Đôi mắt đen tròn long lanh trên khuôn mặt lem luốc như con quỷ nhỏ mở ra thật to, sao hôm nay nụ hoa vẫn lớn thế nhỉ? Cô nhóc lo lắng không yên, muốn nhìn phía dưới xem có con sâu nào cắn nó không.

“Thế có không?” Gia Hàng vừa muốn cười vừa muốn khóc.

Luyến Nhi lắc đầu, “Tóc của nó nhiều lắm, chắc con sâu trốn mất rồi.”

“Không phải tóc đâu, đó là rễ cây.” Phàm Phàm từ trong phòng vẽ tranh đi ra nói xen vào.

Gia Hàng liếc Phàm Phàm thật hung hăng, “Phàm Phàm, con thấy em phá phách sao không ngăn em?”

Phàm Phàm vô tội nhắm mắt lại, “Mẹ ơi, con cảm thấy em không làm gì sai. Em phát hiện ra hoa cỏ cần có trình tự sinh trưởng, một cái chậu hoa sao quan trọng bằng! Hơn nữa mẹ ơi, mẹ nghĩ em sẽ thích chậu hoa đó sao?” Nói xong, cu cậu nhún vai, xoa đầu Luyến Nhi và mỉm cười khen ngợi.

Luyến Nhi toét miệng cười khanh khách.

Phải mất cả buổi trời Gia Hàng mới hồi phục lại tinh thần. Ngoảnh đầu nhìn vào nhà, cô trông thấy thủ trưởng đang điềm nhiên nói cười.

Thủ trưởng mãi mãi là người sáng suốt, tên oắt con hay ra vẻ giống người lớn này vẫn còn là nhóc thôi ngày trước.

“Địa vị của em trong cái nhà này càng ngày càng lụn bại.” Trăng lên ngọn cây, Gia Hàng lâu bầu than phiền với Trác Thiệu Hoa. “Phàm Phàm và Luyến Nhi đều không coi em ra kí lô gì.”

“Ừm.” Một tay Trác Thiệu Hoa làm gối kê đầu cho cô, tay còn lại cầm quyển sách lật giấy hơi khó khăn. “Em lo lắm à?”

“Đến nhà bố mẹ ăn cơm, vừa ăn xong là bố mẹ bảo em ra ngoài chơi với Phàm Phàm và Luyến Nhi đi. Em là đồ chơi chắc? Em là mẹ tụi nó đấy. Cứ tiếp tục như vậy thế nào hai đứa nó cũng không coi em ra gì cho mà xem.” Cô cầu nhàu trở mình, đẩy cánh tay dưới cổ ra, xoay lưng về phía anh.

“Đừng đặt yêu cầu với bản thân cao quá, vả lại cũng chẳng cần cao làm gì. Phàm Phàm và Luyến Nhi hạnh phúc như bây giờ là bởi chúng có một người mẹ vừa là chị vừa là bạn.” Anh vặn tối đèn ngủ rồi nằm xuống, dịu dàng kéo ai đó đang vẩn vào lòng, khẽ cười nói: “Thật ra, dù chúng thế nào em cũng đâu nhất thiết phải so bì, người làm bạn với em cả đời là anh đây. Em vĩnh viễn là người quan trọng nhất trong lòng anh.”

May sao còn có thủ trưởng, Gia Hàng cảm động. “Sau này em sẽ không bao giờ yêu người khác nữa. Em chuyển thủ trưởng lên xếp hạng nhất luôn.”

“Vậy trước giờ anh xếp hạng mấy?”

Cảm giác cánh tay bên eo mình chợt siết lại, Gia Hàng cuống quýt sửa chữa, “Lúc nào cũng hạng nhất.”

“Gia Hàng, em chưa quên được người ta phải không?”

“Ồ, bây giờ xuân về hoa nở, vạn vật hồi sinh, sao thủ trưởng lại đem thóc mục vùng thối* ra chi vậy, định trồng mầu ruộng sao?” Cô ngoan ngoãn xoay người lại, chủ động ngẩng đầu hôn lên đôi môi mát lạnh của anh, hai tay trượt từ dưới áo ngủ anh ra phía sau lưng gầy nên giai điệu mê hoặc, “Nếu phải thì sao, Thiệu Hoa?”

(*) Thóc mục vùng thối: Chuyện cũ rích, vật vãnh, xa xưa.

Cô chỉ gọi anh là Thiệu Hoa vào những giây phút họ thân mật vô bờ.

Nhịp thở ngay tức thì rối loạn.

“Em dám!” Anh nghiêng người đặt cô bên dưới thân mình.

Cô cười tinh quái, dứt khoát cởi giáp quăng gươm, phó mặc cho anh xử lý. Cô am hiểu tấn công, lơ lửng phòng bị, chỉ khi đối diện với anh mới sẵn lòng tỏ ra yếu kém.

“Hàng Hàng, con còn đó không?” Mãi lâu không nghe tiếng trả lời, ông Trác Minh sốt ruột.

“Dạ, con đây bố.” Cô hít vào sâu và ráng nhoẻn môi cười, “Con sẽ cố gắng hỗ trợ công việc của thủ trưởng hết sức ạ.”

2

Không ngờ lại sắp phải xa thủ trưởng.

Họ đã từng chia cách hai lần đằng đẳng sau khi kết hôn. Lần nào nhớ đến trái tim cũng đau thắt, hơi thở thoáng chốc nặng nề, cảm giác đau đớn tràn khắp tay chân.

Sau nhiều năm công tác ở đội kỳ binh mạng với những thành tựu nổi bật, việc thủ trưởng được thăng chức chẳng phải điều gì bất ngờ. Nam Kinh – nơi sáu trong chín triều đại từng là cố đô, nơi có Giang Nam với mùa xuân đến sớm, hoa tươi liểu thắm, người đẹp như mây, vắng cô bên cạnh thủ trưởng có cường lại được cảm dỗ không nhỉ? Chuyện này không cần phải bận tâm, thủ trưởng chắc chắn là quân tử một lòng một dạ. Có điều Nam Kinh quá xa xôi, ừ thì không xa bằng Tromso, nhưng đâu sao cũng là đất khách quê người.

“Hàng Hàng, chuẩn bị tư tưởng nhé con. Công việc mới của Thiệu Hoa không phải bận rộn bình thường, áp lực cũng không phải lớn bình thường, sau này có thể không về thăm nhà được.” Ông Trác Minh nói.

Cô biết thủ trưởng có tiền đồ rộng lớn. Nhưng người mang chí lớn chẳng còn đâu tâm trí cho tổ ấm bé nhỏ. Vậy kết hôn làm gì kia chứ? Cô chẳng nói thêm câu nào, buồn buồn cúp điện thoại.

Phạm Phạm đã tan học về nhà, cu cậu tắm rửa xong lại vẽ một lát rồi mới ăn cơm chiều. Luyến Nhi quây cả ngày hôm nay, lúc ăn cơm mắt díp lại không mở ra nổi, đến khi được tắm sạch sẽ và quần khăn lông ôm ra khỏi phòng tắm thì cô nhóc đã ngủ ngon lành. Thím Đường đã bế cô nhóc đi.

Phạm Phạm chắc là muốn vẽ tranh nên theo Gia Hàng vào thư phòng.

“Mẹ ời.” Cu cậu nhìn Gia Hàng không chớp mắt, “Có chuyện gì sao mẹ?”

Ngay từ nhỏ nhóc thối đã có óc quan sát tinh tế, không một nét vui buồn nào trên gương mặt cô qua được cặp mắt thần của cu cậu. Gia Hàng ngồi xuống ôm cu cậu vào lòng. “Chuyện nhỏ thôi à, không phải chuyện lớn, cũng không phải chuyện xấu, nhưng mẹ cần thời gian để tiêu hóa.”

Phạm Phạm gật gật đầu rồi im lặng để cô ôm thật lâu.

Trác Thiệu Hoa về nhà không muộn lắm, vẫn chưa đến chín giờ. Phạm Phạm đã đi ngủ rồi, bây giờ cu có hẳn gian phòng riêng ngay sát bên cạnh phòng vẽ tranh, thế nên phòng ngủ lớn hoàn toàn không còn dấu vết của ‘người thứ ba’.

Anh đóng cửa lại, cởi áo khoác. Nếu Gia Hàng đã lên giường, anh sẽ đến hôn cô một lát rồi mới đi tắm. Còn nếu cô ở thư phòng, anh sẽ vòng sang đó ngay.

Gia Hàng đang ngơ ngẩn chống cằm nằm xiên xiên trên giường.

“Hôm nay em sao rồi?” Trác Thiệu Hoa không vội vào phòng tắm ngay mà ngồi xuống bên giường cầm tay cô dịu dàng vuốt ve.

“Thủ trưởng, anh biết chuyện đi Nam Kinh từ lâu rồi đúng không?” Gia Hàng không biết vòng vo tam quốc, Trác Thiệu Hoa cũng khuyến khích cô không cần phải như vậy.

Trác Thiệu Hoa nhìn sâu vào mắt cô, cười nhẹ rồi gật đầu. “Cũng không lâu lắm, chưa nói em hay không phải vì lo có biến cố xảy ra, mà vì anh còn hơi phân vân.”

“Quân nhân phải xem phục tùng như thiên chức chứ sao nữa?” Gia Hàng nổi cáu.

Trác Thiệu Hoa thở dài, “Đúng rồi, nhưng em còn trẻ quá, lại thêm hai đứa con thơ, làm sao anh yên tâm được?”

“Không sao, bố mẹ anh chị sẽ giúp em.” Bao tức giận phút chốc tan biến, nghi vấn của cô đã có lời giải – trong lòng thủ trưởng, sự nghiệp rất quan trọng, nhưng cô, Phàm Phàm và Luyến Nhi chưa bao giờ bị xem nhẹ.

“Bố mẹ anh chị thay thế anh được ư?” Anh bỗng nhiên vén chăn nhắc cô ngồi lên đùi mình và ôm cô thật chặt.

Cô thành thật trả lời, “Không thể. Nhưng mẹ con em không được làm vướng chân thủ trưởng, một ngày nào đó thủ trưởng lưu danh sử sách, mẹ con em cũng là bề tôi có công lao. Đằng sau mỗi người đàn ông vĩ đại đều là người phụ nữ biết hy sinh.”

“Nghịch này!” Anh cắn vào lỗ tai xinh đẹp của cô trừng phạt, kim giọng thật nhỏ, “Nếu nhớ em thì anh biết làm sao?”

Gia Hàng thoáng dăm chiêu, cười nói: “Anh dám chống lại quân lệnh không?”

“Anh được lựa chọn, nhưng anh nghĩ mình nên đi. Kỳ binh mạng có đóng góp đáng kể, song lĩnh vực này quá đơn lẻ, anh cần rèn luyện bản thân trên mọi phương diện. Vả lại, anh cũng muốn để em thử trải nghiệm cái cảm giác một người ôm con ngậy ngốc chờ đợi một người khác xem thế nào!”

Anh ấn cô vào chăn trở lại, cười tùm tùm đứng dậy.

“Thủ trưởng trả đũa em!”

Đôi mắt đẹp nhướng lên, “Phải! Nhưng em may mắn hơn anh nhiều, ít ra em còn biết anh ở đâu.” Anh tháo cà vạt, cởi áo trong, điềm nhiên tao nhã bước vào phòng tắm để lại cho cô tắm lưng trần quyến rũ.

Gia Hàng trợn mắt nhìn trần nhà. Kỳ thật cảm giác của người ra đi đâu tốt đẹp gì hơn, thủ trưởng còn có Tiểu Phàm Phàm ở bên, còn cô khi ấy có gì ngoài đất nước xa lạ, đồ ăn khó nuốt, người bạn gần mặt cách lòng và một ngày dài ngỡ một năm?

Người đến chúc mừng Trác Thiệu Hoa được thăng chức rất đông! Trung tướng bốn mươi tuổi, nhân vật có sức ảnh hưởng lớn nhất quân khu, cả thế giới này được mấy người? Trác Thiệu Hoa khước từ tất cả mọi người, ngoại trừ những khi đến đơn vị làm công tác xã giao, thời gian còn lại anh đều ở nhà.

Gia Hàng ngay lập tức phấn chấn hơn, một khi đã đón nhận chuyện sắp đến cô sẽ gác lại bản khoả để tiếp tục sống những ngày bình yên. Công việc ở Trì Sánh tự do và không chút áp lực, lợi nhuận cô kiếm được cho Mã Soái không hề ít. Để bảo vệ sự an toàn của cô, cô ít khi xuất hiện ở đội kỳ binh mạng, lúc nào phía cổ vấn an ninh có việc mới cần cô giải quyết. Kết quả là cô cứ như ở nhà ngồi chơi xơi nước. Có lần dì giúp việc mới của nhà hàng xóm cạnh nhà cô tò mò hỏi thám Đường, “Phu nhân nhà bà thất nghiệp à?” Thím Đường về nhà mách lại, cô nghe mà cười ngặt nghẽo.

Tiểu Dự được điều đi năm ngoái, giờ cậu ta đã là đội trưởng. Trong nhà ngoài hai cậu lính cần vụ mới đến còn mời chồng thím Đường từ quê lên, chú ấy cũng biết trồng hoa, nấu nướng. Được ở bên nhau, hai vợ chồng không còn nóng ruột nóng gan, có thể toàn tâm toàn ý làm việc. Ngoại trừ Luyến Nhi hay gây họa ra, những việc khác không có gì đáng lo ngại. Dù luôn giữ vững thái độ lạc quan với những ngày không có thủ trưởng kề bên, nhưng lúc giúp thủ trưởng thu xếp hành lý cô vẫn thấy hơi mất mát. Cô chẳng phải người mẹ vĩ đại, cũng chẳng phải người vợ hiền hy sinh vì đại nghĩa. Cô kém cỏi và mãi loay hoay với chuyện nữ nhi tình trường. Cô không cần thủ trưởng lưu danh sử sách, chỉ mong được sớm chiều quán quýt bên anh.

Những ý nghĩ nhỏ nhoi dâng tràn trong lòng như bão lũ, cuối cùng lại lặng lẽ rút lui. Thủ trưởng không phải người đàn ông bình thường khép đời mình quanh bàn bếp, người vợ và đứa con, anh là đại bàng, là chim hải âu cần đất trời cao rộng.

Buổi đêm tuyết rơi trắng trời cũng không ngăn được bước chân thủ trưởng đến Nam Kinh. Cậu lính cần vụ mang hai va li to tướng lên xe hơi, Gia Hàng ẵm Luyến Nhi đứng trên bậc thềm, Phàm Phàm vẫy vẫy tay chào bố. Trác Thiệu Hoa âu yếm nhìn hai đứa con, hôn lên khuôn mặt bé bỏng, đến phút cuối bất chợt đôi môi anh lướt qua khóe môi cô. Vợ chồng thím Đường, bà u Xán và Gia Doanh đang có mặt ngoài vườn đều hấp tấp nhìn sang chỗ khác.

Mặt Gia Hàng ửng đỏ, mắt nhòe đi. Thấy thủ trưởng không nở xa nhà, tự dưng cô bùng bùng nhiệt huyết, đồng dục cam đoan: “Thủ trưởng, em, Phàm Phàm và Luyến Nhi sẽ sống rất tốt, anh hãy yên lòng ra tiền tuyến!”

Anh nhìn cô với ánh mắt yêu thương, mỉm cười rồi quay người bước khỏi viện.

Chẳng phải lần đầu ngủ giường lớn một mình, nhưng chưa đêm nào giá lạnh như đêm nay. Hơi ẩm lò sưởi mở đầy đủ vậy mà Gia Hàng lại cuộn tròn trên giường như một con nhộng. Trác Thiệu Hoa gọi điện về nói đã đến quân khu Nam Kinh bình an, tối nay sẽ có bữa tiệc chào mừng.

Luyến Nhi còn nhỏ nên không biết nhớ nhung, trời vừa tối là cô nhóc ngáy o o. Phàm Phàm lại không ngủ được, cu cậu trần trọc thao thức rồi đứng dậy mở cửa phòng ngủ lớn.

“Phàm Phàm?” Gia Hàng ngạc nhiên nhìn cậu nhóc khò ngò.

Cu cậu đi đến bên giường mở chăn lên, một luồng gió lạnh tràn vào. Gia Hàng vội ôm cu cậu vào lòng. “Tối nay con ngủ giường lớn được không mẹ?”

Mới hai năm trước thôi Phàm Phàm còn canh chừng giường lớn cả ngày, cả đêm nằm chen chúc mà vui như điên, giờ đây cu cậu đã là cậu học trò nhỏ ôn tồn lễ độ, tác phong nhanh nhẹn. Gia Hàng lại một lần nữa cảm thán thời gian vô tình.

“Ừ, ngủ đi, mai phải dậy sớm đi học!”

“Mai là Tết Dương lịch ạ.”

Gia Hàng vỗ trán, thế mà cô lại quên mất. Tết Dương lịch cũng là một ngày lễ, mùa vui da diết nhớ người thân*, thật nhớ thủ trưởng xiết bao.

(*) Lê Mộng Thắng dịch. Một câu thơ trong bài Cửu trùng cửu nguyệt ức Sơn Đông huynh đệ (Ngày chín tháng chín nhớ anh em ở Sơn Đông) của nhà thơ Vương Duy.

“Lúc mẹ vừa sinh em, có đôi khi con cũng không vui.” Bỗng cu cậu lên tiếng, “Con sợ bố mẹ phải chăm lo cho em, về sau sẽ không thương con nữa.”

“Sao lại như vậy?” Gia Hàng tự xét lại mình, hay là cô đã làm gì khiến nhóc thối hiểu sai?

“Sau đó con nhận ra tại con nghĩ lung tung, bố mẹ vẫn thương con như trước, cả em cũng thương con nữa. Nhà mình đông vui hơn xưa gấp mấy lần!”

Gia Hàng cười sáng khoái, rất có cảm giác thành tựu.

“Bởi vậy mẹ cũng đừng suy nghĩ lung tung, mặc dù bố đi công tác xa nhà, nhưng bố vẫn thương mẹ con mình như trước, mẹ có tin không mẹ?”

Gia Hàng xấu hổ đến mức muốn chui xuống hố, đường đường là mẹ của hai đứa con vậy mà chẳng những không giấu được chuyện gì, lại còn phải để con mình an ủi nữa chứ.

Cô xấu hổ vùi mặt vào chăn, lầu bầu: “Tin, tin.”

Chẳng qua là không sao tìm nổi nhớ thương. Nhóc thối à, đợi sau này gặp được người trong lòng con sẽ hiểu ngay thôi.

3

Dần dà Gia Hàng cũng quen với những ngày không có thủ trưởng bầu bạn, cuộc sống vẫn tiếp tục xoay quanh quỹ đạo cũ.

Chuyện Phàm Phàm đi học vẽ và đến trường do một tay ông Án Nam Phi lo liệu. Cuối cùng ông đã tìm lại được nơi Phàm Phàm giai đoạn trưởng thành của Gia Hàng mà mình từng bỏ lỡ. Người hơn năm mươi tuổi đầu còn thiết tha xây dựng đất nước, công việc làm được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chuyện thăng quan phát tài cũng không màng. Luyến Nhi ngoài được thím Đường chăm chính còn được Gia Doanh và bà u Xán tranh nhau chăm phụ. Kết cuộc Gia Hàng thấy mình y hệt kẻ vô công rồi nghề.

Quá dư dả thời gian, Gia Hàng tìm chú rể Thành Công ăn cơm.

Chú rể phong độ đeo bộ mặt xui xẻo, một con mắt đen như quạ, bên mép sưng vù.

“Không phải lại đánh nhau với anh vợ đấy chứ?” Gia Hàng hỏi.

Gia Hàng đoán trúng phóc. Thiện Duy Nhất lên xe hoa, khâu chụp ảnh cưới đương nhiên muốn để anh trai Thiện Duy Thiên góp sức. Duy Nhất mang thai năm tháng, có che giấu và chụp tư thế gì chẳng nữa thì cũng ra dáng một bà bầu. Thực ra khó khăn này đã có thể tránh được nếu như bốn tháng trước khi Thiện Duy Nhất mang thai, Thành Công không vì sợ hỏng chuyện tốt mà phán rằng kinh nguyệt của cô chậm trễ do mất cân đối nội tiết. Ngày nào Duy Nhất cũng chăm chỉ uống thay đổi giữa hai thứ thuốc vitamin và calcium mà Thành Công kê cho cô. Thấy bụng cô mỗi ngày một lớn, Thành Công giật mình thở dài, “Haiz, tuần mã cũng có lúc mất vú, lần xét nghiệm trước anh khám sai rồi, thật ra là em có thai.”

Anh ta đưa Thiện Duy Nhất về phương Nam cầu hôn. Ông bà Thiện trước đó đã thấy Thành Công hơi già, sau Thiện Duy Thiên còn kể anh ta có đời sống cá nhân bầy bạ, công việc đang làm không hợp với đàn ông và kinh hoàng nhất đó là, nhà họ Thành giàu nứt đổ đổ vách. Bởi thế nên ông bà Thiện luôn duy trì thái độ bài xích chuyện yêu đương giữa Thành Công và Thiện Duy Nhất. Nhưng nay lửa đã cháy đến chân mày, chỉ còn nước nhắm mắt mặc kệ mà thôi.

Đám cưới trở thành ngày đếm ngược.

Thiện Duy Thiên nghiêng răng ken két trước cảnh cô em yêu quý mình nâng niu trong lòng bàn tay ngang nhiên bị hủy hoại dung nhan điểm phần tô son xinh đẹp nhất đời. Càng chụp anh ta càng điên tiết, rồi lại thấy bộ mặt cười đắc thắng của Thành Công, trong phút nhất thời mất khống chế, anh ta đã nắm tay xông lên đúng lúc Thành Công đang thay quần áo.

“Anh thua á?” Gia Hàng không đếm xỉa đến thương tích của Thành Công, chỉ nhắm nhe vào tình hình chiến đấu. Thành Công giận tới mức suýt đá cô văng ra khỏi cửa nhà hàng. “Cô đấy, cái đồ phụ nữ lẳng lơ, Thiệu Hoa vừa đi là chạy ngay ra ngoài đù đờn, không thấy mất mặt hả?”

Gia Hàng cười tươi rói, “Loại lẳng lơ tôi đây vẫn đáng giá hơn hạng đàn ông bỉ ổi như anh.”

“Con Heo kia, đừng tưởng tôi không dám đánh phụ nữ!” Thành Công tức điên, anh ta đã vác cái mặt này ra ngoài đưa cô đi ăn cơm mà cô còn không biết ơn. “Tương lai tôi cũng là đàn ông có vợ có con, đừng có hờ ra là hẹn tôi đi lung tung, không hay ho gì đâu, đây là lần cuối cùng đấy.” Gia Hàng thiếu chút cười lăn xuống đất.

Mười giờ tối, thủ trưởng gọi điện về nhà như thường lệ.

Giang Nam tươi đẹp ẩm cúng, Bắc Kinh khí hậu hanh khô giá lạnh chẳng thể sánh bằng. Thế mà thủ trưởng lại bị cảm. Giọng anh trong ống nghe ồ ồ, cứ nói một tiếng lại ho khan một tiếng.

Không phải vì chưa thích nghi với hoàn cảnh, mà vì bận rộn quá nhiều việc. Lúc nói chuyện với Gia Hàng anh bỏ mặc hình tượng, giọng kể khàn đặc dày mỗi mệ. Tết đến có cuộc diễn tập thực chiến, lực lượng hải quân Hoàng Hải cần được tăng cường, kế đó còn bao nhiêu việc phải lên kế hoạch, bao nhiêu hạng mục phải duyệt. Anh vẫn là tân binh, mọi thứ đều phải tìm tòi và thẩm thấu. Những đêm yên vắng, nhớ đến đôi mắt sáng lấp lánh, cái cằm tinh nghịch, mái tóc rối xù của cô nhóc kia là giây phút anh tạm thời nghỉ ngơi.

“Một ngày anh được ngủ mấy tiếng?” Hơi thở của Gia Hàng chậm lại, tay cô gấp lên như đang nhẹ nhàng xoa bóp đôi vai đau nhức của thủ trưởng.

“Được ngủ bốn, năm tiếng.”

“Vâng.” Chẳng có một lời tiếc thương hay trách cứ không cần thiết, cô chỉ nói những gì anh muốn nghe, đó là biểu hiện của Phàm Phàm, Luyến Nhi và thổ thổ nũng nịu với anh.

“Luyến Nhi không quậy phá gì chứ?” Trác Thiệu Hoa lại ho.

“Không có đâu, bây giờ con bé ngoan lắm.” Gia Hàng nói dối không đỏ mặt.

Trác Thiệu Hoa cười rồi chột thở dài lơ đãng: “Còn mấy ngày nữa thôi là Phàm Phàm nghỉ đông rồi nhỉ.” Nói xong, anh chúc cô ngủ ngon.

Gia Hàng nằm xuống ngẫm nghĩ ý nghĩa sâu xa trong tiếng cười cuối cùng của thủ trưởng, rồi cuộc ý anh là sao?

Rồi khi ngày mới nắng lên, cô hiểu ra và cười ngây ngô một mình.

Vừa nghe Gia Hàng nói muốn đưa hai đứa cháu ngồi xe lửa đi Nam Kinh thăm thủ trưởng, đôi mắt bà u Xán đã trợn trừng như quả chuông đồng. Bà nhanh tay ôm lấy Luyến Nhi, “Con điên à, giờ đang là mùa xuân, người đi tàu đông nghịt, có phải nó mới đi vài ngày đâu, có nhất thiết phải đi thăm không?”

“Con nhớ bố!” Không cần Gia Hàng trả lời, Phàm Phàm đã làm người phát ngôn chính thức. Luyến Nhi nhanh nhẩu giơ cánh tay bé xíu phụ họa, “Luyến Nhi cũng nhớ bố!”

“Rồi rồi, muốn đi thì đi đi, ngồi máy bay đấy!” Bà u Xán đầu hàng.

“Không ạ, con muốn làm thủ trưởng ngạc nhiên cơ. Phàm Phàm và Luyến Nhi cũng chưa đi xe lửa lần nào, để chúng được trải nghiệm cảm giác đi xe vào mùa xuân tốt lắm đấy ạ.” Gia Hàng vô cùng kiên quyết.

“Con biết chúng là con ai không?” Bà u Xán nổi nóng.

“Là con của con. Bọn con là người bình thường nên sẽ làm chuyện bình thường, tận hưởng niềm vui và nỗi buồn của người bình thường. Mẹ ơi, mẹ không biết là có đi qua hành trình gian khổ mới cảm nhận được trọn vẹn sự tuyệt vời của phong cảnh ở đích đến sao ạ?”

Con bé ngốc hết chỗ nói, chẳng lẽ nó không biết chức vụ hiện tại của Trác Thiệu Hoa sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý? Bà u Xán liên tục nháy mắt ra hiệu với ông Trác Minh này giờ vẫn làm khán giả.

Ông Trác Minh nhắm chặt mắt: “Được rồi, đi xe lửa đi! Trẻ con mà cứ sống yên ấm mãi trong nhà thì không chịu được một chút gió bão nào đâu.”

“Ông nội tốt nhất!” Hai cô cậu nhóc cùng sà vào lòng ông Trác Minh, hoàn toàn làm lơ bà u Xán.

Nói thì nói vậy nhưng ông Trác Minh vẫn sắp xếp hết sức chu đáo, chứ sao, an toàn là trên hết! Thím Đường và hai cậu lính cần vụ đồng hành cùng ba mẹ con, một gian phòng nhỏ được đặt trước thông qua bộ phận đường sắt. Gia Hàng biết chừng mực, không nói gì nhiều. Lần đầu tiên được ngồi xe lửa trong bầu không khí nồng đậm hương vị về quê đón Tết, hai đứa trẻ vui sướng chạy qua chạy lại suốt trên lối đi. Thím Đường và cậu lính cần vụ đỡ mồ hôi mồ kê nhễ nhại, Gia Hàng nói, “Kệ chúng đi, trên đời không nhiều người xấu thế đâu.”

Thật trùng hợp, cô gặp lại người quen cũ ngay tại toa ăn uống.

Cả người gầy đi gần mười cân, nhưng vẫn là mỹ nhân thanh cao thoát tục. Dù vô tình hay cố ý, hương sắc ấy khi tỏa ra rất dễ lôi cuốn ánh mắt người khác.

Gia Hàng biết chuyến tàu tốc hành này xuất phát từ Bắc Kinh, điểm cuối là Quảng Châu, trên đường đi sẽ dừng lại ở Nam Kinh, Thượng Hải, Hàng Châu...

Cô ta đến Bắc Kinh thăm bạn học ư?

Sau này Gia Hàng có gặp chị bạn học tên Triệu Đồng đó một lần. Chị ta nắm tay Gia Hàng hỏi han hết sức nhiệt tình như người thân lâu năm gặp lại. Có điều, chị ta không nhắc một chữ về Mộc Giai Huy.

Quả là người khôn ngoan, biết gió chiều nào che chiều ấy.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của người khác, Mộc Giai Huy ngoảnh đầu tìm kiếm theo phản xạ.

“Mẹ ơi, con muốn ăn mì.” Luyến Nhi chưa từng được ăn mì gói, mùi thơm ngào ngạt bay vào mũi làm cô nhóc nuốt nước miếng ừng ực.

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ vờn vờn hai giây ngạc nhiên rồi Mộc Giai Huy luống cuống nhìn phía khác như muốn từ chối trò chuyện. Gia Hàng ẵm Luyến Nhi về lại toa xe, quả thật họ không có hứng thú ôn lại chuyện cũ, vậy thôi cứ từ biệt thế đi!

Tàu đến Nam Kinh vào buổi chiều. Hình như Nam Kinh không ấm áp hơn Bắc Kinh, tuyết vẫn rơi lả tả. Hai bên vệ đường hàng ngô đồng khô cằn héo hắt trong băng giá, chiếc ô trong tay những người khách bộ hành bước vội bị gió giật nghiêng ngả.

Sáu người chen nhau trên một chiếc taxi. Tài xế cười khô khốc, nói giọng Nam Kinh, “Tiền xe của các anh chỉ đáng giá thật, không phí một xu.”

Bên ngoài quân khu có mấy cây cổ thụ, không biết đã trải qua mấy triều đại mà cành lá vẫn ngan ngát giữa trời đông giá rét. Nhưng thủ trưởng lại không ở đây, anh đã đến căn cứ huấn luyện vùng ngoại thành – ở đó có một nhóm sĩ quan cấp tiểu đoàn trở lên cần anh tập huấn và một bài phát biểu quan trọng đang đợi anh trong đại hội động viên.

Gia Hàng không xa lạ gì nơi ấy – nơi cô từng được huấn luyện nghiêm ngặt mấy tháng trời. Khi đó là đầu mùa xuân, hoa nở li ti, sương phủ mờ sớm mai.

Phải dẫn bọn trẻ đến vùng đất nhiều kỷ niệm ấy mới được, đợi khi chúng lớn lên, cô sẽ kể chúng nghe tâm tình cô ngày đó và khởi nguồn câu chuyện xưa cũ giữa cô và thủ trưởng.

Quân khu điều chiếc Jeep rộng rãi đến đón họ. Gia Hàng nhất quyết bảo thám Đường và hai cậu lính cần vụ nghỉ ngơi trước. Đêm lạnh mưa tuyết, trời tối sớm, Luyến Nhi mệt lả rúc vào lòng Gia Hàng ngủ mê man, Phàm Phàm thì cứ nhìn ngoài cửa xe không chớp mắt.

Đến căn cứ huấn luyện, bầu trời đã tối đen. Ngoài cửa có binh lính đứng gác, tài xế xuống xe nói mấy câu. Xe chạy vào trong, thấy lơ mơ đội sĩ quan đi thành hàng chỉnh tề về phía nhà ăn. A, đang là giờ ăn tối.

Xe dừng lại, Gia Hàng ôm Luyến Nhi xuống xe, gió đêm thổi thốc vào mặt làm cô rùng mình.

“Phải Gia Hàng không?” Một người sĩ quan bước ra từ cao ốc văn phòng ngỡ ngàng hỏi Gia Hàng.

Cô ngẩn ra, quay đầu lại. Đó là một anh trung tá gần ba mươi tuổi trông khá quen, cái tên gần như sắp thoát ra khỏi miệng nhưng không tài nào nhớ nổi là ai. Cô ngượng ngùng gật đầu, “Chào anh!”

Anh sĩ quan cũng khá mất tự nhiên, vừa giữ mũ vừa nói: “Tôi cứ tưởng nhận nhầm người, không ngờ đúng là cô thật. Từ hồi chúng ta đến đây huấn luyện tới giờ đã mấy năm rồi! Ha ha, cô về nước khi nào vậy? Sao cô lại đến đây? Mấy đứa bé này là... con cô?”

A, cuối cùng cũng nhớ ra. Cô và anh ta cùng là ứng viên của đợt tuyển chọn lực lượng bảo vệ an ninh mạng Liên Hiệp Quốc. Kỳ thi lý thuyết đầu tiên, anh ta hạng nhất, cô hạng nhất từ dưới đếm lên.

“Cậu hỏi nhiều quá, để cô ấy trả lời trước đã.” Đằng sau truyền đến tiếng ho, không biết Trác Thiệu Hoa đến từ khi nào, đôi mắt sâu thẳm đang nhìn Gia Hàng chăm chú.

“Thủ trưởng!” Anh chàng sĩ quan đội mũ, vội đứng nghiêm chào. Trác Thiệu Hoa cười đáp lại.

“Đây là bạn học Gia Hàng của em, còn đây là...”

Cô nhóc Luyến Nhi đang ngủ say đột nhiên mở mắt, cái miệng nhỏ xíu ngoác to tướng, hai cánh tay vớ ra trước, “Bố!” m lượng lớn đến mức tất cả các sĩ quan đang dùng cơm trong phòng đều nhìn về phía họ.

Trác Thiệu Hoa ẵm Luyến Nhi đầy yêu thương, mặc cho cô nhóc thơm loạn xạ lên má anh.

“Hai người là...?” Anh chàng sĩ quan nhìn Gia Hàng rồi lại nhìn Trác Thiệu Hoa. Năm ấy vừa gặp Gia Hàng, trái tim anh chàng đã loạn nhịp, anh chàng từng nhờ bạn cùng phòng cô nói thay tiếng lòng mình, tiếc rằng nghe đâu Gia Hàng đã kết hôn và chồng là lão già khù để.

Chẳng lẽ lão già kia là...

“Đúng vậy, trung tá Vương, tôi là chồng của Gia Hàng.” Trác Thiệu Hoa kéo Phàm Phàm qua, mỉm cười nói cho anh chàng đáp án.

4

“Hai người có vẻ thân quá nhỉ?” Trác Thiệu Hoa bước chậm lại để sóng đôi cùng nhịp chân Gia Hàng.

“Thân gì đâu, bình thường thôi mà!” Nắm bàn tay bé nhỏ của Phàm Phàm, Gia Hàng không dám ngoảnh đầu nhìn phía sau, đến tận lúc này cô vẫn chưa nhớ ra tên của trung tá Vương.

“Em đừng cười nhiệt tình với cậu ấy như vậy, vợ cậu ấy cũng có mặt ở đây, em quen cô ấy đấy.”

“Ai ạ?”

“Diêu Viễn!”

Gia Hàng giật mình.

Trác Thiệu Hoa ở tại một tòa nhà cổ xưa từng là dinh thự của chuyên viên trong thời kỳ dân quốc. Phòng ốc không có gì khác biệt, nhưng bù lại vườn hoa rất rộng lớn, trong vườn có chiếc xích đu giăng đầy hoa tử đằng khô và một ao nước nhân tạo nuôi cá vàng.

Tối nay, Phàm Phàm và Luyến Nhi vô cùng phấn khích. Thím Đường thúc giục đủ mọi cách cô nhóc cũng không chịu đi ngủ, cuối cùng nhờ Phàm Phàm nắm tay bảo vệ cá cho cô nhóc, cô nhóc mới ngoan ngoãn về phòng.

Về được một lúc, Phàm Phàm nói với Luyến Nhi đang nằm trên giường: “Em nè, bố không phải chỉ của anh em mình, bố cũng là của mẹ nữa, bây giờ là thế giới hai người của bố mẹ đó.”

Luyến Nhi cắn đầu ngón tay, “Vậy chỗ này là thế giới hai người của em và anh phải không?”

Phàm Phàm đặt bức tranh trên vách tường xuống, chân mày nhăn tít, chắc chắn không phải rồi!

Bóng đêm gần tàn, mưa rơi rả rích. Gần hai mươi ngày xa cách mà ngỡ đi qua mấy mùa xuân thu, chỉ một lần âu yếm gần gũi cũng suýt bùng cháy thành ngọn lửa thiêu đốt Gia Hàng tan tác. Những lời ngọt ngào đã chuẩn bị sẵn giờ bỗng hóa dư thừa. Cô tựa vào lòng Trác Thiệu Hoa như đóa hoa hồng tràn trề nhựa sống.

“Lúc nào anh cũng đợi em.” Hơi ấm từ anh vẫn vút bên tai cô, êm êm, ngứa ngứa.

“Đợi em?”

“Dù là mình vợ chồng cũng không thể nghĩ gì nói nấy. Như là anh rất nhớ em chẳng hạn. Ban ngày công việc tất bật thì không sao, hễ tối đến là lại khó ngủ. Anh không có phép phân thân, còn nếu ích kỷ bắt em chạy đi chạy về thì không nỡ. Vì vậy chỉ còn cách kiềm chế nhớ nhung. Thỉnh thoảng anh lại nghĩ, có khi nào em sẽ xuất hiện trước mặt anh lúc anh không ngờ nhất không? Em không thất vọng chứ? Cuối cùng anh chỉ là một người đàn ông rất bình thường mà thôi.”

Mũi Gia Hàng cay cay, “Không có, không có đâu, tại em ngốc nên không hiểu ẩn ý của thủ trưởng.”

“Cảm ơn em!”

“Sao lại cảm ơn em?”

“Vì anh, em đã hi sinh và chịu nhiều thiệt thòi.”

Cô hi sinh, thiệt thòi bao giờ? Gia Hàng không kịp suy nghĩ, cả ngày hôm nay cô đã quá mệt mỏi.

Gia Hàng gặp Diêu Viễn ngay hôm sau. Chính cô ấy tự đến tìm cô.

Trời lại sáng sau cơn mưa, ánh nắng phai nhạt rơi lên người vẫn lạnh se sắt. Luyến Nhi không sợ lạnh, cô nhóc mặc bộ đồ như gấu con chạy tít tít trong viện khám phá thế giới mới của mình, Phàm Phàm thì ngồi dưới mái hiên vẽ xích đu.

“Buồn cười thật, cả hai người đàn ông tôi thích đều có tình cảm với cô.” Diêu Viễn tự cười nhạo mình.

Thật ra Gia Hàng và Diêu Viễn không thân quen gì mấy, vì Chu sư huynh nên họ mới biết nhau. “Cô đừng nói quá như thế, chị tôi bảo tôi cả người chẳng được bao nhiêu ưu điểm.”

“Người yêu mình không phải cấp trên, cũng không phải thầy giáo, cần ưu điểm để làm gì, thấy hợp ý là được rồi.”

Gia Hàng cười bực bội, không biết tiếp lời thế nào.

“Hiện giờ tôi rất hạnh phúc, tôi và chồng tôi chưa đến mức ghi lòng tạc dạ, nhưng cứ giản đơn như vậy mới là thật. Thật ra công việc của tôi ở quân khu Quảng Châu rất tốt, vì không muốn mỗi người một nơi nên tôi mới đến Nam Kinh, mọi thứ đều quay về vạch xuất phát.” Diêu Viễn nói.

“Có bao giờ cô hối tiếc không?”

“Không, tôi rất quý trọng duyên phận giữa chúng tôi, nói chung trong gia đình luôn phải có người hi sinh nhiều hơn một chút. Tôi không muốn để vượt mất một người như trước nữa.”

Người đó là Chu sư huynh ư? Gia Hàng lẳng lặng cup mắt nhìn xuống, ký ức chợt hiện lên hình ảnh người đàn ông tuấn tú hòa nhã.

“Đến giờ vẫn không có tin tức gì của anh ấy sao?” Diêu Viễn thấp giọng hỏi.

“Nếu đã quý trọng hiện tại thì đừng nhìn lại quá khứ.” Gia Hàng thấy Luyến Nhi bị ngã, định đến đỡ cô nhóc. Luyến Nhi phải phải tay, đi nhanh thoăn thoắt.

Chu sư huynh có cuộc đời của Chu sư huynh, đó là lựa chọn của anh ấy.

Diêu Viễn chào từ biệt.

Buổi tối, Trác Thiệu Hoa thay bộ quần áo ngày thường, cả nhà bốn người đi dạo miếu Phu Tử. Bên bờ sông Tần Hoài dập dềnh nước biếc, hít sâu vào buồng phổi không khí trong lành giá lạnh, Gia Hàng quay lại đối diện với Trác Thiệu Hoa đang chỉ Phàm Phàm và Luyến Nhi đèn hoa đăng, khẽ cắn môi nói: “Thiệu Hoa, cả nhà mình chuyển đến Nam Kinh đi!”

Trác Thiệu Hoa chậm chậm chuyển hướng nhìn sang cô, “Gia Hàng, em đang nói gì vậy?”

“Vườn hoa đó rất đẹp vào mùa xuân. Luyến Nhi có thể chơi đùa cả ngày ở đấy, Phàm Phàm có thể vẽ cảnh thiên nhiên bên bờ ao. Em thích căn phòng đối diện vườn hoa trên lầu hai, em ngồi trong phòng vừa viết chương trình vừa trông chừng tụi nhỏ. Mình đã quen ăn đồ thím Đường nấu, vậy nói cả hai vợ chồng đến đây luôn đi. Biết đâu chừng chú thím còn thích Nam Kinh hơn cả em!” Gia Hàng nghiêng đầu, đôi mắt như sáng lấp lánh.

“Chị hai, anh rể, chú Án, rồi cả bố mẹ nữa, tất cả mọi người đều ở Bắc Kinh.” Tim đập dồn dập, nhưng Trác Thiệu Hoa buộc mình phải giữ bình tĩnh.

Gia Hàng dẫu môi, “Khổ cho thủ trưởng ghê, anh muốn em yêu mọi người hơn yêu anh tới vậy sao? Thật ra, trong lòng thủ trưởng đã muốn em đến đây từ lâu, ngặt nỗi chính anh nói thì là ích kỷ, còn nếu để tự em nói thì lại là hoàn thành mong ước của em – một chuyện hết sức đúng đắn.”

Hóa ra sự nham hiểm của Phàm Phàm là di truyền từ thủ trưởng, khi khi!

“Anh là người đàn ông tham lam.”

“Tốt thôi, trong giới hạn chịu đựng của em.”

“Nếu sau này anh bị điều đến quân khu Lan Châu hay Tây Tạng thì sao?”

“Chân trời góc biển, đến đâu cũng theo anh!” Phải vậy thủ trưởng mới yên tâm.

Thủ trưởng là ngôi sao lộng lẫy vốn đã có sẵn đường tương lai rạng rỡ. Còn cô, cho dẫu được anh chiếu rọi và chẳng phải tự mình tỏa sáng, cô cũng chẳng bận tâm. Đây là hy sinh, là thiệt thòi ư? Không, không phải, đây là tình yêu.

Thôi chia cách, hết phân ly.

Những ngày tháng mai sau, khi Phàm Phàm và Luyến Nhi dần lớn lên, lúc anh về nhà mỗi một cô sẽ rót ly trà, xoa vai cho anh, thủ thủ cùng anh trong đêm khuya tĩnh lặng. Bốn mùa có thay đổi ra sao, năm tháng có vụt trôi thế nào cũng mặc, chỉ cần mỗi sáng thức dậy được ngắm nhìn gương mặt mỉm cười của anh là đời đã ấm.

Công việc của mình chẳng phải càng lẹt đẹt càng tốt đó sao!

Ồ, không lẽ vì trước đây muốn cô ấy đổi nghề nên hôm nay điềm báo thành sự thật?

“Gia Hàng, đèn bên kia đẹp hơn, chúng ta qua đây xem đi.” Trác Thiệu Hoa giao Luyến Nhi cho thím Đường rồi cầm tay Gia Hàng dắt đi. Ai sẽ nghĩ rằng người đàn ông dịu dàng tình tứ đến vậy lại là vị lãnh đạo quân khu kia chứ? Ha ha, thủ trưởng đúng là một người đàn ông bình thường nhất trên đời!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-sao-2>